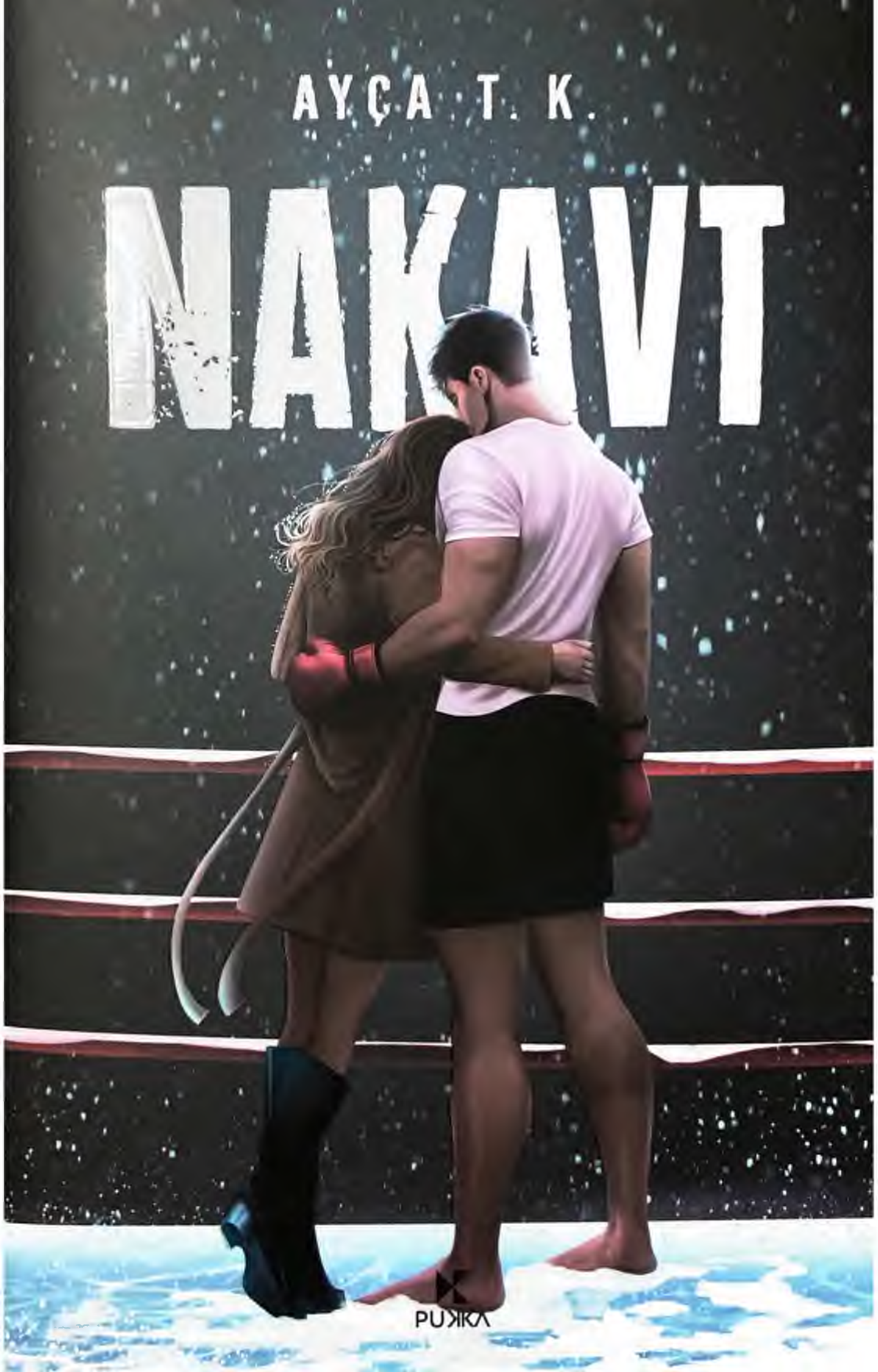
AYÇA T. K.

NAKAVT

PUKKA

Ardıç Yüksel, her maçında ilk yumruğu rakibine vermesiyle bilinen soğuk, disiplinli ve başarılı bir boksördür.
Çocukken, karlı bir havada ölüme terk edildiği gün hayatı değişerek kendini bir anda sıcacık bir yuvanın içinde bulur.
Bu yuvanın ilk göz ağrısı Rüya Soyyiğit'e onu gördüğü anda bağlanır.

Rüya Soyyiğit, kendini hayatın güzel yanlarını görmeye adamış, aşka âşık genç bir kızdır. En yakın arkadaşı Ardıç'ın da bu hissi tatmasını isteyerek ona birini ayarlamaya çalışır.
Ancak bilmediği şey; Ardıç'ın ona senelerdir, çaresiz bir biçimde âşık olduğudur.

Rüya'nın, Ardıç'ın kalbini başkasıyla doldurmak için çıktığı bu yolda en yakın arkadaşının hiç bilmediği yanlarını görmesiyle ona olan bakışı değişir ve bir anda kendini Ardıç'a âşık olmuş halde bulur.

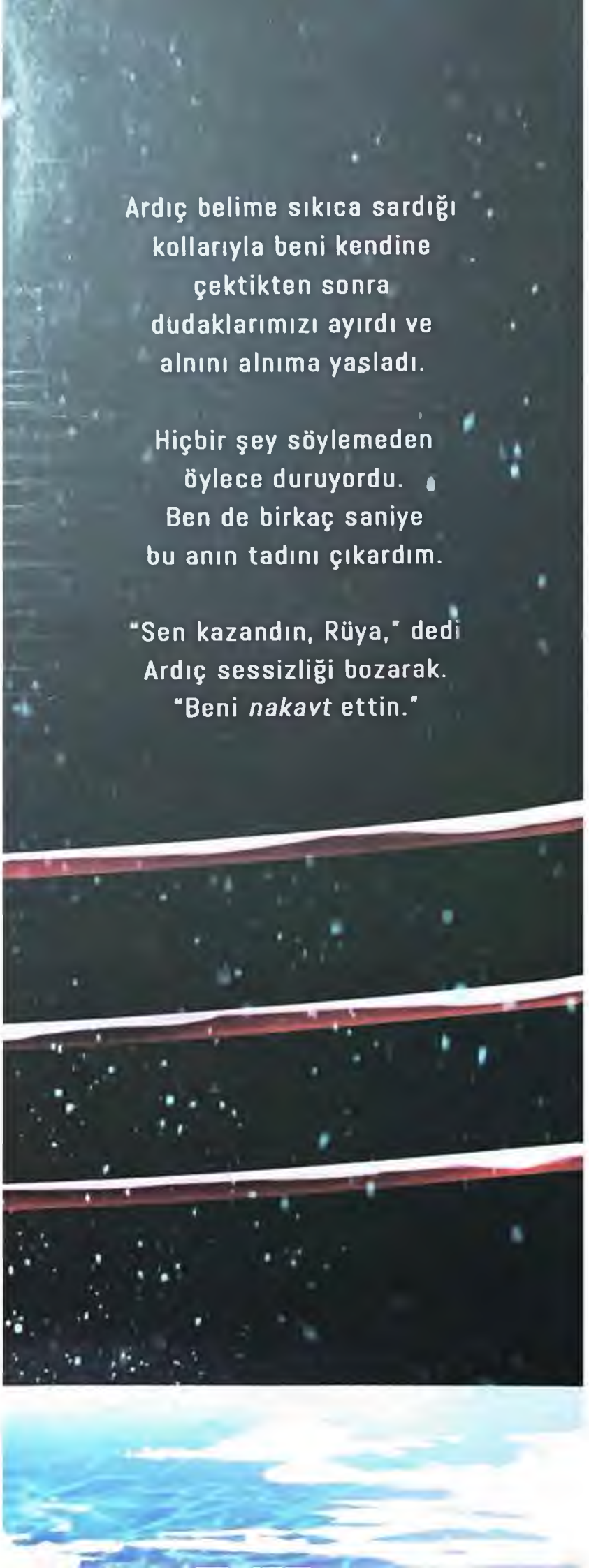

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

/pukkayayinlari

PUKKA YAYINLARI

9 786059 629131

Ardıç belime sıkıca sardığı
kollarıyla beni kendine
çektikten sonra
dudaklarımızı ayırdı ve
alnını alnıma yasladı.
Hiçbir şey söylemeden
öylece duruyordu.
Ben de birkaç saniye
bu anın tadını çıkardım.
"Sen kazandın, Rüya," dedi
Ardıç sessizliği bozarak.
"Beni *nakavt* ettin."

NAKAVT

Ayça T. K.

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayına Hazırlayan: Buse Güler
Editör: Neslihan Akman
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak İllüstrasyon: Pınar Nur Güven
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Eylül 2025
ISBN: 978-625-96291-3-1
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah. 1593 Sk.
Daşkıran Apt. No: 20/A Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

NAKAVT

AYÇA T. K.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Her zamankinden daha da soğuk bir kış günüydü.

Hava buz gibi keskindi. Kışın sert soğuğu şehri etkisi altına almış olmasına rağmen hâlâ kar yağmamıştı. Belki kar yağsa soğuk biraz kırılırdı ama yağmadığı her gün daha da dondurucu oluyordu.

Ertan Akdoğan, işte böyle bir havada evin kapısını açıp Ardıç'ı dışarı fırlattı.

Ardıç ellerini yere bastırarak düşmekten son anda kurtulurken, kafasını kaldırarak kapıda dikilen adamın arkasında kalan annesine baktı. Yalvaran gözleriyle bir şeyler söylemesini, onun için çabalamasını bekliyordu. Bir kez olsun bu zalim adama karşı çıkmasını ve oğlunu bu soğuk havada dışarıda olmaktan kurtarmasını istiyordu.

"Bir daha sakın gözüme gözükme!" dedi adam.

Evin kapısı Ardıç'ın yüzüne kapanırken küçük çocuk beklemeye devam etti. *Annem şimdi bir şey söyleyecek. Beni bu soğukta dışarıya terk etmeyecek. O adamdan korktuğu için gösteremiyor ama beni seviyor. Şimdi ona karşı çıkacak.*

Ancak ilerleyen saniyelerde duyduğu tek ses, çarpan kapının sesiydi. Annesi hiçbir şey söylememişti.

Hayal kırıklığı, Ardıç'ın yüzüne soğuktan daha sert bir şekilde çarptığında çocuğun tek yapabildiği yutkunmaktı. Yerdeki ellerinden destek alarak ayağa kalktı. Ayağında değil ayakkabısı, çorabı dahi yoktu. Üşüyen ayaklarının parmaklarını kıvırarak yumruklarını sıktı. Üstünde eski bir tişörtle ince bir pantolon vardı. Çok üşüyordu. Soğuktan bedeni, sevgisizlikten ruhu üşüyordu.

Burnunu çekerek yürümeye başladı. Artık bu dört duvarın ona ev olamayacağı gerçeğiyle tamamen yüzleşmişti ve yürümekten başka çaresi yoktu. İlk birkaç adımı zorlukla attıktan sonra ayakları da soğuktan hissizleşti ve adımları hız kazandı.

Soğuğa inat yürüyordu. Nereye gittiğine bile bakmıyordu. Zaten gidecek bir yeri de yoktu. O evden gittikçe uzaklaşmaya başladığında attığı her adım da küçük çocuğa zorluk çıkarmaya başladı. Soğuk öyle keskindi ki

bacakları hareket ettikçe kırılacakmış gibi hissediyordu. Ardıç kırıklara alışıktı. Umursamayıp yürümeye devam etti.

Çenesi zangır zangır titriyordu. Yumruklarını sıkarak biraz daha ilerledi. Hava çoktan kararmıştı ve etraf sıcacık evlerine, ailelerine koşan insanlarla doluydu.

Ardıç bir parka geldiğinde adımları onu durmaya zorladı. Daha fazla yürüyemiyordu. Son yarım saattir kendini zorlayarak yürüyordu ve tükenmişti. Korkarak ayaklarına baktı. Mosmor olmuşlardı.

Bir anda güçsüzlük Ardıç'ın küçük bedenine hücum etti ve çocuk ayakta duracak mecali dahi bulamayıp yere yığıldı. Eli soğuk zemine yaslanırken kararan gözlerini kırpıştırarak kendine gelme çabasını sürdürdü. Çok üşüyordu. Çok yalnızdı ve yorulmuştu.

"Baba," diye fısıldadı. Sesini kendisi bile zor duymuştu. Sözlerinin devamını içinden getirdi. *Lütfen beni kurtar baba. Ölmek istemiyorum.*

Ardıç'ın kulaklarına, karamsar düşüncelerinin arasına güneş ışığı gibi sızan bir kıkırtı doldu. "Anne çok soğuk!" dedi o kıkırtının sahibi neşeyle. Hava soğuk olduğu için neşelenen insanlar mı vardı?

"Evet kızım, hadi evimize gidelim artık."

Sesler iyice yakınlaşıyordu. Ardıç aralık gözlerinin kapanmaması için tüm gücünü kullanırken ona doğru yaklaşan renkli botları fark etti.

"Anne?" dedi o ses yeniden. Botlar hızlı adımlarla Ardıç'ın tam önünde durdu. "Anne burada bir çocuk var!"

Ardıç, sesin sahibi olan kızı görmek için başını yukarı kaldırmak istese de hiçbir şeye gücü yoktu. Sadece etrafındaki sesleri duyabiliyordu ve onlar da gittikçe boğuklaşıyordu. Bir kadının sesinin dehşet içinde çıktığını duydu ancak ne söylediğini seçemedi.

"Rüya yanıma gel anneciğim," dedi kadın daha net çıkan bir tonda. *Rüya.* O kızın ismi bu muydu?

"Çok üşümüş anne. Baksana burnu kıpkırmızı olmuş."

"Görüyorum kızım." Ardıç'ın üstüne sıcak bir şey örtüldü. "Ben şimdi ambulansı arayacağım. Sen sakın çocuğu hareket ettirme, tamam mı?"

"Tamam."

Ardıç, ellerinde küçük dokunuşlar hissettiğinde nihayet gözlerini aralayacak gücü buldu. Gördüğü ilk şey, kahverengi bir saç tutamıydı. Üstünde çilek desenli bir toka vardı. Sesini duyduğu küçük kız yere diz çökmüş, Ardıç'ın elini ellerinin arasına almıştı. Bir yandan da arkasına bakıyordu. Bu yüzden Ardıç onun yüzünü değil de kahverengi saçlarını görüyordu.

Biraz daha dikkatli baktığında saçlarının üstüne düşmüş kar tanelerini fark etti. Kar mı yağıyordu? Bu, soğuğun kırılmaya başlayacağı anlamına gelirdi.

Adının Rüya olduğunu öğrendiği kız başını çevirdi ve iri, kahverengi gözleriyle ona baktı.

"Gözlerin açık," dedi Rüya gülümseyerek. Ardıç gülümseyemedi ancak gülümsemeyi de hiç bu kadar istememişti. Tüm sıcaklığıyla ona bakan bu gözlere karşılık verirken, soğuğun nihayet kırılmaya başladığını *hissetti*.

RÜYA

Her insan kendi çapında mücadelecidir.

İsimler, karakterler, ruhlar değişir ancak hepimizin mücadele ettiği gerçeği değişmez. Kimi insan sorunlarını görmezden gelerek hayatla mücadele ederken, kimisi o sorunların üstüne gider. Bazı insanlar çevresinin yardımına ihtiyaç duyarken, bazısı da her şeyle tek başına ilgilenmek konusunda inatçıdır.

Karşı yola geçmek için beklediğim saniyeler içinde, hareket halindeki onca insana bakarken aklımdan bunlar geçiyordu. Herkesin farklı bir koşturmacası vardı. Telefonumdan saate baktım. Benim de bir koşturmacam vardı. Beş dakika içinde bir boks maçına yetişmeliydim. Sırf bu maçı izlemek için tüm gece çalışmıştım çünkü yetiştirmem gereken siparişler vardı.

Kendimi bildim bileli elişlerine yatkındım. Bir şeyler çizip tasarlamayı hep sevmiştim. En sonunda bunu mesleğe dönüştürmüş, aksesuar tasarlamaya başlamıştım. Anlaştığım bijuteriye tasarladığım bileklikten bugün iki yüz tane teslim etmem gerekiyordu. Birden fazla yerle çalıştığım ve bir yardımcım olmadığı için de tamamlayabilmek adına uykumdan feragat etmem gerekmişti.

Henüz yirmi iki yaşındaydım. İlerleyen zamanlarda bu işi büyüteceğimden ve tüm bu koşuşturmada yardımcılarım olacağından emindim. Şimdi endişelenmem gereken tek şey, beş dakika içinde yolun karşısına geçmek ve maçın yapılacağı arenaya girmekti.

Telaşlı bakışlarım telefonumun ekranıma döndü. *Dört dakika.*

"Pekâlâ," dedim kendi kendime mırıldanarak. "Tabanına kuvvet, Rüya."

Kendi kendime verdiğim cesaret sonucu yolun kenarında dikilmeye bir son verdim ve önümden geçen arabanın ardından kendimi yola attım. Annemle babam karşıdan karşıya bu şekilde geçtiğimi görseler bana sağlam bir azar çekerlerdi ancak acelem vardı ve arabalar da yol verecek gibi değildi. Bu yaya geçidi süs için buraya çizilmişti sanki!

Tonlarca korna ve tahminimce küfür yiyerek karşıya geçmeyi başardığımda, kendime nefes almak için bir saniye tanıdım. Hemen ardından koşarak arenanın olduğu alana doğru ilerledim. Gördüğüm kuyrukla omuzlarımı

düşürürken, şansımı denemek adına kuyruğun yanından geçerek güvenliğin önünde durdum.

"Merhaba," dedim en içten gülümsememi karşımdaki suratsız adama sunarak. "Boks maçı için gelmiştim. Ardıç Yüksel'in arkadaşıyım."

Güvenlik görevlisi elindeki listeye bakarken, "İsminiz?" diye sordu.

"Rüya. Rüya Soyyiğit."

Çatık kaşları gevşerken başını listeden kaldırdı ve elini yana doğru açtı. "Buyurun, Rüya Hanım."

"Teşekkürler!" diye cıvıldayarak içeri girdim. Adımı özel davetliler listesine yazdıran Ardıç'a da içimden minnetlerimi sunarak koşturmaya devam ettim. Kuyrukta bekleyen insanların kötü bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bugün hem sürücülerin bolca kornasını ve küfrünü yemiştim hem de sıradaki insanların kötü bakışlarına maruz kalmıştım. Koşarken hiç tökezlememiş olmama şaşırıyordum.

Nihayet maçın yapılacağı alana geldiğimde gözlerimi kısaca etrafta gezdirdim. Ön sıralarda oturan annemle babamı görmemle onlara doğru koşturmam bir oldu. "Ay yetiştim, yetiştim!"

Ortalarında benim için ayırdıkları yere oturduğumda nefes nefeseydim. "Yetiştim, değil mi? Maç başlamadı daha? Yoksa başladı da bitti mi? Saate de baktım ben ama yanlış mı biliyordum saati? Belki telaştan-"

Babam kolunu omzuma atarak yanağımı sevdi. "Sakin ol güzel kızım. Maç henüz başlamadı ama birazdan başlayacak. Tam zamanında yetiştin."

"Oh, iyi bari." Rahatlarcasına bir nefes vererek arkama yaslandım. Maçın yapılacağı alanın tavanından asılan büyük ekranda, birazdan başlayacak olan boks maçının tanıtımı vardı. Gözlerimi Ardıç'ın fotoğrafına diktim.

İnsanın çocukluk arkadaşını böyle büyük ekranda görmesi oldukça tuhaf bir histi. Onunla gurur duyuyordum. Ardıç Yüksel, tanıdığım en mücadeleci insanlardandı ve kendi çabalarıyla buralara kadar gelmiş olması düşündükçe gururlandığım bir şeydi.

Ardıç ve ben, iki insan birbirinden ne kadar farklı olabilirse o kadar farklıydık. Hayatla mücadele şeklimiz dahi farklıydı. Ardıç sorunlarını görmezden gelirdi, ben üstüne giderdim. Ardıç tek başına mücadele eder, kimseye sorunlarından bahsetmezdi; bense paylaşımcıydım. Çevremin yardımını almaktan çekinmezdim.

Bu kadar farklı olmamıza rağmen arkadaşlığımız on beş senedir devam ediyordu. Aramız hiç bozulmamıştı. Hiç kavga etmemiştik. Ardıç bir boksör olmasına rağmen kavga etmesi oldukça zor bir insandı. Ben de fevri bir

insan olmama rağmen konu Ardıç olduğunda hep daha sakindim. Ona karşı diğer insanlara olduğumdan daha anlayışlıydım.

Ardıç şu anda yirmi beş yaşında, iriyarı bir adam olabilirdi ancak bundan on beş yıl önce gittiğim parkta onu yerde baygın bir şekilde görmüştüm. Bu yüzden olsa gerek, Ardıç'a olan tavrım hep farklıydı.

Seyircilerden yükselen sesle gözlerimi kırpıştırarak odaklandığımda, Ardıç'ın ve rakibi olan boksörün alana giriş yaptığını gördüm. Heyecan içinde Ardıç'ın ringe çıkışını izledim. Artık maçın başlamasına saniyeler kalmıştı. Gözleri etrafta gezinmeden direkt olarak bizim oturduğumuz yere döndü. Annemle babama baktığını gördüm. Onlara gülümseyerek başıyla selam verdi. Bakışları benim gözlerimi bulduğunda yüzümdeki tebessümle onu izliyordum. Ardıç bana yalnızca bir saniye baktı ve başını önüne çevirdi.

Ancak ben gözlerimi onun üstünden çekmedim. Zaten buraya onu izlemek için gelmiştim. Esmer bedenine baktım. Vücudu yapılıydı. Kendisine çok iyi bakıyordu. Hiç yağı yoktu. Rakibinin vücudu dövmelerle kaplı olmasına rağmen Ardıç'ın tek dövmesi, alt kolunda kalan bir aslan çizimiydi. Ardıç pek dövme yaptıracak biri değildi, bu yüzden kolundaki aslan dövmesinin basit bir şey olmadığını biliyordum. Bir anlamı vardı, bundan emindim. Nitekim o dövmenin anlamı hakkında Ardıç hiç konuşmamıştı.

Maçın başladığını duyuran o zil çaldığında ellerimi gözlerime kapattım. Yine ilk yumruğu Ardıç yiyecekti. Her maçta ilk yumruğu atma fırsatını hep rakibine verirdi ve bunu izlemesi benim için dayanılmazdı.

Yumruğun sesi kulaklarıma dolduğunda parmaklarımı araladım ve tek gözümü açarak Ardıç'ı inceledim. Yediği ilk yumruğun ardından yüzünde saniyelik, çok hafif bir gülümseme oluştu. O kadar küçüktü ki bu uzaklıktan düzgün görememiş de olabilirdim ancak sonrasında yüz ifadesi aniden değişti ve rakibine sol kroşeyle* saldırdı.

Rakibi ona sağ kroşeyle karşılık verdiğinde Ardıç eğilerek yumruğun ona isabet etmesine engel oldu. Doğrulup çok sert bir sağ direktle** saldırısına devam etti. Rakibi bir adım gerilediğinde Ardıç bu kez sol direktini rakibinin çenesinin ucuna isabet ettirdi. Adam iplere yaslanmaktan son anda kurtulmuştu. Aparkat*** savurarak Ardıç'ı geri püskürttü.

Tekrardan ringin ortasına kadar geldiklerinde, hakem de çevrelerinde dolaşıyordu. Bu, Ardıç'ın izlediğim kaçıncı maçıydı bilmiyordum ancak her

* Sol kol ile gövde arasında, kırk beş - doksan derece arasında açı yapılarak atılan vuruştur. (Aynı durumun tersi sağ kroşe için geçerlidir.)

** Adından da anlaşılacağı gibi düz bir şekilde atılan vuruştur.

*** Aparkat çok fazla kullanılmayan, yani genelde vurma fırsatı bulunmayan bir vuruş türüdür. Aşağıdan yukarıya doğru karaciğere veya çeneye uygulanır.

maçında midem düğüm düğüm oluyordu. Oturduğum yerde sürekli kıpırdanıyor, yediği her yumrukta sanki ben yemişim gibi yüzümü ekşitiyordum.

Dördüncü raunt başlayana kadar oldukça dengeli ilerleyen maç, rakibin artık yorulma belirtileri göstermesiyle değişmeye başladı. Adam sürekli olarak savunma yapıyordu. Hedefi sekizinci raundu görmekti ancak Ardıç da buna fırsat verecek gibi görünmüyordu. Yumruklarını durmadan savurarak rakibini yedinci rauntta nakavt ettiğinde zil sesi duyuldu.

Maç bitmişti.

Yerimden sıçrayarak Ardıç için alkış tutmaya başladığımda, hakem Ardıç'ın yanına gidip bileğinden kavradı ve kolunu havaya kaldırdı. Ardıç'ın gözleri maç başlamadan önce olduğu gibi direkt olarak bizim oturduğumuz yere döndüğünde annemle babama gülümsedi. Ne kadar gururla baktıklarını hayal edebiliyordum. Ardıç da o gururlu gözlere uzun uzun baktı ve bakışları onların ortasında dikilen bana kaydı.

Gözlerimiz buluştuğunda gülümseyerek onu izliyordum. Ardıç bir saniye kadar yüzüme bakıp bakışlarını kaçırdı.

Yarım saat sonra Ardıç'ın hazırlandığı soyunma odasının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Annemle babam maç sonrası Ardıç'ı tebrik ettikten sonra kız kardeşim Ezgi'yi gitar kursundan almaya gitmişlerdi. Ben onlarla gitmeyip Ardıç'ı beklemeyi tercih etmiştim. Bu, onun için önemli bir galibiyetti. Türkiye Boks Federasyonu'nun düzenlediği bir turnuvaydı. Turnuvayı kazandığı takdirde Türkiye ağırsiklet şampiyonu olacaktı ve bu süreçte motivasyon onun en önemli dayanağıydı. Bu yüzden bir kutlamayı hak ediyordu. Çoktan planı yapmıştım. Buradan çıkışta birkaç kişiyle eğlenmeye gidecektik. Geriye sadece Ardıç'ı ikna etmesi kalmıştı ki en zor kısım da buydu ancak kendime güveniyordum.

Soyunma odasının kapısı açıldığında adımlarımı durdurarak kapıya baktım. Ardıç üstünkörü kuruttuğu kahverengi dalgalı saçları, siyah tişörtü, siyah eşofman altı ve omzuna astığı spor çantasıyla kapıdan çıktı.

Kafasını yerden kaldırmasını dahi bekleyemeyecek kadar heyecanlıydım. Coşkuyla, "Tebrikler!" dedim ve Ardıç'ın boynuna sarıldım. Bir yandan zıplarken diğer yandan, "Tebrikler, tebrikler, tebrikler!" demeye devam ediyordum.

Ardıç'ın kasıldığını hissettim. Elleri havada öylece duruyordu. Afallamayı üstünden çabucak atarak tek elini sırtıma yerleştirdi. "Teşekkürler," dediğinde sesi hemen kulağımın dibindeydi.

Anın heyecanıyla çocuğun üstüne atladığımı o anda fark ettim. Telaşla geri çekildiğimde Ardıç da elini sırtımdan çekti. Boğazımı hafifçe temizleyip, "Çok iyi bir maçtı," dedim. Kaşları havalandı. Boks hakkında bilirkişi değildim ancak nihayetinde yumruklarla yapılan bir spordu. İyi bir maç olduğunu ben de anlayabilirdim.

"Ne bakıyorsun öyle? Tamam, uzman değilim ama izlerken kendimi kaptırmışım, nasıl bittiğini anlamadım. Yani bence iyi maçtı. Yoksa değil miydi?" diye konuşurken sesimdeki kendinden emin hava sonlara doğru kayboldu.

Ardıç hafifçe tebessüm ederek, "Bir şey söylemedim," dedi.

"Söylemedin ama gözlerin çok şey anlattı. Sanki *sen iyi maç olduğunu ne bileceksin* der gibi baktın."

"Öyle miymiş?" diye sordu Ardıç. Hızlıca kafamı salladım. Dudaklarındaki küçük tebessüm büyürken tepkime güldü. "Kendimi dışarıdan göremediğim için nasıl maçtı bilmiyorum. Pek hatırladığım da söylenemez. Sonradan izleyeceğim."

"Kesinlikle çok iyi bir maçtı. Yerimde duramadım. Başta çok dengeli ilerledi ama son rauntta rakibin cidden çok yorgun görünüyordu." Anladığım kadarıyla maç hakkındaki yorumlarımı yapmaya devam ederken Ardıç bir an olsun gözlerini yüzümden ayırmıyordu. "Bu önemli bir maçtı. Gerçekten tebrik ederim. Adama sekizinci raundu bile göstermedin. Bence..."

Ardıç'ın parmakları bir anda dirseğime sarıldı ve beni kendine doğru çekti. Bu ani hareketle sözlerim ağzımın içinde kaybolurken, dengemi kurmak adına elimi Ardıç'ın sert göğsüne yasladım. Kafamı çevirerek arkamdan geçen kalabalığı gördüğümde Ardıç'ın bu hareketi de anlam kazanmıştı. Kalabalığın farkında dahi değildim. Konuşmaya kendimi öyle bir kaptırmıştım ki yolu kapattığımı da görememiştim.

Kalabalık yanımızdan geçip gittiğinde kafamı Ardıç'a çevirdim. Hâlâ dirseğimi tutuyordu. Geri çekilme ihtiyacı duymadım. "Bence," diyerek sözlerime devam ettim. "Bu bir kutlamayı hak ediyor. Lütfen hemen hayır deme. Kalabalıktan hoşlanmadığını biliyorum ama gerçekten bunu kutlamalıyız. Hem sana da moral olur, olmaz mı? Hayatın bokstan ibaret. Ev ve antrenman arasında gidip geliyorsun. Biraz kafanı boşaltırsın sen de."

Elimi Ardıç'ın göğsünden çekerek bir adım uzaklaştığımda o da dirseğimdeki parmaklarını çekti. "Nasıl olur?" diye sordum. Ardıç bir şey söylemeden bana bakmaya devam etti. Kesinlikle reddedecekti. Bu bakışlar onun habercisiydi. Yine de beklenti içinde Ardıç'ın gözlerine bakmaya devam ettim.

"Tamam," dedi Ardıç bir süre sonra.

Mutlulukla gülümseyip, "Gerçekten mi?" diye sordum. "Gerçekten galibiyetini kutlamamıza izin verecek misin?"

Duyduğu *kutlama* lafıyla Ardıç'ın kaşları çatıldı. Yüzündeki tereddüdü gördüm. Dudakları aralandığı anda, "Laf ağızdan bir kere çıkar," diyerek konuşmasına müsaade etmedim. "Sen fikrini değiştirmeden ben hazırlıklara başlıyorum. Görüşürüz, Ardıç."

Arkamı dönüp oradan resmen tüydüm. Koridorda hızlıca ilerlemeye devam ederken Ardıç'ın bakışlarını sırtımda hissediyordum. Koridorun sonuna geldiğimde omzumun üzerinden arkama doğru baktım. Hâlâ aynı yerde, ellerini ceplerine sokmuş bir şekilde beni izliyordu.

"Her şey hazır olduğunda seni ararım," dedikten sonra kapıya uzandım. "Sakın beni meşgule atma!"

Onay beklercesine birkaç saniye yüzüne baktım ancak hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine yüzünde oluşan küçük gülümsemeyi onay saydım ve tuttuğum kapı kolunu aşağıya indirerek soyunma odalarının olduğu koridordan çıktım.

Duzenleme
Ny.ozlem

ARDIÇ

Elimdeki mineralli soda şişesini dudaklarıma götürüp büyük bir yudum aldım. Benim için düzenlenmiş olan bu kutlamada, benim dışımdaki herkesin elinde alkollü içecekler vardı. Hayatımda bir kez bile alkol tüketmemiştim. Hayatım boyunca da tüketmeyecektim. Her profesyonel sporcunun sağlığına dikkat etmesi gerekiyordu. Bazı sporcu arkadaşlarımın dönem dışında alkol tükettiklerini duymuştum ancak bu benim yapmayacağım bir şeydi. Çünkü ben sadece sporcu olduğum için alkolden uzak durmuyordum.

Ertan Akdoğan sürekli ayyaş gezerdi. Onun yaptığı herhangi bir şeyi yapmak istemiyordum. Hiçbir ortak noktamız olmamalıydı. Hem zaten...

Gözlerimi yeşil şişeden çekip bakışlarımı kaldırdım ve Rüya'ya baktım. Yüzündeki heyecanlı ifadeyle durmaksızın kuzeni Egemen'e bir şeyler anlatıyordu. El hareketlerine bakılırsa maçımdan bahsediyordu. Rakibimi nasıl nakavt ettiğimi sözlü olarak anlatmak yetmemiş olacaktı ki yumruk yaptığı elini Egemen'in karnına geçirdi. Tahmin ettiğinden daha kuvvetli bir vuruş olduğunu, sertçe dişlediği altdudağından anlayıp hafifçe güldüm. Rüya da bir saniye sonra gülmeye başladı. İç geçirerek bakışlarımı soda şişesine geri çevirdim.

Hiç alkol tüketmesem dahi getirdiği sarhoşluk hissine aşinaydım. Rüya'ya bakmak başımı döndürüyordu. Hele iri kahverengi gözlerini bana diktiği anlar... Kısa süreli hafıza kaybına benzer bir deneyim yaşıyordum ve bu kesinlikle abartı değildi. Aklımı başımdan öyle bir alıyordu ki şu anda burada ne aradığımı bilmiyordum.

Maç sonrası yanıma beni tebrik etmek için geldiğinde koridordan geçen kalabalık dolayısıyla onu kendime çekmiştim. O arada bir şeyler söylemişti, burnuma dolan kokusundan duyduklarımı idrak edememiştim. O anlarda bu kutlama fikrini kabul ettiğimden habersizdim ancak haberim olsa da hevesi kırılmasın diye muhtemelen kabul ederdim.

Bana doğru yaklaşan varlığını hissettiğimde kafamı kaldırıp direkt olarak Rüya'ya baktım. Göz göze geldiğimizde gülümsedi. "Çok eğleniyor gibi görünüyorsun," dedikten sonra aramızdaki mesafeyi kapattı ve karşımda durdu.

"Böyle bir kutlamaya gerek yoktu."

"Bu kadar alçakgönüllü olma, Ardıç. Büyük bir şey başardın. Bir kutlamayı hak ediyor."

"Ben sadece işimi yapıyorum."

"İşin gereği yarı finale yükseldin. Bunu da başarı saymıyorsan..."

Yarı finale yükselmeyi başarı saymıyordum ancak maç bittiğinde ve seyirciler arasında Rüya'nın annesiyle babasını gördüğümde, kendimi gerçekten iyi hissetmiştim. Gözlerindeki gurur apaçıktı. Rüya'nın annesi hayatımı kurtarmıştı ve babası da beni boksa başlatmıştı. Onlara çok şey borçluydum.

"Siparişlerini yetiştirebildin mi bari?" Sorumla konu bir anda değişirken Rüya'nın gözlerinin içi parladı. "Evet. Canım çıktı ama yetiştirdim. Tüm gecemi esir aldı resmen. Kendi rahatlığıma da sinir oluyorum doğrusu. Önceden hazırlığımı yapsam hiç böyle olmayacak ama hep son güne sıkışıyorum."

"Bir düzene koyman senin için de iyi olur. Sürekli uykusuz kalıyorsun."

"Sorma. Uyku düzeni diye bir şey kalmadı zaten bende." İç geçirerek yanıma geldiğinde, arkamızda kalan masaya yaslanacağını anlayıp elimi masanın sivri ucunun üzerine koydum. Bir saniye sonra Rüya masaya yaslandı. Elimin üstü beline temas ederken kaşlarını çattığını ve beline neyin değdiğine baktığını gördüm. Kendi kendine omuz silkip duruşunu bozmadı.

Elindeki bardağı dudaklarına götürüp küçük bir yudum alırken onu izledim. Bakışları etraftaki kalabalığı inceliyordu. Hafifçe tebessüm ettiğini gördüğümde kalbim sıkıştı. Rüya bir anda bana döndü. Onu izlediğimi fark edince kaşları çatılır gibi oldu ancak bozuntuya vermedi. Önemli bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu.

"Sen de Egemen gibi beni yanından kovacak mısın?"

"Egemen seni yanından mı kovdu?"

"Evet, alnımızda kuzen olduğumuz yazmıyormuş. Kısmetini kapatıyormuşum." Gözlerini hafifçe devirdi. "Seninkini de kapatmıyorumdur umarım."

"Sorun değil," dedim. "Kapatabilirsin."

"Emin misin? Şuradaki kız sana bakıyor." Kafasını hafifçe yana eğerek çaktırmadan kızın olduğu tarafı gösterdi. Bakmadım, gerek yoktu. "Şurada işte," dedikten sonra bu kez çenesiyle işaret etti. Ne tarafı gösterdiğini anlamadığımı düşünüyordu. "Of, Ardıç! İlla parmağımla mı işaret edeyim?"

"Merak etmiyorum, Rüya."

"Kız bizimle aynı sitede oturuyor. Siması bir tanıdık. Gerçekten geldiğimizden beri sana bakıyor." Hâlâ umurumda olmadığını görünce şaşkınlıkla dudakları aralandı. "Cidden hiç mi merak etmiyorsun?"

"Etmiyorum."

"Gerçekten garipsin, biliyor musun?"

Cevap vermeyip bakışlarımı önüme çevirdim. Garip miydim? Belki de. Hiçbir kız ilgimi çekmiyordu. Kimseyi merak etmiyordum. Hayatımdaki odağım bokstu, başka şeylerle dikkatimi dağıtamazdım. Dikkatimi yalnızca hemen yanımda içeceğini yudumlayan bu kız dağıtıyordu, bunu da bildiğimden maç öncesi ona uzun uzadıya bakmıyordum.

Ben Rüya'ya hep, o bana bakmıyorken bakardım.

"Benden farklı değilsin."

"Benimki mecburi bir yalnızlık, seninkisi ise keyfi. Arada çok fark var."

"Nasıl bir mecburiyet ki bu yirmi iki senedir bitmiyor?"

Ağzı bir an için açık kaldı. "Çok kırıcısın, çok." Yüzünü küskün bir tavırla diğer tarafa çevirdiğinde sebepsizce telaşa kapıldım. Onu kırmak istemiyordum. Öyle demek istemediğimi söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki Rüya tekrardan bana döndü. "Mecburi yalnızlık diyorum çünkü annemle babamınki gibi bir ilişki istiyorum ve henüz beni öyle bir ilişki yaşayacağımıza inandıran biriyle tanışmadım."

Başımı ağır ağır salladım. Daha azına razı olmamalıydı. Hayatındaki adam onu el üstünde tutmalı, sevip saymalıydı. Ona sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunun her an bilincinde olmalıydı. İyi bir adam olmalıydı.

Ve ben de henüz var olmamış o *iyi adama* şimdiden garez beslemeyi acilen bırakmalıydım.

Kendi yalnızlığımı keyfi olarak görmüyordum ancak bunu Rüya'ya söylemedim. Bir ilişki yaşamak istemediğimi ona anlatamazdım. Birbirlerini çok seven iki insanın çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Hayatının her anında onların sevgilerine şahit olmuştu. Bu yüzden biriyle yaşlanmaktansa yalnızlığı tercih etmemi anlamazdı.

Rüya'nın inandığı peri masalları, benim gibi birini bulmazdı.

"Sen şimdi dans falan da etmezsin," dediğinde ona gözucuyla baktım. "Senin de eğlendiğini görecek miyiz acaba?"

"Dans anlayışımız farklı. Benim için dans ringde edilir."

"Pekâlâ, biz normal insanlar pistleri tercih ediyoruz." Bardağından son bir yudum alarak arkamızdaki masaya bıraktı ve benden uzaklaşıp insanların arasına karıştı. Hareketlerini takip ettiğimden kalabalıkta onu bir an için bile olsa kaybetmemiştim. Egemen'i es geçti. Kısmet kapatma konuşmasından sonra yanına dönmek istememişti muhtemelen. Teyzesi Arya'nın yanına yürüdü. Teyzesi diyordum ancak daha çok ablası gibiydi. Aralarında sadece dört yaş vardı.

Rüya, teyzesiyle dans edip eğlenirken sodamı bitirerek şişeyi arkamdaki masaya bıraktım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gözlerindeki parıltı bu mesafeden dahi belli oluyordu. Hal böyle olunca gözlerimi onun üstünden çekemiyordum. Mutluluğu benim için uyuşturucu gibiydi. Bağımlılık yapıyordu. Hep gülsün istiyordum. O kocaman kahverengi gözleri sıcacık baksın diye her işi yolunda gitsin istiyordum. Şanslıydım ki Rüya en ufak şeylerle bile mutlu olan bir kızdı.

İzlenilme hissine kapılarak gözlerimi bir an için Rüya'nın yüzünden çektiğimde, mekânın köşesinde kalan o loş ışıklı alana baktım. Gördüğüm yüzü algılamakta zorlanırken dikkatli bir şekilde baktığımda bu kez gördüklerime inanamadım. Gerçekten *o* muydu, yoksa hayal mi görüyordum?

Kollarımı göğsümden çekip gözlerimi o noktadan ayırmadan yürümeye başladım. Kalabalığa girdikçe görüş açım daralıyordu. Önüme bir sürü insan çıkıyordu ve hedefime varışımı geciktiriyorlardı.

Nihayet o köşeye vardığımda her yeri didik didik inceledim ancak yoktu. Kafayı yiyecektim. Daha az önce buradaydı. Yoksa değil miydi? Onu aslında görmemiş, gördüğümü mü sanmıştım?

Belki de öyleydi. Son görüşmemizden sonra neden karşıma çıkacaktı ki? Beni sildiğini açıkça dile getirmişti. Benden de onu silmemi istemişti ancak silmemiştim. Kolumdaki aslan dövmesinde onun anısını taşıyordum. Adını ağzıma almıyor, ondan hiç bahsetmiyordum ama hep aklımdaydı. Benim en büyük suçluluğum ve utancım olarak da hep orada kalacaktı.

Gözlerimi dikkatlice etrafta gezdirmeye devam ederken dışarıya çıkan birini görmemle peşine düştüm. Gördüğümün gerçekten o olup olmadığını öğrenmek *zorundaydım.*

Çıkışa doğru kalabalık yoğunlaşırken insanların arasından sıvışmak da bir o kadar zorlaşıyordu. Birkaç kişiyi ittirmek mecburiyetinde kalarak nihayet kendimi dışarı attığımda, yüzüme çarpan temiz hava bile ferahlamama yardımcı olmadı. Sertçe yutkundum ve bakışlarımı tekrardan etrafımda gezdirmeye başladım.

Baktığım hiçbir yüz *o* değildi. Belki de yanlış görmüştüm. İçime garip bir his dolarken omuzlarımı düşürdüm. Rahatlamış mıydım? Hayır, rahatlamanın yakınından bile geçmiyordum ama gerçekten onu görseydim de rahatlamayacağımdan emindim.

"Ardıç?"

Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Rüya'yı gördüm. Elindeki montunu üzerine geçiriyordu. "Bir şey mi oldu? Aniden çıktın."

Cevap bekleyen kahvelerine baktım. Havanın soğukluğuna rağmen sıcacık bakıyorlardı. On beş yıl önce hipotermi geçirmek üzereyken de bana böyle bakmıştı. Buz gibi havayı geri plana iten gözleri, içimdeki buzları da eritiyordu. Öyle ki dilimin çözülmesine ramak kalmıştı.

Rüya, benim hakkımda herkesten çok şey biliyordu. Anlatan biri değildim, hiç olmamıştım. Öğrenmesi sorun değildi. Sadece anlatamıyordum. Utanıyordum. Eziliyordum. Unutmaya çalışıyordum.

"Temiz hava almaya çıktım sadece," dedim düz bir ses tonuyla.

"Ne bileyim, sen aceleyle çıkınca ben de bir şey oldu diye korktum." Bakışlarını üzerimde gezdirirken kaşları çatıldı. Dışarıya verdiği sıkıntılı

nefesin havada oluşturduğu buharı izledim. "Ceketini bile almadan çıkmışsın ayrıca."

"Adam o kadar bunaldı kalabalıktan demek ki." Egemen elinde benim ceketimle çıktığında Rüya kafasını ona doğru çevirdi. Teşekkür ederek ceketimi aldım ve üstüme geçirdim. "Sen de bile bile kutlama diye ısrar ediyorsun. Hâlâ çözemedin adamı. Sıkılıyor o böyle şeylerden."

Rüya gözlerini kıstı. "İçeride gayet eğleniyor gibi görünüyordun?"

Egemen sırıtarak kolunu Rüya'nın omzuna attı. "Benim eğlence fırsatını kaçırdığım nerede görülmüş?" Bir esnemeyle dudakları aralanırken buna aldırmayarak konuşmaya devam etti. "Ama ben bile yoruldum. Üstelik yarın erkenden dersim var. O yüzden ufaktan kaçsak iyi olur."

Rüya gözlerime baktıktan sonra kuzenine döndü. "Olur aslında. Ben teyzeme haber vereyim önce."

"Ben söyledim. O biraz daha takılacakmış nişanlısıyla. Siz gidin dedi." Egemen'in mavi gözleri yüzüme döndü. "Beni de sen bırakabilir misin?"

"Bırakırım," dedim. Rüya'yı eve her halükârda ben bırakacaktım. Aynı sitede oturuyorduk, binalarımız karşılıklıydı. Onu bırakıp Egemen'i taksiyle yollamak ayıp olurdu. Zaten yolumun da üstüydü.

"O zaman arabaya geçelim, üşüdüm ben." Rüya ellerini montunun cebine sokarken omzuna atılan eli yeni fark etmiş gibi Egemen'e ters bir bakış attı. "Çek sen de şu kolunu, kısmetimi kapatacaksın."

"Kıyamam, sen bana gücendin mi?" Omzundaki eliyle bir anda Rüya'nın yüzünü sıkıştırmaya başladığında, Rüya boğuk bir şekilde cırlayıp Egemen'in tutuşundan kurtulmaya çalıştı. Yardım etmek için adım attığım anda Rüya kendini Egemen'den kurtardı. Duraksayacak gibi olurken beklediğinden de hızlı geri çekilmesiyle dengesinin sarsıldığını görüp elimi Rüya'ya uzattım. Yanından geçen kıza çarparak kızın da dengesinin bozulmasına neden oldu ve sonraki saniyede kız benim kollarımdaydı.

Rüya'yı tutmak için uzattığım kollarımın arasında bir başkasını tutuyordum. Kim olduğuna kısaca bile bakmadım. Tüm dikkatim Rüya'daydı.

Eliyle Egemen'in koluna tutunarak düşmekten kurtulduğunda rahatlarcasına bir nefes verdim. O sırada kollarımın arasındaki kızın, "Teşekkürler, Ardıç," diyen sesi kulaklarıma doldu ve kaşlarımı hafifçe çatarak kim olduğuna baktım. Tanımıyordum. Siması belki tanıdıktı ama kim olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu.

Kollarımı ondan çekip geriye doğru iki adım attım. "Önemli değil," dedim ağzımın içinde. Kız bir şeyler daha söyleyip gittiğinde Rüya ve Egemen'in yüzüne baktım. Bakışları hiç hayra alamet değildi.

"Az önce gözümün önünde bir yaz dizisi çekildi," diye mırıldandı Egemen. "Tek farkı bizim şu an kış mevsiminde oluşumuz."

"Kış mevsimi aşka daha çok yakışıyor bence." Rüya'nın sırıtarak kurduğu cümlelerle kaşlarımı çattım. *Ne saçmalıyorlardı?* "Bir düşünsene, havalar buz gibi olduğu için eğer bir sevgilin varsa sürekli el elesin. Sonra yerler çok kaygan. Yürürken dengesizin biri sana çarpıp ayağını kaydırıyor, bir bakıyorsun beyaz atlı prensinin kollarındasın." Ellerini çenesinin altında birleştirip abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Çok romantik."

"Sana kesinlikle katılıyorum kuzen." İkisi kafa kafaya verdiler. "Az önce burada büyük bir aşka yelken açıldı, biz de buna tanık olduk."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Kızı tanımadın mı?"

"Nereden tanıyacağım, Rüya?" Siması tanıdık gelmişti, bunu kabul ediyordum ama herhangi biri de olabilirdi.

"İçeride sana baktığını söylediğim kızdı. Bizimle aynı sitede oturan kız yani. Geldi burada senin kollarına düştü. Bu kadarı da tesadüf olamaz. Bence kaderin bir cilvesi."

"Düşerken kafanı çarptın da ben mi görmedim? Çünkü bu kadar saçmalamanın başka bir açıklaması olamaz. Kız önümde düştü, ben de tuttum. Kimsenin hayatının aşkı olduğum falan yok."

"Ya niye öyle diyorsun? Kız sana nasıl baktı, görmedin mi?"

"Görmedim, Rüya!" diye çıkıştım bir anda. Sesimi alçaltarak sözlerime devam ettim. "Görmedim çünkü bakmadım. İlgilenmedim. Tamam mı?"

Rüya'nın kocaman kahverengi gözleri mümkünmüş gibi daha da irileşti. Benden böyle bir çıkış beklemiyordu. Doğrusu ben de kendimden böyle bir çıkış beklemiyordum. Egemen'e biraz bile sinirli değilken Rüya'nın yaptığı imalarla deliye dönmeyi hiç mi hiç beklemiyordum.

Boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırarak konuştum. "Hadi, gidelim artık. Arabada bu konuyu açtığınızı duyarsam hiç acımam, ikinizi de yolun ortasında indiririm."

Tekrar bakışlarımı ikisine çevirdiğimde Egemen'in gözlerini kısarak beni incelediğini fark ettim. Göz göze geldiğimizde bakışları normal bir hal aldı. Rüya'ya baktım.

"Gidelim," dedi. Kafamı bir kez salladım ve arkamı dönerek arabamı park ettiğim yere ilerlemeye başladım. Peşimden beni takip eden adımlarını duyabiliyordum.

Umarım bu konu burada sonsuza dek kapanır ve bir daha hiç açılmazdı.

RÜYA

Arabaya ölüm sessizliği hâkimdi.

Kuzenim Egemen, sessiz ve sakin oluşuyla nam salmış biri değildi. Çenesi düşüktü. Sürekli konuşur ve bunu yaparken hiç zorlanmazdı. Hep konuşacak yeni bir konu bulurdu ancak Egemen bile sessizdi çünkü Ardıç'tan çekiniyordu. Ben de kesinlikle sessiz biri değildim ve Egemen'in aksine Ardıç'tan gram çekincem yoktu. Sadece yeniden konuşmaya başlamadan önce uygun ortamın oluşmasını bekliyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp dikiz aynasından arka koltukta oturan kuzenime baktım. Gözleri düşünceli bir tavırla yolu izliyordu. Başımı yana doğru çevirdim bu kez. Önce Ardıç'ın direksiyonu tutan eline baktım. Arabaya bindiğimiz ilk andan bu yana tutuşu gevşemişti. Bu, biraz daha sakinleştiği anlamına geliyordu. Bakışlarımı yüzüne çıkardığımda karşılaştığım soğuk duvar içimi üşüttü.

Belli ki o uygun ortam hâlâ gelmemişti.

Ardıç, arabayı Egemen'in evinin önünde durdurduğunda uzun süren sessizlik Egemen tarafından nihayet bozuldu. "Teşekkürler," dedi Ardıç'a. Elini benim oturduğum koltuğa koyarak öne eğildi ve yanağıma bir öpücük bıraktı. "Görüşürüz."

"Görüşürüz. Teyzemlere selam söyle."

Egemen kafasını onaylarcasına salladı ve arabadan inerek kapıyı kapattı. İçime, Ardıç'ın bakışlarının yüzümde olduğuna dair bir his doğduğunda başımı çevirerek ona baktım ancak bakışları yoldaydı. Belki de yanlış hissetmiştim.

Ardıç arabayı sürmeye devam ederken, iç geçirerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu gece hiç de hayal ettiğim gibi olmadı," dedim bir süre sonra. Ardıç'ın gözleri yoldan bir an olsun ayrılmıyordu ancak beni dinlediğini biliyordum. "Galibiyetini kutlamak istemiştim. Biraz olsun gevşemeni, anın tadını çıkarmanı bekledim ama olmadı."

"Bu benim gevşemiş halim."

"Evet," dedim alayla. "Belli oluyor." Kollarımı göğsümden çözüp bedenimi Ardıç'a çevirdim. "Niye böyle yapıyorsun? Boksa odaklı olduğunu

biliyorum, mesleğine çok bağlısın ve çok seviyorsun. Anlıyorum ama sonsuza kadar böyle devam edemezsin. Hayatında sadece boksla devam edemezsin."

"Önerin nedir peki? Gidip kollarıma düşen kızla destansı bir aşk yaşamam mı?" Dudaklarının arasından alaylı bir gülüş fırladı.

"Neden olmasın? Bence aranızda gerçek bir elektrik var."

"Hayır, yok. Bu konuyu da burada kapatalım."

"Konuyu yeniden açan sensin. Demek ki açılmasını istiyorsun."

"Ben açmasam bir sonraki cümlende bunun imasını yapacağın çok açıktı, Rüya. Benim hiçbir şeyi istediğim yok."

Direksiyonu sıkan eline baktım. Madem hiçbir şeyi istemiyordu, o halde neden bu kadar gergindi? "Dürüst ol, Ardıç. O kızı neden tuttun?"

Kaşları çatıldı. "Bilerek tutmadım. Bana doğru savruldu ve refleksle yakaladım. Tıpkı yumrukladığım bir kum torbası bana doğru savrulurken yaptığım gibi."

Benzetmesine ağlamak istedim. Gerçekten de hayatında bokstan başka hiçbir şey yoktu. "Ama bu kez tuttuğun şey, bir kum torbası değil de bir kızdı. Hiç mi farklı hissetmedin?"

"Hayır."

"Bir şey hissettin mi?"

Ardıç dişlerinin arasından, "Hayır," dedi. Onu öfkelendiriyordum.

"Bence çok yakışırsınız. Olsanız güzel olurdu. Bak, senin bir lafınla aranızı yaparım. Hatta lafına bile gerek yok, bir baksan yeter. Kızın zaten seninle ilgilendiği çok açık. Ardıç, sana olan bakışını görmen gerekiyordu! Gerçekten-"

"Rüya," diyerek araya giren Ardıç'la dudaklarım aralık bir halde ona baktım. "Yeter. Bu konuşmalarla başka birinin aklına girebilirsin ama beni sadece bunaltıyorsun."

Aralık dudaklarımı birbirine bastırdım. "Peki."

Yeniden önüme dönüp başımı yana doğru çevirdim ve yolu izlemeye başladım. Arabaya yine o ölüm sessizliği hâkim olmuştu. Birkaç dakika böylece geçti. En sonunda Ardıç'ın, "Sert mi çıktım?" diyen sesini duydum.

"Yok."

"Neden triplisin?"

"Değilim."

"Öylesin. Konuşurken yüzüme dahi bakmıyorsun."

"Yola dalıp gittim."

Ardıç içine derin bir nefes çekti. "Kendimi yanlış kelimelerle ifade etmiş olabilirim ama bu konudaki düşüncem aynı."

"Anlıyorum. Haklısın."

"Öyleyim ama sen haklı olduğumu düşünmüyorsun. Şu an tepki göstermek için böyle söylüyorsun."

Kısaca güldüm. Gülüşümde neşe yoktu. "Ne desem suç. Sana o kızla yakıştığını söylüyorum, söyleme diyorsun. Tamam haklısın diyorum, tepki gösteriyor oluyorum. Hayret bir şey!"

"Yalan mı?" diye sordu Ardıç. Başımı nihayet ona çevirdim.

"Evet, doğru! Seni geçiştirmek için haklısın dedim. Kafamın içinde hâlâ o kızı tuttuğun anı canlandırıyorum ve ne kadar güzel olabileceğinizi düşünüp kendi kendime mutlu oluyorum. Şimdi, izin verirsen..."

"Vermiyorum," dedi.

"Düşüncelerime karışamazsın."

"Benimle ilgiliyse karışırım."

"Ben, senin benimle ilgili düşüncelerine karışmıyorum."

"Benim seninle ilgili böyle düşüncelerim olmuyor."

"Nasıl düşüncelerin oluyor?"

"Böyle olmuyor," dedi Ardıç yineleyerek. Dışarıya öfkeli bir nefes bıraktım. Bu tartışmanın bir sonu yoktu. Daha fazla sessizliğe de tahammül edebilecek gibi değildim doğrusu. Elimi uzatıp radyodan rastgele bir kanal açtım ve arkama yaslandım. Şansıma müzik kanalı gelmişti. Çıkan şarkı da şu anki durumu güzelce özetliyordu.

Bu aşkın katili sensin.

Teslim ol, suçlusu sensin.

Bir sen var senin içinde, of.

Hem bıçak hem yara sensin.*

Şarkının sözleri kulaklarıma dolarken abartılı bir şekilde iç geçirdim. "Ah, Ardıç. Ah! Nasıl kıydın yaşanmayan güzel ihtimallere, nasıl?"

"Ya sabır."

"Ne? Kendi kendime acı çekiyorum burada. Senlik bir durum yok."

"Yok mu? İnatla o kızı aklıma sokmaya çalışıyorsun. Sabrımı tükettiğin için bana tepki gösteremezsin."

"Sana tepki göstermiyorum. Bu farklı bir şey." Ardıç bakışlarını saniyelik bir şekilde bana çevirdi. "Dizilerde de bazen yakıştırıyorum bir çifti. Oğlan korkaklığından yaklaşamıyor kıza, kavuşamadıkları için sinirleniyorum. Bu da o hesap işte."

"Sence ben o kıza korkaklığımdan mı yaklaşmıyorum?"

* Fettah Can - Bu Aşkın Katili Sensin.

"Sadece o kıza değil, sen kimseye yaklaşmıyorsun. Yakın ilişkilerden kaçtığını inkâr edemezsin, Ardıç."

"Korkmuyorum, sadece gerek duymuyorum."

"Zaten hiçbir zaman bir şeyi ilk söylendiği anda kabul etmedin." Ona bakarken gözlerimi kıstım. "Bu kadar gururlu olmak yormuyor mu seni?"

"Bu gurur değil."

"Bak, bunu da kabul etmedin."

"Rüya sinirleniyorum."

"Aman sinirlen! Evde kum torban yok mu? Gider onu yumruklarsın. Ya ben ne yapayım? Öfkemi çıkarabileceğim bir kum torbam bile yok benim."

"Saçma sapan işlere kalkışmadığın sürece öfkeleneceğin bir durum da olmaz."

"Senin mutluluğun benim için *saçma sapan bir iş* değil." Dışarıya derin bir nefes bıraktım ve Ardıç'a ulaşma umuduyla bedenimi yeniden ona doğru çevirdim. "Bir şans vermeni istiyorum. Kendine, kalbine ve o kıza. İlla o kız olmak zorunda değil ama birine bir şans ver, Ardıç. Bir tanecik ya. Mutluluktan havaya uçtuğunu görmek istiyorum. Hiç mi hatırım yok benim?"

Ardıç arabayı durdurduğunda oturduğumuz siteye geldiğimizi ancak fark ettim. Yine de bakışlarımı yüzünden çekmedim. İfadelerini kaçırmak istememiştim. Yavaşça emniyet kemerini çıkarıp bedenini bana döndürdü.

"Bir şartla," dediğinde dereyi görmeden paçaları sıvamak istemediğim için içimde büyüyen coşkuyu dışarıya yansıtmadım ve şartını söylemesini bekledim. "Yapmaya çalıştığın şeyi annene anlatacaksın ve ben de orada olacağım. Eğer annen de bir şans vermem gerektiğini düşünüyorsa kabul ederim."

Kaşlarımı yavaşça çatarken, "Annem ne alaka?" diye sordum.

"Mantığına güveniyorum ve annenin düşüncelerine çok fazla saygı duyuyorum. Kolay kolay sözünden çıkacağım biri de değil."

Bu doğruydu. Annem kolay kolay Ardıç'tan bir şey istemezdi ve Ardıç da annemin en önemsiz ricasını dahi ikiletmezdi.

"O zaman şansına küs," dedim sırıtarak. "Çünkü annemle babam çöpçatanlık sonucu bir araya geldiler."

"Yine de annenin mantığına güveniyorum. Benim tarafımda olacağına eminim."

Sahte bir kahkaha attım. "Sen şimdiden kızı ilk randevunuzda nereye götüreceğini düşünmeye başla çünkü annem benim tarafımda olacak."

"Göreceğiz," dedi Ardıç.

"Göreceğiz," diye karşılık verdim ben de. Arabada bedenlerimiz birbirine dönmüş şekilde, birkaç saniye bakıştık. "Yarın kahvaltıya bize gel, bu konu da açıklığa kavuşsun."

Söylediklerimi onaylarcasına göz kırptığında emniyet kemerimi çıkardım ve arabadan indim. Ardıç da peşimden inip arabayı kilitledi. Binalarımız karşılıklıydı. Ortak alana kadar birlikte yürüdük. "Galibiyet için tekrardan tebrik ederim," dedikten sonra adımlarımı binanın önünde durdurdum. Bedenimi Ardıç'a çevirdiğimde kapı arkamda kalmıştı. Ardıç da bana doğru döndü.

"Ama yarın nakavt olan sen olacaksın, bilgin olsun."

Söylediklerimle yüzünün ifadesi değişmese de kahverengi gözlerinin içinde bir şeylerin kıpırdandığını gördüm.

"Sabah görüşürüz, Rüya."

Geriye doğru bir adım attım. "Görüşürüz, Ardıç."

Gözlerimi uykuyla kırpıştırıp yatağımda oturur pozisyona geçtikten sonra hüzünle halıma baktım. Gerçekten de uyanmam gerekiyordu. Ayılmam, yatağımdan kalkmam ve Ardıç gelmeden önce bugün annemle yapacağım konuşmanın tüm detaylarını son bir kez aklımdan geçirmem gerekiyordu ancak şu an uyanmaya zerre kadar niyetim yoktu. Gözlerimi ovuşturarak derince iç çektim. Böylesine önemli bir konuşmayı uyku mahmuru bir şekilde yapamazdım.

Kendimi nihayet yataktan kalkmaya ikna edip ayaklarımı yatağın dışına çıkardım. Ayaklarımı yere sürüye sürüye odamın kapısını açtığımda evin içindeki sesleri daha net duymaya başladım. Sabahın bu saatinde bile en son uyanan bendim. Benden dört yaş küçük erkek kardeşim Acar, dershaneye gideceği için erken kalkmıştı. En küçüğümüz Ezgi'nin ise gitmesi gereken bir gitar kursu vardı. Bu evde sabah insanı olmayan tek kişiydim.

Banyoya girip yüzüme avuç avuç soğuk su çarptım. Gözlerimdeki son uyku kırıntıları da silinip giderken, banyodan çıkarak mutfağa ilerledim. "Anne?" İçeriye girdiğimde annemin çayı demlediğini gördüm. "Ardıç da gelecek kahvaltıya."

Annemin yüzüne hoş bir tebessüm yerleşirken, "Tamam kızım," dedi. Dün gece eve geldiğimde anneme yarın Ardıç'ın kahvaltıya geleceğini söylemek aklıma gelmemişti ama zaten söz konusu Ardıç'sa bu emrivaki sayılmazdı. Annem, Ardıç'ı en az bizi sevdiği kadar severdi. Ardıç için fazladan bir tabak, çatal ve çay bardağı çıkardı.

Kapı zilinin çaldığını duyduğumda, "Hah, geldi," diyerek koridora çıktım ve uzun koridoru hızlı adımlarla aşıp kapıyı açtım. Kapıyla hemen hemen aynı boyda olan Ardıç görüş açıma girdiğinde, "Günaydın," dedim. Sesim uyuşuk çıkıyordu.

Ardıç'ın kaşları çatıldı ve gözlerini saçlarımda gezdirdi. "Günaydın."

Başımı sağ tarafımda kalan aynaya çevirdiğimde saçlarımın birbirine girdiğini gördüm. Yüzümü yıkarken aynaya da bir bakış atmayı alışkanlık haline getirmeliydim. Elimi saçlarımdan geçirirken kapıyı tamamen açtım ve kenara çekildim. "Hoş geldin, geç içeriye." Ardıç ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Yanımdan geçtiğinde tertemiz kokusu burnuma doldu. Saçları da hafiften nemliydi. Buraya gelmeden önce duş almış olmalıydı. Ben ne kadar sabah insanı değilsem, Ardıç da bir o kadar sabah insanıydı.

Kapıyı kapattıktan sonra bedenimi Ardıç'a doğru çevirdim. Gözlerindeki ağır bakışla yüzüme bakıyordu. Gözlerimi kısarak ifadesini çözmeye çalışırken ustalıkla gözlerine soğuk bir duvar çekti ve her zamanki mesafeli tavrını takındı. Bazen ben zorlamasam arkadaş olabilir miydik diye merak ediyordum. Ardıç hiçbir şeyini paylaşmıyordu çünkü.

"Ardıç?" Annemin mutfaktan yükselen sesini duyduğumda Ardıç'la beraber mutfağa ilerlemeye başladık.

Ardıç, "Günaydın," diyerek mutfağa girdiğinde ev halkından da aynı tonlamayla bir *günaydın* yükseldi. Ardıç, Acar ve annemin arasındaki boş sandalyeye otururken ben de Ezgi'nin yanındaki yerime geçtim. Babamın çaylarımızı doldurmasının ardından hep beraber kahvaltı etmeye başladık.

Babam, Ardıç'a boksla ilgili birkaç soru sorduğunda hepimiz pürdikkat ikisini dinliyorduk. Sohbet genelde Ardıç'ın üzerinden ilerliyordu. Ben tüm bu konuşmalara pek katılmıyordum. Enerjimi tam anlamıyla toplamış sayılmazdım ve enerjim sonrasında yapacağım konuşma için bana lazımdı.

Herkes yeterince doyduğunda kahvaltı sofrasını annemle toparlamaya başladık. Kardeşlerim evden çıkmış, babam da bir telefon konuşması için odasına çekilmişti. Mutfakta Ardıç, annem ve ben yalnızdık. Ardıç'a gözucuyla baktım. Konuyu başlatmamı kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde bekliyordu. Artık kaçışım yoktu.

Bulaşık makinesine kirlileri yerleştiren anneme baktıktan sonra, "Anne?" dediğimde doğrulup bana baktı. "Ardıç ve benim seninle bir şey konuşmamız gerekiyor," diye ekledim hızlıca.

"Benimle bir şey konuşmanız gerekiyor," diyerek söylediklerimi tekrar eden annemi kafamı sallayarak onayladım. Altdudağını sarkıtarak bir bana,

bir Ardıç'a baktı. Bakışlarını tekrardan gözlerime çevirdiğinde aklından geçenleri tam olarak görebiliyordum.

Dudaklarım şaşkınca aralandı. Gözlerimi büyüterek öyle bir şey olmadığının mesajını verdim. Başını onaylarcasına sallayıp bulaşık makinesinin kapağını kapattı. Kadını da suçlayamıyordum, öyle düşünmekte haklıydı çünkü daha önce Ardıç'la beraber yanına gidip de konuşacağımız bir şey olduğunu hiç söylememiştik.

Mutfak sandalyelerinden birini çekip oturduktan sonra, "Konuşalım o halde," dedi. Ardıç'la annemin karşısındaki sandalyeleri çektik ve yan yana oturduk. Ardıç'ın kocaman açtığı bacakları bana değerken ona doğru dönüp ters ters baktım. Bakışlarımı gördüğünde kendisini toparlayıp oturuşunu düzeltti.

"Konu nedir?"

Ardıç'ın konuya girmeyeceğini adım gibi iyi bildiğim için ben başladım. "Biliyorsun, Egemen'le bazı insanların sevgili olmasına yardımcı olmayı seviyoruz. Buna nasıl başladık, herhangi bir fikrim yok. Yani aşk acısı çeken bir arkadaşımızın boşuna bu acıyı çektiğini fark etmemizle oldu herhalde. O yüzden-"

Ardıç bacağıyla bacağımı hafifçe dürttüğünde içime derin bir nefes çektim. Sadede gelmemi söylüyordu. Boğazımı temizleyip merakla bizi inceleyen anneme baktım. "Ardıç'a da birini ayarlamak istiyorum ama Ardıç yalnızca sen izin verirsen bunun olabileceğini söyledi."

"Eksik anlatıyorsun," diye homurdandı Ardıç.

Ona dönüp gözlerimi kıstım. "Ben eksik anlatıyorsam buyur," dedikten sonra elimle mutfak masasını gösterdim. "Doğrusunu sen anlat."

Ardıç duruşunu dikleştirip bakışlarını anneme çevirdi. "Rüya'nın *yanlışlıkla* çarptığı bir kızı tuttuğum için âşık muamelesi görüyorum. Olmadığımı söyledim, ilişki istemediğimi söyledim ama fayda etmedi. Yüzüne dahi bakmadığım bir kızı sırf belinden tuttuğum için sevgili olmamız gerektiğini düşünüyor."

Yanlışlıkla derken yaptığı vurguyu fark ettiğimde araya girerek, "Gerçekten de yanlışlıkla olmuştu," dedim. Düz yolda bile yürüyemediğim bilinmeyen bir şey değildi. Yürürken o kadar dalgın olurdum ki adımlarım birbirine dolanırdı. Daha önce hiç kendim düşerken bir insanın düşmesine neden olmamıştım ancak o kızın Ardıç'ın kollarına düşmesi tamamen kazaydı.

"Olayı toparlamama izin verin," diye mırıldandı annem. Gözlerini sırayla ikimize de çevirdi. "Şimdi, Ardıç düşen bir kızı tutuyor ve sen de o kızla arasında bir elektriklenme gördüğün için ikisini ayarlamaya çalışıyorsun."

Benim becerip de anlatamadığım olayı beni çok iyi tanıdığı için anlayan anneme minnettar bir şekilde başımı salladım. Bakışları Ardıç'a döndü. "Sen de istemediğini söylüyorsun."

"Evet," dedi Ardıç. "Ama ısrar ediyor."

"Kızım," dedikten sonra annem yeniden bana döndü. "İstemediği halde neden ısrar ediyorsun?"

"İstemediğini düşünmemiştim," dedim suçlu suçlu.

Ardıç başını bana çevirdi. "Defalarca söylememe rağmen mi?"

"Ama sen hep böyle yapıyorsun." Ben de başımı Ardıç'a çevirdiğimde göz göze geldik. "İstesen bile istemediğini söylersin. Bu hep böyleydi. İletişim şeklimizin bu olduğuna inandım ben de. Defalarca istemediğini söylesen de aslında istediğine inandım. Bu yüzden o kadar ısrarcı davrandım."

Ardıç'ın dudakları cevap vermek için aralandı ancak verecek cevabı olmadığından kapandı. Haklı olduğumu biliyordu çünkü. Ardıç soğuktan zangır zangır titrese de üşüdüğünü soran birine üşümediğini söylerdi. Günlerce aç kalsa ve biri yemek vermeyi teklif etse yine istemediğini belirtirdi. Hep böyleydi. Bir şeyi istemediğini söylediğinde istediğini düşünürdüm ben de. O kızla arasını yapmamı istemediğini söylediğinde gerçekten aralarında bir etkileşim hissettiğini, bir şeyler olmasını istediğini sanmıştım.

"Ama istemiyorum."

"Kusura bakma o halde," dedim bakışlarımı kaçırarak.

Annem havadaki gerginliği hissedip Ardıç'a yönelik konuştu. "Rüya'nın ısrarcı davranışında haklı olduğunu savunmuyorum ama senin isteklerin konusunda dürüst davranmadığın bir gerçek, Ardıç. Ne istediğini anlamak için çoğunlukla ağzından çıkanların tersine bakıyoruz o yüzden." Ardıç, sessizce annemin söylediklerini dinledikten sonra kafasını ağır ağır salladı. Ona itiraz etmezdi, edemezdi. "Neyse, bu konuyu bana taşımanıza sevindim. Şimdi Rüya, ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

"Evet, Ardıç'a birini ayarlamaya çalışmayacağım."

"Ardıç?"

"İsteklerim konusunda dürüst davranacağım."

Annem başını yana doğru eğip şakayla karışık sordu. "İnanayım mı?" Anneme yalan söylemek istemeyen Ardıç dudaklarını birbirine bastırdığında, annem kahkaha attı. Yine de Ardıç'ı utandırmak istemediği için üstelemedi.

Sandalyemden kalkıp, "Ben çöpü çıkaracağım," dediğimde Ardıç da benimle beraber ayaklandı.

"Ben de eve geçeyim artık, kahvaltı için teşekkür ederim."

"Her zaman gel," dedi annem içten çıkan sesiyle. Çöp torbasının ağzını bağlayıp elime aldığımda Ardıç'la beraber kapıdan çıktık. Terliklerimi giyip asansörü çağırdığımda elimdeki çöpü almaya çalıştı, diğer elime alarak ona engel oldum.

Asansör bulunduğumuz kata geldiğinde peş peşe bindik. Sırtımı arkaya yaslayıp gözucuyla Ardıç'a baktım. Yeri izliyordu. "Özür dilerim," diye mırıldandığımda bakışlarını bana çevirdi. Ben de ona gözucuyla bakmayı kesip direkt gözlerine baktım. "Gerçekten istemediğini anlamamıştım. Senin ağzından *beyaz* çıksa biz *siyah* demek istediğini anlarız çünkü. Bu da öyle bir şey zannettim. Bunu itiraf etmekten çekindiğini düşündüm. Kusura bakma."

Asansör zemin kata indiğinde Ardıç'ın bir şey söylemesini beklemeyip kapıyı ittirdim ve dışarıya çıktım. İlerideki konteynere ilerleyip elimdeki çöp poşetini içine attığımda ellerimi birbirine vuruyordum. Çok geçmeden Ardıç da yanıma geldiğinde omzumun üzerinden tam arkamda kalan apartmana baktım.

"Sonra görüşürüz," deyip yanından geçeceğim sırada, "Bekle," demesiyle adımlarımı durdurdum.

"İsteklerim konusunda dürüst davranmadığım doğru ama bu olaya bir açıklık getirmek istiyorum. Her zamanki gibi istediğimin tam tersini söylediğimi düşünme. Bu sefer gerçekten de dürüst olacağım." Dikkatle Ardıç'ın konuşmasını dinlerken araya girip hiçbir şey söylemedim çünkü bu ilk kez yaşanan bir andı. Ardıç, ne hissettiği konusunda sık sık konuşan biri değildi. Duyguları yokmuş gibi davranmayı severdi.

"Evlenmeyi düşünmüyorum, Rüya." Kahverengi gözlerini gözlerime dikip konuşmaya devam etti. "Hayatım boyunca ciddi bir ilişki yaşayacağımı da düşünmüyorum. İlişki yaşanacak bir adam değilim."

"Bu-"

"Kendimi tanıyorum," diyerek itirazımın önünü anında kesti. "Açıkçası bu beni rahatsız etmiyor. Yakın ilişkilere hiçbir zaman hevesim olmadı. Umurumda olan tek şey boks. Önceliğim de bu. Bu tarz yakın ilişkilerin sadece dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyorum. Buna ihtiyacım yok. O yüzden bir ilişki istediğimi söylesem de bana inanma. Anlaştık mı?"

"Senin kararın," diyebildim yalnızca. Onun ömür boyu yalnızlığı istemesi içimi burkuyordu ancak ne kadar inatçı biri olduğunu biliyordum. Burada saatlerce dil döksem, yanında birinin olmasının dikkat dağıtıcı bir etmen olmayacağını söylesem de onu ikna edemezdim. Yaşayarak görmesini bekleyecektim. Ve umuyorum ki o mutluluğu yaşayacaktı.

"Anlaştık mı?" diye ısrar ettiğinde dikkatle bana bakıyordu. "Anlaştık," dedikten sonra elimi uzattım. Tokalaşmak istemem gözlerinde alaycı parıltıları canlandırsa da uzattığım elimi tuttu.

Küçük, minyon bir kız olmasam bile Ardıç'ın avucunda elim kaybolmuştu. Elini var gücümle sıktığımda dudaklarında hafif bir sırıtış oluştu. "Sağlam tokalaşıyorsun."

"Bir boksörden bunu duymak ne büyük şeref."

Elimi Ardıç'ın elinden çekip geriye doğru bir adım attım ve az önce çıktığımız evin kapısını işaret ettim. "Sonra görüşürüz, Ardıç."

Kafasını usul usul salladı. "Görüşürüz."

ARDIÇ

Kulaklıklarımı kulağıma takıp hırkamın fermuarını karnımın üstüne kadar çektim ve evimin kapısını açtım. Elimdeki koşu ayakkabılarını hızlıca ayaklarıma geçirdiğimde kapıyı çekerek kapattım. Her sabah koşuya çıkmak rutinimin bir parçasıydı. Bunun için fazlasıyla erken saatleri tercih ediyordum. Benim uyanıp koşuya çıktığım saatlerde sokaklar bomboş oluyordu. Hatta kış mevsiminde daha hava aydınlanmadan koşuya çıkmış oluyordum.

Asansörü es geçerek merdivenlerden indim ve binadan dışarı çıktım. Gözüm her sabah olduğu gibi Rüya'nın ailesiyle oturduğu karşı binaya takıldı. Her sabah koridorun boşluğunu görüp bir saniye sonrasında yoluma bakardım ancak bu sabah bir farklılık vardı.

Rüya, boş olması gereken koridorda ilerleyerek dış kapıya doğru yürüyordu.

Olduğum yerde kalakalırken halüsinasyon görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırpıştırdım. Hâlâ oradaydı. Kapıyı açtı ve dışarıya çıktı. Sabah soğuğu tüm acımasızlığıyla tenine çarparken omuzlarını yukarı kaldırdığını gördüm. Kahverengi gözlerinin benimkilerle buluşması uzun sürmedi. Güzel yüzündeki ufak şaşkınlığı çabucak kontrol altına alırken, dişlerini göstererek bana gülümsedi.

"Günaydın," dedi hâlâ bir nebze uykulu çıkan sesiyle. Bana doğru ilerlemeye başladığında ben de yerimde dikilmeyi bıraktım ve orta yerde buluştuk. Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Siyah taytıyla yine siyah, uzun kollu olduğunu tahmin ettiğim bir üst giymişti. Morun koyu tonlarındaki kalın hırkasının fermuarını göğsüne kadar çekmişti. Kahverengi saçları salıktı, onları tek omzundan aşağıya atmıştı. Bu soğukta üşüyeceğini garanti eden kıyafetlerdi bunlar. Bana gülümseyerek bakarken çenesi hafifçe titriyordu.

"Saat altı," dedim çok da kısa sayılmayacak bir süre sonra.

"Evet."

"Ve sen ayaktasın."

Rüya sessiz bir şekilde kıkırdadı. "Evet, ben de bu saatte uyanık olmama şaşırdım."

"Bir sorun yok, değil mi?" Onu tekrardan, hızlı bir şekilde süzdüm. "Hasta mısın?"

"Hasta değilim. Kolay kolay hasta olmadığımı biliyorsun. Sadece yeni bir karar aldım. Günlerim sürekli bir şeyleri yetiştirmeye çalışmakla geçiyor. Zamanımı güzel yönetemiyorum. Bundan sonra her gün bu saatte uyanmaya çalışacağım. İşlerle boğuşmadan önce kendime biraz vaktim kalsın, değil mi?" Gözleri beni sanki yeni fark etmiş gibi üzerimde gezindi. "Sen neden ayaktasın?"

"Ben hep bu saatlerde uyanıyorum."

"Ne yapıyorsun sabahın köründe?"

"Koşuya çıkıyorum."

"Aa, süper. Ben de biraz yürüyüş yaparım diyordum. Diğer türlü ayılmam mümkün değil. Beraber yapalım mı?"

"Ben koşacağım, Rüya. Sen yürüyeceğim diyorsun."

"Tamam işte, ben de koşarım."

"Belli bir tempoda koşuyorum. Sana ayak uydurmam."

"Ben sana ayak uydururum o zaman."

"Yorulunca sızlanmak yok ama?"

"Yok," dedikten sonra parmaklarıyla dudaklarına yalancı bir fermuar çekti. "Hiç sesim çıkmayacak. Hem zaten kulaklıkların kulağında. Müzik dinlersin, duymazsın beni."

"Hiç sesin çıkmayacak? Senin?"

"İyi. Ben bir uca, sen de diğer uca koşarsın o zaman."

Hayatta olmazdı. Sabahın bu saatinde daha hava aydınlanmamışken onu gözümün önünden ayıramazdım. Sessizlik benim aşina olduğum bir şeydi ancak Rüya'yı ürkütürdü. "Tamam gel," dedim en sonunda. "Ama konuşmak yok."

"Aman, insanların yaptığı herhangi bir şeyi yapsan kurtlanırsın zaten."

Sözlerine herhangi bir cevap vermedim. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedikten sonra sabah ayazında durmaktan üşümüş olacaktı ki yerinde kıpırdandı. "Aşağıdaki parkta mı koşuyorsun?"

Başımı onaylarcasına salladığımda beraber aşağıdaki parka kadar yürüdük. Burada koşu yolu vardı. Elime telefonumu alıp dinleyeceğim müziği açmadan önce bakışlarımı Rüya'nın saçlarında gezdirdim. "Saçlarını topla istiyorsan."

"Boynumu ısıtıyorlar," diye mızırdandı. Koşarken açık saçla rahat edemeyeceğini düşündüğüm için böyle söylemiştim. Bunu kendisi de biliyor

olacaktı ki saçlarını eliyle toplayıp bileğindeki tokayla bağlamadan önce bana döndü. "Olmuş mu?"

Başımı bir kez salladım. Rüya tokayla saçlarını bağlarken bakışlarım açıkta kalan boynuna indi ve bakakaldım. Rüya'nın boynunda ufak bir ben vardı. Gerçekten küçüktü, fark etmesi zordu ancak o benin konumu nedense çok hoşuma gidiyordu. Hem olduğu yerde sırıtıyordu hem de tam olması gerektiği yerde gibiydi.

"Hadi o zaman." Rüya'nın konuşmasıyla başımı önüme çevirip şarkıyı açtım ve tempolu bir şekilde koşmaya başladım. Rüya biraz geriden geliyordu ancak görüş açımdan çıkacak kadar geride değildi. Onun seslerini duyabileceğim kadar kısmıştım müziğimin sesini.

Bir süre sessizce koştuk. Rüya'nın söz verdiği gibi hiç konuşmamasını garipseyeceğim, uzun bir süreydi hatta. Yaklaşık yirmi dakikaydı. Konuşmayı Rüya kadar çok seven biri için bu süre bir asır kadar uzundu. Can sıkıntısından verdiği nefesleri duyuyordum. En sonunda dayanamayıp, "Ardıç?" diye konuştu. Duyduğumu belli etmeyerek koşmaya devam ettim. "Her sabah böyle koşmak yormuyor mu seni?"

Herhangi bir ses çıkarmadım. Rüya'nın onu duyduğumu ancak duymazdan geldiğimi anladığından emindim ancak konuşmak istemiyordum. Eğer onun istediğini yapıp cevap verirsem biraz konuşacak ve sessizliğe gömülecekti ancak cevap vermemeye devam edersem işi inada bindirecek, konuştukça konuşacaktı. Bana bir sürü saçma şey söyleyecekti bir tepki almak için.

"Yetmiş yaşında birine âşık oldum."

İlk saçma şeyi söylemişti bile. Bunu beklesem de böyle bir cümle beklemediğimden neredeyse kafamı ona çevirecektim. Rüya bunu fark ederek konuşmaya devam etti. "Benden birazcık büyük ama olsun, aşkın yaşı yoktur. Değil mi? Bu arada yarın evleneceğiz. Nikâh şahidimiz sensin. Gelinliğimi önce senin üzerinde görmek istiyorum, fiziklerimiz birbirine benziyor."

Aramızda yirmi dört santimlik boy farkı varken ve cüsse olarak Rüya'nın iki katıyken bu cümleyi kurmanın onu ne kadar eğlendirdiğini tahmin edebiliyordum. Açıkçası beni de eğlendiriyordu ancak herhangi bir tepki vermekten kaçınarak Rüya'nın sıkıntıyla oflamasına neden oldum. Birkaç saniye hiç konuşmadığında kendimi konuşmaya neler söyleyerek devam edeceğini merak ederken buldum.

Ben bunu düşünürken Rüya'nın bedeni bir anda önümde belirdi. Muhtemelen önüme geçip ters bir şekilde koşacaktı ancak beklemediğim bu hamleyle hızımı ayarlayamadım ve ona çarptım. Rüya geriye doğru sendelediğinde bir telaş içimi kapladı. Hemen elimi uzatarak Rüya'nın dirseğini

kavradım. Onu sertçe kendime çektiğimde burnu göğsüme değiyordu. Havada kalan elini hızlıca atan kalbimin üzerine yasladığında aklım anında bir bahane uydurdu. Az önce koşuyordum. Kalbimin hızlı bir şekilde atmasının sebebi bu olmalıydı.

Tanımlayamadığım bir sinir bünyemi kaplarken tek elimle kulaklıklarımı çıkardım. Diğer elim hâlâ Rüya'nın dirseğindeydi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Canım sıkıldı," dedi Rüya tatlı bir ifadeyle. Kaşlarımı çatık tutmak için uğraştım ama Rüya dibimdeyken ve bana böyle bakarken... Yüz ifademin gevşediğini hissettim. Rüya bakışlarını kaçırıp, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Dirseğini parmaklarımın tutuşundan kurtardı ancak geri çekilmedi. Belki de ne kadar yakın olduğunun farkında değildi.

Bunu fark ettiğini yüzüne yayılan ifadeden anladım. Geri çekilmek üzereyken, "Bak," dedim kısık bir sesle. Rüya başını kaldırarak gözlerini gözlerime kenetledi. O anda ne söylemek için konuştuğumu kısa bir anlığına unuttum. Hatta... ben neden konuşmuştum ki? Hafifçe yutkunduğumda hatırladım. "Seni de yakaladım. Demek ki sadece refleksten oluyormuş."

"Laf sokma fırsatı bulduğunda hiç kaçırma, olur mu?" dedi Rüya kıstığı gözleriyle. Bir adım bile geri çekilmeden konuşmaya devam etti. "Ayrıca beni dirseğimden yakaladın. O kızı belinden tutmuştun. Anlamıyorsan söyleyeyim, bel çok ayrı bir mevzu. Birini belinden tutunca ortaya çok hoş bir görüntü çıkıyor ve..."

Rüya, belden tutmak ile ilgili düşüncelerini açıklamaya devam ederken o anda elimi onun beline sarıp bedenini kendime çekmek istedim. Bu tartışmasız bir şekilde Rüya'nın susmasını sağlardı. Elimin tam da bunu yapmak için Rüya'nın beline yaklaştığını gördüğümde kafamı iki yana sallayıp silkelendim ve geriye doğru kocaman bir adım attım. Konuşmaya devam eden Rüya, bendeki irkilmeyi elbette fark etmişti. Aklımdan kendisiyle ilgili geçen düşüncelerden habersiz bir şekilde sordu. "Ne oldu?"

"Hiç," dedim sadece. Gerçekten de hiçbir şey olmamıştı. Hep olan şeydi. Rüya'nın etrafındayken aklımı yitirmem ve onunla *yakın* olduğum hayallerin zihnimi süslemesi artık alışmaya başladığım bir durumdu.

Nihayetinde bir erkektim. Hayatıma kimseyi almamak konusundaki fikrim sabitti ancak bu hissettiğim şeylerin önüne geçmiyordu. Kimseye güvenmiyordum, güvenmek de istemiyordum çünkü hayatıma ne kadar çok insan alırsam o kadar çok darbe yerdim.

Ve Rüya... halihazırda hayatımdaydı. Ona güveniyordum. Bunu hiç dile getirmemiştim ama Rüya'ya güveniyordum. Bu yüzden ona karşı bir

yakınlık hissetmem normaldi. Normaldi ancak tehlikeliydi de. Çünkü Rüya çok...

Gözlerimi beni ilgiyle izleyen o sıcacık kahvelere çevirdim.

Rüya *çok güzeldi.*

Boyu çok güzeldi mesela. Yanımda yine de küçük kalıyordu ama asla sırıtmıyordu. Saçları... Rüya'yı devamlı deli eden ve saçını topladığında kenarlardan çıkan o bebek saçlarına bayılıyordum. Gözleri derindi, bakışları insanın içini ısıtıyordu. Yüz hatları benim için mükemmeldi. Her şey yerli yerindeydi. Hiçbir şey ne az ne de fazlaydı onda.

"Sen de susadın mı?" Rüya'nın sesi beni düşüncelerimden sıyırdığında yalnızca başımı iki yana salladım. Rüya matarasının kapağını açıp kafasını geriye attı. Hararetinden kaynaklanan bir acelecilikle suyun çenesinden aşağıya akmasına neden oldu.

Rüya kana kana suyunu içerken, ben de onun çenesinden akan su damlalarının görüntüsünü içime çekiyordum. Gözlerimle damlaların çizdiği yolu takip ettim. Önce Rüya'nın çene çizgisinde bir süre takılan damlalar, hemen ardından onun narin boynuna yöneldi. Boynundaki o benin üstünden geçtiklerinde ağzımın içinin kuruduğunu hissettim. Su damlaları sonrasında Rüya'nın gerdanına doğru yol aldı.

"Geri mi dönsek?"

Bakışlarımı zorlukla Rüya'nın boynundan kaldırarak gözlerine baktım. Hırkasının kumaşıyla çenesine akan ıslaklığı sildi. Onu aç bir hayvan gibi izlemiş olmanın utancını hissederken, sorduğu soruya bir cevap vermem gerektiğini hatırlayarak kendimi konuşmaya zorladım. "Yoruldun mu?"

"Hayır ama çok fazla uzaklaşmayalım yine de. Bu aralıkta koşup dururuz."

"Öyle olsun."

Rüya matarasını çantasına koyarken ileriden gelen bir bisikletli de bisikletini Rüya'nın üzerine doğru sürüyordu. Kaşlarımı çatarak Rüya'yı diğer tarafıma çekmek için hareketlendim. O sırada bisikletli hızla yanından geçerken bir de pişkin pişkin, "Pardon, tekerler kaydı," dedi.

Yumruklarımı sıkarak arkasından yürümeye niyetliydim. Lisansım dolayısıyla yumruklarım bir silahtı ve ring dışında birine yumruk atmak benim için çok ciddi sonuçlar doğurabilirdi ancak o anda bunların hiçbiri umurumda değildi çünkü bu şerefsiz Rüya'yı rahatsız etmişti.

Ben dudaklarımı aralayıp bir şey söylemek üzereyken, tam o anda Rüya yine *Rüya* olarak yanından geçen bisikletlinin tekerleğine gelişine bir tekme savurdu ve adamı yere düşürdü. Omzunun üzerinden sahte bir mahcubiyetle baktığında kalbimin sıkıştığını hissettim.

Bunu yaptığı zamanlar ona *bayılıyordum.*

"Pardon," dedi Rüya onu taklit ederek. "Ayağım kaymış."

Adam bize aşağıdan ikimizi de tartarcasına baktı ve en sonunda akıllıca olanı yaparak çenesini kapalı tuttu. Bisikletine tekrardan binip hızlıca yanımızdan uzaklaştığında Rüya'ya olan hayranlığımı gizlemeye çalıştım.

"Yanında ben yoksam böyle şeyler yapma. Başını belaya sokacaksın."

"Benim suçum mu?" diye sordu Rüya sinirle. "Olduğum yerde duruyordum. Bisikletini üzerime sürerek dikkatimi çekeceğini düşünen o geri zekâlıydı."

"Görmezden gelmen lazım, eğer başını belaya sokarsan seni korumam gerekir."

"Merak etme," dedi ters bir sesle. "Lisansını kaybetmene sebep olmam."

Daha fazla bir şey söyleyip sinirlerini germek istemediğimden sustum. Rüya başını sık sık belaya sokacak kadar inatçı ve fevri biri olsa dahi bunların hepsi zararsız olurdu ancak ben yine de onun için endişelenmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Rüya'nın haklı olduğunu biliyordum. Rahatsız olmakta, tepki göstermekte çok haklıydı fakat haklı olmak, zarar görmemek için yeterli değildi. Dünyanın ne kadar kötü bir yer olabileceğini Rüya sadece televizyonlarda izlemişti. Ben ise bu gerçeğin çocukluğumdan beri farkındaydım. Hayaller kurmam gereken yaşta her gün bu gerçekle yüzleşmiştim ve Rüya'nın böyle insanlara tepki göstererek başına bir dert açmasından fazlasıyla korkuyordum.

Rüya'nın dirseğini yeniden kavradım. Ona dokunma ihtiyacıyla parmaklarımın ucuna kadar yanarken bu ufak temasın beni ferahlatmasını umuyordum. "Bir daha sakın böyle bir şey yapma."

Rüya karşı çıkmak için başını kaldırdı ancak yüz ifademde ne gördüyse dudakları aralık kaldı. En sonunda derin bir nefes verdiğinde, "Denerim," dediğini duydum. Elini, koluna kenetlenmiş parmaklarımın üzerine koydu. Temasıyla ürperirken aptal kalbim yeniden hızlandı. Koşmayı bırakalı birkaç dakika oluyordu. Kalbimin hızlanması anlamsızdı. Elimi hızlıca kolundan çekip telaş içinde bir bahane aradım.

Rüya için korktum dedim kendi kendime. Bir kez daha Rüya'nın yanında hızlanan kalbimi bahanelerle geçiştirmeyi tercih ettim.

RÜYA

Bu yaşıma kadar pek düzenli bir insan olduğum söylenemezdi. Elbette okula saatinde gidip dönerdim ancak evde geçirdiğim vakti hiçbir zaman planlayamazdım. İşim dolayısıyla da esnek çalışma saatlerine sahip olduğumdan buna pek gerek duymamıştım ancak ihtiyacım vardı. Devran artık burada dönmeliydi. Vaktimi güzel planlayamadığım için işlerimin son güne sıkışmasından, son gün uykusuz kalarak her şeyi tamamlamaktan ve sürekli aynı döngüye girmekten çok yorulmuştum.

Bu sabah ilginç bir şekilde erkenden uyanmıştım. Belki de bu bir işaretti. Gerçi o işareti başta almayı reddederek uykuya geri dönmeye çalışmıştım ancak bir türlü uyku tutmamıştı. Ben de pes ederek ayaklanıp dışarı çıkmıştım. Sabah Ardıç'la yaptığımız koşu, uykumun iyice açılmasını sağlamıştı. Eve geldiğimde duş almış ve güzel bir kahvaltı hazırlamıştım.

Şimdi ise odamda, rahat sandalyemde oturuyor ve masamın lambasının ışığında bir şeyler çizmeye çalışıyordum. Uykuya yenik düşmemek için verdiğim çaba takdire şayandı. Henüz saat çok erkendi, bu saatte uyursam gecenin bir körü kalkacaktım ve düzeltmek istediğim hiçbir şeyi düzeltemeyecektim.

Kalemi elimden bırakarak burun kemerimi sıktım. Tam o anda telefonuma gelen bildirimin sesiyle odağımı verebileceğim başka bir şey çıktığı için sevinerek telefonumu elime aldım. Ardıç mesaj atmıştı.

Ardıç: Uyudun mu?

Rüya: Hayır ama uyumak üzereyim.

Ardıç: İyi uykular.

Rüya: Henüz uyuyamam. Saat daha çok erken. Akşam dokuza kadar ayakta kalmam gerekiyor ve gün bir türlü bitmiyor, Ardıç.

Ardıç: Erken kalkınca öyle oluyor.

Rüya: Sen nasıl her güne yapacak bu kadar çok şey sığdırabiliyorsun?

Ardıç: Senin de yapacak çok şeyin var.

Ardıç'ın mesajını okurken ağırlaşan gözkapaklarımı sadece bir saniyeliğine dinlendirmek için yumdum. Böyle başım ayakta olmuyordu. Kollarımı

masaya yaslayarak başımı kollarımın üstüne koydum. Bu masada ne kadar rahat uyuyabilirdim ki? Uyuyamazdım ama biraz dinlenmek için güzel bir yerdi doğrusu.

Uykuyla iç geçirdiğim esnada telefonum çaldı. Gözlerimi zorlukla aralayarak ekrana baktığımda Ardıç'ın ismini gördüm. Görüntülü arıyordu. Oflayarak çağrıyı cevaplandırdım. "Uyuyakaldın, değil mi?"

"Evet," dedim sızlanarak. Ekranda Ardıç'ın yüzü görünmüyordu, karanlıktı. "Ardıç telefonu kulağına mı yaslıyorsun sen?"

"Evet?"

"Beni görüntülü aradın?"

"Öyle mi yapmışım?" Telefonu bir anda kulağından çektiğinde yüzünü gördüm. Pek net değildi. Hava kararmıştı ve Ardıç da evinin küçük balkonunda oturuyordu. "Uyandırmak için arayayım dedim, fark etmemişim."

Bir önemi olmadığını belirtircesine omzumu silktim. "Senin uykun var," dedi Ardıç. İnanılmaz bir tespitti doğrusu. "Git, yüzünü soğuk suyla yıka. Açılırsın."

"Yaptım kaç kere. Sadece beş dakikalığına uykumu açıyor." Gittikçe kapanan gözlerimi irice açarak başımı iki yana salladım. "Uyutma beni, Ardıç. Bir şeyler yap."

"Ben mi? Ben ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum. Kargalar bokunu yemeden uyanıp tüm gününü verimli geçiren sensin. Bul bir şeyler." Duraksadım. "Bir şeyler anlat."

"Ne anlatayım?"

"Heyecanlı bir şeyler. Dedikodu olursa çok iyi olur. Gözlerim fal taşı gibi açılır o zaman."

"Çok yanlış adama söylüyorsun bunu. En iyisi ben kapatayım, sen Egemen'le konuş. Bende senin ilgini çekecek hiçbir şey yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bence sen gayet de doğru adamsın, Ardıç. Önemli önemsiz hiçbir şeyi anlatmadığın için anlatacak çok şeyin var."

Yüzünü net göremiyordum ama dudaklarını hafifçe büktüğünü kafamda canlandırabiliyordum. "Boks konularının ilgini çekeceğini sanmıyorum. Sen daha çok boksörlerle ilgilenirsin." Sözlerine imalı bir ses tonuyla devam etti. "Daha doğrusu onların maç sırasında üstsüz olmalarıyla."

"Kuru iftira."

"Öyle mi? Sen kendini hiç maç izlerken görmemişsin."

"Sen de beni maç izlerken görmedin. Televizyonda boksla ilgili herhangi bir şey olduğunda etrafına olan dikkatini yitiriyorsun."

"Gözlerinin parladığını görecek kadar kısa bir bakış atma şansım olmuştu."

"Televizyonun ışığındandır o." Konunun gittikçe uzayacağını fark ettiğinde hızla konuşmaya devam ettim. "Ayrıca konuyu nasıl dağıttığını fark etmedim sanma." Bir parmağımı ona doğru salladığımda Ardıç'ın kısık gülüşü kulaklarıma doldu.

"Sonuç olarak istediğini yaptım. Uykun artık açılmıştır diye düşünüyorum."

Birkaç saniye bekleyerek kendimi yokladım. Gerçekten de uykum yoktu. "Çok fenasın. Yine ağzından laf alamadan kaldım böyle."

Ardıç hafifçe iç geçirdi. "Bilmen gereken her şeyi biliyorsun zaten. Ağzımdan alabileceğin bir laf yok. Özel bir hayatım yok. Seversin ya öyle konuları."

Neden bilmiyordum ancak *özel bir hayatım yok* demesi içime dokunmuştu. Belki de bu sözleri söylemeden önce iç geçirmesinden dolayıydı. Onun kendini yalnızlığa hapsettiğini düşünüyordum. Ardıç böyle düşünmese de onu uzun zamandır tanıyordum. Ben de tıpkı onun gibi hafifçe iç geçirdim. "Güzel olmaz mıydı be, Ardıç?"

Sözlerime devam etmemi bekledi, gerçekten de devamında söyleyeceğim bir şey vardı ancak onun sormasını istedim. "Ne güzel olmaz mıydı?"

İstediğim soruyu duyduğumda dudaklarıma küçük bir tebessüm yayıldı. "Bir çocuğun olsa ve ona boks yapmayı öğretsen çok güzel olurdu bence."

Ardıç arkasına yaslandığında yüzüne vuran ışıkla mimiklerini daha net görmeye başladım. "Bu konuda konuştuğumuzu sanıyordum. Ben aile kuracak adam değilim, Rüya. Kendi yolumu çoktan buldum. Bu şekilde devam edeceğim. Fazlasına gerek yok."

Bu konuda fazla savunmacıydı. Ardıç'ın etrafına ördüğü duvarların hepsi kalındı ama zaman zaman ufak bir delik bırakır, oradan geçmeme müsaade ederdi. Kısa konuşmalar sırasında onu anladığım olurdu. Sözlü olarak kendini açmasa da tek bir bakışıyla içindeki yaraları gösterdiği küçük anlar olurdu.

Ama bu konu, onun en kalın duvarını ördüğü konuydu. Hiçbir delik bırakmamıştı. Hiçbir zayıf noktası da yoktu o duvarın. Yıkamıyordum.

Üstüne gitmenin bir çözüm olmadığını bildiğimden sandalyemde arkama yaslandım. "Böyle masa başında daha çok uykum geliyor. Gidip poğaça yapacağım."

"Nereden esti?"

"Bilmem, canım çekti. Hamur yoğurarak sinirimi atıyorum ben de. Malum, benim dilediğim zaman yumruklayabileceğim bir kum torbam yok."

"Benimkini gelip yumruklayabilirsin. Evimin yedek anahtarı sende var." Doğruydu. Ardıç, babaannesi vefat edene kadar onunla yaşamıştı. Babaannesi öleli altı yıl oluyordu. O zamanları çok net hatırlıyordum. Ardıç hiçbir zaman etrafına neşe saçan birisi olmamıştı ancak babaannesinin ölümü onu o kadar etkilemişti ki her zamankinden daha sessiz, daha içine kapanıktı. Onun için korkmuştuk. Hemen karşımızdaki binada, şu an oturduğu dairenin satılığa çıkarıldığını gördüğümüzde de Ardıç'ı taşınmaya ikna etmiştik.

Taşındığı ilk gün yedek anahtarını bana vermişti. Ben zorla almış da olabilirdim. Yalnız yaşıyordu, acil bir durum olduğunda birinde yedek anahtarının bulunması şarttı. Ardıç anahtarını almayı unutarak evden çıkacak biri değildi, o acil durum da şu zamana dek hiç gelmemişti ancak önlem almakta fayda vardı.

"Kendimi sakatlayacağımdan yüzde yüz emin olmasam çoktan yapmıştım bunu." Derin bir nefes bırakarak, "Neyse," dedim. "Poğaçayı nasıl yapayım?"

"Canın nasıl çekiyorsa öyle yap."

"Patatesli mi, peynirli mi? Sana da getireceğim, o yüzden soruyorum."

"Zahmet etmene gerek yok. Ben poğaça yemiyorum zaten."

"Sana beyaz undan yapmam."

"Gerek yok gerçekten."

"Gerek var, Ardıç. Mutfakta uzun uzun uğraşmam lazım yoksa uyuyup kalacağım. Son kez soruyorum. Patatesli mi, peynirli mi?"

Ardıç kısa bir duraksamanın ardından, "Patatesli," dediğinde zaferle gülümsedim.

"Tamamdır, işe koyulma vaktim geldi o halde. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Görüntülü aramayı sonlandırıp sandalyeden kalktım. Masamdaki lambayı kapattığımda gözlerimi ne kadar yorduğunu fark ettim. Gerçekten de gözlerim yanıyor, dinlenmek için çırpınıyorlardı ama dayanmalıydım. Mutfağa geçtim ve tüm malzemeleri sırayla tezgâha yığdım. Bir yandan da telefonumdan poğaça tariflerine bakıyordum. Nihayet bir tanesinde karar kıldığımda çıkardığım büyük kaba tüm malzemeleri ekledim. Küçük, mor bir kabı da Ardıç'a yapacağım poğaça için çıkarmıştım.

Hamur istediğim kıvama gelene kadar yoğururken stresimi atmış sayılırdım. Üstünü kapatıp dinlenmeye bıraktım. Ben patatesli içi hazırlayana kadar yeterince dinlenmiş olurlardı.

Hızlıca ona da girıştiğimde mutfağa su almaya gelen erkek kardeşim Acar, öcü görmüş gibi bana bakmaya başladı. "Rüya?" diye mırıldandı şaşkınlıkla.

Benden dört yaş küçük olmasına rağmen abla dediğini hiç duymamıştım. Başta bana abla demesi için diretmişsem de artık pes etmiş durumdaydım.

"Ne?" dedim kibarca. Yanıma yaklaşıp elinin tersini alnıma koydu.

"Bugün erken kalktın, kahvaltıyı hazırladın. Şimdi de..." Hazırladığım patatesli içe baktı. "Bir şeyler pişiriyorsun," diyerek tamamladı sözlerini. Kahverengi gözleri irice açılırken beni dikkatle inceledi. "Sen iyi misin?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zorlarken aklıma gelen hain planla yüzümü durgun bir ifade kapladı. "Aslında..." dedikten sonra önüme döndüm. "Ölümcül bir hastalığa yakalandığımı öğrendim. Çok az vaktim kalmış, Acar."

Dramatik çıkarmaya çalıştığım sesimle söylediklerimin ardından ufak bir sessizlik oldu. Gözucuyla Acar'ın yüzüne baktım. Gördüğü bakışların ardından, "Komik miydi şimdi bu?" diye homurdandı.

"Ne oldu? Korktun mu benim için?"

"Ne korkacağım be? Söylediklerinin yalan olduğunu anladım zaten. Kötüye bir şey olmaz."

"Ben senin ablanım. Benimle düzgün konuş."

"Ablaysan abla gibi davran sen de. Çocuk çocuk hareketler." Gözlerini abartılı bir şekilde devirdiğinde elimi onun ensesine geçirmek için kaldırdım ama benden kaçarak mutfaktan çıktı. Arkasından söylene söylene işime döndüm. Hamurlar yeterince dinlenmiş olmalıydı.

Hemen onları hızlıca şekillendirip teker teker tepsiye dizdim. Ellerimi yıkayıp mutfak havlusunda kuruladıktan sonra üstlerine yumurta sarısı sürdüm ve çörekotu serptim. Önceden ısıttığım fırına iki tepsiyi de yolladığımda ellerimi bir kez daha yıkadım. Normalde olsa tepside de mayalandırırdım ancak şu anda öyle bir sabrım yoktu.

Fazlasıyla dalgın bir insan olduğum için poğaçalar pişerken mutfakta kalmaya karar vererek bir sandalyeye kuruldum ve elimdeki telefonu karıştırmaya başladım. Bir süre sonra içeriye babam girdi. "Buradan harika kokular geliyor." Bana doğru eğilip saçımı öptü. "Poğaça mı yapıyorsun sen?"

"Evet," dedim gülümseyerek. Babamın gözlerinin içine baktım bunu söylerken. Ne zaman benimle konuşsa gözlerinin içinde oluşan o sıcacık bakışa bayılıyordum. Dümdüz konuşurken dahi beni sevgiyle izliyordu. Yaptığım en ufak bir şey bile onun için gurur kaynağıydı.

Aksesuar tasarlamayı ciddi bir iş olarak görmeyen çok kişi vardı. Bu alandaki arkadaşlarımın aileleri, benimkiler kadar destekleyici değildi. Sıla da benim gibi aksesuar tasarlıyordu ancak ailesi bunu gerçek bir iş gibi görmüyordu. Onlara kalırsa hobiydi. Belki Sıla için de bu bir hobiydi, bilemezdim.

Kafasını dağıtmak için bu işe girişmişti ama benim için sadece bir hobi değildi ve ailemin de bunu ciddiye alması çok değerliydi.

"İyi bakalım, ben de çayı demleyeyim o zaman. Tavla oynar mıyız seninle?"

"Oynarız," dedim hemen. "Poğaçalar pişsin, Ardıç'a da götürüp geleceğim hemen."

Babam birkaç saniye yüzüme baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bana arkasını dönüp çay demlemeye başladığında ben de kafamı eğerek fırına baktım. Üstleri kızarmıştı. Oturduğum yerden kalkıp fırını kapattım ve fırın eldivenini giyip iki tepsiyi de çıkardım. Üst raflardan aldığım saklama kabına Ardıç için hazırladığım poğaçaları yerleştirdim. Parmak uçlarım yanıyordu ama sorun değildi.

Üstüne bir peçete yerleştirip saklama kabının kapağını kapattım ve elime alarak mutfaktan çıktım. "Ben beş dakikaya geliyorum," dedim kim duyarsa haber vermek için. Kapının önündeki terlikleri giyip asansöre bindim.

Zar zor açık tuttuğum gözlerimle elimdeki saklama kabına odaklanırken asansör zemin kata indi. Silkelenip asansörün kapısını dirseğimle ittirdim ve binadan çıktım. Karşı binaya doğru ilerlerken uykum olduğu için soğuk sanki daha da soğuk gelmeye başlamıştı. Dişlerimi birbirine bastırdım.

Ardıç'ın oturduğu apartmanın dış kapı şifresini girip kapıyı açtım ve asansöre doğru ilerledim. Şansıma zemin kattaydı. Asansöre binip az önce yaşadığım döngüyü tekrarladım. Yarı aralık gözlerle elimdeki saklama kabına gereğinden fazla odaklanma döngüsü...

Asansörün kapısı açıldığında ileriye doğru bir adım atmıştım ki asansörün önünde bekleyen kişiyi fark etmemle duraksadım. Kafamı kaldırıp baktığımda Ardıç'ın kollarına düşen kızla -Beyza'yla- göz gözeydik. Birbirimize zoraki bir tebessüm bahşettiğimizde Ardıç'ın dairesine doğru ilerlemeye başladım.

Kapıyı tıklatıp beklemeye başladığımda Ardıç hızlı bir şekilde kapıyı açtı. "Bir şeyini mi unut-" Sözleri beni görünce kesildi. Kaşlarımı çatarak ona bakarken elini kapıya yasladı. "Rüya?"

"Geleceğimi söylemiştim," dedim tuhaf çıkmasına engel olamadığım bir ses tonuyla. "Başkasını mı bekliyordun?"

"Hayır, unutmuşum geleceğini." Bakışları ellerime dönerken fazla irdelemeyip elimdeki saklama kabını ona uzattım. Teşekkür ederek aldığında yeniden göz göze geldik. Beni biraz inceleyip konuştu. "Çok yorgun görünüyorsun."

"Bir kızın bunu duymak için nasıl can attığını bilemezsin," diye homurdandım. Uykusuz ve huysuzdum. Şu durumda bunun bana hatırlatılması bir insanın yapabileceği en yanlış şeydi.

Ardıç, elini ensesine götürdüğünde kapı önünde anlamsızca dikilmeye devam ettik. "Ayıp ya," dedim alayla. "İnsan bir içeriye davet eder. Uzun zamandır beş dakikalık ziyaretlerimi yapamıyorum."

"Şu an pek müsait değilim," dedikten sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Hiçbir zaman birilerinin gönlü olsun diye küçük yalanlar söyleyen biri olmamıştı. Müsait değilse bunu dile getirirdi, o yüzden alınmadım. "Birazdan antrenman yapacağım kum torbasıyla, her şeyim saatlidir. Biliyorsun."

"Biliyorum. Şakasına söylemiştim zaten. Hadi sana iyi çalışmalar."

"İyi geceler," diyerek kafasını ağırca salladığında asansörü es geçip merdivenlerden inmeye başladım.

Ardıç'm evine girememek benim için yeni bir şey değildi. Ardıç yaşadığı ortama karşı çok hassastı. Evine girdiğim zamanlar en fazla beş dakika durabiliyordum. Beş dakika sonra Ardıç beni kovmuyordu elbette ancak genelde birlikte dışarıya çıkıyorduk. Çok fazla evde duran biri değildi. Durduğu zamanlarda da hep yalnızdı. Yani bu durumu bu kadar garipsememeliydim ama...

Tuhaf bir şeyler vardı. Uykulu zihnimin basmadığı tuhaf şeyler... Beyza'nın bizim binada oturduğunu biliyordum. Ardıç'ın dairesinin bulunduğu katta ne işi vardı?

Ardıç kapıyı açtığında benim geldiğimi görmemişti. Beni başkası sanmıştı. Bu daha da çok kafamı karıştırıyordu. Neden içimden bir ses Beyza'nın, Ardıç'ın evinden çıktığını söylüyordu?

"Saçmalama, Rüya," dedim kendi kendime. Başımı iki yana salladım. "Bunlar hep uykusuzluktan."

Ağrıyan başımı parmaklarımla ovuşturup önüme koyulan kahveden bir yudum aldım. Depoda siparişleri kargolamanın kaçıncı saatinde olduğumu artık bilmiyordum. Sıla'nın tasarladığı aksesuarları sattığı bir internet sitesi vardı. Kendine ait bir bijuterisi yoktu, markası yalnızca internet üstünden satış yapıyordu. Çalışanı da olmadığından kargolarını hep kendi eliyle paketleyip yollardı. Yoğun olduğu günlerde bu paketleme işine ben ve Sıla'nın yakın arkadaşı Gaye yardım ederdik. Bugün, yine o günlerden birindeydik.

"Kızlar gerçekten çok sağ olun ya. Burada saatlerdir benimle uğraşıyorsunuz," derken bir kargoyu daha paketledi Sıla. "İşimiz bitince yemekler benden, baştan söyleyeyim."

"Tabii ki senden," dedi Gaye hiç bozuntuya vermeden. İkisi liseden beri arkadaşlardı. Bu yüzden samimiyetleri çok daha fazlaydı. Hatta ikisi de sarı saçlara ve mavi gözlere sahip olduğundan kardeş gibi görünüyorlardı. Ben ikisiyle de iyi anlaşıyordum. Onların yakınlığı gibi yakın olduğum bir kız arkadaşım yoktu. Teyzem ve kuzenlerim bu açığımı kapatıyorlardı ama kızları da çok seviyordum.

"Beni buradan almaya Egemen gelecek," diye mırıldandım. "Ona sözüm var. Başka zamana olur ama."

Egemen geçen gün Sıla'yla paylaştığım *Instagram* hikâyesinden kızı görüp beğenmişti. Bugün kanlı canlı bir şekilde görmek için geliyordu.

"Egemen kim?" diye sordu Gaye.

"Kuzenim." Onaylarcasına mırıldandığında kıkırdadım. "Ne oldu? Heyecanlandın bir an değil mi sevgili yaptım diye?"

"Valla ne yalan söyleyeyim, panik oldum. Üçümüz de var olduğumuzdan beri bekârız. Bu kardeşlikten çıkman beni çok üzer." Yeni bir paketi hazırlamaya başladı. İç geçirerek, "Gerçi siz eninde sonunda birilerini bulup evleneceksiniz ama..." diye mırıldandığında kahkaha attım ve Sıla'ya döndüm.

"Böyle diyor ya, aramızdan en önce Gaye'nin sevgilisi olacak. Demedi deme."

"Aman, Allah korusun!" Gaye kulağını hafifçe çekip masaya vurdu. Onun abartılı tepkisine Sıla ile imayla gülümsedik. Sohbet ederek önümüzdeki kargoları paketlemeye devam ederken, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Telefon ekranımda Egemen'in adı gözükene kadar telefonuma bakmak aklıma bile gelmemişti.

"Kızlar, benim artık kalkmam gerekiyor. Kuzenim aramış. Gelmiştir şimdi o."

"Ay, tamam. Ben seni geçireyim," diyerek ayağa kalktı Sıla. Gaye de onunla birlikte ayaklandı. "Bir mola verelim bence, ellerim uyuştu." Sıla, Gaye'yi kafasıyla onaylarken hep beraber deponun çıkışına doğru yürüdük. "Sana da zahmet verdim, kusura bakma gerçekten."

Başımı Sıla'ya çevirdiğimde kapıyı açtım. "Ne kusuru, saçmala-"

Sıla'ya bakarak yürüdüğüm için önümdeki basamağı görmeyip tökezledim. Öne doğru sendelerken düşecek olma fikrine teslim olarak gözlerimi sıkıca yumdum ancak tam o anda iki kol sıkıca belime sarıldı ve beni tuttu. Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey siyah bir monttu. Başımı kaldırmadan, "Affedersiniz," diye mırıldandım ve geriye çekildim.

"İyi misin?" diye sordu montun sahibi. Ancak o anda kafamı kaldırdım. Benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim bir erkekti. Saçlarıyla gözleri aynı tonda, koyu kahverengiydi. Sivri bir çenesi vardı. Gözlerine bakarken

kendimi *dejavu* yaşıyormuş gibi hissettim ama üstünde durmayıp kafamı salladım.

"Evet iyiyim. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Hafifçe gülümseyip yanımdan geçtiğinde Egemen'e doğru yürüdüm ve koluna girdim.

"Kızlar, bu kuzenim Egemen. Egemen," diyerek Sıla'yı gösterdim. "Sıla." Yanındaki Gaye'yi işaret ettim. "Ve Gaye."

Egemen, Gaye'ye kısa bir bakış atıp gözlerini Sıla'ya çevirdi. "Memnun oldum," dedi gülümseyerek.

"Ben de," diye mırıldandı Sıla. Normalde oldukça enerjik, cıvıl cıvıl bir kızdı ama saatlerce kargo hazırlamaktan yorulmuş olmalıydı.

"Neyse, biz sizi daha fazla tutmayalım. Sıla'nın da çok işi var zaten. En yakın zamanda o yemek sözümü isterim ama." Kızlara sarılıp yanaklarından öptükten sonra yeniden Egemen'in koluna girdim ve vedalaşıp oradan uzaklaştık. Birkaç adım atmıştık ki Egemen başını bana çevirdi.

"Rüya, o neydi lan?"

"Ne neydi?" diye sordum bilmezden gelerek.

"Kapı önünde yaşadığın o şeyden bahsediyorum. Aynısını Ardıç ve o kız yaşadığında nasıl delirmiştin, hatırlıyor musun?"

"Saçmalama, Egemen." Konuyu geçiştirmeye duyduğum anlamsız istekle hemen konuşmaya devam ettim. "Ee, gördün Sıla'yı. Erdin mi muradına?"

"Tatlı kız," dedikten sonra ellerini ceketinin cebine soktu. "Ama yanındaki şam şeytanı için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Kim? Gaye mi?" Şaşkınlıkla kafamı Egemen'e çevirdim. "Gaye dünyalar tatlısı bir kızdır."

"Bana olan bakışlarını görmedin herhalde? Kız resmen beni bir kaşık suda boğmak istiyormuş gibi baktı."

Kahkaha attım. "Senin niyetini anlamıştır o. Sıla'ya karşı çok korumacı, o yüzden aranızda bir şeyler olmasını istiyorsan kendini önce Gaye'ye sevdirmelisin."

"Of!" diye homurdandı Egemen. Bir kez daha kahkaha attım.

"Korkma canım, korkma. Başaracaksın bunu." Elimi uzatıp Egemen'in yüzünü sıkıştırdım. "Hem kim bu tatlılığı sevmez ki?"

ARDIÇ

"Sence bu kaç puan?"

Önümdeki kum torbasıyla çalışırken arkamdaki minderlere oturup konuşan Rüya ile Egemen'in sesini duyuyordum. Yaklaşık yarım saattir buradalardı. Rüya beni aradığında antrenmanımın bitmek üzere olduğunu öğrenmiş ve Egemen'i de alarak yanıma gelmişti. Eve beraber geçecektik.

Rüya, "Altı," diye cevap verdi Egemen'in sorusuna.

Arkam onlara dönük olduğu için yüz ifadelerini göremiyordum ancak Egemen'in şaşkınlığı ses tonundan belliydi. "Buna altı diyorsan bana beş demene şaşmamalı."

Neden bahsediyorlardı? Önümdeki kum torbasını yumruklamaya ara vermeden önce attığım yumrukları çift sayıya tamamladım ve bakışlarımı iki kuzene çevirdim. Merak etmiştim. "Ne o?" diye sordum ilgisiz bir tonla.

"Erkekler," diyerek geçiştirdi Egemen.

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Erkeklerin görünüşünü mü puanlıyorsunuz?" Sesim az önceki gibi ilgisiz değil, bir miktar şaşkındı. Rüya hiç bu tarz şeyler yapan biri değildi çünkü. Denk gelmemiştim.

Rüya'nın, "Tabii ki hayır!" demesiyle istemsizce rahatladım. O ise gözlerini devirerek sözlerine devam etti. "Tiplerini puanlamıyoruz."

Açıklamanın kalanı için dudaklarını aralamışsa da yüzüne hâkim olan utangaç ifadeyle beraber dudaklarını birbirine bastırdı. Az önce körelen merakım yeniden su yüzüne çıktığında kaşlarımı daha çok çatarak Egemen'e döndüm. Benden biraz çekiniyordu. Ona böyle baktığımda dökülmesi sadece birkaç saniye sürerdi.

"Erkeklerin enselerini oyluyoruz. Hanımefendinin ense fetişi var." Nedense duyduklarıma pek şaşırmamıştım. Rüya'nın bir erkeğin görünüşüne puan vermesine şaşırırdım ama buna şaşırmazdım.

Ben duyduklarımı oldukça normal karşıladığımı belli eden bir surat ifadesiyle önümdeki ikiliye bakarken, Rüya mümkünmüş gibi daha çok utandı ve Egemen'in ensesine bir tane geçirdi. Egemen parmaklarıyla ensesini ovalayıp, "Zaten düşük puan verdin, bir de vurmaya utanmıyor musun?" diye konuştu sitemle.

Yeniden kum torbasına döndüğümde Rüya'nın cevabını duydum. Artık o tarafa bakmıyor olsam da bir kulağım konuşmalarındaydı. "Ya senin ensen sarı, o yüzden puan kırdım. Ben biraz esmer ense seviyorum."

"Babanınki hariç kimsenin ensesine tam puan vermedin. İnat ettim, sana bir tane daha tam puanlık ense bulacağım." Arkamı dönmüş olmama rağmen ikisinin de bakışlarını üstümde hissediyordum. "Ardıç'ın ensesini de puanlasana."

Kum torbasına indirdiğim yumruklar bir anlığına yavaşladı. Ensemin *kaç puanlık* olduğunu merak ettiğim için kendimden utanarak tempoma kaldığım yerden devam ettim. Gerçekten rezil bir durumdaydım. Odaklanmaya çalışıyordum ancak tam şu anda, Rüya'nın gözlerini söz konusu olan ensemde hissetmek bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Ya sussana! Beni ifşaladığın yetmiyormuş gibi bir de neler diyorsun. Bir lafını daha duyarsam kalkıp koşman gerekecek."

"Sen daha düz yolda yürümeyi beceremiyorsun, neden kalkıp koşacağım?" dedi Egemen alayla. "Ama takma kafaya. Böyle yürüyememeye devam edersen bir gün hayatının aşkını bulacaksın. Düşmeye devam et, genç beyefendiler de tutsun seni."

Bu kez yumruklarım yavaşlamak yerine tamamen durdu. Üstelik kendimi durdurmadan önce yumruklarımı çift sayıya tamamlayıp tamamlamadığımdan emin değildim. Kaşlarım çatılırken arkamı dönüp ikisine bakmamak için yoğun bir çaba sarf ediyordum. Egemen ne demeye çalışıyordu? Daha fazla karşı koyamayıp omzumun üzerinden arkama baktım. Rüya'nın yüzü kızarmıştı. Egemen'in koluna hafifçe vurdu.

"Ne var?" diye sordu Egemen sesindeki imayla. "Sen değil miydin böyle başlayan aşkları çok seven? Kendi başına geldiğinde büyüsünü mü yitiriyor yoksa?"

"Öyle değil," dedi Rüya. Suratı gittikçe kızarıyordu. Ne olduğunu öğrenmek adına korkunç bir istek duyuyordum ancak belli etmedim. Çünkü her ne olmuşsa bir tarafım bunu duymayı hiç istemiyordu. Yine de öğrenmem için Egemen'le göz göze gelmem yeterliydi. Anında döküldü.

"Bugün Rüya'yı depodan almaya gittim ya, bu deli yürümeyi becerememeyip tökezledi. Yuvarlanıp gidecekti ama çocuğun biri belinden yakaladı."

Duyduklarım, Rüya'dan intikam almak için harika bir fırsattı. Ben, Beyza'yı belinden yakaladığımda bana söylediği her şeyi Rüya'ya iletebilirdim. O çocuğun hayatının aşkı olduğuna dair saçmalıklar sıralayabilirdim. Bulduğum fırsatı karşılık vererek kullanmamak, benim yapacağım bir şey değildi.

Ama bunun için hiç hevesim yoktu.

"Anladım," dedikten sonra önüme döndüm ve bir anda kum torbasını bahsi geçen çocuk olarak hayal etmeye başladım. Sağlam bir yumruk sallayacağım sırada duraksadım. Eğer o çocuk, Rüya'yı yakalamasaydı Rüya yaralanabilirdi.

Ama Rüya'nın belini *sıkıca* sarmıştı. Lavuğun biri, Rüya'yı *kollarının arasında* tutmuştu. İçime öfke dolu bir nefes çekip yeniden kum torbasına yumruğumu gömmek üzere hareketlendim ancak ben de Beyza'yı belinden yakalamıştım çünkü mecbur kalmıştım. O çocuk da o an oradan tutmak zorunda kalmış olabilirdi.

"Sikeyim," diye homurdandım sessizce. Empati kurmaktan nefret ediyordum. Aklımdaki her şeyi, tüm ahlaki değerleri bir kenara atıp kum torbasını tanımadığım o çocuk olarak hayal ettim ve sağlam iki yumruk geçirdim.

Şimdi biraz daha iyi hissediyordum.

Rüya'nın hemen yan koltuğumda oturduğu bir arabanın sessiz olması için iki sebep vardı; benim bir haltlar yiyip onun kalbini kırmış olmam ya da konuşamayacak kadar yorgun olması.

Zaman zaman gözucuyla baktığım yüzünden ikinci sebebin geçerli olduğunu görebiliyordum. Hiçbir yorgunluk Rüya'yı yıldıramazdı ancak her sabah altıda kalkmak konusunda inatçı davranıyordu ve belli ki bugün depoda arkadaşına yardım etmek onun pestilini çıkarmıştı.

Genelde beni hiç ilgilendirmeyen konulardan bahsederdi. Yine de hevesli konuşmaları gerçekten yorgun olduğum günlerde bile gürültü gibi gelmezdi bana. Aksine şu anda konuşmadığı için kendimi garip hissediyordum.

"Sence Sıla'ya takip isteği atmalı mıyım?" diye soran Egemen'le arabanın içindeki sessizlik bozulduğunda yine beni hiç ilgilendirmeyen bir konuyla karşı karşıyaydım ama bu, Rüya'nın ne söyleyeceğini duymak için can attığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Rüya dikiz aynasından arkada oturan kuzenine baktı. "Bilmem, ona yürüyeceğini çok belli etmez misin?"

"Yürümeyeceğim ki ama. Arkadaş olacağım."

"Yürüyeceğini düşünebilir."

"Düşünsün zaten. Yürüyeceğim çünkü."

Rüya'nın bakışlarını yüzümde hissettiğimde bakışlarımı ona çevirme gereği duymadım, araba kullanıyordum. Hem gözlerine bakmasam da benden ne isteyeceğini anlayacak kadar onu tanıyordum. Bu sohbetin devamını getiremeyecek kadar yorgundu, sesi de bunu belli ediyordu. Kalanını benim devralmamı istiyordu muhtemelen. "Bir karar ver," dedim Egemen'e yönelik.

"Yürüyeceğim ama sonra, şimdi değil."

"Hangi kıza yürüyeceğinin planını mı yapıyorsun?"

"Evet, sen yapmıyor musun?" diye sordu Egemen. Ben de dikiz aynasından Egemen'e baktım. Tek bakışımla susmuştu ancak Rüya'nın meraklı kahvelerini yüzümde hissediyordum. "İhtiyacım yok," dedim sadece.

"Tabii, senin gibi yakışıklı adama yazılan kız çoktur. İhtiyacın olmaz."

Anlatmak istediğim bu değildi ancak omuz silkerek konuyu geçiştirdim. İletişim kurması zor biriydim. Benimle tanışmak, bir şeyler yaşamak isteyen kişiler olmuşsa da hiçbirine karşılık vermemiştim. Bugüne kadar hiçbir kıza *yürümemiştim*. Alıcı gözüyle bile bakmamıştım.

"Sen de çok yakışıklısın," dedi Rüya kuzenine yönelik. Egemen uzanıp Rüya'nın yanağını sıktı. "O yüzden mi enseme düşük puan verdin?"

Egemen'in açtığı konu aralarında bir atışmaya döndüğünde sesleri arabanın içini doldurdu. Gözlerimle yolu takip ederken bir kulağım da konuşmalarındaydı. Merak etmiyordum, sadece Rüya bugün her zamankinden daha az konuştuğu için bir şeyler eksikmiş gibi geliyordu. Onu tamamlamaya çalışıyordum.

Egemen'in evinin önüne geldiğimizde Rüya başını arkaya çevirip konuştu. "Ben bir ara Sıla ile seni aynı mekâna sokacağım, bugün ettiğimiz ayaküstü muhabbetten sonra takip isteği atma. Orada oturur konuşuruz birlikte, ondan sonra atarsın."

"Canımsın ya." Egemen uzanıp Rüya'nın saçını öptü ve arabadan hızlıca indi. El sallayıp kendi evine doğru giderken Rüya başını onaylamaz bir şekilde sallıyor, bense onu yüzümdeki gülümsemeyle izliyordum.

Rüya'nın sıcacık bir aile ortamı vardı. Tüm aile üyeleriyle olan ilişkisi çok güzeldi. Yüksek sesli konuşmaların kötüye işaret olmadığını onlardan öğrenmiştim. İnsanın sevinçten de bağırabileceğini... Onlarla aynı ortamda bulunmak bana bir yandan huzur verirken, öteki yandan eksik hissetmeme neden oluyordu. Hiç sahip olamayacağım bir şeye imreniyordum çünkü.

Özellikle Rüya ve babasının harika ilişkisi mest ediyordu beni. Rüya'nın babasına nazlanması, onu gördüğü anda parıldayan gözleri muhteşemdi. Aynı şekilde babasının da gözleri tüm çocuklarına bakarken parlıyordu. Kendi babam beni tanıyabilseydi bana bakarken gözleri parlar mıydı? Merak ediyordum ama merakımın giderilmesi imkânsızdı. Babam ben daha doğmadan ölmüştü.

Arabayı kırmızı ışıkta durdurduğumda bakışlarımı yanımda sessizce oturan Rüya'ya çevirdim. Yorgun olduğunu adım gibi iyi bilsem de konuşmak için, "Çok mu yoruldun bugün?" diye sordum.

"Evet," dedi Rüya. Sesi çatallıydı. "Uyuyamadım gece, her sabah altıda kalkma düzenimi bozmak istemediğim için tüm günü azcık uykuyla geçirdim."

"Neden uyuyamadın?" diye sorduğumda kırmızı ışıktaki geri sayıma diktim gözlerimi. Rüya'nın omuzlarını silktiğini gözucuyla gördüm.

"Bilmem ki," diyerek geçiştirdiğinde kaşlarım çatıldı. Sonrasında Rüya içine derin bir nefes çekerek konuyu değiştirdi. "Sana bir şey söyleyeceğim ama bana kızmayacaksın."

Cümleye başlayış şeklinden dahi sinirleneceğim ortadaydı. Yine de, "Söyle," dedim. Zaten ona olan sinirim saman alevi gibiydi. Damarımın üstünde zıplasa da Rüya'ya beş saniyeden uzun bir süre kızgın kalamazdım.

"Gerçekten benim bir suçum yok. Ben masum masum çöp atmaya çıkmıştım. İstemeyeceğini biliyorum ama kız sana iletmemi istedi, bu yüzden iletmek zorundayım."

Kaşlarım daha çok çatıldı. "Ne kızı?"

Dışarıya pes edercesine bir nefes bıraktıktan sonra ağzındaki baklayı çıkardı. "Beyza bana numarasını verdi sana iletmem için. Şu tuttuğun kız hani." Beyza'nın kim olduğunu biliyordum. "Cidden hiçbir şey yapmadım," diyerek konuşmaya devam etti Rüya. "Birden arkamdan yaklaştı, omzuma dokundu. Numarasını bir kâğıda yazıp verdi." Çantasını açıp söz konusu kâğıdı çıkardığında eline baktım.

"Kızmayacaktım," dedim önüme döndükten sonra. "Versene numarayı."

"Nereye atayım, Ardıç? Arabadayız. İnince çöpe atarım."

Başta ne söylediğini anlamakta zorluk çektim ama sonra beni yanlış duyduğunu fark ederek, "At demedim," deyip onu düzelttim. "Numarayı ver dedim."

Rüya kalakaldı. Birkaç saniye sonra, "Dalga geçme," dedi. "Tamam, sizi yakıştırmış olabilirim ama gerçekten numarayı vermesinde hiçbir katkım yok."

"Ben ciddiyim, Rüya." Elimi yana doğru açtım. "Bana ver numarayı."

Ağzından şaşkınlıkla dolu bir nida kaçtı. "Neden?" diye sordu sonra.

"Numarasını bana iletmen için sana vermemiş mi?"

"Evet ama senin numarayı isteyeceğin hiç aklıma gelmemişti. Ne yapacaksın ki?"

"Orası bana kalmış."

"Sen değil miydin seni bu kızla yakıştırdığım için bana kızan? Şimdi ne oluyor?"

"Orada derdim seninleydi. Özel hayatıma müdahale etme çabanlaydı. Yoksa kızla hiçbir derdim yok."

"Olduğunu düşünmedim." Gözlerimi saniyelik bir şekilde yoldan çekip yüzüne baktığımda ifadesinin ne kadar düşünceli olduğunu fark ettim. Kafasını iki yana sallayıp kendini toparladı ve elindeki kâğıdı açtığım avucuma bıraktı. "Neyse, al bakalım. Hayrını gör."

Kâğıdı cebime koyduğumda bakışlarını birkaç saniye daha üzerimde hissettim. Sonrasında kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını çevirip camdan dışarıyı izlemeye başladı. Yolun geri kalanı sessiz geçmişti. Rüya'nın tüm yorgunluğunu düşününce onun uyuyakaldığından emindim. Ve arabayı sitenin içine park edip Rüya'ya döndüğümde tahminimin doğru olduğunu fark ettim.

Emniyet kemerimi çıkarırken gülümsedim. Uyuyakalmak için fazla bile dayanmıştı. Rüya ve uykusuzluk bir araya gelemeyen bir ikiliydi.

"Rüya?" diyerek onun gözlerini açmasını bekledim önce. Kucaklayıp evine götürme fikri aklımdan geçse de ailesinin kısacık bir an için bile Rüya'nın başına bir şey geldiğini düşünmelerini istemiyordum. Bu yüzden onu uyandırmak zorundaydım. Biraz daha yaklaştım. "Rüya?"

Kokusu burnuma dolarken nefesimi tuttum. Faydası yoktu. Nasıl bu kadar güzel kokabilirdi? Kafayı yiyecektim. Rüya yakın olduğum tek kız arkadaşımdı ve benim aptal arzularım yüzünden aramızdaki ilişkiyi mahvedemezdim. Burnumu Rüya'nın boynundaki benin üzerine gömüp o kokuyu daha yakından içime çekme arzusuyla bu dostluğu zedeleyemezdim.

Silkelendim ve Rüya'nın koltuğuna doğru biraz daha eğilip, "Rüya?" diye seslendim. Rüya mırıldanıp gözlerini araladığında uyku mahmuru gözlerini görmek dudaklarımdaki tebessümü canlandırdı. "Geldik."

"Geldik mi?" diye sordu uyuşuk çıkan bir sesle. Onaylarcasına başımı salladığımda, Rüya esneyerek emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi. Peşinden indiğimde Rüya'nın dişlerinin birbirine çarpma sesini duyuyordum. Üşüyordu ve binaya girmek için acele etmemiz gerekiyordu. Onu tek başına bırakıp hemen karşılarındaki binada olan evime gidemezdim, asansörde yeniden uyuyakalacağından emindim.

Bunun yerine elimi Rüya'nın sırtına koydum ve ona evine kadar eşlik edeceğimi gösterdim. Beraber asansöre bindiğimizde tahmin ettiğim şey yirmi saniye kadar sonra gerçekleşti. Rüya asansörde uyuyakaldı. Olacağından emindim ancak yine de gerçekleştiğinde şaşkınlığıma mâni olamadım çünkü başını koluma yaslamıştı.

Yutkunup başımı karşımızdaki aynaya çevirdim. Rüya'nın başı omzumda öyle doğal bir görüntü sergiliyordu ki ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordum. Sanki oraya aitmiş, eksik bir uzvum varmış da Rüya bunu tamamlıyormuş gibiydi.

Aynadan Rüya'nın görüntüsüne bakarken alnına düşmüş saçını gördüğümde sebepsizce içim ısındı. Gayriihtiyarı bir şekilde elim yüzüne doğru uzandı ve düşen o saç tutamını oradan çektim. Saçı yumuşacıktı. Parmak uçlarımla dokunduğum teni yumuşacıktı.

Rüya'nın yüzüne bakakaldığımı, gözkapaklarının kıpırdandığını gördüğümde fark ettim. Elimi hızlı bir şekilde bulunduğu yerden çekerken, Rüya da kafasını kaldırıp gözlerini kırpıştırdı. Asansör durduğunda iç geçirdiğini duydum. Bakışlarını bana çevirdi. "Gelecek misin içeriye?"

"Eve gidip duş almam gerekiyor."

"Peki," diyerek kafasını salladı. Yorgunca gülümseyip asansörden indi. "Sonra görüşürüz, Ardıç."

"Görüşürüz," dedikten sonra zemin katın tuşuna bastım ve Rüya'dan gittikçe uzaklaşırken derin bir nefes aldım. Hâlâ hızlı atan kalbime mantıklı bir bahane arıyordum. Rüya aniden gözlerini açtığında elimi ona uzattığımı görmüş olmasından korkmuştum. Bu yüzden kalbim hızlı atıyordu.

En başında neden elini onun yüzüne doğru uzattın?

İşte buna bir cevabım yoktu. Homurdanarak başımı geriye attım ve hafifçe asansörün duvarına vurdum. Beni sorgulayan düşüncelerimi zihnimin gerisine atarken bile kaçacak deliklerimin gittikçe azaldığını biliyordum.

Bir saatlik tempolu koşunun ardından alnımda biriken terle evin yolunu tutarken duş ve kahvaltı seçeneklerinden hangisini önceliğe koyacağıma karar vermeye çalışıyordum. Bugün her zamankinden fazla terlemiştim. Sabah koşularımda belli bir kilometrenin üstüne çıkmazdım ancak bugün, normalde koştuğum kilometrenin iki katı kadar koşmuştum. Kendimi zorlamak istemiştim ve bunun sebebi de açıkça ortadaydı.

Aklım doluydu.

Aklım, geçen gün Rüya'yı düşmekten kurtarıp Egemen'in deyimiyle ona bir *film sahnesi* yaşatan o dallamanın kim olduğunu düşünmekle doluydu. Rüya o çocuğu tanıyor muydu? Ondan etkilenmiş miydi?

Kafamı koparıp atma isteğim gün geçtikçe artıyordu.

Binaya yaklaştığımda tuhaf bir karıncalanma hissiyle başımı yerden kaldırdım ve doğrudan karşı binaya baktım. Hissettiğim karıncalanmanın nedeni oradaydı. Kapıdan çıkıyordu. Adımlarım onu görünce ister istemez yavaşladı. Beni fark etmesini beklerken geçen zamanı onu incelemekte kullandım.

Kahverengi saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Siyah taytının üstünde ona oldukça bol gelen, kalın bir kapüşonlu vardı. Erkek kardeşine ait

olabileceğini düşünürken Rüya başını kaldırdı ve sıcacık kahverengileri beni buldu. Ona bakarken yakalanmış olmanın getirdiği utancı üstümden çabuk attım.

"Günaydın," dedim hafif bir gülümsemeyle.

Rüya yüzüme öylece baktı. "Günaydın," dedi.

Bir şeyler normal hissettirmiyordu ama sebebi sabahın bu saatinde uyanık olması da olabilirdi. Sahi... "Nereye gidiyorsun?" diyerek ona ilk sorumu sordum. Peşinden *kollarına düştüğün lavuk kim* sorusunun gelmemesini umut ediyordum.

"Yürüyeceğim biraz. Sen koşudan döndün herhalde?" Gözleri beni baştan aşağı kısaca süzdü. Yalnızca kafamı salladım. Rüya'nın yürüyüşe çıkacağını bilseydim biraz daha geç çıkardım.

"Ee, ne var ne yok?" Rüya bana gittikçe yaklaşırken, "Konuştunuz mu Beyza'yla?" diye sordu.

"Konuşmadık henüz." Rüya'nın kaşları belli belirsiz kalktı. "Yani konuşacaksınız."

"Evet," dedim yalnızca.

"Hımm," diye mırıldandı. "Ne konuşacaksınız peki?" Sesindeki gizli ima beni huzursuz ediyordu. "Düşündüğün şeyleri değil."

"Ne düşünüyormuşum ben?"

"Bilmem," dedikten sonra başımı sağa doğru eğdim. "Paylaşmak ister misin?"

Kaşlarını *hayır* dercesine yukarı kaldırdı. "Sen paylaşmadan olmaz. Seni Beyza ile yakıştırdım diye o kadar laf saymıştın. Şimdi numaralaşmalar falan... Bak, haklı çıktım işte. Artık laf etmezsin herhalde?"

İçime uzun bir nefes çektim çünkü anlamsızca büyüyen öfkemi kontrol altına almanın tek yolu buydu. "Söylediklerim hâlâ geçerli, evlenmeyi düşünmüyorum."

Bir anda, "Gönül mü eğlendireceksin?" diye sordu. Bunu düşünmesinden o kadar çok nefret ettim ki midem bulanmaya başladı. Onun gözünde böyle biri olmanın düşüncesi dahi benim için katlanılmazdı.

"Böyle biri miyim sence?" dediğimde söylediklerinin ne kadar zoruma gittiğini yansıtmamak için uğraştım.

Rüya kısık bir sesle güldü. Gülüşü neşeden fazlasıyla uzaktı. Sanki... "Bilmem, nasıl birisin?" diye sorduğunda gülüşünün içinde barındırdığı siniri gördüm. "Hiçbir şeyini anlatmadığın için her gün senin hakkında yeni bir şey öğrenme olasılığım yüksek."

Yutkundum. "Bilmen gereken her şeyi biliyorsun."

"Bilmem gerekenler ismin, yaşın ve cinsiyetinden ibaretse evet, biliyorum."

"Ne anlatmamı bekliyorsun?" diye sordum biraz daha yüksek bir sesle. Onu sadece sessiz kalarak gücendirmiş olma düşüncesi sinirlerimi geriyordu. "Annen ve sen, beni o parkta bulmadan önce nasıl bir hayatım olduğunu mu anlatayım, Rüya? Bilmek istediğin bu mu? Görmüyor musun o anıları yok saymaya çalıştığımı?" Dudakları şaşkınlıkla aralandığında sözlerime devam ettim. "O parkta beni bulduğunuz gün ben hayatımı sıfırladım. Sonrasında başıma gelen her şeyi de zaten biliyorsun. Benimle ilgili bilmediğin bir şey yok."

Rüya'nın gözlerine yerleşen anlayış beni sıcak bir battaniye gibi sararken, "Sana geçmişini hatırlatmak gibi bir amacım yok, Ardıç," diyen yumuşacık sesini duydum. "Ama yaşanan hiçbir şeyi unutamazsın. Kimseye anlatmayıp içine atarak geçmesini bekleyemezsin. Her ne yaşamışsan bu seni hâlâ etkiliyor, bunu görmüyor musun?"

"Görmüyorum ve görmek de istemiyorum," dedim inatçı bir tavırla. "Olan biten her neyse geride kaldı. Üstünden yıllar geçti."

Rüya elini koluma yerleştirdiğinde gözlerimi kapatmamak için kendimi zorladım. "Canını sıktığım için üzgünüm ama iyiliğini düşünüyorum." Kolumu hafifçe okşadı. "Güvendiğin birine yaşadıklarını anlatmak sandığından daha çok rahatlatacaktır seni."

"Annen her şeyi biliyor," dedim. Yalandı. *Her şeyi* bilmiyordu. Bilmediği bir şey vardı ancak gözden kaçamayacak kadar büyük bir detaydı. Hatırlamak ayrı, unutmak ayrı suçluluk hissettiriyordu.

"Annem mesleği yüzünden biliyor, sen anlattığın için değil."

"Ne olduğunu tahmin etmek çok da zor değil sanki," dedim yarım bir gülümsemeyle. Beni ilk gördüğü gün ölmek üzere olduğum düşünülürse şiddet görmüş bir çocuk olduğumu anlamak zor değildi. Yüzümdeki yaralar açık, vücudumdaki morluklar belirgindi.

"Olay, benim başından geçenleri bilip bilmemem değil, Ardıç. Olay, senin bunu anlatmaman." Elini kolumdan çektiğinde yokluğunu acı bir şekilde hissettim. "Senin hiçbir şeyini anlatmaman," diyerek sözlerine ekleme yaptı.

"Çok içine kapanıksın, Ardıç. Kimseye muhtaç olmamak eminim ki güzel bir şey ve sen de bunu yeterince kanıtladın. Ama canını sıkan bir şeyi birine anlatmak veya birinden ufak bir yardım almak seni aciz biri yapmaz."

"Çocukken ailenize yeterince yük oldum," dedim benim bile tanıyamadığım kadar soğuk sesimle. Nereden bu konuya gelmiştik, hiçbir fikrim yoktu. "Şimdi her şeyimi kendi başıma halletmek karşılık olarak yapabileceğim tek şey. Bunun nesi kötü?"

Rüya başını onaylamaz biçimde iki yana salladı. "Senden başka kimse bu şekilde düşünmüyor, emin ol." İç geçirdi. "Lütfen sana ulaşmamıza izin

ver, Ardıç. Seni on beş senedir tanıyorum ve ağzından kerpetenle bile laf alamıyorum. Seni sadece tanıyorum. En sevdiğin rengi bile bilmiyorum."

"En sevdiğim renk yok," diyerek araya girdim.

Rüya'nın gözlerine yayılan merakın parıltısını yakından izlemenin keyfine vardım. "Şarkı peki?"

"Mor ve Ötesi'nin *Deli* şarkısını seviyorum."

"En sevdiğin film *Rocky*,*" dedi dudaklarına yayılan harika gülümsemeyle. "Bak onu biliyorum."

Neden en sevdiğim filmin *Rocky* olduğunu bilip bilmediğini merak ettim ancak sormaktan vazgeçtim. Muhtemelen boksla alakalı bir film olduğu için sevdiğimi düşünüyordu.

"Peki çocukluk aşkın?" diyerek sorularına devam etti. Buna cevap vermek biraz... riskliydi.

"Yok," dedim robot gibi bir sesle.

Gözlerini kıstı. "Bazen insan olduğundan şüphe ediyorum. Ben çocukken sınıf öğretmenime âşıktım mesela. Her gün tıraş olurdu, sınıfa girdiğinde parfümü ve losyonunun kokusu sarardı sınıfı. Çok güzel kokuyordu."

"Bu daha çok hayranlık değil mi?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Çocukken onu aşk sanıyorsun. Hiç mi birine hayran olmadın gerçekten?" Gözleri merakla gözlerimin içine bakıyordu.

"Olmadım. Böyle şeyler gerçek değil."

Rüya başını yana eğerek beni incelemeye başladığında kendimi mercek altındaymış gibi gergin hissetmeye başladım. Aklımdan geçenleri okumak gibi bir gücü olmamasını umut ediyordum. Gerçi olsaydı hâlâ yüzüme bakıyor olmazdı.

"Senden harika bir âşık olacağını fark ettim şu an," dedi. Kalbimin atışları mümkünmüş gibi daha da hızlandı. "Hani böyle aşka inanmıyorsun, yok falan diyorsun ya. En çok sen âşık olacaksın."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Sanmam."

"Zaten aşk da sen onu deli gibi beklerken gelmez. En ummadığın anda gelir." Yüzündeki gülümsemeye büyülenmiş gibi bakarken, "Neyse," dedi. "Ben seni daha fazla tutmayayım, sen evine geç. Sonra görüşürüz, Ardıç."

Yanımdan geçip giderken söylediklerinin etkisiyle ona karşılık bile veremedim. Öylece kaldım. Rüya görüş açımdan çıkana kadar onu, o yürürken bir sağa bir sola sallanan atkuyruğunu izledim.

* Rocky, senaryosu Sylvester Stallone tarafından yazılan ve yine aynı ismin başrolde oynadığı bir spor dram filmidir.

RÜYA

Nefesimi dışarıya üfleyerek sandalyede geriye doğru yaslandım ve gözlerimi saate çevirdim. Neredeyse iki saattir aralıksız çalıştığımı görünce başıma ve boynuma giren ağrıya hak veriyordum. Başımı iki yana yatırıp ensemi ovuşturdum. Yeni tasarladığım bilekliklerin klipslerini takmayı bitirmiştim. Bijuteriye teslim etmek için hazırlardı.

Sıla beni, kendi işletmemi açmam için cesaretlendirmiş olsa da tüm bunların altından kalkamama düşüncesi geri planda kalmama neden oluyordu. Tek başımaydım. Sorumluluğum en başta kendimeydi, bir dükkânım yoktu. Uzun vadede böyle ilerlemek istemediğimin farkındaydım. Bir gün Sıla'nın söylediğini yapacak, kendi markamı kuracaktım ancak o gün yakınlarda değil gibiydi.

Sandalyemi geriye itip kalktım ve odamdan çıktım. Koridordaki iki kapalı kapıya bakarken kardeşlerimden hangisine bulaşacağıma karar vermeye çalışıyordum. Yorgun ve canı sıkılmış bir ablaydım. Kardeşlerim bugünler için vardı.

Şu anlık erkek kardeşim Acar'a bulaşmakta karar kılıp odasına destursuz girdim. Muhtemelen bir erkek kardeşin odasına girmek için iyi bir yöntem değildi ancak kardeşim neyse ki yalnızca yatağında oturuyor, telefonla konuşuyordu. Benimkilerle aynı tondaki kahverengi gözlerini gözlerime dikerken, "Bir saniye, Doğa," dedi telefondakine.

Doğa, onun en yakın arkadaşıydı. Teyzemin eşi bir avukattı ve Doğa da onun müvekkilinin kızıydı. Davalarını gördükten sonra Doğa'nın ailesiyle iletişimini koparmamış, dost kalmıştı ancak ne yazık ki Doğa daha çok küçükken tüm ailesi talihsiz bir araba kazasında vefat etmişti. Erdinç eniştem ve teyzem de hiçbir akrabası olmayan Doğa'yı yanlarına alarak birlikte koruyucu ailesi olmuşlardı.

Ardıç bizim ailemiz için neyse, Doğa da teyzemin ailesi için öyleydi. Aralarında hiçbir şekilde kan bağı olmamasına rağmen Egemen, Doğa'yı kardeşi gibi görüyordu. Gerçi kız kardeşim Ezgi'nin Ardıç'ı abisi gibi görmediğinden oldukça emindim. Küçük cadı, Ardıç'a karşı büyük bir hayranlık besliyordu. Acar, hayranlığının yanında Ardıç'ı bir abi gibi seviyordu. Ben ise...

"Ne oldu?" diye soran Acar'ın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve yanına ilerleyip yüzüme en şirin gülümsememi takındım. "Hiç, seni rahatsız etmek istedim."

Acar tekrardan telefon konuşmasına dönerken, yatağından kalkıp adımlarını önümde durdurdu. Bir yandan da ne olduğunu telefondaki Doğa'ya açıklıyordu. "Rüya beni rahatsız etmek için gelmiş, onu dışarıya çıkarıyorum şimdi."

Beni dışarıya mı çıkarıyordu? Bir saniye...

Ne olduğunu dahi kavrayamadan Acar beni bir eşyaymışım gibi kaldırdı ve odasının dışına bıraktı. Ona sonradan küsmemi engellemek adına da kapıyı kapatmadan önce saçımı öptüğünde yüzüme kapanan kapıya bakakaldım.

"Şerefsiz ya," diye homurdanıp mutfağa doğru ilerledim. Lambası açıktı. İçeriye girdiğimde babamı tezgâhın başında bir şeyler hazırlarken buldum. Annem eli lezzetli bir kadındı ancak akşamın belli bir saatinden sonra babamın hazırladığı tost kadar lezzetli çok az şey yemiştim ki babam da yemek yapmayan bir adam değildi. Tezgâhtaki malzemelere bakılırsa yine tost yapıyordu.

Mutfağın girişindeki bedenimi fark ettiğinde gözleri sıcacık sevgisiyle ışıldadı. "Bitirdin mi işini güzel kızım?"

"Evet," dedikten sonra elimle ensemi sıktım. "Saatin nasıl geçtiğini fark etmemişim."

"Aç mısın?"

"O tost için her zaman açım," dediğimde babam gülüp kolunu omzuma attı. Tezgâhtaki malzemeleri incelerken aklıma gelen şeyle çekmeceleri karıştırmaya başladım. Tostun yanında yemeyi çok sevdiğim bir turşu vardı ancak turşumdan hiç kalmamıştı. Aslında önemli değildi ancak halihazırda kendimi dışarıya atmak adına bir fırsat kolluyordum.

"Benim turşumdan kalmamış, bir koşu gidip alayım. O sırada tostlar da pişmiş olur."

"Kendi başına gidebilecek misin? Ben giderim," dedi babam.

"Baba, yirmi iki yaşındayım," diyerek rutin hatırlatmamı yaptığımda babamın gözleri kısıldı ve yüzümü inceledi. Yaşımı ara sıra ona hatırlatmam gerekiyordu çünkü bazen büyüdüğümü unutuyordu. Onun gözünde hâlâ küçük bir kızdım.

"Yirmi iki yaşındaymış," diye homurdandı babam. Saçımı hafifçe çekip bana sataştı. "Niye büyüdün?"

"Ben de her gün kendime aynı soruyu soruyorum." Elimle babamın omzuna hafifçe vurdum. "Hem sen markete gidersen tostları kim yapacak? Ben de biraz hava almış olurum. Başım ağrıyor çalışmaktan."

"Tamam tatlım. Cüzdanım masanın üzerindeydi."

Kafamı sallayıp içeri girdim ve masanın üzerindeki cüzdandan yeteri kadar para aldım. Hırkamı üzerime geçirip evden çıktığımda adımlarım merdivenlere yöneldi. Asansör kullanmak istememiştim, yürümeye ihtiyacım vardı. Oturmaktan bacaklarım uyuşmuştu.

Binadan çıktığımda Beyza'yı Ardıç'ın yaşadığı karşı binaya doğru ilerlerken gördüm. Kaşlarım çatıldı. Bu iki oluyordu. Orada ne işi vardı? Başka insanların ne yaptığıyla ilgilenen meraklı bir tip değildim ancak Beyza'nın karşımızdaki binaya yaptığı ziyaretlerle ilgili içimde tuhaf bir his vardı. Belki de...

Beni ilgilendirmediğini kendime hatırlatmaya çalıştım. Ne işi varsa vardı, bana neydi ki? Kendime bu cümleleri kurup dursam da merakımı dizginlemek konusunda başarısız olarak onu takip etmeye başladım. Kime gittiği beni alakadar etmiyordu ancak Ardıç'ın evine gittiğine dair saçma sapan bir his vardı içimde. Bunun yanlış olduğunu doğrulamaya çaresizce ihtiyaç duyuyordum.

Beyza'dan biraz sonra binaya girdiğimde asansörün çoktan hareket ettiğini fark ettim. Ardıç'ın dairesinin bulunduğu kata çıkan adımlarımı onun kapısını görebileceğim bir yerde durdurdum ve kenara çekildim. Asansör tahmin ettiğim gibi Ardıç'ın evinin olduğu katta durdu.

Beyza asansörden indi ve Ardıç'ın kapısını çaldı. Kaşlarım çatılırken Ardıç'ın kapıyı açtığını fark ettim. Beyza'yı görünce şaşırmadı, *hoş geldin* gibi şeyler zırvalayıp kapıyı sonuna kadar açtı. Onu içeriye davet ediyordu. Beyza beklemeden içeri girdiğinde Ardıç da kapıyı kapattı. Olduğum yerde öylece kaldım. Kulaklarımda tuhaf bir çınlama vardı. Beyza'nın Ardıç'ın evinde ne işi olabilirdi ki?

Orada beş dakika boyunca dikilmeye karar verdim. Ben, Ardıç'ın evine girdiğimde beş dakikadan uzun bir süre kalmazdım. Kalamazdım. Beyza'nın benden daha kısa sürede dışarıya çıkması gerekiyordu. Neden bunu saçma bir yarışa çevirdiğimi bilmiyordum ancak hayatım buna bağlıymış gibi olduğum yerde kapıyı izliyor, bir yandan da saniyeleri sayıyordum.

Ardıç, evi konusunda hassas biriydi. Onu böyle kabullenmiştim. Kimseyi evine almazdı. Hatta evine bizden başka kimse girmezdi ve biz de çok uzun kalmazdık. Ama Beyza... Onu tanımıyordu ve evine *almıştı*. Madem evine girmesine izin vermişti, beş dakika içerisinde çıkarması gerekiyordu.

Gözlerimi telefonumun saatine çevirdiğimde beş dakikanın dolduğunu fark ettim. Bir şey kaçırmışımdır umuduyla yeniden kapıya baktığımda her şey aynıydı. Beyza hâlâ içerideydi.

Kafamdaki birbirine girmiş düşüncelerle olduğum yerde dikilirken beş dakikalık süre çoktan geçmiş ve on dakikaya ulaşmıştım ancak Beyza yine de dışarıya çıkmamıştı. Hiçbir zaman Ardıç'ın evinde bu kadar uzun bir süre kalamamıştım ve bu... bu... Yutkunup merdivenlerden inmeye başladım.

Bu gerçekten can sıkıcıydı.

Sabahın erken saatleriydi. Her gün altıda kalkma kararımdan garip bir şekilde caymamıştım. Bu şekilde günümün içine birçok şey sığıyordu. Vaktim kalmadığı için yapamadığım şeyleri yapıyor, mutlu bir şekilde uyuyordum. Günümün kısa bir planını yaptıktan hemen sonra işe koyulmuştum.

Kolyenin içine yerleştirdiğim ufak parçanın ardından başımı geriye çekerek görüntüsüne baktım. Çok güzel olmuştu. Malzemesinin kuruması için onu bir kenara bırakırken telefonumun ekranının aydınlanmasıyla mola vaktimin geldiğine karar verdim ve bildirime baktım. Ardıç mesaj atmıştı.

Ardıç: Günaydın. Uyanık mısın?

Rüya: Evet.

Ardıç: Beş dakika sonra koşuya çıkacağım.
Gelecek misin?

Rüya: Deli misin? Yağmur yağıyor.

Ardıç: Görüyorum.

Rüya: Yağmurlu havalarda da
koştuğunu söyleme sakın.

Ardıç: Peki, söylemem.

Ardıç: Gelmiyor musun yani?

Rüya: Gelmiyorum. Kafanı dinlersin sen de.
Müzik eşliğinde koşmayı seviyorsun.
Ben de konuşmadan duramıyorum.

Ardıç: Konuşmanda bir sakınca yok.

Rüya: Dinlemiyorsun ama.

Ardıç: Dinlerim.

Ardıç: Neyse gelme. Sen bu havada üşürsün.

Rüya: Sana iyi koşular.

Ardıç: Teşekkür ederim.

Telefonumu elimden bıraktığımda masamdaki boş kahve bardağını elime alarak ayağa kalktım. Bir kolumu havaya kaldırarak gerinirken kaslarımı rahatlatmaya çalışıyordum. Ardıç'ın sabah koşusuna çıkma teklifine sıcak

bakmamamın iki nedeni vardı. Birincisi, hava yağmurlu ve soğuktu. Bünyemi zorlamak istemiyordum. İkincisi ise...

Ardıç'a saçma sapan bir şekilde kırgındım.

Aslında sebeplerim pek de saçma değildi. Ardıç'ı ömrümün yarısından da uzun bir süredir tanıyordum. On beş yıl dile kolay ancak oldukça uzun bir zamandı. Bu kadar uzun bir süreyi hep beraber geçirmiştik ve ben, Ardıç'a hiçbir zaman yalan söylememiştim. Ardıç'ın halihazırda incinen güvenini kıracak hiçbir hareketim olmamıştı. Buna rağmen Ardıç, özel alanlarına beni dahil etmiyordu ama Beyza onun evinde benden daha uzun kalabiliyordu.

Mutfağa girip bardağımı tezgâha bıraktım ve koca bir bardak su alarak odama geri döndüm. Bardağı masama bıraktıktan sonra oturmadan gözlerimi odamda gezdirdim. Belki biraz kitap okuyabilirdim. Kitaplığıma yönelerek ilgimi çeken bir şeyler ararken çok geçmeden buldum. Yatağıma otururak okumak çok cezbedici bir fikir olsa da uyumayacağım konusunda kendime güvenmiyordum. Tekrardan sandalyeme geçip oturdum ve kitap okumaya başladım.

Otuzuncu sayfaya yaklaşırken dışarıda kopan büyük gürültüyle başımı kitap sayfalarından kaldırdım. *Bu da neydi?* Kitabın arasına ayraç koyup ayaklandım ve direkt olarak pencereme koştum. Perdeyi çekerek kafamı uzattığımda aşağıdaki iki adamın birbirlerine bağırdığını gördüm. El kol hareketlerine bakılırsa hararetli bir konuşmaydı. Birazdan fiziksel bir kavgaya dönüşeceğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Fark ettiğim gerçekle kalbim korkudan kasıldı.

Adamlardan biri Ardıç'tı.

Şok içerisinde Ardıç'ın diğer adamı sertçe duvara yapıştırmasını izlerken, içimdeki korku da gittikçe büyüdü. Ardıç asla böyle bir şey yapmazdı. Ring dışında dövüşmez, bir kavgadan olabildiğince kaçardı. Uzun boylu ve yapılı biri olduğu için de kimse onunla kavga etmeye yanaşmazdı. Üstelik ciddi bir yaralama durumunda Ardıç'ın lisansını kaybetmesi de söz konusu olabilirdi.

Üzerimdeki şaşkınlığı attığım anda ikinci kez düşünmeden odamdan çıktım. Evin dış kapısını açıp köşedeki terliklere uzanırken aklıma ne ayakkabımı giymek ne de üzerime bir hırka geçirmek geldi. Hızla merdivenlere yöneldim, asansör bekleyecek vaktim yoktu. Zemin kata indiğimde evimin anahtarını yanıma almadığımı fark ettim ancak umurumda değildi. Bunların hiçbiri önemli değildi.

Ardıç'ı durdurmalıydım ve bu, şu anda önemli olan tek şeydi.

ARDIÇ

Önceki gün

Yerde uzanan köpeğe bakarken, "Sence iyileşecek mi?" diye sordum.

Beyza yanında getirdiği iğneyi köpeğe enjekte ederken, "Umuyorum ki iyileşecek," dedi. "Kırık olmadığını söyledim. Elime gelen bir kitle de yok, sadece bakımsız kalmış ama sağlığı göründüğü kadarıyla iyi. Yine de kesin konuşabilmem için klinikte de bakmam gerekiyor. Burada yapabileceklerim sınırlı."

Elimi enseme atıp hafifçe ovuşturdum. Köpeğin çok kötü bir sahibi vardı ve o utanmaz adamla aynı binada oturuyorduk. Bir koşu esnasında adamın köpeğe şiddet uyguladığını gördüğümde, bulduğum ilk fırsatta köpeği çalmış ve kendi evime getirmiştim. Havlamaması için ne kadar baskı kurmuşsa hayvanın sesi çıkmıyordu. Onu kucakladığım ilk anda bana hırlamış, ısırmaya kalkmıştı ancak bir boksördüm ve reflekslerim kuvvetliydi. Bir köpek ısırığını dert edecek de değildim.

Beyza'nın da söylediği gibi onu muhtemelen veterinere götürmem gerekiyordu ama köpeği dışarıya çıkardığım an adamın görmesi mümkündü. Gördüğü gibi de onu geri alacak, kaldığı yerden bok gibi davranmaya devam edecekti.

Veteriner olduğunu öğrendiğim Beyza, bu durumdaki tek çaremdi. Evim konusunda hassastım, özellikle hiç tanımadığım birinin devamlı girip çıkması hoşuma giden bir durum değildi ancak bir canlının sağlığı söz konusuydu.

On beş senedir tanıdığım Rüya bile geldiği zamanlar yalnızca beş dakika kalıyordu. Bunun aslında bambaşka bir sebebi vardı. Evim konusunda hassas olabilirdim ancak Rüya bu eve gelip her bir köşesinin kendisine ait olduğunu söyleyebilir, evin altını üstüne getirebilir, yıkabilir ve dağıtabilirdi. Sesim çıkmazdı.

Beni daha çok rahatsız eden şey; kendi alanımda, yapabileceklerimin sınırlı olmadığı bu ortamda Rüya ile yalnız kalmaktı.

Burada bizi kimse görmezdi ve benim kendimi durdurabilmem için sıraladığım hiçbir bahane de olmazdı. Arzularımın esiri olmaktan, Rüya'ya

karşı hissettiğim bu çılgınlığı ufak bir şekilde bile olsa göstermekten korkuyordum. Elimdeki tek güzel şey, onunla olan ilişkimdi ve bunu mahvetme ihtimali dahi uykularımı kaçırıyordu.

"Yakın zamanda kliniğe getirmeye çalışacağım," dedim mırıldanarak. Nasıl yapacaktım bilmiyordum ancak bir yolunu bulacaktım.

"Kliniğin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Beyza. Köpeğin başını okşayıp ayaklandığında kafamı iki yana salladım. Beyza cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. Burada kliniğin adresi ve numarası yazıyordu. Kartı incelerken aklıma takılan soruyla başımı kaldırıp Beyza'ya baktım.

"Numaranı neden Rüya aracılığıyla ilettin?"

Açık sorum karşısında gerildiğini saklamaya çalışırken, "Sevgili olmadığınızı sanıyordum, bir sorun çıkmaz diye düşündüm," diye geveledi.

"Bir sorun çıktığından değil, her gün evime gelip köpeğin durumunu kontrol ediyorsun. O zamanlardan birinde numaranı verebilirdin. Neden Rüya ile ilettin?"

"Yaralı bir köpek için iletişim halinde olduğumuzu bilmiyor mu?" diyerek soruma soruyla karşılık verdi.

Bilmiyordu. Rüya'ya vefat eden köpeklerini hatırlatmak istememiştim. Yıllar öncesinde tıpkı evimdeki küçük canlı gibi kötü muamele görmüş bir köpeği ailesiyle birlikte barınaktan kurtarmış ve yıllarca bakmışlardı. Daha geçen sene ölmüştü ve Rüya büyük bir yıkım yaşamıştı. Hâlâ ondan bahsederken gözleri doluyordu. Şimdi o köpekle benzer durumda olan bir köpeğin varlığını öğrenirse Rüya'nın üzülmesinden korkuyordum.

"Sorudan kaçıyorsun," diyerek asıl konuya döndüm. Beyza pes edercesine omuzlarını çökertti. "Tamam, Rüya'nın yanlış şeyler düşünmesini istedim. Aranızdaki ilişkinin belirsizliği gözümü korkuttu ve onu aradan çekmek istedim. Oldu mu?"

"Beyza," dedim sakince. Anlayabilmesi açısından en sade kelimeleri seçtim. "Rüya'yı aradan çekmek isteyecek konumda değilsin. Ve zaten bunu istesen de başaramazsın."

"Onun senin için yapmadıklarını yapabilirim," diye direttiğinde alaycı bir şekilde sırıtmaktan kendimi son anda alıkoydum. Hoş bir tavır olmazdı. "Onun yaptıklarını da yapabilirim."

"Yapamazsın. Kimse yapamaz," dediğimde artık sesimdeki o sakin ton kaybolmuştu. Sinirlenmiştim. Tüm cihan bir araya gelse Rüya'nın benim için yaptığı tek bir şeyi dahi yapamazdı. O beni *kurtarmıştı*. Benim ruhumu kurtarmıştı. Ben tam tersini anlatsam da Rüya beni hep görmüş, doğrusunu anlamıştı.

Bu yüzden hiç kimse Rüya gibi olmayacaktı benim için. Bir ilişki istememin altında yatan tonlarca sebep vardı ancak sebeplerden biri de buydu. Rüya, hayatıma alacağım herhangi bir kadından her zaman daha baskın olacaktı ve kimseye ikinci kadın travmasını yaşatmaya hakkım yoktu.

Rüya'yla da... olmazdı.

"Uzun süredir hayatında olduğu için ondan vazgeçemeyeceğini düşünüyorsun ama sana yanıldığını kanıtlayabilirim, Ardıç. Aslında bakarsan Rüya'nın büyüleyici hiçbir yanı yok. Çocuksu bir kız sadece."

"İşin bittiyse çık evimden," dedim. Kibarlığı bir kenara bırakalı çok olmuştu. Zaten kibarlığımla tanınan biri de değildim.

"Ardıç-"

"Rüya çocuksu bir kız değil, ne kadar olgun olduğunu sana kanıtlamak zorunda da değil. Aynı zamanda, ben de Rüya hakkındaki saçma sapan fikirlerini dinlemek zorunda değilim. Şimdi..." Elimi kaldırıp kapıyı işaret ettim. "Çık evimden."

Beyza akıllıca olanı yapıp sessiz kaldı ve malzemelerini toplayarak kapıdan çıktı. Bakışlarımı yerdeki minderde huzurla uyuyan köpeğe çevirdim. Pek cana yakın olduğu söylenemezdi. Ne zaman sevmek için elimi uzatsam hırlıyordu. Gördüğü kötü muameleyi düşününce onu anlamamak mümkün değildi. Onu anlamayacak biri de değildim. Bu yüzden ben de yalnızca mamasını ve suyunu veriyor, onu zorlamıyordum. Tuvaletini yapması için dışarı çıkaramadığımdan ihtiyacını giderebileceği pedler almıştım. Yakın zamanda bu konuyu çözeceğime inanıyordum.

Köpeği uyandırmamak için parmak ucumda yürüyerek yatak odama girdim ve yatağıma oturdum. Bakışlarım komodindeki çerçeveye takıldığında uzanıp onu elime aldım. Fotoğrafı dizlerimin üzerine bıraktığım anda dudaklarımı da bir tebessüm sardı.

Eskiden yalnızca bir tane çocukluk fotoğrafım vardı, üç yaşında çekildiğim ve annem... Kafamı hızlıca iki yana sallayıp zihnimin girmek istediği detayları oradan ustalıkla kovdum. Sadece tek bir fotoğraftı ve ruhumun bir parçası gibi ev denilen o cehennem çukurunda kalmıştı.

Rüya ve ailesinin hayatına girdiğimde, o sevgi dolu aile ise her anımı kaydetmişti. Bir sürü fotoğrafımı çekip çıkartmışlar, bir albüme koymam için bana vermişlerdi. Fotoğrafların hepsini saklıyordum ancak sadece bir tanesini çerçeveletmiştim ve o çerçevede de Rüya'yla olan bir fotoğrafım vardı.

Fotoğraftaki Rüya, kafası kadar olan dondurmayı elinde tutuyordu ve ağzının kenarına bulaşan çikolataya rağmen kocaman sırıtıyordu. Bense onun yanında dikiliyor, kameraya bezgin bir bakış atıyordum. Fotoğraf

çekilmeyi hiç sevmezdim ancak İmge teyzeyi asla kıramazdım. Kadının üzerimde süper bir gücü vardı.

Dalıp gitmiş gözlerimi kırpıştırarak kendime geldiğimde, fotoğrafın üzerinden Rüya'nın yüzünü okşadığımı fark ettim. Kalbim hızlanırken gözlerimi farkındalıkla yumdum. Yıllardır taşıdığım bu yük, birdenbire omuzlarıma çöktü.

Loş bir ışıkla aydınlanan odamda, yatağımın üzerinde Rüya'nın çocukluk fotoğrafına bakarken hızlanan kalbimin tek bir açıklaması vardı; ona âşıktım.

Rüya'ya deli gibi âşıktım.

Uzun bir koşunun ardından eve dönerken adımlarımı yavaşlatıp başımı kaldırdım ve Rüya'nın odasının olduğu cama doğru baktım. Işığı kapalıydı, muhtemelen masa lambasını yakmıştı. Sabahın bu erken saatlerinde odasının ışığını açmaya karşı tuhaf bir direnç gösterirdi. Her sabah erkenden uyanmak için gösterdiği *direnç* ise takdir edilesiydi. Rüya tanıdığım en uykusuna düşkün insandı.

"Ardıç?"

Kulaklarıma dolan sesle dudaklarımda ben fark etmeden oluşan tebessüm silindi. Bu ses... *hayır*. O olamazdı. Bu sesi nerede duysam tanırdım. Hayatımın ilk on senesi kâbuslarıma sızan, ben ömrümün en korku dolu anlarını yaşarken kulaklarımda olan sesti ve gerçek olamazdı. Burada olamazdı.

Rüya'yı düşünmenin ısıttığı kalbim benim bile şaşırdığım bir hızla buz keserken omzumun üzerinden sesin geldiği yöne baktım. Buradaydı. Gerçekti ve bu çok... tuhaftı. Hep bu kadar küçük müydü? Hatıralarımda kalan hali dev gibiydi. Yıllar ona acımasız davranmıştı.

O da bana acımasız davranmıştı.

Çıktığım tüm boks maçlarında hatıramda canlandırdığım yüzdü onun yüzü. Ringde onu karşımda görmeye alışkındım ama şu an, evimin hemen önünde onun yüzüne bakmak en acı hatıralarımı su yüzüne çıkarıyordu. Benim isteğim dahilinde olan bir şey değildi bu. Hazırlıksız yakalanmıştım.

"Konuşmamız gerek," diyerek aramızdaki mesafeyi kapattığında başımı önüme çevirdim.

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok."

Adımlarımı hızlandırdım. Tek istediğim bir an önce evime girmek ve bu saçma karşılaşmayı unutana kadar kum torbamı yumruklamaktı.

"Önemli bir konu olmasa gelmezdim."

"Umurumda değil." İlerlemeye devam ettim. Elini koluma koyup beni durdurduğunda bir ürperti tüm bedenimi sardı. Şaşkınlıkla eline baktım. Bana acıdan başka hiçbir şey vermeyen, kimi zaman dayağın dozunu kaçırdığı için kanımın bulaştığı eline baktım. Midem bulanırken elini sıkıca tuttum ve kolumdan çekerek onu duvara doğru ittirdim.

"Sakın bana dokunmaya çalışma. Pişman olursun."

Gözlerinde titreşen korkuyu gördüm. Benden *korkuyordu*. Korkmalıydı. "Beni dinlemen lazım."

"Umurumda değil diyorum sana, duymuyor musun?" Elimi kaldırdım. "Defol git!"

"Ardıç, oğlum bak-"

Yakasını kavrayıp parmaklarının ucunda yükselmesini sağlarken, "Seni gebertirim," dedim sertçe. Bana *oğlum* diyemezdi. Buraya gelmeye cüret edemezdi. Belki de onu gerçekten gebertmeliydim. Şüphesiz ki bu adamı öldürsem dünya bir pislikten temizlenmiş olacaktı.

Zorlukla, "Annen..." diye fısıldadığını duyduğumda bir saniyeliğine afalladım. Yakasına yapışmış ellerim gevşediğinde pislik bu boşluktan yararlanıp sözlerine devam etti. "Annen ölüyor, Ardıç."

Annen ölüyor. İlk birkaç saniye bu cümlenin bende bir etki yaratmasını bekledim. Kısa bir şaşkınlık dışında hiçbir şey yoktu. Beni on yaşındayken ölüme terk eden, yaralarıma bir kez üflememiş annemin öleceğini duymanın hissettirdiği başka bir duygu yoktu. O kapının önüne koyulduğum anda, annem benim kafamda ölmüştü zaten.

Tereddüdüm birkaç saniye sürdü. Yakasını tekrardan sıkıca kavrarken, "Ne güzel," diye konuştum. "Sen de önden cehenneme gidip onu beklemek için mi geldin buraya?" Onu bırakıp ittirdim. Tökezleyerek birkaç adım gerilediğinde suratının ortasına yumruğumu geçirmek için elimi kaldırdım.

"Ardıç!" Duyduğum tanıdık sesle elim havada kalakalırken, tüm hücrelerime yayılan öfke oradan yavaşça toparlanıp gitti. Tek bir kelimesinin, onun sesinden ismimi duymamın tartışılmaz etkisi beni ürkütüyordu. Gözlerimi sıkıca yumup, "Bir daha sakın buraya gelmeye cesaret etme," dedim.

Ona neredeyse vuracak olmam korkması için yeterli olmuş olacaktı ki ayaklarını kıçına vura vura kaçma deyimini başarıyla gerçekleştirdi. Bir süre öylece olduğum yerde dikildim. Yağmur damlaları yüzümden aşağıya akarken Rüya'ya bakma cesaretini toplamaya çalışıyordum. Derin bir nefes alıp gözucuyla Rüya'nın yüzüne baktım.

Korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Hep sıcacık bakan o gözlerin içine korkuyu yerleştirdiğim gerçeği yüzüme sertçe çarparken, daha fazla bakmaya dayanamadım ve Rüya'nın yanından hızlıca geçip gittim. Oturduğum

binaya girdiğimde asansörü bekleyecek durumda değildim. Merdivenleri üçer dörder çıkarken içimde yükselen öfkeyi evimin kapısını arkamdan kapattığım ana saklıyordum.

Nihayet evimin önünde durduğumda anahtarı çıkarıp kilide takmak için uğraştım. Elim titriyordu. Bir öfke krizinin eşiğindeydim. Birkaç saniyelik uğraşın ardından anahtarı kilide taktığımda aceleyle kapıyı açtım ve içeri girdim. Kapıyı arkamdan ittirirken anahtarımı bıraktığım küçük masaya bir tekme savurdum. Kırılmamıştı. Bir şeyleri kırmam lazımdı.

Salona ilerleyip elime geçen ne varsa duvara fırlatmaya başladım. Bir şeylerin kırılma sesini duymak, içten içe ne kadar kırık olduğum gerçeğini unutmama yardımcı oluyordu. Gücümün yettiği her şeyi fırlatıp etrafa dağılan parçalara baktım. Bu oda hâlâ benden daha derli toplu görünüyordu. Hırsla köşeye yönelirken yumuşak bir sesin, "Ardıç?" dediğini duydum.

Adımlarım öylece durdu. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Rüya'nın peşimden geldiğinden habersizdim. Az önce zaten benim çok korkunç bir yüzümü görmüştü ve bu da yetmezmiş gibi şimdi... "Git, Rüya," dedim. Sesim tahmin ettiğimden de sertti ancak Rüya üzerinde bir etkisi yoktu. Bana yaklaştığını hissediyordum. Çaresizce konuşmaya devam ettim. "Gitmeni söyledim."

Yaklaşmaya devam etti. Titriyordum. Yağmur altında uzun bir süre koştuğum için üşüdüğümden de değildi üstelik. Ellerim titriyordu ve Rüya bana yaklaştıkça bunları daha net görüyordu. Koluma uzanıp beni kendisine çevirmeye çalıştığında direndim. Görmesini istemiyordum. Berbat bir haldeydim. Onu daha fazla korkutmak istemiyordum.

Rüya ısrarcı davranmayarak kolumu bıraktığında bir an için rahatladım. Bu kez kendisi önüme geçmeyi denedi. Kırıp döktüğüm onca şeyin ardından birinin onun ayağına batma ihtimali beni korkuturken, kendi isteğimle Rüya'ya döndüm.

Yüzüne bakmadım. Bakamazdım. Şu an onun sıcacık kahveleri görmek istediğim son şeydi çünkü bu sıcaklığı hak etmiyordum. Rüya'yı korkutmuştum. Farkında olmadan iki kere ona çok korkunç bir yanımı göstermiştim. Rüya'nın o saatte uyanık olduğunu biliyordum. Neden kavga etmiştim? Onun duyacağını, endişeleneceğini ve bu soğukta apar topar aşağıya ineceğini neden düşünememiştim?

Titreyen ellerimi yumruk yaptığımda Rüya bana bir adım daha yaklaştı. Aniden burnuma dolan kokusuyla nefesimi tuttum. Gözlerimi daha fazla onun güzelliğinden sakınamazdım. Yeterince denemiştim ama Rüya bu kadar yakınımdayken güçsüzdüm. Başımı yavaşça kaldırıp güzel yüzünü

izledim. Soğuk parmakları yanağıma temas etti. Ensemdeki tüylere kadar ürperdiğimi hissettim.

Avucunu yanağıma yaslayıp, "İyi misin?" diye sordu yavaşça. Cevap vermedim. Hâlâ çok hızlı nefes alıyordum. "Sakinleş," dedi bu halimi görünce. Onun sesinden bu kelimeyi duymak, gerçek bir sakinleştirici almaktan daha etkiliydi benim için. "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Soğuk parmaklarının dokunuşuna çok çabuk alışmıştım. Usul usul yanağımı okşamaya devam ederken gözleri de anlayış içinde gözlerime bakıyordu. Sinirimi geçirmek için çabalıyordu ama boşunaydı. Kokusu burnuma sızdığı anda sinir namına bir şey kalmamıştı. Şimdi gözlerimi onun yüzünde gezdirirken sinirlenmek de dünyanın en imkânsız olayıydı.

Korktuğum şey en sonunda başıma gelmişti işte. Rüya benim evimdeydi. Kimsenin bizi göremeyeceği ve bölemeyeceği bu yerde tamamen yalnızdık. Bedeni, bedenime oldukça yakındı. Bakışlarım istemsizce soğuktan titreyen dudaklarına kaydığında sertçe yutkundum. Onu öpmek istiyordum. İşin kötü yanı ise şu an beni, Rüya'yı öpmekten alıkoyabilecek mantıklı hiçbir nedenin olmamasıydı.

Ve eğer sonraki saniyede Rüya'nın ince kolları boynuma sarılmasaydı bunu gerçekten yapacaktım.

Elini enseme bastırıp başımı kendi omzuna doğru çekerken, ona direnecek dermanı bulmaya çalıştım ama kokusu bu kadar yakından burnuma dolarken... *siktir*. Ona ihtiyacım vardı. Bir kez olsun istediğim şeyi almaya hakkım olmalıydı. Rüya benim gibi birinin el uzatmaya dahi cüret edemeyeceği kadar güzeldi ancak sadece bir kere de olsa ona doyasıya sarılmaya hakkım olmalıydı.

Gözlerimi kapatıp düşüncelerimi susturdum ve kendimi, Rüya'nın ne için olduğunu hatırlayamadığım tesellisine teslim ettim. Rüya'ya sığınmayı kabul ettim. "Geçti," dedi mırıldanarak. Bir eli ensemdeki saçların üzerindeydi, diğerini ise sırtımda rahatlatıcı bir şekilde gezdiriyordu. O dokundukça aslında ne kadar kasıldığımı fark ediyordum. Başımı boynunda hareket ettirdim. Rüya geri çekileceğimi düşünmüş olacaktı ki ensemdeki elini daha çok bastırdı ancak niyetim bu değildi.

Burnumu o benin üzerine gömüp iki yanımda duran kollarımı Rüya'ya sıkıca sardım. O kadar sıkı sardım ki Rüya'nın bir an için nefesi kesilmişti ancak onu yakınımda istiyordum. Bu yüzden kollarımı biraz bile olsun gevşetmedim. Rüya, çenesini omzuma yaslayarak ensemdeki elini yağmurdan ıslanmış saçlarıma daldırdı. Yaşadığım tatsız karşılaşmanın son kırıntılarını da üstümden silkelemişti böylece. Rahatlayarak derin bir nefes aldım.

"O adam kimdi?" diye sordu Rüya. Sesindeki tereddüdü hissediyordum. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek bir süre sessiz kaldım. Bu kolların arasındayken o adamın bahsini açmak istemiyordum. Kollarımı gevşetip Rüya'yı yavaşça bıraktım ve geriye doğru bir adım attım. Başımı kaldırıp Rüya'nın kahverengi gözlerine baktığımda yüzünde buruk bir gülümseme gördüm. Anlatmayacağımı düşünüyordu. Böyle düşünmekte de haklıydı, hiçbir zaman anlatmamıştım ancak bu kez ne kadar tatsız bir konudan bahsedecek olsam da ona anlatmak istiyordum.

"Adı Ertan," dedim kısa sayılmayacak bir sürenin sonunda. "Üvey babam, sanırım." Sesimdeki emin olamayış kendini fazlasıyla ele veriyordu. İlk kez böyle bir şey paylaşıyordum. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

"Sanırım mı?" diye sordu Rüya dikkatle. Yüzünden bir şeyleri analiz ettiğini görebiliyordum. Muhtemelen o adamın geçmişte bana şiddet uygulayan adam olduğunu anlamıştı.

"Annemle aynı evde yaşıyorlardı ancak resmi nikâhları yoktu. İmam nikâhı kıymışlardı galiba."

Anladığını belirtircesine mırıldandı. "Ne işi varmış burada?"

"Bir şey söylemeye gelmiş," dedim omuzlarımı silkerek.

"Sinirine dokunacak bir şey mi söyledi peki? Neden kavga ettiniz?"

"Onu görünce öfkeme hâkim olamadım," diye itiraf ettim. Kendimden utanıyordum. Rüya'nın beni o şekilde gördüğünü unutmaya çalışıyordum. "Üstüne saçma sapan şeyler söyledi. Ben... bunu gördüğün için üzgünüm."

"Üzgün olmana gerek yok," dedi Rüya kendinden emin çıkan sesiyle.

Dudaklarım samimiyetsiz bir gülüşle kıvrıldı. "Seni korkuttum, Rüya."

"Evet," diyerek beni onayladığında kafamı koparmak istedim. Rüya sözlerine bekletmeden devam etti. "Ama ben senden korkmadım, *senin için* korktum. Bu ikisi arasında dağlar kadar fark var."

Çıktığı kapı aynı olduğu sürece benim için hiçbir farkı yoktu. Sonuç olarak onun korkmasına neden olmuştum ancak benim için korktuğu gerçeği... kalbime tatlı bir sızı olarak yayılıyordu. Yutkunup bu hissi uzaklaştırdım. Bakışlarımı Rüya'nın üzerinde gezdirirken ıslanmış kahverengi saçları ve üzerindeki ince kıyafetlerle tir tir titrediğini fark ettim.

"Sen dışarıya bu şekilde mi çıktın?" diye sordum. Sesimdeki gizli azar Rüya'nın gözünden kaçmamıştı. Bakışlarını kaçırıp elleriyle oynamaya başladı. "Evet ama sorun değil, birazdan ısınırım."

"Evine dön, Rüya," dedim katı bir sesle. Bir an önce üzerindeki ıslak kıyafetlerden kurtulup kuru şeyler giyinmesi ve sıcacık yatağına uzanmasını istiyordum.

Rüya'nın yüzü değişik bir ifadeyle şekil aldı ancak saniyelikti. Yerine çok hızlı bir şekilde gülümsemesini yerleştirdi. "Tamam, gidiyorum. Fazla bile kaldım zaten. Altı dakika olmuş mudur?"

Arkasını döndüğünde bileğini yakalayarak Rüya'yı kendime çevirdim. "Bekle," dediğimde gözlerini gözlerime çevirdi. "Anahtarını nereye koydun?" Hırka giymemişti, üzerindeki kıyafetlerde de cep yoktu.

"Bir yere koymadım. Çıkarken almayı unutmuşum."

"Evdekileri mi uyandıracaksın?"

"Hayır, dışarıda oturacaktım biraz. Belki yürüyüş yaparım." Dışarıda korkunç bir sesle gök gürledi. Başımı yavaşça eğerken, "Bu havada mı?" diye sordum kısık bir tonda.

"Sen bu havada koşuya çıkmıştın."

"Ben çıktığımda yağmur çiseliyordu." Gök bir kez daha gürlediğinde Rüya sessizce yutkundu. "Neden bana anahtarını unuttuğunu söylemedin?"

"Burada kalıp seni rahatsız etmek istemedim. Evin konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyorum ve-"

"Beni rahatsız etmiyorsun. Hiçbir zaman etmedin," diyerek araya girdim. Sözlerim çoğunlukla yalandı ancak bir kısmı doğruydu. Rüya'nın bahsettiği rahatsızlık durumuyla benim hissettiğim tamamen farklı nedenlerden kaynaklanıyordu. Rüya'nın varlığı ne kadar huzur vericiyse o kadar da delirticiydi benim için. Bana kafayı yediriyordu ama ona bunu anlatamazdım. Bu yüzden evimde uzun süre kalamıyor oluşunun ikinci sebebine yöneldim. Belli ki bir cevaba ihtiyacı vardı.

"Burası bir ev değil, Rüya. Yani dört duvarı olduğu kesin ama..." Gergin bir şekilde elimi enseme götürdüm. "Seninki gibi sıcak ortamı olan bir ev değil. Ve ben... bilmiyorum. Sen burada olunca..." Dudaklarımı birbirine bastırıp sustum. Konuşmayı yeni öğrenen biri gibi kelimelerimi tamamlayamadan kalakalmıştım. Utanarak Rüya'ya baktığımda bir kez daha sıcacık kahvelerinde o anlayışı gördüm. Bu evden, aslında bir ev olmayan bu daireden utandığımı anlamıştı.

Anlayışlı bakışlarından kaçarak, "Kal," dedim. "En azından evdekiler uyanıncaya kadar." Rüya'nın dişlerinin birbirine çarpma sesi kulaklarıma dolduğunda silkelenip kendime geldim ve odama doğru ilerledim. "Ben de sana giyecek kuru bir şeyler vereyim."

RÜYA

Ardıç'ın getirdiği kuru kıyafetleri giydikten sonra içine düştüğüm kazaktan elimi çıkardım ve hafif nemli saçlarımı yüzümden çektim. Islak kıyafetlerimi banyosunda çıkarıp kaloriferin üzerine yerleştirmiştim. Kısa sürede kurumalarını umuyordum.

"Battaniye de getirdim." Başımı Ardıç'ın sesinin geldiği yöne çevirdiğimde onu oturma odasının girişinde gördüm. Bakışlarını kucağındaki battaniyeden çekerek kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Garip bir huzursuzluk beni içten içe kıvrandırırken Ardıç'ın adımlarının yavaşladığını fark ettim. Kaşları hafifçe çatıldığında beni baştan aşağı süzdü.

Yanağımı içten ısırarak bakışlarının altında tepki vermemeye çalıştım. Ardıç benim çok yakın arkadaşım olabilirdi ancak bugüne kadar onun kıyafetlerini giymem gereken bir durum olmamıştı. Yalnızca bir kez hırkasını giymiştim. İlk kez regl olduğumda buna hazırlıksız yakalanmıştım ve kan lekesi arkama bulaşmıştı. Tuvalette halime ağlarken Ardıç'ın nasıl endişelendiğini hâlâ hatırlıyordum. Benim için gidip ped almış, kendi hırkamı kalçam görünmesin diye belime sarmak zorunda kaldığımdan giymem için hırkasını vermişti.

Yine de hırkasını giymekle ona ait bir kazağı giymek arasında çok fark vardı. Ardıç'ın bir doksan dört boyuyla iri cüsseli olduğunun farkındaydım. Sadece ona oranla bu kadar küçük kaldığımı yeni fark etmiştim ki kısa bir kız da değildim. Çoğu hemcinsimden uzundum.

Aramızdaki kısa ama asırlar geçmiş gibi süren bakışma sonlandığında, Ardıç'ın dudaklarında bir gülümseme titreşti. Tahmin ettiğimden daha komik görünüyor olmalıydım. Yine de gülümsemesini kontrol etti ve dudakları tekrardan düz bir çizgi halini aldı. Elindeki battaniyeyle bana yaklaştığında üzerime doğru eğilerek onu omuzlarıma sardı. Bunu o kadar dikkatli bir şekilde yapıyordu ki birkaç saniye sonra aslında beni *kundakladığını* fark ettim. Tabii olan tam olarak bu değildi ama iş oraya doğru gidiyordu.

Geri çekildiğinde battaniyenin içinde kalan kollarımı hareket ettirmeye çalıştım. "O kadar da üşümüyordum," dedim mırıldanarak. Nihayet bir kolumu açığa çıkarmayı başarmıştım. Gözlerimi Ardıç'ın kahverengi gözlerine diktim.

Ardıç, iki parmağının tersini elmacıkkemiğimin biraz aşağısına koyduğunda, "Öyle mi?" diye konuştu. Onun sıcacık parmaklarını yanağımda hissettiğimde sandığımdan daha çok üşümüş olabileceğimi düşündüm. Dokunuşu tenimi yakıyordu. Fazla sıcaktı ama sıcaklığı da bir yandan rahatlatıcıydı.

Parmaklarını tenimden çektiğinde ona baktım. Nemli saçları alnına düşüyordu. En az benim kadar ıslanmıştı ve öncesinde de koştuğunu varsayarsak terlemiş olmalıydı. "Sen duş almayacak mıydın?"

"Alacağım," dedikten sonra koltuğun diğer ucuna yerleşti. "Birazdan."

Üstümdeki battaniyeyi atarak koltukta Ardıç'a doğru döndüm ve ona biraz yaklaştım. "Birazdan mı? Yağmur altında o kadar koştun, mutlaka terlemişsindir ve hava da çok soğuk. Beklemeden duşa gir bence. Mümkünse ılık olsun." Dirseğini koltuğun sırt kısmına yaslayıp bana gözucuyla baktı. "Sakın bana bu havalarda da soğuk suyla duş aldığını söyleme."

"Sen de denemelisin. Böylesi daha sağlıklı."

"Kafayı o kadar da yemedim," dedikten sonra ekledim. "Henüz." Ben de dirseğimi koltuğun sırt kısmına yaslayıp diğer elimle Ardıç'ın karnını dürttüm. "Bana söz ver, şimdi girip ılık suyla duş alacaksın."

Başını ağır bir şekilde bana çevirdi. Gözleri bir an için omzuma takıldığında, Ardıç'ın bana bol gelen kazağının bir omzumu açıkta bıraktığını fark ettim ancak önemsediğim söylenemezdi. Ardıç da bakışlarını omzumdan çekerek yeniden gözlerime çevirdi.

"Sana burada söz verip yine soğuk suyla duş almadığımdan nasıl emin olacaksın peki? Gelip kontrol mü edeceksin?"

Son cümlesi aramıza bomba gibi düştü. Utancın tüm hücrelerimi esir aldığını hissederken, "Banyoyu," dedi Ardıç hızlıca. "Banyodaki buharı." Daha fazla konuşmasın diye içten içe dua ettim. Ardıç dudaklarını birbirine bastırarak boğazını temizledi. Sustuğunda bu sessizlik sinsice zihnime sızdı ve Ardıç'ın az önceki sözlerini düşünmeme yol açtı. Ilık suyla duş alıyor mu diye onu kontrol ettiğim bir görüntünün aklımda canlandığını fark ettiğimde telaşla gözlerimi kırpıştırdım.

"Ne zaman benim aşırı ısrarcı bir insan olduğumu ve seni sadece konuşarak bezdirebileceğimi anlayacaksın?" dedim sırf sessizliği bozmak için.

"Sen benim senden daha inatçı olduğumu anladığın zaman," dedi Ardıç ayaklanmadan önce. "Ama bugün sözüne uyacağım."

Bana doğru eğilip üstümdeki battaniyeyi tekrardan omuzlarıma sıkıca sardı. Elleri hâlâ omuzlarımdayken gözlerime baktığında, "Ben duştan çıkana kadar bu battaniyenin altında kal," diye uyardı. Gülümsedim. Kıvrılan

dudaklarıma kısa bir bakış atıp doğruldu ve odasına doğru ilerledi. Odasının içinde de bir banyo vardı.

Odasının kapısı kapandığında battaniyenin içine gömülerek ısınmaya çalıştım. Ardıç'ın evinde televizyon yoktu. Evden çıkarken telefonumu da yanıma almamıştım ve burada öylece beklerken canım sıkılıyordu. Çenemi dizime yaslayıp ağırlaşan gözlerimi açık tutmak için çabaladım. Şu an uyumak istemiyordum ancak sıcaktan mayışmıştım ve kendimi zor tutuyordum.

Uykumu kaçıracak şeyler düşünmeye başladım. Geçen gün Beyza'nın bu evde olduğu gerçeği aklıma geldiğinde sanki ondan bir iz görebilecekmişim gibi etrafıma bakındım. Bu konuda gerçekten kırgındım. Ardıç neden Beyza ile görüştüğünü benden saklıyordu? Belki de abartılı bir tepki vermemi istememişti ancak bu konuda beni uyarsaydı onu dinlerdim. Yine de... Ardıç'a kızgın kalamıyordum çünkü onun bunu bilerek yapmadığının farkındaydım. Ardıç kendisi hakkındaki şeyleri paylaşmayı sevmezdi. Başına gelen bir şeyi anlatırken hep diken üzerinde olurdu. Fazlasıyla canı yakılmış bir çocuktu ve belli ki hayatının ilk dönemlerinde yaşadığı travmalar onu hâlâ etkiliyordu.

Annemin ve babamın olmadığını düşündüm. Acar ve Ezgi'nin, Egemen ve Doğa'nın, Esin'in, dayımın, halamın ve teyzelerimin olmadığını... Ailemin olmadığını düşündüm ve bunu düşünmek, Ardıç'a karşı yumuşamama yetti.

Zor biri olduğunu biliyordum. Bazen kaba davranıyordu ve fazlasıyla ketumdu ama öyle olmaya zorlanmıştı. Ben ne yaparsam yapayım, Ardıç'ın yaraları sarılamayacak kadar derindi. Paylaşmaya, yardım istemeye alışık değildi. Bunu güçsüzlük olarak görüyordu ve güçsüz olduğunu göstermekten korkuyordu.

Derin bir nefes alarak başımı koltuğun sırt kısmına yasladığım sırada düşüncelerimi bölen bir sesle etrafa kulak kesildim. "Ardıç?" diye seslendim önce. Oturduğum yerden kalktım. Su sesi devam ediyordu ve az önce duyduğum ses... *köpek sesi miydi*?

Adımlarımı sesin geldiği yöne, Ardıç'ın odasına yönelttim. Kapıyı açıp içeriye kontrol amaçlı baktığımda Ardıç'ın yatağının üzerinde ufak bir köpek gördüm. Kulaklarını dikerek bana dikkatle baktı. Tedirgin görünüyordu. Korkmuştu. Kolunda bir sargı vardı. O kadar canı yanmış bir şekilde bana bakıyordu ki gözleri adeta *beni incitme* diyordu. Ona bakarken burnum sızladı. Kötü muamele görmüş bir canlı olduğunu anlamak zor değildi.

Köpeği incelerken garip bir şekilde aklıma Ardıç geldi. Onu parkta bulduğumuz günü düşündüm. Sonrasında evimize geldiğinde etrafa attığı o

çekingen bakışları... Saldırgan değildi ancak tetikteydi. Zarar görmeyi bekliyordu.

"Merhaba," dedim kısık bir sesle. Yavaş adımlarla köpeğe yaklaştığımda yatakta geriye doğru sindi ve bana hırladı. Adımlarımı biraz daha yavaşlattım ve avucumu ona doğru açarak beni koklamasına izin verdim. Islak burnu parmaklarımın ucuna değdiğinde hareketsiz kaldım.

Dikkatli bir şekilde yatağın ucuna oturduğumda vefat etmiş köpeğimi düşünüyordum. Yıllar önce barınaktan kötü muamele görmüş bir köpeği kurtarmıştık. O da tıpkı bu köpek gibi korku doluydu. Sabır ve sevgiyle ona yaklaşmış, karşılığını fazlasıyla almıştık. Onu hâlâ özlüyordum. Özlemim hiç dinecek gibi de değildi. Bizim için ailemizin bir parçasıydı ve onu kaybetmek, hepimizde bir yara açmıştı.

Gözlerim yaşlarla dolduğunda avucumu ıslak bir burun dürttü. Bakışlarımı ona çevirdim. Sanki ne düşündüğümü, düşündüklerimin beni ne kadar üzdüğünü fark etmiş gibi beni teselli etmeye çalışıyordu. Gözlerimden bir yaş süzülürken burukça gülümsedim. "Kim yaptı sana bunu?" diye sordum titreyen sesimle. "Nasıl-"

Odanın içindeki banyonun kapısı açıldığında sözlerim de yarım kaldı. Ardıç beline sardığı havluyla duştan çıkarken gözlerim irileşti. Burada duş aldığım biliyordum, odasına girmemeliydim ancak köpek dikkatimi dağıtmıştı ve şimdi yatağın ucuna oturmuş bir şekilde Ardıç'ın çıplak, kaslı sırtına bakıyordum.

Yavaşça yutkundum. Onu ilk kez üstsüz görmüyordum. Boks maçlarına elimden geldiğince gitmeye çalışırdım ve Ardıç ringde hep yarı çıplaktı ama o zaman benimle beraber bir salon dolusu insan da olurdu. Ancak şu an Ardıç'ın yatak odasında, başını avucuma yaslamış bu sevimli köpek dışında kimse yoktu ve...

Ardıç belindeki havlu dışında tamamen *çıplaktı.*

Beni henüz fark etmemişti. Bir şey yapmalı, onun beni fark etmesini sağlayacak bir ses çıkarmalıydım çünkü odasında olduğu için haliyle birazdan giyinecekti ve onu *tamamen* çıplak görmeyi kaldırabileceğimi düşünmüyordum. Dudaklarımı aralayarak kendimi bir şeyler söylemeye hazırlarken, Ardıç beni o anda fark etti ve göz göze geldik.

Aptal gibi hiçbir şey söylemeden başımı eğdim. Saçlarımın kızaran yanaklarımı saklamasını umarak, bakışlarımı köpeğe dikerken konuşabilecek kadar kendime geldiğimde cümleleri sıraladım. "Ben köpeğin sesini duyunca girdim odana. Duş aldığın gerçeği aklımdan çıkmış. Özür dilerim."

Yüzüm daha çok kızardığında başımı kaldırıp Ardıç'a bakma gafletinde bulundum. Odanın ortasında adeta bir heykel gibi dikiliyordu. Hareket etmiyordu. Hiçbir şekilde kıpırdamıyordu ve eğer su damlaları Ardıç'ın karın kaslarının üzerinde bir yolculuğa çıkmamış olsa gerçekten de bir heykel olduğuna inanabilirdim.

Boğazını temizleyerek hareketsizliğini bozdu. Hiçbir şey söylemeden dolabından kıyafetlerini aldı ve banyoya girdi. Ardıç görüş açımdan çıktığı anda tuttuğumu fark etmediğim nefesimi yavaşça dışarıya bıraktım. Yeniden kucağımdaki köpeğe odaklanırken, "Ne yapacağım şimdi?" diye fısıldadım.

Terbiyesiz, bana cevap vermiyordu. Kollarımı göğsümde birleştirip sırtımı yatak başlığına yasladım. Odadan çıkmam gerekiyordu ama köpek kucağıma yatmıştı ve rahatını bozmak istemiyordum. Çok huzurlu görünüyordu.

Ardıç iki dakika içerisinde giyinmiş bir halde geri döndüğünde saçlarını havluyla kuruluyordu. Havluyu saçlarından çektiğinde ıslak tutamlar alnına düştü. Bakışları beni bulduğunda az önce yaşanan kısa an hakkında konuşmak istemediği ortadaydı. "Isındın mı?" diye sordu.

Cayır cayır yandığımı söylemek yanlış olmazdı ancak yine de sadece başımı sallayarak cevap verdim. Odanın içini bir anda Ardıç'ın şampuanının kokusu doldurmuştu. Buna odaklanmaktan vazgeçip yeniden dikkatimi köpeğe verdim. "Onu nereden buldun?"

"Çaldım," dedi. Yatağın ucuna oturduğunda bakışlarımı yüzüne diktim. "Nasıl çaldın?"

"Sahibi bu binada oturuyor ve köpeğe bok gibi davranıyor. Ben de çaldım."

"İyi yapmışsın," dedim. Ardıç elini uzatıp köpeğin başını usulca sevmeye başladı. Sıcak parmakları benim parmaklarıma temas ediyordu. Elimi çekerek Ardıç'ın köpeği sevmesini izledim bir süre. "Dişi mi?"

"Evet."

"Cins bir köpek. Muhtemelen çiftleştirip yavrularını satmak için elinde tutuyordu," dedim öfkeyle. Ardıç usulca başını salladı. "Veterinere götürdün mü?" diye sordum bu kez. Köpeğin kolundaki sargıya bakıyordum. Ardıç kafasını iki yana salladı.

"Kliniğe götüremedim ama Beyza buraya gelip ilgileniyor zaten."

"Beyza?" diye sordum şaşkınca. Birkaç saniye sonra Beyza'nın bir veteriner olduğunu hatırladım. Yaşadığım aydınlanmayla, "Bu yüzden bana numarasını verdi," dediğimde Ardıç onaylayan bir mırıltı çıkardı. *Ve bu yüzden Beyza'yı Ardıç'ın evinden çıkarken görmüştüm.*

İstemsizce rahatlarken gülümsedim ve köpeğin kulağının arkasını sevmeye başladım. Bu esnada Ardıç'ın bakışlarını da yüzümde hissediyordum. Derin bir nefes alıp, "Sana söylemedim çünkü..." dedi. Açıklama mı yapacaktı? Şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. Göz göze geldiğimizde açıklamasını onun gözlerinde görüyordum. Bana vefat eden köpeğimi hatırlatmak istememişti. Burukça gülümsedim.

"Öyle işte," diyerek sözlerini tamamladı Ardıç.

"Biliyor musun, bir gün katil olursam tam da bu nedenden olacağım." Gözlerimi bu sevimli köpekten ayırarak Ardıç'a çevirdim. "Gelsene buraya, öyle uçta oturdun kaldın." Yatağın kalan bölümünü elimle gösterdim.

"Yok, benim içeride işlerim var," deyip kalkmaya yeltendi. Onu üstündeki tişörtten yakalayarak kendime doğru çektim. Fazla güç uygulamamıştım ancak Ardıç'ı beklemediği bir anda yakalamış olacaktım ki dengesini kurmakta zorlandı. Üzerime doğru çullandığında son anda ellerini iki yanımdan yatağa bastırarak beni ve kucağımdaki köpeği ezilmekten kurtardı.

Ani gelişen yakınlığa gözlerimi kırpıştırmaktan başka bir tepki veremiyordum. Ardıç'ın sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu. Bana fazlasıyla yakındı ve ben bu yakınlığa alışamadan, Ardıç yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kısaltmaya başladı.

Kalbim göğüskafesimin içinde hızlıca çarpıyordu. Olduğum yeri ve durumu algılamaya çalışıyordum. Ardıç'a yakın olmak dünyanın en tuhaf ve en doğal şeyiydi. Bunu anlamaya çalışıyordum. Ne olduğunun farkına varamadan Ardıç yüzünü yana doğru çevirdi.

"Kahve içer misin?" diye sorduğunda sesi kulağa boğuk geliyordu.

"Evet," dedim zayıf bir sesle. Boğazımı temizlediğim esnada Ardıç ellerini yatağa bastırarak üstümden doğruldu. Kokusu benden uzaklaştığında bedenim usulca gevşedi. Ardıç yatak odasından çıktığında ise kendimi bırakarak sırtımı yatak başlığına yasladım.

Az önce ne olmuştu böyle?

ARDIÇ

Rüya'yı neredeyse öpüyordum. *Neredeyse.* Duştan neredeyse çıplak bir şekilde çıktığımda ve Rüya'yı benim odamda, benim yatağımda, üzerinde bana ait bir kazakla gördüğümde aklımı kaybetmiştim. O kadar şaşkın bir haldeydim ki hiçbir şey söyleyememiştim. Kıyafetlerimi dolaptan alıp banyoda giyinmeyi başarmış olmam bile bir mucizeydi ancak elbette ki sınavım burada bitmemişti.

Kontrollü bir insan olmama rağmen Rüya bana kendimi kaybettirmek konusunda öyle başarılıydı ki saçma sapan bir şey yapmadan odadan çıkmak istemiştim. Rüya'nın tişörtümün ucundan tutarak beni çekmesi beklemediğim başka bir şeydi. Bir anda kendimi ona oldukça yakın bir halde bulduğumda ise burnuma sızan kokusunun bana düşündürdüğü tek şey, ona daha yakın olmaktı.

Öpmek istemiştim. Sadece istemekle kalmamış, yüzüne de eğilmiştim ve son saniyede mantığım devreye girmese cidden bu boku yiyecektim. Şimdi karşımda oturmuş, her şeyden habersiz bir şekilde ona yaptığım kahveyi yudumlarken kalbimin bu baskıya daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordum.

Onu her haliyle görmüştüm. Yeni uyanmışken, uyurken, hastayken, ağlarken, gülerken, mezuniyetine giderken, diz izi çıkmış ve birçok yerinde leke bulunan eşofmanlarıyla çöp atarken... Yine de güzelliğine karşı bağışıklığım yoktu. Karşımda oturmuş yalnızca kahvesini yudumlarken dahi nefesimi kesecek kadar güzeldi. Onu öpmek istediğim için kendime kızmıyordum ama bir an evvel aklımı başıma toplamam şarttı.

Rüya benim gibi birini istemezdi. O babası gibi sıcak, sevecen, çok gülen ve güldürmeyi de iyi bilen bir adamı istiyordu. Benim ona veremeyeceklerim çoktu. Rüya da hiçbirinden mahrum kalmamalıydı.

İlgili bakışlarımı kahve bardağının arkasına saklarken, Rüya bir yudum daha alıp bardağını masaya bıraktı. Sıcacık bakan gözleri düşünceli bir ifadeyle kısıldığında aklından geçenleri benimle paylaşması için sabırsızlandım.

"Bu iş böyle nereye kadar gidecek? Bir çare bulmamız lazım."

Bakışlarımı odanın köşesinde yatan köpeğe çevirdim. Sanki kendisinden bahsedildiğini anlıyormuş gibi kulakları kıpırdandı. "Ben de memnun

değilim." dedikten sonra yeniden Rüya'ya baktım. "Veteriner kliniğine bile götüremedim daha."

"Beyza'nın kliniğine mi götüreceksin?" diye sordu. Kafamı salladım. "En yakın yer orası. Hem başından beri de o ilgilendi köpekle, daha iyi bakar."

"Götüreceğin zaman bana da söyle, sana yardım edeyim. O adam görmesin diye etrafı kollarım." Ciddiyeti beni neredeyse gülümsetecekti. "Peki sonra ne olacak?" diyerek devam etti Rüya. "Bundan böyle seninle mi kalacak?"

"Hayır, bu geçici bir durum. Ben ona bakamam."

"Gayet iyi bakıyorsun aslında."

"Geçici bir şey olduğu için," dedim üstüne basa basa. "Sahiplenmek çok büyük bir sorumluluk."

"Ve sen de sorumluluk sahibisin."

"Çoğu zaman eve sadece uyumak için geliyorum. Onunla yeteri kadar ilgilenemem. Yuva bulmak daha mantıklı."

"Ama sana güveniyor. Ne kadar kötü şeyler yaşadığı ortada ve onu kurtardığın için sana bağlandı. Bir başkasına bu kadar güvenmeyebilir."

Gözlerim tekrardan köşede yatan köpeği buldu. Başını patilerine yaslamış bir halde gözlerini bana dikmişti. Bakışları altında kendimi huzursuz hissederek önüme döndüm ve iç çektim. "Gideceği yerin güzel bir ev olduğundan emin olurum," dedim mırıldanarak. "Onunla ilgilenecek birileri olduğu müddetçe beni en fazla birkaç gün arar. Sonrasında alışır. Alışmak zorunda. Ben ona bakamam."

Rüya'nın dikkatli bakışlarını yüzümde hissediyor olsam da kafamı bardağımdan kaldırıp bakmadım. En sonunda derin bir nefes aldı. "Peki," dediğinde kahvemi yudumladım. "Dayımla konuşayım mı? Ne zamandır köpek istiyorlardı."

Kalbim umutla çarparken, "Çok iyi olur," dedim. Rüya'nın tüm ailesi çok iyi insanlardı. Dayısının bu köpeğe kendi çocuğuymuş gibi bakacağına şüphem yoktu.

Sesimin tonunun biraz farklı çıkmış olmasından gerek, Rüya bana gözlerini kısarak baktı. "Köpeğe bağlandın sen, değil mi?" diye sorduğunda yüzünde anlayış vardı. Ses tonu her zamanki gibi sıcacıktı ve kalbimi hızla çarpıyordu.

"Hayır, sadece iyi bir yuvasının olmasını istiyorum."

Kahverengi gözlerini yeniden odanın diğer ucundaki köpeğe çevirdi. Kısa bir bakış attığımda hâlâ başını patilerine yaslamış bir halde beni izlediğini gördüm. "Senden ayrılırken ağlayacak, bunu biliyorsun değil mi?"

"Daha iyi bir hayatı olacak. Benimle kalırsa devamlı bu evin içinde yalnız olur. Eğer dayın onu sahiplenirse eminim ki beni aramaz."

"Çünkü sık sık ziyaret edersin?" Başını yana eğerek kurduğu cümleyle kaşlarım çatıldı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Köpeği sahiplenmen için seni cesaretlendirmeye çalışıyorum. Bu köpeği istiyorsun ama bakamamaktan korkuyorsun. Korkmana gerek yok, sana yardımcı olacağım. Sandığın kadar zor bir şey değil. Yani zorsa bile senin yapamayacağın bir şey değil. Sana çok iyi gelecek, Ardıç." Peş peşe sıraladığı cümlelerin ardından dışarıya kısa bir nefes bıraktı. "Ona çok iyi gelecek."

"Bana kız ayarlama işin bitti, şimdi de köpek mi ayarlamaya çalışıyorsun?"

"Kız ayarlama işim bitmedi. Bitmesi için başlaması lazım ama başlayamadı da," dedi asık bir suratla. Bana birini ayarlayamadığı için gerçekten suratının asılmış olduğu gerçeği canımı feci halde sıkıyordu. Konuyu açtığım için kendi kendime sövdüm.

"Bence Beyza'yı kucağıma iterek başlattın."

"Kucağına itmedim. Ben de düşüyordum!" Sesini yükselttiğinde köpek yerinde kıpırdandı. Rüya bunu fark ederek daha alçak bir tınıyla sözlerine devam etti. "Düz yolda bile yürüyemediğimi biliyorsun. Sürekli düşerim."

"Şanslıysan da biri seni tutar," dedim ağzımın içinde. Rüya utançla yüzünü buruşturdu. "Of, evet. O olayı hatırladıkça hâlâ kızarıyorum."

Ne tesadüf, ben de o olayı hatırladıkça kızarıyordum ancak Rüya'nınkinin aksine utançtan değildi. "O çocuğu bir daha gördün mü?" Diken üstünde sorduğum sorudan sonra ilgisiz görünebilmek için bardağımdaki kahveyi yudumlarken Rüya kaşlarını kaldırdı. "Niye sordun? Yoksa Beyza'nın intikamını almak için o çocukla aramı mı yapmaya çalışacaksın?"

Dişlerimi o kadar fazla sıktım ki birkaç tanesinin kırılmış olması mümkündü. Kıskançlık, damarlarımda sinsice gezinmiyordu artık. Her şeyi ortaya dökmem için inanılmaz bir baskı kuruyordu. Sıktığım dişlerimin arasından zorlukla, "Hayır," dedim. "Bu yapacağım son şey bile değil."

Bir gün onun âşık olduğunu izlemek zorunda kalacaktım. Babası gibi bir adamla yuva kurduğuna tanık olacaktım ancak o gün, bugün değildi ve kesinlikle benim sayemde kurulan bir yuva da olmayacaktı. Kendimi bu gerçeğe alıştırabilmem için biraz daha zamanımın olmasını umuyordum.

"İş bana kaldıysa müzmin bekârlığımı şimdiden kutlayabiliriz." Şakacı bir tavırla kahve bardağını benimkiyle tokuşturdu ve kahvesinden birkaç yudum aldı. "Bu arada, konuyu başarıyla değiştirdiğin de gözümden kaçmadı. O köpeği istiyorsun, Ardıç."

"Hayır, istemiyorum ancak istemiş olsam da ona bakamayacağım bir gerçek. Bir kere eski sahibiyle aynı binada yaşıyorum. Benimle kalmaması için bu tek başına oldukça yeterli bir sebep."

Rüya bana hak vermiş olacaktı ki omuzları çöktü. O adam burada yaşadığı müddetçe köpeği dışarıya çıkarıp gezdirmem mümkün değildi. Er ya da geç yakalanacak olmamız da cabasıydı. Adam köpeğe her ne yapmışsa havlamıyordu ancak bana güvenebileceğini anladığında bunu da yapacaktı. O adamı tekrar gördüğünde yaşayacağı korkuyu düşünmek bile istemiyordum.

Ben yaşamıştım. Senelerce bana şiddet uygulayan adamı bir anda karşımda görmüştüm ve bu, hiçbir canlının tecrübe etmesini istemediğim bir duyguydu.

"Pekâlâ, ben dayımla konuşacağım. Büyük ihtimalle köpeği sahiplenirler. Çipi falan var mı?" Kafamı iki yana salladım. "İyi bari, bir sorun çıkaramaz. Ben seni göreceğim ama. Kesin boşluğa düşeceksin."

"Neden ısrar ediyorsun?"

"Köpeği şu anda sahiplenemeyeceğini anlıyorum ve sana hak veriyorum ama bağlandığını da inkâr ediyorsun. Bir şeylere bağlanmanı istiyorum sadece."

Gözlerimi yüzünde gezdirirken, "Bağlandığım şeyler var," dedim.

"Boks eldivenleri ve kum torbası sayılmaz," diye karşılık verdi. Bozuntuya vermedim. Ömrümün sonuna dek ona bağlı olduğumu söylemedim. Ona olan bağlılığımın tek başına yetmek şöyle dursun, beni aştığını dile getirmedim. Onunla ne yapacağımı hiç bilmediğimi söyleyemedim. Sustum. Sessizce kahvemi bitirdiğimde Rüya da telefonumun ekranından saate baktı.

"Bizimkiler uyanmıştır, ben artık eve geçeyim." Ayaklandığında ben de ayağa kalktım. "Kıyafetlerim kurumuş mudur acaba?" Kendi kendine konuşarak ıslak kıyafetlerini astığı kalorifer peteğine yürüdü. Kıyafetleri eline alıp kumaşına dokunduğunda, "Hâlâ ıslaklar," dedi. Dudağının kenarını kemirirken bana baktı. "Ben bunları eve götüreyim. Üstümü değiştirdiğim gibi kıyafetlerini geri getiririm." Aceleyle ekledi. "Yıkadıktan sonra tabii ki."

"Hemen getirmene gerek yok." Tek omzumu silktim. "Getirmesen de olur."

"Bir daha evime gelme diyorsun yani?" Aniden kurduğu cümleyle paniklerken Rüya yüzümün aldığı ifadeye tatlı bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorum." Rahatlayarak omuzlarımı çökerttim. Rüya, kıyafetlerini göğsüne doğru bastırdığında yüzü ciddi bir hal aldı. "Ardıç..."

Ne söylemeye çalıştığını anlayıp, "İyiyim," dedim. Gözlerime baktı. "Gerçekten iyiyim." Elimi enseme götürerek hafifçe sıktım. Bu olay aramızda kalsa olur mu?" Ailesinin bilmesini istemiyordum. O adamın

çıkageldiğini, onunla neredeyse kavga edeceğimi ve sonrasında geçirdiğim öfke nöbetini bilmelerini istemiyordum. Rüya'yı nerede olduğuna dair yalan söylemek zorunda bırakmaktan nefret ediyordum ancak bugün gösterdiğim zayıflık, utanç duyduğum bir şeydi. Olabildiğince az insanın bilmesini tercih ederdim.

"Merak etme, aramızda kalacak."

"Annenlere ne söyleyeceksin?" diye sordum. Üstünde benim kıyafetlerim vardı. Mutlaka soracaklardı, kaçışı yoktu.

"Köpeği bahane ederim." Kafamı onaylarcasına salladım. Tam olarak yalan söylemeyecek olması beni biraz rahatlatmıştı. Buraya gelişinin köpekle hiçbir alakası yoktu ama onunla ilgili de bir şeyler olmuştu.

"Kıyafetlerin peki?"

"Üstüme bir şey döküldüğünü söylesem hiçbiri beni garipsemez." Söyleyiş biçimi hafifçe gülümsememe neden oldu. Rüya'yla beraber kapıya doğru yürüdük. Kapıyı onun için açtığımda terliklerini giydi ve ileriye uzanıp asansörü çağırdı. Omzunun üzerinden bana bakarken, "Dayımla bugün konuşup seni haberdar ederim," dedi. Başımı salladım. "Sonra görüşürüz, Ardıç."

"Görüşürüz."

Rüya'dan gelen *burası müsait* mesajıyla köpeği kucağıma alarak montumun içine yerleştirdim ve bir elimle kalçasının altından desteklerken diğeriyle kapıyı çekip kapattım. Dayısıyla konuşmuştu, köpeği sahipleneceklerdi. Bugün köpeği onların evine götürmeden önce veterinere de uğrayacaktık. Rüya'yla dün konuşup sözleşmiştik. Bugün o pislik adamın evden çıktığını gördüğümde Rüya'yı aramıştım ve hazırlanması yalnızca birkaç dakika sürmüştü. Benden önce aşağı inip etrafı kolaçan etmeye başlamıştı. Adamın kısa süreliğine evden ayrılmadığından emin olmak istiyorduk çünkü onunla kapıda karşılaşmak istemiyordum. Özellikle de montumun içine saklanmış köpeğiyle birlikte.

Asansörde karşılaşma riskini almayıp merdivenleri kullandım ve basamakları teker teker inerken bir yandan da kucağımda titreyen köpeği sakinleştirmek için uğraştım. Mırıldandığım teselli kelimelerinin bir etkisi olduğundan şüpheliydim. Yine de deniyordum.

Nihayet binadan çıktığımda köpek kucağıma biraz daha sığındı. Bakışlarımı ondan ayırdığım gibi bana gülümseyerek bakan Rüya'yı gördüm. Saçlarını ortadan ikiye ayırmış, iki tarafı da örmüştü. Kot pantolonunun üstünde yumuşacık olduğu uzaktan bile belli olan bir kazak vardı. Üşüdüğü

her halinden belli olmasına rağmen montunun fermuarını çekmemişti. Eğer görüntüsüyle bu kadar sarsılmamış olsam onu bu konuda uyarabilirdim ancak o kadar tatlı görünüyordu ki kafayı yiyecektim.

"İnanmıyorum," diyen Rüya'nın sesiyle kendime geldim. Bana doğru yürürken yüzündeki gülümseme de genişledi. Anlaşılan aklımı toplamama müsaade etmeyecekti. "İlk kez bu kadar uzun görüyorum sakalını."

Tek elimle yanağımı kaplayan sakallarımı kaşıdım. Normalde hiç uzatmazdım ancak kucağımdaki işe yaramazla ilgilenmekten kendime vaktim kalmamıştı. "Fırsatım olmadı," dedim homurdanarak. "Rahat yüzü görmedim bunun yüzünden."

"Bu mu? Ne kadar ayıp."

"Ne yapayım? İsmi yok."

"İsim koymadın mı ona?"

"Hayır, neden yapayım ki?"

"Çağırman gerektiğinde ne diye sesleniyorsun peki?"

"Çağırmam gerekmiyor çünkü nereye gitsem peşimde. Tuvalette bile rahat bırakmıyor. Uyuyamıyorum, devamlı yatağa çıkıp yüzümü yalıyor."

Rüya kısa bir kahkaha attığında kalbim sıkıştı. Bedeni iyice yakınıma girerken kokusunun da tüm hücrelerimi işgal ettiğini hissediyordum. Yakından bakınca saçlarını yeni yıkadığını, bir kısmının hâlâ nemli olduğunu görebiliyordum ve iyice kurutmadan çıktığı için ona söylenmek üzereydim. Bunun için dudaklarımı dahi aralamıştım ancak Rüya eğilerek ceketimin içine gizlenmiş köpeğin başını okşamaya başladı. Saçlarından yükselen şampuan kokusuyla iyice sarhoşa dönerken, sonuç olarak hiçbir şey söyleyemedim.

"Nasıl ayrılacak senden? Şuna bak, resmen yapışık ikizin."

Usulca montumun içindeki köpeğin başını severken gözlerinin dolduğunu fark ettim. Aklına vefat etmiş köpeğinin geldiği şüphesizdi. Dudağının kenarını ısırıp elini köpekten çekti ve gözlerini kırpıştırarak yaşları oradan kovaladı. Onun bu halini izlerken içim gidiyordu. İmkânım olsa montumun diğer yanına da Rüya'yı saklayacaktım.

"Hadi gidelim artık. Burada daha fazla dikilemeyiz," dedim konuyu dağıtmak için. Kucağımdaki köpek başını kaldırıp suratımı yalamaya yeltendiğinde yüzümü çevirdim. "Yılışık," diye söylendim. Köpek başını göğsüme iyice yaslayıp aşağıdan yüzüme baktığında, Rüya hoş tınılı bir kahkaha daha attı. Gözucuyla ona bakarken içten içe eridim.

"Sana âşık işte," dedi gülerek. Algılayamadığım için birkaç saniye sessiz kaldım.

"Hayır değil. Onu kurtardığım için duyduğu bir bağlılık yalnızca."

"Bu bağlılık tek taraflıymış gibi konuşma. Seviyorsun bu *yılışığı*, itiraf et."

"Özel bir sevgi yok." Rüya başını onaylamayan biçimde iki yana sallayıp bakışlarını önüne çevirdi. Israr etmeyeceğini anladığımda rahatladım. Kucağımdaki köpekle ilgili hislerimi düşünecek halde değildim çünkü onu bırakmam gerektiğini biliyordum. Bağlanmamıştım. Sadece hayvanın haline üzülmüştüm ve iyi bir yuvası olsun istiyordum.

"Pekâlâ, dayım özel bir sevgi beslemediğin köpeği dilediğin zaman ziyaret edebileceğini söyledi."

"Sağ olsun..." diyerek söze başladım ama Rüya'nın kendini bir anda önüme atması ve oldukça yakınıma girmesiyle sesim soluğum kesildi. Cümlenin devamında ne söyleyeceğimi dahi bilmiyordum. Bedeni oldukça yakınımdaydı. Kokusu etrafımı kuşatmıştı.

Elini bana doğru uzatıp, "Saçında bir şey kalmış," dedi. Sesinde garip bir tını vardı. Çözmem sadece birkaç saniyemi alırken Rüya'nın arkasında kalan yola kısa bir bakış attım. Köpeğin sahibi yolun karşısından geliyor ve gittikçe bize yaklaşıyordu. Rüya kendini önüme atmıştı çünkü montumun içindeki köpeğin görünmesini istemiyordu. Bunları anladığımda ona hızlıca ayak uydurup başımı Rüya'ya doğru eğdim. Parmakları saçlarımın arasına aslında orada olmayan şeyi almak için daldı.

Benim ona doğru eğilmem ve onun da parmaklarının ucunda yükselmesiyle yüzlerimizin arasındaki mesafe santimlere indi. Rüya'nın bu yakınlığın farkında olduğunu düşünmüyordum. Tamamen saçlarımdaki o hayali şeyi almakla meşguldü ancak ben bu yakınlığın farkındaydım ve kalbim büyük bir tehlikenin içerisindeydi. Daha bu yakınlığın etkisini üzerimden atamadan Rüya bir şey yaptı. Dudaklarını tatlı bir tebessümle kıvırıp beni dünyanın güzel bir yer olduğuna inandırdı.

Dünya güzel bir yer değildi ve ben bunu çocukken dahi biliyordum ama öyle güzel gülümsüyordu ki o birkaç saniyede tüm acılarımın geçtiğini hissettim. İç geçirmemek adına nefesimi tutmam gerekti. Bedenlerimizin yakınlığı, montumun içine sığınmış yavru köpeği güvenle saklıyordu. Yine de o adam tam yanımızdan geçerken panikle hareket ettim.

Elimi Rüya'nın beline koydum ve sağa doğru döndüm. Rüya da benimle beraber dönerken belindeki elimle onu kendime doğru çektim. Saçlarımdaki parmakları o anda duraksadı. Eli yavaşça saçlarımdan düşerken yanağımdaki sakalları teğet geçti. Kalbim ona karşı deli gibi çırpınıyordu. Öyle hızlı atıyordu ki duymasından korkuyordum. Gözlerine bakan gözlerimin her şeyi haykırmasından korkuyordum.

Benim dilim konuşmazdı. Ben Rüya'ya hep bakardım, o da benim bir bakışımdan derdimi anlardı. Derdim; her yarama derman varlığının el

süremeyeceğim kadar güzel olmasıydı, Rüya benim tablomdaki tüm eksiklikleri tamamlayacak o harika renkken benim sadece onun tablosunu mahvedecek inatçı bir leke olmamdı. Derdimi anlamasından korkuyordum. Derdimi ona anlatma arzuma karşı koyamamaktan korkuyordum.

Parmaklarım Rüya'nın belini sahiplenici bir şekilde kavramıştı. Ona dokunabilecek tek kişi benmişim gibi, bunu istediğim zaman yapmaya hakkım varmış gibi... Olmadığını çok net bir şekilde biliyordum ancak sahip olduğum birkaç saniyenin büyüsüne kapılmadan edemedim. Ömrüm boyunca Rüya'ya en fazla bu kadar dokunabilirdim. Bunu bilmek canımı yakıyor, birkaç saniyenin tadını çıkarmak konusunda cesaretimi körüklüyordu.

Ufak bir baskıyla Rüya'yı kendime biraz daha çektim. Bedeni, bedenime hafifçe yaslandığında Rüya'nın çıtı çıkmıyordu. Neden onu yana doğru çevirdiğimi ve kendime yasladığımı anlamış olmalıydı. Saçlarıma dokunmasıyla aynı sebeptendi. Hoş, benimki biraz krizi fırsata çevirmeye dönmüştü.

Aradan kısa sayılmayacak bir süre geçerken, "Gitti," diyen sesimi duydum. Aslında adam oradan çekip gideli epey bir oluyordu ancak bedenime yaslı bu sıcacık bedenden ayrılmak istememiştim. Elimi istemeyerek Rüya'nın belinden çektim. Rüya, geriye doğru bir adım atmadan başını kaldırdı ve yüzüme yakından baktı. İfadesinde bir gariplik vardı. Tam ne olduğunu soracakken, Rüya geri çekilerek ifadesini düzeltti. Belki de yakınlığımızdan rahatsız olmuştu. Bunu düşünmek bile kendimi suçlu hissetmeme sebep olurken, "Kusura bakma," dedim. "Köpeği görmesin diye yaptım."

"Evet," dedikten sonra boğazını temizledi. "Anladım ondan yaptığını." Yüzüne muzip bir gülümseme yerleşti. "Sonuçta o köpeğe bir şey olursa kahrolursun."

Gözlerimi devirdim. "Bir hayvan zarar gördüğü için üzülürüm yalnızca. Kahrolmam."

"Ne zaman bu köpeğe bağlandığını itiraf edeceksin?"

"Hiçbir zaman çünkü böyle bir şey olmadı."

"Of, tamam! Olmadı." Rüya sırıtarak yüzüme baktı. "Ama bağlandın."

Bir cevap verdiğim takdirde konunun uzayacağını bildiğimden çenemi kapalı tuttum. Benimki yalnızca vicdandı. Kabul ediyordum, kucağımdaki işe yaramaz için sokaktaki diğer köpeklere hissettiğimden daha fazla şey hissediyordum ancak bu tamamen küçük, savunmasız ve sevgiye aç olmasındandı. Üstüne bir de sevimsizdi. Sürekli peşimden gelip duruyordu. Dili hep dışarıdaydı, evimin her yerine salyasını akıtmıştı ve bu durum çok sinir bozucuydu. Rüya'nm dayısı onu sahipleneceği için gerçekten mutluydum. Öte yandan...

Hayır, bunu düşünmeyecektim çünkü bu köpeğe kesinlikle *bağlanmamıştım.*

RÜYA

Veterinere Ardıç'ın arabasıyla, kucağımda köpekle gitmiştik. Ardıç araba süreceği için mecburen köpeği benim kollarıma bırakmıştı. Hayvan başta huysuzlansa da aslında o kadar ilgiye açtı ki benden gelen sevgiyi hemen kabullenmiş, kollarımın arasında rahat bir pozisyon almıştı. Çok yakında bir taşıma kutusu, gezdirmek için tasması ve çeşit çeşit oyuncakları olacaktı. Ardıç'ın ona yuva olmasını çok isterdim ama şartları müsait değildi, onu kesinlikle anlıyordum.

"Beyza'nın haberi var mı bugün köpeği getireceğinden?" diye sordum. Arabadan indiğimizde de köpeği kucağımdan indirmemiştim. Eğilip başına küçük bir öpücük bıraktım.

"Mesaj atmıştım," dedi. Veterinerin kapısını ittirip benim için açık tuttuğunda kucağımdaki köpekle beraber içeri girdim. Bekleme odası ufaktı, koltuğa yayılmış üç renkli bir kedi tüm yargılayıcı bakışlarını kollarımdaki köpeğe yöneltmişti. Köpeğin huzursuzlandığını hissettiğimde ister istemez ben de huzursuzlandım. Şimdi bir kavga çıkarsa ne yapacaktım?

"Şşş, sakinleş bakalım." Ardıç elini omzumun üzerinden uzatarak kucağımdaki köpeğin başını okşadı. Bedeni arkamdaydı. Sıcak nefesi saçlarımı havalandırıyor, elini hareket ettirdikçe kolu yanağıma sürtünüyordu.

Bir anda çok farklı bir huzursuzluğun bedenimi ele geçirdiğini hissettim. Gerçi buna huzursuzluk demek ne kadar doğruydu bilmiyordum ama olduğum yerde sabit durmak beni zorluyordu. Hafifçe kıpırdandım.

"Merhaba, hoş geldiniz." Bekleme odasına giren Beyza'ya baktım. Muhtemelen kapıdaki küçük zilin sesini duymuştu. Bakışları önce boy faktörünün de etkisiyle Ardıç'ı buldu. "Ardıç? Hoş geldin." Gözleri, Ardıç'ın hemen önünde dikilen beni bulduğunda yüzündeki geniş tebessümün biraz solduğunu fark ettim. Bana gözlerini kırparak selam verdi.

"Saat kaçta geleceğini sormuştum sana, cevap vermeyince bugün için beklemedim."

"Sormuş muydun?" Ardıç köpeğin kulağının arkasını kaşırken bedeni bana biraz daha yaklaştı.

"Evet, mesaj atmıştım."

"Fark etmemişim." Arkasından bir *kusura bakma* demesini bekledim ama demedi. Beyza'ya doğru düzgün bakmıyordu bile. Ardıç sıcakkanlı bir insan değildi ancak kaba olduğunu da söyleyemezdim. Yine de Beyza'ya karşı herkese olduğundan daha soğuktu. Sebebini merak ediyordum.

"Sizi içeriye alalım." Kucağımda köpekle gösterdiği yere yürürken, "Sen burada bekle istersen," diyen Beyza'yla duraksadım. "Muayene edeceğim, gerilecek. Sana saldırabilir, insanlardan korkuyor zaten. Yakınında durma."

"Rüya'dan korkması gerekmediğini biliyor." Ardıç kolunu iyice omzuma bırakırken kalbimde tuhaf bir sancı baş gösterdi. Aynı sancı köpeği sahibinden gizlemek için bedenlerimizi ona siper ettiğimizde de vardı. "Tüm yolu onun kucağında geldi."

"Evet ama muayene odası hayvanları geren bir yer. En uysalı bile orada saldırganlaşabiliyor. Bu yüzden söyledim."

"Benim için sorun yok," dediğimde Beyza tek omzunu silkti. "Peki o zaman, içeri geçelim."

Onu takip ederek içeriye girdiğimizde önce köpeğin kilosuna baktı. "Biraz zayıf. Sana önerdiğim mamayı yiyor mu?" Ardıç kafasını salladı. "İştahı nasıl peki?"

"İlk günler pek yemiyordu. Şimdi yemek yiyor ama az su içiyor bana kalırsa." Ardıç'ı dinlerken yüzümde küçük bir sırıtışın oluşmasına mâni olamadım. Nasıl da incelemişti köpeği...

"Bazı hayvanlar duran suyu içmeyi pek sevmiyor, çeşmeden içirmeyi denedin mi?"

"Hayır denemedim."

"Su çeşmesi alabilirsin," dediğinde Ardıç kafasını salladı. "Bir de kan değerlerine bakalım. Verdiğim ilaçları kullanıyor mu?"

"Yemeğine katıyorum."

"Güzel." Köpeği muayene odasının içindeki sedyeye yatırdığımda Beyza eline bir iğne aldı. "Kolunu tutabilecek misin?" Ardıç yanıma yaklaşıp köpeğin kolunu tuttu ve Beyza'ya doğru uzattı. Köpek anında huzursuzlanıp havlarken ona iğneyle yaklaşan Beyza'nın elini kaptı. Beyza hızlıca elini geri çektiğinde, köpek ona hırlıyordu.

"Şşş, yapma öyle." Elimi köpeğin başına doğru uzattım. "Rüya, şu anda dokunma istersen çok gergin-" Beyza'nın uyarı cümlesi, benim çoktan köpeğin başına dokunmam ve okşamamla yarıda kaldı. Köpeğin bana hiçbir şey yapmadığını gördüğünde kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Pekâlâ, Ardıç sen köpeği sıkıca tut. Rüya sen de kolunu tutar mısın?"

Söylediğini yaptığımızda elindeki iğneyle köpekten kan aldı. Ben pamuğu koluna bastırırken, Beyza içeri gidip kan değerlerine baktı. Ardıç'la muayene odasında sessizce bekledik. Sessizlik garip hissettiriyordu. Ardıç'ın sessizliğine alışkındım ve zaten garip olan bu değildi ama kendi sessizliğime alışkın değildim. Susarak en fazla kaç dakika geçirmiştim ki? Kendi sesimi unutma raddesindeydim. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Konuşmalıydım çünkü konuşmadığımda düşündüğüm şey...

"Maçına geldiğimde bunu bir pankarta yazacağım," dedim. Ardıç bakışlarını yüzüme çevirdi. Yüzüne bakmasam da kaşlarını hafifçe çattığını anlayabiliyordum. "Köpeğin fotoğrafını pankarta yapıştırıp altına *başarılar baba* diye kocaman kocaman yazacağım hatta."

Ardıç sessiz kalmaya devam ettiğinde bakışlarımı ona çevirdim. Gözleri uzaklara dalmıştı ve yüzünde minicik bir tebessüm vardı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Hoşuna gitti," dedim gülümseyerek. Anında yüz ifadesini değiştirdi ama artık yakalanmıştı.

"Maça gelecek misin?"

"Tabii ki. Hiç kaçırır mıyım?"

"Güzel bir boks maçını mı, yoksa üstsüz erkekleri mi?" Başını bana doğru eğerek sorduğu soruyla kızardığımı hissettim.

"Ayıp ediyorsun. İkisini de kaçırmam." Muzip bir tavırla yüzüne baktığımda gözlerini kıstı. "Baban da gelecek mi maça?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Yok, gelemez muhtemelen."

"Neden ki?"

"O gün annemle evlilik yıldönümleri. Annemi yemeğe çıkaracak. Maçı televizyondan takip eder muhtemelen ama..." Ardıç'ın yüz ifadesini gördüğümde sustum. Biraz... şekeri elinden alınmış çocuğa benziyordu. "Gelmesini mi istersin?" diye sordum ve kendi soruma kendim cevap verdim. "Tabii ki gelmesini istersin. Bu senin için önemli bir maç ve babam da seni boksa başlatan kişi. Orada olmasını istiyorsun."

"Öylesine sordum. Çok da önemli bir maç değil."

"Hayır önemli. Ben babamla konuşacağım. Belki yemekten sonra hemen maça gelirler."

"Sakın," dedi Ardıç ciddiyetle. "Babanın ne kadar yoğun çalıştığını biliyorum. Bırak da adam karısıyla doya doya vakit geçirsin."

"Ama istiyorsun."

"İstiyorum demedim."

"Hiçbir zaman demezsin zaten."

"Peki, çağırmamanı istiyorum. Hatta çağırmazsan istediğin bir şeyi yaparım."

Pekâlâ, bu ilgimi çeken bir teklifti. "Neden çağırmamı istemiyorsun?"

"Çünkü adam eşiyle dışarı çıkacak. Yani âşık olduğum kadınla dışarı çıkmayı mı tercih ederim, yoksa ringde dövüşen adamları izlemeyi mi diye soruyorum kendime, kesinlikle ilk seçenek."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Aşka inanmadığını sanıyordum."

"Herkes için olduğuna inanmıyorum. Annenle babanın âşık olduğu ortada."

"Ne istersem yapacak mısın peki?"

"Ne istersen," dedi anında. Kalbimdeki o sancı yeniden kendini gösterirken, "Ya çok imkânsız bir şey istersem?" diye sordum.

"Ne gibi?"

"Bilmem, benim sağım solum belli olmaz. Neyse, bu dilek hakkını sonraya saklayalım. İyice düşünmem gerekiyor. Ne de olsa böyle bir fırsat kolay kolay elime geçmez."

Beyza'nın muayene odasına dönüşüyle konu kapanırken, elindeki kan testinin sonuçlarına bakıp Ardıç'a yönelik konuştu. "Birkaç değeri düşük, onlar için damla yazacağım. On gün boyunca kullanın. Yemeğine veya suyuna damlatabilirsin. On gün sonra kontrole getir, yine kan değerlerine bakalım."

Beyza hafifçe eğilerek, "On gün sonra yeniden görüşürüz," dedi cıvıl cıvıl bir sesle. Elini yeniden köpeğe uzattığında hırlamayla karşılık aldı.

"Gergin şu an, o yüzden böyle tepki veriyor," dedim. Köpeği kucağıma alıp Beyza'ya döndüm. "Belki üstündeki önlük olmasa böyle hırlamaz."

"Olabilir," dedi Beyza zoraki bir gülümsemeyle. Ardıç bahsedilen ilaçları alırken ben kucağımda köpekle beraber klinikten çıktım ve Ardıç'ın arabasına ilerledim. Henüz birkaç gündür görmeme rağmen ben bile bu köpeğe bağlanmıştım. Ardıç'ın ayrılırken yaşayacağı üzüntüyü tahmin dahi edemiyordum. Umarım özlediğini inkâr etmez ve köpeği sık sık ziyaret ederdi.

Dayımın ve halamın evinin kapısını çalıp -ikisi evliydi- bir adım geriye çekildim ve yanımda dikilen Ardıç'a baktım. Köpek kucağında uyuyakalmıştı. Ardıç başparmağıyla köpeğin başını gayriihtiyarı bir şekilde okşuyordu. Bakışları ise kapıdaydı.

Nihayet kapı açıldığında dayım bana gözlerini kısarak baktı. "Kapıma minik bir dana teşrif etmiş demek."

"Hoş buldum," dediğimde dayım gülerek kapının önünden çekildi. Ardıç'la içeriye girdiğimizde dayımın açtığı kollarının arasına girdim ve ona sıkıca sarıldım. Geri çekildiğimde iki parmağının arasına yanağımı kıstırarak mavi gözlerini Ardıç'a çevirdi. Ardıç'ın montunun içinde uyuyakalmış köpeğe bakarken gülümsüyordu.

"Ee, Ardıç? Babalık nasıl gidiyor?"

Ardıç şaşkın bakışlarla dayıma bakarken kucağındaki köpeği sahiplenici bir şekilde tuttuğunu yeni yeni fark ediyordu. Esin doğduğunda dayım onu kucağından indirmeyi hiç istememişti. Yaşadıklarının güzel bir rüya olduğunu düşünmüştü. Uyanırım da biter korkusuyla minik kızının başından asla ayrılmamıştı. Ardıç'ı da bu anlamda kendisine benzetmiş olmalıydı.

"Rüya mı geldi?" Halam da koridorda bize katıldığında Ardıç'ın kucağında uyuyakalmış olan köpek kıpırdandı.

"*Rüya mı geldi*, derken? En sevdiğimiz yeğenimiz mi geldi diye sorman gerekiyordu hala, aşk olsun."

"Gel buraya deli kız." Halamla da sarıldıktan sonra içeriye geçtik. Köpek tamamen uyandığında Ardıç onu kucağından indirip yere bıraktı. Köpek birkaç hızlı adımda yeniden Ardıç'ın ayağının dibine gelerek patileriyle üzerine tırmanmaya çalıştığında güldüm.

"Ayak bağı," diye homurdandı Ardıç. Köpek yüzsüzce üzerine tırmanmaya çalışırken halam gülerek konuştu. "Sana epey bağlanmış görünüyor. Vermek istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Ardıç hızlıca. "Ona bakamam." Tekli koltuğa yerleştiğinde köpek de ayağının dibine oturup başını patilerinin üzerine yasladı. Hemen çaprazdaki kanepeye kendimi bırakırken odadan içeri giren Esin'i gördüm. Büyük bir heyecanla köpeğe bakıyordu.

"İsmi ne?" diye sordu Ardıç'a.

"Bir ismi yok," diye mırıldandı Ardıç. "Varsa da ben bilmiyorum."

"Pekâlâ, hepimiz köpeğin ismini Ardıç'ın koyması gerektiği konusunda aynı fikirde miyiz?" Dayım, halama ve kızına dönüp sorduğunda ikisi de başlarını salladı. Hepimiz birden Ardıç'a baktık, üzerindeki gözlere köpeğinkiler de dahildi. Yerinde kıpırdandı. "Aklıma bir isim gelmiyor."

"Acele etme, düşün. Biz de seni baskı altına sokmamak için sana bakmayalım." Halamın önerisiyle hepimiz bakışlarımızı Ardıç'tan çektik ancak onu rahat bırakma çabamız yalnızca on saniye sürdü. Meraklı bakışlarımızı yeniden Ardıç'a çevirdik.

"Sakız," dedi Ardıç birkaç saniyelik düşünme süresinden sonra. Kendisine yapışan bir köpek için bulduğu isim oldukça mantıklıydı. Dayım, halam

ve Esin ismi hemen benimsediklerinde köpeğin kendilerine güvenmeleri ve alışmaları için türlü türlü oyunlar oynamaya başladılar. Yeni bir ortama girdiği için yaşadığı gerginliği bir süre sonra üstünden atmıştı ancak dayımla oynarken bakışları devamlı Ardıç'a dönüp duruyordu. Ondan baş onayı alınca eğlenmeye başlıyordu.

Buradan gitmemiz gerektiğinde olacaklar gözümün önüne gelirken dudaklarım büzüldü. Gerçekten de Ardıç'tan ayrılırken çok ağlayacaktı.

"Köpeğin psikolojisi için," diyerek söze girdi halam. Gözleri Ardıç'ın üzerindeydi. "Buraya sık sık gelmen gerekiyor."

"Beni arayacağını sanmam. Hem sık sık gelirsem size bağlanamaz."

"Seni ondan ayırdığımız için bize tepki alırsa?" diye sordu dayım.

Ardıç aralanmış dudaklarıyla dayıma bakarken, "Almaz," dedi. "Bana olan düşkünlüğü sadece onu kurtardığım için. Güvende hissettiği sürece beni isteyeceğini sanmam."

"Senin onu bize alıştırman gerekiyor," diyerek ısrar etti dayım. Dirseklerini dizlerine yaslayıp öne doğru eğildi ve köpeği yanma çağırdı. Sakız, Ardıç'a doğru baktığında dayımın gülümsediğini gördüm. Ardıç'tan göz onayı alan Sakız dayıma doğru ilerlerken, dayım elini uzatıp onun başını usulca sevdi. "Bu köpeği sahiplenmeyeceğim, Ardıç."

"Neden?"

"Çünkü sana ait."

"Bana ait değil. O sadece korktuğu için böyle."

"Belki de," diye mırıldandı dayım. Köpeği dikkatle kucağına alırken konuşmaya devam etti. "Şu an bu köpeği evinde barındıramayacağını biliyorum. Rüya olayları anlattı. Bu köpeğe şiddet uygulayan adamla aynı binada yaşıyormuşsun. Aslında köpeği sahiplenmek istiyorduk ama o çoktan sahibini bulmuş."

Ardıç elini ensesine götürüp kafa karışıklığıyla kaşırken gözüm onun üzerindeydi. "Ben ona bakamam," dedi bir süre sonra. Dayım anlayışla kafasını salladı. "Böyle düşündüğünü biliyorum. Sakız'a geçici bir süre için bakacağımıza dair söz veriyorum bu yüzden. Ama koşullar daha uygun olduğunda onu gelip alabilirsin. Seni hep bekleyeceği açıkça belli oluyor."

Dayımın kucağından Ardıç'a bakan Sakız'la gülüşüm genişledi. Gerçekten Ardıç'a olan bağlılığı çok tatlıydı, içimi sıcacık bir his kaplamıştı.

Dayım köpeği usulca yere bırakıp ayaklandı. Akşam yemeğini hazırlamak için halamla beraber salondan çıktıklarında Esin yanıma gelerek beni odasına çağırdı. Bana özel bir şey soracaktı. Onu takip edip odasına girdiğimde merakla yüzüne bakıyordum. "Ne oldu, Esin? Ne söyleyeceksin?"

"Rüya abla," diyerek kıvrandı Esin. Sessiz kaldığında devam etmesini istediğimi belirtir gibi başımı salladım. Tereddütle ağzındaki baklayı çıkarıverdi. "Siz Ardıç abi ile sevgili misiniz?"

"Ne?" diye tepki verdiğimde sesimin tonuna hâkim olamadım. Bu da nereden çıkmıştı böyle?

"Sevgili misiniz?"

"Hayır," dedim kendime geldiğim ilk anda. "Sevgili değiliz. Arkadaşız biz. Hem sen nereden çıkardın bunu?"

"Sevgili gibi görünüyorsunuz," diyerek ısrar etti Esin. "Ona bakış şeklini gördüm. Annem babama nasıl bakıyorsa sen de Ardıç abiye öyle bakıyorsun. Sevgilisiniz işte, neden bana yalan söylüyorsun?"

"Esin," dedim uyarıcı bir tonda. "Sana yalan falan söylemiyorum. Ardıç abin ve ben sadece arkadaşız. Anlaşıldı mı?"

Esin'in yüzü düşerken somurta somurta bana baktı. "Ama sevgili olmalıydınız. Çok yakışıyorsunuz."

"Ablacığım sen ne dediğinin farkında mısın?" Sabretmeye çalışıyordum ancak tepem atmıştı. Neden bu kadar sinirlendiğime de anlam veremiyordum üstelik. Bunun düşüncesi bile her şeyi riske atmak demekti. Kontrollü tutmaya çalıştığım sesimle konuşmaya devam ettim. "Bir daha böyle şeyler söylediğini duymayacağım, anlaşıldı mı?"

"Of, tamam. Anlaşıldı."

"Güzel," dedikten sonra Esin'in çenesini sıkıp odasından çıktım. Yeniden salona ilerlediğimde içeriden Ardıç'ın sesini duyuyordum. Aralık kapının önünde durup ona baktım. Yerde, dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde duruyordu. İki eliyle köpeğin başını kavramıştı ve onunla sakince konuşuyordu.

"Bu insanlar sana çok iyi bakacak, sen de onları üzmeyeceksin. Tamam mı?" Sakız başını Ardıç'ın eline iyice yaslarken, Ardıç'ın dudaklarında ilk kez gördüğüm bir tebessüm belirdi. Çocukken kırılmış ruhunu yüz ifadesinde görebiliyordum. Yüreğim farklı bir ağrıyla sıkışırken elimi kalbimin üzerine yerleştirdim.

"Bakma bana öyle. Sana bakamayacağımı biliyorsun. İstemediğimi düşünme, gerçekten istiyorum ama ben sana bu insanlar kadar iyi bakamam." Sakız'ın çıkardığı ağlamaklı sesle Ardıç eğilip onun başını öptü. Alnını onun başına yaslarken kulaklarının arkasını okşuyordu. "Üzülme kızım. Sık sık ziyarete geleceğim."

Sakız, Ardıç'ın suratını yalamaya başladığında Ardıç yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Hemen yılış zaten, fırsatını buldun mu hiç kaçırma. Ayak bağı seni."

Sakız patilerini Ardıç'ın göğsüne koyarak ona bakarken, Ardıç onu kucağına alıp göğsüne bastırdı. Başının üzerini bir kez daha öptü, köpeği derin derin kokladı. Onun ve köpeğin, bu pek de vedalaşmaya benzemeyen vedalaşmasını izlerken elimin altındaki kalbimin ritmi bozulmaya başladı.

Kaşlarım çatıldı, elimi korkuyla kalbimden çektiğimde sakinleşmeye çalışıyordum. Bu, bugün bilmem kaçıncı kez oluyordu ve bana düşünmek istemediğim şeyleri düşündürüyordu. Babam doğuştan kalp hastasıydı ve annem hamileyken bizim de doğuştan kalp hastası olmamızdan çok korkmuştu. Üçümüz de sağlıklı doğmuştuk ancak bu kalp rahatsızlıklarına genetik yatkınlığım olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bugüne kadar kalbimde hiç böyle bir ağrı baş göstermemişti. *Kalbimin nesi vardı?*

Akşam yemeğinin ardından dayım ve halamın evinden çıktığımızda kendime gelebildiğim söylenemezdi. Köpek -artık adı Sakız'dı- tam da tahmin ettiğim gibi Ardıç giderken ağlamıştı. Ardıç'ın ona bahşettiği buruk tebessüm ise benim gözyaşlarımı akıtmama sebep olmuştu. Arabaya kadar sessiz sessiz burnumu çekerek gelmiştim. Yolculuğun ilk on dakikasını geride bıraktığımızda ise duygusallığım yerini karmaşık birtakım düşüncelere bırakmıştı.

"Sessizsin," diyen Ardıç'la düşüncelerimden sıyrılarak başımı ona çevirdim. Bugün sık sık gözlerim onun yan profiline kaymıştı. Sakız'dan ayrılmanın onu çok üzeceğini bildiğimden miydi? Bu da bir sebepti ancak kendimde anlayamadığım şeyler vardı.

"Düşünüyordum," dedim. Sormamıştı ancak tek kelimelik cümlesinin altındaki soruyu sezmiştim.

"Ne düşünüyordun?" Kısık ses tonunu duyunca ürperdiğimi hissettim. Ses tonu hep bu kadar güzel miydi? Acaba şarkı söylerken sesi nasıl çıkıyordu? Onu hiç şarkı söylerken duymamıştım. Bir şeyler mırıldanmazdı bile. Ben mi denk gelmemiştim, yoksa bu yapmadığı bir şey miydi?

Aklıma gelen fikirle aniden oturduğum yerde dikleştim. Adeta yüzüme renk gelmişti. "Babama maça gelmesini söylememem karşılığında istediğim bir şeyi yapacağını söylemiştin. Onu düşünüyordum ve buldum."

Ardıç tek eliyle direksiyonu çevirmeden önce bana gözucuyla baktı. "Ne buldun?"

"Valla uzun uzun düşündüm." *Yalandı.* "Çünkü biliyorsun, böyle bir fırsat asırda bir geçer elime. O yüzden on beş seneyi gözden geçirdim ve hiç yapmadığın bir şey bulmaya çalıştım. Yaptıysan da ben denk gelmedim açıkçası."

"Ne istediğini söyleyecek misin?"

Sırıtarak kollarımı göğsümde birleştirdim. "Tahmin yürüt."

Ardıç diliyle altdudağını ıslatırken bir sapık gibi hareketini izledim. Acilen kendime gelmem gerekiyordu. "Ya bir fikrin yoksa ve sana fikir verirsem?"

Dudaklarım aralık kalmış halde ona baktım. "Ne paranoyaksın." Sessiz kaldı. "Tamam o zaman, bana şarkı söylemeni istiyorum."

Bunu duymayı beklemiyor olacaktı ki birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. En sonunda kaşlarını onaylamaz bir tavırla yukarı kaldırıp, "Yok, başka bir şey iste," dedi.

"Ne istersem yapacağını söylemiştin."

"Şarkı söylemek dışındaki her şey diyelim o zaman."

"Kurallar böyle değildi yalnız. Ben istedikten sonra anlaşmayı şekillendiremezsin."

"Kural koymamıştık."

"Her şey demiştin. Lütfen, Ardıç. Hem sadece bana söyleyeceksin. Ses kaydı şeklinde de atabilirsin. Kimseye dinletmem, söz."

"Başka bir şey iste, Rüya."

"Yok, istemiyorum hiçbir şey. Sen ona da bir kulp bulur reddedersin."

"Yapma böyle," dedi uzlaşmacı bir tavırla. Ses tonu çok... tatlıydı. Konuyu burada kapatabilirdi ama ısrarla ondan bir şey istememi bekliyordu.

"Tamam," dedim en sonunda. "Başka bir şey istiyorum." Söylememi beklercesine yüzüme bakarken muzip bir şekilde gülümsedim. "İlk isteğimin gerçekleşmesini istiyorum."

Dudaklarında bir gülümsemenin titreştiğini gördüm. "Sonsuz dilek hakkı numarası sökmez."

"Sanki sonsuz dilek hakkı istesem yapacaksın."

"Doğru."

"Cırrık kuşu," dedim homurdanarak. Ardıç başını bana çevirip kaşlarını çatarak baktı. "Ne var? Cırrık kuşusun işte!"

---

* Ardıç kuşunun halk arasındaki ismidir.

Kafasını iki yana sallayıp yola odaklandı. "Dilek hakkını kullanmak için daha çok erken. Maç hâlâ gerçekleşmedi. Belki babanın yanında maçı ağzından kaçıracaksın?"

"Aşk olsun, ben öyle bir insan mıyım?" Dudaklarını araladı. "Sakın! Biliyorum, öyle bir insanım." Omuzlarımı çökerttim. "Peki hiç ağzımdan kaçırmazsam şarkı-"

"Hayır."

"Hayır," diyerek onun ses tonunu taklit ettim. "Bundan başka kelime bilmez misin sen?"

"Hayır."

Suratına bir tane patlatmak istiyordum. "Gidiyorum ben."

"Arabanın içindeyiz, Rüya. Nereye gidiyorsun?"

"Telefonumun içine. Senin *hayır* diyen sesini duymadığım bir yere." Arkama yaslanıp telefonumu elime aldığımda Ardıç hiç sesini çıkarmadı. Birkaç saniye açık ekrana boş boş baktım. İçimden Ardıç'la konuşmak, onun sesini duymak geçiyordu ancak ekranımda gördüğüm bildirimle dikkatim dağıldı. Egemen, Sıla ile onu aynı ortama sokmam konusunda ricasını dile getiren bir mesaj atmıştı. Telefonumu dizlerimin üzerine bırakıp parmaklarımı kütlettim ve işe girişim.

Yaklaşık beş dakikalık bir iletişim seansından sonra Sıla, Gaye ve Egemen'in olduğu bir grup açtığımda Egemen'in özelden yolladığı ve Gaye'nin grupta ne işi olduğuyla ilgili mesajlarını görmezden geldim. Sadece Sıla'yla grup kursam çok bariz olacaktı. Hem Egemen, Sıla'yla bir şeyler yaşamak istiyorsa Gaye ile anlaşmak *zorundaydı.*

Grupta yazışmaya başlarken, ara sıra kafamı kaldırıp nerede olduğumuza bakıyordum. Feci trafik vardı, yol belli ki biraz daha sürecekti. Eve varana kadar bu buluşma işini halletmeyi umuyordum. Egemen ve Gaye'nin birbirlerine attıkları mesajları okurken gözlerimi usulca kıstım. Sanki...

"Eyvah eyvah," dedim mırıldanarak.

"Ne oldu?"

"Egemen, Gaye'ye sinir oldu. Gaye, Sıla'nın arkadaşı ve Egemen de Sıla'ya-"

"Hatırlıyorum, anlatmıştın." Beni büyük bir zahmetten kurtardığı için sevinerek konuşmaya devam ettim. "Egemen'in sinirden ziyade Gaye'den hoşlandığını düşünüyorum. Sanki ilgisini çekmek için ona sataşıyor gibi geldi. Çünkü benim kuzenim birine gerçekten sinir olsa onu görmezden gelir."

"Sıla'dan hoşlanmıyor muydu?"

"Öyle düşünüyor. Sıla çok tatlı bir kız ama aralarında bir kimya yok bence. Yani ikisinin gerçekten iyi anlaşacağını düşünüyorum, iyi de arkadaş olurlar. Ama çift olarak? Hayır."

"Sıla peki? Egemen'den hoşlanıyor mu?"

"Bence hayır," dedim ve tekrar gruptaki mesajlaşmalara döndüm. Ardıç'la konuşurken birçok mesajı kaçırmıştım. Konu bir ara Egemen'in gruptaki tek erkek olmasına ve üç kızın arasında sıkılabileceği için gruba bir erkek eklenmesine gelmişti. Ben mesajlara baktığım anda Gaye gruba birini ekledi ve numaranın yanına yazılan *Çınar* adını gördüm. Profil fotoğrafı herkese açıktı. Merak edip baktığım anda ağzım açık kaldı, hatta ufak bir küfür ağzımdan kaçtı.

"Ne oldu?" diye sordu Ardıç tekrardan. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Hemen kötüyü düşünmeme gerek yoktu. Belki Çınar onun önünde yürümeyi beceremeyip düştüğümü ve kendisinin de beni tuttuğunu hatırlamıyordu. Tam bu düşünceyle kendimi avutacaktım ki Çınar'ın yazdığı *oha düşen kız* mesajı gözüme çarptı ve kıpkırmızı oldum.

"Şu an grupta kimle konuştuğuma inanamazsın," dedim Ardıç'a. Bir yandan da gruptaki mesajlara dönmeye çalışıyordum. Aynı anda iki iş yapmaktan midem bulanmaya başlamıştı. Nihayet Egemen'in istediği buluşmayı ayarladığımda yolda olduğumu söyleyerek ekranımı kapattım.

"Bugün bilerek mi her cümlenin ardından bir dakika bekliyorsun?"

"Hımm? Ay, dalmışım. Ardıç rezil oldum ya, of!"

"Ne olduğunu anlat artık."

"Hani ben Sıla'ya yardıma gittiğim gün düşmüştüm ya deponun önünde, bir çocuk tutmuştu beni."

Ardıç'ın kahverengi gözleri kısılırken direksiyonu sıkıca sararak, "Evet?" dedi.

"Onu da gruba almışlar. Rastgele biri değilmiş meğer, Sıla ve Gaye'nin arkadaşıymış. Gruba girdiği gibi beni görüp *oha düşen kız* yazdı bir de. Çok utandım."

"Neden utanıyorsun? Gruptaki herkes senin düştüğünü görmüştü zaten."

"Orası öyle ama yine de çok rezil bir andı. Bir de bu çocukla buluşacağım ben."

Başını o kadar hızlı bir şekilde bana çevirdi ki bir an için boynunu incitmiş olmasından endişelendim. "Ne buluşması?" diye sordu. "Buluşma, olsun bitsin. Görme bir daha yüzünü."

"Egemen'e toplu buluşma ayarlama sözüm vardı, ben gitmezsem nasıl olacak buluşma? Hepsinin ortak tanıdığı benim."

"Egemen ve Sıla'dan bir çift olmayacağını söyleyen sen değil miydin? Olmasın işte buluşma."

"Tamam da bunu ben fark ettim. Egemen'in de fark etmesi için o buluşmanın gerçekleşmesi gerekiyor." Reddedeceğini bile bile, "Sen de gelsene," diye ekledim.

Ardıç anında, "Olur," dedi. Gözlerimi kırpıştırdım. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Bana bak, bunu ne istersem yapacağını söylediğin için kabul etmiş olma sakın. Çünkü dilek hakkımı sonraya bıraktım."

"O yüzden kabul etmedim."

"İyi," dedikten sonra kollarımı göğsümde bağladım. Trafik nihayet açılmaya başlıyordu. "Uzun uzun düşünüp senden şarkı söylemediğin için pişman olacağın bir şey isteyeceğim çünkü."

Bu kez dudaklarında gülümseme titreşmedi, adeta filizlendi. Hoş bir sırıtışla bana baktığında kalbim yine o şeyi yaptı. "Düşün bakalım," dedi sadece. Gözlerinde parlayan şeyin ne olduğunu çözmeme izin vermeden bakışlarını yeniden yola çevirdi.

"Düşüneceğim," dedim. Eve vardığım gibi yapacağım ilk şey de buydu ancak yalnızca ondan ne isteyeceğimi düşünmeyecektim. Bana *neler olduğunu* düşünecek, bir an evvel bunu açıklığa kavuşturacaktım.

ARDIÇ

Zil sesiyle uykumdan sıyrılırken gözlerimi açacak gücü toparlamaya çalıştım. Ben uyurken kimse kapımı çalmazdı çünkü genelde herkesten erken kalkardım. Hayatımda ilk kez uyku isteğim direnemeyeceğim kadar fazlaydı. Öyle ki gözlerimi dahi açamıyordum.

Başımı yastığa gömüp bir kolumla sarıldım. Her kimse kapıyı çalıp giderdi. Gece uyumakta zorlanmıştım. Bir şeylerin eksikliğini hissettiğimden gece boyunca yatakta dönüp durmuştum ve zar zor uykuya dalmışken uyanmayı kesinlikle istemiyordum.

Kapımın anahtarla açıldığını işittiğimde gelenin de kim olduğunu anladım; Rüya'ydı. Evimin kapısını anahtarla açabilecek tek kişi oydu ve evimin içine girdiğini bilmek, uykudan gözlerimi açamaz durumdayken bile kalbimin kasılmasına neden oluyordu.

Niye bu saatte geldiğini sorgulamadım. Gerçi saatin kaç olduğunu da bilmiyordum ama bunların hiçbiri önemli değildi. Rüya'nın bu eve gelmek için bir sebebe ihtiyacı yoktu. Tabii o bunu bilmiyordu.

Zihnim dış uyaranlara ayılırken Rüya'nın yumuşak adımlarının odama yaklaştığını fark ettim. Kapım usulca açıldı. Görmesem dahi onun kapımın önünde, bana bakıyor olduğunu bilmek beni mahvediyordu. Bedenim bu farkındalıkla alev alıyor, gözlerim ona bakmak için açılmak istiyordu ancak onları ısrarla kapalı tuttum.

"Ardıç?" diye seslendi Rüya. Sabah duyduğum ilk şeyin onun sesinden ismim olması, harika bir güne başlama şekliydi. İçimi saf bir mutluluk kapladı. Rüya'nın bedeninin bana gittikçe yaklaştığını hissederken nefesimi tutmamaya çalıştım. Tek dizini yatağa bastırıp serin elini alnıma yerleştirdi. Yastığın altındaki elimi istemsizce yumruk yaptım.

Omzundan dökülen saçları yanağıma değiyordu. Güne başlamak için harika bir yöntem olduğu konusundaki düşüncem hâlâ aynıydı ancak bu kadarı benim için çok fazlaydı. Evimdeydi. Odamdaydı. Tek dizini yatağıma yaslamıştı. Bir eli alnımdaydı ve saçları tenime değiyor, kokusuyla etrafımı kaplıyordu.

Varlığı bu kadar etrafımı sarmışken yüzsüz gibi daha fazlasını istemekten kendimi alıkoyamadım. Üstelik sadece istemekle de kalmadım, parmaklarımı bileğine sararak daha fazlasını *aldım*.

Gözlerimi açmadan, "Gel kızım," diye fısıldadım ve bileğinden tutarak onu çektim. Rüya'nın sırtı yatağın yumuşak yüzeyine yaslandığında, az önce yastığa sıkıca sardığım kolumu onun beline doladım ve bedenini kendi bedenime yapıştırdım. Yüzünde nasıl şaşkın bir ifade olduğunu hayal edebiliyordum. Gözlerimi açıp o ifadeyi göremeyecek olmam oldukça kötüydü ancak Rüya'nın aklından geçenleri düşünmesine izin verecektim.

Köpeğin benimle uyuduğunu söylemiştim. Muhtemelen şu anda onu köpek sandığımı düşünüyordu. İleri gidip beline sardığım elimi saçlarına çıkardım ve oraya ufak bir öpücük bıraktım. Tamamen onun düşüncesinin arkasına sığınıyordum.

"Ardıç?" diye fısıldadı Rüya. Sesi şaşkınlıkla doluydu. Kollarımın arasında biraz kıpırdandı ancak onu bırakmaya hazır değildim. Burnum boynuna yakın bir yerdeydi ve aldığım her solukta kokusu ciğerlerime doluyordu. Sadece bir kez olsun uykulu halime sığınmak istiyordum. Onu kollarımda tutmanın, saçlarını öpmenin ve kokusunu solumanın nasıl bir his olduğunu tatmak istiyordum.

Bana bu cesareti veren şüphesiz ki uykudan bulanmış zihnimdi. Tamamen ayılmış olsam bunu asla yapmazdım ancak kendimi kontrol edecek güçte değildim. Zaten kontrol etmek de istemiyordum. Bu yumuşak beden kollarımın arasındayken sonsuza dek bu anda kalmak istiyordum. Çok güzel kokuyordu. Siktir, nasıl bu kadar güzel kokabilirdi? Ciğerlerime baharı getiriyordu. Hayatımda gördüğüm ilk ve en güzel şeydi. Rüya'nın her zaman sıcacık bakan kahverengi gözleriyle karşılaştığımda kendimi yuvamda gibi hissediyordum.

Ki bu, hiç yuvası olmayan bir adam için olağandışı bir histi.

Rüya'nın tekrardan kollarımın arasında kıpırdandığını hissettiğimde uykuyla homurdandım. Onu bırakmak istemiyordum. Bedenini kendi bedenime biraz daha çektim ve Rüya'nın başını boynumun girintisine yasladım. Verdiğim bu karardan pişman olmam yalnızca iki saniye sürdü. Rüya'nın sıcak nefesi boynuma çarparken aklımı tamamen kaybetmenin eşiğinde olduğumu anladım.

Hem onu ömür boyu orada tutmak istiyor hem de bunu yapamayacağımın bilincinde olduğum için canım yanıyordu. Artık onu bırakmalıydım. Belli ki çıkmak istiyordu. Kollarımı usulca gevşetip Rüya'ya sırtımı döndüm ve ona yataktan kalkması için yeterli zamanı verdim. Rüya'nın sıcak varlığı

uzaklaşırken anlık bir üşüme hissettim ancak yatağın önünde duran adımlarıyla yeniden bedenimi ateş basmaya başladı.

"Ardıç? Uyan hadi." Bu tatlı sese itaat etmemek imkânsızdı. Gözlerimi yavaşça araladım. Uyandığım anda gördüğüm ilk şeyin Rüya olması nedeniyle güne oldukça hızlı atan kalbimle başlıyordum. Burada olduğunu anahtarla kapıyı açtığı anda biliyor olsam da getirdiği hislere hep hazırlıksız yakalanıyordum.

Onu gördüğüm için şaşkın olmam gerektiğini hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Rüya?" diye sordum boğuk bir sesle. Elimi yüzüme kapatıp burun kemerimi sıktım ve ayılmaya çalışıyormuş gibi yaptım.

"Bu saate kadar uyanmayınca endişelendim. O yüzden..." Demek evime gelme sebebi buydu. Elimle yataktan destek alarak doğruldum. Sırtım yatak başlığına yaslandığında elimi birbirine girmiş saçlarımdan geçirdim. "Uyuyakalmışım."

"Hiç yapmazdın böyle."

"Evet," diyerek onu onayladım. "Gece iyi uyuyamadım."

"Bunu da hiç yapmazdın." Sesindeki eğlence pırıltılarıyla gözlerimi onun yüzüne çevirdim. Bir an önce durumun tuhaflığını kavrayıp yatak odasından çıksa olmuyordu, değil mi? İlla beni sonuna dek zorlayacaktı. Bunu fark etmeden yapması benim için çıldırtıcıydı. Üstümde nasıl bir etkisi olduğundan haberi yoktu.

"Demek ki ara sıra oluyormuş." Yataktan usulca kalkıp omuzlarımı geriye attım ve başımı iki yana yatırdım. Rüya'nın bakışlarının gövdeme kaydığını hissettiğimde tişört giymediğimi fark ettim. Üstüm çıplaktı.

Bakışlarının altında bedenime sıcak basıyordu. Neyse ki gözlerini çok fazla üstümde tutmadı ve odada gezdirmeye başladı. "İyi uyuyamamanın sebebi köpekle uyumaya alışman olmasın? İstersen sana uyku arkadaşı alabilirim."

Alakası bile yoktu. Burada kaldığı süre boyunca yatağımı işgal etmiş, boynuma sokularak uyumuştu. Hayvana acıdığımdan onu yataktan kovmamıştım ama bu, onunla uyumaktan keyif aldığım anlamına gelmiyordu. Kesinlikle onunla uyumaya da alışmamıştım.

"O işe yaramaz köpekle mi? Hayır, yılışığın tekiydi." Sırıttığını gördüğümde bakışlarımı kaçırdım. "Yatağımda istediğim tek şey bir yastık." *Bir de sen.*

"O yastığa da sıkıca sarılıyordun. Tuhaf. Senin hiç sarılarak uyuyan tiplerden olacağını düşünmemiştim." Odamdaki banyoya doğru ilerlerken

yolun yarısında durup Rüya'ya döndüm. "Öyle mi? Nasıl uyuyan biri olduğumu düşündün?"

"Yani bir insan tabutunda nasıl yatarsa öyle. Dümdüz."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gelecek olan kahkahayı engelledim. Öyle ciddi bir şekilde dile getirmişti ki bu hali çok tatlıydı. Kendime engel olamadan elimi uzattım ve Rüya'nın burnunu sıktım. "İçeriye geç, elimi yüzümü yıkayıp geliyorum."

Odamın içindeki banyoya girdiğimde Rüya'nın uzaklaşan adımlarını duydum. Suyu açıp defalarca yüzüme soğuk su çarparken uykulu bir zihinden tamamen uzaklaşmaya çalışıyordum. Rüya buradaydı, ne kadar daha burada kalacağı belli değildi. Kendimi onunla yalnız geçireceğim en iyi ihtimalle birkaç dakikaya hazırlamalıydım. Az önceki gibi aptallığın getirdiği cesaretle hareket edemezdim.

Ellerimi lavaboya dayayıp aynadaki yüzüme baktım. Belki aptallık etmiştim ama hiç bu kadar iyi hissettiğimi de hatırlamıyordum. Onu kollarımın arasına almak, sıkıca sarmalamak kendimi bildim bileli arzu duyduğum bir şeydi. Gerçekten bunu, yapana kadar bu kadar tehlikeli bir düzeyde istediğimi fark etmemiştim. Rüya'yı aklımı yitireceğim kadar çok istiyordum.

Yüzüme bir kez daha su çarptım ve üstünkörü kurulayarak odama döndüm. Rüya odamdan çıkmıştı ancak varlığı hâlâ havada asılı kalmış gibi göğsümde bir ağırlık oluşturuyordu. Kokusu burada, burnumun ucundaydı. Derin bir nefes alıp kendime yetinmem gerektiğini hatırlattım.

Komodinin üzerindeki telefonumu elime aldığımda Rüya'nın attığı mesajlar gözüme çarptı. Sabah koşuya beraber çıkabileceğimizle ilgili bir şeyler yazmıştı. Mesajlarını görmediğim için de endişelenmiş, kalkıp evime kadar gelmişti. Endişelenmekte bir nebze haklıydı. Onun bana mesaj attığı saatlerde uyanık olur, mesajına da hemen dönerdim. Koşuya çıktığım belli bir saat vardı. Doğrusu benim her şeyim saatliydi.

Üstüme bir tişört geçirerek odamın aralık kapısını ittirdim ve içeride bana arkası dönük bir şekilde etrafa bakınan Rüya'yı gördüm. Yanına gitmek yerine olduğum yerde dikilerek onu, evimin içindeki hareketlerini izledim. Çok da fazla olmayan eşyalarımı inceliyordu. Oturma odam büyüktü ancak tavandan asılı bir kum torbam olduğu için çevresindeki alanı boşaltmıştım. Yalnızca geniş bir koltuğum ve biraz ilerisinde üstü cam olan sehpam vardı. Televizyon izlemezdim. Dizüstü bilgisayar tüm işimi görüyordu.

Rüya kum torbama yaklaşıp elini yüzeyinde gezdirmeye başladığında, sanki parmakları benim üzerimde geziniyormuş gibi bir sıcaklık bedenimi kapladı. Sertçe yutkundum. Burada dikilmiş onu izlediğimi fark etmeden

önce kendime gelmeli ve yanına gitmeliydim ancak hipnoz olmuş gibi evimin içindeki görüntüsünü izliyordum. Burada rahatça dolaşması, bana ait eşyalara dokunması hoşuma gidiyordu. Bilmiyordu ama bana ait her şey onundu.

Parmaklarını kum torbasından indirip oturma odamın kapısındaki barfiks demirine doğru ilerlediğinde gözlerimi kırpıştırarak silkelendim ve duyabileceği adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım. "Mesajları şimdi gördüm. Bugün koşuyu daha geç saatlerde yapmayı planlıyorum. O zaman haber veririm sana, istersen beraber çıkarız."

"Olur," dedi Rüya yalnızca. Ardından çenesiyle barfiks demirini işaret etti. "Şunu nasıl yapıyorsunuz hiç anlamıyorum."

"Barfiks mi?" diye sordum. "Çok kolay, ne var ki onda?"

"Ben hiç yapamıyorum," dediğinde somurtuyordu. Spora tamamen uzak olmadığını biliyordum. Benim gibi her gün yapmıyordu ancak fit bir vücudu vardı.

"Göstereyim," dedikten sonra barfiks demirinin altında durdum ve kollarımı yukarı uzatarak demire tutundum. Bedenimi zahmetsizce yukarı doğru çektiğimde nasıl yaptığımı anlaması için oldukça yavaş davranmıştım. Birkaç sefer bedenimi yukarı kaldırıp indirdim. Dikkatli kahveleri üstümdeydi. Onun bakışları altında benim için göz kırpmak kadar doğal olan barfiks dahi nefes nefese kalmama neden oluyordu.

Demiri bırakarak Rüya'nın gözlerinin içine baktım. "İşin özünü anlamışsındır."

Hevesle başını salladığında bir adım geriye çekilip sahneyi ona bıraktım. Rüya kollarını kaldırarak barfiks demirine tutunduğunda ayakları da yerden kesildi. Kısa kazağı yukarı doğru sıyrılıp tenini açıkta bırakmıştı. Kollarımı göğsümde bağlayarak önünde beklemeye başladım. Kendisini yukarıya çekmeye çabalıyordu. Barfiksi gerçekten de hiç yapamadığını o saniyede anladım ancak Rüya inatçı bir çabayla devam etti.

"Bunu yaptığım gün," dedikten sonra kendini yukarıya itmek için zorladı. "Gerçekten hayatımda bir şeyler değişecek."

Havada asılı kalmış görüntüsüne bakarken, "Olmuyorsa zorlama," dedim.

"Hayır, o demirin üstüne çıkmak istiyorum."

Yüzündeki hırslı ifadeye bakarken hafifçe sırıttım. Kendini sakatlamak uğruna o demirin üstüne çıkacaktı gerçekten. Rüya ısrarcı biriydi ve başka bir insanda olsa nefret edeceğim bu özellik, nedense onda en sevdiğim şeylerden biriydi. Gerçi benim onda sevmediğim tek bir şey bile yoktu. Yine de

bayıldığım ısrarcılığının önüne geçmek zorundaydım çünkü yüzü sinirden ve kendini zorlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

Rüya'ya yaklaşıp ellerimi belinin iki yanına koyduğumda Rüya'nın nefesi kesildi. Açıkta kalan beline dokunmak ateşe dokunmak gibiydi. Parmak uçlarım cayır cayır yanıyordu. Yine de amacımı hatırlayarak ince belini daha sıkı kavradım ve bedenini yukarıya kaldırdım. "Yeterli mi?"

"Hileye girer," dedi Rüya zorlukla. "Millete barfiks çektim diye hava atamam sonra."

"Seni kaldırdığımı kimseye söylemem." İnatla barfiks demirine yapışmış ellerini oradan ayırması için bedenini aşağı çekerken biraz güç uyguladım. Direnmeyerek ellerini omuzlarıma yerleştirdi. Onu tam önüme indirdiğimde bedeninin sıcaklığını her zerremde hissediyordum. Geri çekilecek kadar güçlü değildim. Bu yakınlığın kısa süreceğini biliyor, ondan alabileceğim tüm saniyelerle yetinmeye çalışıyordum. Ellerim hâlâ belindeydi, elleri hâlâ omuzlarımdaydı. Kalbim için tehlikeli bu yakınlık, Rüya'nın başını kaldırmasıyla ölümcül hale gelirken gözlerine böylesine yakından bakıyor olmanın büyüsüne kapıldım.

"Sakallarını kesmemişsin," dedi Rüya kısık bir tonda. Kesmemiştim. Artık bana ayak bağı olan bir köpek yoktu ancak sakalların bana yakıştığını söylemişti ve o zamandan beri tek yaptığım aynı uzunlukta kalması için kısaltmaktı.

"Evet." Aramızdaki hava gittikçe ağırlaşırken, kalbimin ne kadar hızlı attığını duyup duymadığını merak ettim. Rüya ellerini omuzlarımdan çektiği anda belini bıraktım. Geriye doğru bir adım attı. "Neyse, seni merak ettiğim için gelmiştim. Ayakta ve iyi durumda olduğuna göre artık gidebilirim."

Gitmesini istemiyordum ancak kalacak olursa da kendime güvenmiyordum. Kokusu burnumun ucundayken, her an o kokuyu kaynağından almak için başımı boynuna gömmeyeceğimin sözünü verebilir miydim? Kesinlikle veremezdim. Rüya bilmese de bugün yeterince ileri gitmiştim. Daha fazlasını kalbim de kaldırmayabilirdi.

"Tamam o zaman," diyen kendi sesimi duydum. Bir yandan da Rüya'yı kapıya kadar geçiriyordum. "Sonra görüşürüz."

Rüya kapının önündeki ayakkabılarını giyip bana içimi eritecek bir gülümsemeyle baktı. "Görüşürüz."

RÜYA

Gerçekten de babana maça gelmesini söylememen karşılığında istediğin bir şeyi yapacağını mı söyledi?" Egemen odamdaki tekli koltuğa kendini bırakırken ellerini de koltuğun kolçaklarına yasladı. Odamın rengiyle tamamen uyumsuz olmasına rağmen oldukça rahat bir koltuktu. Mobilyalarımın renklerinin aynı tonlarda olmasına dair bir takıntım yoktu. Yatak başlığım bordoydu, masam ahşaptı ve halım pembeydi. Karmaşanın içinde huzur bulanlardandım.

"Evet ama istediğim ilk şeyi de reddetti," diyerek mavi koltuğumun püsküllü yastığıyla oynayan Egemen'e cevap verdim.

"Ardıç mı reddetti?" diye sordu şaşkınca. Ardıç'tan ne isteyeceğime karar veremediğim için beyin fırtınası yapmak amacıyla aramızda geçen muhabbeti kuzenime anlatmıştım ancak şu an sorguya çekiliyormuş gibi hissediyordum.

"Neden şaşırıyorsun ki? Her şeye *hayır* diyor zaten."

"Seni nadiren reddeder. Ne istedin, doğru söyle."

"Gören de absürt bir şey istediğimi düşünür." Gözlerimi devirirken dolabımın kapaklarını açtım. "Alt tarafı şarkı söylemesini istedim yani," diye mırıldanırken askılarımı kenara çekip giyecek bir şey aramaya koyuldum. Bugün Egemen'le beraber Sıla ve Gaye'yle buluşacaktık. Bir de Çınar vardı. Onu gördüğümde utancımı dizginlemeyi umuyordum. Ardıç da bizimle geleceğinden belki yol boyunca bana duygularımı nasıl bastıracağımı öğretirdi. Onun arabasıyla gidecektik.

Egemen'in sessizliği uzadığında şüphelenerek omzumun üzerinden ona baktım. "Ne?" dedim bana olan bakışları karşısında şüpheye düşerek. "Absürt bir şey istemedim!"

"Ardıç'tan isteyebileceğin milyon tane şey varken gerçekten şarkı söylemesini mi istedin?"

"Onu hiç şarkı söylerken duymadığım için merak etmiştim. Zaten reddetti." Egemen kaşlarını kaldırdı. "Daha iyi bir fikrin varsa buyur," dedim elimi ona doğru açarak.

"Bugünlük istediğin her şeyi yapsın."

"Saçmalama. Şarkı söylemeyi reddeden adam bunu mu yapacak?"

"Bence yapar. Ara ve iste hadi." Egemen'in söylediklerine başımı iki yana sallayarak tepki verirken bir yandan da telefonumu masamın üzerinden aldım. Oldukça inançsız bir şekilde Ardıç'ı aradığımda çok geçmeden açtı.

"Selam," dedim anında. "Müsait miydin?"

"Evet. Bir şey mi oldu?"

Direkt konuya girdim. "Bugün ne istersem yapacaksın. Tamam mı?" Cümle kurma tarzımdan yaptığımız küçük anlaşmayı anımsayacağını düşünüyordum.

"Yaparım. Niye ki?"

Kaşlarımı çattım. Bu kadar kolay mıydı gerçekten? "Senden şarkı söylemeni istediğimde reddetmiştin, o yüzden şarkı dışında bugün ne istersem yapabileceğini düşündüm," diyerek açıklamaya devam ettim. Neden açıkladığımı bilmiyordum. Çoktan kabul etmişti zaten.

"Doğru," dedi Ardıç sadece. Küçük anlaşmamızı unutmuş muydu? "Tamam, bana uyar."

"Pekâlâ," dedim ben de. Kabul etmesini gram beklemediğimden ondan ne isteyeceğimi dahi bilmiyordum. "Mavi kazağımı mı giyeyim, yeşil kazağımı mı?" Saçma sapan konuşuyordum ama iki ayağımı bir pabuca sokmuştu. Tüm gün ne istersem yapacağını söylemişti ve bir saniyemi bile harcayamazdım.

"İkisi de olur."

"Ben seçemiyorum ve benim yerime senin seçmeni istiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ben bu işlerden hiç anlamam, Rüya. Annene sor."

Kıkırdadım. "Bu biraz küfür gibi oldu."

Bir sessizlik daha. "Asla böyle bir şey yapmam. Özellikle senin annene." Ciddiyeti beni neredeyse güldürecekken, "Mavi olsun," dedi.

"Teşekkürler." Telefonu diğer kulağıma koyup mavi kazağın askısını elime aldım. "Ben hazırlanıyorum o zaman. Yarım saate çıkacağız, bilgin olsun."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz." Telefonu kapattığımda Egemen'in mavileri tüm dikkatiyle üstümdeydi. "Kabul etti, değil mi?" Ona baktığımda dudaklarında bir sırıtma oluştu. "Ben demiştim sana kabul edecek diye."

Haklı olduğu zamanlar çok gıcık oluyordu. "Hadi çık odamdan. Hazırlanacağım daha," diyerek onu kovaladım. Koltuğumdan kalkıp odamdan çıkarken keyifle güldü. Arkasından kapıyı kapattım ve elimdeki mavi kazağa baktım.

Bunu bu kadar kolay kabul edecekse neden şarkı söylemeyi reddetmişti? En fazla bir dakika sürecek bir şeyi kabul etmeyip tüm gün her isteğimi yerine getirecek olması bir hayli garipti. Şarkı söylemek fazla mı kişisel geliyordu acaba? Onun için kişisel olabilecek başka bir şey istemeliydim. Böylece bunu anlardım.

Elimdeki mavi kazağı yeniden dolabıma astım. Bir anda kazak giyesim kaçmıştı. Daha doğrusu pantolon giymek istemiyordum ve mavi kazağım da etekli kombinlere hiç yakışmıyordu. Elime mavi elbisemi aldım. Bedenimi güzelce sarıyor ve hatlarımı ortaya çıkarıyordu ancak kumaşı öyle rahattı ki içinde kendimi sıkışmış hissetmiyordum.

Sabah aldığım duştan sonra saçıma fön çekmiştim. Makyajımı hızlıca halledip takılarımı taktım. Artık hazırdım. Odamdan çıktığımda Egemen'i Acar'la oyun oynarken buldum. İkisi de ellerinde oyun konsolları, ekrana feci kilitlenmiş haldeydiler.

"Ne zaman biter oyununuz?" diye sordum.

"On, bilemedin on beş dakika," dedi Egemen hızlıca. Ardıç'a yarım saat sonra hazır olacağımı söylemiştim ve yarım saat de dolmuştu. Aşağıya inip beklemeye başladığından emindim. Dakik bir adamdı.

"Tamam, ben aşağı iniyorum. Oyunu bitirdiğin gibi gel," diyerek evden çıktım. Mesaj atıp on dakika daha beklemesini isteyemezdim. Yanına inip onunla beklemem daha iyi olurdu çünkü aşağı indiğinden emindim.

Asansör zemin kata indiğinde hızlı adımlarla binadan dışarı çıktım. Ardıç, tam da tahmin ettiğim gibi kapının önündeydi. Kapı arkamdan kapandığında çıkan sesle başını yerden kaldırdı ve direkt olarak bana baktı. Ona doğru yürürken bir anlığına adımlarımın ağırlaştığını hissettim. Ardıç'ın üzerimde gezinen bakışları tenimin karıncalanmasına neden oluyordu. Yutkunup bu hissin geçmesini bekledim.

En sonunda adımlarımı Ardıç'ın önünde durdurduğumda bakışları hâlâ üzerimdeki mavi elbisedeydi. Ona kazak deyip elbise giydiğim gerçeğini hatırladım. "Son dakikada bunu giyesim geldi, olmuş mu?"

O anda bakışlarını üstümden çekti ve boğazını temizledi. "Olmuş." Arkama doğru baktı. "Egemen de seninle gelmeyecek miydi?"

"Evet, ben hazırlanırken Acar'la oyuna dalmışlar. On dakikaya biter dedi, ben de seni bekletmemek için erkenden indim." Onaylarcasına kafasını salladı. Aramıza bir sessizlik girdiğinde dudağımın kenarını kemirerek düşündüm. Ondan kişisel bir şey istemeliydim. Ne olacağını birkaç saniye düşündükten sonra elindeki telefonu gördüm.

"Galerine bakabilir miyim?" diye sorduğumda kaşlarını hafifçe çattı. Sonuçta kişisel bir eşyaydı. Şarkı söylemek istemeyen adam galerisinin karıştırılmasını hiç istemezdi. Böyle düşünüyordum.

Ardıç telefonunun ekranını açıp galerisine girdi ve bana uzattı. Gözlerimi kırpıştırarak açık telefon ekranına baktım. *Bir saniye.* Gerçekten izin vermiş olamazdı, değil mi? Şarkı söylemeyi istememişti ama galerisini kendi elleriyle açıp vermişti. Şarkı söylemekte bu kadar kişisel olan ne vardı?

Belki de galerisi o kadar kişisel değildi. Öğrenmek için telefonu elime alıp fotoğraflarına bakmaya başladım. Nedense bağlanmadığını iddia ettiği köpeğin bir sürü fotoğrafı vardı. Bakışlarımı kaldırarak Ardıç'a baktığımda, "Ne?" dedi sorarak. "Gözü orada değişik bir gezegen gibi görünüyordu, o yüzden çektim."

"Tabii canım." Başka bir fotoğrafı açtım. "Kucağında yatarken fotoğrafını neden çektin peki? Gözleri de kapalı burada."

Homurdandı ama bana bir cevap vermedi. Galerisinde gezmeye devam ettim. Çalışma masamı çekip attığım bir fotoğraf vardı. Geçtim. Arabayla ilgili bir sıkıntı yaşadığımda göstergelerin fotoğrafını ona atmıştım. Bunu da geçtim. Tasarladığım kolye için bulduğum zincir, ayakkabımdaki kuş pisliği, çok beğendiğim ve seçemediğim için ona attığım birkaç defter fotoğrafı...

"Bunları neden silmedin?" diye sordum ve fotoğrafların üstüne basılı tutarak seçtim. "Galerinde boşuna yer kaplıyorlar. Ben böyle saçma sapan her detayı çekip paylaşıyorum ama bundan sonra sana sadece yazılı bilgi vereceğim. Silmeye vakit bile bulamıyorsun, yazık."

"Bırak," dediğinde fotoğrafları seçmeyi bıraktım. "Kalsınlar. Bana bir zararları yok." Gözlerimin içine baktı. "Çekip paylaşmaya devam et. Ben şikâyetçi değilim."

Sözleri, gözlerime bakışıyla birleştiğinde kalbimde bir şeylerin uçuştuğunu hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum ancak beni strese sokuyordu. Bakışlarımı tekrardan telefon ekranına çevirdim. Galerisinde özel diyebileceğim hiçbir şey yoktu, belki de bu yüzden karıştırmama sesi çıkmamıştı.

"Mesajlarına bakabilir miyim?" diye sordum. Buna da tamam derse... "Bak." *Yok artık!*

Ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktığımda oldukça ciddi göründüğünü fark ettim. Gerçi Ardıç genelde ciddi görünürdü. Gözünün içine baka baka mesajlarına girdiğimde yüz ifadesinde hiçbir şey oynamadı. Gözlerimi mesajlarında gezdirdim.

İlk sırada ben vardım. Benden hemen sonra antrenörü geliyordu. Girip biraz okudum. Boks dışında bir muhabbetleri yoktu. Çıkıp annemle

olan sohbetine girdim. Annem akşam yemeğine veya kahvaltıya davet ediyor, maçına gidemediği zamanlar için iyi şanslar mesajı atıyordu. Ardıç ise genelde *markete gideceğim, bir şey lazım mı* gibisinden mesajlar atıyordu. Babamla da sohbetleri benzerdi. Erkek kardeşim Acar ona birkaç spor ayakkabı resmi atmış, fikrini istemişti. Kız kardeşim Ezgi ile olan sohbetlerine girdiğimde kıkırdamaya başladım çünkü kardeşim bir yumruğun en çok nereye denk gelirse acıtacağını sormuştu. Ardıç'ın ona gerçek bir cevap verdiğini gördüğümde dehşete kapılarak ona baktım. Bakışlarını bilerek bana çevirmedi. Ağzımdan onaylamaz sesler çıkardım ve mesajlarını karıştırmaya devam ettim. Hiç mi özel bir şeyi olmazdı? Şu an nasıl mesajlarını karıştırıyor olmamdan rahatsız olmuyordu, hayret ediyordum.

Genelde benim aile bireylerimle olan sohbetleri mevcuttu. Biraz daha aşağı indiğimde Beyza'yı buldum. Profil fotoğrafım görmesem anlamazdım çünkü Ardıç, Beyza'yı *veteriner* diye kaydetmişti. Sohbetlerine girip en üste çıktım. Fazla konuşmamışlardı, çoğu mesajları köpekle ilgiliydi. Hızlıca göz gezdirmeye devam ederken Beyza'nın attığı bir mesaj dikkatimi çekti.

Bugün söylediklerim için özür dilerim. Haddimi aştım. Aynı böyle yazmıştı ve Ardıç da ona cevap vermemişti. Mesajın atıldığı tarihe baktığımda bir şekilde tanıdık geldi. Beyza'yı Ardıç'ın evine girerken gördüğüm gün atılmıştı.

"Sana ne söyledi?" diye sordum. Başımı kaldırıp baktığımda Ardıç elini ensesine attı. "Haddi olmayan şeyler."

"Neler?" diyerek direttim. Kahverengi gözleri gözlerime dikkatle baktı. "Boş ver işte, saçmaladı."

Üstü kapalı konuşsa da bakışları oldukça açıktı. Beyza'nın sözlerinin benimle ilgili olduğuna dair bir hisse kapılmama neden oluyordu. Ardıç anlatıp da canımı sıkacak biri değildi, kafaya takacağımı düşünüyordu. Tuhaf bir şekilde takmıyordum. Beyza'nın mesajına cevap vermemiş olması beni tatmin ediyordu.

Mesajlarından çıkıp telefon ekranına bakarken *Instagram* uygulamasını gördüm. "Telefonunda uygulaması mı var? Hiç girmediğin için bir kere yükleyip sildiğini düşünmüştüm."

Uygulamaya girdiğimde yaptığım ilk şey, oradaki mesajlarına bakmak oldu. Mesaj kutusu boştu. Profiline girdim; sıfır gönderi, sıfır takipçi, bir takip edilen. Takip ettiği bendim. Bunu biliyordum çünkü benim zorumla hesabı açmıştı.

"Silmedim ama girmiyorum da," dedi. Bildirimlerine baktığımda takip isteğimin hâlâ orada olduğunu görüp, "Belli," diyerek iğneledim. "Şurada iki senedir bekliyor isteğim. İnsan ayıp olmasın diye kabul eder, değil mi?"

"Bir şey paylaşmıyorum ki."

"Olsun." Kendi takip isteğimi kabul ettim. Artık sıfır gönderisi, bir takipçisi, bir de takip edileni vardı. Acilen ona bir fotoğraf paylaştırmalıydım ve profilindeki tüm sayılar bir olmalıydı. Telefonunu ona doğru uzattım. "Hadi bir fotoğraf paylaş."

"Ne paylaşacağım?"

"Mümkünse kendini çektiğin bir fotoğrafın olsun."

"Öyle bir fotoğrafım yok."

"O zaman ben seni çekeyim." Telefonu elimde, ondan birkaç adım uzaklaştım ve kamerasını açtım. "Poz ver," dediğimde düz düz bakmaya devam etti. Poz vermeyi bilmiyor olabileceğini hesaba katarak, "Ellerini ceketinin cebine sok," dedim. Yaptı. "Tamam, şimdi kameraya bak." Açıyı ayarlamaya çalışırken Ardıç'ın bakışlarını yüzümde hissediyordum.

"Bana bakmayacaksın, Ardıç. Kameraya bakacaksın." Gözlerini kameraya çevirdi. Peş peşe birkaç fotoğrafını çektim. Oldukça fotojenik biriydi. Zaten maçta habersiz çekilen fotoğraflarından da bu gerçeğin farkındaydım. Rakibi yüzüne yumruk atarken bile güzel çıkmayı başarabiliyordu.

"İşte," diyerek telefonunu ona uzattığımda ekledim. "Açıklama da yaz ama." Onun fotoğrafı paylaşmasını kendi telefonum elimde bir şekilde, hevesle bekledim. Sayfayı yenilediğim üçüncü seferde önüme fotoğrafı düştü. Az önce benim çekmiş olduğum bir fotoğraf olmasına rağmen sayfada karşıma çıktığında kalbimin sancılandığını hissettim.

"Açıklamana gerçekten *bir* mi yazdın?" Gözlerimi yüzüne çevirdiğimde omuzlarını silkti. Umursamaz tavrına hafifçe kıkırdadım. Tek takipçisi olarak fotoğrafına ilk beğeniyi attığımda, "Neden onaylı bir *Instagram* hesabı kullanmıyorsun?" diye sordum. "Sporcusun, kariyerinle ilgili paylaşımlar yapabilirsin."

"Maçlarımla ilgili paylaşımlar zaten yapılıyor."

"Yine de..." Sözlerimi binanın kapısının açılma sesi böldüğünde o tarafa doğru baktım. Egemen bize doğru geliyordu. On beş dakikaya gelirim demişti. On beş dakika nasıl dolmuş olabilirdi? Sanki yalnızca beş dakika olmuş gibi hissediyordum.

"Kim kazandı?" diye sorduğumda homurdandı. Belli ki Acar kazanmıştı. Daha fazla oyalanmayıp Ardıç'ın arabasına doğru yürümeye başladığımızda

aklıma gelen yeni istekle şoför kapısının önüne geçtim ve sırtımı kapıya yasladım.

"Bugün ne istersem yapacağını hatırlatayım," dedikten sonra elimi kaldırdım. "Arabayı ben sürüyorum."

Eşyaları konusunda hassastı. Telefonunda kişisel hiçbir şey olmadığı için karıştırmamı sorun etmemiş olduğunu düşünüyordum ancak arabası... "Pekâlâ." Elindeki anahtarı avucuma bıraktı ve yolcu koltuğuna doğru ilerlemeye başladı. Gerçekten bu kadar çabuk mu ikna olmuştu?

"Ya kaza yaparsam?"

"Yapmamaya çalış."

"Ama ya yaparsam?"

"Yapmazsın," dedi rahat bir tavırla. Yolcu koltuğuna bindiğinde elimde anahtarla olduğum yerde dikilmeye devam ediyordum. Şaşkın bakışlarım Egemen'le buluştu. Mavilerinde anlayamadığım bir parıltıyla bana bakıyordu. Ona kaşlarımı çatarak baktığımda tek omzunu silkti ve arka koltuğa geçip oturdu. Ben de daha fazla ayakta dikilmeyip kapıyı açarak şoför koltuğuna yerleştim.

Kendime güvenirdim ancak araba benim arabam değildi, emanet arabaydı ve Ardıç da eşyaları konusunda hassastı. Bu yüzden gerginliğim üst düzeydeydi. Derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştım. Koltuğu kendime göre ayarlayıp emniyet kemerimi taktıktan sonra anahtarı kontağa yerleştirdim. Hazırdım.

Umarım bu yolculuğu arabada en ufak bir çizik dahi açılmadan tamamlardım.

ARDIÇ

Rüya'ya arabamın anahtarını teslim ederken bir an bile tereddüt etmemiştim çünkü hem ona güveniyordum hem de sahip olduğum hiçbir şey Rüya'dan değerli değildi. Ona bir şey olmadığı sürece arabayı keyfi olarak parçalara ayırabilirdi.

Gerçi bu kadar yavaş giderken kaza yapmamız mümkün değildi. Gözucuyla Rüya'ya baktım. İki eliyle direksiyonu sıkı sıkı tutuyordu. Koltuğumu o kadar öne çekmişti ki arabaya tekrar binmeden önce koltuğu eski haline onun getirmesi gerekiyordu çünkü benim sığmam mümkün değildi. Bu hızla gidersek bir saate ancak varacaktık.

Egemen gürültülü bir şekilde esnerken dikiz aynasından ona baktım. Bastırmak için uğraşmamıştı bile. Gözleri önce yarım bir şekilde, sonra tamamen kapandı ve uyuyakaldı. Bir anda uykuya dalmak ailelerinde olan bir özellik olmalıydı.

"Daha hızlı sürebilirsin," dediğimde Rüya'nın bakışları saniyelik bir şekilde bana döndü. "Evet sürebilirim."

Bakışlarını yeniden yola çevirdiğinde dudaklarını kemirmeye başladı. İç geçirdim. "Rüya hâlâ aynı hızda gidiyorsun."

"Gerginim."

"Sebep?" Onu belinden tutarak düşmekten kurtarmış birinin de içinde olacağı bir buluşmaya gideceği için olmamasını umut ediyordum.

"Arabanı kullanıyorum çünkü?" dediğinde şaşkınlığıma engel olamadım. Aklımdan bile geçirmemiştim bu yüzden gergin olabileceğini, benim için hiç önemi yoktu.

"Kendine güven. Sen iyi bir sürücüsün."

"Öyleyim, değil mi?" Biraz daha rahatlayarak hızını nihayet artırdığında arkama yaslandım. Maalesef ki normal bir hızda ilerlememiz çok uzun sürmedi. Akşam trafiğine yakalanmıştık. Rüya yanaklarını şişirerek nefesini dışarı bıraktı. "Müzik açsana."

Telefonumu araca bağladıktan sonra Rüya'ya bakıp sordum. "Hangi şarkıyı istiyorsun?"

"Bilmem, sana şarkı söyletebilseydim hangi şarkıyı söylerdin?"

Aklıma gelen ilk şarkı dudaklarımda gizli bir tebessümün belirmesine yol açtı. Genelde spor yaparken müzik dinlediğimden tempolu parçaları tercih ederdim. Sözlerinde hüzün olsa dahi müziği sakin olmazdı ancak Rüya'ya bir an için gerçekten söylemeyi düşündüğüm şarkı, rastgele televizyonda duyduğum ve sözleriyle beni esir alan bir şarkıydı.

"Böyle bir şey mümkün olmadığı için hiç düşünmedim," dedim yalan söyleyerek. Ne diyecektim ki? İsmi çoğu şarkıda geçiyordu, isim olarak geçmese bile dinlediğim her şey onu düşünmeme neden oluyordu. Doğrusu aklımdan hiç çıkmıyordu. Şarkı söylemeyi bu yüzden kabul etmemiştim. Çok... belli ederim gibi gelmişti.

Rüya sabır dilenircesine bir nefes aldı. "*Deli'yi* aç," dediğinde dudaklarımdaki gizli tebessüm büyüdü. Mor ve Ötesi dinlediğimi söylemiştim. Söylediği şarkıyı açıp arkama yaslandım. Nihayet trafik hareket edebileceğimiz duruma geldiğinde Rüya direksiyonu daha bir keyifle kavradı. Yerinde kıpırdanarak açtığım şarkıyı mırıldanırken, artık dudaklarımdaki tebessümün gizli bir yanı kalmamıştı. Neyse ki Rüya yola fazlasıyla odaklanmıştı da ona nasıl baktığımı görmüyordu.

"Beni büyütün, ağlatmayın. Sevginiz nerede övündüğünüz?" Parmaklarıyla direksiyonda ritim tutmaya başladığında hep böyle bir şeyin hayalini kurduğumu anladım. Rüya'yı hep yanımda istiyordum. Varlığına çaresizce muhtaç olmam bir yana, beni görmediği anlarda da onu görmek istiyordum.

Bu aşk değildi. En azından sadece aşk değildi, bundan emindim. Rüya'yı her şeyimle seviyordum. Sahip olduğum her şey, aynı zamanda Rüya'nındı. Bedenim, ruhum, istemese bile tüm mal varlığım, her seferinde yumruk atacağını söylediği ama hep kaçtığı kum torbam... Ben tamamen Rüya'ya aittim ve onun bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu.

Sıcacık bakan kahvelerini, kafasından fırlayan bebek saçlarını, boynundaki benini çok seviyordum. Ona resmen bitiyordum ve Allah biliyordu ya, Rüya için yaşıyordum; onu görmek için, ona kendi acımı yaşatmamak için. Eğer olur da bir gün Rüya benden önce göçüp giderse...

Düşüncemin ağırlığıyla yutkundum. Şüphesiz ben de hemen Rüya'nın peşinden giderdim. Onun için ölürdüm, tereddüt dahi etmezdim. Onun için öldürürdüm de. Etik ilkeler, ahlaki değerler umurumda değildi. Tek sınırım Rüya'ydı ve onun için her şeyi yapardım.

"Lütfen buraya kimse park etmesin," diyen Rüya'nın sesiyle yeniden kendime gelirken gördüğüm zafer dolu gülümsemesiyle aklımı başımdan aldı. Kafamı hafifçe iki yana sallayarak silkelendim. Bunca zamandır Rüya'yı

* Mor ve Ötesi - Deli.

mı izliyordum? Neyse ki fark etmemişti. Bakışlarımı önüme çevireceğim sırada dikiz aynasından gözlerim Egemen'inkilerle kesişti. Mavi gözlerindeki imadan itinayla kaçtım.

Rüya arabayı park ettiğinde sırayla indik. Dışarıdaki hava tahmin ettiğimden de sıcaktı. Üstümdeki ceketin fermuarını açıp çıkarmaya yeltendim. "Harikayım ya. Gören de kırk senelik usta şoför zanneder beni. Şuna bak, hayatında böyle paralel park gördün mü?" Bakışları üstüme döndüğünde duraksadı. "Ne yapıyorsun? Hava buz gibi."

"Üşümüyorum." Ceketimi çıkarıp tek koluma attığımda Rüya'nın gözleri üzerimde gezindi. Üstümde beyaz bir gömlek vardı. Pek gömlek insanı değildim ama resmi etkinlikler için dolabımda bulunurdu. Tabii bu resmi bir etkinlik değildi. Abartılı mı kaçmıştı?

"Üşüyorsundur," diye mırıldandı Rüya. "Ceketini giy, fermuarını sonuna kadar çek." Kaşlarımı hafifçe çatarak Rüya'ya baktığımda, dudakları aralanıp kapandı. Boğazını temizlediği esnada Egemen kolunu onun omzuna atarak, "Hadi gidelim artık," dedi.

Kendime engel olmadan elimi uzattım ve Egemen'in kolunu Rüya'nın omzundan çektim. Hem Rüya'nın saçlarını eziyordu hem de adımları o kadar hızlıydı ki Rüya ayağındaki topuklu botlarıyla Egemen'e yetişmekte zorlanıyordu. Egemen hiç yadırgamayıp birkaç adım önümüzden yürümeye devam etti. Rüya'yla yan yana bir şekilde onu takip etmeye başladık. Çok geçmeden buluşmanın olacağı kafeye varırken, Egemen duraksamadan üst kata yöneldi.

Rüya'nın iç geçirdiğini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim. Dudağının kenarını kemirerek merdivenlere bakıyordu. Merdivenler dar ve yüksekti, takılmaktan korkuyor olmalıydı. Ona yardım etmek için elimi görüş açısına soktum.

Rüya minnet dolu bir gülümsemeyle elini ona uzattığım elimin içine bıraktığında avucumun yandığını hissettim. Ani bir yanma hissi de değildi üstelik. Avucumun içinden başlayarak tüm bedenime kontrolsüzce yayılmıştı.

Üst kata çıkmamızla Rüya elini elimden çekip teşekkür etti. Avucum yukarıya açık bir şekilde birkaç saniye kalakaldım. Elim sıcaklığıyla uyuşmuştu. Rüya kızlara sıkıca sarılırken, kendimi toparlayarak masaya doğru ilerledim.

"Bu ne güzellik?" diye sordu sarı saçlı bir kız. Rüya ondan bahsetmişti ancak Sıla mıydı, yoksa Gaye mi bilmiyordum. İki kız da görünüş olarak birbirlerini andırıyordu ancak gözleri buz mavisi olan kızın siması daha tanıdıktı. "Gelirken kaç kişiyi âşık ettin kendine? Doğru söyle."

Biri bendim. Onu binanın önünde mavi elbisesiyle gördüğüm an yere kafa üstü çakılmıştım.

Kızlar bir süre daha birbirlerini iltifata boğduktan sonra Rüya'nın bakışları bana döndü. "Kızlar, Egemen'le zaten tanışmıştınız." Eliyle beni gösterdi. "Ardıç." Sırasıyla kızları işaret ederken onların da isimlerini söyledi. "Sıla ve Gaye."

"Memnun oldum," dedikten sonra başımı ağırca salladım. Kızlar da karşılık verdiğinde hep beraber kalktıkları masaya yöneldik.

"Çınar gelmedi mi?" diye sordu Rüya. Yanına oturmak üzereyken duyduğum isimle duraksadım.

"Tuvaletteydi, gelir şimdi."

"Çınar mı?" Bu soru ağzımdan istemeden kaçmıştı. Rüya cevap vermek için dudaklarını araladığında arkamdan gelen bir ses duydum. "Sonunda teşrif ettiniz, Rüya Hanım. Gözlerim yollarda kaldı."

Bedenim olduğu yerde kaskatı kesilirken kendimi arkamı dönmeye zorladım. Donup kalmıştım. Kıpırdayamıyordum. Benim parmağımı oynatmama kalmadan çoktan bildiğim gerçek tam karşıma geçtiğinde, başımdan aşağıya kaynar suların döküldüğünü hissettim.

"Çınar," dedikten sonra eliyle beni işaret etti Rüya. "Bu Ardıç."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Çınar gözünü dahi kırpmadan bana bakarken. Kulağımdaki sesler silinip gitti. Aramızdaki sessiz bakışma bir hesaplaşmaya dönüşmeden Çınar sözlerine ekleme yaptı. "Boks maçlarından tanıyorum."

Bu koca bir yalandı. Çınar, beni boks maçlarımdan tanımıyordu. İlk pişmanlığım kanlı canlı bir şekilde karşıma geçmiş, yakama yapışacağını bas bas bağıran gözlerle bana bakıyordu. Bunu nasıl yapacağını anlamak içinse dâhi olmaya gerek yoktu.

Rüya'yı kullanacaktı.

Buluşma boyunca sessizdim. Bizzat soru sorulmadıkça konuşmuyor, sohbete katılmıyordum. Normalde de böyle olduğumdan Rüya çok üstüne düşmemişti. İyi ki düşmemişti çünkü kendimi patlamak üzere olan bir volkan gibi hissediyordum. Tek bir soru pişmanlıkla karışmış öfkemi su yüzüne çıkarabilirdi.

Kendimi zorlukla baskıladığım bir saatin ardından Çınar sigara içmeye çıkacağını söylediğinde, bunu bir fırsat olarak görüp peşinden kalktım. Rüya kızlarla sohbete öyle dalmıştı ki hiç sorgulamadı. Sinirli adımlarla

merdivenlerden indim ve dışarı çıktım. Baktığım ilk köşede dudaklarının arasındaki sigarasıyla Çınar vardı. Ona doğru aynı sinirli adımlarla ilerledim.

Dışarıya dumanlı bir nefes bırakıp, "Sen de mi sigaraya çıktın?" diye sordu yaramaz bir gülümsemeyle. Uzatmadım. Elindeki sonuna yaklaştığı sigarasını tuttuğum gibi yere fırlattım ve ayakkabımla ezdim. "Rüya'dan uzak dur."

"Peki ya durmazsam?" Çınar bana bir adım yaklaştığında yüzündeki yaramaz gülümsemeden eser kalmadı. Gözleri beni yutacak bir dipsizlik içindeydi. "Güzel Rüya'nı elinden almamdan mı korkuyorsun?"

Çok değişmişti. İkimiz de çok değişmiştik. "Ona dokunma," dedim dişlerimin arasından sertçe.

"Gözleri, değil mi?" diye sordu. Söylediklerimi asla duymuyordu. Gerginliğimden ayrı bir keyif alır gibiydi. "İnsana kendisini sıcacık hissettiriyor. Niyetim çok temiz olmasa da sanırım ondan hoşlanabilirim. Yani, aslında benim tipim değil. Ben daha çok sarışınlardan hoşlanırım ama Rüya'ya da haksızlık edemem. Oldukça güzel bir kız."

Üzerine yürürken sözlerimi tekrarladım. Bu kez sesim ürkütücü bir sakinlikle çıkıyordu. "Rüya'ya yaklaşmayacaksın."

"İstediğini söyle, ondan uzak durmayacağım. Korktuğun şeyleri bir bir yaşatacağım sana. Rüya'nın hayatına gireceğim, ona yakın olacağım ve evet, bir gün onu senin elinden alacağım. Sen de bu konuda hiçbir şey yapamayacaksın."

Sözleri tenime saplanan bıçaklar misali acıtıyordu. Hem söyledikleri hem de onu söyleyen kişinin benim...

Çınar, yanımdan geçip giderken omzunun üzerinden baktı. "Ne kadar yok sayarsan say geçmişinin peşini bırakmaması çok acı, değil mi?" Hafifçe güldü ve ileriye doğru bir adım daha atarak bu kısa konuşmayı sonlandırdı. "İçeride görüşürüz *abi*."

ARDIÇ

On beş yıl önce

Ağzımda biriken kanı lavaboya tükürdükten sonra suyla ağzımın içini çalkaladım. Bu iğrenç tada artık alışmış sayılırdım. Her gün hiçbir şey yapmasam bile uydurulan sebeplerden ötürü dayak yiyordum.

Yüzüme de su vurup lavabonun kenarlarına tutundum. Kollarım sızlıyordu. Her yerim ağrı içerisindeydi. Çok yorgundum. Sadece uyumak istiyordum ama bu mümkün değildi. Daha eski yaralarım iyileşmeden yenileri açılıyordu. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Banyoda daha fazla oyalanmayıp sessiz adımlarla odama yöneldim. Yürürken her yerim sızlıyordu ve acıyla inlememek için zor duruyordum. Sesimi çıkarmamalıydım. Elimden geldiğince gözüne batmamaya çalışıyordum. Kimi zaman nefes sesim bile onu rahatsız ettiği için bir kedi kadar sessiz olmak, öğrenmek zorunda kaldığım bir şeydi.

Odamın aralık kapısını usulca ittirip yatağıma ilerledim. Işığı yakmama gerek yoktu. Akşam olmak üzereydi, artık zayıflayan güneş ışıkları hâlâ burayı aydınlatmaya yetiyordu.

Yatağıma uzanıp yanı başımdaki kitabı elime aldım ve sayfaların arasına sakladığım eski fotoğrafı çıkardım. Babamın gülümseyen yüzüne bakarken onu özlediğimi fark ettim. Hiç tanışmamıştık ama onu her gün özlüyordum. Bu fotoğraf hiç tanımadığım babam hakkında bildiğim tek şeydi.

Annem, babam hakkında hiç konuşmazdı. Belki de birlikte yaşadığı adam yüzündendi. O izin vermiyordu ancak yine de annemin gizli gizli bana anlatmasını isterdim. Babamın nasıl bir adam olduğunu bilmek isterdim. İyi bir adam olduğunu düşünüyordum. Nedenini bilmiyordum, böyle düşünüyordum ve buna inanmak istiyordum.

Odamın kapısının açıldığını fark ettiğimde telaşla fotoğrafı kitabın arasına gizledim ve kapıya doğru baktım. Gelen Çınar'dı. Korkudan hissettiğim mide bulantısı yavaşça geçerken bakışlarımı Çınar'ın üzerinde gezdirdim. Kıpkırmızı olmuş gözleriyle bana bakıyordu. Kapıyı sessiz olmaya özen göstererek kapattı ve bana yaklaştı. Yatağımda hafifçe doğruldum.

Adımlarını yatağın önünde durdurduğunda, "Acıyor mu?" diye sordu. Yüzümdeki yaralardan bahsediyordu. Babası beni döverken korkudan bir

köşeye sinmişti. Bu yaşta böyle şeylere şahit olduğu için çok üzülüyordum. Hiç korkmamasını isterdim ancak elimden onun korkusunu yatıştırmaktan başka hiçbir şey gelmiyordu. Canım çok acısa da başımı iki yana salladım. "Acımıyor."

Çınar burnunu çekti. "Biraz bekle abi. Ben çok yemek yiyorum. Yakında ondan daha güçlü olacağım."

"Aferin sana," dedim yalnızca. Dudağımdaki yara gülümseyemeyeceğim kadar acıyordu. Elimi Çınar'a uzatıp saçlarını karıştırdım. "Korktun mu çok?"

Ben bu soruyu sorana kadar ağlamazdı, biliyordum. Bilerek sormuştum. En azından içimizden biri gönül rahatlığıyla ağlayabilmeliydi. "Korktum," dedi Çınar fısıltıyla. Gözyaşları dökülmeye başladı.

Yatağımın kenarına vurup onu yanıma çağırdığımda hemen geldi. "Korkma abim," dedim başını göğsüme doğru çekerken. "Korkacak bir şey yok. İzlediğimiz belgeseli hatırlıyor musun? Oradaki aslanları? Ne kadar cesurlardı."

"Evet," dedi belli belirsiz.

"Sen de onlar kadar cesur ol, Çınar." Saçlarını okşadım. "Hiçbir şeyden korkma."

"Ben senin kadar cesur olamam abi."

"Sen benden daha cesursun. Kimsenin korkak olduğunu hissettirmesine müsaade etme."

Çınar bir şey daha söylemek için dudaklarını araladığında odamın kapısı bir kez daha sertçe açıldı. Korkuyla nefesimi tutarken bir yandan da beni bekleyen şeye kendimi hazırladım.

Önce Çınar'a baktı. "Senin ne işin var lan bunun yanında? Kalk!" diye bağırdı. Çınar korkudan donakalmıştı. Ellerimle onu yataktan ittiğimde kendine gelip kalktı. "Ben abimi-" diyerek başladığı sözleri, gördüğü öfkeli bakışlarla boğazına dizildi ve başını yere eğdi.

"O senin abin falan değil! Çık şu odadan, delirtme beni!" Çınar'ın korku dolu gözleri önce beni buldu. Gözlerimi kırptım. Babasından çok fazla korkuyordu ve bu konuda yapabildiğim tek şey, adamın tüm öfkesini kendime çekmekti. Böylece Çınar'a bir fiske dahi vurmuyordu.

Çınar odadan çıkıp gittiğinde, o adamın yüzüne bakıp bakmamam gerektiğinden emin olamadım. Kimi zaman konuşurken yüzüne bakmadığım için kızıyordu, kimi zaman ise gözlerimi ona diktiğim için. Tereddütlü bir bakış attım.

"Sana uzanabilirsin dedim mi?" diye sordu. Ayağa kalktım. Benden neden bu kadar nefret ediyordu? Birkaç saniye sonra cevabı gözlerinde gördüm. Çünkü içinde hiç sevgi yoktu.

"Git bana bir şeyler al gel." Elindeki yarısı dolu şişeye baktım. Gözlerimi dışarıya çevirdiğimde kar taneleri seri bir şekilde düşüyordu. Montum yoktu. Bu havada giyecek hiçbir şeyim yoktu. Üzerimdekiler yalnızca ince bir pantolon ve bir tişörtten ibaretti.

"Ama kar yağıyor," dedim çaresizce. Dediğim anda pişman oldum ama artık çok geçti.

Öfkeyle yakamı kavrayıp beni yukarıya kaldırdığında parmaklarımın ucunda durdum. "Donarak gebersen de umurumda değil. Git bana bir şeyler al. İşin ne?"

Yakamı bırakıp beni ittiğinde, düşmemek için yatağıma tutundum. Bana uzattığı parayı alıp pantolonumun cebine soktuktan sonra odamdan dışarıya çıktım. O anda karnım guruldadı. Dün geceden beri bir şey yememiştim.

Evden çıkmak üzereyken annemle göz göze geldim. Bakışlarında acıma vardı. Bana hep acıyordu ve bundan nefret ediyordum çünkü bir kere bile yanıma gelip yaralarıma üflememişti. Bana sarılmamıştı. Her şey bitecek de dememişti. Bunu hiçbir zaman yapmazdı. Ben dayak yerken odadan çıkar, bitince de benimle ilgilenmezdi. Annem sadece bakışlarıyla acırdı bana.

Bakışlarından kaçıp kapıyı açtım ve hızlıca dışarı çıktım. Buz gibi hava sanki birisi derimi kesiyormuşçasına canımı acıtırken, dişlerimi birbirine kenetleyerek yürümeye başladım. Yolun biraz ilerisinde bir market vardı ve o adamın istediklerinin çoğunu orada bulabilirdim.

Soğuğa aldırmadan yürümeye devam ederken yoldan geçen insanların bana attığı bakışları görmezden geliyordum. Kimsenin acımasına ihtiyacım yoktu. Kimsenin yardımını istemiyordum. Kendimi birinin vicdanına ve yardımına bırakmayacak kadar akıllanmıştım. Kimseye kendimi teslim etmeyecektim.

Karşıdan karşıya geçmek için duraksadığımda birinin elini omzumda hissetmemle dönüp arkama baktım. Hamile bir kadındı. Göbeğinin el verdiği kadar eğildi. "Nereye gidiyorsun bu havada?" diye sorduğunda başımı önüme çevirip, "Markete," dedim.

Kadının dikkatli bakışlarını yüzümde hissediyordum. "Bu soğukta böyle dışarı çıkılır mı ama?" diyerek yeni bir soru sordu. Kabalıktı, biliyordum ancak cevap vermedim. Böyle dışarı çıkmak benim tercihim değildi. Kadının dışarıya derin bir nefes verdiğini duydum. Yüzümdeki yaraları fark etmiş olmalıydı. Üzerindeki montu çıkarıp benim omuzlarıma örtmek için eğildi

ancak geri çekilerek reddettim. "Üşümüyorum," dedim dişlerim birbirine çarparken. Gözlerimi kaçırdım. "Evim yakında zaten. Gerek yok."

Israr etmesine izin vermeyip hızlıca yolun karşısına geçtim. İstediğim, ihtiyaç duyduğum şeyleri kendime saklamayı öğrenmiştim çünkü söylediğimde de değişen bir şey olmuyordu. Bu şekilde en azından gururum kırılmıyordu.

Marketten içeriye girip bulabildiklerimi aldım. Birkaç eksik vardı, o adam genelde içkisinden üç şişe isterdi ve ben sadece bir şişe bulabilmiştim ama diğer market çok uzaktaydı ve bu soğukta daha fazla yürüyebilecek gücüm yoktu. Evden içeri girip bir an önce yatağıma uzanmak istiyordum. Elimdeki poşetle marketten çıktım ve evin yolunu tuttum. Hızlı attığım adımlarla eve doğru yürürken bir yandan da adımlarımı sayıyordum.

Elli beş, elli altı, elli yedi... Evin kapısını anahtarla açtım ve mutfağa ilerleyip poşeti masanın üzerine bıraktım. Sesimi çıkarmadan odama geri döndüğümde yatağım beni karşıladı. Hemen kitabın içindeki babamın fotoğrafını elime alarak yorganın altına girdim. Üşüyen bedenimi ısıtmak için çabalarken bir anda üzerimdeki yorgan çekilip yere atıldı.

"Kalk," diyerek üstümdeki tişörtten tuttu ve çekti. "Eksik bunlar. Bir şişe almışsın sadece. İki olsa hadi neyse ama bir şişeyi kabul edemem."

"Markette hepsini bulamadım," derken bir yandan da babamın fotoğrafını yastığımın altına gizlemek için uğraşıyordum. Telaşım beni ele verdi. "Ne saklıyorsun sen arkanda?" diyen sesini duydum.

"Hiçbir şey."

"Ver bakalım hiçbir şey miymiş? Seni piç! Paranın artanını kendine sakladın, değil mi?"

"Hayır, öyle bir şey yapmadım."

"Yalancı!" Yanağıma sert bir tokat attığında başım yana çevrildi. O adam bundan yararlanıp yastığımın altında sakladığım fotoğrafı eline aldığında, "Bu ne?" diyen soran sesini duydum.

"Onu bana ver."

"Sen buna mı bakıyorsun devamlı?"

"Ver onu bana! O benim babam!" Tüm gücümle bağırdığımda yüzünün şekli bir anda değişti. İçime bir korku salınırken belli etmemek için elimden geleni yaptım. Eğer korktuğumu anlarsa daha çok üstüme gelirdi.

"Sen kimin evinde kime dikleniyorsun lan!" diye bağırdı. Bana vuracağını düşünerek bedenimi hazırladım ama daha çok canımı acıtan bir şey yapıp babamın fotoğrafını yırttı. "Hayır!" Yere saçılan parçalara bakarken

gözlerim yaşlarla doldu. O fotoğraf babamla ilgili elimdeki *tek şeydi*. Onu da benden almıştı.

"Neden yaptın bunu?" Tüm gücümle onu ittim. "Neden!"

"Eh, yeter be! Sen iyice şımardın! Ben senin asiliklerinle mi uğraşacağım?" Tişörtümü sıkıca kavradığında ellerimle atabildiğim en güçlü yumrukları atıyordum ancak onun karşısında hiçbir etkim yoktu. Beni koridor boyunca sürükleyerek dış kapıya getirdi ve kapıyı açtı. Soğuk bir anda bedenime çarparken kaskatı kesildim. Annem çoktan seslerimizi duyup koridora çıkmıştı. Ona baktım. Bir şeyler yapması için ona baktım.

"Bir daha sakın gözüme gözükme!" diye bağırdı o adam. Beni dışarıya atıp kapıyı yüzüme kapattı.

Artık soğukla bir başımaydım.

ARDIÇ

On beş yıl önce

Çok güzel bir rüya görmüştüm.

Başlarda oldukça kötü başlayan ve bir kâbusu andıran rüyamda her zamankinden farklı bir şey olmuyordu. Annemin birlikte yaşadığı o adam, uydurduğu bir sebepten beni dövüyor ve dışarıya atıyordu. Karlı yolda ayaklarım acıyana kadar yürüyordum. En sonunda yere yığılıyordum ve çok güzel bir kız başımda beliriyordu.

Dünya üzerindeki en sıcak gözlerin varlığı, rüyamı düşünürken bile içimi ısıtıyordu. Gözlerimi açmak istemiyordum. Uyanmak istemiyordum ama dışarıdaki gürültü çok fazlaydı. Bir sürü farklı insanın sesi, ağlayan çocuklar... O dört duvarın içinde bu kadar çok ses olmazdı. Ne Çınar ne de ben bu kadar sesli ağlardık. Sadece o adamın sesi duyulurdu. Neredeydim ben?

Gözlerimi zorlukla araladım. Baktığım düz renk tavan bana yabancıydı. Bir yatakta yatıyordum. Her yerim zonkluyordu. Sanırım burası bir hastaneydi. Başımı yavaşça yana doğru çevirdiğimde, yatağın yanındaki sandalyede bir kadının oturduğunu fark ettim.

Gerçek miydi? Rüya görmemiş miydim?

Onu görmek için hızlıca kadının yanına baktım ama yoktu. Belki de gerçek olmayan oydu. Zaten gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Ellerimle yataktan destek alarak doğrulmaya çalıştığımda, "Yavaş ol bakalım," dedi yanımdaki kadın. Gözlerimi kadının yüzüne çevirdiğimde yutkunmaya çalıştım. "Ne oldu?" diye sordum zorlukla çıkardığım sesimle.

"Parkta bayıldın, ben de seni hastaneye getirdim. Saatlerdir uyuyorsun. Şimdi nasılsın? Ağrın var mı?"

Her yerim ağrıyordu ancak bunu söylemek istemiyordum. Onun yerine kadının gözlerindeki anlayamadığım bakıştan kaçtım ve susmayı tercih ettim. Konuşursam bana ailem hakkında soru soracaktı. İnsanların acıyan bakışlarıyla yeterince karşılaşmıştım.

"Ben İmge." Kadının yeniden konuşmasıyla ona baktım. "Senin de ismini öğrenebilir miyim?"

Yutkunup susmayı tercih ettim. Kadın içine derin bir nefes çekerek oturduğu sandalyeden kalktığında şişkin karnı gözüme çarptı. Az önce önünde çanta olduğundan bunu fark etmemiştim. Kendime engel olamadan sordum. "Sen hamile misin?"

Gülümseyip elini karnına koydu. "Evet hamileyim."

O zaman iyi biriydi. Hamile kadınlar, iyi insanlar oluyorlardı. Annem de Çınar'a hamileyken bana iyi davranmıştı. Ölen kız kardeşime hamileyken de daha şefkatliydi. Çınar'ı doğurmaya giderken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Bu, onunla tek fotoğrafımızdı. Demek ki hamile olduğu zaman diliminde iyi bir kadındı. Hem bugün hamile bir kadın da bana montunu vermeye çalışmıştı.

"Ardıç," diye mırıldandım. İsmimi sormuştu.

Kadın yeniden sandalyeye oturup, "Çok güzel bir isim," dedi. "Kaç yaşındasın, Ardıç?"

"On." Cevabımla gözleri yüzümde gezinmeye başladığında utanarak bakışlarımı kaçırdım. Adının İmge olduğunu öğrendiğim kadın yeniden ayaklanırken, kendime engel olamayarak üstündeki montun ucuna tutundum. "Beni burada bırakıp gidecek misin?"

Ağzımdan kaçanlara anında pişman oldum. Kendi annem bile yüzüme bakmıyorken başka bir kadından bunu yapmasını nasıl beklerdim? Parmaklarımı çekmek istedim ancak kadının sıcacık eli benimkinin üstüne kapandı ve tuttu.

"Yalnızca tuvalete gideceğim." Yüzüme bakarken gülümsedi. "Bu kadar hamile olunca insanın devamlı tuvaleti geliyor," diye ekledi sonra. Ben de gülümsedim.

Bir anda yüzündeki gülümseme silindi. "Ardıç... doktorlar taburcu olabileceğini söyledi." Elimi iki elinin arasına sardı. "Bak, ben bir çocuk gelişimi uzmanıyım. Sana yardım edebilirim."

"O eve dönmek istemiyorum," dedim hızlıca. Sözlerim karşımdaki kadını şaşırtmadı.

"Biliyorum. Herhangi bir akraban var mı peki kalabileceğin?"

"Hayır. Annemin akrabaları olmaz. Hepsi beni o eve geri yollar."

"Peki babanın akrabaları?"

"Hiçbirini tanımıyorum. Babam ben doğmadan önce öldü."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Pekâlâ, ben babanın akrabalarına ulaşmaya çalışacağım. Bana soyadını söyleyebilir misin?"

"Yüksel," dedim. "Ardıç Yüksel. Babamın adı Özkan."

Kafasını salladı. "Hemen tuvalete gidip geliyorum. Sonrasında taburcu işlemlerini halleder ve buradan çıkarız."

"Beni nereye götüreceksiniz?"

"Bildiğim en güvenli yere." Gülümsedi. "Evime."

İmge teyze -ona bu şekilde seslenebileceğimi söylemişti- beni kendi evine getirdiğinde şaşkınlığımı içimde tutmak için çabaladım. Kocaman bir alanın içinde birçok bina vardı. Kendi binasına gidene kadar geçtiğimiz yollarda bir basketbol sahası bile görmüştüm. Daha önce böyle bir yerin önünden bile geçmemiştim.

"Evet geldik." Arabayı durdurup kemerini çıkardığında ben de onun bağladığı emniyet kemerini çıkardım. Peş peşe arabadan indik. İmge teyze yanıma gelip elini tutmam için uzattı. Elini tutmak garipti. Annem sanki pis bir şeymişim gibi bana hiç dokunmazdı. Tereddütle eline bakarken gözlerini bana çevirdiğinde onu üzmemek için parmaklarının ucuna tutundum. Elimi kendi avucuna çekip sıkıca kavradı.

Beraber binanın içine girdiğimizde üstümdeki montun fermuarıyla oynamaya başladım. Tüm kıyafetlerim yeniydi. Ben uyurken İmge teyze benim için satın almıştı. İlk giyen bendim ve bunu hak ettiğimden emin değildim. Çok utanıyordum.

Asansörle evinin olduğu kata çıktığımızda gerginlik boğazımdan yukarıya tırmanmaya başladı. Beni kendi evine getirmekte ısrar etmişti. *Ya yanlış bir şey yaparsam? Ya huzurlarını kaçırırsam? Evlerindeki bir noktayı kirletirsem ya da yanlışlıkla bir şey düşürürsem?* Korkuyordum ama İmge teyze o kadar hevesliydi ki beni evine getirmesine karşı çıkmamıştım. Zaten gidecek bir yerim de yoktu.

"Şu an muhtemelen uyumuşlardır ama çocuklarımla tanıştığında şaşırma. İkisi de çok gürültücüdür." Çantasından anahtarını çıkarırken bir yandan da konuşmaya devam ediyordu. "Aynı zamanda meraklıdırlar, bu yüzden..." Anahtarı deliğe sokamadan kapı bir anda açıldı ve ardından uzun boylu, yapılı bir adam çıktı.

"Hoş geldin," diyen kalın sesini duyduğumda İmge teyzenin arkasına saklanma isteğimi bastırdım. "Hoş bulduk. Çocuklar uyudu mu?"

"Acar uyudu, Rüya da oturma odasında. Sen gelmeden uyumayacakmış, inat etti."

Rüya mı? İmge teyze çocukları olduğunu söylemişti ama çocuklarından birinin adı Rüya mıydı? Öyleyse bayılmadan önce gördüğüm o kız...

"Anne!" Yumuşak sesi kulaklarıma dolduğunda heyecanla nefesimi tuttum. Çok geçmeden sesin sahibi kendini gösterdi. Gerçekti. Bayılmadan önce gördüğüm o kız gerçekti. Kafasındaki komik toka bile hâlâ oradaydı. Hayal görmemiştim.

İçime daha önce hiç hissetmediğim türden bir mutluluk yayılırken gözlerine baktım. Kahverengi gözleri oradaki merakla beni inceliyordu. İnsanlarla göz teması kurmaktan hoşlanmıyordum ama bakmasam bu gözlere yazık olurdu.

"Rüya, bu Ardıç," diyen İmge teyzenin sesi araya girdi. "Sen Ardıç'la beraber oturma odasına geç, biz babanla bir şey konuşacağız. Tamam mı kızım?"

Rüya kafasını salladı. "Hadi gel, Ardıç," dediğinde onu takip ettim. "Ardıç," diye tekrarladı. Adımı kimse bu kadar güzel söylememişti. "Anlamı ne? Benim adımın anlamı çok kolay. Rüya, düş demek. Düş derken ama takılıp düşmek gibi değil. Gece uyurken gördüğümüz şeyler var ya? Sen rüya görüyor musun?"

"Görüyorum," dedim. Yine de hiç onun kadar güzel bir *rüya* görmemiştim.

"Ben de görüyorum ama bazen rüyam bitmeden uyanıyorum ve tekrar uyuduğumda devamı olmuyor." Oturma odasına girdiğimizde kapıya yakın bir yerde ayakta dikilmeye başladım. Rüya ise yerdeki yuvarlak minderin üzerine oturdu ve bana baktı. "Gelsene."

Beni çağırdığında yanına gittim ve yere oturdum. Bu eve bir yabancı olarak gelmiştim, öyle de davranmalıydım ancak hemen karşımda oturan ve bana sıcacık bakan kahverengi gözler, tüm kötü şeylerin ortadan kaybolmasını sağlıyordu.

"Ardıç'ın anlamı ne?" diye sordu Rüya tekrardan.

"Bilmiyorum," dedim. Gerçekten de bilmiyordum. Şu anda tek bildiğim Rüya isminin ona ne kadar yakıştığıydı. Gerçekten bir rüya gibiydi. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve gerçek olduğuna inanmak epey zordu. Gözleri beni incelerken kendimi hiç hissetmediğim kadar güvende hissediyordum.

"Elma yer misin?" Masanın üzerindeki meyve tabağından bir elma dilimi alıp bana uzattığında yutkundum. Hastanede yemek yemiştim ancak elma da çok güzel görünüyordu. Yine de, "İstemiyorum," dedim. İlk kez geldiğim bir evde, ne kadar güvende hissedersem hissedeyim yüzsüzlük edemezdim. İmge teyzeyi utandırmak istemiyordum.

Rüya kafasını sağa doğru eğerek bana aklımı okuyormuş gibi baktığında, kalkıp bir yere saklanmak istedim ancak bu sıcak gözler gözlerime

değerken... hiçbir şey yapamıyordum. Tek yapabildiğim bakışlarına karşılık vermekti. Sessizce beni incelediği birkaç saniyenin ardından öne doğru uzanıp elindeki elma dilimini ağzıma soktu. "Evcilik oynuyoruz. Ben anneyim, sen de benim oğlumsun. Şimdi seni yediriyorum."

Anneler böyle mi yapardı?

Hiçbir fikri olmasa da bir şekilde neye ihtiyaç duyduğumu biliyordu. Bunun sebebi belki de akıl okuyan bakışlarıydı. Bana bakmış, acılarımı ve en büyük ihtiyacımı görmüştü. Şimdi de ona göre davranıyordu. Bu kız gerçekten... korkutucuydu. Yine de hep onun yanında olmak istiyordum.

"Aç ağzını çocuğum." Rüya tüm elma dilimlerini bana yedirirken hiç sesimi çıkarmadım. "En sevdiğin meyve ne?" diye sordu bana. Ağzım elma dilimleriyle dolu olduğundan konuşamıyordum. "Benimki çilek ama bu mevsimde çilek olmuyormuş. Olanlar da sağlıksızmış." Dudak büktü. En sevdiği meyvenin çilek olduğu kafasındaki komik tokadan belli oluyordu. "Seninki ne?" diye sordu merakla gözlerime bakarken.

Yutkunup, "Elma," dedim. Beş dakika öncesine kadar en sevdiğim meyveyi bilmiyordum ancak şimdi elmaydı.

"O zaman çok şanslısın. Her zaman elma yiyebilirsin." Son elma dilimini de bana yedirdiğinde ayağa kalkıp koltuğun üzerindeki battaniyeyi aldı. Gözlerim devamlı üstündeydi. Hiçbir hareketini kaçırmak istemiyordum.

Bana yaklaşıp elindeki battaniyeyi açtı ve omuzlarıma örttü. Ne yaptığını anlamaya çalışırken, beni iyice sarıp sarmalamasıyla kalakaldım. Hiç çekinmeden bana dokunuyordu. Daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı. Kimse beni elleriyle yedirmemiş, beni örtmemişti. Anneler gerçekten de böyle mi yapardı? Rüya'nın evcilik oyununa göre o şu anda bir anneydi ve benim neye ihtiyacım varsa o şekilde davranıyordu.

"Eğer yeterince büyürsen bir dahaki evcilik oyunumuzda baba olabilirsin. Acar da çocuğumuz olur." Parmaklarını saçlarımın arasına sokup geriye yatırdı. "Çok güzel," dedi gülümseyerek. "Keşke benim de saçlarım böyle olsaydı."

Onun saçları daha güzeldi. Onun her şeyi daha güzeldi ve yalnızca benden değil, herkesten daha güzeldi. Kendindeki bir şeyin değişmesini istemesi dahi beni rahatsız ediyordu.

Eli saçlarımla yeterince uğraştıktan sonra yeniden karşıma geçip oturdu ve uykuyla gözlerini ovuşturdu. "Benim çok uykum geldi," dedi sızlanarak. Ve sonra birden -yalnızca iki saniyede- dizlerimde uyuyakaldı.

Uyuyan yüzüne şaşkınlıkla baktım. Nasıl bu kadar kolay uyuyabiliyordu? Oldukça huzurlu görünmesi de cabasıydı. Gerçekten de bir rüyada

olabilir miydim? Benim hiç güzel rüyamın olmaması bir yana, bu kadar güzelini görmem imkânsızdı ancak yine de gerçek olduğunu kanıtlamaya ihtiyacım vardı.

Elimi battaniyeden çıkarıp saçının ucunda takılı kalan tokaya uzandım ve onu oradan hafifçe çekerek çıkardım. Çilek desenli tokası avucumun içindeydi artık. Elimi kapatıp yumruk haline getirerek tokayı gizledim. Bu tokayı çok sevdiği belliydi ve yaptığımın doğru olmadığını biliyordum ancak ona geri vermeyecektim.

Yarın uyandığımda bu tokayı görmek istiyordum. O zaman her şeyin gerçek olduğuna inanacaktım. Gerçekten kurtulduğumun kanıtı olacaktı bu toka. Aslında her gün aynı rüyayı görmeye de itirazım yoktu ancak gerçek olmasını istiyordum. Hayatımda gördüğüm en güzel şeyin şu an dizimde uyumuş olması gerçek olmalıydı.

"Evet, ne yapıyorsunuz bakalım?" İmge teyze oturma odasına döndüğünde karşılaştığı görüntüyle olduğu yerde kalakaldı. Ne yapacağımı bilemeyerek bir dizlerimde uyuyan Rüya'ya, bir de annesine baktım. İmge teyze arkasında dikilen eşine dönerek gülümsedi. "Uyuyakalmış."

"Şaşırmadım," dedi adam da. "Son bir saattir gözünü ovuşturup duruyordu. Seni görmeden uyumayacağına dair inat etti."

Adam içeri girip adımlarını tam önümde durdurdu ve yere eğildi. Rüya'yı hızlıca kucağına aldığında kollarında ne kadar küçük göründüğünü fark ettim. Tamamen savunmasızdı. Uyuyan başını babasının göğsüne yaslamıştı ve tuhaf bir şekilde... güvende görünüyordu.

"Ben Rüya'yı yatağına yatırıp geliyorum," diyerek kollarında Rüya ile oturma odasından çıktığında bir süre arkalarından baktım.

"Film izlemek ister misin, Ardıç?" İmge teyzenin konuşmasıyla gözlerimi yeniden ona çevirdiğimde sorusuna ne cevap vereceğimi bilemedim. Bir şeyi isteyip istemediğimin sorulmasına alışık değildim. Sessizce yüzüne baktım. "Beraber film izleyelim diyoruz. Patlamış mısır sever misin? Ben çok severim."

"Ben..." diyerek konuşmaya çalıştım ama cevap ağzımdan çıkmadı. En sonunda gözlerimi kaçırdım ve gerçeği söyledim. "Hiç yemedim."

Gülümseyen ifadesi bir anlığına bozulsa da çabucak toparlayıp yüzüne kocaman bir tebessüm yerleştirdi. "O zaman bolca yapalım. İçimden bir ses çok seveceğini söylüyor."

Sadece kafamı salladım. İmge teyze iç geçirip, "Ardıç," dedi. Birazdan tatsız bir konudan konuşacağının sinyalini veriyordu. Yüz ifadesi bir anda

değişmişti. Kocasıyla konuşup geldikten sonra bana ne söyleyeceğini tahmin etmek o kadar da zor değildi.

"Biliyorum," dedim.

Kaşları çatıldı. "Neyi?"

"Burada kalamam. Beni kurtardığınız için çok teşekkür ederim. Size zahmet verdim ama kocanız haklı." Üzerimdeki battaniyeyi omuzlarımdan itip ayağa kalktım. "Sokaktan getirdiğiniz birini evinize sokamazsınız."

Elini omzuma yerleştirip, "Bu konuda konuşmayacaktım," dedi. Şaşkınca ona baktım. "Bugün ve önümüzdeki birkaç gün burada kalman konusunda eşim de ben de aynı fikirdeyiz. Sen burada kızımla oynarken iş arkadaşlarımla konuştum ve babaanneni bulduk."

"Babaannem mi?" diye sordum. Elbette ki babamın bir annesinin olduğunu biliyordum ancak hiç tanımamıştım. Onun da öldüğünü düşünmüştüm bunca zaman.

"Evet, bir babaannen var. Torunu olduğundan haberi yokmuş, duyunca hem çok üzüldü hem de çok sevindi. Seninle tanışmak ve seni yanına almak istiyor. Telefonda kısaca konuştuk. Burada bir evi varmış ama başka bir şehirde yaşıyormuş. Yarın yola çıkacak, seni görmeye geliyor."

"Babaannem," diyerek tekrar ettim. Ağzımı alıştırmaya çalışıyordum.

"Evin işi bitene kadar yine bizde kalacaksın. Sonra da benden kurtulabileceğini düşünme, tamam mı?" Burnuma hafifçe dokundu. Bilmiyordu ama sözleriyle çok rahatlamıştım. Rüya'yı bir daha görmek istiyordum. Hep görmek istiyordum.

"Babaannem beni ister mi?" diye sordum ve anında sorduğum sorudan pişman oldum.

İmge teyze de tıpkı kızı gibi hiç çekinmeden elini saçlarımdan geçirip okşadı. "İster tabii, neden istemesin? Sen onun oğlundan bir parçasın sonuçta. Hem babaanneler torunlarını çok sever. Beni de babaannem büyüttü."

"Gerçekten mi? Senin de annen yok muydu?" diye sordum. Bunu sormamam gerekiyordu. Dudaklarımı utançla birbirine bastırdım.

İmge teyze yine de cevap verdi. "Vardı ama yoktu." Cevabı karışık gözükse de onu anlamıştım. O da benim gibiydi. Hayatımda ilk kez yalnız olmadığımı hissediyordum. Benimle aynı şeyleri yaşamış bir kadın vardı karşımda. İmge teyzenin de annesi yoktu ve onu da babaannesi büyütmüştü. Beni de babaannem büyütecekti. İmge teyze kadar güzel bir hayatım olur muydu?

Bunları düşünürken İmge teyzenin eşi oturma odasına giriş yaptı. Direkt olarak karısına doğru ilerlerken elinin İmge teyzenin saçlarına uzandığını

gördüm. Yumruklarımı sıkarak tetikte bekledim. Adam şimdi ne yapacaktı? Kadının saçlarını mı çekecekti? Beni buraya getirdiği için karısına sinirli olmalıydı ancak bu adamın karısını dövmesine izin veremezdim. Kadın hem hamileydi hem de hayatımı kurtarmıştı. Yıllardır boş sebeplerle yediğim dayağı bir kez olsun bu kadın için yerdim.

Yerimden kalkmaya hazır bir şekilde beklerken sonraki saniyede adam hiç tahmin etmediğim bir şey yaptı. Elini İmge teyzenin saçlarının üzerine koydu ve okşamaya başladı. Bu... can yakan bir hareket değildi. Hatta elinin hareketleri öyle kibardı ki İmge teyzenin canının yanması imkânsızdı. Nasıl olurdu böyle bir şey? Erkekler hep eşlerini dövmez miydi?

Adamın gözleri bana döndüğünde yüzündeki samimi gülümsemeye ve değişik bir hisle parlayan gözlerine baktım. Şaşkınlığım gittikçe artarken bu adamın üvey babamdan neden bu kadar farklı olduğunu nihayet idrak ettim. *Çünkü içinde sevgi vardı.*

"İzleyeceğimiz filmi sen seç, olur mu oğlum? Ben de mısır patlatacağım," dedi. Beni ilk kez görüyordu ve bana *oğlum* mu diyordu? İlk kez bir erkeğin ağzından bu kelimeyi duyuyordum. Şaşkınlığımı bastırıp başımı salladım.

"Gel, Ardıç. Film seçelim." İmge teyzenin sesiyle ona döndüğümde eliyle yanındaki boşluğu işaret ettiğini gördüm. Çekinerek de olsa yanına geçip oturdum ve beraber filmlere bakmaya başladık. Gerçekten de ben mi seçecektim? Daha fazla bekletmemek için parmağımla bir filmi işaret ettim. Üstünde *Rocky* yazıyordu. "Bu olsun."

"Güzel seçim. Kocam bu filmi çok sever."

Adam elinde kocaman bir kâse patlamış mısır ve içeceklerle geri döndüğünde hemen yanımdaki boşluğa yerleşti ve yerdeki battaniyeyi alarak üzerime örttü. Kâseyi de dizlerimin üzerine bıraktığında filmi başlattı. Gözlerimi televizyonda oynayan filme çevirdim. İkisi de ara sıra dizlerimin üzerindeki kâseden patlamış mısır alıyor ve ağızlarına atıyorlardı. Ben henüz uzanmamıştım. Çekiniyordum.

"Neden yemiyorsun?" İmge teyzenin kocası -filmin ilk on dakikasında adının Adal olduğunu öğrenmiştim- bana merakla bakarken kolunu koltuğun sırt kısmına attı. "Tadı kötü mü olmuş yoksa?"

Gözlerini kısarak sorduğu soruyla, "Hayır güzel," dedim. Daha bir tane bile yememiştim ama adamı üzmemek için ağzıma attım. Memnuniyetle gülümseyip arkasına yaslandığında tadının gerçekten de güzel olduğunu fark ettim. Biraz bekleyip bir tane daha yedim.

Film ilerlerken gözlerim ağır ağır kapanmaya başladı. Normalde olsa içimdeki merakı soruya dökmezdim ancak yorgundum ve bir anda boş

bulundum. "Adam neden kadına *kahrolası kız* diyor?" diye sordum televizyonu işaret ederek.

İkisi de kıkırdadığında yanlış bir şey söylemiş olmaktan korkarak dudaklarımı birbirine bastırdım ancak Adal amca gülümseyerek soruma cevap verdi. "Çünkü onu seviyor."

Kahrolası kız bir sevgi sözcüğü müydü yani? Garipti. Elimi üstümdeki rahat eşofmanın cebine sokarak oraya koyduğum tokayı yeniden avucumun içine aldım. *Kahrolası kız* dedim içimden. Başparmağımla tokanın yüzeyini okşamaya başladım. Tüm bedenim usulca gevşerken başımı koltuğun arkasına yaslayıp ağırlaşan gözlerimi inatla açık tutmaya çabaladım. Yalnızca birkaç saniye sonra gözlerim kapandı. Uykuya geçmesem de onları yeniden açacak gücüm yoktu.

Başım yana doğru düştüğünde, hayal meyal Adal amcanın omzuna yaslandığımı fark ettim. Şimdi kafamı kaldırmalı, adama rahatsızlık vermemeliydim ancak ben bunu yapamadan parmakları saçlarımın arasına girdi ve okşamaya başladı. Bugün üçüncü kez saçlarım okşanıyordu ve ben bu hareketin verdiği rahatlık hissine çok çabuk alışıyordum. Derin bir iç geçirdim ve hayatımda ilk kez güvende hissederek kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Yattığım yatakta iyice büzüştüm ve gözlerimi sıkı sıkıya yumdum. Avucumun içindeki bir şey tenime batıyordu ancak ne olduğunu algılayamıyordum. Uykumdan uyanalı henüz birkaç saniye olmuştu. Tembellik etmeye devam edersem yine dayak yiyecektim ama çok yorgundum. Gördüğüm güzel rüyayı bu kadar çabuk arkamda bırakmak istemiyordum.

Kulağıma gelen çığlık sesiyle gözlerimi iyice yumarken kalbim korkuyla çarpmaya başladı. Ve sonra dinledim. Evet, kulağıma gelen kesinlikle küçük bir kızın çığlığıydı ama canı yanan birinin bağırmasına benzemiyordu. Sanki... sevinçten mi cırlıyordu?

Kahkahalar da peşinden geldiğinde kafam karışmış bir şekilde gözlerimi açtım. Bağırış çağırış içinde uyanmaya alışıktım ancak hiçbir zaman kahkahaların sesine uyanmamıştım. Avucuma batan şeyi hatırlayarak elimi açtım ve içindekine baktım; çilekli bir tokaydı.

Kalbim heyecanla daha da hızlı atmaya başladı. Bu tokayı dün onun saçından çalmıştım. Bir kanıt olarak elimde olmasını istemiştim ve işte buradaydı. Demek ki dün gerçekten de yaşanmıştı. Hiçbir şeyi uydurmamıştım. Ben bunun mutluluğunu yaşarken içinde bulunduğum odanın kapısı açıldı ve beni kurtaran kadın içeriye girdi. Uyanık olduğumu fark ettiğinde

yüzüne yayılan kocaman gülümseme karşısında hayrete düştüm. "Günaydın, Ardıç."

Üvey babamın beni yatarken görmekten nefret ettiğini hatırlayarak hızla doğrulmaya çalıştım. Kemiklerim sızlıyordu. Yüzümü ekşitmemek için kendimi sıkarken İmge teyze kapının eşiğinde dikilmeyi bırakıp yanıma geldi. "Öyle aniden hareket etme," dedikten sonra bir elini alnıma yerleştirdi. "Nasıl hissediyorsun kendini? Biraz ateşin var ama geçecek. Çok ağrın var mı? Kemiklerin sızlıyor mu?"

Peş peşe sıraladığı sorulara ne tepki vereceğimi bilemedim. "Ben... iyiyim."

Gözlerini bana dikti. Söylediklerime inanmış gibi görünmüyordu ancak konuyu irdeleyemeden, kapı eşiğinden kulaklarıma duyduğum en tatlı ses doldu. "Anne, Ardıç uyanmış mı?"

İmge teyze yana doğru kaydı ve onu gördüm. Beni gördüğünde gülümsedi. "Günaydın!" dedi neşeli bir sesle. Yutkundum. "Günaydın."

Rüya birkaç hızlı adımla yatağın önüne geldi ve annesine döndü. "Anne çilekli tokamı gördün mü?"

"Hayır tatlım, neden sordun?"

"Hiçbir yerde bulamıyorum."

Görüp benden geri almasından korkarak, avucumun içindeki tokayı elimi yumruk yapıp sakladım. Ondan çaldığım için kendimi kötü hissediyordum ama geri veremezdim. Bu tokaya ihtiyacım vardı.

"Bir yerde düşürmüşsündür. Ben evi ararım ama bulamazsak da üzülme, sana yenisini alırım."

"Yenisine gerek yok, zaten bir sürü tokam var. Kardeşim de benim tokalarımı takacak mı anne? Ne zaman gelecek?"

Kardeş kelimesini duyduğum anda yüreğime bir acı saplandı. İmge teyzeye Çınar'dan bahsetmeyi düşündüm ve tam bunu yapacakken o adamın sözleri kafamın içinde yankılandı. *Bu çocuk, bu evde olduğu sürece hiçbirimiz huzur bulamayacağız.*

O adamın Çınar'a hiç vurmadığını düşünürken kendimi berbat hissettim. Bunca zamandır kardeşimin korkmasının sebebi bendim. Çınar'ın babası, varlığımdan rahatsız olduğu için korkunç bir adama dönüşüyordu. Belki onları rahat bırakırsam en sonunda Çınar da ailesiyle mutlu olurdu. Bu her ne kadar Çınar'ı bir daha göremeyeceğim anlamına gelse de kardeşimin mutluluğu için buna katlanabilirdim. Zaten yıllardır o evdeki varlığım yüzünden kardeşim bir türlü huzur bulamamıştı. En azından yokluğumla onun için iyi bir şey yapmak istiyordum.

"Az kaldı kızım, doğacak iki haftaya. Emin ol ben de senin kadar sabırsızım," dedikten sonra içeriden oğlunun ona bağırmasıyla iç geçirdi. "Ben Acar'a bakıp geliyorum."

Odadan çıktığı anda ortama çöken sessizlikle bakışlarımı yavaşça Rüya'ya çevirdim. Yeni uyandığı belli oluyordu. Üstünde turuncu bir pijama takımı vardı ve saçları birbirine girmişti. Yüzü hafiften nemliydi. Ufak yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu ve uykuyla iç geçirdi. Odada gezdirdiği bakışları bir anda beni bulduğunda, panikle gözlerimi kaçırdım. Yumruklarımı sıkarak yatak örtüsünü incelerken, Rüya'nın yüzü bir anda dibime girdi.

"Sen ne kadar da güzelsin," dedi irileşmiş gözleriyle. Başımı geriye çektim ve utanarak gözlerimi kaçırdım. Odadaki aynaya gözüm çarptığında yüzümdeki çürükleri fark ettim. "Değilim," diye mırıldandım. Çirkin ve iğrençtim.

"Hayır, yüzün çok güzel." Rüya ısrarla bana yaklaştı ve elini yüzümdeki çürüklerden birine uzattı. Dokunmasını istemiyordum, başımı çevirdim. Eli havada kaldı. "Acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedikten sonra tereddütle gözlerine baktım. Söylediğim yalana hiç de inanmışa benzemiyordu. Aslında söylemek istediklerimi anlıyormuş gibi bakıyordu ve bu da fazlasıyla korkutucuydu.

Rüya elini yatağa yaslayarak parmak uçlarında kalktı ve yüzümdeki en belirgin çürüğe dudaklarını bastırdı. İrkildim. Kendimi geri çekmek istiyordum. Pistim, çirkindim ve gördüğüm en güzel kız beni kesinlikle öpmemeliydi ama beni olduğum yerde tutan bir şey vardı. Hareket edemiyor, Rüya'yı pisliğime bulaşmaktan kurtaramıyordum.

Yüzüme kondurduğu öpücüğün ardından geri çekildiğinde gözlerimi zorlukla yüzüne çevirdim. Hiç de iğrenmişe benzemiyordu. Nasıl olurdu bu? Eğer öpülmesi bu kadar kolay biriysem annem neden beni hiç öpmemişti?

"Benim arkadaşım olur musun?" diye sordu. "Ben seni çok sevdim."

Olamayacağımı söylemek istedim. Ben kimsenin arkadaşı olamazdım. Kötüydüm. Kendi kardeşime abi olmama dahi izin verilmemişti. Ancak merakla açılmış kahvelerine bakarken onu üzecek bir şey söylemek istemiyordum. Rüya'yı sadece güldürmek istiyordum. Bana gözlerimi açtıran o tatlı kahkahayı duymak istiyordum. Hayatımda ilk kez bir kahkaha sesine uyanmıştım.

"Olalım," dedim bu yüzden. Rüya gülümsedi ve benim de dudaklarım uzun zaman sonra ilk kez yukarıya kıvrıldı.

RÜYA

Son birkaç gündür Ardıç'ı doğru düzgün görebildiğim söylenemezdi. Aslında erken kalkma planıma azimle devam ediyordum ancak sabah koşularında bir türlü karşılaşamıyorduk. Benim iş anlamında yoğun olduğum bir zamandı, Ardıç'ın ise önünde önemli bir maç vardı. Bu yüzden denk gelmememiz çok normaldi ama hiç normal hissettirmiyordu. Sanki aklına bir şeyler takılmış gibiydi. Olduğundan daha... sessizdi.

Bugün nihayet annemin aklına girerek Ardıç'ı akşam yemeğine davet ettirdiğimde ve Ardıç da annemi kıramayacağı için kabul ettiğinde, hissettiğim fazla mutluluğu buna bağlıyordum. Bu akşam ne yapıp edecek, bana içini açmasını sağlayacaktım.

Altıncı tabağı da masaya koyduğumda geriye çekilip kurduğum masaya kısaca baktım. Her şey tamamdı. Ardıç da birazdan gelirdi. Saatin akşam yedi olmasına sadece bir dakika vardı. Tam yedide geleceğine dair kendi kendime iddiaya girerken kapıya doğru yürüdüm. Bir yandan da içimden geri sayım yapıyordum.

Yaklaştıkça duyduğum asansör sesiyle yüzüme bir sırıtış yayıldığında elimi kapı koluna götürdüm. Saniyeler sonra koridor aydınlandı ve kapı deliğinden evimize doğru ilerleyen o tanıdık sima gözüme çarptı. Kapı kolunu aşağıya indirip tamamen açtım. Ardıç'ın zili çalmak için havalanan eli öylece kalakaldığında yüzümdeki sırıtış da kuvvetlendi.

"Tam zamanında," dedim neşeli bir tonda. Kapının kenarına doğru çekildim. "Hoş geldin, Ardıç."

"Hoş buldum." İçeri girdiğinde kapıyı arkasından kapattım. Üstündeki ceketi çıkarıp hemen yanında duran askıya astı.

"Nasıl gidiyor çalışmalar?" diye sordum. Sadece mimik yaparak cevap verdi. Normalde olsa *iyi* der, tek kelime de olsa konuşurdu. Gerçekten onda bir tuhaflık vardı. Acaba Sakız'ı mı özlüyordu? "Ardıç bir şey mi-"

"Aa, Ardıç? Ne ara geldin oğlum sen? Hiç kapının çaldığını da duymadık." Annem koridorda karşımıza çıktığında Ardıç'ı hızlıca kucakladı. Ardıç eğilerek annemin kendisine sarılmasına yardımcı olurken, "Kapıyı çalmama kalmadan Rüya açtı," dedi.

Annem geri çekilirken bana kısa bir bakış attı. "Sofra hazır, seni daha fazla bekletmeden geçelim. Antrenmandan gelmişsindir şimdi, kurt gibi açsındır."

Beraber mutfağa girdiğimizde kalan ev halkının da içeri girmesi çok sürmedi. Hepimiz kendi yerimize geçip oturduk. Yemeğe başladığımızda bir süre için sessizdik. Bunu ilk bozan babam oldu. "Antrenmanlar nasıl gidiyor?"

Ardıç lokmasını yutup, "Güzel," dedi. "Sıkı çalışıyorum."

Ezgi, Ardıç'ın dirseğinden büktüğü için iyice şişkin hale gelen kolunu hafifçe sıktı. "Belli oluyor, Ardıç abi."

"Ezgi," dedi babam uyarırcasına. Kız kardeşim elini hızlıca Ardıç'ın şişkin pazısından çekti ve babama şirince gülümsedi. Başımı tabağıma doğru eğip içime içime gülmeye başladım. Bedenimden bir ürperti geçtiğinde başımı kaldırdım ve Ardıç'la göz göze geldim.

Gözleri, dudaklarımda takılı kalan gülüşte birkaç saniye oyalandıktan sonra onun da dudakları kıvrıldı. Kalbim yine o tuhaf şeyi yaparak kasılırken, başımı yeniden tabağıma eğdim. Yemeğin geri kalanı da aynı şekilde geçti. Herkes Ardıç'a bir şeyler soruyor, sohbet onun üzerinden yürüyordu. Benim de soracak şeylerim vardı ancak bunun için yemekten sonrasını bekliyordum.

Yemek bittiğinde en üst rafa yerleştirilecek tabaklar bahanesiyle Ardıç'ı mutfakta tuttum ve kalan herkesi oturma odasına yolladım. Bu kadar kolay ikna olmaları imkânsızdı ancak benim ardımdan annemin, "Biz içeri geçelim, Ardıç ve Rüya çay işini halleder," demesinin epey yardımı olmuştu.

"Bunlar nereye konulacak?" Ardıç elindeki tabaklarla bana doğru döndüğünde tabakları alıp tezgâha bıraktım. "Bırak şimdi tabakları." Tezgâhın önüne bir sandalye çekip üstüne çıktım ve üstteki rafı açtım. "Kaç gündür doğru düzgün görüşemedik. Önündeki maça hazırlandığın için de rahatsız etmek istemedim." Elimdeki tabakları rafa yerleştirirken sırtımda Ardıç'ın destekleyici elini hissetmemle ne söyleyeceğimi unutmam bir oldu.

"Hiç öyle şey olur mu? Beni rahatsız etmezsin." Ardıç'ın sözlerime cevap olarak söyledikleriyle neden bahsettiğimi az çok hatırladıktan sonra yutkundum. Tabakları yerleştirme işlemi tamamdı. Yere inmek için arkamı döndüğümde, Ardıç'ın sırtımdaki eli belime kaydı ve diğer elini de belime yerleştirip beni tutarak yere indirdi.

Bir elimi göğsünün tam ortasına koyarken yüzüne bakmak için başımı biraz geriye yatırdım. "Tabii," dedim ağzımın içinde. "Benim demek

istediğim, kaç gündür doğru düzgün görüşemediğimiz için sana ne olduğunu soramadığımdı."

Ardıç'ın kaşları çatıldı. Yalnızca bir anlığına belimdeki ellerinin tutuşu sıkılaştı ancak hemen sonrasında tutuşunu gevşetip belimi tamamen bıraktı. "Ne olmuş bana?"

"Biraz durgunsun."

"Her zamanki halim."

"Hayır değil. Her zamanki halini biliyorum." Gözlerimi kıstım. "Bak, eğer-"

"Maç öncesi stresi, başka bir şey değil." Tam ona Sakız'ı özlediyse gidip görebileceğimizi söylemek üzereyken araya girmesiyle gözlerimi biraz daha kıstım. "Şu sıralar biraz yoğunum ve maçlar yaklaşıyor. Bu maç değil ama ondan sonraki maç epey önemli. Halimde ne varsa bu yüzden vardır."

Garipti çünkü Ardıç maç öncesi hiç stres yaşamazdı. Yaşasa bile bu, ruh halini etkilemezdi. Duygularını ustalıkla bastırırdı. Evet, çıkacağı maçlar önemliydi ancak daha önce de böyle maçlara defalarca çıkmıştı. "Şu gıcık çocukla mı maçın vardı? Efe Gümüş?"

Ona uyum sağlamamla omuzlarındaki ufak rahatlama gözümden kaçmadı. Üstüne gitmemem için bu konuyu ortaya atmıştı ve şimdi benim de bu konuyu irdeleyip ona ne olduğunu sormamamdan dolayı rahatlamıştı. "Biz ona torpilli diyelim. Maçlarına az çok göz attım. Teknik bilgisi sıfır. Egemen ondan daha iyi yumruk atar."

Kahkahamı içimde tutamadım. "Kuzenimi küçümseme lütfen."

"Küçümsemiyorum. Sadece hayatında hiç gerçek bir kavgaya tutuşmamış Egemen'in bile Efe'den daha iyi yumruk atabileceğini söylüyorum. Aslında bakarsan iltifat bile ettim." Açıklamasının ardından bir de hafifçe gülümsediğinde başımı onaylamaz biçimde iki yana salladım. "Babana gerçekten de maçtan bahsetmemişsin."

"Maçın olacağını biliyor. Senin için devamlı spor haberlerini takip ediyoruz hepimiz." Ardıç'ın gözlerinden sıcak bir bakış geçti. "Ama o maça gelip gelemeyeceğini sorduğunu bilmiyor. Söylemedim." Tek kaşımı kaldırdım. "Şüphen mi vardı yoksa?"

"Yoktu."

"Ben sözümü tutup hiçbir şey söylemedim ama karşılığında kazandığım dilek hakkımı da güzelce kullanamadım, ona yanıyorum. O gün sana her istediğimi yaptıracaktım güya. Sadece arabanı sürebildim, o da gidiş yolunda."

"Dönüş yolunda isteseydin yine verirdim."

Tek omzumu silktim. "Arabanın sıcağında uyumak daha cazip geldi. Zaten masada o kadar gergindim ki hakkımı kullanmayı unuttum."

Ardıç'ın gözlerinden anlayamadığım saniyelik bir bakış geçti. "Neden gergindin?"

"Egemen yüzünden. Gaye'ye sataşmasın diye buluşma öncesi onu bir güzel uyardım ama kıza öyle kötü kötü baktı ki her an ağzından bir şey çıkacak diye diken üzerindeydim. Sonra öğrendim ki Gaye bir ara Egemen'i yalnız yakalayıp ona niyetinin ne olduğunu anladığını söylemiş." Ellerimi heyecanla birbirine çarptım. "Sıla'dan hoşlandığını biliyorum, sana bu konuda yardımcı olabilirim demiş. Egemen de sinir olmuş, senin yardımına ihtiyacım yok deyip gitmiş. Peki sence Egemen neden sinir oldu?"

Ardıç kollarını göğsünde kavuşturarak kalçasını tezgâha yasladı ve dikkatle beni dinlemeye devam ederken, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü aslında Gaye'den hoşlanıyor, henüz farkında değil sadece. Düşünsene, hoşlandığın kız sana birini ayarlamaya çalışıyor. Aşırı sinir bozucu."

"Tahmin edebiliyorum."

"Peki ben asıl neyi fark ettim dersin?" diye sorup meraklandırmak için birkaç saniye bekledim. Ardıç kaşlarını kaldırdığında, "Sıla, Çınar'dan hoşlanıyor," diyerek bomba etkisi yaratmasını beklediğim o cümleyi kurdum.

"İşler iyice karıştı desene."

"Birazcık," dedim. "Ama Egemen'in Sıla konusunda ısrarcı olacağını düşünmüyorum. Gaye'ye çocuk gibi laf sokmak yerine kızdan hoşlandığını kabul etse çok güzel olacak da işte... bu konuda biraz kalın kafalı." Yorgunca bir nefes bırakırken gözlerim ocaktaki çaydanlığa takıldı. "Ay, Ardıç! Çay demlemeyi unuttum. Neden beni lafa tutuyorsun?"

Ağzımdan onaylamaz sesler çıkardım. Kendi kendimi lafa tutmuş olabilirdim ancak o da beni dinlemişti. İnsan bir *konuşacağına çay demle* derdi. Gerçi bunu dese inanılmaz kırılırdım. Çayı üstüne koyup, "Peki arkadaşlarım hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. Ardıç da tatlı tabaklarını çıkarıyordu.

"İyi kızlara benziyorlar."

"Çınar peki?" Ardıç tabakları tezgâha bırakıp başını bana çevirdi. "Çınar da senin arkadaşın mı?"

"Olmasın mı?"

"Arkadaş gibi davrandığını söyleyemem." Üst üste koyduğu tabakları teker teker tezgâhın üzerine yerleştirmeye başladı. "Sana sürekli ne kadar güzel olduğunu söyleyip durdu."

"Bazı insanların konuşma tarzı bu şekildedir. Devamlı iltifat ederler. Gaye de öyle mesela."

Ardıç başını bana doğru çevirip, "Çınar sana düpedüz asılıyor, Rüya. Bunu anlamamak için aptal olmak lazım," dedi sertçe.

Dolaptan çıkardığım tatlıyı gürültüyle masaya bıraktım. "Düşünmek istemediğim ihtimaller beni aptal yapmaz."

Ardıç bana baktı. O kadar uzun baktı ki bir an için hiç konuşmadığımı düşündüm. Başını önüne çevirdi. "Haklısın."

Konuşma burada bitmişti ama havadaki gerginlik tüm netliğiyle hissediliyordu. Bu çok saçmaydı. Tartışmamıştık bile. Belki de tartışsaydık bu kadar gergin olmazdım ancak bir şeyler havada kalmıştı. Tüm bunları sonra konuşmayı aklımın bir köşesine yazıp tatlıları tabaklara bölüştürdüm. Ardıç eve dönerken çöp atma bahanesiyle peşinden çıkar, yarıda kalmış şeyleri tamamlardım. Şimdi sırası değildi.

Çay demlendiğinde bardaklara doldurup tepsiye ellerimi uzattım ancak Ardıç benden önce davranarak tepsiyi aldı ve mutfaktan çıktı. Ben de peşinden çıktım. Beraber oturma odasından içeri girdiğimizde Ardıç tepsiyi ortadaki sehpaya bıraktı. Herkes kendisine ait tatlıyı ve çayı alırken sohbet bir anlığına duraksamıştı. Babamın yanına geçip oturdum. Ezgi de yana kayarak Ardıç'a yer açtı. Tatlımı kaşıklayarak yerken arkama yaslandım.

"Ardıç abi gösterdiğin gibi yumruk atmaya çalışıyorum."

Ardıç çayından bir yudum alacakken duraksadı. "Kimin üzerinde?" diye sorduğunda sesindeki tereddüdü hissettim. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken Ezgi, "Yastık üzerinde tabii ki," diyerek onu rahatlattı. "Şimdilik. Teknik öğrenmeden deneyip kendimi sakatlayamam."

"Sen yine de denememeye çalış," dedi annem nazik bir gülümsemeyle. O gülüşün altında yatan uyarıyı çocukları olarak çok iyi biliyorduk.

"Göster bakalım nasıl atıyorsun." Ardıç çay bardağını bir kenara bırakıp bedenini Ezgi'ye doğru çevirdi ve ellerini havaya kaldırdı. Ezgi hevesle Ardıç'ın avuç içine yumruk atarken, Ardıç da sözleriyle onu yönlendiriyordu. Tatlı kaşığım ağzımda, onları izlemeye daldım. Ardıç'ın avuç içlerine yumruk atan Ezgi'yi, nihayet doğru teknikle attığında havaya zıplayışını, Ardıç'ın onun yanağından makas almasını...

Kaşığımı ağzımdan çekip sırıtmaktan ağrıyan yanaklarımı ovuştururken, annemle göz göze geldim. Bana ima dolu bir şekilde gülümsedi. Bir saniye... Gerçekten de aklıma gelen şeyi düşünmüş olamazdı, değil mi?

Huzursuzluğumu gizlemek için çayımdan bir yudum aldım. Annem daha öncesinde de bu yanılgıya kapılmıştı. Ardıç'la birlikte, mutfakta onunla

konuşacağımız bir şey olduğunu söylediğimizde gözlerinden ne düşündüğünü anlamıştım. O zaman şüphesini tamamen bastırdığımı zannetmiştim ancak belli ki başaramamıştım. Gerçi kadına da hak vermek lazımdı. Dakikalardır gülümseyerek Ardıç ve Ezgi'yi izliyordum. Farklı bir şey olduğundan değildi. Sadece... ikisi gözüme çok tatlı gelmişti. Bu yüzden gülümsemiştim.

Bu yüzdendi, değil mi?

"Yemek için tekrardan çok teşekkür ederim. Şimdiden iyi yolculuklar." Ardıç'ın kapı önündeki sesini duyduğumda çöp torbasının ağzını hızlıca bağlayıp koridora çıktım. Onun maçının olacağı gün annemle babam şehir dışına çıkacak, hafta sonu kalıp geri döneceklerdi. Yoğun bir zamandan geçtiği için uğurlamaya gelemeyeceğinden şimdiden iyi yolculuklar dilemenin iyi olacağını düşünmüş olmalıydı.

"Asıl biz teşekkür ederiz, gelip soframızı şenlendirdin. Döndüğümüzde görüşeceğiz seninle yine." Annem parmak ucunda kalkarak Ardıç'ın iki yanağına da birer öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde gözleri beni buldu. "Ben de Ardıç'la beraber çıkayım, şu çöpü atıp dönerim."

"Ben atarım, sen inme bir daha." Ardıç elini bana doğru uzattığında onu duymazdan gelerek kapının önündeki terliklerimi giydim ve asansöre doğru ilerledim. Üstelemeyip peşimden geldi. Zemin katın tuşuna basmamın ardından sırtımı asansörün duvarına yaslarken, "Hiçbir maç öncesi bu kadar gergin olmazdın," dedim. Ardıç şaşkınca bana baktı. Gözlerimi onunkilerle buluşturdum.

"Mutfakta konuşurken konu bir anda dağıldı. Zaten konudan konuya atlayan bir insanım, odaklanamadım." Zemin kata geldiğimizde asansörden çıktım. "Şu anki ruh halinin sebebi gerçekten maç stresi mi? Daha önce seni hiç bu kadar etkilememişti."

"Sana mutfakta da söyledim. Her zamanki halimden farklı değilim. En ufak bir değişiklik varsa bu da maç stresindedir ama onun dışında canımı sıkan hiçbir şey yok."

"Maç canını mı sıkıyor?" diye sordum. Çöpü konteynere attıktan sonra ellerimi birbirine çarptım. "Daha önce böyle önemli maçlara defalarca çıktın. Hiçbirinde böyle olduğunu hatırlamıyorum. Stres yaptıysan da bunu çok iyi gizledin. Demek ki stresini gizleyemeyeceğin bir durumdasın." Tekrardan yüzüne baktığımda Ardıç dışarıya sıkıntılı bir nefes bıraktı.

"Lütfen üstümde tespit yapmayı bırak. Bana zorla dert yaptıracaksın."

Kollarımı göğsümde kavuştururken ona bir adım yaklaştım. "Belki de bu maç için ilginç yöntemini bir kenara bırakıp ilk yumruğu sen atarsın," dedim. Ardıç her maçında ilk yumruğu rakibine verirdi ki bu biraz garipti. İlk yumruk avantajdı. Ardıç her seferinde bu avantajı rakibine veriyor, sonra saldırıyordu. Şu ana dek bu yöntemi başarısız olmamış olabilirdi ancak hiç yumruk yemeden bitirebileceği maçlar vardı.

Kafasını iki yana salladı. "Neden ama?" diye üsteledim. "Neden ısrarla ilk yumruğu sen yiyorsun?"

"Maçı o şekilde kazanabiliyorum. Bu da benim taktiğim."

"Ama rakiplerin artık taktiğini çözdü. Değiştirmen iyi olmaz mı?"

"O zaman da attıkları ilk yumrukla sersemlemiş gibi yapıp üstünlük kurduklarına inanmalarını sağlıyorum."

"Yine de birini daha ilk yumrukta nakavt etmen aşırı havalı olurdu," dedim. Ardıç gülümsedi. Gözlerinin içi parlıyordu. "Hiçbir rakibimi böylesine aşağılayamam."

"Sen gerçekten âşıksın mesleğine."

Ardıç'ın gözlerindeki parıltılar arttı. "Âşığım."

Sözleri karşısında hafifçe yutkunurken Ardıç'ın omzunun üzerinden geriye doğru baktım. Gördüğüm tanıdık simayla yüzümü bir sırıtış kapladı. "Sen *âşığım* derken arkandan kim geçti, tahmin et," dedim neşeli olması için zorladığım bir tonlamayla. Her ne kadar ruh halinde bir değişikliğin olmadığını söylese de kafasına bir şeyleri taktığı belliydi ve dikkatini dağıtmak istiyordum.

Ardıç hiç oralı olmadı. "Beyza," dedim fısıltıyla. "Artık bir işaret midir bilemedim." Tekrar Ardıç'a baktığımda gözlerindeki parıltıların silindiğini gördüm. Üstelik kaşlarını çatıyordu. "Veteriner olan hani?"

"Anladım, Rüya. Umurumda değil," dedi ters bir tavırla.

"Aman, sana da hiç şaka yapılmıyor." Böyle söylememe rağmen benim de üstümde bir keyifsizlik vardı. Normalde eğleneceğim kadar eğlenmemiştim bu sözleri sarf ederken. Hatta bir nebze rahatsız hissettiğim bile söylenebilirdi. "Neyse, ben eve geçiyorum. Duş alıp direkt uyurum herhalde. Yarın altıda kalkmasam düzenim bozulur mu? Alarmla uyanmak gerçekten psikolojimi bozmaya başladı."

"Bir günlük mola ver, bir şey olmaz."

"Aslında erken kalkmaya da alıştım." Derin bir nefes verdim. "Alarmımı kapatacağım. Eğer o saatte kendi kendime uyanırsam geri yatmayacağım ama uyanmazsam da bol bol uyuyacağım."

"Mantıklı," dedi Ardıç yalnızca. "İyi uykular şimdiden."

"Teşekkür ederim, sana da." Ardıç başını sallayıp kendi binasına doğru yürüdüğünde ben de arkamı döndüm ve ilerlemeye başladım. Eve geldikten sonra yaptığım ilk şey, temiz kıyafetlerimi alarak duşa girmekti. Sıcak suyun altında yıkanırken düşüncelerim istemsizce Ardıç'a kaydı. Her seferinde soğuk suyla duş aldığını bildiğimden, burada aklımın ona kaymasını normal karşıladım ama onu duşun altında *hayal etmemin* normal olan hiçbir yanı yoktu.

Kafamı iki yana sallayıp silkelendim ve duştan apar topar çıkıp bedenimi havluya sardım. Uzun süredir erken kalkmaktan ve yeterince uyumamaktan zihnim yorulmuştu. Saçmalıyordum.

Saç kurutma makinesini elime alıp saçlarımı gelişigüzel kuruttum ve dişlerimi fırçaladım. Temiz kıyafetlerimi giydikten sonra yatağıma uzandığımda yorgunluk da iyice bastırmıştı. Esneyerek yorganımın altına girdim. Başımı yastığa koyduğum anda Ardıç'ın yüzü aklımda belirdi. İrkilip gözlerimi kocaman açtım.

"Ne oluyor bana ya?" diye mırıldandım kendi kendime. Yan tarafıma döndüm. Çok yorgun olmama rağmen gece boyunca uykuyu kovalayarak yatağımın içinde kıpırdandım. En son uyuyakaldığımda saatin kaç olduğunu hatırlamıyordum ancak uyandığımda son birkaç gündür olduğu gibi sabahın altısında kalkmadığımı biliyordum.

Elimi gözlerime siper ederek yatağımda gerindim ve saate bakmak için telefonumu elime aldım. Dokuza geliyordu. Gözlerim bildirim çubuğuna takıldığında kaşlarımı çattım.

Ardıç'tan dört adet silinmiş mesajım vardı.

ARDIÇ

Bu sabahki koşuma oldukça erken bir saatte çıkmıştım. Saat altıya yirmi vardı ama normalden çok daha önce uyanmıştım. Doğru düzgün uyuyabildiğim de söylenemezdi. Çınar'la karşılaştığım o günden beri aklım doluydu.

Rüya'nın ısrarıyla zaferimi kutlamaya gittiğimiz o gün de gördüğüm kişinin Çınar olduğundan artık emindim. Doğru görmüştüm ancak peşinden çıktığımda çoktan ortadan kaybolmuştu. Bunların hepsi berbat bir şaka gibi geliyordu. Yıllar sonra kardeşimi görmüş olmak göğsümdeki ağırlığın tüm bedenimi ele geçirmesine sebep olmuştu. Rüya bende bir haller olduğunu söylerken haklıydı. Nasıl fark ettiğini bilmiyordum, gözle görünür bir değişim yaşamamıştım çünkü. Ben her şeyi içimde yaşardım ancak anlamıştı.

Çınar... O evden atıldığım günden sonra bu ilk karşılaşmamız değildi. Son karşılaşmamızın üzerinden seneler geçmişti. Onu son gördüğümde bana öfkeyle bakmıştı. Şimdi o öfkesi yerini nefrete bırakmıştı. Çınar eskiden sevgi dolu bir çocuktu. İçinde büyüdüğü ortamı düşündüğümde ona çok da kızamıyordum. Kızdığım tek kişi bendim ancak Rüya... Çınar'ın onun hakkındaki planlarını gerçekleştirmesine izin veremezdim.

Soğuk bir duşun ardından odama geri döndüğümde saatin neredeyse altı olduğunu gördüm. Telefonumu elime alarak Rüya ile olan mesajlarıma girdim. Son görülmesi hâlâ aynıydı. Konuşmalarımızı baştan sona okurken bile onu özlediğimi hissediyordum. Uyanmasını ve benimle konuşmasını istiyordum ancak bir yandan da Rüya'nın dün akşam söyledikleri aklıma geliyor, sinir oluyordum.

Rüya'nın bana başka bir gözle bakmadığını biliyordum. Hiçbir zaman da bakmayacaktı ancak başkasıyla olma fikrime bu kadar doğal bir şeymiş gibi yaklaşması canımı inanılmaz sıkıyordu. Hiçbir zaman benim için olmayacaktı ama yine de onu istiyordum. Olmayacağını bilsem bile kalbimi de ruhumu da çoktan Rüya'ya teslim etmiştim. Kimse Rüya gibi olmayacaktı. Sadece bir kez olsun Rüya'nın da bunu görmesini istiyordum.

Gözlerimi telefonuma dikerken aklımdan geçenlerle iç geçirdim. Neden Rüya'ya görmesi için bir şans vermiyordum? Onunla beraber olamazdım, bunun fazlasıyla farkındaydım ancak Rüya'nın bilmeye hakkı vardı. Benim söylemeye hakkım vardı.

Bir kumar oynayacaktım.

Rüya bu gece alarmını kapatıp uyuyacağını söylemişti. Yani saat altıya geldiğinde alarmı çalmayacaktı ancak erken kalkmaya da bünyesi alışmıştı ve kendiliğinden de uyanabilirdi.

"Yirmi dakika," diye mırıldandım kendi kendime. Ona olan hislerimi yazacak ve yirmi dakika bekleyecektim. Eğer Rüya yirmi dakika içinde görmezse mesajları silecek ve bir daha asla böyle bir şeye kalkışmayacaktım. Eğer görürse de... onu o zaman düşünecektim.

Parmaklarım klavyenin üzerinde hareketlendi.

Ardıç: Yapma, Rüya.

Ardıç: Bana birini ayarlamaya çalışma artık.

Ardıç: Beni kimseyle yakıştırma.

Ardıç: Ben sana âşığım, görmüyor musun bunu?

Yirmi dakika boyunca ekran başında beklemiştim. Kalbim en sonunda görülme ihtimaliyle öyle hızlı atmaya başlamıştı ki süreyi biraz daha uzun tutmuş olsaydım kalpten gidebilirdim. Gerçi yirmi dakikanın sonunda mesajları teker teker silerken hissettiğim acıdan gitmemişsem ondan da gitmezdim.

Rüya mesajlarımı hiç görmemişti. Uyandığında ve silinen dört mesajı fark ettiğinde ne olduklarını sormuştu, ben de sabah koşuya çıkmadan önce haber verdiğimi ama sonra alarmını kapatıp uyuyacağını hatırladığım için sildiğimi söylemiştim.

Elimdeki telefonu çantama tıkmadan önce son kez sildiğim o dört mesaja baktım. Rüya o dört mesajda yazdıklarımı hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Telefonumu çantamın içine atıp üstümdeki kıyafetleri çıkardım ve boks şortumu giydim. Eldivenlerim güvenlik kontrolünden geçmişti. Kimi zaman eldivenin içine ağır ve sert cisimler saklayan, hırstan gözü dönmüş boksörler oluyordu. Bu yüzden her maç öncesi güvenlik ve sağlık kontrolünden geçiyorduk.

Bir eldivenimi elime geçirip bilek kısmını ayarlarken hazırlandığım odanın kapısının çalmasıyla, "Gel!" diye seslendim. Diğer boks eldivenimi takacağım esnada kapı açıldı ve kimin geldiğini görmek için başımı çevirdim; Rüya'ydı.

Sertçe yutkundum. Rüya hafif irileşmiş gözleriyle bana bakarken ben de onu görmenin şaşkınlığını yaşıyordum. Elbette maça geleceğini biliyordum

ancak maç öncesi odamda beni ziyaret edeceğini düşünmemiştim. Varlığına tamamen hazırlıksızdım.

"Rüya?" dedim sorarcasına. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, maç öncesi seni görmeye geldim." Kapının önünde durmayı bırakıp yaklaşmaya başladığında yüzündeki huzursuz ifadeyi de gördüm.

"Bir şey olmuş," dedim diğer eldivenimi tamamen bırakarak. Bedenimi Rüya'ya çevirdim. Adımları hemen önümde durduğunda söylediklerimi inkâr etmedi.

"İçimde kötü bir his var, sadece bu." Gözlerime bile bakmadan kurduğu cümleyle kaşlarımı çattım. İçinde kötü bir hissin olmasını istemiyordum. Onun canını sıkan hiçbir şey olmamalıydı. "Bu seferlik ilk yumruğu sen atsan olmaz mı?"

"Yenilecek miyim? Kötü his bununla mı ilgili?"

"Öyle değil." Rüya yanaklarını şişirip ofladı. "Sen sözümü dinle ve ilk yumruğu at. Dayak yemeden kazan şu maçı."

"Ben boksörüm, Rüya. Yumruk atmam kadar yumruk yemem de normal."

"İnsan numaradan da olsa tamam der." Gözlerini devirdiğinde hafifçe güldüm. "Tamam o zaman, yiyebildiğin kadar az yumruk yiyeceğine söz ver?"

"Ne kadar yumruk yemem gerekiyorsa o kadar yiyeceğim," dedim dürüstçe. "Hiçbir şeyin sözünü veremem." Bana sert bir bakış attı. En azından atmaya çalıştı. "Daha önce hiçbir maçımda böyle bir şeyin sözünü istememiştin benden. Bu kadar mı inanıyorsun yenileceğime?"

"Benim her seferinde yüreğim ağzıma geliyor. İlk kez dile getiriyorum sadece. Ayrıca yenileceğini de düşünmüyorum. Yumruk yemenden hoşlanmıyorum, o kadar. Yoksa sana güveniyorum." Diğer elime takacağım boks eldivenine uzanıp parmaklarını deri yüzeyde gezdirmeye başladı. Nedense söylediklerine inanmamıştım. İçindeki kötü hissin yalnızca *yumruk yememden hoşlanmıyor* oluşuyla alakası yoktu. Başka bir şey daha vardı ancak Rüya'nın da bildiğini düşünmüyordum.

Eldivenimin üzerinde gezinen parmaklarını pürdikkat izlerken bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde yavaşça yutkundum. Hafif dalgalar vererek şekillendirdiği saçları yanaklarına düşüyordu ve parmaklarımla o saçları oradan çekmek için yanıp tutuşuyordum. Bir elim boks eldiveninin içinde olduğundan bunu yapamazdım, diğerini de sıkıca yumruk yaparak ona dokunma isteğimi bastırmaya çalıştım.

"Kiminle geldin buraya?" diye sordum. Gerekli bir soru değildi ancak sesini duymak istemiştim.

"Babama söylemedim, eğer sorduğun buysa." Eldivenimi iyice inceledikten sonra kendi eline taktı ve elini bana uzattı. "Gel tokalaşalım," dedi gülerek.

Gülümsemesine bakarken yüzümde büyüyen tebessümü durduramadım. Boks eldivenlerini tokuşturduktan sonra Rüya elindeki eldiveni çıkarıp boştaki elimi avucuna aldı. Kalbim heyecandan perende atarken Rüya'nın çok önemli bir iş yapıyormuş gibi eldiveni elime geçirmesini izliyordum.

"Tek başına geldin öyleyse," diye mırıldandım uzun zaman önce sorduğum soruyu hatırlayarak. Rüya bu kadar yakınıma girdiğinde aklımı başka şeylerle meşgul etmek bana yardımcı oluyordu.

"Çınar'la geldim," dedi Rüya.

"Kiminle geldim dedin?" Yanlış duymuş olmayı umarak Rüya'nın cevap vermesini beklerken, başını kaldırıp yüzüme şaşkın bir bakış attı. "Buraya gelirken gruptan konuşuyorduk. Geleceğimi öğrendi, boks maçı izlemeyi seviyormuş. Beraber gelmeyi teklif etti. Ne deseydim?"

"Onunla arana mesafe koymanı söylemiştim," dedim dişlerimi sıkarak.

"Senin de bildiğin üzere söylediğin her şeyi yapmıyorum."

Arkasını dönerek benden uzaklaştığı anda elimi uzattım ancak boks eldivenlerim dolayısıyla kolundan kavrayamayacağım bir saniye sonra aklıma geldi. Bu yüzden hızlı bir adımla Rüya'nın önüne geçerek ellerimi iki yanından duvara yasladım ve Rüya'yı bedenimle duvarın arasına hapsettim. Rüya şaşkın kahvelerini kırpıştırarak bana baktı. "Ciddiye almıyorsun," dedim kısık bir tonda. "Ondan uzak durmanı istiyorum."

"Sebep?" diye sordu Rüya kaşlarını kaldırarak. Bunu sorarken başını da biraz kaldırmıştı. Yüzlerimiz arasındaki bir karışlık mesafe aklımı başımdan alırken, kendime gelebilmek adına ellerimi duvardan çektim ve Rüya'dan uzaklaştım.

"Öyle işte," dedim geçiştirerek. Rüya'ya arkamı dönüp içime derin bir nefes çektim.

"Çok geçerli bir sebepmiş cidden." Söylediklerine bir cevap vermedim. Rüya'nın stresle bacağını salladığını yerdeki ritmik gürültüden anlayabiliyordum. "O zaman ben yerime geçeyim," dedi bir süre sonra. Ona bakmadan başımı salladım. Ancak arkasını döndüğünde gözlerimi yeniden Rüya'ya çevirebildim. Yavaş adımlarla kapıya doğru yürüdü ve elini kapı koluna uzattı.

Kapı kolundaki eli öylece durmaya devam ederken kaşlarımı hafifçe çattım. Rüya bir anda bana döndü ve göz göze geldik. Başımı sağa doğru eğdim. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

Sözlü veya sözsüz, hiçbir cevap vermedi. Bunun yerine birkaç hızlı adımda tam önümde durdu ve parmak uçlarında yükselerek kollarını boynuma doladı. Çenesini de çıplak omzuma yasladığında kaskatı kesildim. *Ona karşılık ver* diye bağırdı zihnimin içindeki bir ses. Zorlukla kollarımdan birini kaldırdım ve boks eldiveninin izin verdiğince Rüya'nın beline sardım. Sarhoş edici kokusu burun deliklerimden içeriye girerken, gözlerim devrilerek kapandı. Maçtan önce ne moraldi ama...

Sarılmamız ne kadar sürdü bilmiyordum ancak Rüya bedenini geri çekmeye çalıştığında henüz onu bırakmaya hazır değildim. Tek kolum hâlâ beline sarılı bir şekilde başımı ona doğru çevirdim. Güzel yüzü tam karşımdaydı. Kahverengi gözleri her zamanki sıcaklığıyla bana bakıyordu.

"Maç ile ilgili hâlâ kötü şeyler hissediyorsun," diyerek derdini dile getirdim. Belini saran kolumu gevşettiğimde Rüya geriye doğru bir adım atıp gözlerini kırpıştırdı.

"Hayır," dedikten sonra elini saçlarından geçirdi. "Söylediğim gibi birkaç yumruk yiyeceğin düşüncesi hoşuma gitmiyor sadece. En fazla beş tane yumruk ye, olmaz mı?" Amaçsız pazarlığıyla hafifçe gülümsedim. "Pekâlâ," diye homurdandı Rüya. Ardından kendisinin giydirdiği boks eldivenine dokundu. Onun dokunuşunu hissetmem mümkün bile değilken kalbimi nasıl böyle çarptırıyordu?

"Bitirici vuruşu bu eldivenle yapacaksın inanıyorum." Rüya bakışlarını kırmızı boks eldiveninden çekip gözlerime baktı. "İyi şanslar, Ardıç."

Bunu da söyledikten sonra odadan çıktığında elimi kalbime götürerek derin bir nefes aldım. Sıcacık bakışları ve tatlı sesiyle ömrümü yiyip bitirecekti ancak buna herhangi bir itirazım yoktu. Sadece gönüllü olabilirdim.

Maç saati gelip çatarken, Rüya'nın giydirdiği boks eldivenine bakarak ringe doğru ilerledim. Gerginliğimi böyle atmaya çalışıyordum. Rüya'nın ciddiyetsiz bir tavırla söylediklerini kesinlikle yapacaktım. Bitirici yumruğu bu eldivenle atacaktım.

Seyircileri incelerken Çınar'la göz göze geldim. Rüya'nın hemen yanında oturuyordu. Tıpkı beni tehdit ettiği gibi... Rüya'ya yaklaşıyor, onunla ilgili planlarını uygulamaya geçiriyordu. Çenemi sıkıp önüme döndüm. Bu konu burada kapanmamıştı.

Rakibim de ringe çıktığında yumruklarımızı tokuşturup, pozisyonlarımızı alarak maçın başlamasını bekledik. Çok geçmeden maçı başlatan o zil sesini duyduğumuzda ellerimi yüzümün hizasında kaldırarak savunma pozisyonuna geçtim ve ilk yumruğu atma önceliğini rakibime verdim.

Bir anda kulağıma yediğim yumrukla dengem sarsıldığında, gözlerimi kırpıştırarak geriye doğru sendeledim. Bir elimi feci şekilde çınlayan kulağıma doğru kaldırdım. "Ardıç!" diye bağırdı Rüya. Sesi bu kalabalıkta ve bu kulak çınlamasıyla duyabileceğim kadar yüksekti. Daha fazla endişelenmemesi için gözlerimi sıkıca yumup açarak kendime gelmeye çalıştım ancak başıma gelen darbeyle bir kez daha geriye doğru sendeledim.

"Niye duruyorsun? Uyarı yapsana! Kulağa vurmak yasak! Ne biçim hakemsin sen?"

Rüya'nın sesini uzaktan gelen bir melodi gibi duyuyordum. Onun eldiven taktığı elimi kaldırarak tüm gücümü toparladım ve rakibimin suratına sarsıcı bir yumruk geçirdim. Yasaklarla dengemi bozduğu için böyle güçlü bir yumruk beklemediği yüzünden belli oluyordu ancak verdiği tepkilerin tamamını izleyebilecek vaktim olmadı.

Gözlerim kararırken bedenimi yere bıraktım. Bilincim tamamen kaymadan önce telaşlı ellerin yanaklarıma yerleştiğini hissettim. "Ardıç!"

RÜYA

Hastaneye gidilen yol boyunca ağlamamı durduramamıştım. İlk kez böyle bir şey başıma geliyordu. Ardıç hep çok dayanıklıydı. Onun grip olduğunu bile hatırlamıyordum. Kendisine çok iyi bakardı. Boksa tutkuyla bağlı olduğu için lisansını kaybetmemek adına gerçek bir kavgaya dahi karışmamıştı.

İlk kez böyle yaralanmıştı. İlk kez bilincini yitirmişti ve ben, hayatım boyunca ilk kez kendimi bu kadar çaresiz hissetmiştim.

Her şey hem çok hızlı gerçekleşiyor hem de çok yavaş oluyordu. Hastaneye nasıl geldiğimizi hatırlamıyordum. Tek hatırladığım, Ardıç'ın kanlar içindeki yüzü ve desteğini esirgemeyen Çınar'ın yanımdaki varlığıydı.

Doktorun Ardıç için söylediklerini içimden tekrarlarken hastane içinde dolaşıyor ve Çınar'ı bulmaya çalışıyordum. Belki de gideceğini söylemişti ancak doktor aklımdaki soruları giderene kadar yaşanan çoğu şeyi hatırlamıyordum. Benimle hastaneye kadar geldiği için Çınar'ı da Ardıç'ın durumundan haberdar etmek gibi bir yükümlülüğüm olduğunu hissediyordum.

Çınar'ın sigara içtiğini anımsayarak hastanenin dışına çıktığımda soğuk hava iliklerime kadar işledi. Çenemi sıkarak hastanenin bahçesinde gözlerimi gezdirdim. Tahminim doğruydu, Çınar biraz ileride sigara içiyordu. Adımlarımı ona doğru yönelttim. Ben daha yolun yarısındayken kafasını kaldırdığı gibi ona geldiğimi fark edip sigarasını söndürdü ve hızlı adımlarla bana yaklaştı.

"Uyandı mı? Nasıl durumu?"

"İyi olacak," dedim. Sesimin ne kadar zayıf çıktığını duyduğumda boğazımı temizledim. Ağlamaktan sesim de haliyle çatlamıştı. "Beyin sarsıntısı geçirmiş."

"Beyin sarsıntısı mı?" diye mırıldandı Çınar. Gözleri irice açıldı. "Ciddi bir şey yok, değil mi?"

"Yok hayır. Doktorun dediğine göre boks gibi sporlarda oldukça yaygın bir durummuş. Birkaç gün dinlenmesi lazım."

"İyi bari." Dışarıya rahatlarcasına bir nefes verdikten sonra konuştu. "İyi olmasına sevindim."

"Daha da iyi olacak," diyerek hem kendime hem de Çınar'a güvence verdim. "Hastaneye kadar geldiğin için teşekkür ederim. Sana da zahmet verdim. Böyle olacağını bilmiyordum."

Ağırca yutkunarak ağlama isteğini gönderdim ve Çınar'ın kahverengi gözlerine odaklandım. Tüm bu zorlu saatler boyunca yanımda olup destek verdiği için ona olan minnetim sonsuza dek sürecekti. Ardıç heybetli biri olsa dahi her zaman onun üzerine titremiştim. Tek bir yumruk yediğinde bile içim giderken, ringde bilincini yitirdiğini gördüğümde gerçekten aklımı kaçıracaktım. Hâlâ ayakta duruyorsam şüphesiz ki Çınar'ın desteği sayesindeydi.

"Zahmet vermedin, saçmalama. Ardıç şimdi iyi ya, gerisi önemli değil." Elini tereddütle omzuma yerleştirip hafifçe sıktı. "Şimdi ne olacak? Hastanede mi kalacak?"

"Doktor ciddi bir durum olmadığını söyledi. Eve geçeceğiz. Sadece birkaç gün çok dikkat etmesi gerekiyor. Beyin sarsıntısından dolayı aklı çok karışabilirmiş. Tamamen iyileşene kadar başına yeni bir darbe almadığından da emin olmamız lazım tabii."

"Anladım," diye mırıldandı Çınar. Aramızda kısa bir sessizlik oldu. "Hakem neden hiç uyarı yapmadı? Bildiğim kadarıyla boksta kafa atmak ve kulağa vurmak yasak."

"Evet öyle," dedim sinirle. Titreyen ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Hakem hiçbir uyarı yapmadı çünkü bu maçta neler yaşanacağını en başından beri biliyordu. Belli ki birileri tarafından satın alınmış." Öfke tüm hücrelerime hızla yayılırken başıma giren ani ağrıyla alnımı sıvazladım. "Babama bu konudan bahsedeceğim, o araştırır. Şu an buna yoracak kadar dingin bir kafam yok."

Çınar'ın omzumdaki eli orayı hafifçe okşarken, "Ben seni daha fazla tutmayayım," dediğini duydum. Alnımı sıvazlamayı bırakıp başımı kaldırdım ve ona baktım. "Sen Ardıç'la ilgilen. İyi olmasına sevindim. Umarım çabucak iyileşir."

"Teşekkür ederim, Çınar," dedim içtenlikle. Çınar hafifçe tebessüm ederek başını yavaşça salladı ve arkasını döndü. Ben de bir saniye bile beklemeden hastaneden içeri girdim. Beni uzun bir gece bekliyordu.

İki apartman arasındaki mesafeyi koşarak hızlı hızlı giderken, açık kapıdan içeriye girerek asansöre yöneldim. Ardıç'ı bir taksi tutup evine getirmiş, yatağına yavaşça yatırmıştım. Ardından kendi evime koşarak yiyecek bir

şeyler almıştım. Ezgi ve Acar, babaannemde kalacaklardı. Normalde maç çıkışı ben de babaanneme kalmaya gidecektim ancak çok yorgun olduğumu söyleyerek sonrası için söz vermiştim.

Henüz kimsenin Ardıç'ın başına gelenlerden haberi yoktu. Annem ve babam şehir dışına kafa dinlemeye çıkmışlardı, bu süre boyunca telefonlarını yalnızca bizi aramak için kullanırlardı. Babaannemin evindeki televizyon yalnızca dizi izlemek için vardı. Spor kanallarına ilgi duymazdı. Acar ve Egemen internette bir şeyler görmüştü ancak Ardıç'ın beyin sarsıntısı geçirdiğini ikisine de söylememiştim. Endişelenecek bir şey olmadığı konusunda içlerini rahatlatmış, telefonu kapatmıştım. Daha ben üstümdeki sarsıntıyı atlatabilmiş sayılmazdım. Yarın daha dingin bir zihinle olan biteni detaylıca anlatacaktım.

Asansör, Ardıç'ın evinin olduğu katta durduğunda stresle avucumun içindeki anahtarı sıktım. Ardıç sadece on dakikadır yalnızdı ve onu yerinden kalkmaması konusunda tembihlemiştim. Yine de Ardıç'ın söz dinleyen biri olmadığını biliyordum.

Aslında genel anlamda ben daha ikna edici biriydim ancak Ardıç'ı birkaç günlüğüne bizim evde kalmaya ikna edememiştim. Rahat edemeyeceğini söylemişti ve ısrar ederek zaten ağrıyan başını daha da ağrıtmak istememiştim. Birkaç gün iki ev arasındaki mesafeyi gidip duracaktım.

Elimdeki poşeti kapının koluna asarak anahtarı deliğe yaklaştırdığımda içeriden bir gürültünün koptuğunu duydum. Anahtarı deliğe nasıl sokup çevirdiğimi hatırlamıyordum ancak sonraki saniyede içerideydim. Elime aldığım poşeti yere bıraktım ve koşarak evin içinde ilerlemeye başladım.

"Ardıç!"

Ardıç'ı salonun ortasında, duvara tutunurken görmemle elimi kalbimin üzerine götürmem bir oldu. Devirdiği şey ufak bir masaydı. Muhtemelen yürürken çarpmıştı.

"Ardıç?" diye mırıldandım bu kez. Ardıç'ın öne doğru sendelediğini gördüğümde ona doğru koştum ve ellerimi Ardıç'ın sırtına koyarak sıkıca tuttum. Başı omzuma düştüğünde başını sabit tutabilmek için elimi ensesine götürdüm. Ağırlığını zar zor taşıyordum. Geriye bir adım atıp sırtımı duvara yasladım. Ardıç'ın bedeniyle duvar arasında sıkışmıştım ancak geriye doğru düşmemden, bu esnada Ardıç'ı da düşürmemden iyiydi. Henüz yeni beyin sarsıntısı geçirmişti ve kafasına ikinci bir darbe alırsa bunun çok ciddi sonuçları olabilirdi.

"Ben sana demedim mi yatağından kalkma diye? Niye hiç sözümü dinlemiyorsun?"

Ardıç başını yavaşça omzumdan kaldırıp ellerini omuzlarıma sardı ve kafasını geriye çekerek gözlerime baktı. Bakışları anlam veremediğim hislerle doluydu. "Bıktım senden," diye homurdandığında o hislerden birinin hırs olduğunu sesinden anladım. Omuzlarımı daha sıkı bir şekilde kavrayıp konuşmaya devam etti. "Hepsi senin suçun."

Ne?

Ardıç'ın ne için olduğunu bilmediğim suçlamasını sorgulamak adına dudaklarımı araladığımda, bakışları dudaklarıma düştü. Bir küfür mırıldandığını duydum. Ve sonrasında, ben daha dudaklarından çıkan küfrün ne olduğunu çözemeden eğilip dudaklarımızı birleştirdi.

Gözlerim şaşkınlıktan irice açılırken zihnimin içindeki tüm sesler *ne oluyor* diye bağırıyordu ve ben de içinde bulunduğum durumu algılamaya çalışıyordum. *Ardıç'ın evine geldim, neredeyse düşmek üzere olduğu için onu tuttum ve duvardan destek alabilmek adına sırtımı duvara yasladım. Ardıç her şeyin benim suçum olduğunu söyledi ve sonra beni öptü.*

Ardıç beni öpüyordu!

Dudakları dudaklarımın üzerindeydi ve saldırısı gittikçe şiddetleniyordu. Ellerimi tutunma ihtiyacıyla arkamdaki duvara yasladım. Kalbim göğüskafesimden çıkmak ister gibi atarken gözlerimle beraber devamlı olanları sorgulayan zihnimi de kapattım. Sessizliğe kavuştuğum anda içgüdülerim devreye girdi ve bir anda kendimi Ardıç'a uyum sağlarken buldum.

Dudaklarımı onun için araladığımda sıcak dilini ağzımın içine kaydırdı. Elleri omuzlarımdan aşağıya yavaşça kayıp, belimi sararak beni sertçe kendisine çekti. Bedenim onunkine yaslanırken, başımı döndüren bu nefis hisle duvara tutunarak baş edemeyeceğimi anladım. Ellerimi Ardıç'ın göğsüne dayayarak ağzımın içindeki dilini ürkek bir hareketle emdim. Dudaklarının arasından boğuk bir ses çıkarıp beni iyice duvara bastırdı.

İkimizin de ciğerlerindeki hava tükenene kadar öpüşmeye devam ettik. Ardıç altdudağımı çekiştirerek bıraktığında, alıp verdiğim hızlı soluklarla kalkan göğsüm onunkine çarpıyordu. Dudaklarını çeneme sürttükten sonra boynuma indi. Arkamdaki duvarın izin verdiğince başımı geriye doğru yatırarak Ardıç'ın yolunu açtım. Sıcak ve ıslak dudakları boynumun her santimindeydi. Öpücükleri öyle yoğundu ki nefes nefese kalmıştım. Bir yandan da elleri rahat durmuyor, kazağımdan içeriye girmeye çalışıyordu. Soğuk parmakları çıplak belime temas ettiğinde ürpererek, "Ardıç," dedim.

Ardıç beni duymayarak içimi yakıp kavuran öpücüklerine devam etti. Bedenimin cayır cayır yandığını hissederken kalbimin sancılanmasıyla

kasıldım. Daha yüksek bir sesle, "Ardıç?" dediğimde durdu. Ellerimi göğsüne indirdim ve onu çok hafif bir şekilde ittim.

Ardıç bir saniye için durdu. Sonrasında ağırlığı üzerime yığıldığında onu sıkıca tutup içime derin bir nefes çektim ve ne yapacağımı bilemez bir şekilde etrafıma bakındım. Kalbim hızla atıyordu. Sanki göğüskafesimden çıkmaya yemin etmiş gibiydi.

Ardıç'ı odasına kadar taşıyamayacağımı fark ettiğimde biraz ilerideki kanepeyi gözüme kestirdim. Temkinli adımlarla oraya doğru ilerlerken, Ardıç'ın kolunu da kendi omzuma atıp beline sıkıca sarıldım. Ardıç başını benimkinin üstüne yasladı. Onu yavaşça kanepeye oturttum ve başını kavradım. Birden kanepeye devrilmesini istemiyordum. Başını en ufak bir darbeden bile korumaya kararlıydım.

Tek dizimi kanepeye bastırarak Ardıç'ın üzerine doğru eğildim. Bir yandan da onu arkaya doğru hafifçe ittiriyordum. Başını usulca yastığa yasladığımda Ardıç'ın yüzünü buruşturduğunu gördüm. Başı çok ağrıyor olmalıydı.

"Geçecek," dedim. Bir faydası olacağını düşünmemiştim ancak Ardıç'ın yüz ifadesinin gevşemesine yardımı olmuştu. Kanepenin ucundaki battaniyeyi elime alıp dizimi kanepeden çekmeye yeltendim. Ardıç bileğimi güçlü bir tutuşla kavrayarak beni bırakmadı.

Kalbim birden yerinden hopladı. Zihnim yeni yeni açılıyordu ve az önce yaptığımız her şey gözlerimin önünden geçiyordu. Ardıç'ın, "Gitme," diyen dudaklarına baktım. O dudaklar az önce benim dudaklarımın üzerindeydi. Ve çenemin... boynumun... Ve elleri...

Ardıç bileğime sardığı parmaklarıyla beni kolayca yanına çekerek kolunu sıkı bir şekilde belime sardı. Bedenim onunkine yaslandığında tenimin tekrar alevlendiğini hissettim. Doğrulmak için hareket etmeye çalışırken Ardıç'ın tutuşu mümkünmüş gibi daha da sıkılaştı. Bu haldeyken bile inanılmaz güçlüydü. Nefesim kesilerek, "İzin ver de battaniyeyi örteyim," dedim.

Ardıç'ın kolu biraz gevşediğinde, hafifçe doğruldum ve battaniyeyi Ardıç'ın üzerine örttüm. Ardıç'ın belimdeki tutuşu yeniden sıkılaşırken kendimi onun dibinde buldum. Yakışıklı yüzü yalnızca birkaç santim ötemdeydi. Bundan birkaç dakika öncesinde bu kadar bile mesafe yoktu.

Midem havalanırken elimi kaldırıp parmak uçlarımla Ardıç'ın şişmiş, dolgun dudaklarına dokundum. Olanlara bir türlü inanamıyordum. Hayal bile etmeyeceğim kadar yasak bir andı ve bu anlar gerçekten de *yaşanmıştı*.

Ardıç beni öpmüştü.

Yanaklarıma hücum eden kandan kurtulmama yardım edebilecekmiş gibi gözlerimi sıkıca yumdum. Bunun çok kötü bir karar olduğunu direkt gözümde canlanan görüntüyle anladığımda hızla gözlerimi araladım. Evet, Ardıç beni öpmüştü. Öpmüştü ancak doktor, Ardıç'ın kafa karışıklığı yaşayabileceğinden bahsetmişti. Beyin sarsıntısı geçirmişti. Duygularında dalgalanma olabileceği konusunda uyarmıştı. Zaten asıl olay da bu değildi.

Ben de Ardıç'ı öpmüştüm.

Dışarıya derin bir nefes vererek bakışlarımı yeniden ilk öpücüğümü çalan adama çevirdim. Bana bu harika deneyimi yaşatan çocukluk arkadaşıma...

Ardıç'ın düzenli bir şekilde inip kalkan göğsü ve gözkapaklarının altında hareket eden gözleri çoktan uykuya geçtiğinin bir göstergesiydi. Belimi saran kolunun tutuşu da gevşemişti. Çok kolay bir şekilde bu kolu kaldırabilir ve Ardıç'ın yanından çıkabilirdim ancak bunu yapasım gelmiyordu.

Ardıç'a biraz daha sokulup burnumu onun boynuna gömdüm. Ardıç iki koluyla da beni sarmalayıp daha yakınına çektiğinde ağırlaşan gözkapaklarımı yumdum ve kendimi uykuya bıraktım.

Yaşanan her şeyle yarın ilgilenecektim.

Duzenleme
Ny.ozlem

ARDIÇ

Köklü bir baş ağrısıyla yüzümü buruştururken benimle birlikte duyularım da uyanmaya başladı. Hissettiğim ilk şey, belime sarılmış bir kol ve üzerime atılmış bir bacağın varlığıydı. Zaman geçtikçe birinin boynuma sakladığı başını ve yanağıma değen yumuşacık saçlarını da hisseder oldum.

Burnuma sızan tanıdık kokuyla yüreğim ezildi. Rüyalarda koku almak mümkün müydü? Bununla ilgili bir şey okumuşsam da aklımdan uçup gitmişti. Kendi rüyalarımda koku alıp almadığımı da hatırlamıyordum. Bildiğim her şey, sarhoş edici bir koku yüzünden silinmişti.

Kollarımın arasındaki varlığı sıkıca kavradım ve kendime bastırdım. Gözlerimi açmaya korkuyordum. Ya kafayı yemişsem? Ya Rüya'ya olan ve asla gideremeyeceğim hasretim artık bana akıl oyunları oynamaya başlamışsa?

Gerçekle yüzleşmek istemiyordum ancak er ya da geç gözlerimi açmak zorunda kalacaktım. Pes ederek ağırlaşmış gözkapaklarımı yavaşça araladım. Kollarımdaki güzel varlık hâlâ oradaydı. Hâlâ bana sıkıca sarılıyordu ve kokusu her soluğumda beni uyuşturmaya devam ediyordu.

Şaşkınlıkla başımı aşağıya eğip Rüya'nın uyuyan yüzüne baktım. Uzun kirpikleri yanaklarına gölge yapıyordu. Yanakları hafiften kızarmış, dudakları şişmişti ve kahverengi saçları boynuna dökülüyordu. Beraber uyumuştuk.

Bu gerçek, bulanık zihnime ulaştığında kalbim sancılandı. Kalbim tüm bu baskının altından nasıl kalkıyordu, bilmiyordum. Rüya'yla geçirdiğim dolu dolu on beş seneden sonra bile ona karşı bağışıklığım yoktu. Hâlâ onu aklımdan atmayı beceremiyordum. Aksine, Rüya'yı her gördüğümde aklımı kısa bir anlığına kaybediyordum. Sadece bir şey bu anlarda benimle beraber kalıyordu; onunla olamazdım.

Bunu en derinlerimde bile biliyordum. Kendimi ona açılmamak için tutmamın tek nedeni buydu. Rüya'ya açılıp da reddedilme korkum yoktu. Hislerime karşılık almamak beni korkutmuyordu çünkü bunu hiçbir zaman yapmayacaktım. Yapamazdım.

Baş ağrısı, Rüya kollarımdayken bile canımı sıkacak kadar yoğunlaştığında yüzümü tekrardan buruşturdum. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkamak istiyordum ancak Rüya'yı nasıl bırakacağımı bilmiyordum. Resmen

bana yapışmıştı. Kanepenin çoğunu ben kapladığım için Rüya'ya çok az bir alan kalıyordu, herhangi bir ters hareketimde Rüya'yı düşürebilirdim.

Elimi Rüya'nın bacağına koyarak yavaşça kendi üzerimden çekmeye çalıştım. Dokunmaya çekindiğim için haliyle beceremiyordum. Rüya'nın bacağını bırakıp hafifçe doğrulduğum anda, Rüya kendisini atarak uyandı.

"Ardıç? Ne oldu?" Gözlerini uykuyla kırpıştırıp ayılmaya çalışırken, uykudan yeni uyanmış haline bakakaldım. Rüya oturur pozisyona gelerek gözlerini yarım bir şekilde araladı. "Bir yerin mi ağrıyor?"

"Hayır ben..." Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Çok yakınımdaydı. Bacaklarımız ve kollarımız birbirine değiyordu. Rüya'yı biraz kendime çeksem neredeyse kucağımda sayılırdı. Bu yakınlıkla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Karman çorman olmuş aklımı toparlamak umuduyla gözlerimi sıkıca yumdum ve burun kemerimi sıktım. "Başın mı ağrıyor?" diye sordu Rüya yeniden uyku mahmuru sesiyle.

Aklım başımda olsaydı bu soruya asla evet cevabını vermezdim ancak öyle karmaşık bir haldeydim ki söyleyeceklerimi düşünmeden ağzımdan çıkarıyordum. "Kafam kopuyor sanki. Ağrıdan geberiyorum."

"Bir şeyler yemelisin." Rüya'nın sıcak bedeni yanımdan kalktığında ani bir üşüme hissettim. Bu garipti çünkü ben hiç üşümezdim. *O günden sonra bir daha asla.* "Doktor ağrıların için ağrı kesici vermişti. Karnını doyurduktan sonra içersin. Ben dün evden yiyecek bir şeyler getirmiştim."

Kalkmaya yeltendiğimde Rüya yanıma gelip bana destek oldu. Başımı aşağıya çevirip ona bakarken güzel yüzünün bu kadar yakınımda olmasıyla baş etmeye çalışıyordum. "Kendim de kalkardım."

"Çok konuşma," diye homurdandı Rüya. Beni odamdaki banyoya kadar götürdü ve yüzümü yıkarken kapının eşiğinde bekledi. Her an böyle yakınımda mı olacaktı? Zaten güne onunla başlamış olmak sınırlarımı zorlamıştı, bir de sürekli peşimde olursa bu yakınlığa alışmaktan korkuyordum.

Rüya da elini yüzünü yıkadıktan sonra beni mutfağa götürerek omuzlarımdan aşağı bastırdı ve sandalyeye oturttu. Hızlı adımlarla mutfaktan çıktığında peşinden bakakaldım. Bir dakikadan kısa bir süre içerisinde geri döndü. Nefes nefese kalmıştı.

Elindeki yeni fark ettiğim poşeti masaya bıraktığında kaşlarımı hafifçe çattım. "Neden kapının önündeydi bu poşet?"

Rüya gözlerini kırpıştırarak bana baktığında sorumla afalladığını gördüm. Boğazını temizleyerek oturduğu yerde dikleşti. "Dün eve yiyecek bir şeyler almaya gittiğimde sana yatağından kalkmamanı söylemiştim. Hatırlıyor musun?" Poşetin içindeki yiyecekleri çıkarıp kapağını açtı ve herhangi

bir bozulma var mı diye kokladı. Normal kokuyor olacaktı ki içinde çorba olduğunu gördüğüm tencereyi ocağın üzerine koyup altını açtı. Yeniden bana döndüğünde sorusuna cevap olarak başımı iki yana salladım. Sözlerine devam etti.

"Tabii ki beni dinlemedin. Kapının önüne geldiğimde içeriden bir gürültü duydum, düştün diye korktuğum için de bir anda içeriye girdim. O sırada poşeti kapının önünde unutmuşum." Kollarını göğsünde birleştirip bana kızgın bir bakış attı. Kaşlarımı çatarak söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Dün akşam kafamda parça parçaydı.

Rüya, "Ardıç..." diye mırıldandığında gözlerimi yüzüne çevirdim. Bana bakmıyordu. Stresle dudağının kenarını kemirirken bir anda gözlerini gözlerime çevirdi ve ağzındaki baklayı nihayet çıkardı. "Olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor."

Olanlar... sabah uyandığımda sarmaş dolaştık. Rüya'nın kendi isteğiyle yanımda yatacak hali olmadığına göre bunu ben yapmış olmalıydım. "Evet..." Elimi enseme götürüp hafifçe sıktım. "Bunun için üzgünüm. Seni yanıma çekmemeliydim."

"Beni yanına-" Rüya'nın sesi gittikçe kısılırken yüzüne bakmadan konuşmaya devam ettim.

"Benim yüzümden gece eve gidemedin. Özür dilerim. Kafam cidden çok bulanık." Elimle alnımı sıvazlarken boğuk çıkan sesimle konuştum. "Çoğu şeyi bilinçli yapmıyorum."

Rüya sessiz kaldığında parmaklarımla alnımı ovuşturmayı bırakıp başımı kaldırdım ve ona baktım. "Sorun değil," diye mırıldandı Rüya. "Annemle babam şehir dışında. Acar ve Ezgi de babaannemde kaldılar."

"Doğru," dedim ben de mırıldanarak. Şehir dışına çıkacaklarını biliyordum, iyi yolculuklar bile dilemiştim ancak zihnimin bu karmaşasında her şeyi unutmuştum.

"Zaten geceyi burada geçirecektim. Yani seni yalnız bırakmaya niyetim yoktu. Gerçi annem evde olsaydı seni mutlaka ikna eder, bizim eve getirirdi ama..."

"Onlara bahsetmeyeceksin, değil mi?"

"Bahsedeceğim, Ardıç," dedi Rüya sinirle. "Maçın nasıl satıldığını, senin nasıl yaralandığını ikisine de anlatacağım. Beyin sarsıntısı geçirdin, bu durumun ciddiyetinin farkında mısın? Henüz iyileşmeden kafana yeni bir darbe aldığında neler olur, biliyor musun? Nasıl yalnız başınayken ayağa kalkabilirsin ya? Hiç sözümü dinlemeyecek misin sen?"

Sonlara doğru sesi çatladığında dudaklarını birbirine bastırıp yavaşça yutkundu. Şaşkınlık içinde ona baktım. Sıcacık kahveleri dolu doluydu. Sinirle bacağını sallıyor, inatla yüzüme bakmıyordu. Birbirine girmiş zihnim yüzünden, Rüya'nın tüm bu yaşananlar karşısında ne kadar korktuğunu yeni yeni akıl edebiliyordum.

Rüya burnunu çekip gözlerini kırpıştırdı ve titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Dokunsam parçalara ayrılacakmış gibi görünüyordu. İçim suçlulukla kaplanırken, "Seni çok korkuttum, değil mi?" diye sordum mahcubiyetle. Sorumla beraber dolu gözlerinden bir damla yaş yanağına doğru süzüldü. Yerimden kalkıp ona doğru bir adım attığım sırada Rüya elini kaldırdı.

"Otur yerine. Lütfen."

Normalde onu dinlemezdim ancak *lütfen* derken sesi öyle kırılgandı ki söylediğini yapıp yerime oturdum. Rüya bana sırtını dönerek ocağın üstüne koyduğu çorbanın altını kapattı. Düşen tek bir damla gözyaşıydı, ağlamıyordu ancak iç çeke çeke bana çorba dolduruyordu ve onun bu hali yüreğimi paramparça ediyordu.

Buharı üstünde tüten bir kâse çorbayı önüme ittirdiğinde gözlerimi yüzünde gezdirdim. Bana tekrardan arkasını dönüp kendisine de bir kâse doldurdu. İki kaşık çıkarıp karşılıklı yerleştirdikten sonra çantasını eline aldı. Bir kutu ilaçla telefonunu eline alarak gözlerini yüzüme dikti. Attığı bakıştan çorbamı içmemi istediğini anlarken kaşığıma uzandım.

Rüya birini arayıp telefonu kulağına yasladı. "Anne ne zaman geliyorsunuz eve?" İmge teyzenin sesini net bir şekilde duyamıyordum. Kulaklarımdaki uğultu hâlâ çok fazlaydı. "Ben birazdan geçeceğim, dün gece Ardıç'ın evinde kaldım. Ardıç biraz hasta ama onu bizim evde kalmaya ikna edemedim. Bu yüzden seni aradım biraz da. Şimdi karşımda oturuyor, sen onunla konuşur musun?"

Kaşığı ağzımdan çekerek Rüya'ya bakarken, bir saniye sonra telefonunu bana uzattı. Beni gerçekten annesine mi şikâyet etmişti? Uzattığı telefonu elime alıp kulağıma yasladım. "Günaydın, İmge teyze."

"Neyin var?" diyerek direkt konuya girmesiyle bakışlarımı masanın üzerindeki ahşap desenlerde gezdirmeye başladım. "Bir şeyim yok, Rüya abartıyor."

Rüya bir şeyler homurdandı ve telefonu bir anda kulağımdan çekip alarak annesine her şeyi ayrıntılarıyla anlattı. Maçı, hakemin davranışlarını, hastaneye gidişimizi, beyin sarsıntısı geçirdiğimi... En sonunda attığı

bombanın enkazıyla uğraşmam için telefonu yeniden bana verdiğinde dışarıya sıkıntılı bir nefes bıraktım. "Ben gerçekten iyiyim."

İmge teyze iç çekip konuştu. "Ardıç, eğer eve döndüğümde seni orada görmezsem gerçekten çok sinirleneceğim," dedi. Sesini ilk kez bu kadar sinirli duyuyordum. "Kahvaltınızı yapın ve eve geçin, anlaşıldı mı?"

"Ama-"

"Anlaşıldı mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp, "Anlaşıldı," dedim yalnızca. Rüya karşımda zaferle gülümsedi. Annesine asla karşı çıkamayacağımı biliyordu. Bilerek bu kozu kullanmıştı.

Telefonu kapattığımızda bir süre sessizce çorbalarımızı içtik. Uzun süreli sessizliği bozan ilk şey, Rüya'nın masanın üzerinde titreyen telefonu oldu. Telefonunu eline alıp ona gelen mesaja cevap yazarken dikkatle onu izliyordum. Çok ciddi görünüyordu. "Kim o?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Bakışlarını saniyelik bir şekilde bana çevirip, "Çınar," dedi. "Seni soruyor."

"Beni mi soruyor?" diye sordum. Sesimdeki şaşkınlığa engel olamamıştım.

"Evet, dün hastanede o kadar bekledi. Şimdi de merak etmiş." Rüya telefonunu bir kenara bıraktıktan sonra gözlerini yüzüme dikti. "Hatırlamıyor musun?"

"Bölük pörçük," diye mırıldandım. Hastaneye kadar gelmiş, bir de beklemiş miydi? *Neden?*

Rüya elini boynuna atıp dirseğini masaya yasladı. "Ne hatırlıyorsun dünle ilgili?"

"Maçı biraz hatırlıyorum," dedikten sonra kaşlarımı çattım. "Senin bağırdığını hatırlıyorum." Hatta bu net olarak hatırladığım son şeydi.

"Başka?" diye sordu. Ağrı kesiciyi uzatıp önüme bir bardak su koyduğunda teşekkür ettim. Hapı ağzıma atıp bardaktaki tüm suyu içerken, bir kısmının çenemden aşağı aktığını hissediyordum ama umurumda değildi. Gerçekten susamıştım.

Boş bardağı masaya bıraktıktan sonra, "Başka..." diye mırıldandım. Dudaklarım hâlâ nemliydi. Onları birbirine bastırdım. "Bilmiyorum, Rüya. Kafam çok karışık."

"Anladım." Rüya boynundaki eliyle saçlarını geriye attığında bakışlarım boynuna indi. Kaşlarım hafifçe çatılırken, "Senin boynuna ne oldu?" diye sordum.

Rüya elini yeniden boynuna götürdü. "Ne olmuş?"

Parmağımın ucuyla boynundaki bene dokundum. "Şurası biraz kızarmış."

"Öyle mi? Uyurken kaşımışımdır," dedi hızlıca.

Bu kez, "Anladım," diyen ben oldum. Rüya'nın boynuna bakmaya devam ederken gözümün önünde o beni öptüğüm bir görüntü canlandı. Hayali bile nefesimi kesmeye yetiyordu. Gün içinde ona olan arzumu bastırdığım gibi düşlerimde de bunu yapabilmek istiyordum ancak Rüya'nın isminin ironisinden mi bilinmez, ona sadece *rüyalarımda* kavuşabiliyordum. Zihnim bile bu halime acıyor olmalıydı. Bana çok gerçekçi oyunlar oynuyordu. Rüya'yı kollarımın arasına aldığım, hasretini çektiğim boynundaki beni öptüğüm ve Rüya'nın da bana karşılık verdiği oyunlar...

Buna asla yeltenmeyecektim. Zaten yeltenecek olsam dahi Rüya bana hayatta izin vermezdi. Belki anın şaşkınlığından beni itmeyebilirdi ancak karşılık da vermezdi. İçime derin bir nefes çektim.

Gözümün önüne gelen o görüntü sapkın zihnimin ürününden başka bir şey değildi.

RÜYA

Yeni çarşafları serdikten sonra yastıkları elimle kabartıp geriye çekildim ve yatağın durumuna baktım. Ardıç'la eve geleli yarım saat oluyordu. Kardeşlerime birkaç gün Ardıç'ın bu evde kalacağını söylediğimde Acar kendi odasını hazırlamamızı istemişti. Ardıç her şeye itiraz ettiği gibi buna da etmişti ancak ne Acar ne de ben onu dinlemiştik.

"Evet hazır." Omzumun üzerinden Ardıç'a baktığımda ayakta dikildiğini fark edip kaşlarımı çattım. "Ben sana oturmanı söylememiş miydim?"

"Sıkılıyorum ama."

"Birkaç gün sıkılacaksın. Dinlenmen gerekiyor."

Ardıç huysuz bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışlarım gerilen kol kaslarına kaydığında *huysuz çocuk* tanımı tamamen aklımdan silinip gitti. Dün gece o kolların beni nasıl sıkıca sardığını hatırladım. Parmakları kazağımdan içeriye...

"İyiyim diyorum sana." Ardıç'ın sesi düşüncelerimi bölerken silkelendim.

"Evet ve ben de sana inanmıyorum." Elimle yatağı işaret ettim. "Otur."

Kaşlarını çattı. "Köpek mi eğitiyorsun?"

"Köpek olsan sana söz dinletmek daha kolay olurdu," dedim sinirle. Acar'ın odasından dışarı doğru yürürken, Ardıç bir anda elini kapıya koyup çıkışımı engelledi ve bana doğru eğildi. "Yaralanmak benim suçum değil," dedi benim aksime sakince. Ses tonu kalbimi yerinden hoplatıyordu. Belli ki bu sinirli tavrım ona dokunmuştu ancak sinirlenmemek elde değildi. Sinirimi Ardıç'tan çıkarmayı ben de istemezdim. Nitekim sebebi oydu.

Kendine hiç dikkat etmediği için sinirliydim. Beni dinlemediği için sinirliydim. Hatırlamadığı için...

Uyandığında dün gece yaşananlar hakkında konuşmak istemiştim ancak aklı öyle allak bullak olmuştu ki bu konunun hiç sırası değildi. Belki tamamen iyileştiğinde ve zihnindeki karmaşa son bulduğunda konuşurduk. Konuyu bundan sonra nasıl açacağımı hiç bilmiyordum. İnsan durup dururken en yakın arkadaşıyla nasıl öpüştüklerini konuşmazdı, değil mi? Ardıç hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Ben nasıl unutacaktım?

"Biliyorum," diye mırıldandım yüzüne bakmadan. "Ama yaralandıktan sonra kendine dikkat etmemek senin suçun."

Ardından beni geren bu ortamdan hızlıca çıktım ve mutfakta bir şeyler atıştıran kardeşlerimin yanına ilerledim. Ezgi beni gördüğü anda sordu. "Ardıç abi nasıl?"

Ben, Ezgi'nin sorusuna cevap veremeden Acar konuştu. "Beyin sarsıntısı geçirdiğini neden bize söylemedin?"

"Teker teker gelin." Parmaklarımla alnımı sıvazladım. "Ciddi bir şey yok, sizi de endişelendirmek istemedim. Zaten boks maçlarında normal bir şeymiş bu. Birkaç gün dinlenecek, kafasına dikkat edecek."

"Ciddi bir şey yoksa neden ruh gibisin?" diye soran Acar'la alnımı sıvazlayan parmaklarım öylece durdu. Haklı bir soruydu ve cevabını da biliyordum ancak bu cevabı halihazırda çok kıskanç olan erkek kardeşime verecek değildim. Zaten dün Ardıç'ın evinde kalmış olmamdan ötürü epey huzursuzdu. Bir de öpüştüğümüzü bilse acaba ne tepki verirdi? Gerçi öpüştüğümüzü Ardıç bile bilmiyordu.

"Çünkü dünden beri uyumadım." Mutfakta geçirdiğim her saniyede farklı bir soruyla karşılaşacağımı anladığımda ayaklanıp iki kolumun altına sandalyeleri sıkıştırdım ve onları Acar'ın odasına taşıdım. Ardıç nihayet sözümü dinlemiş, yatağa geçip oturmuştu. Kolumda sandalyelerle odaya girişimi görüp yardım etmeye yeltendiğinde ondan hızlı bir hareketle kurtuldum ve sandalyeleri yere bıraktım.

"Yardımına ihtiyacım yok. Şu an ihtiyacım olan tek şey, senin dinlenmen ve hiçbir şey yapmaman. Anlaşıldı mı?"

"Ama-"

"Anlaşıldı mı?"

Ardıç kafasını onaylarcasına sallayıp hafifçe tebessüm etti. Getirdiğim sandalyeleri yatağın kenarına koyduktan sonra geri çekildim ve bu sandalyelerin Ardıç'ın cüssesi için yeterli olup olmayacağını hesapladım. Belki de bir sandalye daha getirmeliydim. Tam bunu yapmak için yeniden odadan çıkacaktım ki Ardıç'ın itirazını duydum.

"Ben bebek miyim, Rüya? Bu ne şimdi?" Eliyle yatağın kenarındaki sandalyeleri işaret etti.

"Uyurken düşersin diye."

"Uyurken hareket bile etmiyorum."

"Belki edesin gelir ve düşüp kafanı vurursun. Tedbirli olmanın hiçbir zararı yok." Elimle çenemi ovuşturup gözlerimi kıstım. "Seni yatağa mı bağlasam acaba?"

Ardıç yüzüme öylece bakarken ağzımdan çıkanlar kulağıma ulaştı ve bir anda nerelere çekilebileceğini fark ettim. "Ben bir sandalye daha getireyim,"

diye mırıldanarak odadan tüydüğümde elimle yüzüme yelpaze yapma ihtiyacımı bastırmak için ikisini de sıkıca yumruk yaptım.

Başka bir sandalyeyi daha kolumun altına kıstırıp tekrardan Acar'ın odasına yöneldim. İçeriden Ezgi'nin sesi geliyordu. Kapı eşiğinde dikilerek ikisini izledim. "Ardıç abi nasılsın?"

Ardıç hafifçe gülümseyip, "İyiyim," dedi. Evimize geldiği ilk gün, annem Ezgi'ye hamileydi. Ezgi'nin bebekliğini görmüştü, bu yüzden ona karşı çok başkaydı.

"Canın sıkılmasın diye spor dergileri getirdim. İçlerinden bir tanesinde sen de varsın." Ezgi, yatağın ucuna oturup bahsettiği dergiyi eline aldı ve Ardıç'ın olduğu sayfayı açıp ona gösterdi. "Tanıdığım en yakışıklı boksör sensin," dediğinde Ardıç güldü. Omzumu kapı eşiğine dayayarak gülüşüne baktım. "Daha da konuşurdum ama ablam beyin sarsıntısı geçirdiğini söyledi. Başını ağrıtmadan gidiyorum o yüzden." Ezgi, Ardıç'ın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Geçmiş olsun, Ardıç abi."

"Teşekkür ederim güzellik." Ezgi seke seke Acar'ın odasından çıktığında elimdeki sandalyeyi diğer sandalyelerin yanına yerleştirdim.

"Bir şeye ihtiyacın olursa söyle diyeceğim ama söylemezsin." Bezgince nefesimi dışarıya bıraktım. "O yüzden saat başı gelip seni rahatsız edeceğim."

"Sen bilirsin," diye mırıldandı Ardıç.

Parmaklarımı sandalyenin sırt kısmına sarıp Ardıç'a baktım. Onun da gözleri üzerimdeydi. Kısa bir an, dün gece yaşanan her şeyi itiraf etme isteğiyle dolup taştım. Dudağımı içten ısırarak kendimce konuşmamı engellemeye çalışırken duyduğum kapı sesiyle odağım bir anda dağıldı ve kapıya doğru baktım.

Annem ve babamın gittikçe yaklaşan sesleri kulağıma doluyordu. Birkaç saniye sonra annem odadan içeri girdi. "Oğlum?" dedikten sonra Ardıç'a yaklaştı. Yüzündeki endişe açıkça okunuyordu. Yatağın ucuna oturup elini Ardıç'ın yanağına koydu. "İyi misin? Bir yerin ağrıyor mu?"

"İyiyim, İmge teyze. Endişelenmeye gerek yok."

Annemin ve babamın güven verici varlığı kalbime çökmüş ağırlığı oradan kaldırırken, hissettiğim her şey bir anda yüzeye çıktı. Annemle Ardıç'ı yalnız bırakıp odadan çıktığımda kapının önünde babamla karşılaştım. İlgi dolu gözleri yüzümde geziniyordu. Çökmüş duruşumu düzeltmek, dik durmak istemiştim ancak oradan oraya koşuşturan ve dün geceden beri türlü şeylerle mücadele eden halim babamın gözlerini gördüğüm anda bir kenara çekilmişti. Korkuyla titremeye başladım.

"Baba," dedim titreyen sesimle. Babam hiçbir şey söylemedi. Bana yaklaşarak elini başımın arkasına koydu ve beni göğsüne çekip saçımı öptü. "Geçti kızım. Geçti."

Kopma noktam da tam olarak buydu. Gözyaşlarım öylece gözlerimden dökülmeye başladı. "Çok korkunçtu baba. Yüzü kan revan içinde kalmıştı. Gözlerini bir türlü açmıyordu. Ne yapacağımı bilemedim." Sarsılarak ağlarken hıçkırıklarım babamın göğsünde boğuklaşıyordu. Babam ise yalnızca sırtımı sıvazlıyor, okşadığı saçlarıma minik öpücükler konduruyordu. "Tamam bebeğim, hepsi bitti. Ben buradayım, korkmana gerek yok. Baban burada."

Yirmi iki yaşında genç bir kız olmayı bıraktım ve babamın küçük kızına dönüştüm. Göğsünde özgürce ağlarken, zaman içinde ağlamam şiddetini yitirerek iç çekişlere dönüştü. Babam tüm bu süre boyunca beni sıkıca sarmayı hiç bırakmadı.

Yaşadığım sarsıcı olayın etkisi onun güven veren kollarında küçüldükçe küçüldü. Babam, Ardıç'a olanların peşine düşecekti. Ona bunu yapanlara karşılığını verecekti. Bundan emindim.

Gecenin bir yarısı sebepsiz yere uykumdan uyandığımda telefonumu elime aldım ve ekranı açıp ışığa alışmaya çalıştım. Saat dörde geliyordu. Derin bir nefes alarak telefonu bıraktım. Biraz olsun uyanan zihnimin düşündüğü ilk şey, Ardıç'tı. Ne durumdaydı? Üzeri açılmış mıydı? Başı rahat mıydı?

Uyanmamın sebebinin bu olabileceğini düşünerek yataktan kalktım ve odamdan çıkıp Ardıç'ın kaldığı odaya ilerledim. Kapısı aralıktı. Hafifçe itti-rerek parmaklarımın ucunda ilerlemeye başladım.

"Rüya," diyen Ardıç'ın sesiyle bir anda yerimde sıçradım. "Ne yapıyorsun?"

"Ben olduğumu nereden biliyorsun?" dedim fısıldayarak.

"Saat başı rahatsız edeceğini söylemiştin," dedi. "Beni beklentiye soktun."

Kurduğu cümleyle kaşlarımı çattım. Beyin sarsıntısından olsa gerek biraz... farklı konuşuyordu. "Seni kontrol etmek için gelmiştim. Uyandırdım mı? Özür dilerim."

"Uyandırmadın çünkü hiç uyumadım."

"Neden?" diye sordum ona yaklaşarak. Gözlerim karanlığa alıştığı için onu daha rahat seçebiliyordum. İç çekip başını hafifçe yatak başlığına yasladı. "Midem bulanıyor. Geçmesini bekliyorum."

"Ekmek getirmemi ister misin? Mideni bastırır belki."

"Hayır." Ardıç kafasını bana doğru çevirip yüzüme baktı. "Neden ayakta duruyorsun? Otursana."

Bunu istemesine şaşırsam da yatağın ucuna oturdum ve gözlerimi Ardıç'ın yüzüne diktim. Sıkıntılı bir ifadesi vardı. "Ağladığını duydum," dediğinde ses tonu içime oturdu. "Sana yaşattığım korku için özür dilerim."

Kötü şeylerden bahsetmek istemiyordum. Artık her şey geride kalmıştı ve Ardıç iyiydi. Odaklanmak istediğim şey de buydu. "Birkaç gün rahat durup da dinlenmezsen seni affetmem," dedim ciddiyetle. Ardıç'ın gülüşünü duyduğumda tebessüm ettim. Karanlık yüzünden tam göremiyordum ancak Ardıç'ın gülen yüzünü hayal etmek benim için zor bir şey değildi.

Ardıç, ileriye uzanıp elimi tuttu ve başparmağıyla elimin üstünü hafifçe okşadı. Bu ufak hareket *her şey geçti* demekti. Kalbimdeki son korku kırıntıları da onun okşayışları karşısında silinip gitti. Sessizce elimi tutan eline baktım. Kalbimin ritmi düzensizleşmeye, kulaklarım çınlamaya başladı.

"Bana bir şeyler anlatır mısın?" diyen Ardıç'ın sesini zorlukla duydum. "Uykum var ama uyuyamıyorum."

"Anlatayım," diye mırıldandım. "Ne anlatayım?"

"Ne istersen."

"Pekâlâ, uzan o halde." Söylediğimi yapıp uzandı ve başını yastığa yasladı. Yatağın önüne koyduğum sandalyelerden birine geçip otururken elimi bir içgüdüyle uzatarak Ardıç'ın saçlarına daldırdım. Hafifçe okşayarak dinlediğim masalları birbirine karıştırıp anlattım.

Sanırım bir noktada Külkedisi, üvey annesinin verdiği elmayla zehirlenmişti ve uykusundan uyanmasının tek yolu bir kurbağanın gelip onu öpmesiydi. Ancak Ardıç için bunun önemli olduğunu düşünmüyordum. O, masal dinlemeden büyümüş bir çocuktu. Sık sık dile getirmese de onun gözlerinin arkasına saklanan acıyı hep görmüştüm.

Neredeyse uykuya dalmak üzere olduğunu düşündüğüm Ardıç, elimi sıkıca kavrayıp kendi yanağına yasladı. "Keşke annem de böyle yapsaydı," diye fısıldadı. Tek cümlesiyle kalbim paramparça olurken, Ardıç'ın düzenli bir şekilde inip kalkan göğsüne baktım. Çoktan uykuya dalmıştı ancak sözleri o kadar canımı yakmıştı ki saçlarını okşamayı bırakamadım.

Orada kaç dakika oturduğumu bilmiyordum ancak nihayet kendime geldiğimde bunun kısa bir süre olmadığının farkındaydım. Elimi istemeye istemeye Ardıç'ın yumuşacık saçlarından çektim. Yorganı omuzlarına kadar örterken uyuyan yüzünü daha net görüyordum. Yüzümde hafif bir tebessüm belirdi ve duymayacağını bilsem de fısıldadım.

"İyi geceler, Ardıç."

ARDIÇ

Saatlerdir uyuyamamanın getirdiği gerginlikle nefesimi dışarıya bırakıp yatakta diğer tarafa döndüm. Aslında saatlerdir değil, günlerdir uyuyamıyordum. Bir hafta Rüya ile aynı çatı altında kalmış, nihayet bugün kendi evime dönmüştüm. Doktor iyi durumda olduğumu söylemişse de dün yine onların evinde kalmıştım. Ve Rüya ile aynı çatı altındayken... uyumak zor olmuştu. Özellikle de onunla sarılarak uyumayı tattıktan sonra gecenin bir yarısı odasına girip yanına kıvrılmamak için kendimle uzun konuşmalar yapmak mecburiyetinde kalmıştım.

Kendi evime döndüğümde, Rüya'nın yan odada uyumayacağının bilincinde olacak ve uykum kaçmayacaktı. Böyle düşünmüş ve fazlasıyla yanılmıştım. Gözlerimi kapattığım anda, Rüya'nın yüzü karanlıkta canlanıyordu. Bu alışkın olduğum bir şeydi ancak bu sefer hayallerim çok daha farklıydı.

Homurdanarak yüzümü yastığa gömdüm ve gözlerimi daha sıkı bir şekilde yumdum. *Rüya'nın dolgun, kızarmış dudakları...* Dişlerimi sıkarak sırtımı yatağa yasladım ve içime derin bir nefes çektim. *Rüya'nın boynundaki beni...* Sessizce küfredip ikinci yastığı suratıma kapattım ve uyuma çabalarıma devam ettim. Bu sefer aklımda canlanan görüntü neredeyse kalbime indirecekti.

Rüya'nın dudaklarını ve hasretini çektiğim boynundaki benini öptüğüm bir görüntü... Sapkın bir şekilde, hayalimde Rüya da bana karşılık veriyor hatta boynunu açmak için kafasını geriye atıyordu. Midem kasılırken anı bu kadar gerçekçi hayal etmem yüzünden kalbim maraton koşmaya başladı. Yüzümdeki yastığı çekip, "Yok artık," diye homurdandım ve yatağımda doğruldum. "Sen iyice kafayı yedin gerzek herif."

Bu saatten sonra uyku tutmayacağını anladığımda yatağımdan kalkıp odamdaki pencereye doğru ilerledim ve perdeyi çektim. Dışarıyı, gecenin hareketsizliğini izlerken ellerimi giydiğim eşofmanın ceplerine sokup omuzlarımı geriye attım. Bakışlarımı karşımdaki binadan uzak tutma çabam sadece birkaç saniye sürdü. Gözlerimi Rüya'nın ailesiyle beraber oturduğu katta gezdirdim.

Daha dün o evin içindeydim. Sık sık kahvaltıya gittiğim olurdu ancak kahvaltı hazırlanmadan önceki saatlere denk gelmemiştim. Rüya'nın erkek kardeşi Acar'la olan atışmaları ve güreşmeleri, annesinin adeta küçük bir

versiyonu olan Ezgi'nin abisi ve ablasını ayırıp onları azarlaması... dünyanın en sıcak ortamıydı.

Yüzümdeki hafif tebessümle o sıcak anları düşünürken bina kapısında bir hareketlenme gözüme çarptı. Bakışlarımı oraya çevirdiğimde şaşkınlık yüzümdeki tebessümü silip götürdü. Artık kafayı mı yemiştim yoksa Rüya gecenin bu saatinde, herkes uyurken ve onun da uyuması gerekirken dışarıya mı çıkıyordu?

Odama doğru dönüp telefonumu elime aldım ve yeniden pencerenin önüne geçtim. Hızlıca Rüya'yı ararken bir yandan da gözümü o olduğunu düşündüğüm kızın üzerinde tutuyordum. Tahminimce koşu yaptığım parka doğru ilerliyordu. Görüş açımdan çıktığında panikle dudağımın kenarını kemirmeye başladım.

Rüya nihayet telefonu açtığında uykulu sesini duymayı bekledim. Duyarsam rahatlayacaktım ancak Rüya gayet canlı bir sesle, "Ardıç?" dedi. Sesi canlıydı ama... titriyor muydu?

"Dışarıda mısın?" diyerek direkt konuya girdim.

"Evet."

"Evdekilerin haberi var mı?" Dişlerimi sıkarak konuşuyordum.

"Hayır, herkes uyuyor."

"Kızım sen delirtecek misin beni? Gecenin bir yarısı kimseye haber vermeden neden dışarıya çıkıyorsun? Ya başına bir şey gelirse?"

Bir yandan azarlarken, bir yandan da montumu alarak odamdan çıktım. Benim için değildi, bana kalsa direkt bu şekilde dışarıya çıkardım ancak Rüya'nın üşüyor olma ihtimaline karşı montumu yanıma almak istemiştim. Evimin kapısına vardığımda Rüya'nın hıçkırdığını duydum.

"Geldi zaten," dedi. Olduğum yerde kalakaldım. "Ben galiba hastayım."

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken çenemi olanca gücümle sıktım. "Parkta mısın?"

"Evet."

"Yanına geliyorum, sakın bir yere ayrılma. Telefonu da açık tut."

Aceleyle evin anahtarını cebime sokup ayakkabılarımı giydim, asansörün kaçıncı katta olduğuna baktım. En üst kattaydı. Nefesimi dışarıya bırakarak kapıyı kapattım ve merdivenlerden son hız inmeye başladım. Dışarıya çıktığımda gecenin soğuğu tüm acımasızlığıyla bedenime saldırıyordu ancak bundan ziyade Rüya'nın kurduğu o tek cümle beni tir tir titretiyordu. *Ben galiba hastayım. Hastayım.*

"İki dakikaya oradayım," diyerek Rüya'yı bilgilendirdim ve telefonu kapatmadan cebime koyup koşmaya başladım. Ne demek istemişti? Ne

hastalığından bahsediyordu? Rüya hiç hastalanmazdı. Bağışıklık sistemi oldukça güçlüydü ama zaten Rüya'nın bahsettiği grip gibi bir hastalık değildi. Eğer öyle olsaydı sesi bu kadar kötü gelmezdi.

İçime düşen kötü hissi kovaladım ve Rüya'yı gördüğüm anda telefonumu kapatıp birkaç hızlı adımda yanına vardım. Rüya kafasını kaldırıp buğulu kahveleriyle bana baktı. İlk kez sıcacık bakmıyordu gözleri. Bu gerçek; sanki erimden et koparıyorlarmış gibi canımı yakıyor, kalbimin korkuyla çarpmasına neden oluyordu.

Ne yapacağımı, o gözleri nasıl eski haline getireceğimi bilmiyordum. Yanımda getirdiğim montu omuzlarına örtüp Rüya'yı omuzlarından sıkıca kavradım ve yüzünü inceledim. Kalbimin atışları kulağımda gümbürdüyordu. Kendimi daha fazla geride tutamadım. Rüya'nın başını kavrayıp göğsüme çektiğim anda hıçkırıkları göğsümde boğuklaşmaya başladı. Rüya göğsümde içli içli ağlarken, hayatım boyunca bir kere bile söylemediğim kelimeler öylece dudaklarımdan çıkıverdi.

"Çok korktum, Rüya. Çok korktum..." Saçlarını gayriihtiyarı bir şekilde okşarken sayıklamaya devam ettim. "Çok korktum."

Ölümle yüzleştiğim olmuştu. Hayatımın ilk döneminde üvey babam olacak o adamdan görmediğim eziyet kalmamıştı. Acımasız adam, sanki karşısındaki çocuk değilmiş de kendi kalıbından biriymiş gibi beni döverdi. Yemek yiyemez, su içemezdim. Soğuk kış günlerinde incecik kıyafetlerle dolaşırdım ve yine soğuk bir kış günü dışarıya atılmış, donarak ölmenin eşiğinden dönmüştüm. Bu anların birinde bile ağzımdan *korktum* lafı çıkmamıştı. Korkmadığımdan değildi, çok korkmuştum. Sadece dile getirmemiştim.

Ama Rüya... benim kırmızı çizgim, basılmaması gereken damarımdı. En zayıf noktamdı. Ruhumun kırık parçalarını Rüya sayesinde ve onun için bir araya toplamıştım ben. Bu hayatta yaralarıma üfleyen ilk kişiydi. Onun saçının teline dahi bir zarar gelmesine dayanamazdım.

Rüya'nın hıçkırıkları şiddetlendiğinde nefes alabilmesi için onu geriye çektim ve yüzünü avuçlayarak kendi hizama kaldırdım. "Sakinleş de anlat bana. Neyin var? Ne hastalığından bahsediyorsun?"

"Kalbim," dedi Rüya kesik kesik. Elini yumruk yapıp kalbine doğru götürdü. "Çok acıyor, Ardıç. Durup dururken acıyor. Ben babama ne diyeceğim? Babam çok üzülür."

Tekrar tekrar aynı lafları sarf ederken ağlamaya devam ediyordu. Artık nefesleri ona yetmemeye başlamıştı. Rüya'nın yüzünü avuçlayan ellerimle onun ıslak yanaklarını sildim ve öne doğru eğilip alnımı alnına yasladım.

"Sakinleş güzelim. Sakinleş. Derin bir nefes al." Rüya'nın iyice nefesi kesilirken çaresizce sesimin yükselmesine engel olamadım. "Rüya nefes al."

Bir türlü nefesini düzene sokamıyor, hıçkırıklarına engel olamıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Etrafıma bakınıp Rüya'yı sakinleştirecek bir şey düşünürken aklıma gelen en iyi ihtimal onu şaşırtmaktı. Şaşırtmak... Ne yapabilirdim? Onu nasıl şaşırtabilirdim?

Aklımda canlanan fikirle derin bir nefes alıp Rüya'yı yeniden göğsüme çektim. Bundan bir süre önce Rüya'nın benden istediği bir şey vardı. Kesin bir şekilde reddetmiştim ancak şu anda onu sakinleştirmek için her şeyi yapardım. Dudaklarımı aralayıp *asla yapmam* dediğim o şeyi yaptım; Rüya'ya şarkı söyledim.

"Ver bana düşlerimi, ver bana gülüşlerimi. Yanarsın ah yanarsın, verirsen bana kendini."

Rüya'nın sesi soluğu o anda kesildi. Onu göğsüme daha sıkı bastırıp söylemeye devam ettim. Açık bir aşk itirafı gibi geliyordu. Ona kavuştuğum rüyalarımı bana vermesini istiyordum. Oradaki gülüşlerimi istiyordum ancak bir yandan da gerçekleşirse Rüya'nın yanacağını biliyordum. Hem onun tarafından görülmeyi deli gibi isteyip hem de köşe bucak kaçmam bu yüzdendi.

Rüya'nın soluklarının düzene girdiğini duyduğumda sessizleştim ve burnumu saçlarının arasında gezdirmek için kendime birkaç saniye verdim. Onu bırakmak için hazır değildim ancak bırakmak zorundaydım. Geriye çekilerek ağlamaktan kızarmış gözlerine baktım. Islak kirpikleri birbirine yapışmıştı, yüzü kızarıktı ve birkaç saniyede bir burnunu çekiyordu. Ve yine de dünyanın en güzel kızıydı.

"Şimdi anlat bana," dedim kısık sesle. Rüya'nın yanağındaki ıslaklığı sildim. "Ne hastalığından bahsediyorsun?"

"Kalbim," dedi Rüya. Dişleri birbirine çarpıyordu. "Ritmi bozuluyor durup dururken. Öylece uzanıyordum, uyuyacaktım ama birden o kadar hızlı atmaya başladı ki uyuyamadım. Babam..."

Babası doğuştan kalp hastasıydı ve çocuklarına da kendi hastalığını geçirmekten çok korkmuştu. Üç çocuğu da sağlıklı doğmuştu ancak bu kalp rahatsızlıklarına yatkın olmadıkları anlamına gelmezdi. Kahretsin...

"Üşüyorsun," dedim buz gibi bir tonda. "Gel, evde konuşalım." Rüya'yı kolundan tutarak kaldırdım ve beraber yürümeye başladık. *Kalp hastalığı, kalp sancısı, kalp yetmezliği, kalp çarpıntısı...*

---

* Yaşar Kurt - Ver Bana Düşlerimi.

Rüya'nın bana söylediklerinden sonra aklımdan bildiğim tüm kalp hastalıklarını geçirdim. Bunlardan birinin bile Rüya'da olmasını istemiyordum. Nereden çıkmıştı şimdi bu şikâyetler? Rüya hep sağlıklıydı. O hasta olamazdı. Olmamalıydı. Mümkün olsa kendi canımı çıkarıp ona verecek durumdayken Rüya'ma bir şey olmamalıydı.

Rüya'm...

Aklımdan geçirdiğim düşüncelerin zavallılığı kendimle dalga geçmek istememe sebep olurken yanımda yürüyen Rüya'ya baktım. İkimiz de sessizdik. Soğuktan titreyen çenesi ve birbirine çarpan dişlerinden dolayı eve geçip orada konuşmaya devam etmemizi söylemiştim ancak sebebi aslında soğuk değildi. Bu durumla nasıl başa çıkacağım hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu.

İhtimali bile beni ürkütüyordu. Rüya için ölürdüm, ölürdüm de... Bu, onun canına can katar mıydı? Onun için ölebilecek kadar onu severken, onun acı çekmesi benim için dayanılmaz bir gerçekti. Rüya'nın eli kalbinin üzerindeydi, yüzünü hafifçe buruşturmuştu. Canı yanıyordu. Bunu görüyordum ve onun için ölüp bitmeme rağmen elimden hiçbir şey gelmiyordu. Onu rahatlatmalı, korkusunu dindirmeliydim. *Ama nasıl?* Ben bile hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Rüya'yı nasıl rahatlatacaktım?

Nihayet evimin kapısına geldiğimizde Rüya'nın omuzlarına örttüğüm montumun cebine uzandım ve anahtarı aldım. Kapıyı açıp içeri girdik. Aklımdan onu teselli edebileceğim cümleleri sıralarken Rüya'nın sesi düşüncelerimin arasına girdi.

"Sen nasılsın şimdi?" diye sorduğunda kaşlarımı çatıp, "Ben mi?" diye mırıldandım. Neden durup dururken nasıl olduğumu sormuştu ki?

"Başın ağrıyor mu hâlâ?" diyerek açıkladığında çatık kaşlarımı gevşettim. Beyin sarsıntısı geçirdiğim gerçeği son yarım saattir aklımdan çıkmış durumdaydı.

"Yok. İyiyim ben." Elimi Rüya'nın sırtına koyup oturma odasındaki kanepeye yönlendirdim. Rüya üzerindeki montumu çıkarıp koltuğun kenarına bıraktı. Bir battaniye alarak Rüya'yı örttüm. Bunun ona ne faydası olacağını bilmiyordum, yine de elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Normalde ona en uzak noktaya otururdum ancak bu sefer bedenimi aptal kalbim yönetiyordu. Rüya'nın hemen yanına oturup başımı ona çevirdim.

"Doktora gideriz," diyerek konuyu yeniden açtım. Boğazımda kocaman bir yumru vardı, yutkunarak gönderdim. "Seni ben götürürüm, babana söylemene gerek kalmaz. Bir şeyin yoksa da adam boşuna endişelenmemiş olur."

Şu an için derdim kesinlikle bu değildi ancak Rüya'nın bunu dert ettiğini biliyordum. Kalp hastası babasının, kalp hastası çocuğu olmaktan korktuğunu biliyordum. Babasının bu durumu öğrenip de üzülmesinden korkuyordu. Zaten hiçbir zaman kendisini düşünen biri olmamıştı.

Rüya'nın her şeyine âşıktım ama onunla ilgili bir şeyi değiştirme şansım olsa kesinlikle daha bencil olmasını isterdim. Gerçi o zaman da Rüya, Rüya olmazdı. Dertli başına fazladan dert açmaz, sürekli sıcacık bakan kahveleri ve insana dünyanın en önemli kişisiymiş gibi hissettiren ilgisiyle yüreğimi yerinden hoplatmazdı. Ne kadar acıtsa da onu sevmek yaptığım en iyi şeydi.

"Peki ya..." Susup gözlerini sıkıca yumdu. Diğer ihtimali dile getirmek için cesaretini toplamaya çalıştığını fark ettim. Ağlamaktan birbirine yapışmış kirpiklerini araladı ve bakışlarını boşluğa dikti. "Ya diğer türlü olursa? O zaman babama ne söyleyeceğim?"

"Diğer türlüsü olmayacak," dedim kendimden emin bir şekilde. Sanki kalp hastalığı çıksa Rüya'yı iyileştirmeye yetkim varmış gibi konuşuyordum. İyileşmek, iyileştirmek... hiç bilmediğim şeylerdi. Bu durumda asıl yeteneği olan Rüya'ydı ancak onun da kendisi üzerinde kahretsin ki bir etkisi yoktu. "Kalp hastası değilsin, bunu doktor da söyleyecek."

"Ben de buna inanmak istiyorum ama o zaman kalbim neden zamansızca acıyor? Hiç böyle şikâyetlerim olmamıştı, Ardıç."

"Belki sadece çarpıntın oluyordur," dedim. Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime yasladım. Yüzümdeki çaresizliği ona gösteremezdim. "Son zamanlarda çok büyük stres yaşadın." *Benim yüzümden.*

Bunu dışımdan söylemesem de Rüya aklımı okumuş gibi konuştu. "Maçtan önce de vardı bu."

Başımı bir anda Rüya'ya çevirdim. Hayatımda en hızlı sinirlendiğim andı. "Maçtan önce mi? Ne zamandır var?"

"Bilmiyorum ama çok yeni değil."

"Çok yeni değil," diye mırıldandım. Elimden gelen tek şey, Rüya'nın laflarını tekrar etmek ve sindirmekti. En azından bunun için çabalıyordum ama onun canının acıdığını bir türlü sindiremiyordum. "Seni aramasam bunu bana söyleyecek miydin bari?"

"Ketumluğum yüzünden beni mi suçluyorsun?" Tek gözünü kısıp imayla baktı. "Bu bana bir yerden tanıdık geldi ama..."

"Aynı şey değil," dedim. Dudaklarıma yayılan sırıtışa engel olamamıştım. Zaten beni bu durumda güldürebilecek tek kişi Rüya'ydı. Aslında tam tersi olması gerekiyordu. Benim onu rahatlatmam gerekiyordu ancak bu

konuda Rüya kadar iyi değildim. Rüya'nın aklıma gelmesi bile benim için sakinleştirici bir etmendi.

"Tamamen aynı şey."

"Hayır, karakterlerimiz farklı. Sen paylaşımcı bir insansın."

"Öyle göründüğümü biliyorum ama aslında en önemli şeyleri hep içimde yaşarım."

Omzumun üzerinden Rüya'ya baktım. "Ne gibi mesela?"

Yanlış görme ihtimalim de vardı ama bir saniye için ürperdiğine yemin edebilirdim. Elini boynuna götürüp, "Onlar da bana kalsın," dedi zorlukla.

"Hayır söyle," diyerek üsteledim. Rüya yavaşça yutkunup bana baktı. Söyleyip söylememeyi kafasında değerlendirdiğini görebiliyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dediğinde, "Sor," diye cevap vermem bir saniyemi bile almadı.

"Şimdi... sen de bir erkeksin."

"Öyleyim."

"Şimdi diyelim ki bir erkek var ve..." Rüya yanağının içini ısırarak birkaç saniye bekledi. "Ve bu erkek bir kıza yaklaşıyor. Ama daha önce o kıza hiç yaklaşmamış."

Kaşlarım çatıldı. Beynimde tehlike çanları çalıyordu. "Nasıl bir yaklaşmak bu?"

"Şey," dedikten sonra gözlerini kaçırdı. "Özel olan bir yaklaşım tarzı. Hani sarılmak, yanaktan öpmek gibi herkese yapabileceği bir şey değil de.. atıyorum, dudağından öpmesi gibi." Kalbime büyük bir sancı saplandı. Bu konuşmanın gittiği yerden hiç hoşlanmamıştım. "Ee?" diyerek devam etmesini belirttim.

"Bu ne anlama gelir? Yani bir erkek neden daha önce hiç yaklaşmadığı bir kıza yaklaşır?"

"Neden bunu merak ediyorsun?"

"Ediyorum işte," diyerek diretti Rüya.

Önüme döndüm. Neden bunları bana soruyordu ki? Neyin cevabının peşindeydi? "Kıza daha önce hiç yaklaşmamış mı?" diyerek Rüya'nın sorusunu tekrar ettim. Onaylarcasına mırıldandı. Bu öylesine sorulan bir soru değildi, böyle bir şey yaşamıştı ve sanki bir varsayımmış gibi soruyordu. "Farklı bir niyeti olduğunu hareketlerinden de belli etmemiş anladığım kadarıyla," dedim. Vereceği cevaptan gerçekten yaşanıp yaşanmadığı ortaya çıkacaktı.

"Hayır etmedi," dedi Rüya. Ağırca yutkunup başımı ona çevirdim. Kurduğum cümlenin amacını anladığında gözleri irileşti. Tuzağıma düşmüştü.

"Yani böyle bir şey yaşandı," diye konuştum dişlerimin arasından. Gözlerini kırpıştırmaktan öteye geçmedi. Yumruğumu sıktım. "Kim? Kim sana yaklaşmaya çalıştı?" Birkaç saniye için yanılmış olma ihtimalime sığındım ancak Rüya öyle bocalamıştı ki yanılma ihtimalim yoktu. Biri Rüya'ya *yaklaşmıştı*. "Kim?" diyerek direttim. Öfkemi kontrol altında tutmak için var gücümle çabalıyordum.

"Kimse," dedi aceleyle. "Kimse bana yaklaşmaya çalışmadı."

"Yalan söylüyorsun."

"Ben..." diye mırıldanırken bir anda ona yaklaştım. Rüya yutkundu. "Bilmiyor musun?"

Kafayı yiyecektim. "Neyi bilmiyor muyum?"

"Kimin..." dedi kesik bir şekilde. Gözlerini kaçırıp sözlerine devam etti. "Kimin bana yaklaştığını bilmiyor musun?"

Artık kendi aklımdan şüphe etmeye başlamıştım. Bana kesinlikle böyle bir şey anlatmamıştı. Anlatmış olsa unutma ihtimalim yoktu. Benim kıyamadığıma birinin dokunduğu gerçeğini nasıl unutabilirdim ki? Eğer böyle bir şey mümkünse ve zihnim bunu başarmışsa kendimi tebrik edecektim ancak Rüya hakkında böyle önemli bir şeyin aklımdan çıkması mümkün bile değildi.

"Bilmiyorum. Kim?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Rüya delirtme de söyle. Kim?" Korkarak sözlerime devam ettim. "Çınar mı?"

"Çınar?" Rüya'nın kaşları çatıldı. "Hayır."

"Kim o halde?" diye sabırla sordum.

Rüya çenesini sıkıp üzerindeki battaniyeyi attı ve ayaklandı. "Kimse kim, sana ne?" dedi sinirle. Arkasını döndüğünde öfkeyle ayaklandım. "Rüya!" Burada bana bir şeyler anlatıp tamamen açıklamadan gidemezdi. Rüya'nın önüne geçtim ve yanımdan geçip gitmesini engellemek için iki elimle dirseklerini sardım. "Ne kadar yaklaştı?"

Kahverengi gözleri hırsla benimkilere bakıyordu, dudakları da sinirden düz bir çizgi halini almıştı. Hızlı solukları kulaklarımı doldururken gözlerine farklı bir ifade yayıldı ve bir anda parmaklarının ucunda kalkıp yüzlerimizi birbirine hizaladı. İki eliyle omuzlarıma tutunduğunda nefes almayı bıraktım. Rüya yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı.

Dudaklarımız arasında tek nefeslik mesafe kaldığında fısıldayarak konuştu. "Bu kadar yaklaştı."

Öyle yakınımdaydı ki aklım düzgün çalışmıyordu. Rüya ise gayet konuşabilecek durumdaydı. "Bu yakınlık ne anlama gelir?" diyerek sorgulamasına devam etti. Bakışlarımı öpülesi dudaklarına çevirip sertçe yutkundum.

Bir cevabı varsa da bu yakınlıkta aklımdan uçmuştu. "Bilmiyorum, sen söyle."

"Ben sordum ama."

"Bilmiyorum," diyerek tekrarladım. Öncesinde ne konuşuyorduk? Her şeyi unutmuştum.

"Bilmiyorsun." Omuzlarımdaki ellerini göğsüme indirdiğinde çenemi sıktım. "O zaman bir anlamı yoktur herhalde."

Kulaklarım çınlıyordu. Aramızdaki tüm mesafeyi siktir edip o dudakların tadına bakmak istiyordum ve bunu neden yapmamam gerektiğiyle ilgili tüm sebepler bu yakınlıkta ortadan kaybolmuştu. Yutkunarak burnumun ucunu burnuna değdirdim. Rüya göğsümdeki ellerini yumruk haline getirip tişörtümün kumaşını buruşturdu.

"Bir anlamı var mı yok mu, öğrenmek ister misin?" diye sordum boğuk bir sesle. Neredeyse kendi sesimi tanıyamayacaktım. Onu öpeceğimi en açık bu şekilde dile getirebilirdim. Rüya tişörtümün kumaşını daha sert bir şekilde kavradığında sorumun altında yatan onayı sezdiğini anladım. Dudakları aralanırken ona doğru eğildim. Ilık nefesleri dudaklarıma çarpıyordu.

Rüya'yı öpmeme milim kalmışken dudaklarının arasından kesik bir nefes çıktı ve bir anda yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Ben..." Nefeslerini düzene sokmaya çalışırken gözlerini gözlerimden kaçırdı. "Ben artık eve dönsem iyi olacak," dedi ve birkaç saniye içinde kapımın kapanma sesini duydum. Öylece olduğum yerde dikilerek az önce Rüya'nın durduğu yere baktım. Onu öpeceğimi anlamış ve geri çekilmişti. Yüzünü buruşturmuştu. Beni öpme fikrinden iğrenmişti. *Benden iğrenmişti.*

Kendime olan öfkem bir şeyleri kırıp dökecek kadar fazlaydı ancak ilk kez parmağımı kıpırdatacak halim yoktu. Bedenimi kanepeye bırakıp başımı ellerimin arasına aldım. Yaşadığım kalp kırıklığıyla mücadele etmeye çalışırken bir yandan da Rüya'nın ılık nefeslerinin dudaklarımda bıraktığı hissi düşünüyordum. Nefis olduğu kadar... tanıdıktı da. Neden tanıdık geliyordu?

Yaşadığım farkındalıkla ellerimi başımdan çekerek boşluğa baktım. *Siktir.*

Onu öpen bendim.

Altı yıl önce

Uzun uğraşlarım sonucu bulduğum adresin yakınlarında arabamı durdurduktan sonra yavaş adımlarla araçtan indim ve telefonumdan adrese bakarak ilerlemeye devam ettim. Nihayet o evin önünde adımlarımı durdurduğumda başımı kaldırıp binaya tereddütle baktım. Burası, Çınar'ın ailesiyle beraber taşındığı evdi.

Babaannemin ölümünden sonra bu konuda ne büyük bir aptallık yaptığımı ancak kavramıştım. Çocuk aklımla Çınar'a iyilik yaptığımı düşünmüştüm. Kardeşimin, içinde hiç sevgi olmayan bir adamla sorumsuz bir annenin yanında büyümesine göz yummuştum. Ben yokken mutlu olacaklarını sanmıştım.

Beni doğuran kadın belki de başka kimsesi olmadığı için o adama katlanmak zorunda kalmıştı. Beni ölüme terk etmesini haklı çıkaracak bir sebep değildi ancak en azından o kadına başka bir seçenek sunabilirdim. Onu hiçbir zaman annem olarak görmeyecektim. Yine de Çınar için bir anneydi ve hem Çınar'a hem de o kadına bakabilecek kadar para kazanıyordum.

İçime derin bir nefes çekerek cesaretimi topladım ve kapıya doğru ilerleyip zili çaldım. İçeriden duyduğum adım sesleriyle kalbim ağzıma gelir gibi oldu. Yavaşça yutkunarak heyecanımı dizginlerken, kapı açıldı ve o tanıdık kadın kapının ardından çıkarak bana baktı.

Birbirimizi hemen hemen on yıldır görmüyorduk. Ne kadar zayıfladığını fark ettim. Masmavi gözleri buz gibi bakıyordu ve yüzü de solgundu. Bir an için onun bana bakarken ne düşündüğünü merak ettim. Ölüme terk ettiği çocuk, zayıf ve güçsüzdü ancak şu an karşısında dikilen halimin o çocukla hiçbir alakası yoktu. Acaba beni tanımış mıydı? Gözlerinden geçen ifadeyle tanıdığını anladım. Elini kapıya yaslayıp, "Ardıç?" diye şaşkınca mırıldandı.

"Çınar evde mi?" diye sordum uzatmadan. Bu kadından ziyade kardeşimi görmek istiyordum.

"Hayır, okulda." Sertçe yutkunup kapıyı tamamen açtı. "İçeriye geçsene. Ertan evde değil. Çınar da birazdan gelir."

Bu teklifi reddetmeyi düşündüm ama Çınar'ın nasıl bir yerde yaşadığını merak ediyordum. Onu görmeyi de çok istiyordum. Bu yüzden başımı yavaşça sallayarak ayakkabılarımı çıkardım ve içeriye girdim. Evin içindeki ağır hava kalbime çökerken yaşadığım korkunç çocukluk anıları tek tek zihnimde dolaşıyordu. Ev değişmişti ancak o hava... o iğrenç hava hâlâ buradaydı.

Oturma odasına geçtiğimizde mobilyaların birkaçının değiştiğini gördüm. O adam az da olsa eve para getiriyor olmalıydı. Yoksa eve para getiren

Çınar mıydı? Onu çalıştırıyorlar mıydı? Kardeşimi bir an evvel görmek ve kayıp zamanımızı telafi etmek istiyordum. Bunun için her şeyi yapardım.

"Boksör olduğunu duydum," diyen sesini işitmemle bakışlarımı evin içinde gezdirmeyi bıraktım ve onun buz mavisi gözlerine çevirdim. "Evet," dedim soğuk bir sesle. Benimle ilgili bir bilgiyi aklında tutmuş olması buzdan kalbimde ufak bir çatlağa neden oldu ve içime uzun zamandır hissetmediğim bir duygunun dolmasını sağladı; umut.

Kendimi bu ufacık umuda kaptırmadan edemedim. Ellerimi birleştirip öne doğru eğildim ve o kadının yüzüne dikkatle baktım. "Buraya biraz da bunun için geldim," dedim direkt. "Düzenli bir işim var, iyi para kazanıyorum. Evim üç kişi için yeterince büyük değil ama idareten kullanılabilir. Çınar ve sen odalarda kalırsınız, ben salonda yatarım. Benim için hiç sorun olmaz. Zaten eve uyumak için gidiyorum."

Heyecandan fazla detaya girdiğimi fark ederken boğazımı temizleyerek konuyu toparlamaya çalıştım. "Demem o ki... sana ve Çınar'a bakabilirim. İkiniz de benim yanımda yaşayabilirsiniz. O adama katlanmak zorunda değilsiniz."

Susup ona baktım. Saniyeler ağır ağır akıyordu. Yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Ardıç, biz böyle mutluyuz."

Sözleri kafama bir balyoz gibi indi. *Biz böyle mutluyuz.* Bir bakıma ben yokken her şeyin yolunda olduğunu söylemeye çalışıyordu. Demek ki gerçekten de sorun bendeydi. O evin içinde huzurun olmamasının nedeni benim varlığımdı. Bu gerçeğin ağırlığı kalbime çökerken, boğazıma oturan yumruyu sertçe yutkunarak itekledim. Bir şeyler söyleyebilmek istedim ancak tüm kelimeler birbirine girmişti. Derken dış kapının açılma sesini duydum ve evin içini bir erkek sesi doldurdu.

"Anne, ben geldim!" *Çınar.*

Oturduğum yerden kalktığım anda, Çınar üstündeki okul üniformasıyla salona girdi. Bakışlarımızın buluşması yalnızca birkaç saniye sürdü. Çınar'ın yabancı bakan kahveleri içime otururken onun ne kadar büyüdüğü gerçeğiyle yüzleştim. Çınar'ın ise inceleyen bakışları saniyeler içerisinde nefrete dönüştü. Elbette ki beni tanımıştı. Elindeki çantayı yere bıraktı ve dişlerinin arasından konuştu. "Sen burada ne halt ediyorsun?"

"Çınar-"

"Çık evimden, çabuk!"

Kendine zorlukla hâkim olduğunu görüyordum. Kahverengi gözleri delici bakışlarla yüzümde geziniyordu ve ben bu bakışların altında eziliyordum. Çınar'a doğru bir adım attım. "Gel, konuşalım biraz seninle."

"Ne konuşmasından bahsediyorsun? Sana gitmeni söyledim. Derhal!"

"Sen de benimle gel," dedim. Sesimin tonundan nefret ediyordum ama yalnızlıktan da nefret ediyordum. Kardeşimi özlemekten, onun yanında olamamaktan nefret ediyordum. Bu şekilde hayatımı sürdürmeye devam edemezdim. "Tüm hatalarımı telafi ederim. Bunun için elimden geleni yaparım. Yeter ki benimle gel."

"Seninle cennete bile gelmem." Çınar'ın sesi sertti. Gözlerindeki öfke çok fazlaydı. Titreyen ellerini yumruk yapıp, "Duydun mu beni?" diye tekrarladı. "Beni cennete götürecek olsan bile gelmem seninle. Belli ki buraya kendince iyilik yapmaya gelmişsin. O iyiliği siktir olup giderek ve bir daha karşıma çıkmayarak yapabilirsin."

"Çınar lütfen."

"Git," dedi Çınar kelimelerinin üstüne bastıra bastıra. "Sensiz her şey yolunda. Anladın mı? Eğer bir daha karşılaşırsak canını yakacağım."

Dünyam başıma yıkılırken içten hissettiğim titremeye karşın dışarıdan tepkisizdim. "Pekâlâ," dedim. Çınar gitmemi söylemişti. Bensiz her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Onun karşısında daha fazla dikilerek kardeşimin canını yakmanın bir manası yoktu.

Geldiğim yoldan geri dönerek evden çıktığımda ellerim titriyordu. Başımı yerden kaldırmadan hızlı adımlarla arabamı park ettiğim yere doğru yürümeye başladım. Bir an evvel buradan uzaklaşmak istiyordum. Sanki buradan uzaklaşırsam hissettiğim bu acı biraz hafifleyecekti ancak arabama binip uzaklaştığımda yanıldığımı anladım. Canım giderek daha fazla yanıyor ve yalnızlığımın tek sorumlusunun kendim olduğu gerçeği kafamda yankılanıp duruyordu. Artık dayanamıyordum. Sessizliğe, suçluluğa ve yaşamaya gerçekten de katlanamıyordum.

Yoldan saparak hiç bilmediğim yerlerden giderken gördüğüm yeni şeyler hiçbir şekilde ilgimi çekmiyordu. Yenilikle ilgili hiçbir şey ilgimi çekmiyordu. Buna yeni bir gün de dahildi.

Yolun sonu yoktu, bir uçuruma hızla yaklaşıyordum. Durmaya niyetim de yoktu. İçime son nefesimi çekerek gözlerimi yumdum. Yapacağım şey kesinleşmişti. Bu acınası hayatıma artık bir son verecektim. Kimsenin işine yaradığım yoktu. En başında kardeşime bir abi olamamıştım ve benim yüzümden kardeşim benden nefret ediyordu. Bunun ağırlığıyla yaşayamazdım.

Uçuruma az bir mesafe kala gözlerimi hızlıca açıp frene asıldım ve arabayı son anda durdurdum. Birilerine veda etmem gerekir miydi? Hayır, bu kötü bir fikirdi. Sadece insanlara vicdan azabı çektirirdim. Kapıyı açarak arabadan indim ve uçurumun dibine kadar geldim. Kayalıklara vuran

dalgaların çıkardığı ses kimine göre huzur verici olabilirdi. Bu ses, benim duyacağım son ses olacaktı. Yaşamımda beni bulmayan huzur, belki son anlarımda yanıma uğrardı.

Uçuruma doğru bir adım daha atıp kendimi oradan aşağıya bırakmak için hazırlanırken, aklıma gelen şeyle durdum. Evet, kimseye veda etmeyecektim ancak en azından arkamda bir şey bırakabilirdim. Böylece uçurumdan atlayan cansız bedenin kime ait olduğu bulunabilirdi. O dalgalar bedenimi nereye savururdu bilemiyordum. Beni savururken cüzdanımı da benden uzağa savurabilirdi.

Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp yere bırakacağım sırada cüzdanım benden önce davrandı ve içindeki bir şey ayaklarımın dibine düştü. Eğilerek yere düşen şeyi elime aldım. Rüya'nın çilekli tokasıydı. Evlerine gittiğim ilk gün onun saçından çalmıştım.

Dudaklarımda buruk bir tebessüm oluşurken tokanın üstündeki deseni hafifçe okşadım. Aklıma Rüya'yla tanıştığımız gün geldi. Sıcacık bakan o kahveler nasıl da ruhumu okumuştu... Kendimi savunmasız hissettiğim birçok güvensiz ortam görmüştüm ancak ilk kez onun gözlerine bakarken kimsenin bana zarar vermeyeceği bir ortamda kendimi savunmasız hissetmiştim.

Rüya'nın tatlı kahkahası kulaklarımda çınlamaya başladı. Onun hevesli olduğu bir konuda bitmek bilmeyen cümleler kurarken yüzünün aldığı şekiller aklımda canlandı. Ve ansızın gözlerimin önüne o sıcacık kahvelerin yaşlarla dolu hali geldi.

Onun nasıl ağladığını hatırladığımda gözlerim doldu. Buradan kendimi sonsuzluğa bırakırsam Rüya çok üzülecekti. Her ne kadar bunu hak etmesem de Rüya'nın bana değer verdiğini biliyordum. Bu şekilde ölürsem onun travması olacaktım. Rüya henüz kimseyi kaybetmemişti. Bu konuda onun ilki olamazdım. Onun nasıl üzüldüğünü görecek kadar yaşayamayacak olsam da üzüleceğini biliyordum. Ağlayacağını biliyordum.

"Kahrolası kız," diye fısıldadım tokasına doğru.

Kendisi başımın etini yiyemezken bile tokası bu görevi üstlenmiş ve yıllardır sıkı sıkıya tutunduğu cüzdandan düşesi gelmişti. Tokaya bakarken görüş açım iyice bulanıklaştı. Özenle cüzdanımın içine yerleştirdim ve yere bırakmak için cebimden çıkardığım cüzdanı tekrardan cebime koydum.

Onun gülüşünü nasıl aklımdan çıkarabilirdim? O gülüşe gölge düşürmeyi nasıl aklımdan geçirebilirdim? Eğer bu şekilde ölürsem ona hiç unutamayacağı bir acı yaşatacaktım. Sırf o üzülmesin diye nefes almaya devam

etmek zorundaydım. Artık katlanamadığım bu acıyla başa çıkmayı, aynısını Rüya'ya yaşatmamak için öğrenecektim.

Fikrimi değiştirmekten korkup tekrardan arabama döndüm ve uçurumun kenarından dikkatli bir şekilde ayrıldım. Yan koltuğa bıraktığım telefonum çaldığında bakışlarımı kısaca ekrana çevirdim. Rüya arıyordu. Aramayı cevaplayıp telefonu hoparlöre aldım. Rüya *alo* demememe dahi fırsat tanımadan konuya girdi. "Ardıç? Nihayet açtın ya, kaç saattir seni arıyorum. Neredesin sen?"

"Kaç saattir arıyorsun?"

"Birkaç dakikadır falan ama hiç bu kadar cevapsız bırakmazdın çağrılarımı. Endişelendim. İyisin, değil mi?"

Sesindeki huzursuzluğa burukça gülümsedim. Rüya bunu nasıl yapıyordu bilmiyordum ancak ruh hallerimi hissedebiliyordu. Az evvel intiharın eşiğinde olduğumu söyleyip yüreğine indirmek istemediğim için inandırıcı bir ses tonuyla, "İyiyim," dedim.

"İyi bari." Rüya'nın derin bir nefes aldığını duydum. "Sen dışarıda mısın?"

"Evet, araba sürüyorum."

"Ya," dedi Rüya ilgiyle. "Nereye gittin ki?"

"Antrenmana gittim," diyerek yalan söyledim. Çok da yalan sayılmazdı aslında, günün erken saatlerinde gerçekten de antrenman yapmıştım.

"Ay, bugün ne olduğunu anlatmayı unuttum! Şimdi, benim sınıfımda çok yakıştırdığım birileri vardı. Sana anlatmıştım, belki hatırlıyorsundur. Neyse işte, Egemen'le konuşup bu ikisini yakınlaştırmak için planlar kurduk. Tabii önce kızla konuştum ben fikrini almak için. Bilirsin, bu işler rıza olmadan olmaz. Baktım kız yeşil ışık yakıyor, anında harekete geçtim."

Rüya çöpçatanlıklarıyla ilgili gevezeliklerine devam ederken büyük bir dikkatle beni zerre kadar ilgilendirmeyen olayları dinledim. Kimin kimle sevgili olduğunu hiç umursamıyordum. Sadece Rüya'nın sesindeki heyecana ve dudaklarından çıkan kıkırtıya odaklanmıştım. O gülüş, uğruna yaşadığım her şeydi.

O gülüşü korumaksa uğruna yaşadığım tek şeydi.

Günümüz

Yıllardır korktuğum şey başıma gelmişti. En sonunda Rüya yüzünden kafayı sıyırmıştım. Zavallı kum torbasına peşi sıra yumruk atmak dahi içimde büyüyen ateşi söndürmüyordu. Ne yapacağım konusunda çok bilgisizdim.

Rüya'nın evimdeki halini aklımdan çıkaramıyordum. Onu *öptüğüm* gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum.

Çenemi sıkıp adımlarımı hızlandırdım. Bu gerçeği aklımdan çıkaramıyor olmama rağmen yaşananların pek azını hatırlıyordum. O anda zihnim bulanıktı, bir kısmını uydurmuş olma ihtimalim vardı ama siktir... o beni gerçekten öpmüştüm. Boynundaki kızarıklığı hatırladığımda sertçe yutkundum. Keşke sadece öpmekle kalsaydım. Sanki *benimmiş* gibi onu işaretlemiştim.

Hiç aşılmaması gereken bir sınırı aşmıştım. Rüya'ya bunu hiç yapmamalıydım. Beni istemiyordu. Bulanık zihnime rağmen beni ittiği anı hatırlıyordum. Zihnimde onun bana karşılık verdiği birkaç anı da vardı ancak tamamen benim uydurmam olduğunu düşünüyordum. Bana karşılık verecek olsa evimde onu öpmeye yeltendiğimde yüzünü buruşturarak geri çekilmez, benden köşe bucak kaçmazdı.

Evet, benden kaçıyordu. Normalde her gün gelen kutumda sayısız mesajla beliren kız, bir anda sırra kadem basmıştı. Benden kaçıyordu ve ben de ona izin veriyordum çünkü ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ona hatırladığımı söyleyip özür mü dilemeliydim, yoksa en akıllıca olanı konuyu hiç açmamak mıydı?

Kafamı iki yana sallayarak aklımı işgal eden düşünceleri bir kenara ittim ve etrafımı inceledim. Yasadışı dövüşlerin yapıldığı bir yerdi burası. Aldığım duyumlara göre Çınar burada dövüşüyor ve para kazanıyordu. Yasadışı dövüşmenin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. Kurallar yoktu, ciddi sakatlanmaların ölüme kadar yolu vardı ve kardeşimin böyle bir ortamda dövüşmesi...

İçime derin bir nefes çektiğimde Çınar'ın ringde dövüştüğünü görüp hızlı adımlarla oraya yürüdüm. Bir kafesin içindelerdi, Çınar'ın da karşısındaki adamın da yüzü kan revan içindeydi ancak Çınar'ın daha üstün bir durumda olduğu belliydi. Rakibinin boğazına kolunu sarıp nefesini keserken kardeşimin yüzündeki öfkeyi görebiliyordum.

Rakibi en sonunda pes ettiğinde, Çınar kolunu adamın boğazından çekti ve ıslıklar eşliğinde kafesten çıkarak ilerlemeye başladı. Önüne çıkıp yolunu kestim. Adımları dururken yüzüme şaşkınlıkla baktı. "Senin ne işin var burada?"

"Ben de aynı soruyu sana soracaktım," dedim dişlerimin arasından. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Yanımdan geçip gittiğinde, sinirli adımlarla onu takip ettim. Ortamın kalabalığından biraz uzaklaşmıştık. Çınar köşedeki bir odaya girdi. Muhtemelen eşyaları buradaydı.

"Kendini öldürtecek misin? Yasadışı dövüş tehlikeli." Çınar alayla gülüp dolabı açtı ve çantasını eline aldı. "Ayrıca senin okulda olman gerekiyor," diyerek sözlerime devam ettim.

"Sana üniversiteye gittiğimi düşündüren ne?"

"Gitmiyor musun?" diye sordum.

"Gitmiyorum. Lise terkim ben."

"O neden?"

Çınar hızla arkasını dönüp sertçe bana baktı. "Neyin sorgusu bu? Hatta niye geldin sen?"

Gördüklerimden sonra buraya geliş amacımı dahi unutmuştum. Hatırlamak için birkaç saniye bekledim. "Hastanedeymişsin," dedim. Çatık kaşları bir saniyeliğine gevşedi. "Rüya'yla beraber beklemişsin."

"Bunun için mi geldin? Merak etme, kız canı çıkarcasına ağlarken ona yaklaşacak kadar şerefsiz değilim."

"Hayır, bunu yapmayacağını biliyorum." Sözlerime devam etmeden önce biraz bekledim. "Teşekkür ederim."

Bunu beklemiyor olacaktı ki sert yüz ifadesi şaşkınlıkla dağıldı. Çatık kaşları olmadan çok daha... hatırladığım gibiydi. "İyi," dedi en sonunda. Yeniden kaşlarını çattı. "Söyleyeceklerin bittiyse gidebilirsin."

"Peki neden hastanede o kadar bekledin? Rüya'ya yaklaşmak için değilse neden?"

Çınar beni duymazdan gelerek arkasını döndü ve elindeki çantadan telefonunu aldıktan sonra çantasını dolabın üzerine koymak için uzandı. Bakışlarım ister istemez yukarıya doğru sıyrılan tişörtünün açıkta bıraktığı tenine kaydığında, gördüklerim canavarca hislerle kaplanmama neden oldu. "Bu ne?" diye sordum sertçe. Çınar bana doğru dönemeden, daha net görmek için hafifçe sıyrılan tişörtünü yukarıya doğru çektim.

"Ne yapıyorsun lan?" Elimden tişörtünü kurtarıp, saniyeler içinde sırtını yeniden örttü ancak göreceğimi çoktan görmüştüm; *kırmızı izler*. Bu izlerin kemer izi olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Çocukken benim de sırtımda vardı ancak Çınar'ın sırtındakiler benimkilerin aksine canlıydı. *Yeniydi.*

"Bunlar ne, Çınar?"

Çınar geriye doğru adımlayıp üstündeki tişörtü çekiştirdi. "Neye benziyor?" dedi tersleyerek.

Sormadan önce sindirmeyi bekledim. "O adam seni de mi dövüyor?"

"Ne bekliyordun ki?" dedi ruhsuz bir tonla. "Öz oğluyum diye bana dokunmayacak mı sanmıştın?"

Sertçe yutkunup Çınar'ın yüzünü inceledim. Bir zamanlar tanıdığım o saf çocuk hâlâ oralarda bir yerdeydi. Kırgınlıklarının enkazı altında kalmıştı ama *oradaydı*.

"Benimle yaşa," dedim birden. "O adama katlanmak zorunda değilsin."

Çınar alayla güldü. "Bu vaadi daha önce de dinlemiştim. İstemez."

"Vaat değil. Ben çok ciddiyim, Çınar. O zaman da ciddiydim. Eşyalarını topla ve yanıma taşın. Yıllardır yanında olmadığımı biliyorum ama hatalarımı telafi edebilirim. Yeter ki o cehennem yuvasına dönme."

"Yıllardır yanımda olmaman umurumda bile değil. Hiçbir zaman olmadı." Gözlerini kaçırdı. "Ama kabul etmeyeceğim. Ne şimdi ne de ilerleyen zamanlarda, anladın mı?" Gözlerini yeniden gözlerime diktiğinde yüzünde alaycı olması için çok uğraştığı bir ifade vardı. "Seninle uğraşmanın beni eğlendireceğini düşünmüştüm ama olmadı. Seni devamlı görüp de bu abilik taslamalarına daha fazla katlanabileceğimi düşünmüyorum. Rüya'na bulaşmayacağım. Hayatından uzak duracağım. Endişelenmene gerek yok artık. Şimdi sen de benim hayatımdan siktir olup git. Sakın bir daha bana abimmişsin gibi davranma. Yapmacık duruyor."

Bana hiçbir şey söylemeden arkasını döndüğünde olduğum yerde dikilmeye devam ettim. "Ve bir de..." diyerek sözlerine devam etti. İlgiyle kulaklarımı açıp ne söyleyeceğini bekledim. Çınar telefonunun kılıfını çıkarıp arkasından bir şey aldı ve bana uzattı. Ne olduğunu gördüğümde zamanın durduğunu hissettim. Babamın fotoğrafıydı.

Bir zamanlar sığındığım tek şey buydu. Babaannemin evinde babamın bol bol fotoğrafı vardı ancak en çok bu fotoğrafta babamı hissetmiştim. Evden kovulduğum gün o adam bu fotoğrafı parçalara ayırırken canımın nasıl yandığını hâlâ hatırlıyordum. Parçalar bantlarla birbirine bağlanmıştı. Birkaç küçük parça eksikti ancak bir bütün olarak karşımdaydı.

Çınar yerden bu fotoğrafın parçalarını toplamış ve teker teker birleştirmiş olmalıydı. Bunca zamandır telefon kılıfının arkasında mı saklıyordu?

"Bir köşede kalmış," diyen sesini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim. "Atmadım çünkü... fotoğraftaki adama saygım var. Ama artık sana ait hiçbir şeyin hayatımda olmasını istemiyorum." Telefonunu cebine yerleştirip gözlerime sert ama kırgın bir bakış attı. "Bir daha sakın karşıma çıkma."

RÜYA

Yeni siparişler almış olmanın mutluluğuyla eve dönerken, bir yandan da Sıla'nın söylediklerini kafamın içinde döndürüp duruyordum. Gerçekten de butik bir işletme açmalı mıydım? Biraz gözüm korkuyordu. Tüm yükün altından tek başıma kalkamazsam diye çekiniyordum ama belki de bu adımı atmalıydım.

Toptancıdan aldığım *charmların** içinde bulunduğu poşeti diğer elime alırken, kafamı kaldırıp eve varmama kaç adım kaldığını hesapladım. Bugün planımda sadece bijuteriye gidip görüşmek vardı. Dönüşte bir toptancıda harika şeyler bulacağımı düşünmemiş, haliyle arabayı da almamıştım. Gerçekten kolum kopmak üzereydi.

Dışarıya derin bir nefes bıraktım. Gözümün ucuyla karşımızdaki binanın kapısındaki hareketliliği seçtiğimde bakışlarım anında oraya kaydı. Ardıç tek omzuna astığı spor çantasıyla dışarı çıkıyordu. Üzerinde siyah eşofmanı, gövdesini saran siyah tişörtü ve kapüşonunu kafasına geçirdiği gri hırkası vardı. Normalde düşüneceğim ilk şey, bu soğukta sadece hırkayla nasıl üşümediği olurdu.

Ancak şu an düşündüğüm ilk şey, *şimdi ne yapacağım* olmuştu. Bu çok garipti çünkü Ardıç'la karşılaştığımda ne yapmam gerektiğini düşünmezdim ben. Yanına gider, gevezelik edip onun başını şişirir sonra işime bakardım. Yaşadığımız o son an, ikimizi de epey garip bir durumun içine sürüklemişti. Beyin sarsıntısı geçirip beni öptüğü günden sonra bile normal şekilde devam etmiştim.

Evinde yaşadıklarımızdan sonra bu ilk denk gelişimizdi. Bunun için kendimle gurur duymuyordum ama ondan kaçıyordum. Beni öptüğünü hatırlamış mıydı? Evinden, arkamdan kovalayanım varmışçasına kaçmamış olsam beni yine öpecek miydi? Bunların hepsi çok karmaşıktı ve ben tüm bu karmaşa içinde ne yapmam gerektiğine karar veremeden Ardıç başını kaldırıp direkt olarak bana baktı. Halihazırda gözlerim onun üzerindeydi. Beni, ona bakarken yakalamıştı.

Kalbim tuhaf bir sancıyla kasılırken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Evinden kaçarak gitmemin nedeni de buydu. Bana yaklaşırken bir anda kalbim sancılanmıştı. Son olanlar hakkında konuşmayı kesinlikle

* Genellikle bileklik ve kolyelerde kullanılan küçük süsler.

istemiyordum ancak Ardıç'ı da görmezden gelemezdim. Dudaklarıma samimi bir tebessüm yerleştirdim. "Selam."

Ardıç bana doğru yaklaşırken kafasını bir kez salladı. Adımları tam önümde durduğunda, "Hastaneden randevu aldın mı?" diye sordu.

Açtığı konu ister istemez gerilmeme sebep olmuştu. "Daha almadım."

Kaşları anında çatıldı. "Sebep?"

"Yani..." Poşeti daha sıkı kavradım. "Henüz vaktim olmadı."

"En fazla iki dakikanı ayıracaksın. Nasıl vaktin olmuyor?"

"Tamam ya, alacağım randevuyu. Acelesi yok."

"Acelesi yok mu?" Sözlerimi tekrarlarken sesinde tüylerimi ürperten bir ton vardı. "Söz konusu senin sağlığın. Bunun da acelesi yoksa senin için neyin acelesi var?"

"Beni azarlamayı bırakır mısın?"

"Gözümün önünde şu randevuyu alırsan bırakacağım," dedi oldukça ciddi bir tonlamayla.

"Sen antrenmana gitmiyor musun ya? Hadi ben tutmayayım seni." Yanından geçip gitmek üzereyken Ardıç'ın parmakları dirseğime sarıldı ve başını yana doğru çevirdi. "Antrenman bekleyebilir." Gözlerini kıstı. "Şimdi, en erken ne zamana alabiliyorsan al şu randevuyu."

Israr eden bir Ardıç'la baş etmesi oldukça zordu. Karşılığında ben de ısrar edebilir, bu işi uzatabilirdim ancak Ardıç'ın iyiliğimi düşündüğü için böyle yaptığını biliyordum. Pes ederek omuzlarımı çökerttim ve elimdeki poşeti yere bıraktım. Telefonumu elime alıp kardiyoloji randevularına bakarken, "En erken Sıla'nın doğum gününde var, bu olmaz," diye mırıldandım. "Sonraki tarih de on gün sonra."

"Sıla'nın doğum günündekini neden almadığını bir daha söyle çünkü ben anlamadım." Gözlerine baktım. "En erken tarih, en erken saat," dedi üstüne bastıra bastıra. "Yoksa babana söylerim."

Böyle bir tehdidi asla beklemediğimden ağzım açık bir şekilde Ardıç'a bakakaldım. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Oldukça ciddiyim."

"Çok kötüsün. En erken randevu saat sekizde. Sabahın sekizi! Yakındaki hastaneye gidemeyiz çünkü babam kontrollerini orada yaptırıyor. Yani benim sekizdeki randevuya gitmek için sabahın köründe kalkmam lazım."

"Zaten altıda kalkmıyor musun?" diye sordu. Kendimi acındırma girişimlerimden gram etkilenmemişti.

"Sabah altıda kalkıp yavaş yavaş güne başlıyorum. Evimin içinde, önümde kahvemle işime bakıyorum. Zınk diye dışarı çıkıp hastaneye gitmiyorum ki. Hem evdeyken her an yatıp uyuma güvencem var. Hastanede uyuyamam."

Kafasını onaylamayan bir biçimde iki yana salladı. "Sen insana kafayı yedirirsin," dedi söylenerek. "Sekizdeki randevuyu al."

"Ama Ardıç," dedim uzatarak. "Çok erken bir saat o. Doktorlara da yazık değil mi? Sabah sabah benimle uğraşmasınlar. Hem aynı gün içinde hastane ve Sıla'nın doğum gününe gitmek beni çok yorar. Gün boyu uykusuz olursam hortlaktan farkım da kalmaz."

"O randevuyu alacaksın ve beraber gideceğiz. Almazsan neler olacağını söyledim."

Ardıç'ın blöf yapmadığını bilecek kadar onu tanıyordum. "Of, tamam. Alıyorum randevuyu." Homurdanarak randevuyu alırken Ardıç da başını telefon ekranıma eğerek beni kontrol etti. "Oldu mu?"

"Oldu," dedikten sonra yere eğilerek bıraktığım poşeti aldı ve ilerlemeye başladı. Peşinden gittim. "Poşeti kendim de taşırım. Sen antrenmana gitmeyecek misin?"

"Antrenman bekleyebilir," dedi tekrardan. Dudağımın kenarını kemirirken sessizleştim. Sessizlik, düşüncelerimin gürültüsünü açığa çıkarıyordu. "Bu arada tahmin ettiğim gibi," diyerek yeni bir konu açtım. Ardıç gözucuyla bana baktı. "Sesin çok güzelmiş. Bunca zamandır şarkı söylediğini hiç duymamış olduğuma inanamıyorum." Kendi kendime güldüm. "Gerçi niye şaşırıyorsam... Her gün senin hakkında hiç bilmediğim bir şey karşıma çıkabilir. Hakkında çok az şey biliyorum. Her şeyini saklıyorsun."

Bu cümleleri kurarken niyetim içime yara olmuş bir şeyi dile getirmek değildi ancak kendi sesim kulaklarıma ulaştığı anda tam olarak öyle yaptığımı fark ettim. Bunun içime yara olduğunu dahi bilmiyordum. Ardıç hakkında öğrenecek daha çok şeyimin olması heyecan verici olsa da bir yandan da kırıcıydı. On beş sene birini tanımak için yeterli bir süreydi.

"Bir şeyleri anlatmadığımın ben de farkındayım ama bunu saklama niyetiyle yapmıyorum. Ben sadece... kendi kendime *şunu anlatayım* diye düşünen biri değilim."

"Kendi kendine düşünmüyor olabilirsin ama sorduğumda da sürekli yalan söylüyorsun. Üstelik bunu anladığımı da biliyorsun. Nasıl olduğunu sorduğumda kötü bir gün geçirdiğini söylemek ne kadar zor olabilir?"

"Kötü bir gün geçirdiğim hiç olmuyor."

"Beyin sarsıntısı geçirdiğin gün için de iyi bir gün diyemezsin herhalde?"

Omuzlarını silkti. Bana eşlik ettiğinin bilincinde, bu sohbeti olabildiğince devam ettirebilmek için bilerek yavaş adımlarla yürüyordum. Buna

rağmen binanın kapısına varmıştık. "Kötü bir gün de diyemem. Hâlâ ölmedim sonuçta, değil mi?"

Bazen onu ilk gördüğümde hipotermiden ölmek üzere olduğu gerçeğini unutuyordum. "Peki, sana ciddi bir soru soracağım," diye mırıldandığımda kafasını yavaşça salladı. Binadan içeri girip asansöre yöneldik. Sanki evren de bu sohbeti biraz daha ilerletmemi istiyormuş gibi asansör en üst kattaydı. Ardıç tuşa basıp sorumu sormam için gözlerime baktı. "Doğum gününü gerçekten bilmiyor musun, yoksa kutlamaları sevmediğin için söylememeyi mi tercih ediyorsun?"

Bakışlarını kaçırdı. "Gerçekten de bilmiyorum. Doğduğumdan beri hiç kutlamadım, beni doğuran kadına da sormadım." Dudaklarında neşeden uzak bir gülümseme oluştu. "Gerçi bildiğinden bile şüpheliyim."

Sözleri kalbimi kırıyordu. Dudaklarımı bir teselli cümlesi için araladım ancak ne söyleyebileceğimden pek emin değildim. Ne söylersem daha iyi hissederdi?

Asansörün zemin kata inmesiyle düşüncelerim bölündüğünde Ardıç poşeti içeriye bırakıp doğruldu ve yüzüme baktı. "Sonra görüşürüz."

Sebebini anlayamadığım bir telaşla uzanıp Ardıç'ı bileğinden yakaladım. "Ardıç?" Bakışlarını bileğindeki parmaklarımdan çekip yüzüme çevirdiğinde, "Teşekkür ederim," dedim. Kaşları çatıldı. Çenemle yere koyduğu poşeti işaret ettim. "Bunu buraya kadar taşıdığın için." Çatık kaşları gevşerken ekledim. "Ve yanımda olduğun için."

Kaşları yeniden çatıldı. "Saçmalama istersen."

Beklediğim karşılık kesinlikle bu değildi. "Peki... sonra görüşürüz o zaman?"

Kafasını bir kez salladı. Bileğindeki parmaklarımı çekerek asansöre bindim. Evimin bulunduğu katın tuşuna bastığımda kapılar birbirine yaklaşarak kapanmaya başladı. O aralık tamamen kapanmadan önce gördüğüm son şey, Ardıç'ın arkasını döndüğü ve elini yumruk yapıp açarak yürüdüğüydü.

Sabahın bir vakti çalan alarmımı ikinci kez çalmasına izin vermeden kapattım. Gözlerim uyku ihtiyacıyla yanıyordu. Bugün kalkmamı gerektiren sebepler vardı ancak şu anda hiçbir şey uykumdan daha önemli değildi. Sadece biraz daha uyuyacaktım. Sonrasında kalkardım elbet.

Huzurla mırıldanıp yastığıma sarıldım ve iç çektim. Kendimi uykuya bırakmama ramak kalmışken telefonumun sinir bozucu melodisi tekrardan kulaklarıma doldu. Bu kez çalan alarmım değildi. Biri arıyordu. Tek gözümü açarak yatağımın içinde bir yere bıraktığım telefonumu buldum ve ekranda yazan isme baktım.

Aramayı cevaplandırıp telefonu kulağıma yaslarken, "Ardıç?" diye mırıldandım. Sesim uykudan zar zor çıkıyordu.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Uyan hadi," diyen sesini duydum. "Çabucak hazırlan ve aşağıya in. Doktora gideceğiz."

"Hımm, kalkıyorum şimdi." Uykuyla iç geçirerek ayağa kalktım. Giyeceğim kıyafetleri dün az çok kafamda planlamıştım. Onları almak için dolabımın kapaklarını açacaktım ki Ardıç, "Rüya?" diyerek bana seslendi ve hâlâ yatakta olduğumu fark ettim.

"Uyandım ben, hazırlanıyorum şimdi." Yorganımı üstüme çektim. Sıcaklıkla iyice mayışırken Ardıç'ın sesi soluğu kesildi. Birkaç saniye sonra telefonum yeniden çalmaya başladı. Yine Ardıç arıyordu. Açıp ağlamaklı bir sesle, "Ne olur gitmeyelim ya. Uyumak istiyorum," diyerek neredeyse yalvardım.

"İstersen doktoru ayağına getireyim?"

Bir umut sordum. "Gelir mi?"

Ardıç dışarıya derin bir nefes bıraktı. "Kalk şu yataktan."

"Tamam ya, kalktım." Başım an itibariyle yastıktaki en rahat pozisyonunu bulmuşken kalkmanın yanından dahi geçmiyordum ancak Ardıç bunu bilmiyordu. Tekrardan sesi soluğu kesildi ve yine telefonum çalmaya başladı.

Anlaşılan biliyordu. Odama gizli kamera mı yerleştirmişti? Ne yaptığımı nasıl bu kadar iyi bilebilirdi? Telefonu açıp sinirle, "Ben böyle işin var ya gelmişini geçmişini..." diyerek söze başladım. Sonrasında neler söylediğimi hatırlamıyordum ancak konuşmayı bıraktığımda uykum açılmıştı. Telefonu kapatıp homurdanarak banyoya ilerledim ve işlerimi hallettim. Odama girerek bu kez gerçekten dolabımın karşısına geçtim.

Hazırlanıp evden çıktığımda saat henüz altıyı yirmi geçiyordu. Asansörle zemin kata inerken kendimi sabah soğuğu fikrine hazırlamaya çalışıyordum. Bugünün ne kadar uzun geçeceğini düşündükçe ağlayasım geliyordu. Hastane koşuşturmacası ve sonrasında Sıla'nın doğum günü derken daha şimdiden eve gelip kendimi yatağıma attığım anı düşlemeye başlamıştım.

Başımı asansörün duvarına yaslayıp gözlerimi yorgunlukla kapattım. "Gerçekten..." dedi tanıdık bir fısıltı. Kolunu omzuma doladığında asansörün duvarına yasladığım başımı sert bir omuza yasladım. "Uyanmayı bilmez misin sen?"

Konuşacak mecali kendimde bulamıyordum. Hayır dediğimi anlaması için başımı iki yana sallamaya çalıştım. Başımı yasladığım kol sıkıca belime sarılırken bedeniyle benimkine destek oldu. Gözlerimi yarım yamalak aralamayı başardığımda başımı hafifçe yukarıya kaldırdım. Ardıç'ın tanıdık

çehresini görebiliyordum. Başını bana doğru çevirdiğinde yüzüne yakından baktım. Kokusu etrafımı sarıp sarmalamıştı.

Gözlerimi kırpıştırarak kafamı önüme çevirdiğimde asansörün kapılarının açıldığını fark edip yüzümü sıvazladım. Sadece zemin kata inene kadar gözlerimi biraz kapatmak istemiştim. Ayaküstü uyuyakalmış olamazdım. "Tamam," dedikten sonra iç geçirdim. "Uyandım ben, uyandım."

"Emin misin?"

Kafamı onaylarcasına sallayıp elimi Ardıç'ın belime sardığı elinin üzerine koydum. Ardıç elini anında belimden çekti. Beraber arabasına doğru ilerlerken, adımlarımın pek de dengeli olduğunu söyleyemezdim ancak kazasız belasız arabanın önünde adımlarımı durdurmayı başardım. Yolcu koltuğunun kapısını açarak kendimi içeriye attığım gibi başımı arkaya attım ve gözlerimi tekrardan yumdum.

Ardıç ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Üzerime eğildiğini gözüme giren güneş ışığının kesilmesiyle fark ettim. Bedeninin sıcaklığı ve kokusu yeniden etrafımı sarmıştı. Emniyet kemerimi taktığını çıkan o ufak sesle anladığımda gözlerimi aralamaya çalıştım. Ardıç'la kısa bir an için göz göze geldik. Sonrasında kapımı kapatıp sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı.

"Artık uyanacak mısın?"

"Uyanığım zaten." Ardıç iç geçirip, "Gözlerin hâlâ kapalı," dedi.

"Kapalı mı?" Bir farkındalıkla kendime geldiğimde gerçekten de gözlerimi kapatmış olduğumu anladım. "Yolda sakın uyuyayım deme."

Gözlerimi ovuşturdum. "Bunun olması için zihnimi meşgul etmen lazım."

"Nasıl yapacağım onu?" Kafamı ona doğru çevirirken sırıttım. "Konuşarak."

"Sen konuş," dedi Ardıç park yerinden çıkarken. "Öyle de zihnin çalışır sonuçta."

Dudaklarımın arasından onaylamayan bir ses çıkardım. Ardıç arabayı yola çıkardığında gözucuyla bana baktı. Durumun ciddiyetini anlaması açısından gözlerim kapanıyormuş gibi yaptım.

"İşler nasıl gidiyor?"

Kollarımı öne uzatarak olduğum yerde gerindim. "Güzel. Yeni siparişler aldım." Ellerimle oynarken duraksadım. "Aslında..." İşle ilgili aklımdaki fikri henüz kimseye açmamıştım. Kendi kafamda netleştirmek istemiştim ancak nedense Ardıç'la paylaşma isteğiyle dolup taşıyordum. "Sıla kendi işletmesini kurdu ve beni de bunu yapmam için cesaretlendiriyor. Aklımı çelmedi diyemem ama iş yükünün altından kalkamamak beni korkutuyor."

"Şu an yaptığın işin de kolay bir yanı yok. Her şeyle kendin ilgileniyorsun. O kadar siparişi bir başına hazırlıyorsun ve her seferinde yetiştirmeyi başarıyorsun. Sana iş gibi gelmiyor, bundan keyif alıyorsun."

Sözleriyle gülümsedim. "Evet, gerçekten keyif alıyorum."

"Bence tüm bunları kendine ait bir yer için yapsan daha çok keyif alırsın."

"Ben de aynısını düşünüyorum ama bir yandan da bu hemen olacak bir şey değil. Hem kendi işletmemi kurmak için çabalarken hem de siparişlerimi yetiştirmeye devam etmem gerekecek. Böyle bir döneme girmek için hazır mıyım bilmiyorum açıkçası."

"Hazırsın."

Güldüm. "Benden çok eminsin."

"Eminim çünkü seni tanıyorum. Böyle koşuşturmacalar için yaratılmışsın." Bana olan güveniyle içimi bir sıcaklık kaplarken, başımı yana çevirip ona baktım. Ardıç boş gazlar veren biri değildi. Altından kalkamayacağımı düşünse biraz daha beklememi söylerdi. Belki de bu yüzden herkesten önce ona söylemiştim.

"Henüz kimse aklımda böyle bir fikir olduğunu bilmiyor. Senin için bir şey saklaması zordur bilirim ama sırrımı saklamanı rica edeceğim."

Sözlerim karşısında kısa bir kahkaha attı. Gülmek ona gerçekten çok yakışıyordu. Keşke daha sık gülseydi. "Bu arada," diyen sesini duyduğumda gözlerimi kırpıştırarak sözlerine dikkat kesildim. "Kulağıma vuran boksörün lisansı iptal edilmiş. Sanırım bunun için babana teşekkür etmeliyim."

"Kurallara aykırı davrandı. Hak ettiği buydu." Üzgün bir şekilde sözlerime devam ettim. "Kulağına vuran boksör hakeme rüşvet verdiğini söylemiş ama bence öyle değil. Bunlar Efe'nin işi."

"Bence de öyle," dedi yalnızca. İçim huzursuz olurken bakışlarımı yola çevirdim. Bu konuda ne yapacağımızı hiç bilmiyordum. Ardıç iyi durumdaydı ancak Efe'nin onun yoluna taş koymaya çalıştığı her halinden belliydi. Onunla rakip olmamaya uğraşıyordu çünkü Ardıç'a vereceği rüşvet hiçbir işe yaramayacaktı.

Ve şimdi final maçı ikisi arasındaydı. Efe'nin o maçı kazanmak için yapabileceği çirkinlikleri düşünemiyordum bile.

İçimdeki huzursuzluk gittikçe büyürken hastanenin otoparkına girdiğimizi dahi fark etmemiştim. Ardıç arabayı durdurduğunda oturduğum yerde dikleştim. İşte o an gelmişti. Randevu saatim yaklaşıyordu ve bugün neyim var neyim yok öğrenecektim. Ardıç arabadan inip yürümeye başladığında, ben de derin bir nefes alarak elimi kapı koluna uzattım ancak kapıyı açmadım. Açamadım.

Birkaç saniye sonra kapım Ardıç tarafından açıldı ve başını eğerek bana kısa bir bakış attı. Nasıl bir yüz ifadem olduğunu bilmiyordum ancak yere çömelip ellerini omuzlarıma sarmasına bakılırsa iyi durumda değildim. "Korktuğunu biliyorum," dedi Ardıç yavaşça. İster istemez gözlerim yaşardı. "Ama bak göreceksin, hiçbir şeyin çıkmayacak. Güven bana."

Yaşaran gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı geri gönderdim. "Tamam, doğru söylüyorsun. Bir şeyim varsa da erken teşhis iyidir, değil mi?"

"Bir şeyin yok," dedi üstüne bastıra bastıra. "Sapasağlamsın. Şu an sadece emin olmak için buradayız."

"Görmeyeli doktor mu oldun? Nereden biliyorsun bir şeyim olmadığını?" Nihayet arabadan indiğimde Ardıç kapıları kilitledi ve ilerlemeye başladık. Soruma bir cevap vermedi, zaten sahici bir soru da değildi ancak düşüncelere dalıp gitmişti. Onun da en az benim kadar korktuğunu bir saniye kadar görmeme izin verdikten sonra yüz ifadesini topladı.

Hastaneden içeriye girdiğimizde koluna tutundum. Geri dönmeyi ve bundan kaçmayı çok istiyordum ancak adımlarımı atmaya devam ettim. "Eğer bir şeyim çıkmazsa söz," dedikten sonra yüzümü kaldırdım. "Sana yemek ısmarlayacağım."

"Buna gerek yok."

"Kesinlikle var. Benimle hastaneye kadar geldin."

"İyi olman yeterince güzel bir ödül."

Ardıç'ın söylediklerine yarım bir gülümsemeyle cevap verip doktorun yanına gitmeden önce EKG çektirdim. Odasının önüne kadar geldiğimizde randevuma birkaç dakika kalmıştı. Muhtemelen doktorun bugünkü ilk hastasıydım. Arkamdaki duvara yaslanıp gergin bir şekilde ekrana baktım. İsmim hâlâ yanmamıştı.

Ekranda adımın çıktığını görmemle kapının açılması aynı anda oldu. Ancak ekranda yazan Rüya Soyyiğit isminin aksine kapının önündeki kadın, "Rüya Yüksel!" diye bağırdı ve kalakaldım. Şaşkın bir halde Ardıç'a bakarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Az önce biri bana Ardıç'ın soyadıyla mı seslenmişti?

Kapının önünde dikilen kadınla göz göze geldiğimizde, "Rüya Yüksel siz misiniz?" diye sordu.

"Rüya benim ama soyadım Yüksel değil, Soyyiğit."

Kadın elindeki kâğıda baktıktan sonra bakışlarını tekrardan bana çevirdi. "Sizden sonraki hastanın soyadıyla karıştırmışım. Buyurun."

Ardıç'a son bir kez baktığımda, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu. Kafamı iki yana salladım ve doktorun odasından içeri girdim. Kalbimdeki ritim bozukluğundan, babamın rahatsızlığından bahsettim. Odasında ekokardiyografi cihazıyla durumuma baktıktan sonra birkaç test yaptırmam için elime tutuşturduğu kâğıtları alıp odadan çıktım. Ardıç koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Döndüğü anda beni görüp adımlarını önümde durdurdu.

"Ne dedi?"

"Muayene oldum yalnızca. Gidip şu zımbırtıları yaptırmam lazım," dedikten sonra doktorun elime tutuşturduklarına hüzünle baktım. Ardıç başını eğerek elimdekilere bakarken, kokusu tekrardan etrafımı kapladı. Kalbim acıyla kasıldığında, "Hem de hemen yaptırmam lazım," diye mırıldandım.

Hastane içerisinde bir süre koşturduk. Ardıç tüm bu süreç boyunca her saniye yanımdaydı. Varlığı bana farklı bir güven veriyordu. Onun verdiği güvenle doktorun istediği her testi yaptırdım. Koşuştururken düşünmeye vaktim olmamıştı ancak sıra sonuçların çıkmasını beklemeye geldiğinde bedenimdeki gerilim de kendini göstermeye başladı.

Neyse ki bu süreyi hastanede bekleyerek geçirmemiştik yoksa gerginliğim de katbekat artardı. Ardıç'ın yolda gelirken gözüne çarpan bir yere girip kahvaltı ettik. Doymuş karnımı ovalayarak hastaneye dönerken, gerginlik boğazımdan yukarı yükseliyordu. Camımı biraz açıp içime derin bir nefes çektim.

Tekrardan hastaneye girdiğimizde Ardıç elini sırtıma koyup rahatlatıcı bir şekilde sıvazladı. "Hiçbir şeyin yok senin," dedi kendinden emin bir şekilde. Bugün bu cümleyi ondan kaç kez duymuştum bilmiyordum ama Ardıç bunu söyledikçe gerçekten de rahatlıyordum. Yine de içimde ufacık da olsa bir şüphe vardı işte.

Danışmadan sonuçlarımı göstermek için sıra aldım. Doktorun odasının önüne kadar beraber yürüdük. Ekranda elimdeki numara yandığında, "Bana şans dile," diye mırıldandım ve sonuçlarımı öğrenmek için doktorun odasına girdim. "Merhaba," dedim kuru bir şekilde.

"Rüya Hanım." Doktor gözlerini ekranda gezdirdi. "Sonuçlarınıza baktım. Kalp ritminizde herhangi bir bozukluk yok. Yapılan testlerin hepsi de temiz çıktı."

Bir rahatlamayla omuzlarım gevşerken, "Sağlıklı mıyım yani?" diye sordum.

"Evet, gayet sağlıklısınız."

"Ama kalbim... Bu sancıların nedeni ne olabilir?"

"Son zamanlarda stresli ya da heyecanlı durumlar yaşadığınız oldu mu? Babanızın kalp rahatsızlığını da göz önünde bulundurduğumda sancıların psikolojik olması muhtemel. Stresli bir durum içindeyken yaşadığınız kasılma sizi korkutmuş olabilir." Esprili bir tavırla ekledi. "Âşık olduğunuz biri varsa eğer onu görünce abartılı tepkiler de veriyor olabilirsiniz."

Karşılık olarak ben de gülümsedim. "Teşekkür ederim. Kolay gelsin." Odanın çıkışına doğru ilerlerken bir yandan da doktorun söylediklerini aklımdan geçiriyordum. Hiçbir şeyim yoktu, sağlıklıydım. Yaşadığım küçük sancılardan korktuğum için abartmış ve daha büyük sancılara neden

olmuştum. Ardıç'ın olaylı maçı benim için başlı başına bir stres sebebiydi ancak ağrılarımın başlangıç noktasında stres yapacağım bir şey olmamıştı. İş yoğunluğu? Bir ihtimaldi.

Odanın kapısını açıp dışarı çıkarken başımı yerden kaldırdım ve Ardıç'la göz göze geldik. Kalbim yeniden sancılandı. Neredeyse doktorun odasına geri dönüp *yine oluyor* diye bağıracaktım ancak o sırada kurduğu son cümle aklımda canlandı.

Âşık olduğunuz biri varsa eğer onu görünce abartılı tepkiler de veriyor olabilirsiniz.

"Ne dedi doktor? Bir şeyin yokmuş, değil mi?" Yüzünü bana doğru eğip sorduğu soruyla bir anda ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Kalbimin sancılandığı her saniye Ardıç'la doluydu çünkü. Bedenen yanımda olmasa da düşünce olarak aklımdaydı. Ardıç'ı gördüğümde, düşündüğümde, adını duyduğumda...

Tüm bu sancıların nedeni Ardıç'tı.

Beni strese sokan, heyecanlandıran Ardıç'tı. Ve ben, Ardıç'a...

"Rüya konuşsana. Kötü bir şey mi dedi doktor? Neden susuyorsun?"

"Gayet sağlıklıymışım," dedim zorlukla. Konuşacak gücü yalnızca Ardıç'ın endişelerine son vermek için bulmuştum. "Dediğin gibi stresten oluyormuş."

"Doğruyu mu söylüyorsun?" diyerek kaşlarını çattı Ardıç. Rengimin attığını hissedebiliyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim ve neden hep aptal olarak kalmamıştım? Çünkü bir kere gözümü açmıştım ve fark ettiğim gerçek, bu hisler... hiçbiri yeni değildi. Sadece son dönemde yoğunlaşmıştı.

"Başka bir doktora da görünmek ister misin?"

Endişelerini doğru düzgün giderebilmek için dudaklarımı araladım. "Ardıç?" diye seslenen bir kadının sesiyle hiçbir şey söyleyemedim. İkimiz de bakışlarımızı sesin geldiği yöne çevirdiğimizde karşımdaki kadına baktım. Kırklı yaşlarının sonunda, zayıf bir kadındı. Kafasına bir bone takmıştı ve yüzünün rengi sarıydı. Onun hasta olduğunu anlamak için tek bir bakış yeterliydi. Kim olduğunu da anlamaya çalışırken bakışlarımı Ardıç'ın yüzüne çevirdim ve anında karşımızdaki kadının kim olduğunu anladım.

Bu kadın, Ardıç'ın ruhunu kıran kadındı. *Onu doğuran kadın.*

Ben henüz girdiğim şoku atlatamadan bize yaklaşan bir sesin, "Anne? Ne işin var bu tarafta?" diye sorduğunu duydum. Tanıdık ses kaşlarımı çatmama neden olurken, Ardıç'ın sözde annesinin yanına gelen genç adama bakmamla dudaklarımdan şaşkın bir mırıltı döküldü.

"Çınar?"

ARDIÇ

İnsan, evladını neden sevmezdi?

Aklımın kesmeye başladığı yaşlardan beri bu sorunun cevabını düşünüyordum. Ne yapmıştım da beni doğuran, sevmesi gereken kadından hiç sevgi görmemiştim? Gözüm bunda da değildi. Annemin benden gerçekten nefret ettiğini düşünüyordum. Öyleydi ya, insan nefret etmediği birinin ölümüne göz yumar mıydı?

Attığım elli yedi adımla o eve geri döndüğümde ve iki şişe değil, yalnızca bir şişe aldığım için o soğuk kış günü yaka paça dışarıya atıldığımda sesi çıkmamıştı. Öldüresiye dayak yiyip yerde tir tir titrediğimde sesi çıkmamıştı. Ve şimdi yıllar sonra karşıma çıkmış, bana utanmadan bakıyordu. Dayak yerken, itilip kakılırken görmezden geldiği oğluna gözlerini dikiyordu. *Ne hakla?*

Hemen yanımdaki Rüya'nın burada olanları anlama çabasını hissedebiliyordum. Bir cevap için yüzüme bakıyordu ama ona cevap verebilecek kadar kendimde değildim. Tek yapabildiğim karşımdaki kadına bakmaktı.

"Anne," dedi Çınar öne doğru çıkarak. Elini o kadının dirseğine sardı ve onu kendine çekti. "Hadi gidelim."

O kadın dirseğini Çınar'dan kurtarıp bana doğru bir adım attı. "Oğlum?" diyen fısıltısını duyduğum anda kayışları kopardım.

"Sakın," dedim dişlerimin arasından. Tek kelimelik cümlemden dahi öfkem açıkça belliydi. Onun zayıf, hasta yüzüne bakarken içimde bir gram acıma duygusu dahi yoktu. Çocukluğumda onca dayağı yerken beni doğuran kadın da bana baktığında böyle mi hissetmişti?

"Ardıç..." Rüya'nın zayıf fısıltısıyla bakışlarımı ona çevirdim. Anneme sadece bakmanın bile dondurduğu kalbime hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatıyordu sıcacık gözleri. Parmaklarımı Rüya'nın bileğine sarıp o kadının yanından geçtim ve tüm sinirimi adımlarımdan çıkardım.

Çok hasta görünüyordu. Ölüm döşeğinde olduğunu beraber yaşadığı o adam söylemişti ancak ona zaten merhamet etmiştim. Sayacak bir sürü lafım vardı ve şüphesiz ki o yüzsüz kadın hepsini, belki de daha ağırlarını duymayı hak ediyordu. Yine de hasta bir kadındı ve kendimle pek gurur

duymasam da ondan daha vicdanlı olduğum kesindi. Ayrıca Çınar'ın ve Rüya'nın önünde böyle bir şey yaşanmasına izin veremezdim.

Hastaneden çıkıp arabamın olduğu yere benim sinirli, Rüya'nın ise koşar adımlarıyla geldik. Rüya'nın bileğini bırakarak cebimden arabanın anahtarını çıkardım ve açtım. "Bin." Sesim sakindi. Şimdilik sakindim. Yaygara koparmam gereken yer burası değildi. Mesleğim bana öfkemi nasıl yönetece-ğimi çok iyi öğretmişti. Nitekim bugüne dek hiç bu denli zorlanmamıştım.

Rüya ses çıkarmadan binerken, onun güvenliğinden emin olduktan sonra arabayı çalıştırdım ve hızlı bir şekilde kullanmaya başladım. Ben hiç sürmediğim kadar hızlı sürüyor, Rüya ise hiç olmadığı kadar sessiz oluyordu. Konuşmak istediğini ufak tefek iç çekişlerinden anlıyordum. Her zaman söyleyecek bir şey bulurdu ancak şu an, Rüya'nın dahi söyleyecek bir şeyi yoktu. Durumun vahimliği buradan bile açıkça belli oluyordu.

Eve vardığımızda yol boyunca hızlı süren ben değilmişim gibi bir yavaşlıkla arabadan indim ve kapıları kilitledim. Rüya'nın gözlerine bakmadan, "Peşimden gelme," diye uyardım. Yanından geçip giderken beni dinlemediğini koşuşturan adımlarından duyuyordum. Binadan içeri girdiğimde onu bir kez daha uyardım. Bir kez daha beni dinlemedi. Evden içeriye girdiğimde evin ve arabanın anahtarlarını girişteki ufak sehpaya bıraktım.

Üstümdeki ceketi çıkarıp kanepenin üzerine fırlattığımda arkamdan Rüya'nın yumuşak sesini duydum. "Ardıç?"

Ellerimi belime yaslayıp başımı öne doğru eğdim. Şu saatten sonra beni sakinleştirebilecek hiçbir şey yoktu. Zihnimin güvenli alan olarak işaretlediği yere, evime gelmiştim. Kalbimin hem en güvenli hem de en tekinsiz alan olarak gördüğü Rüya'nın varlığı ise hemen yanımdaydı.

"Hâlâ babamın soyadını kullanıyor," diye fısıldadım. Öfke, vücuda hızlıca etki eden bir uyuşturucu gibi kanıma karıştı ve arkamı dönüp kanepenin biraz ilerisindeki cam sehpayı devirdim. "Hâlâ babamın soyadını kullanıyor!"

Tıpkı benim gibi paramparça olan sehpaya bakarken etrafta kırıp dökebileceğim şeyler aramaya başladım. Gözüme kum torbasını kestirdiğimde, oraya doğru bir adım atacaktım ki Rüya telaşla önüme geçip ellerini göğsüme bastırarak beni durdurmaya çalıştı. "Ardıç dur ne olur. Yapma."

"Git, Rüya." Sesimde hiçbir duygu yoktu. Bakışlarımı bilerek gözlerine çevirmedim. "Git dedim!"

"Ben de hayır dedim!" Sesini yükselttiğinde istemsizce gözlerine baktım. "Ellerinde hiçbir koruma yok, bu durumdayken kontrollü yumruklarla kum torbasına vurmayacağın da ortada."

"Bu benim sorunum."

"Benim de sorunum."

"Rüya," dedim dişlerimin arasından. Sesimdeki uyarı fark edilmeyecek gibi değildi ancak Rüya her zamanki gibi çenesini dikerek bana meydan okuyordu. "Evimden. Hemen. Çık."

"Hayır."

Dilimin ucuna kadar gelen küfürleri yutup, "Gitmiyor musun?" diye sordum.

"Gidemem," diyerek cevabını değiştirdi. Sıcacık kahvelerine yaşların dolduğunu fark ettiğimde öfkeyle soluyup geri çekildim ve kanepeye bir tekme daha savurdum.

"Allah kahretsin!" dedim bağırarak. "Ne istiyorsun benden? Sorularına cevap mı istiyorsun? Evet, hastanede gördüğümüz kadın annemdi. Ve evet, Çınar benim kardeşim! Oldu mu? Aldın mı cevaplarını?" Kolumu havaya kaldırdım. "Şimdi beni yalnız bırak."

"Cevaplar için burada değilim." Tereddütle bana doğru bir adım attığında yaklaşan varlığı öfke duvarımı delip geçti. Geride koca bir kırgınlık kalırken gözlerimin yandığını hissettim. Yüzümü buruşturup kafamı yana çevirirken çaresizlikle, "Rüya yalvarırım git," dedim.

Onun önünde hiç ağlamamıştım. Kimsenin önünde ağlamamıştım. Bu, güçsüzlüğünü apaçık göstermekti ve ben güçsüz olamazdım. Böyle bir lüksüm yoktu. Hayatımın ilk on senesini zayıf, güçsüz bir çocuk olarak geçirmiş ve devamlı şiddet görmüştüm. Hayır, hayır... ağlayamazdım. Karşımdaki Rüya bile olsa bunu yapamazdım.

"Gidemem, söyledim." Sesi etrafımı saran yumuşak bir battaniyeydi sanki. Her zamanki gibi halimden anlıyor ve bana ihtiyaç duyduğum şeyi sağlamak için yaklaşıyordu ama bunu istemiyordum. Bir zavallı gibi hissetmek istemiyordum. Özellikle de bugün bunu hiç istemiyordum.

"Eğer gitmezsen..." diye mırıldandıktan sonra başımı önüme çevirdiğimde Rüya'nın bana oldukça yaklaşmış olduğunu fark ettim. Yutkunarak bakışlarımı güzel yüzünde gezdirdim. Kuracağım cümle bir anda aklımdan uçmuştu. En zayıf anımda, en büyük zayıflığımla karşı karşıya olmanın doğuracağı tehlike, kafamın içinde kırmızı alarmın çalmasına neden oluyordu.

"Eğer gitmezsem?" diyerek cümlemi tekrar ettiğinde bakışlarım onun hareket eden dudaklarına döndü. Çenemi sıkıp dişlerimin arasından, "Gitmezsen hiç iyi şeyler olmaz, Rüya," dedim.

"Olmasın," diye karşılık vermesi bir saniyesini bile almadı.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Yalan söylüyorsun."

"Rüya, seni son kez uyarıyorum. Eğer hemen gitmezsen çok kötü şeyler yapacağım."

"Ne gibi?"

Elimi beline sarıp onu sertçe kendime çektiğimde bedeni benimkine yaslandı. Kolumu adeta bir kıskaç gibi ona dolarken, yüzümü eğerek burnumun ucuyla yanağına dokundum. Geçen sefer bu evde neredeyse onu öpecektim ve yüzünü buruşturarak geri çekilmiş, evden hızlıca çıkmıştı.

Burnumu yanağına sürterken, "Aramızdaki ilişkiyi mahvederim," diye fısıldadım. Rüya'nın dudaklarının arasından çıkan kesik nefesin ılıklığını kendi dudaklarımda hissediyordum. Bir kez daha yüzünü buruşturarak geri çekilmesini bekledim ancak Rüya kıpırdamadı. "Geri dönüşü olmayan bir hata olur, Rüya."

Rüya başını bana doğru kaldırdığında kalbim duracak gibi oldu. Yüzünü yana çevirerek dudaklarını yanağıma bastırdı. "İstediğin gibi olsun," diyen fısıltısını duydum. "Gideceğim. Seni yalnız bırakacağım ama lütfen kendine zarar verecek bir şey yapma. Tamam mı?"

Öyle kırgın konuşuyordu ki başımı sallamaktan başka çarem yoktu. Rüya yüzünü geriye çekerek gözlerime baktı. Eli usulca göğsümden kayarken, beline dolanmış kolumu gevşetip onu bıraktım. Yavaş adımlarla evden çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Gidişinin ardından evime çöken sessizliği gözlerimi yumarak dinledim.

Rüya'yı kırdığımı biliyordum ama çaresiz kalmıştım. Başka herhangi bir şey söylesem de Rüya'ya saatlerce bağırsam da gitmezdi. Onu yalnızca aramızdaki ilişkiyi mahvetmekle tehdit edebilirdim.

Yavaşça yere çöktüm. Gözlerime dolan yaşları artık geride tutamıyordum. Başımı önüme doğru eğdiğimde ilk gözyaşı damlası yanağımdan süzüldü. O vicdansız kadın sonunda belasını bulmuştu. Hak ettiğini yaşıyordu. Şüphesiz ki daha kötülerini de hak ediyordu. Hak ediyordu ama... *Bu neden beni mutlu etmiyordu?*

"Bugünlük bu kadar yeter." Omzuma koyulan bir elin varlığıyla kum torbasına geçirdiğim yumruklara ara verirken arkama baktım. Kondisyonerim* yüzümü dikkatle inceliyordu. "Daha yeni başladım."

"Saatin kaç olduğundan haberin yok herhalde? Üstelik bugün sözde bedenini dinlendirme günündü ama geldiğimde çoktan buradaydın ve

* Boksörün genel fiziksel kondisyonunu geliştirir. Kuvvet, dayanıklılık, hız ve çeviklik odaklı çalıştırır.

antrenman rakibinin pestilini çıkardın." Burnumu çekip bakışlarımı yüzünden kaçırdım. Buranın yedek anahtarı bende olduğu için dilediğim zaman içeri girebiliyordum. "Kafana takılan bir şey mi var?" diye tereddütle sorduğunda gülmemek için kendimi tutmam gerekti.

Kafama takılan bir şey yoktu. Çok şey kafama takılıyordu. Beni doğuran kadınla hastanede karşılaştığım o günden beri geçmişim daha ısrarcı bir tavırla yakama yapışır olmuştu. Geceleri kâbuslarla uyanıyordum. Evimin sessizliği ilk kez bu kadar sinir bozucu geliyordu ve suçlusu da tamamen Rüya'ydı. Son zamanlarda evimde biraz fazla vakit geçirmişti. Varlığı odaları öyle güzel doldurmuştu ki evin her köşesinde onu arar hale gelmiştim.

Onun da kalbini kırmıştım. Hangisinin daha çok canımı sıktığını bilmiyordum. Hastanede yaşadığım o karşılaşma mı, Çınar'ı içinde bulunduğu hayattan çekip çıkaramamak mı, yoksa Rüya'yı incitmiş olduğum gerçeği mi? Hepsi aynı derecede canımı sıkıyordu ve evimin boğucu havasında düşüncelerimle yalnız kalmak istemiyordum.

"Yok," dedim kondisyonerimin sorusuna gecikmeli bir cevap vererek. "Antrenmana dalmışım sadece. Saatin kaç olduğunu fark etmedim." Elimi koruması için sardığım sargıları çıkarırken bedenimdeki tüm kaslar yanıyordu. Eşek gibi de terlemiştim. Genelde duşlarımı evimde alırdım ancak bugün evi bekleyecek durumda değildim.

Spor çantamı alarak kondisyonerimin sırtına dostane bir şekilde vurdum ve duşlara doğru ilerledim. Üstümdekileri çıkararak kendimi soğuk suyun altına bıraktığımda düşüncelerimin de bedenimden akıp giden su gibi gitmesini arzuluyordum. Üç gün olmuştu. Üç gündür Rüya'yı görmüyordum. Nasıl olduğumu soran birkaç mesajını ve aramalarını görmezden gelmiştim. Açıkçası onunla konuşacak yüzüm yoktu.

Belki de böyle yaparak onu daha çok kırıyordum ancak ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Evimde yaşadığımız o gergin saniyeler kafamı allak bullak etmişti. Onu öpecek ve on beş senedir hassas bir dengenin üzerine kurulu ilişkimizi mahvedecektim. Bir hatanın ucundan dönmüş olmama rağmen onu yeniden gördüğümde buna tekrar kalkışmayacağım konusunda kendime söz veremiyordum.

Çünkü onu bir kez öpmüştüm. Beyin sarsıntısı geçirdiğim gün dudaklarının tadına bakmıştım ve bunları tam anlamıyla hatırlamamak bana kafayı yediriyordu. Aklım yerinde olsaydı asla yapmazdım ancak aklım yerinde değilken bu hissi tattığım için her detayını hatırlayacağım bir zamanda onu öpmeyi deli gibi istiyordum. Boktan bir ikilemin içindeydim.

Duşu kısa tutup çantamdan aldığım temiz havluyla kurulandım ve üstümü giyinip salondan çıktım. Arabama ilerlerken kaslarım yorgunluktan sızlıyordu. Eve gittiğim gibi yemek yiyip yatacaktım.

Antrenman yaptığım salon evime yakın olduğundan varmam on dakikamı bile almamıştı. Arabadan inip hızlı adımlarla binaya girdim ve evimin bulunduğu kata çıktım. Fazla vaktim olmazdı, bu yüzden yemeklerimi beni bir hafta götürecek şekilde yapardım. Ellerimi yıkayarak buzdolabından öğünümü çıkardım ve ısıttım.

Yemeğimi yerken kafamı tabaktan kaldırmamak için uğraşıyordum. Karşı sandalyede Rüya'yı görmeyeceğimi biliyordum ama bununla bir de yüzleşmek istemiyordum. Onu her saniyemde yanımda istemek gerçekten canımı sıkmaya başlamıştı. Bitecek gibi durmuyordu, bitmeyeceğini de anlamıştım ancak işler kontrolümden çıkıyordu.

Yemeğimi bitirip tabağımı yıkadım ve uyuyamayacağımı bile bile dişlerimi fırçalayıp yatmak için banyoya girdim. Tekrardan odama döndüğümde elim daha yorganıma gitmeden kapının zili çaldı. Sadece bu da değildi. Hem zilim çalınıyor hem de kapıma şiddetle vuruluyordu. Bu saatte kapımın çalması zaten iyiye işaret değilken bir de bu şekilde çalması...

Hızlı adımlarla odamdan çıkıp kapıya ilerledim ve bir hışımla kapıyı açtım. Rüya'nın yüzü beni karşılarken dudaklarımdan şaşkınlık içinde ismi döküldü. "Rüya?"

Rüya başını hafifçe kaldırıp gözlerimin içine baktı. Somurtan yüzünü bir kez daha inceledim. Gerçekten burada mıydı? "Bir şey mi oldu? Niye alacaklı gibi çalıyorsun kapıyı?" diye sordum. Konuşmasına ihtiyacım vardı. Hâlâ hayal gördüğümü düşünüyordum.

"Çünkü alacaklıyım," dedi homurdanarak. Öfkeli kahverengileri yüzümü delip geçiyordu. Ayağındaki ayakkabılardan kurtulup dengesiz adımlarla içeri girdiğinde işaretparmağını göğsüme bastırdı. "Senden alacağım var."

Kelimeleri yutarak konuşmasını duymamla dışarıya derin nefes bırakmam bir oldu. Evimin anahtarına uzandım. "Gel, seni evine götüreyim. Belli ki içmişsin."

Geriye doğru bir adım atıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir anda yere oturdu. Kafasını yukarı kaldırarak bana bakarken, "Hiçbir yere gitmiyorum!" diye inatla konuştu.

"Seni oradan kolaylıkla kaldırabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Parmağını uyarırcasına bana salladı. "Deneme bile." Sesini tehditkâr bir tonda kullanmıştı ancak tek düşündüğüm ne kadar tatlı olduğuydu. Ve onu ne kadar özlediğim... Rüya varlığıyla evimin tüm odalarını doldururken,

bir köşeye çekilip onu izlemek harika bir fikirmiş gibi gözüküyordu ancak yapmam gereken şey onu evine götürmekti.

Bu yüzden yere eğildim ve Rüya'yı kucaklayarak kaldırdım. Kollarımın arasında çırpınmaya başladı. "Bırak beni!"

"Bırakacağım ama evine."

Göğsüme vurdu. Israrla kollarımdan çıkmak için çabalamaya devam ettiğinde uzatmayıp onu bıraktım. Dengesini kurana kadar bir kolumu beline sarmış durumdaydım. Rüya kolumu da ittirip geriye doğru bir adım attı. "Çok sinir bozucusun," diye söylendi.

"Biliyorum."

"Bana bunu nasıl yaparsın?" Aniden dolan gözlerine şaşkınlıkla baktım. Rüya burnunu çekip gözlerini sertçe sildi. "Hem beni kendinle tehdit edip kovuyorsun hem de üç gün boyunca habersiz bırakıyorsun."

"Habersiz bırakmadım. Annenle-"

"Antrenmanda olduğunu söylemek konuşmaktan sayılmıyor."

"Neden sayılmıyor?"

"Sayılmıyor işte." Koluma çarparak ilerlemeye başladı. İç çekerek peşine düştüm. Bu gece beni uğraştıracağı belliydi. Ayılması için kahve yapmayı teklif etmek üzere dudaklarımı araladığım anda Rüya sözlerine devam etti.

"Konuşulacak o kadar şey vardı. Beni açıklamasız bırakman umurumda değil, bu kadar şeyi içine atman canımı sıkıyor." Bir anda arkasını döndüğünde neredeyse dibimdeydi. Elini göğsüme yerleştirip parmağıyla sol tarafıma baskı uyguladı. "Kalbin patlayacak gibi olmuyor mu?"

Bunu sorduktan sonra kafasını kaldırıp sıcacık kahvelerini yüzüme dikti. Bana çok haklı nedenlerle öfkeliydi ancak buna rağmen gözlerindeki o anlayış hiç gitmiyordu. *Siktir.* Ömrümün sonuna kadar ona içim gidecekti. "Oluyor," dedim. Sesim kedi mırıltısından farksızdı.

"O zaman neden hiçbir şeyi anlatmıyorsun?"

Yakınlığı sertçe yutkunmama sebep oldu. "Yarın ne istiyorsan anlatacağım. Ama şimdi eve gidip-"

"Beni kovup durma!" Hiddetle sözlerimi böldüğünde donup kaldım. "Sürekli benden kurtulma peşindesin. Eline geçen ilk fırsatta üç gün konuşmadın bile. Neden böyle davranıyorsun?"

"Senden kurtulmaya çalışmıyordum."

"Evet çalışıyorsun. Her şeyi saklıyorsun benden. On beş senelik bir geçmişimiz var ama senin hakkında sayılı şey biliyorum." Yüzünü buruşturarak elleriyle göğsümden itti. Dudaklarımı bir açıklama için araladım ancak

konuşmama müsaade etmedi. "Sakın bana *böyle şeyleri anlatmak benim aklıma gelmiyor* deme. Bir kardeşinin olduğunu söylemenin aklına gelmediğine inanmıyorum." Çenesini sıkıp beni itmeye devam etti. "Ben sana ne yaptım ya? Ne yaptım da beni böyle yok sayıyorsun? Ne kadar canımı sıktığını görmüyor musun, Ardıç? Görmen için illa senin davrandığın gibi mi davranayım sana?"

Öfkesini dışarı çıkarsın diye çıtımı çıkarmadım. Sırtım duvara yaslanana kadar beni ittirmeye devam etti. "Haklısın," dedim en sonunda. Rüya'nın dudakları titrerken, "Haklıyım," diye mırıldandı. "Ama sen yarın bana yine aynı şekilde davranmaya devam edeceksin." Elleriyle yakamı sıkıca kavradı. "Belki de gerçekten sana, senin bana davrandığın gibi davranmam gerekiyordur. Ne kadar can yakıcı olduğunu görmen için."

"Davranabilirsin," dedim.

"Kes sesini, senden izin istemedim." Dudaklarım tekrardan aralandı ama ne söyleyeceğimi bilemediğimden öylece kaldım. Rüya'nın bakışları dudaklarıma inerken kaşlarını çattı. "Evet," diye mırıldandığını duydum. Göğsümdeki eli yukarıya çıkarak ensemi sıkıca kavradı. "Ben de bunu hatırlamayacağım, göreceksin."

Sözlerinin ne anlama geldiğini çözemeden Rüya ensemdeki eliyle yüzümü kendisine doğru çekti ve dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı.

Aklım o anda başımdan uçup gitti, gözlerimi usulca kapattım. Rüya'nın hevesli dudakları karşısında dudaklarımı araladım ve ne istiyorsa yapmasına izin verdim. Altdudağımı dudaklarının arasına alırken tüm kızgınlığını oradan çıkardı. Emdi, ısırıp çekiştirdi ve bu işkenceyi defalarca uygulayarak beni çıldırttı. Tatlı dili ağzımın içine sızdığında işim bitmişti. Anlaşılan ona yaşattığım her şeyi yaşatmak konusunda kararlıydı ve ben tüm bunlara yalnızca müsaade edebilirdim. Başka bir seçenek söz konusu değildi.

Nefesi tükenene kadar öpüşmemize ara vermedi. En sonunda biraz geriye çekildiğinde gözlerimi yarım bir şekilde araladım. Yumuşacık olduğunu bildiğim dudaklarını bu kez dudağımın kenarına bastırdı. Öpücükleri çeneme doğru yönelirken, "Rüya..." dedim soluk soluğa. Sözcükler boğazıma tıkanmıştı. Tüm bedenim yine zonkluyordu ancak bu kez yorgunluktan değil, başka bir şeydendi.

Islak dudaklarını boynuma değdirdiğinde boğazımın gerisinden boğuk bir inleme yükseldi. Kafamı arkaya atıp hafifçe duvara vurdum. Rüya'nın dudakları boynumdaki baskısını artırıyordu. Artık nefes bile alamıyordum. Gitmemesi gereken yerlerime kan gitmişti ve hiç iyi durumda değildim.

Mantığımı kullanmak istiyordum ama bedenimin kontrolünü ele alamıyordum. Tamamen Rüya'ya teslim olmuştum.

Burnunu boynuma sürterek dudaklarını tenimde gezdirmeye devam ederken, ellerini üstümdeki tişörtten içeriye sokarak çıplak gövdeme dokundu. Soğuk parmaklarıyla sanki vücuduma elektrik vermişti. Birkaç saniyeliğine aklım çalıştı ve tamamen unuttuğum bir gerçeği hatırladım; Rüya *sarhoştu.*

"Rüya," dedim tekrardan. Bu sefer sesim biraz daha yüksekti. Bunun Rüya'yı durdurmasını umuyordum çünkü onu durduracak gücüm yoktu ve durması gerekiyordu. Bu yanlıştı. Ne kadar güzel hissettirdiği umurumda bile değildi. Rüya sarhoştu ve bunu yapmasına izin vermemeliydim.

Boynumda hissettiğim dişlerle yeniden inledim. Kahrolası kız, boynumu *ısırmıştı.*

"Rüya." Onun isminden başka hiçbir şeyi söyleyecek gücüm yoktu ancak neyse ki bu onu durdurdu. Ellerini ve dudaklarını üzerimden çektiğinde, üstüne atlamamak için ellerimi iki yanımda sıkıca yumruk yaptım. Eğer sarhoş olmasaydı işlerin gideceği yönü düşünmemeye çalışıyordum.

"İşte," dedi Rüya en sonunda. Bakışlarımı hareket eden o dudaklara çevirdim ve anında özlem duydum. Saniyeler önce tenimde gezinen o dudakları nasıl da istiyordum... Tekrar hareket ettiklerini gördüğümde Rüya'nın söylediklerine dikkat kesildim. "Şimdi ödeştik."

RÜYA

Uykuyla uyanıklık arasındaki bir noktada, uzaktan gelen su sesini duyuyordum. Biri duş alıyordu. Kendi bedenimin farkına vardığımda yatakta olduğumu anladım. Burnuma dolan tanıdık kokuyu daha çok alabilmek için başımı yastığa gömerken gözlerimi açmaya çalıştım. Üstümde sanki büyük bir ağırlık vardı. Bir türlü ayılamıyordum.

Midemin bulandığını hissettiğimde gözlerimi açmadan yataktan indim ve yere oturdum. Başımı arkaya yatırıp yatağın kenarına yasladığım sırada, odanın içindeki banyonun kapısı açıldı.

"Sen hiç yerinde durmaz mısın?" diyen Ardıç'ın sesini duydum. Bana yaklaştığında tertemiz kokusu etrafımı sardı. Gözlerimi yarım yamalak bir şekilde araladım. "Yere oturmuşsun bir de. Üşüteceksin."

Yere eğilip bedenimi sıkıca kavradı ve ayağa kaldırdı. Kokusuyla kendimi biraz daha sarhoş hissederken, "Doğru," diye mırıldandım. "Yere oturmayayım. Çocuğum olmaz sonra." Başımı yana doğru yatırdıktan sonra iç geçirdim.

"Evet olmaz."

Midemin bulantısı artarken yüzümü ekşittim. "Olmazsa olmasın. Midem hep böyle bulanacaksa ben anne olmak istemiyorum."

"Tamam, anne olma o zaman."

Omuzlarımı düşürürken başımı kaldırıp Ardıç'ın yüzüne bakmaya çalıştım. "Ama bebek istiyorum," dedim dudak bükerek.

Derince iç geçirip sabır dilendi ve beni yeniden yatağına yatırdı. Saçlarımı yüzümden çekerken aralık tutmak için zorladığım gözlerimle onu izliyordum. Gerçekten çok yakışıklıydı. Hep bu kadar yakışıklı mıydı? Ayrıca çok güzel kokuyordu. Başımı boynuna yaslayıp gün boyu orada dinlenmek istiyordum. Geniş göğsü benim için harika bir yastık olurdu.

"Çok mu bulanıyor miden?" diye soran Ardıç'la gözlerimi kırpıştırıp cevap vermeye çalıştım. "Biraz."

"Sen zaten neden bu kadar içtin ki? Bünyenin içkiyi kaldırmadığını biliyorsun. Çok güveniyorsun kendine herhalde." Ağzımdan onaylamaz bir ses çıkardım. "Hayır, asla. En güvenmediğim insan benim."

"O niye?" Başımı yasladığım yastıktan kaldırıp elimle yataktan destek aldım ve Ardıç'a yaklaştım. Boştaki elimi Ardıç'ın ıslak saçlarına daldırırken, "Sen banyo mu yaptın?" diye sordum. Parmaklarım hâlâ saçlarının arasındaydı. Ardıç gözlerini yumup sertçe yutkundu. "Evet."

"Neden yıkandın?" Gözlerini açtıktan sonra yüzümde birkaç saniye gezdirdi. "Sus ve uyu."

"Ama ben konuşmayı çok seviyorum." Başımı Ardıç'ın omzuna yasladım. Burnum boynuna değiyordu. Kokusu buradan çok daha güzeldi. "Konuş o zaman," dedi Ardıç.

"Uyumayı da çok seviyorum. Uyusam mı?"

"Uyu," diye mırıldandıktan sonra omuzlarımı kavrayıp beni kendisinden uzaklaştırdı ve başımı yeniden yastığa yasladı. Üzerimi örtüp odadan çıktığında hüsranla gözlerimi kapattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda bu kez zihnim tamamen ayılmıştı ve düşünebildiğim tek şey kusacağım gerçeğiydi. Telaşla yataktan kalkıp odanın içindeki banyoya ilerlerken bir şeyleri devirdiğimi duydum ancak ne olduklarına bakacak durumda değildim. Klozete eğilerek midemde çalkanan her şeyi çıkarmaya başladım. Ben kusmaya devam ederken banyonun kapısı tıklatıldı. Peşinden, "Rüya?" diyen Ardıç'ın sesini duydum.

"Sakın gelme!" Uyarımı yaptıktan sonra birkaç kez daha kuru kuru öğürdüm. En sonunda bittiğine kanaat getirdiğimde kendimi zorlukla ayağa kaldırıp sifonu çektim ve lavabonun başında ellerimi yıkayıp ağzımı çalkalamaya başladım.

Banyonun kapısı açıldı. "Sanırım artık ayıldın."

"Maalesef," dedim yüzümü buruşturarak. Ardıç banyo dolabına doğru ilerleyip açtı ve bana paketi dahi açılmamış bir diş fırçası uzattı. Şu anki durumum için hayatımda gördüğüm en güzel şey bu diş fırçasıydı. Minnetle Ardıç'a bakıp diş fırçasını elime aldım.

"İşini hallettikten sonra mutfağa gel, sana çay yapıyorum."

Başımı belli belirsiz salladığımda banyodan çıktı. Dişlerimi özenle fırçalayıp ağzımdaki korkunç tattan kurtulduğuma emin oldum. Yüzüme birkaç kez daha su vurduktan sonra artık tamamen kendimdeydim. Şimdi tek derdim başımdaki ağrıydı.

Parmaklarımla alnımı sıvazlayarak Ardıç'ın odasından çıktım ve mutfağa ilerledim. Buraya ne zaman gelmiştim? Hiçbiri kafamda yoktu. Canım çok sıkkındı, biraz içip kafayı dağıtmak istemiştim ancak ipin ucunu kaçırmışım

gibi görünüyordu. Kendimi çok rezil etmemiş olmayı umarak mutfaktan içeri girdim.

"Daha iyi misin?" diye sordu Ardıç.

"Başım çatlıyor ama iyiyim. Kusmak rahatlattı." İç geçirerek mutfaktaki taburelerden birine oturmaya çalıştım ancak başım dönüyordu ve tabure çok yüksek kalıyordu. Ardıç dışarıya derin bir nefes verip ellerini belime yerleştirerek bedenimi kolaylıkla kaldırdı. İstemsizce ellerimi onun omuzlarına koydum. Beni tabureye oturttuğunda omuzlarındaki ellerim bulunduğu noktayı sıkıyordu.

Ardıç, ellerini belimden çekip taburenin kenarlarına yasladığında bedeni de hafifçe üstüme eğildi. Alışkın olmadığım o gerginlik yeniden etrafımı sararken ben de ellerimi omuzlarından çektim. "Sarhoşken çok saçmaladım mı?" diye sordum korkarak. Ya yeni fark ettiğim bu hislerden Ardıç'a bahsetmişsem? O zaman ne olacaktı?

Ardıç'ın bakışları dikkatle yüzümde gezindi. Yerimde kıpırdanmamak için yumruklarımı sıktım. En sonunda doğrularak elini boynuna götürdü. "Pek sayılmaz."

İnandırıcı değildi. "Ne yaptım? Doğru söyle," dedim endişeyle. Aklım birbirine girmişti. En son parkta oturduğumu ve kendi kendime Ardıç'a saydırdığımı hatırlıyordum. Kafam ayıkken ettiğim küfürlerin bir kısmını sarhoşken de ağzımdan çıkarmış olmam mümkündü. "Sana küfür mü ettim yoksa?"

Ardıç ağzının içinde bir şeyler söyledi ancak anlaşılır değildi. "Küfür falan etmedin," dedi sonra sertçe. Sesi kızgın geliyordu. Bana arkasını dönüp tezgâhta bir şeylerle uğraşmaya başladığında çay yaptığını söylediğini hatırladım. Saniyeler sonra önüme bir bardak koydu. Görüntüsü tanıdıktı. İçime bir korku salınırken, eğilip çaydan yükselen buharı koklamamla telaşa kapılmam bir oldu.

"Bu çayın tarifini-"

"Annen verdi," diyerek cümlemi tamamladı. Gözlerim irileşti. "Ne söyledin de verdi sana bu çayın tarifini?"

Sarhoşluk hissinden hızla sıyrılmaya yarayan bir çaydı ve Ardıç içki içmezdi. Nasıl bir bahaneyle bu çayın tarifini aldığını merak ederken, "Senin sarhoş olduğunu söyledim," demesiyle başımdan aşağı kaynar suların dökülmesi bir oldu.

"Hayır yapmadın."

"Evet," dedi Ardıç. Kollarını göğsünde birleştirip kalçasını arkasındaki tezgâha yasladı. "Yaptım."

"Senin yanındayken içtiğimi söylemişsindir umarım. Tek başıma sarhoş olduğumu öğrenirse-"

"Ki öğrendi," diyerek araya girdiğinde elimi hızla yüzüme çarptım. "Annem beni mahvedecek."

"Umarım sana hiç acımaz. Çünkü bunu sonuna kadar hak ettin."

"Ama-"

"Sus ve çayını iç," dedi Ardıç sinirle. Bir şey söylemeyip sıcak çaydan birkaç yudum aldım. "Bu kadar sorumsuz olduğuna inanamıyorum. Ya başına bir şey gelseydi?"

Bardağı ağzımdan çekip dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir nevi haklıydı. Yanımda güvendiğim biri olmadan alkol eşiğimi bu kadar zorlamam yanlıştı. "Artık alkol almayacaksın. Yasak sana," diyerek söylenmeye devam ettiğinde ister istemez tepem attı.

"Sen mi yasaklıyorsun?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Sinirlenmekte haklı olabilirdi, yaptığımın hata olduğunu kabul ediyordum ancak benimle bu şekilde konuşamazdı.

"Annenin de benimle aynı fikirde olacağına eminim."

"Ardıç, ben yirmi iki yaşındayım. Kendimle ilgili kararları-"

"O zaman yirmi iki yaşında gibi davran."

"Beni konuşturacak mısın artık?" Gürültüyle elimdeki bardağı masaya bırakıp tabureden kalktım ve Ardıç'a yaklaştım. "Mantıklı davranmadığımı biliyorum. Evet, yaptığım saçmalıktı ama evin yakınlarındaydım zaten. Ayrıca, eğer beni bu kadar sinirlendirmeseydin..." Bu sefer sözlerimi Ardıç bölmemişti. Kendi kendime sözlerime devam etmeme kararı alarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Seni sinirlendirmeseydim?" diyerek ısrar etti.

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

"Hayır konuş. Konuş ki bir daha böyle bir saçmalık yapma."

Ya sözleri çok saldırgandı ya da kalbimde ona karşı değişen hislerimden dolayı artık çok daha hassastım. Sebebini bilmesem de canımı sıkıyordu. Çenemi havaya kaldırarak, "Ben mi saçmalıyorum?" diye sordum. Sesimden kırılganlığımın bu kadar belli olmasına sinir olmuştum ancak sözlerime devam ettim. "Üç gündür hiçbir şekilde sana ulaşamıyorum. Benim dışımda herkesin senden haberi var. Söylesene, derdin ne benimle?"

"Seninle hiçbir derdim yok."

"O zaman neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun? Neden senden günlerce tek bir haber bile alamıyorum?"

"Rüya," dedi Ardıç sakince. Sanki bu konuyu konuşmak, hava durumunu konuşmak kadar normaldi onun için. "Sen benim karım değilsin. Her an ne yaptığımdan haberdar olamazsın. Üç gün yalnız kalmaya ve kafa dinlemeye ihtiyacım vardı, olan yalnızca bu."

Sözleri içimde bir şeyleri kırdı. "Üç günü bırak, ben sana on beş senedir ulaşamıyorum ki." Sesimin tonu gittikçe kısılıyordu. Ardıç'ın gözlerine baktım. Benim aksime yüz ifadesi dümdüzdü. İçinde fırtınalar kopuyorsa dahi bunu hiç çaktırmıyordu. Her şeyi saklamakta üstüne yoktu. Tıpkı bir kardeşi olduğu gerçeğini sakladığı gibi... "Her şeyinden haberdar olmayı beklemiyorum ama en azından bir kardeşin olduğu gerçeğini benimle paylaşabilirdin."

"Söylesem ne olacaktı? Kardeşime ne olduğunu sormayacak mıydın? Neden benimle olmadığını sormayacak mıydın?"

"Şu zamana dek sana neyi sordum, Ardıç? Hangi konuda seni sıkıştırdım? Verdiğin en ufak bilgi tanesiyle yetindim her zaman. Seni bunaltmak istemedim. Anlatmaya hazır olduğu zaman anlatır dedim. Yeter ki ben ona güven vereyim, o bir şekilde bana açılır... Böyle düşündüm ama belli ki hiçbir haltı beceremeyişim."

"Bunun seninle bir ilgisi yok. Ben..." Ardıç dudaklarını birbirine bastırdığında gözlerim doldu. Burnumu çekip burukça gülümsedim.

"Sen bana güvenmiyorsun, Ardıç."

"Bu doğru değil," dedi Ardıç yavaşça. "Çınar'dan bahsetmedim çünkü-"

"Çünkü hayatında değildi. Geçmişinde kalmıştı. Bunu anlayabilirim ve anlıyorum. Ama aynı masada oturdunuz, Ardıç. Kendi kardeşini benim arkadaşım diye tanıttım sana. Karşına çıktı ve sen, onun kardeşin olduğunu söylemedin bile. Neden sakladığını, neden bundan bahsetmediğini düşündün mü hiç?"

Ardıç bakışlarını kaçırırken elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Senin üstünde baskı kurmak istemiyorum ama bu kadar şeyi içine atamazsın, Ardıç. Bana güvenmen için sana yalvaramam. Sadece sana zarar vermeyeceğimi bilmeni istiyorum." Sessizce beni dinliyordu. Bir şey söylemeyeceğini fark ettiğimde, "Pekâlâ," diye mırıldandım. "O zaman ben seni rahat bırakayım. Yalnız kalmaya ihtiyacın vardır."

Yanından geçerken adımlarım ister istemez yavaştı. Hâlâ bir umut beni durdurmasını ve içini dökmesini bekliyordum ama bunu yapmadı. Hiçbir şey söylemeden, önce mutfaktan sonra da evinden çıktım.

Spor ayakkabılarımı kapının önüne koyup giydikten sonra kapıyı yavaşça kapattım ve merdivenlere yöneldim. Sabah altıda kalkma düzenime geri dönmek için fazlasıyla çabalıyordum. Epeydir erken uyanamıyor, bu yüzden de uyandığım gibi sipariş yetiştirme derdine düşüyordum. Eğer kendi işletmemi açmak istiyorsam erken kalkmam şarttı. Aksi takdirde kendime ayıracağım bir saniyem bile olmayacaktı.

Evde herkesin uyuduğu bir saatte ve sıcacık yatağımla aynı ortamda kalırsam yine uyuyakalacağımdan korktuğum için sabah koşusuna çıkma kararı almıştım. Binanın kapısını ittirirken, kendi kendime gözlerimi devirdim. Tek sebebin bu olmadığını adım gibi iyi biliyordum.

Ardıç'ı görmeyi hem istiyor hem de bundan korkuyordum. En son görüşmemizden bu yana hiç yüz yüze gelmemiştik. Ona kızgın kalamıyordum ama kırgındım işte. Neden Çınar'ın kardeşi olduğunu söylememişti? Söylemesi için eline birçok fırsat geçmişti ve Ardıç yine de söylememişti. Onun güvensizliği sahip olmak istediğim bir şey değildi.

Omuzlarımı düşürdüm. Her ne kadar onu görmeyi delicesine istesem de karşılaştığımız takdirde ne söyleyeceğimi bilememenin getirdiği o belirsizlik daha baskındı. Bu sebeple adımlarımı Ardıç'ın her zaman koştuğu parkın tam tersine yönelttim. Alt sokaktaki bisiklet yoluna geldiğimde hafif tempoda koşmaya başladım. Yolda kimse yoktu, tamamen yalnızdım.

İçime derin bir nefes çekip zihnimdekileri boşaltmaya çabaladım ancak nafileydi. Gece gündüz fark etmeksizin Ardıç'ı düşünüyordum. Yemek yerken, yürürken, bir şey okurken dalıp gidiyordum. Aklım hep ondaydı ve kafayı yemek üzereydim. Bu hislerle ne yapacaktım? Nasıl saklayacaktım?

On dakikalık koşudan sonra geriye dönüp geldiğim yolu tekrardan koşmaya başladım. Onunla olmayı deli gibi istiyordum. Ardıç'ı ne kadar çok sevdiğimi ona özgürce gösterebilmek istiyordum. Belki başkası olsa bu kadar kafaya takmazdım çünkü her şey kötüye giderse kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Ama Ardıç... Onu kaybetmek istemiyordum.

Bir çıkmazın içindeydim.

Cebimdeki kulaklıkları hatırlayıp adımlarımı durdururken kafamı bir an için kaldırdığımda Ardıç'ı gördüm. Biraz uzağımdaydı. Kalbimde artık tanıdık gelen o sancı başladığında başımı yana doğru eğdim. Ardıç yalnız değildi, Beyza tam karşısındaydı. Bu kez hiç de tanıdık olmayan bir sancıyla kalbim kasıldı ancak bu hissi hemen anladım; kıskançlıktı.

Beyza, bir zamanlar ona ayarlamaya çalıştığım kızdı. Bakışlarımı kaçırıp kulaklıklarımı yeniden cebime soktum ve yürümeye başladım. *Ya başarılı olsaydım?* Ya Beyza ile Ardıç'ın arasında gerçekten bir şey olsaydı? O zaman

ne bok yiyecektim? Aralarında hiçbir şeyin olmadığını biliyorken bile onları izlemek acı veriyordu. Ardıç'la konuşamadığım her saniye, başkasıyla konuştuğu kelimeleri kıskanıyordum. Sanırım bu kadar inatçı olduğu ve asla evlenmeyi düşünmediği için Ardıç'a teşekkür etmeliydim.

"Konuş, Ardıç. Konuş," diyerek homurdandım. "Kıracağım o ağzını."

Bakışlarımı yeniden o tarafa doğru çevirdiğimde Beyza'nın çoktan gittiğini ve Ardıç'ın bana baktığını gördüm. Göz göze gelirken yavaşça yutkundum. Ardıç bana doğru yürümeye başladı. Yaklaştığı her adımda kalbimin atışları da hızlanıyordu.

Bir süredir koştuğu belli oluyordu. Yüzü terden nemli görünüyordu ve saçları alnına yapışmıştı. Yine birkaç gündür kesmediği sakalları da görüntüsünü mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Ben onu baştan aşağıya süzmeye doyamazken, Ardıç adımlarını tam önümde durdurup konuştu. "Rüya? Koşuya mı çıktın?"

"Evet."

"Neden bana haber vermedin?" diye sordu. Kaşlarımı kaldırdım. "Sen benim kocam değilsin, Ardıç. Yaptığım her şeyden haberdar olmana gerek yok."

Sözlerim Ardıç'ın yüzüne sertçe çarptı. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından başını ağır ağır sallarken, "Doğru," dedi mırıldanarak. "Neden burada koşuyorsun?"

Bunu sorarken sanki sebebin kendisi olduğunu anlamış gibiydi. Yine de yüzüne vurmayıp, "Canım istedi," diyerek geçiştirdim. Onun yüzüne vurmayıp geçiştirmiş olmamın daha çok canını sıktığına kalıbımı basabilirdim. Çünkü normalde asla geçiştirmezdim. On beş senedir aynı tempoda devam eden bir ilişkimiz vardı ve bu ilişkimiz, son zamanlarda yaşadığımız gerginliğin ardından çatırdamaya başlamıştı.

Ona çekiliyordum. Bedenim ve ruhum Ardıç'la tamamlanmak istiyordu. Aramızdaki gerilimin sebebi çekimimizdi. Bunu Ardıç'ın da hissettiğini biliyordum. Eğer hissetmeseydi evinde ilişkimizi mahvedecek şeyler yapacağını söylemezdi. Beni öpmeye kalkışmazdı.

"O zaman sana eşlik edeyim."

"Sen bilirsin," dedikten sonra omzumu silktim. "Sabah sabah çok konuşmana neden olmak istemem."

Ardıç'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Zaten çoktan bir diyalog kurdun," derken Beyza'yı kastediyordum. "Senin gibi konuşmayı sevmeyen biri için fazladan yük."

"Beyza'yı mı söylüyorsun? Köpeğin durumunu sordu."

"Sen köpeği dayımlara vereli epey oluyor. Ancak mı aklına gelmiş?" Dudaklarımı birbirine bastırıp daha fazla konuşmamak için elimden geleni yaptım. Konuştukça batıyordum. Suratına aşkımı haykırmadığım kalmıştı bir tek.

Daha fazla dikilmeyip yavaş adımlarla yürümeye başladığımda Ardıç da adımlarıma ayak uydurdu. Bedenini yanımda hissetmenin inanılmaz bir heyecanı vardı. Birbirimize temas etmiyorduk ancak biraz ötemde olduğunu biliyordum. Bunu bilmek bile kalbimi hızlandırıyordu. Sessizliği bozmak için, "Sen hiç Sakız'ı ziyarete gidiyor musun?" diye sordum.

"Vaktim olmadı."

"Yollarını gözlüyordur," diye mırıldandım. Birden aşırı derecede üzülmüştüm. "Tek başına gitmeye çekiniyorsun, değil mi?"

"Alakası yok," dese de onu tanıyordum. Kesinlikle alakası vardı. Diretttim. "Özledin mi Sakız'ı?"

"Hayır."

İstediği kadar inkâr edebilirdi ancak ses tonundan bile o köpeği ne kadar özlediği belli oluyordu. Böyle konularda cidden bir çocuk gibiydi. Hiçbir şeyi kabul etmiyordu. "Yarın beraber gideriz," dedikten sonra önüme baktım. Ardıç itiraz etmedi. Kendi kendime sırıttım. *Köpeği gerçekten de özlemişti.*

İki binanın arasındaki boşluğa geldiğimizde adımlarımı durdurup Ardıç'a döndüm. "O zaman ben eve geçeyim."

Ardıç sessizce bana bakarken onaylayan hiçbir şey yapmadı. Öylece beni izliyordu. Sessizliğini bir onay olarak algılayıp arkamı döndüm ve evime doğru bir adım attım. İkinci adımı atamadan Ardıç'ın parmakları bileğime dolandı. "Bekle."

Yeniden ona doğru döndüğümde Ardıç parmaklarını bileğimden çekmedi. "Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordum. Bir şey söylemesini, beni burada daha fazla tutmasını arzuluyordum. Aramıza giren bu gereksiz mesafeden fazlasıyla şikâyetçiydim. Onunla rahatça konuşabilmek istiyordum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordum ama onu bu kadar çok severken istediğim şey çok zordu.

"Evet söyleyecektim." Yavaşça bileğimi bıraktı ve bakışlarını yere çevirdi. "Sen harika bir ablasın, Rüya. İki kardeşin için de öylesin. Onların her zaman yanındasın. Bense tam tersi, berbat bir abiyim."

Dudakları buruk bir tebessümle kıvrıldı ve bakışlarını yerden kaldırıp gözlerime baktı. "Çınar benim kardeşim, evet. Çocukken, o adamdan fırsat bulduğumuz anlarda beraber oynardık. Kalan zamanlarda ise pek konuşmazdık. Birbirimizi severdik elbette ama Çınar, babasından çok korkardı. O adam da öz oğlu olmadığım için Çınar'ın benimle vakit geçirmesini

istemezdi. Sanki Çınar'a bulaştırabileceğim bir hastalığım varmış gibi davranırdı."

Söylediklerinin ağırlığı yavaşça yutkunmama neden olurken, dikkatle Ardıç'ı dinlemeye devam ettim. İçinde tuttuğu, anlatmaya değer görmediği daha kaç acısı vardı böyle?

"O evden atıldığımda geri dönmek için çok fırsatım oldu ama dönmedim. Yıllar önce bir gün..." Duraksadı, devamında ne söyleyeceğini merak ettim ama Ardıç kafasını iki yana sallayarak konuyu değiştirdi. "Sorunun ben olduğumu sanıyordum. Ben yokken mutlu olduklarını sanıyordum çünkü Çınar, babası bana bağırırken ve beni döverken çok korkardı. Ben yoksam bağıracak ve dövecek kimsesi de olmaz, Çınar da daha fazla korkmaz diye düşündüm."

"Peki o adam-"

"Evet, Çınar'a da el kaldırıyormuş. Kardeşimi o cehennemde bir başına bıraktım. Sevgi yerine şiddet görerek büyüdü ve bu benim suçum."

"Sadece çocuktun, Ardıç. Bilemezdin. Kendince kardeşini korumaya çalışmışsın. Kendine bu kadar yüklenme."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum ama bu sözler bir işe yaramaz, Rüya. Çınar'ın yaşadıkları için kendimi asla affetmeyeceğim. O beni affedene kadar..."

"Affedecek," dedim kendimden emin bir şekilde. Ardıç kafasını hafifçe yana eğerek gözlerimin en içine baktı. Birkaç saniye hiç konuşmadı. Ben de göz temasımızı zedeleyecek hiçbir şey söylemedim.

"Bunu sana anlatmamın sebebi şu," diye mırıldandıktan sonra dudaklarını yaladı. "Sana güvenmediğimi düşünmeni istemiyorum, Rüya. Bu doğru değil. Ben sadece paylaşmayı bilmiyorum. Açıkçası beni bu konuda rahatlatmanı da istemedim çünkü bunu hak etmiyorum. Ve sen hep bir şekilde beni rahatlatmanın yolunu buluyorsun."

"Bu neden kötü bir şey olsun? Kendini çok kasıyorsun. Biraz rahatlamanın sana çok faydası olur. Sakladığın çok fazla şey var, Ardıç."

"Senin de sakladığın şeyler var." Beklemediğim cümlesiyle kalbim tekler-ken Ardıç aramızdaki mesafeyi bir adım kısaltı. Yoksa beyin sarsıntısı geçirdiği gün beni öptüğünü hatırlamış mıydı? İhtimali dahi nefesimi keserken soluksuz halde Ardıç'ın gözlerine bakmaya devam ettim.

"Sana güvenmediğimi düşündüğünü benimle hiç paylaşmadın," dediğinde tuttuğum soluğumu yavaşça bıraktım. Demek mesele buydu. Rahatlamış tarafım bir yana, onun olanları hatırlamasını isteyen bir tarafım da vardı. Israrla o tarafımı görmezden geliyordum.

Başta yaşananları onunla konuşmak için zihnindeki bulanıklığın gitmesini beklemiş ancak zaman geçtikçe Ardıç'a anlatmanın çok kötü bir fikir olduğunu fark etmiştim. Kim on beş senelik arkadaşına durup dururken *hatırlamıyorsun ama biz öpüştük* diyebilirdi ki? Ben de diyemezdim.

"Bana güvenmediğini düşünmek istemiyordum çünkü."

"Ben sana güveniyorum, Rüya. Kendimden bile fazla güveniyorum. Ama sen..." Sesi kısıldığında kafamı kaldırdım. Aramızdaki mesafe ne ara bu kadar kısalmıştı? Dakikalar önce aramıza bir insan daha sığabilirdi. Fark etmeden ona sokulmuş olmalıydım. Bedenimin Ardıç'a verdiği tepki inanılmazdı, yakınlarımdayken sürekli ona çekiliyordum.

"Ama ben?" diye sordum. Benim sesim de kısıktı. Aramızdaki havanın ağırlaştığını hissettim. Ardıç'ın bakışları önce dudaklarıma sonra da boynuma düştü.

"Sen bana güvenme," diyerek sözlerinin devamını getirdi. Yüzümü biraz daha kaldırdığımda aramızda artık milimler vardı. "Neden sana güvenmeyeyim?"

Bakışları gözlerime odaklandı. "Neden güvenmemen gerektiğini ikimiz de görmedik mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Üstü kapalı konuşuyordu. Sakince ekledi. "Ben kendime güvenmiyorum."

"Ama ben güveniyorum." Kendime engel olamayarak elimi uzattım ve Ardıç'ın terden alnına yapışan saçlarına dokundum. "Kendine değer vermeyi öğrenmen gerekiyor, Ardıç." Parmaklarımı Ardıç'ın dalgalı saçlarından çekip gözlerine odaklandım. "Çünkü benim için çok değerlisin," dedim yavaşça. Kahverengi gözlerinde bir şeyler ısındı.

Başımı çevirip arkamda kalan binaya baktım. "Artık eve gideyim, çalışmam lazım. Bir de, Ardıç..." Tekrardan onun yüzüne döndüm. "Çınar seni affedecek."

Gözlerini kırpıştırdı. Yüzündeki ifadenin *heyecan* olduğuna kalıbımı basabilirdim. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü affetmek istiyor. Seni tamamen silmiş olsa o kadar kırgın olmazdı. Hastanede senden bir haber beklemez, durumunu bana sormazdı. Seni çok seviyor, Ardıç."

"Öyle mi?" diye sordu Ardıç. Sorusundaki masumluk tebessüm etmeme sebep oldu.

"Evet öyle. Ve bu arada, söylediklerine katılmıyorum. Sen kötü bir abi değilsin. Zamanı geldiğinde bunu kendine de Çınar'a da kanıtlayacaksın." Geriye doğru bir adım attım. "Görüşürüz, Ardıç."

"Görüşürüz, Rüya."

ARDIÇ

Binanın önünde Rüya'nın gelmesini beklerken ellerimi ceketimin ceplerine soktum. Bugün beraber dayısına gidecektik. Rüya'nın dayısı sık sık Sakız'ın fotoğraflarını bana atıyor olsa da hiç bizzat gidip görmemiştim. Son zamanlarda olanlar bir yana, yalnız gitmekten de çekinmiştim. Ve ayrılık vakti geldiğinde bir kez daha Sakız'ı bırakacak olma düşüncesi içime oturuyordu.

Şu an bile bunu düşünüp üzülüyordum. Belki bu sefer aynı şekilde tepki vermezdi. Aradan biraz zaman geçmişti, benimle yaşadığından daha uzun bir süredir Rüya'nın dayısıyla yaşıyordu. Çoktan onlara alışmış olmalıydı. Bana yalnızca ona iyi davranan ilk insan olduğum için bağlanmıştı. Beni sahibi olarak seçtiği falan yoktu. Yine de... sanırım onu özlemiştim. İyi olduğundan emindim ama bir de gözlerimle görüp içimi rahatlatmak istiyordum.

Beklemeye devam ederken kapının orada hissettiğim hareketlilikle başımı kaldırdım. Rüya yüzündeki gülümsemeyle bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde kıkırdamaya başladı ve kısa bir gülme krizine girdi. Neyi komik bulduğunu anlamadığım için kafam karışmış olsa da sırf o gülüyor diye ben de gülümsedim.

"Ne oldu?" diye sordum. Rüya'nın kahkahasıyla aydınlanan yüzüne bakarken kalbim kötü olan her şeyden arınıyormuş gibi hissediyordum. Tatlı kıkırtıları sonlanırken dudaklarında kocaman bir tebessüm belirdi.

"Bir şey yok, sadece..." Dudaklarını birbirine bastırıp biraz bekledi. "Evden çıkarken anneme *Ardıç ağaç olmuştur şimdi beklemekten* demiştim. Gerçekten de ağaç olmuşsun. Ardıç ağacı."

Devamında bir şeyin gelmesini bekleyerek, "Evet?" dedim.

"Ardıç bir ağaç türü ya hani, sen de ağaç olmuşsun. Of, şakamı bana açıklatmasana! Gülesim vardı, güldüm. Bence komikti."

Gülmekten gözünden gelen yaşları silerken bana gittikçe yaklaşıyordu. Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Onda farklı olan bir şey vardı. Saçını kestirmemişti, yüzündeki makyajla da ilgili değildi. Dikkatli bakışlarımı fark eden Rüya, "Ne oldu?" diye sordu. Onu tekrardan hızlıca süzdüm. "Sen zayıfladın mı?"

"Nereden çıktı?"

"Yanakların biraz içe çökmüş görünüyor."

"Makyajdan olmasın o?"

"Hayır, ondan değil." Elimi uzatıp parmak uçlarımla Rüya'nın elmacıkkemiğinin biraz aşağısındaki noktaya dokundum. "Kilo vermişsin," dediğimde sesim hüsranla çıkıyordu. Zayıflamasından hoşlanmıyordum. Bir sıkıntısı olmadığı müddetçe öğünlerini atlamazdı. Senelerdir aynı kilodaydı.

"Olabilir," dediğini duyduğumda parmaklarımı teninden ayırdım. Rüya bakışlarını kaçırıp, "Koşuşturma içinde geçti son birkaç haftam, ondan herhalde," diye mırıldandı. Kafamı salladığımda beraber arabama doğru ilerledik.

Arabaya bindiğimizde Rüya emniyet kemerini takıp başını bana çevirdi. "Sakız'ı göreceğin için heyecanlı mısın?"

Arabayı çalıştırıp, "Hayır," dedim.

"Ne kadar büyümüştür ya. Kesin seni görünce ağlayacak. Bir köpeğin sevgisini kazanmışsın, hâlâ onu özlediğini inkâr ediyorsun."

"Özlemeye vaktim olmadı."

"Vaktin olsa özler miydin?"

"Hayır."

"Nasıl özlemezdin ya? O kadar beraber uyumuşsunuz, günlerce aynı evde kalmışsınız. Özlememen imkânsız. Ben bile özledim."

"Gidip görebilirdin. Dayın ve halanın evi."

"Benim de vaktim olmadı," dedikten sonra kollarını göğsünde birleştirip arkasına yaslandı. "Sözümü dinlemeyen bir *cırrık kuşunun* başıma açtığı dertlerle uğraşıyordum."

Söylenmelerini gülümseyerek dinledim. Adımın anlamlarıyla bu kadar uğraşması sinirimi bozmanın yakınından bile geçmiyordu. Onun ağzından çıkan her şeye bayılıyordum ve şükürler olsun ki gerçekten konuşmaya bayılan, geveze kızın tekiydi.

"Bundan sonra sözümü dinleyip ilk yumruğu sen atacak mısın peki?"

"O maç bir istisnaydı, ilk yumruğu kulağıma atacağını bilemedim."

"Çıldıracağım ya, hâlâ sözümü dinlemiyor. İlk yumruğu yemek konusunda neden bu kadar ısrarcısın?"

Direksiyonu tutan ellerim sıkılaşırken, kırmızı ışığa yakalanmış olmanın getirdiği rahatlıkla başımı Rüya'ya çevirdim. "Çünkü ilk yumruğu yemeden dövüşemiyorum," dedim geçiştirerek. Daha önceden de konuştuğumuz bir konuydu, daha öncesinde de geçiştirmiştim. Ama ilk kez bugün, Rüya'nın gerçek cevabı gözlerimde gördüğünü hissettim.

Rakiplerime her zaman ilk yumruğu atmaları için izin verirdim ve onlardan ilk yumruğu yediğimde, çocukluğumu bana zehir eden adamı karşımda hayal ederek dövüşe başlardım. Çocukken yaşadıklarım hâlâ hayatımı etkiliyordu. Çınar'ın babası olacak olan o iğrenç adamdan nefret ediyordum. O adamın içinde sevgi yoktu ve hayatımın ilk on senesi o sevgisizliği sonuna kadar yaşamıştım.

Yine de asıl kızgınlığım annemeydi çünkü o adam beni sevmek zorunda değildi. Bir yabancıydı, onun oğlu değildim ama o kadın... beni doğurmuştu. Sevmesi, koruması gereken kişi oydu. Dayak yemekten korkuyor olabilirdi, o adam onu da dövüyordu. Benim beklediğim de ben dayak yerken annemin araya girmesi değildi zaten. Açılan yaralarımı kapatmaya çabalamamıştı. Kırgınlığım, kızgınlığım bunaydı.

Yıllarca kendimi, o adama olan korkusundan bana yaklaşamadığı konusunda kandırıp durmuştum. Bu yüzden kendi paramı kazanmaya başladığımda annemi tekrardan ziyaret etmiştim. Ona ve Çınar'a bakabileceğimi söylemiştim ancak annem, o adama öyle bağımlıydı ki beni reddetmişti. Çınar da yıllar sonra beni gördüğü o ilk anda yüzüme dahi bakmamıştı. Şimdi de benden nefret ediyordu. Rüya onun beni affedeceğini düşünüyordu ama benim hiç umudum yoktu.

Can sıkıcı düşüncelerle yolculuğu tamamlarken arabayı uygun bir yere park ettim ve Rüya'yla beraber indik. Midem saçma sapan bir heyecandan düğüm düğümdü. Rüya'nın bakışlarını üstümde hissettiğimde dönüp ona baktım. Gülümseyerek yüzümü inceliyordu. "Ne söylersen söyle, o köpeği deli gibi özlemişsin."

İtiraz etmedim, etsem de bir işe yaramayacaktı. Bunun yerine Rüya'nın adımlarını takip ettim. Asansörle dayısının ve halasının yaşadığı eve geldiğimizde Rüya zili çalıp bir adım geriye çekildi. Heyecanlı gözleri benimle kapı arasında geziniyordu.

Adım sesleri kapıya yaklaşırken midemdeki düğüm büyüdü. İster istemez heyecandan nefesimi tuttum. Kapıyı Rüya'nın halası açtı. "En sevdiğiniz yeğeniniz geldi," dedi Rüya büyük bir neşeyle.

Halası gülerek onu içeriye çekti ve sıkıca sarıldı. Ben de girdiğimde kapıyı kapatmıştı. İçerilerden bir yerden gelen havlama sesi kulaklarıma doldu. Birkaç saniye sonra Sakız koridora çıktığında ona bakakaldım. Fotoğraflardan da ne kadar büyüdüğünü anlıyordum elbet ama bizzat görmek bambaşkaydı. Kilo almıştı, bu belli oluyordu. Kuyruğunu mutlulukla sallıyor, evin sahibi kendisiymiş gibi geziniyordu. Burayı benimsediği için mutlulukla gülümseyecektim ki burnunun hareket ettiğini gördüm. Havayı koklamasıyla ağlamaklı bir ses çıkararak bana doğru koşması bir oldu.

Patileriyle üzerime tırmanmaya çalıştığında güldüm. "Yılışık, hiç değişmemişsin." Yere eğilip onu kollarıma aldım. "Büyüdün mü sen?" Başımı biraz geriye çekerken, "Kocaman olmuşsun," dedim gülümseyerek. Başının üstünü öptüm. Hemen yüzümü yalamaya başladı. Kucağımda Sakız'la içeri geçtim. Kollarımda deli gibi kıpırdanıyordu. Patilerini omzuma koyduğunda başının arkasını okşadım. Ben oturduktan sonra kucağımdan indi. İki adım uzaklaşıyor, bana bakarak havlıyor ve etrafında dönüyordu.

"Şuna bak," dedi Rüya gülerek. "Resmen *bakın beni ziyarete kim geldi* diyor. Yiyeceğim ya."

"Çok iyi görünüyor," dedikten sonra öne doğru eğildim. Bir yandan Sakız'ı seviyor, bir yandan da Rüya'nın halasına bakıyordum. "Size de alışmış. Teşekkür ederim. Ona çok iyi bir yuva oldunuz."

"Geçici bir yuva," diyerek beni düzeltti. "Bir gün senin yanına geri dönecek."

"Evet. O adam taşınmak üzereymiş diye duydum." Rüya'nın sözleriyle içimi bir heyecan kapladı ama onu hemen söndürdüm.

"Burada baktığınız kadar iyi bakamam ben ona."

"Sana yaptıklarının hiçbirini bize yapmıyor." Başımı eğip yüzünü elime sürten Sakız'a baktım. Salak mıydı bu köpek? Bu evde onu seven insanlar vardı. Sürekli onunla ilgilendiklerine emindim ancak yine de benim peşimden koşuyordu. Kesinlikle zeki bir hayvan değildi.

"Saf," diye homurdandım.

"Sadık," dedi Rüya. Gözlerimi onun yüzüne çevirdim. "Saf değil. Onun hayatını kurtardığın için sana sadık ve sevgiyle bağlı." Yeniden Sakız'a baktım. *Sandığımdan daha çok ortak noktamız vardı.*

Eğilerek onu sevmekten sıkıldığımda küçük bedenini kavrayarak kucağıma çektim. Büyümüş olabilirdi ama hâlâ küçüktü. Kucağımda kıvrılıp başını göğsüme yasladı. Aşağıdan bana bakan gözlerini hissediyordum. Elimi çenesinin altına götürerek yavaşça kaşımaya başladım. Ortamdaki muhabbete adapte olmaya çalışsam da tüm odağım kucağımdaki küçük, tüylü yaratıktaydı.

"Bundan sonrasında ne olacak peki?" Rüya'nın dayısının bana yönelik sorduğu soruyla ona döndüm. "Maçlar devam mı ediyor?"

"Evet. Efe Gümüş'le yapacağım bir final maçı var."

"Ardıç'ın başına gelenlerin sorumlusunun Efe olduğunu düşünüyoruz," dedi Rüya. Sıkıntıyla iç geçirdi. "Kulağına vuran boksörün lisansı iptal oldu ama o çocuk sadece bir piyondu."

"Tüm kariyerini piyon olmak için mi yaktı yani?" Dayısı kafasını onaylamaz biçimde iki yana salladı. "Ne saçma iş."

"Sadece iyi para kazanmak için boksör olanı da çok gördüm. Eğer hayatının sonuna kadar rahatça geçineceği bir para teklif edilmişse lisans umurunda olmamıştır. Maç yaklaştığında bana da para teklifiyle gelecek, bundan eminim."

"Amacı ne ki?" diye sordu Rüya'nın halası. "Yani yenildiğinde ne oluyor?"

"İsimlerinin altını doldurmaya çalışıyorlar. Gümüş ailesine ait boks eğitimi kursları var. Ayrıca spor malzemeleri de satıyorlar. Eğer Efe Gümüş şampiyon olursa onlara reklam olacak." Sakız'ın çenesinden kulağının arkasına kadar ilerledim. "Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez misali."

"Ama sen para teklifini kabul etmeyeceksin," dedi dayısı dikkatle. "Bu da seni yenmek için başka yolları kullanacağı anlamına geliyor."

"Evet," dedim. Oturma odasında kısa bir sessizlik oldu. Herkesin yüzü düşmüştü. Onlara göre bu ciddi bir durumdu ancak ben o kadar da kafaya takmıyordum. Efe'nin kazanmak için çaresiz olması hata yapmasına yol açacaktı ve o anı da sabırla bekliyordum.

Çalan kapının ziliyle Rüya bir anda yerinden fırladı. "Ben açarım."

Koridora çıktığında Rüya'nın dayısı ayaklandı. "Esin'in arkadaşı bizdeydi, ödev yapıyorlardı. Kızın abisi geldi kesin. Ben haber vereyim."

Oturma odasının kapısını açtığında, koridordan Rüya'nın sesine karışan bir erkek sesi geldi. Sakız'la aynı anda kulaklarımızı diktik. Ne konuştuklarını anlamıyordum ama *konuşuyorlardı*. Seslerinin tonlarından ve gülüşlerinden, öncesinden muhabbetleri olduğu belliydi.

"Geç otur, Pınar ve Esin vedalaşana kadar çok beklersin." Rüya, peşinden bir erkekle oturma odasına girdiğinde kaşlarımı hafifçe çattım.

"Bakarsın bu kez biz muhabbete dalarız, Pınar da beni bekler. Her seferinde beni ağaç ettiği için intikamımı almam şart." Geçip sanki kendi eviymiş gibi oturdu. "Hem arayı da kapatmamız lazım."

Çenemi sıkıp karşımdaki dallamanın Rüya'ya olan aşırı ilgili tavrını izledim. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi başını bana çevirdiğinde, "Merhaba," dedi. Karşılık vermemi dahi beklemeden ilgili bakışlarını yeniden Rüya'ya döndürdü. "Nasıl gidiyor işler bakalım, Rüya Hanım? Hâlâ özel tasarım kolyemi bekliyorum."

Rüya'nın bu adama özel tasarım kolye sözü mü vardı? *Özel tasarım?* Başımı hafifçe yana yatırırken dikkatle Rüya'nın tepkilerini incelemeye başladım.

"Nasıl bir şey istersin diye sordum sana ama söylemedin."

"Senin düşünüp bulmanı istiyorum. Sence bana nasıl bir şey gider?" Hiçbir şeyin gideceğini düşünmüyordum. Rüya işinde çok yetenekliydi ancak o bile bu dallamaya bir şeyi yakıştırmayı beceremezdi.

"Rüya." Rüya'nın sıcacık kahveleri bana döndüğünde adını ağzımdan çıkardığımı fark ettim. *Harika.* Seslendiğime göre bir şeyler söylemem gerekiyordu ancak ben sadece gözlerini o adamın üzerinden çekip bana çevirmesini istemiştim. Yerimde hafifçe doğruldum. "Artık kalkalım mı?"

"Daha yeni gelmiştik. Hem Esin'i de göremedim doğru düzgün, şimdi bitirdi ödevini."

"Evet ya, hemen kalkmayın. Akşam yemeğine de kalın." Rüya'nın halası bakışlarını o dallamaya çevirdi. "Siz de kalın Pınar'la," dedi kibar bir gülümsemeyle. Dallamanın onay vermesi bir saniyesini bile almadı. Ben burada beş dakikadır Rüya'ya olan bakışlarına katlanamıyorken, bir de akşam yemeği boyunca bunu çekemezdim.

"Benim acelem var, akşamki antrenmana yetişmem lazım," dedim yalan söyleyerek. Rüya yanıt veremeden dallama lafa atladı. "Eğer sizin aceleniz varsa Rüya'yı evine ben bırakırım, hiç sorun değil."

Öyle bir şey *yapamazdı.* İçimde gittikçe büyüyen kıskançlığa hâkim olabilmek için derin bir nefes alırken, kızgın bir boğa gibi görünmemeye çalışıyordum. "Olmaz," dedim kesin bir tonda. Ayağa kalktığımda Sakız da ayaklarımın etrafında dönmeye başladı. "Hadi, Rüya. Gidelim."

"Sakız da daha doyamadı sana."

Dişlerimi gıcırdattım. "Sonra yine geliriz."

Rüya'nın kaşları anlık bir şekilde çatılsa da en sonunda ısrar etmeyi bırakıp ayağa kalktı. "Biz geçelim en iyisi. Sonra görüşürüz hala." Halasıyla kucaklaştıktan sonra o dallamaya başını salladı. "İyi akşamlar."

Elimi Rüya'nın sırtına koyup hafifçe ittirdim. Koridorda Esin ve dayısıyla karşılaştığımızda, "Gidiyor musunuz?" diye şaşkınca sordu Esin. "Ama ben daha ödevimi yeni bitirdim."

"Sonra görüşürüz nasılsa. Biraz da sen bize gel, değil mi?" Rüya, kuzeninin yanağını sıkıp dayısına sarıldı. "Görüşürüz dayı."

"Görüşürüz kızım. Selam söylersin sizinkilere." Kısa bir vedalaşma faslının ardından dayısı ve halası bizi kapıdan geçirdi. Asansörün kapıları kapandığı gibi, "O kimdi?" diye sordum.

"Levent, Pınar'ın abisi."

"Orasını anladım. Anlamadığım şey, sizin nasıl bu kadar yakın olduğunuz."

Benim *neyim* vardı? Rüya'yı ilk kıskanışım değildi. O bu kadar güzelken, etrafına saçtığı ışıkla herkesi kendine hayran bırakırken ilk olamazdı da. Ancak ilk kez bu kadar kontrolümün dışına çıkıyordum. Kıskansam da her seferinde beni ilgilendirmediğini kendime kabul ettirir, aptal çenemi kapatıp susardım.

Şimdi neden kendime bunu söyleyemiyordum? Bir kez onu kafam yerinde değilken öpmüştüm ve o da bir kez sarhoşken beni öpmüştü. Bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyordu. En azından gözle görülür kısımda hiçbir şey değişmemişti. Tadını alma şerefine eriştiğim dudakları beni büyülemiş, onu öpebilecek tek kişinin ben olduğum konusundaki saçma düşünceleri aklıma yerleştirmeye başlamıştı.

"Yakın değiliz."

"Öyle mi? Nasıl senden *özel tasarım* kolye istiyor o zaman?"

Rüya'nın gözleri hafifçe irileşti. Şaşkın bakışları yüzümde geziniyordu. Çenemi olanca kuvvetimle sıktım. *Hemen susmalıydım.* Nasıl böyle bir şey söyleyecek kadar kendimi kaybedebilirdim?

"Neyse," dedim geçiştirmek istercesine. Asansör zemin kata geldiğinde hızla inip arabama ilerledim. Rüya peşimden attığı koşar adımlarla bana yetişti. Arabayı çalıştırdığımda bir süre ikimiz de sessizdik.

"Neden özel tasarım kolye istediğini hiç düşünmedim," diye mırıldandı. Gözümün ucuyla omuz silktiğini gördüm. "Ama giyim kuşamına önem veren birisi. Kimsede olmayan şeylere sahip olmayı seviyor bence."

Tamam de, konuyu burada kapat. Hayır, hiç ağzını açma. Yalnızca mırıldan. Başka bir şey demene gerek yok. Konuyu kapat.

"Nereden biliyorsun?" *Sikeyim.*

"Neyi?"

"Giyim kuşamına önem verdiğini," dedim dişlerimin arasından. *Artık sus.*

"Onunla beş dakika geçir anlarsın." Rüya'nın onunla geçirdiği beş dakikalar gözümün önüne gelirken direksiyonu tutan ellerimi sıktım. İkimizden birinin bilinci yerinde değilken iki kez öpüşmüş olmamızın hiçbir şeyi değiştirmediğini kendime tekrar tekrar hatırlatırken, "Tasarlayacak mısın?" diye bir soru çıktı ağzımdan. Rüya'nın gözleri artık yüzümdeydi. "Kolyeyi... yapacak mısın?"

"Kaç seferdir soruyor, yapmamak ayıp olur." Sesinde bir şeyler değişti. "Değil mi?"

Rüya'ya kısa bir bakış attım. "Özel tasarım normalde yaptığın bir şey değil."

"Kimse benden istemediği için yapmıyorum."

"Yine de," dedim üstüne bastıra bastıra. "Kimseye yapmadığın bir şeyi onun için yaparsan yanlış anlayacak." Arabayı evin önünde durdururken emniyet kemerimi çıkardım. "Tabii senin de niyetin buysa bir şey diyemem."

"Anlamadım?"

"Yok bir şey," diyerek arabadan indim. Rüya da peşimden geldi. Koşar adımlarla önüme geçtiğinde, hızımı alamayarak ona çarptım. Geriye doğru sendeleyen bedenini, kolumu beline dolayarak kendime çektim ve bir anda bedenlerimiz birbirine yaslandı. Nefesimi tuttum.

"Ne demeye çalışıyorsun, Ardıç? Açık konuş."

"Yeterince açık konuşuyorum." Elimi istemeyerek de olsa belinden ayırdım. "Anlamak isteyen anlar."

"Sen mi açık konuşuyorsun? Güldürme beni."

"Açıkken çok mu anladın sanki?" Dilimin ucuna kadar gelen itirafları çenemi sıkarak orada tuttum. Eğer biraz daha konuşursam çok farklı şeyler söyleyecektim. Rüya'ya olan hislerimin birazını dahi belli etmemem gerekirken, ben onun yüzüne haykırmak üzereydim. Bunun korkusuyla Rüya'ya arkamı döndüm ve binaya doğru ilerledim.

Rüya'yı arkamda şaşkın bir halde bıraktığımın farkındaydım. Korkaklık ettiğimin de farkındaydım ama cesaret benim durumumda hiçbir şeyi değiştirmezdi. Binanın kapısını sertçe itip içeri girdim.

"Aptal herif." Asansörü es geçip merdivenlerden çıkarken bir yandan da homurdanıyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Kıskançlıktan nasıl bu kadar gözüm dönebilirdi? Rüya'nın hiçbir şeyi değildim, hiçbir zaman da olmayacaktım. Hayatında kalmamın tek yolu mesafeli bir arkadaş olmaktı ama o öpücük tüm dengemi sarsmıştı.

Nihayet evin kapısının önüne geldiğimde cebimdeki anahtarı çıkardım ve kapıyı hızla açtım. Arkamdan çarparak kapatırken, emin adımlarla hedefime doğru ilerliyordum. Üzerimdeki deri ceketi çıkarıp koltuğa fırlattım. Birkaç saniye içinde kazağım da ceketin yanında yerini aldı.

Altımda yalnızca pantolonumla kaldığımda, bandajlarıma uzandım ve ellerimi korumak için hızlıca sardım. Kulaklıklarımı taktıktan sonra rastgele bir şarkı açarak gözlerimi yeniden hedefime çevirdim. Şu an beni rahatlatabilecek tek şey, sinirimi kum torbasından çıkarmaktı. İçimdeki bu bitmek bilmeyen enerjiyi acilen atmam gerekiyordu. İlk yumrukla başladım. Yumruklarım aynı aralıklarla, sert bir şekilde kum torbasının üzerine iniyordu. Aklımı Rüya'dan uzak tutmaya çalışıyordum ancak kahrolası kız zihnimin en ücra köşesinde bile vardı. Hatta bizzat en ücra köşenin adı Rüya'ydı. Gerçekleştiremeyeceğim hayallerimi, özlemimi, kırıklıklarımı attığım o ücra köşe...

Çenemi sıkarak kum torbasına attığım yumrukları sertleştirdim. Onu öpmediğim zamanlara geri dönmeyi çok istiyordum. Böylece onun yanındayken hislerimi kontrol etmem daha kolay olurdu çünkü onu öpmenin ve kokusunu içime çekmenin nasıl bir his olduğunu *bilmezdim.*

Ama bunu hiç de içten bir şekilde istemiyordum. Hayat bana bir şans vermişti. Hatta aynı şansı iki kere vermişti. Deli gibi âşık olduğum kızla aramdaki bağ bozulmadan yakınlaşma şansı... Onunla beraber olamazdım, bunu biliyordum. Yine de onu çok fazla istiyordum. Onu öpmüş olmak bana yetmiyordu.

Dibinde olsam bile daha çok dibine girmek istiyordum. Rüya'yı on beş senedir tanıyordum ama daha çok tanımak istiyordum. Mutluluğuna, gözyaşlarına, sinirine... her şeyine şahit olmuştum. Daha nice mutluluklarını görmek istiyordum. Ona olan açlığım çok fazlaydı. Hasretim, artık altından kalkamadığım bir yüktü ve belki ondan uzaklaşsam aklım da normale dönerdi. Çaresini biliyordum. Yine de bu derdime son veremiyordum.

Rüya'dan uzak olmak yalnızca nefes alıp vermek demekti. Yaşamın başka hiçbir anlamı olmazdı.

Odanın köşesindeki hareketlenmeyle düşüncelerimden sıyrılırken, bakışlarımı kısa bir anlığına o tarafa çevirmemle Rüya'nın bana baktığını gördüm. Kum torbasına sertçe inen yumruklarım durdu. Artık Rüya yüzünden kafayı mı sıyırmıştım, yoksa şu an gerçekten de ona mı bakıyordum?

"Rüya?" dediğimde sesim tahmin ettiğimden daha güçlü çıkmıştı. Rüya gözlerini kırpıştırdı. Kulaklıklarımı çıkardım. "Ben..." diye mırıldandı Rüya. Siktir, gerçekten de buradaydı. Şimdi burada, hemen karşımdaydı. *Hayır.*

Ona doğru bir adım atıp, "Ne işin var burada?" diye sordum.

"Konuşmak için geldim."

"Konuşacak bir şey yok." Adımlarımı tam önünde durdurdum ve Rüya'nın dirseğini hafifçe kavrayıp yürümeye başladım. "Gördüğün üzere antrenman yapıyorum."

Onu bir an önce bu evden çıkarmalıydım. Eğer bunu yapmazsam çok kötü şeyler olacakmış gibi hissediyordum.

"Var," diyerek ısrar etti Rüya. Dirseğini parmaklarımdan kurtarıp çenesini hafifçe kaldırdı. "Nedir bu tavırlar?"

"Ne tavırları?"

"Bilmezlikten gelme, ne olduğunu gayet iyi biliyorsun."

"Ben neyi biliyorum, söyleyeyim mi?" Ona doğru bir adım daha attığımda refleksle geri çekildi. Neyi bildiğimi bedeni dahi gösteriyordu bana. Beni, yakınlığımı istemiyordu. Sarhoşken beni öpmesinin bir önemi yoktu. Aklı başına geldiğinde benden köşe bucak kaçıyordu. Onun da bu gerçeği

görmesi için aramızdaki mesafe tek adıma inene kadar yaklaştım. Rüya'nın sırtı neredeyse kapıya yaslanana kadar buna devam ettik. Avucumu açıp Rüya'ya uzattım. "Yedek anahtarımı geri vermenin vakti geldi de geçiyor."

"Ne?" Anahtarı yumruğunun içinde saklayıp kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"Ne demek hayır? O benim anahtarım, sana ben verdim ve şimdi de geri istiyorum."

"Ben de vermiyorum. Zorla mı alacaksın?"

"Rüya sabrımı zorlama benim. Ver şu anahtarı."

"Hayır dedim."

"Hayır diyemezsin. Böyle bir hakkın yok."

"Var ki diyorum," diyerek inatlaştığında sinirle soludum. "O zaman benim de buna hakkım olmadığını söylemezsin."

Birkaç saniye sonra kollarımı bedenine sararak arkasında birleştirdiği ellerini tuttum. Parmaklarımla Rüya'nın güçlükle yaptığı yumruğunu açmaya ve anahtarımı almaya çalışıyor, bu esnada Rüya'nın hareket alanını da kısıtlıyordum. Onun yumruğunu açmamak için yaptığı inatla benim onu en ufak bir şekilde incitme korkum eşdeğerdi. Eline biraz yüklensem parmaklarını kolaylıkla açabilirdim ama canını yakmak istemiyordum. Rüya'nın dibinde geçirdiğim saniyeler uzadıkça da gücümü kaybediyordum.

Burnu çıplak gövdeme sürtündüğünde küfrederek geri çekildim ve birkaç adım uzaklaştım. "Neden?" dedim dişlerimin arasından. "Neden bu kadar ısrarcısın? Sen bana hiç rahat vermeyecek misin?"

"Bu yedek anahtarı hiçbir zaman boşuna kullanmadım. Konuşmamız gerekiyor ve sen de benden kaçıyorsun. Ne yapsaydım?"

"Çünkü sen sadece anahtar konusunda ısrar ettin," dedim alayla. "Başka hiçbir konuda hayatıma burnunu sokmadın, değil mi?"

"Seni anlamaya çalışırken bocaladığım için kusura bakma ya! Aslında oldukça açık konuşan birisin de ben geri zekâlıyım!"

"Rüya git." Yüzüne düz bir şekilde baktım. "Yoksa kalbini kıracağım."

Arkamı dönüp yeniden kum torbasına ilerlerken, Rüya'nın beni dinleyip de gitmesini umuyordum. Bunu çaresizce bekliyordum ancak henüz ikinci adımımı atmıştım ki Rüya'nın dudaklarından hiç beklemediğim sözcükler döküldü. "Kırıyorsun zaten!"

Adımlarım durdu. Bir anlığına hareket dahi edemedim. Kalbim duyduğum sözlerle ezilirken, bedenimi yavaşça Rüya'ya çevirdim. Üzerine doğru yürümeye başladığımda, Rüya ilk başta bir adım geri gitti ancak sırtının kapıya yaslanmasıyla kaçacak yeri kalmadı.

"Öyle mi?" dedim. İçimde kopan fırtınaların aksine sesim oldukça sakin çıkıyordu. "Ben nasıl kırıyormuşum seni? İstemediğini söylemene rağmen elin adamlarıyla mı yakıştırıyorum?"

Rüya çenesini kaldırdı. "Sadece bir kez yaptım bunu."

Yüzüne eğildim. "Birden fazla kez dile getirdin. Ağzımdan *aşk* kelimesi çıktı, sen bunu arkamdan geçen kızla ilgili ima yapmak için kullandın."

"Şakaydı!" dedi alelacele. "Yüzünü güldürmek istemiştim."

"Şaka veya ciddi, bunun yüzümü güldüreceğini düşünmen bile..." Pes edercesine bir nefes verdim. "Ben kime, ne anlatıyorum ki? Senin düşüncelerin değişmeyecek. İleride yine aynı şeyi yapmaya çalışacaksın."

"Hayır..." Fısıldayarak konuşuyordu. "Yapmayacağım."

"Evet yapacaksın." Artık gitmesi gerekiyordu. Yaslandığı kapının kolunu kavradım ve aşağıya indirip kapıyı hafifçe açtım. "Çünkü beni biriyle görmeden mutlu olmayacaksın. Ancak bu şekilde aklın bende kalmaz. Ancak bu şekilde benden kurtulabilirsin ve bu yüzden-"

Dudaklarını dudaklarıma bastırmasıyla kelimeler buharlaşıp gitti. Rüya dudaklarıma küçük bir öpücük kondurarak geri çekildiğinde, "Yapmayacağım, Ardıç," dedi. "İstesem de yapamam."

Kelimenin tam anlamıyla donakaldım. Elim hâlâ hafifçe araladığım kapının kolundaydı. Rüya'nın inatla gözlerime bakan kahvelerine karşın kızaran yanakları bakış açımdaydı. Beni öpmüştü. Beni gerçekten de öpmüştü ve bu sefer bunu *bilinçli* yapmıştı.

Soluklarım sıklaşırken kendimi engellemeye çalıştım. Rüya *beni öpmüştü*. Sarhoş değildi ve tüm irademi yıkabilecek silahı en sonunda kullanmıştı.

"Kahrolası kız," dedim homurdanarak. Araladığım kapıyı sertçe kapattım ve eğilerek Rüya'yı öpmeye başladım.

Beni karşılayan yumuşacık dudaklara fazlasıyla açtım. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için kollarımı Rüya'nın beline sardım ve bedenini içime geçecek kadar sert bir şekilde kendime çektim. Rüya'nın buz kesmiş elleri çıplak göğsümde kendine bir yer edinirken dudaklarını da benim için araladı. Arsızca o aralıktan faydalandım.

Altdudağını çekiştirerek bıraktım ve dudaklarımı boynuna doğru indirdim. Beyin sarsıntısı geçirdiğimde yaptıklarımı tekrardan yapmak istiyordum. Hissettiklerimi sonuna kadar hatırlamak istiyordum.

Burnumu boynuna sürterek tatlı kokusunu içime çektiğimde, Rüya da başını arkaya doğru yatırdı. Açtığı yolu hızlıca dolanarak boynundaki bene dudaklarımı bastırdım. Dilimle o noktayı damgalarken, hızlı soluklarıyla inip kalkan göğsü benimkine çarpıyordu.

Başımı Rüya'nın boynundan kaldırıp dudaklarımı çene çizgisinde gezdirdim ve kulağına ulaştım. "Bana ne yaptığını görüyor musun?" Kulakmemesini dişlerimin arasına alıp hafifçe çektim, ardından kulağının altındaki noktaya dudaklarımı bastırdım. "En sonunda kafayı yedirdin."

Rüya içine kesik bir nefes çektiğinde, dudaklarına karşı hissettiğim doyumsuzlukla yeniden onu öpmeye başladım. Bu kez daha sakindim. Rüya'nın da beni öpüyor olduğu gerçeği beni çıldırtıyordu ancak yine de yavaş öpücüklerle onun tadını çıkarmaya çalışıyordum. Yetmiyordu. Onu sadece öpmek bana *yetmiyordu.* Rüya'ya dokunmak istiyordum.

Belindeki ellerimi aşağıya kaydırarak kalçasının altında durdurdum ve Rüya'yı hafifçe havaya kaldırdım. Yapmak istediğim şeyi çabucak kavrayıp bacaklarını belime doladığında onu iyice kapıya bastırdım. Bir elini enseme yerleştirdi. Parmaklarını saçlarıma daldırdığında uzun tırnaklarını kafa derime geçirdiğini hissettim. Boğazımın gerisinden keyif dolu bir homurtu yükseldi. Kendimi Rüya'ya biraz daha bastırdım. Sertleşen uzvumun, bacaklarının arasındaki noktaya yaptığı baskıyla ağzımın içine doğru inledi.

Hayatımda duyduğum en güzel şeydi.

Rüya diğer eliyle omzumu sıkarken bir şeyin oraya battığını hissettim; *evimin yedek anahtarı.* Omzuma batan bu olmalıydı.

Çoktan beni terk etmiş aklımın ufak bir kısmı geri geldiğinde dudaklarımı Rüya'nın dudaklarından çektim. Yarı aralık gözleriyle ve öpülmekten şişmiş dudaklarıyla bana bakan Rüya görüş açımdaki tek şeydi. Sertçe yutkunarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Ardıç?" dedi çatallaşmış sesiyle. Bir anda yaşadığımız tartışmayı hatırladım. Ne ara bu raddeye gelmiştik?

Rüya'yı dikkatle kucağımdan indirip geriye doğru bir adım attım. Rüya'nın eli yüzüme uzanırken, "Hayır," dedim hızlıca. Birkaç adım daha atarak aramızdaki mesafeyi güvenli hale getirdim. "Hayır, ben..." Gözlerimi sıkıca yumup derin bir nefes aldım. "Bunu yapmamalıydım."

Gözlerimi açtığımda Rüya'nın kafa karışıklığını yüz ifadesinde gördüm. "Neden?" diye sordu. Haklı bir soruydu. O nedenini göremiyordu ama ben en başından beri görüyordum.

Buna rağmen tek yapabildiğim, "Çünkü yanlış," demek oldu.

"Hayır," dedi Rüya kafasını iki yana sallayarak. Bana doğru ilerlemeye başladı. "Yanlış değil, Ardıç. Ben-"

"Lütfen yapma." Rüya'nın adımları dururken kaşları hafifçe çatıldı. "Beni neden öptün, Ardıç?"

"Çünkü sen beni öptün."

"Peki ya öncesinde? Beyin sarsıntısı geçirdiğin gün de beni öptün. Neden?"

"Eğer o gün aklım başımda olsaydı ve sen bugün burada olanları başlatmasaydın seni asla öpmezdim. Her zaman yerimi bilen biri oldum ve sınırımı hiç aşmadım. Ama bu..." Bakışlarımı kaçırdım. "Buna karşı koymamı bekleme benden."

"Hatırlıyorsun," diyen Rüya'nın sesi kısıktı. "O gün beni öptüğünü hatırlıyorsun." Yalnızca ona bakmakla yetindim. Rüya sinirle gülerek başını iki yana salladı. "Hatırlıyordun ve bana söylemedin mi?"

"Ne söylememi bekliyorsun ki? Özür dilerim, Rüya. Aklım yerinde değildi. Haklısın, söylemeli ve kendimi açıklamalıydım ama sana yaptığımı hatırladıkça kendimden utanıyorum. Seni iznin olmadan öptüm. Sana istemediğin bir şey yaşattım ve-"

"Ardıç," diyerek araya girdi Rüya. "Bana istemediğim bir şey yaşatmadın. Ben sana *karşılık verdim.*"

Son cümlesi kafamın içinde tekrar ederken, "Sen..." dedim şaşkınlıkla. "Ne? Neden?"

"Çünkü..." diyerek başladığı cümlesini bir anda kesti. "Hayır," dedi sonra. Sesi kendinden emindi. "Önce ben sordum, sen cevap vereceksin. Artık bir şeyleri açıklaman gerekiyor." Bana doğru bir adım attığında yumruklarımı sıktım. "Beni neden öptün, Ardıç?"

"Cevabını zaten verdim. Aklım yerinde değildi."

"Bu kaçamak bir cevap, her zamanki gibi. Ama ben artık belirsizlik yüzünden kafayı yemek istemiyorum. Net bir cevap istiyorum. O gün bir şey beni öpmene sebep oldu. Neydi?" Çenesini kaldırıp beklenti dolu gözleriyle bana baktı. "Beni neden öptün?" Çıkacak yanlış kelimeleri önlemek adına çenemi sıktım. Rüya bir adım daha yaklaşarak savunma duvarımı tehdit etmeye başladı. "Neden, Ardıç?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Çünkü canım seni öpmek istedi. Başka bir nedeni yok." Dilimden döküldüğü anda kendimi yumruklamak istedim ama artık çok geçti.

"Yok mu?" diye sordu Rüya hayal kırıklığıyla. Sertçe yutkunup, "Yok," dedim. "Yüzeysel sebeplerden başka bir şey yok."

Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekâlâ," dedi fısıltıyla. "O canın bir daha beni öpmek istemesin o halde. Bir daha sakın..." Bakışlarını kaçırdı, içine derin bir nefes çekti ve yeniden gözlerime baktığında kızgınlığının, kırgınlığını gölgelediğini gördüm.

"Bir daha sakın bana dokunma, Ardıç."

RÜYA

İki elimi de sıkıca yumruk yaparak ilerlerken gözlerim yanıyordu. Bir yumruğumun içinde Ardıç'ın yedek anahtarı, diğerinde ise evimin anahtarı vardı. O yedek anahtarı evin içine fırlatıp gitmek aklıma gelmemişti. Birinin o anahtarı bulup Ardıç'ın evine girdiği bir felaket senaryosu yüzünden dışarıda bir yere de atamamıştım.

Çenemi sıktım. Beni bu kadar kırmasına rağmen Ardıç'ı düşünüyordum. Gözyaşlarım gözlerimi doldururken akmalarına izin vermeyip gözlerimi kırpıştırdım. Biraz daha dayanmam gerekiyordu. Eve gidip bedenimi yatağa bıraktığımda ağlamak için kendime izin verecektim.

Binadan içeri girip asansörü boş vererek merdivenlerden çıkmaya başladım. En fazla bir dakika içinde evde olacaktım. Dayanabilirdim. Sadece güzel şeyler düşünmeliydim. *Çiçekler, ağaçlar, Ardıç ağacı... Değiştir. Güneşli günler, cıvıldayan kuşlar, Ardıç kuşu... Değiştir.*

Aklımın içinde girdiğim her yol, Ardıç'a rastlamamla sonlanıyordu. Kendi zihnimin içinde dahi ondan kurtuluşum yoktu. Hayatımda ilk kez âşık olmuştum ve bununla nasıl mücadele edeceğimi bile bilmiyordum.

Evimin olduğu kata geldiğimde kapıyı açtım ve içeri girip direkt odama yöneldim. Annemin arkamdan seslendiğini duysam da çatlak çıkacağından emin olduğum sesimle ona yanıt vermek istememiştim. Odama girip hızlıca üzerimi değiştirerek yatağımın içine yerleştim. Bacaklarımı da kendime çektiğimde gözyaşlarım artık özgürdü.

Nasıl bu kadar acıtabilirdi? Ve nasıl beni böyle paramparça etmesine rağmen hâlâ onu sevebiliyordum? Canı istediği için beni öptüğünü söylemişti. Biraz bile olsun benden hoşlandığını sanmıştım ama onun sadece *canı istemişti.* Yerimde başka biri olsa belki o an onu da öperdi.

Düşüncelerimin içinde boğulurken tıklatılan kapımın sesiyle başımı yastığa biraz daha gömdüm. "Rüya?" diye seslendi annem. Yorganın altından konuştuğumda sesimin boğuk çıkacağını ve ağlamaya başladığımın anlaşılmayacağını umuyordum. "Uyuyacağım anne!"

Kapı açıldığında yorgana daha sıkı sarıldım. Annemi elbette ki kandıramazdım. Birkaç adımda bana yaklaşarak yatağımın ucuna oturdu. Yorganı kaldırmaya çalışırken sıkıca tuttum. "Üşüyorum, açma üstümü."

Annem bu numarayı da yemedi. Israrla yorganı yüzümden çekti ve çoktan ağlamaktan kızardığına emin olduğum suratıma baktı. Hiç de üşüyen birine benzemediğimin farkındaydım. "Anlatacak bir şeylerin olmadığına emin misin?"

Sessizce annemin ilgiyle bakan gözlerine odaklandım. Her şeyi ona anlatıp kollarına sığınmaya çok ihtiyacım vardı. Dudaklarım bükülürken, "Anne," diye mırıldandım. Yatağımda doğrulup bakışlarımı kaçırdığımda gerçeği nihayet sesli bir şekilde dile getirdim. "Ben Ardıç'a âşık oldum."

Annem herhangi bir şey söylemedi. Muhtemelen araya girip beni bölmek istemiyordu. Yanaklarıma süzülen yaşları özenle sildiğinde anlatmaya devam ettim. "Çok seviyorum anne. Ardıç'ı çok seviyorum, onun kendine hiç değer vermemesi yüzünden kahroluyorum. Keşke onu her şeyden saklayıp koruyabilsem diye düşünüyorum. Güçlü görüntüsünün altında aslında çok savunmasız. Ve ben onun için her şeyi yapmaya hazırım ama o... benim gibi hissetmiyor. Galiba beni reddetti."

"Galiba?" diye sordu annem. Başka hiçbir şey söylemedi, sanırım yorumunu ben anlattıktan sonra yapacaktı.

"Yani açık açık suratına onu sevdiğimi söylemedim ama anlaması için elinde yeteri kadar koz vardı." Annemle her ne kadar yakın bir ilişkim olsa da Ardıç'ı öptüğümü dile getirecek değildim. "Bunun yanlış olduğunu söyledi. Hata olduğunu..." Sesim hüsranla kısıldı. "Ya onu sonsuza dek kaybedersem?" Ağlamaya devam ederken annem yüzüme yapışan saçlarımı oradan çekti. "Daha yüzüne nasıl bakacağımı bile bilmiyorum."

Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Annem anlattıklarımın burada sonlandığını fark ettiğinde derin bir iç geçirdi. "Ardıç'ın reddettiği sen misin, yoksa mutlu olma ihtimali mi?"

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Baban hayatıma girmeden önce yeni insanlara fazlasıyla kapalıydım. Çünkü yeni bir insan benim gözümde yeni bir dert demekti. Bir insanla dertlerimi paylaşabileceğimden, onun bana destek olup yükümü hafifletebileceğinden habersizdim. Annemle yaşadıklarım..." Annemin sesi hafifçe kısıldı. "Sevgiye olan inancımı zedelemişti ama ben yine de şanslıydım." Annem yaşlarla parıldayan gözlerini kırpıştırdı. "Annem iğrenç bir kadındı ama en azından beni babaanneme bırakıp iğrençliğini yapmıştı. Ben hiç şiddet görmedim. Babaannemin sevgisiyle büyüdüm. Babam da babalığı sonradan öğrendi. Buna rağmen çocukluğumdan kalma yaralar uzun bir süre hayatımı etkiledi. Ama Ardıç..."

Ardıç'ın çocukluğu aklıma geldiğinde sertçe yutkundum. Onu o parkta, yerde uzanırken gördüğüm an hiç aklımdan çıkmıyordu. Annem uzanıp ellerimi tuttuğunda, hüzünlü gözlerinden onun da aynısını düşündüğünü anladım.

"Ardıç bir çocuk olarak değil, bir yük olarak büyüdü. Hayatının ilk on senesini fazlalıkmış gibi hissederek geçirdi. Eğer benim gibi çocukluğundan beri babaannesiyle büyümüş olsaydı kendine biraz değer verebilirdi ama annesi tarafından değer görmeyen bir çocuğun kendine değer vermesi, sevgi dolu bir babaanneyle bile zor. Ardıç belli ki kendini bu mutluluğa layık görmüyor. Kendini sana layık görmüyor."

"Hep de onun tarafını tut zaten," diye homurdandım. Annem gülerek başımı kendi göğsüne doğru çekti.

"Onun için ne kadar uğraştığını görüyorum. Çok fazla sabrediyorsun ve çok anlayışlısın. Buna rağmen kırılan taraf olmak insanın zoruna gidiyor. Ben sana da hak veriyorum. Sadece..." Dışarıya bezgin bir nefes verdi. "Ardıç ne zaman istediği şeyi ilk anda söyledi ki? Ne derse hep tersini anlamadık mı?"

"Ben bunu hiç düşünmemiştim," dedim şaşkınca. Bir anda ağlamam kesildi. "Yani o an aklıma gelmemişti."

"Ben de olmasam ne yapacaksın?"

"Annem ya." Yeniden annemin boynuna sokulurken umut tüm hücrelerimi sardı. "Gerçekten de Ardıç yalan mı söyledi sence?"

"Bence evet. Yalan söylemek zorunda kaldı. Belli ki korktuğu bir şey var."

"Ama beni çok kırdı," dedim dudaklarımı bükerek. Canı istediği için beni öptüğünü söylemişti. Altında hiçbir sebep yatmadığını... Onunla paylaştığım tutku dolu anlardan sonra bunun koca bir yalan olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum ama o an, duyduğum o kelimeler karşısında bunu düşünememiştim bile.

"O zaman ne yapacağın belli değil mi?" Kafamı kaldırıp annemin yüzüne baktığımda burnuma ufak bir fiske attı. "O öküzü bir güzel süründüreceksin. Aklı başına gelecek."

"Evet," diyerek annemin söylediklerini onayladım. Aklım gittikçe daha çok açılıyordu. Sanki yeniden doğmuş gibiydim. Çok farklı bir duruma gözlerimi açmıştım. Artık Ardıç'ın karşısında her şeyden habersiz bir Rüya yoktu. İstediğimi elde etmek için çabalamam gerektiğini öğrenerek büyümüştüm ve istediğim de Ardıç'tı. O bana teslim olana kadar da pes etmeyecektim.

"Bir saniye," dedim aydınlanarak. Annemden uzaklaşıp yüzüne şaşkınlıkla baktım. "Sana *Ardıç'ı seviyorum* dedim ama hiç şaşırmadın."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Şaşırmam mı gerekiyordu? Bunun zaten beklediğim bir şey olduğunu belli ettiğimi sanmıştım," dedi imayla. Mutfakta onunla konuşacağımız bir şey olduğunu söylediğimiz gün gözlerindeki bakışı hatırladım.

"Peki sence Ardıç da beni seviyor mu?"

"Sana *geçecek* demek yerine o öküzü süründür dediğime göre?" Annem bana göz kırptığında kalbimin kırıkları bir araya toplandı ve heyecan midemin havalanmasına neden oldu. Artık motivasyonum da vardı. Şimdi bana gereken tek şey bir plandı.

Elimdeki saklama kabını sıkı sıkıya tutup derin bir nefes alarak kendimi toparladım. Yüzüme başarıyla yerleştirdiğim umursamazlık maskesinin ardından bir elimi saklama kabından çektim ve Ardıç'ın kapısının zilini çaldım.

Ardıç'ın yaklaşan adım seslerini duyduğumda kalbim heyecanla kasıldı. Bu eve son girişimde olanları gözümde canlandırmamaya çalıştım. Kapı açılırken gözlerim Ardıç'ın gözleriyle buluştu. Beni fark ettiği anda kahverengi gözleri irileşti. Yüzüne bariz bir şaşkınlık hâkimdi. "Rüya?"

Canlı tuttuğum sesimle, "Selam," dedim ve terliklerimi çıkararak elimdeki saklama kabıyla içeri girdim. "Birazdan akşam yemeğine oturacağız, annem en sevdiğin yemekten yapmış. Sana da bir tabak getirmemi istedi. Aslında seni de yemeğe çağırmış ama gelemeyeceğini söylemişsin sanırım." Yanından geçip mutfağa yöneldiğimde beni takip etmesi birkaç saniyesini aldı. Kapanan kapının sesini duydum.

"Bu saatte yemezsin diye düşünüyorum. Biz de akşam yemeğine biraz geç kaldık gerçi. Saklama kabını geri götürmem lazım çünkü evde bu sıralar saklama kabı kıtlığı var." Tamamen yalandı, burada daha çok vakit geçirmek ve Ardıç'a oynayacağım oyunu başlatmak için uydurmuştum. "Ben bunu küçük bir tencereye aktarayım hemen."

Kendi kendime konuşarak mutfak dolaplarını açtım. Tencerelerini nereye koyduğunu biliyordum. Sık sık gelip gitmesem de mutfağını avucumun içi gibi bilirdim. Buraya taşındığında beraber yerleştirmiştik ve düzeni de o günden sonra hiç değişmemişti.

Saklama kabındaki yemeği küçük tencereye aktarıp Ardıç'ın eline tutuşturdum. Yüzündeki şaşkın ifade hâlâ oradaydı. Sanki burada olduğuma

inanamıyormuş gibi bakıyordu. Normal şartlarda yüzüne bile bakmazdım ancak bu olayı farklı bir şekilde ele alacaktım.

"Yemeği tencereye dökerken saklama kabının dışına biraz yağ akmış. Sen onu buzdolabına koy, ben de saklama kabını yıkayıp gideceğim. Yağlı yağlı tutamam şimdi." Yüzümü yalandan ekşittim. Ardıç tamamen şok olmuş bir durumda olmasına rağmen söylediğimi yapıp elindeki küçük tencereyi buzdolabına yerleştirdi. Ben de lavabonun başına geçerek saklama kabını yıkamaya başladım. Dikkatli bakışlarını üzerimde hissediyordum. Son olanlardan sonra evine gelmemi, yüzüne bakmamı ve ona gülümsememi hiç ama hiç beklemiyordu.

Dudaklarının dudaklarımın üstündeki sıcaklığını hatırlarken iç çekmemek için kendimi tuttum. Hepsi tekrar tekrar yaşanmaya değer anlardı. Ardıç'ın sonrasında söylediği sözcükler ne kadar kırıcı olsa da hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordum.

Sessizlik düşüncelerimi tehlikeli yollara sürüklerken, "Bil bakalım bugün ne oldu?" diyerek konuşmaya başladım. "Egemen bugün okul çıkışı benim yanıma geldi. Depoda kızlarlaydım. Sıla'nın kargolarıyla uğraşıyorduk her zamanki gibi ama Egemen Bey'in gelme sebebi Sıla değildi." Kıkırdayarak sözlerime devam ettim. "Gaye'yi görmek için geldi, inanabiliyor musun? Çoktan yanıp tutuşmuş ama bir türlü kabul etmiyor serseri."

Son cümlemi tamamen Egemen'e yönelik kurmamıştım. Ardıç'ın bunu anlayıp anlamadığını görmek için omzumun üzerinden yüzüne baktığımda çenesini sıkıyordu. "Öyle mi?" diye mırıldandı.

Başımı önüme çevirdim. "Öyle tabii ama ben tahmin etmiştim. İkisinin arasında inanılmaz bir kimya var. Sevgili olsalar var ya..."

"Rüya." Ardıç'ın ciddiyetle çıkan sesiyle hafifçe sırıttım. İşte o an gelmişti. Yüzüme yeniden ifadesiz bir maske yerleştirip musluğu kapattım ve Ardıç'a doğru döndüm. Ne konuşacağından habersiz, sahte bir masumiyetle gözlerimi kırpıştırdığımda ne kadar gergin göründüğünü fark etmek beni ister istemez tatmin etti.

Kollarını göğsünde kavuşturup sonrasında hemen çözdü. Lafa nasıl gireceğini bilemiyor gibiydi. Ona yardımcı olmadım. "Özür dilerim. Sana yaptıklarım..." Yutkunduğunu gördüm. "Sana o şekilde dokunmamalıydım. Haddimi aştım. Çok üzgünüm."

"Önemli değil," demem bir saniyemi bile almadı. "Bir hataydı sonuçta, değil mi?"

Sözlerim karşısında sarsıldı. Bir dahaki karşılaşmamızda yüzüne bakmamamı, bağırıp çağırmamı bekliyordu. Bunu yapmak için inanılmaz istekli

bir tarafım da vardı ancak beni *canı istediği için öptüğünü* söyleyen bir adama verebileceğim en güzel ceza buydu. Ben de önemsiz bir şeymiş gibi kandıracaktım.

"Yani alt tarafı öpüştük, abartılacak bir şey yok." Bacaklarımı beline dolayıp onun kucağında kendimi tamamen ona bırakmıştım ve devam etse bana her şeyi yapmasına izin verecektim ama bu *abartılacak bir şey değildi.* "Bunu unutabiliriz bence," diyerek sözlerime devam ettim. "Hatta ben çoktan unuttum."

Ardıç'ın cevap vermesi biraz sürdü. "Tabii," dedi en sonunda. Sesini zorlukla çıkarmıştı. Elime yıkadığım saklama kabını alıp ona gülümsedim. "Pekâlâ, bunu hallettiğimize sevindim. Ben şimdi eve geçiyorum."

Mutfağın çıkışına yöneldiğimde Ardıç'ın adımları da peşimden geliyordu. Tam kapının önündeyken adımlarımı durdurup Ardıç'a döndüm. Bir anda kaskatı kesildi. Şu anda bu kapının önünde yaşadıklarımızı düşündüğünden emindim. Garipti. Onun üstündeki etkimin bu denli yoğun olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Bu arada, yedek anahtarını sana vermeyi unuttum. Hâlâ evde. Yarın bana hatırlat da geri vereyim."

"Sende kalsın," dedi. Sesi fazlasıyla boğuk çıkıyordu. Gözlerime bakan gözleri yırtıcı bir hayvan gibiydi. Ona bir santim daha yaklaşacak olursam üzerime atlayacağından şüpheleniyordum.

Omzumu silktim. "Sen bilirsin." Kapıyı açtım ve terliklerimi giyerek asansöre yöneldim. "Görüşürüz."

Asansörden içeri girip zemin katın tuşuna bastığımda tuttuğum nefesimi usulca bıraktım. Söylediklerimin gerçek düşüncelerim olmasını ne çok isterdi... Yaşananları unutmamı ve hayatıma kaldığım yerden devam etmemi kesinlikle isterdi. Ona her durumda anlayış göstermiştim ancak artık bundan bıkmıştım. Bana yaşattığını ve söylediklerini öyle bir çırpıda unutmayacaktım. Ardıç unuttuğumu düşünebilirdi, bu onu savunmasız kılardı. İstediğim de bana karşı savunmasız olmasıydı.

Çünkü onun işini kolaylaştırmayacaktım. Hatta bunun tam tersini yapacak, Ardıç'ın işini olabildiğince zorlaştıracaktım.

Ardıç bana teslim olana kadar, onu *nakavt* edene kadar kesinlikle çok eğlenecektim.

ARDIÇ

Önemli değil. Bir hataydı sonuçta, değil mi?

Kum torbasına sert bir yumruk indirdim. Rüya'nın sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Benim ömrümün en güzel dakikaları, Rüya için bir hataydı. Öyle de olmalıydı. Ben onun için yalnızca bir zaman kaybıydım. Pozitif biri olduğu için benimle baş edebileceğini düşünebilirdi. Vereceklerimle yetineceğini zannederdi. Bir süre için yetinirdi de ancak sevgi içinde doğup büyümüş ruhuna yetmezdim.

Rüya'yı tüm kalbimle seviyordum. O kadar âşıktım ki canım yanıyordu. Yine de onun için yeterli değildim. Tüm kalbimle onu seviyor olmamın bir önemi yoktu.

Yani alt tarafı öpüştük, abartılacak bir şey yok.

Bacaklarının belime dolandığı anın hatırası aklıma geldiğinde bir an için soluğum kesildi. Sert bir yumruk daha indirdim. Tüm kaslarım yanıyor, ter şakaklarımdan boynuma doğru akıyordu.

Bunu unutabiliriz bence. Hatta ben çoktan unuttum.

Dudaklarının tadını, ne kadar yumuşak olduklarını, teninin ipeksiliğini ve onu öperken çıkardığı o küçük iniltileri kafamı duvarlara vursam da unutamazdım. Ağır fiziksel antrenmanlarımda nefesi bile zor alırken aklımdaydı. Bir gün bana kafayı yedireceğini çoktan kabullenmiştim. Şimdi olduğum yerde o günün ne zaman geleceğini bekliyordum. Belki de çoktan gelmişti.

Kapı zilimin sesini duyar gibi olduğumda yumruklarıma kısa bir ara verip kaşlarımı çattım ve dinledim. Birkaç saniye sonra kapım hafifçe yumruklandı. Elimdeki sargıları çıkarmadan üstüme tişört giydim ve havluyla yüzümün terini silerek kapıya ilerledim. Gelen kimdi? Rüya'nın son yaptığı ziyareti hatırladığımda, yine onun gelmiş olması fikri mideme yumruk yemişim gibi bir kasılmaya neden oldu. Biraz olsun hazırlıklı olabilmek için delikten kimin geldiğine baktım.

Rüya'nın arkadaşı, Gaye'ydi.

Kaşlarım çatılırken bir an için adresimi nereden bildiğini sorguladım ancak bunu kapıyı açtıktan sonra ona da sorabilirdim. Havluyu omzuma atıp kapı kolunu aşağıya indirdim ve yüzümdeki soru işaretleriyle Gaye'ye

baktım. Kapıma gelen kendisi olmasına rağmen onun da kafası en az benimki kadar karışık görünüyordu.

"Merhaba," dedi gergin bir gülümsemeyle. "Adresini Egemen'den aldım. Rahatsız etmiyorumdur umarım. Müsait miydin?" Bakışları ellerimdeki sargılara indi. Onda bana neyin tanıdık geldiğini tekrar tekrar sorgularken sorusuna bir cevap vermem gerektiğini hatırladım.

"Bir şey mi oldu?" Yalandan *müsaitim, rahatsız etmedin* demeyi es geçip direkt konuya girmiştim. Buraya gelmesinin bir sebebi vardı. Gaye dışarıya derin bir nefes bıraktı. "Evet. Hayır. Bilmiyorum, ben... Biraz konuşabilir miyiz?"

İçeri girmesi için kenara çekildim. "Teşekkür ederim," dedi mırıldanarak. Kapıyı kapattıktan sonra koridorda dikildiğini gördüğümde elimle oturma odasını işaret ettim. Adımlarımı takip etti. Peş peşe oturma odasına girdiğimizde pencereyi biraz daha açtım. Gaye koltuğun ucuna yerleşip etrafına merakla baktı.

"Evet?" dediğimde mavi gözleri benimkileri buldu. Karşısına bir sandalye çekip oturdum. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Gaye gözlerimin içine dikkatle baktı. "Beni hatırlıyor musun?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. Beklediğim soru bu değildi. Bir yandan da kafamı kurcalamıştı çünkü simasında tanıdık gelen bir şeyler olduğunu onu ilk gördüğüm andan beri biliyordum. Daha önce tanışmış mıydık acaba?

"Hayır. Daha önce karşılaştık mı?" diyerek aklımdaki soruyu dile getirdiğimde gözlerinde bir şeyler değişti. Belli ki duymayı beklediği cümle bu değildi.

"Rüya'nın arkadaşıyım, buluşmuştuk hep beraber." Kafamı onaylarcasına salladım. Eğer bahsettiği buysa onu zaten unutmamıştım ancak bir şekilde içime sinmiyordu. Sanki hatırlayıp hatırlamadığımı sorarken kastettiği başka bir şeydi.

Sözlerine devam etmesini beklerken, Gaye ellerini kucağında birleştirip parmaklarıyla oynamaya başladı. "Ben aynı zamanda Çınar'ın da arkadaşıyım. Buraya da onun hakkında seninle konuşmaya geldim."

Kulaklarım uğuldarken sertçe yutkundum. Gaye başını kaldırıp mavi gözlerini tekrar benimkilere dikti. Gözlerinin içini bir şey biliyor mu diye aradım. Biliyor olmalıydı, yoksa neden Çınar hakkında konuşmak için benim evime gelecekti ki?

"Benimle Çınar hakkında ne konuşacaksın?"

Gaye oturduğu yerde kıpırdandı. "Çınar çok kötü bir durumda." İç geçirdi. "Annesi akciğer kanseri, son evrede. Artık her günü hastanede geçiyor.

Onun hayatının zorluğu annesinin hastalığıyla başlamadı. Liseden beri tanıyorum Çınar'ı. Liseyi zorlukla bitirdi. Sıla çok ısrar etti, onun hatırına derslere geldi desem yeridir. Üniversite sınavına bile girmedi. O zamanlardan beri bir hayali, hedefi yok. Geçici işlerde çalışıyor." Duraksayıp yüzüme baktı. "Özür dilerim, çok uzattım."

"Sorun değil," dedim her cümlesinde kalbime batan dikenlerin aksine.

"Çınar... sana çok hayran. Tüm maçlarını takip ediyor. Bir kere defterini görmüştüm." Gaye'nin yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. "Bir saniye ancak bakabildim, sonrasında utanıp kapattı ama defter senin dergilerden kesilmiş fotoğraflarınla doluydu."

Boğazıma kocaman bir yumru oturdu, yutkunamadım. "Şu anda hastanede kalıyor, dediğim gibi. Morali hiç yok. Belki sen onu ziyaret edersen ne bileyim işte, ona moral olursun. Ben, Sıla, Rüya ve Egemen... hepimiz Çınar'ı ziyaret etmeyi düşünüyoruz ona destek olmak için. Sen de gelebilir misin?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzüne öylece baktım. Çınar son konuşmamızda oldukça açıktı. Beni bir daha görmek istemediğini söylemişti. Ama bir yandan da şu anda kötü bir durumdaydı ve yanında olmak istiyordum. Sadece Çınar'ın daha mı çok moralini bozardım, onu bilemiyordum.

"Meşgul bir adam olduğunu biliyorum," diyen Gaye'yle yeniden ona baktım. "Yani vakit ayıramayabilirsin ama beş dakikalığına bile uğrasan-"

"Geleceğim," dedim anında. Gaye'nin yüzü aydınlandı. "Çok teşekkür ederim." Bir anda oturduğu yerden kalktı. Bana doğru bir adım attığında kaşlarımı hafifçe çattım. Gaye adımlarını durdurup etrafına bakındı. "O zaman ben gideyim artık."

Bunca yolu benimle beş dakika konuşmak için mi gelmişti? Bu ricayı bana Rüya da yapabilirdi ama belki de Rüya benimle direkt konuşmak istemediği için Gaye'yi aracı olarak kullanmıştı. Benimle yüz yüze gelmek istemiyor oluşunu anlardım. Yine de Gaye'nin aracı oluşu bana garip gelmişti.

Ayağa kalkıp kapıya kadar Gaye'ye eşlik ettim. "Ne zaman gideceksiniz hastaneye?"

"Yarın öğlene doğru. Uygun mu senin için?"

Antrenmanım vardı ama ertelerdim. "Uygun."

"Tamam o halde. Tekrardan çok teşekkür ederim. Yarın görüşürüz." Hafifçe gülümsediğinde başımı salladım. Gaye asansörü çağırdı. Kapıyı kapattığım esnada koridordan konuşma sesleri duydum. Gaye'nin konuştuğu kişinin Rüya olması ihtimali kalbimi tekletti. Kendimi, elimi kapıya yaslamış ve kapı deliğinden koridora bakarken buldum.

Asansörden inen Egemen'di.

İlgimi çekmiyordu ama Rüya'nın kesinlikle ilgisini çekecek bir mevzuydu. Bu yüzden kapı deliğinden bakmaya devam ettim. Egemen ve Gaye konuşmaya devam ediyordu. Egemen'in Gaye'ye burada ne aradığını sorduğunu, Gaye'nin verdiği cevabı duyduğumda anladım. "Bu seni ilgilendirmez, işine bak," diyerek Egemen'in omzuna çarptı ve asansöre bindi.

Egemen kapanan asansör kapısının arasına elini koyup ona engel olurken, geriye çekilerek onları kendi hallerine bıraktım. Rüya'ya gördüğüm kadarını anlatsam yeterdi. O üstüne düşüp Egemen'i sorguya çeker, her şeyi detayıyla öğrenirdi.

İçeri girip koltuğa oturdum ve telefonumu elime aldım. Çınar'ın numarasını Rüya'dan almıştım. Çınar'ın beni affedeceğini, sadece bana çok kırgın olduğunu söylediği konuşmamızdan sonra benim numarayı istememe kalmadan kendisi atmıştı. Numaranın üstüne dokunup Çınar'ı arayarak arkama yaslandım. Telefon uzun uzun çaldı. Kapatıp tekrardan aramak üzereyken açıldığında, "Alo?" diyen yorgun bir ses kulaklarıma doldu. Yutkunup birkaç saniye bekledim.

"Çınar," dediğimde içimden bir ses, sesimden beni tanıdığını söylüyordu. "Nasılsın?"

"Dalga geçiyorsun herhalde." Bu tepkiyi bekliyordum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum bozuntuya vermeden. "Ne olursa."

"Evet, beni rahat bırakmana ihtiyacım var. Zahmet olmazsa."

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Çınar yapma böyle. Kendini yalnızlaştırıyorsun."

"Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok," dedi dişlerinin arasından. "Bir daha da sakın beni arama."

Telefonu öylece yüzüme kapattığında hüsranla ekrana baktım. Yanında olmama izin vermiyordu. Seneler önce onu almak için gittiğimde de istememişti ve o zaman üstüne düşmemiş, ısrar etmemiştim. Benden nefret ettiğini düşünmüştüm. Sonsuza kadar nefret edeceğini... Ama Gaye'nin anlattıkları ve Rüya'nın varsayımları kafamı karıştırıyordu.

Çınar bana öfkeliydi. Belki de içinde bulunduğu durum için beni suçluyordu, kim bilir... Ben de kendimi suçlu görüyordum. Bu kez ısrar edecektim. Çınar bana bin defa da kapılarını kapatsa onu kazanmak için uğraşacaktım. Yeterince vakit kaybetmiştik.

Kapımın yeniden çalınmasıyla oturduğum yerden kalktım. Herhalde Egemen, Gaye ile olan konuşmasını bitirmişti. Kapıyı açtığımda tahminimin

doğru olduğunu gördüm. Egemen ilk kez gördüğüm oldukça ciddi bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Selam," dedi ve karşılık beklemeden evime daldı. İki adım attığında kapıyı kapatmak üzere ittirdim. Egemen geriye dönüp tam karşımda dikildi. "Gaye'yi buradan çıkarken gördüm."

"Evet," diyerek yanından geçtim. Oturma odasına yöneldiğimde Egemen hızlı adımlarla bana yetişti. "Neden gelmiş? Ne işi vardı ki senin evinde? Sen ve o ne alakasınız yani?"

"Adresimi ona veren sensin. Neden geldiğini en iyi senin bilmen gerekiyor."

"Ne?" Egemen şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Ben ona senin adresini vermedim, Rüya'nın adresini verdim. Karşılıklı oturduğunuzdan Rüya bahsetmiş olmalı. Ama neden senin evine gelsin? Ne amaçla?"

Sorduğu soruya çok da takılmadım. Gaye geliş nedenini oldukça açık bir şekilde dile getirmişti. Belki de bana uğramadan önce Rüya'nın evindeydi ve Çınar'ı ziyaret edeceklerini bana söylemesini istemişti. *O zaman neden adresi Egemen'den aldığını söyledi?* Bu kısım kafamı karıştırıyordu ancak Egemen'in bitmek bilmez soruları yüzünden kendi aklımı dinleyemiyordum. Rüya ve kuzeninin ortak birçok yanı vardı. Düşük çeneleri de bunların başında geliyordu ancak Rüya'nın gevezeliği benim için dinlemesi hoş, nadide bir melodiyken Egemen'inki yalnızca kuru gürültüydü.

Geçip oturduğumda Egemen hemen karşıma geçti. "Ne konuştu seninle?" diyerek sorularına devam ettiğinde ona sert bir bakış attım. Egemen benden biraz çekinirdi ve normalde bu bakışın ardından suspus kesileceğinden emindim. Ancak Gaye'ye duyduğu ilgi onun merakını körüklüyordu. "Söylesene."

"Egemen," dedim birden. Susup beni dinledi. "Gaye'ye karşı bir şeyler hissediyorsun." İnkâr etmek için dudaklarını araladığını gördüğümde, "Kendini kandırma," diyerek önünü kestim. "Ne derdin varsa git kızla çöz, benim de asabımı bozma."

Egemen bir süre sessiz kaldı. "Yarın Çınar'ı ziyaret etmek için hastaneye gideceğiz," dedi. "Gelmek istersen-"

"Gaye söyledi, geleceğim," dedim. Egemen kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Aynı kafa karışıklığını yaşıyordum. Rüya'nın bana söylemesi için Gaye'yi yolladığını düşünmüştüm. Saçma olsa da bir nebze daha mantıklıydı ancak Egemen de bana bunu söylemek için geldiğine göre Rüya onun aracılığıyla iletmeyi düşünmüştü. *O halde Gaye neden gelmişti?*

"Neyse," diyen Egemen'le yeniden ona odaklandım. "Yarın öğleden sonra geçeceğiz."

"Biliyorum. Sen bizimle mi geleceksin, yoksa kendin mi gideceksin?"

"Sizinle derken?"

"Benimle ve Rüya'yla."

"Rüya seninle gelmeyecek ki," dedi Egemen.

"Anlamadım?"

"Bildiğin seninle gelmeyecek işte. Bir arkadaşı bırakacakmış hastaneye onu. Hastane ziyaretinden sonra Rüya'nın açacağı site için buluşacaklarmış sanırım, çocuk bırakmayı da teklif etti. Rüya da kabul etti."

Kıskançlık ben önünü alamadan damarlarımda patlamaya başladı. "Hangi arkadaşıymış bu? Ben neden tanımıyorum?"

Egemen kaşlarını kaldırdı. "Terzi kendi söküğünü dikemez dedikleri..." Hafifçe güldü. "Tam olarak kaç senedir Rüya'ya âşıksın sen? Ben son dört senedir falan farkındayım ama daha eski de olabilir. Bana söylediklerini bir de ayna karşısına geçip kendine söyle, Ardıç. Böyle kaplumbağa hızında ilerlemeye devam etmeye kararlıysan da şimdiden Rüya'yı başka biriyle görme fikrine alış derim."

Ayağa kalkıp oturma odasından çıktı. Birkaç saniye sonra kapanan kapının sesini duydum. Tüm bu süre boyunca yerimden kıpırdamadım. Kendime geldiğimde ayağa kalktım ve direkt olarak kum torbasına yöneldim.

RÜYA

Elimi kahverengi saçlarıma daldırıp sağ omzuma atarken bir yandan da aynadaki yansımama bakıyordum. Önce hastaneye uğrayacağımız için görüntümü çok abartmamıştım. Siyah, kruvaze yaka ve oldukça sade bir elbise giymiştim. Kemerini sıkıp belimi iyice ortaya çıkarırken, dudaklarıma da nemlendiricimi sürerek evden çıktım.

Ardıç'ın neden böyle davrandığını ona anlattırmaya kararlıydım. Belli ki aklında ona çok mantıklı gelen sebepler vardı. Her şeye rağmen yine de ona kızamıyor, kıyamıyordum. Burnunu sürtecektim. Canımı çok yakmıştı ancak Ardıç'ın sevgi görmeden büyüdüğünü hatırladıkça onu sarıp sarmalama isteğiyle doluyordum.

Bazı şeyleri bilmediğinin farkındaydım. Hiçbir ihtiyacını, isteğini kelimelere dökmezdi. Fazla konuşan biri değildi. Güçlü olmaya takıntılıydı. Yumrukları onun iletişim şekliydi ama farklı şeylere bu kadar kapalı olarak hayatına devam edemezdi. Öğrenmek zorundaydım. Ardıç'ın sebeplerini öğrenmek ve o sebeplerin aslında ne kadar saçma olduğunu ona göstermek zorundaydım.

Geçen sefer Ardıç'ın kıskançlığının ufacık bir kısmını görmüştüm. O ufacık kıskançlık, konuşmayı sevmeyen Ardıç'ı bile neredeyse bülbül gibi öttürecekti ancak kendisini tutmuştu. Bu ufak kıskançlığa böylesine deliren adam, eline gerçekten kıskanacak sebepler geçtiğinde ne yapacaktı? Öğrenmek için kesinlikle can atıyordum.

Yüzümdeki sırıtışı maskeleyip dış kapıdan çıktığım anda Ardıç'ı gördüm. Egemen'le yaptığımız planın ardından bunu zaten bekliyordum. Sahte bir şaşkınlığı yüzüme kondurup, "Ardıç?" dedim. Kafasını yerden kaldırarak bakışlarını gözlerime çıkardığında dudakları aralık kaldı.

Zihnimdeki engeli aştığımdan beri her şeyi daha net görür olmuştum. Ardıç'ın beni süzdüğünü, kaşlarının hafifçe çatıldığını ve sertçe yutkunarak bakışlarını kaçırdığını görüyordum. Ardıç'ın beni *beğendiğini* biliyordum.

"Çınar'ı ziyarete gidecekmişsiniz," dedikten sonra bana doğru bir adım attı. Heyecanımı dışarıya yansıtmamaya çalıştım. Her şey normalmiş gibi davranmam gerekiyordu. "Egemen söyledi."

"Evet," Rüzgârın yüzüme doğru uçurduğu bir saç tutamını kulağımın arkasına ittim. "Orada görüşürüz."

Çantamın askısını kavrayıp ilerlemeye başladım. Soğuk rüzgâr altıma giydiğim kalın, siyah çoraplara rağmen etkisini göstermekte ısrarcıydı. Ardıç'ın yanından geçeceğim sırada parmaklarını koluma sardı. Adımlarımı durdururken bakışlarımı Ardıç'a çevirerek tersçe baktım. "Bir daha bana dokunmamanı söylerken çok ciddiydim, Ardıç."

Ardıç sakince elini çekip çenesini sıktı. "Orada görüşürüz ne demek? Beraber gitmeyecek miyiz?"

"Hayır, beni bir arkadaşım bırakacak."

"Hangi arkadaşınmış o?"

"Tanımazsın."

"Dene bakalım."

"Niye deneyeceğim? Sana ne oluyor?" Geriye doğru bir adım atıp yüzüne sinirle baktım. "Kendine gel, Ardıç."

Ardıç'ın burun delikleri genişledi. Bana doğru bir adım attığında heyecandan kalbim takla attı. Uzaklaşacak gücü kendimde bulamıyordum. Ona karşı yeni fark ettiğim bu hisleri bastırmak, üstünde çalışmadığım bir şeydi. Ardıç'ın yakınlığı beni sınıyordu.

Bu yüzden ikimizin arasına giren korna sesine içten içe şükrettim. Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde ortaokuldan arkadaşım Alihan arabadan inip gülümseyerek bana baktı. "Bıcırık!" dedi sevinçle. "Sen misin cidden?"

Ben de gülümsedim ve koşar adımlarla Alihan'a ilerleyip ona sarıldım. Sırtıma dostane bir şekilde dokunan ellerinin aksine, hiç dostane olmayan bakışların ağırlığını orada hissediyordum. "Dur, bir geriye çekil de bakayım sana." Geriye çekildim. "Ne kadar büyümüşsün ya. Afet olmuşsun resmen, afet!"

Alihan böyle bir çocuktu. Konuştuğu herkesin kafasında *bu çocuk bana âşık mı* sorusunu oluştururdu. Benim kafamda hiç bu soruyu oluşturmamıştı, ortak arkadaşlarımızdan duyduğum bir şüpheydi. Tatlı dilli oluşu, samimi ve ilgili tavırları onun karakterinde vardı. İltifatına, "Teşekkür ederim, sen de epey yakışıklı olmuşsun," diyerek karşılık verdiğimde onun da yanlış anlamayacağından emindim.

"Acilen arayı kapatmamız gerekiyor." Söylediklerini onaylarcasına kafamı salladım. Aklımı Ardıç'tan uzak tutabilmek için kendimi bir şeylerle meşgul etmem gerekiyordu. Tüm planımı çöpe atıp kendimi kollarına bırakmamak için zor duruyordum. Bu yüzden kendi işletmemi açmak için ilk adımı atmıştım.

Alihan'ın bakışları arkama kaydığında tahminimce Ardıç'a bakıyordu. Gözlerine ürkek bir ifade yerleşti. Kim bilir Ardıç ona nasıl bakıyordu... Boğazını temizleyip cesaretini topladı. "Ardıç hiç değişmemişsin. Bakışlar hâlâ aynı." Gözlerini bana çevirip gerisini fısıldadı. "Hâlâ beni gebertecekmiş gibi bakıyor."

Sözleri karşısında kıkırdama isteğimi bastırdım. Alihan, Ardıç'a doğru ilerleyip elini uzattı. "Ne zamandır görüşemiyorduk. Haberleri izliyorum ama. Son maçında yaşananlar gerçekten üzücü."

Ardıç gözlerime baktığında çenemle Alihan'ın havadaki elini işaret ettim. Ardıç ona uzatılan eli sıktı. Alihan'ın yüzünün kıpkırmızı kesildiğini gördüğümde dudağımın kenarını dişledim. Kesin çocuğun eline fazla kuvvet uygulamıştı.

"Benim hatam," diyerek elini havada salladı Alihan. "Bir boksörle el sıkışmayacaktım." Yeniden bana dönüp, "E hadi," dedi. "Gidelim o zaman. Seni şu hastaneye bırakayım da sonrasında tamamen bendesin. Anlatacak çok şey birikti."

"İşi aksatmayalım ama," dedim dudaklarımı bükerek.

"Aksatmayız endişelenme."

Alihan'ın arabasına doğru ilerlemeye başladığımızda dönüp Ardıç'a bakmamak için kendimi zor tuttum. Yeri sarsan adımlarının bize doğru ilerlediğini hissediyordum. Elini Alihan'ın omzuna koyarak adımlarını durdurmasını sağladı. "Rüya'yla aynı yere gidiyoruz ve arabam bozuk," dediğinde diğer eline baktım. Yumruk şeklini almıştı. "Zahmet olmazsa beni de bırakırsın herhalde."

Bu kocaman bir yalandı çünkü Ardıç'ın *hiçbir şeyi* bozulmazdı. Özellikle arabasının bakımını düzenli olarak yaptıran biriydi. Yumruk yaptığı elinin içinde arabasının anahtarı olduğuna kalıbımı basardım. Beni Alihan'la yalnız bırakmamak için böyle söylemişti.

"Bırakırım tabii," dedi Alihan. Ardından arabanın kapılarını açtı ve sürücü koltuğuna doğru ilerlemeye başladı. Ardıç'la aynı anda ön koltuğun kapısına uzandık. Ellerimiz birbirine çarptığında vücuduma yayılan elektriği görmezden gelmeye çalıştım.

"Benim arkadaşım," dedim dişlerimin arasından. "Öne ben oturacağım."

"Otur," diyerek karşılık verdi Ardıç. Sesinde ince bir alay vardı. "Oturma diyen mi var?" Bunu söylemesine rağmen ön kapıyı açtı ve kendisi yerleştikten sonra kollarını göğsünde birleştirdi. Ona inanamıyordum. Gerçekten çocuk gibiydi. Eğer burada Alihan olmasa kucağına oturup onu serseme

çevirmeyi bilirdim ancak uslu uslu arka koltuğa oturmaktan başka çarem yoktu.

Alihan arabayı sürmeye başladığında bakışlarımı ön çaprazımda oturan Ardıç'a çevirdim. Olağan kuvvetiyle sıktığı dişleri çene hattını iyice belirginleştirmişti. Ardıç'a baktığım her geçen gün, onunla ilgili yeni bir zaafımı keşfediyordum. Onu gördüğüm ilk günle şu anki halinin arasında dağlar kadar fark vardı.

Yara bere içindeki yüzünü, morluk içindeki kollarını ve bir deri bir kemik halini düşününce yeniden ona sarılma isteğiyle doluyordum. Şimdi oldukça güçlü bir adamdı. En başında başarılı bir boksördü. Uzun boyu ve yapılı vücuduyla kolay kolay kimsenin zarar vermeyi göze alamayacağı biriydi. Nefesimi kesecek kadar yakışıklıydı.

Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ardıç'tan etkilenmek için kendime izin vermemiştim çünkü bu aramızdaki ilişkiyi mahvederdi. Ve geldiğimiz noktada o zamanlar bunları düşünürken ne kadar haklı olduğumu şimdi anlıyordum. İşin kötü yanı, geriye dönebilsem yaşananları hiçbir şekilde değiştirmezdim. Aynı anı binlerce kez yaşasam da her seferinde aynı şeyi yapardım. Ardıç'a çekilen bedenime ve ruhuma direnmez, teslim olurdum.

Ardıç'ı sevmeden önce bu ihtimale karşı korkularım vardı ancak kalbim bir kez ona kapıldığında hepsini unutmuştum. Ona tüm cesaretimle âşıktım. Onu sevmekten, bunu göstermekten ve yaşamaktan korkmuyordum. Aramızdaki fark tam olarak buydu.

Ardıç beraber yaşayacaklarımızdan korkuyordu. Onu bunun geride tuttuğunu hissediyordum. Bunların farkında olduğum için hâlâ ayakta durabiliyor ve çok güzel olacağından emin olduğum ilişkimiz için savaşıyordum. Ardıç'ın neden korktuğunu anladığım anda, korkusunun yersiz olduğunu da kanıtlayabilirdim.

Kollarımı göğsümde birleştirip derin bir nefes aldım. Beni Levent'ten kıskanması için hiçbir sebep olmamasına rağmen kıskanmış ve dili çözülmüştü. Aynı şekilde beni Alihan'dan kıskanması için de bir neden yoktu, yanımda bir erkek olması onun konuşma tuşuna basmak gibiydi ve eğer bana gerçekleri sıralayacaksa bunu da deneyecektim.

Hastaneye vardığımızda Alihan arabayı durdurdu. Ardıç beklemeden inerken, "Bıraktığın için teşekkürler," dedim. "Çok uzun sürecek bir ziyaret olmaz. Çıktığımda ararım seni."

"Tamamdır," dedi Alihan sırıtarak. "Sanki amacına ulaşmış gibisin."

"Öyle mi söylüyorsun?"

"Arabayı çocuğun bakışlarından zorla sürdüm, Rüya. Kıskançlıktan kudurdu, dikiz aynasından arkadaki arabalara bakmaya çalışırken bile sana baktığımı düşünecek diye gerim gerim gerildim." Alihan dışarıya derin bir nefes verdi. "İnşallah şu planın bir an önce tutar. Adam zaten ayı gibi. Korkuyorum."

"O lisanslı bir boksör, Alihan. Durduk yere seni dövecek hali yok. Korkma," dedikten sonra omzuna desteklercesine vurdum. Alihan düz bir şekilde bakıp, "Sağ ol ya," diye homurdandı. Gülümsedim. Aniden arabanın camının tıklatmasıyla ikimiz de yerimizde sıçradık. Ardıç'ın sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. Tekrar cama vuracak olursa kırma ihtimalinden korkup Alihan'la hızlıca vedalaştım ve arabadan indim.

Ardıç peşime takıldı. "Ne konuştunuz on saat?"

"Ardıç, sen iyi misin? Yeni bir beyin sarsıntısı falan mı geçirdin? Ne oluyor ya sana?" Dışarıya derin bir nefes verip, "Konuştuklarımızı her seferinde hatırlatacak mıyım ben böyle?" diye söylendim. Yanından geçip gideceğim sırada eli bana doğru uzandı ancak bana bir daha dokunmamasını söylediğimi hatırlamış olacaktı ki öylece havada kaldı.

"Rüya," dedi uyarırcasına. Hızlı birkaç adımda önüme geçti. Yüz yüze geldiğimizde direncimi korumak adına elimdeki telefonu sıkıca kavradım. "Ne var, Ardıç?"

Ardıç bana bakmaya devam ederken birden omuzlarını çökertti. "Yok bir şey," dedikten sonra önüne döndü. Hastanenin önünde Gaye ve Egemen'i gördüğümüzde, "Dün bu ikisini konuşurken gördüm," dedi ağzının içinde. Adımlarım yavaşladı. Şaşkınca Ardıç'a baktım.

"Dün mü? Nerede?"

"Evimin önünde."

"Dikizledin mi?" diye sordum. Şaşkınlığım gittikçe büyüyordu. Ardıç elini ensesine attı. "Bilmek istersin diye düşündüm."

Gülmemek adına dudaklarımı birbirine bastırdım. Şu an bu kadar tatlı görünüyor olması haksızlıktı. Ona olan sinirimi diri tutmam gerekiyordu. Kendimi toparlayıp başımı önüme çevirdim ve adımlarımı yeniden hızlandırdım.

"Gaye?" Hızlıca ikisinin yanına giderek Gaye'ye sarıldım. "Sıla nerede?"

"O sabah gelmiş Çınar'ın yanına, biz de sizi bekleyelim dedik."

Geriye çekilip kollarını göğsünde kavuşturmuş, huysuzca etrafına bakınan Egemen'in kulağına doğru uzandım ve az önce Gaye'ye sarılmamı kastederek konuştum. "Ne oldu? Canın mı çekti?"

"Evet," dedi Egemen. Anlık bir gaflete düşmüştü. Gülerek onun koluna girdim ve beraber hastanenin kafeteryasına doğru ilerlemeye başladık. İçeriye girdiğimizde Sıla ve Çınar köşede, yan yana bir şekilde oturuyorlardı. Çınar'ı son gördüğüm zamanı düşünürken onun Ardıç'ın kardeşi olduğu gerçeğiyle bir kez daha sarsıldım. Benzerlikleri artık daha da gözümün önündeydi. Babalarının farklı olduğunu biliyordum. Ardıç da kendi babasının kopyasıydı. Rahmetli babaannesiyle yaşadığı dönemler albümleri beraber karıştırırdık. Zaten Çınar ve Ardıç'ın benzerliği nasıl göründükleriyle ilgili değildi. Ancak bakışları, hareketleri... Gerçekten ikiz gibiydiler.

Sıla konuşurken Çınar'ın nasıl ona doğru eğildiğini gördüğümde hafifçe gülümsedim. Beden dili Sıla'dan hoşlandığını ele veriyordu. Çınar sanki bakışlarımızı hissetmiş gibi bir anda olduğumuz yöne baktığında, yerinde dikleşti ve ayağa kalktı. Bakışları önce Ardıç'ı buldu. Sırayla hepimizin üstünde dolanırken bende biraz oyalandı. Kardeş olduklarını bildiğim gerçeğini nasıl karşıladığımı çözmeye çalışıyordu muhtemelen.

"Nasılsın, Çınar?" diye soran Gaye ile dikkatini ona verip burukça gülümsedi. "İyiyim, teşekkür ederim." Hep birlikte kafeteryadaki masaya yerleşirken Egemen'i Gaye'nin yanındaki sandalyeye doğru ittim ve zorla oturtup, kalkmasın diye de yanındaki yere yerleştim.

"Geldiğiniz için sağ olun," dedi Çınar kuru bir sesle. Yanında oturan Sıla bakışlarını ona çevirdiğinde içi gitti. Çınar gözle görülür bir biçimde zayıflamıştı. Gözlerinin altı mosmor, içi ise kızarıktı. Uyku uyuyamadığı ortadaydı.

"Annenin durumu nasıl?" diye yeni bir soru yöneltti Gaye. Çınar ağzının içinde, "Aynı," diyerek geçiştirdi.

"Bunu yaşayacağımı hiç düşünmemiştim ama gerçekten depoda seni arıyorum. Yokluğun çok belli oluyor."

"Olur tabii," dedi Çınar eğlenen bir sesle. "Burada benden bahsediyoruz."

"Ay, aman. Hemen de ego yap."

Çınar bu sefer de başını tüm sohbeti sessizce dinleyen Ardıç'a çevirip, "Haberi gördüm," dedi. "Efe'nin son maçındaki boksöre para verdiği kanıtlanamamış. Ne yapacaksın?"

"Haberi mi gördün?" diye sordu Ardıç. Gözlerini dikkatle kardeşinin yüzüne dikti.

"Evet, hastanede kalırken insanın canı sıkılıyor."

"Peki şimdi ne olacak? Maça çıkacak mısın?" Bunu soran Sıla'ydı.

"Mecburum," dedi Ardıç. "O maça çıkıp Efe'nin havasını söndürmem gerek." Sıkıntıyla iç geçirdim. Bu maç olayı beni hâlâ çok geriyordu ve elimden hiçbir şey gelmeyişi yüzünden kafayı yememe ramak kalmıştı.

Başparmağımın etini dişleyerek sohbeti gözlerimle takip ederken, bir yandan da düşünüp duruyordum. Beynim yine patlama noktasına ulaşmıştı. Düşüncelerimin hangisine yetişmem gerektiğini bilmiyordum. Ardıç'ın sıradaki maçına mı, Ardıç'la olan durumumuza mı, kendi işimi kurma yoluna atılmama mı? Sadece bir tanesini düşünsem işin içinden çıkabilirdim ancak inat etmiş gibi hepsi aynı anda aklıma geliyordu.

"Neyse, hastane ziyaretlerinin kısası makbuldür. Hadi siz gidin artık. Benim de annemin yanma dönmem gerekiyor," diyen Çınar'ın sesiyle parmağımı ağzımdan çektim. Çınar ayaklanarak sandalyesini geriye ittirdi.

"Ne zaman istersen geliriz ve hatta istemediğin anlarla da geliriz. Yanında olduğumuzu unutma," dedi Sıla. Çınar ona kısa sayılmayacak bir şekilde bakıp başını ağırca salladı. "Teşekkürler."

Hepimize baş selamı vererek kafeteryanın çıkışına yöneldiğinde biz de ayaklandık. Alihan'a mesaj atarak haber verdiğim sırada, Ardıç'ın adımlarını durdurduğunu fark edip ona döndüm.

"Siz gidin," dedi bize yönelik. "Ben telefonumu masada unuttum sanırım."

Bahanesi buradan gitmemiz için yeterli değildi. Bunu kendisi de biliyor olacaktı ki gözlerime baktı. Gözümü kırpıştırarak onay verdim. Sıla, Gaye ve Egemen'e doğru ilerleyip, "Hadi çıkalım," dedikten sonra Egemen'i dışarı sürükledim. Sıla ve Gaye de bizi takip etti. Aklım Ardıç'ta bir şekilde hastaneden çıktım.

Umarım Çınar'la olan konuşması iyi giderdi.

Ninova

ARDIÇ

Tekrardan hastaneye girdiğimde başta ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemedim. Çınar, annesinin yanına döneceğini söylemişti. Hangi odada kaldığını bilmediğimden danışmaya doğru yürüdüm. "Merhaba," dediğimde danışmadaki kadın bana baktı. "Makbule..." deyip duraksadım. Soyadına dilim varmıyordu. Hâlâ babamın soyadını kullanacak kadar yüzsüz oluşuna inanamıyordum. "Makbule Yüksel hangi odada kalıyor?"

Kadın ekrandan bir şeylere baktı. "İki yüz on numaralı oda."

Teşekkür ederek merdivenlere yöneldim ve ikinci kata çıktım. Çınar'ı geri kazanmak için o kadının yüzüne bakmam gerekiyorsa bunu yapardım. Oda numaralarına bakarak yürürken, iki yüz on numaralı odanın önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. *Çınar için* diye geçirdim içimden bir kez daha. *Bunu Çınar için yapıyorum.*

Kapıyı hafifçe tıklattım. Birkaç saniye sonra Çınar kapıyı açtı ve yüzüme şaşkınca baktı. "Senin ne işin var burada?"

"Çınar?" diyen o kadının zayıf sesini duydum. "Kim geldi oğlum?"

Çınar omzunun üzerinden arkasına bakn. Yeniden bana döndüğünde yüzündeki tereddüdü gördüm. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. "Neden geldin?"

"Seni merak ettim." Yutkundum. "İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Gördüğün üzere hâlâ tek parçayım. Şimdi siktir git."

Söylediklerini takmayarak onu incelemeye devam ettim. Çok yorgun görünüyordu ve ona yardım etmeme izin vermemesi beni mahvediyordu. Odanın kapısına kısaca göz attım. "Durumu nasıl?"

"Sanki çok umurunda," diye homurdandı. "Geberip gitse üzülecek misin sanki?"

Dilimin ucuna kadar gelen *üzülmeyeceğim* lafını yuttum. Çınar hassas bir durumdaydı, buraya ona destek olmak için gelmiştim. Yarasını deşmeye niyetim yoktu. "Üzüleceğim," dedim en sonunda. Pek de yalan sayılmazdı. O kadınla hiçbir bağım yoktu ancak ölecek olsa Çınar üzülecekti. Ben de Çınar üzüldüğü için üzülecektim. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Çınar tahminimce *hayır* demek için dudaklarını aralasa da bir anlığına duraksadı. Bakışlarını kapalı kapıya dikerken, "Var," dediğini duydum. Gözlerime bakmadan konuşmaya devam etti. "Ne zamandır seni sayıklıyor. Sanırım seninle konuşmak istediği bir şey var."

"Onun yanına girmemi mi istiyorsun benden?" diye sordum teyit etmek için. Çınar kahverengi gözlerini benimkilere dikti. "Bak, onun iyi bir anne olmadığını ben de biliyorum. Şu an başına gelen her şeyi hak ettiğini de düşünebilirsin." Sertçe yutkunup sözlerine mırıltıyla devam etti. "Sadece beş dakikanı ayırsan yeter. En fazla beş dakika sürecek-"

"Senin için konuşacağım onunla," diyerek araya girdiğimde dudaklarını birbirine bastırdı. "Eyvallah," dedi kafasını hafifçe sallayıp. Yeniden hastane odasının kapısını açtı. "Anne? Bak, kim geldi seni görmeye."

Kapıyı sonuna kadar açtığında içeriye doğru bir adım attım. Hastane yatağındaki zayıf, solgun yüzlü kadına bakarken ne hissettiğimi düşündüm birkaç saniye. Pek bir şey hissettiğim söylenemezdi. Empatiden kaynaklanan üzüntü dışında hissettiğim her şey Çınar'la ilgiliydi. Onun düştüğü durum ve geçtiği süreçle ilgili canım yanıyordu.

"Ardıç?" dedi o kadın şaşkınca. Yorgun yüzünde bir tebessüm belirdi. "Geldin."

Başta bir şey söylemedim. Bu durumda bir insanın ne söylemesi gerektiğini düşünüp öyle konuştum. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Hayatımın ilk on senesi bu cümleyi onun ağzından duymayı beklemiştim. Yanıma gelip nasıl hissettiğimi sormasını, beni kollarına almasını istemiştim. Şu anda böyle bir arzum olmasa da o zamanlar yaşadığım hayal kırıklığının acısını anımsıyordum.

Soluk mavi gözlerini Çınar'a çevirip, "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" diye sordu. Çınar itiraz etmek istercesine dudaklarını aralasa da bir şey söylemedi. "Pekâlâ," diyerek kapıya doğru yöneldi. Kapıyı açıp çıkmadan önce, "Onu üzecek şeyler söyleme," dedi. Kafamı salladım. Kalbimden yükselen sözler ne kadar zehirli olsa da karşımda hasta bir kadın vardı. Artık öfkemi yansıtabileceğim bir durumda değildi. Zaten sağlıklı olsaydı da boşa kürek çekmiş olacaktım. Hiçbir zaman anlamayacak birine kendini anlatmak, tam bir zaman kaybıydı.

Çınar odadan çıktığında o kadın eliyle yatağın ucuna vurdu. "Gel otur. Yüzünü göreyim." Eliyle gösterdiği yere rağmen sandalyeye geçip oturdum. O kadar da değildi. "Babana çok benziyorsun." Çenemi olanca kuvvetimle sıktım. Babamdan bahsetmesi işimi hiç kolaylaştırmıyordu. "Biliyorum, bu hastalık ona yaşattıklarımın bedeli," dedi zayıf sesiyle. "Sana yaşattıklarımın

bedelini de öteki tarafta ödeyeceğim." Solgun yüzünde buruk bir tebessüm baş gösterdi. "Senden beni affetmeni isteyemem. Buna yüzüm yok." Yutkundu. "Seninle konuşmak istedim çünkü... gerçekleri bilmeni istiyorum."

Sözleriyle kaşlarımı çattım. Sesimi dahi çıkarmadan onu dinliyordum. "Baban sen doğmadan önce ölmedi, Ardıç. Sen doğduktan sonraydı." Duyduğum gerçeklerle dünyam sarsılırken o kadın sözlerine devam etti. "Hatta senin ismini koyan da o."

Beynim bu yeni bilgiye adapte olamadı. "Ne?" diye bir tepki verdim.

"Sen doğmadan öldüğünü söylersem daha fazlasını sormayacağını düşündüm."

"Babamla ilgili her şeyi bilmek benim hakkımdı," dedim mırıldanarak. Sesim kısık çıkıyordu.

"Biliyorum." Sessizleştiğinde öfkemin çığ gibi büyüdüğünü hissedip yumruklarımı sıktım. Önünü alamayacağım kadar hızlı bir şekilde bedenimi ele geçiriyor, doğru şeyi yapmama hiç yardımcı olmuyordu. Çenemi sıkmaktan dişlerim kırılacaktı ancak biliyordum ki ağzımı açacak olsam zehirli kelimeler oradan öylece fırlayacaktı. Çınar'a verdiğim sözü tutmam gerekiyordu.

"Sana kendimi affettirmek için çabalayacak mecalim de zamanım da kalmadı. Belki senelerce uğraşsam beni affederdin," dedi umutla. Onu hiçbir zaman affetmeyeceğimi söylemedim. "Ama sanırım artık bunu öğrenemeyeceğiz." Çenemi biraz daha sıktım. "Buraya Çınar için geldiğini biliyorum. Onu kırmamak için geldin. O çok iyi kalpli bir çocuk. Çok hassas. Sana yaptığımdan daha iyi bir annelik yapmadım ona ama Çınar o kadar sevgi dolu ki yanımdan hiç ayrılmıyor. Bu yüzden öldüğümde çok üzülecek."

Gözünden tek bir damla yaş yanağına doğru süzülürken, kafasını çevirip gözlerime baktı. "Onu sakın yalnız bırakma, olur mu? Çınar babasına değil, sana emanet." Duraksadı. "Kardeşlerin sana emanet, Ardıç."

Başta kurduğu cümleyi algılayamadım. Kullandığı çoğul ekinin ne anlama gelebileceğini fark ettiğimde gözlerim irileşti. Ben evden gittikten sonra hamile mi kalmıştı? Seneler sonra onları ziyarete gittiğimde etrafta hiç çocuk yoktu. Anlamıyordum. Bu işi kafamda çözemiyordum. "Kardeşlerim?" diye sordum. Cevabı beklerken kalbim küt küt atıyordu.

"Mercan..." dedi. Ensemdeki tüylere kadar ürperdim. "Mercan hayatta, Ardıç. Ölmedi. Evlatlık verdik."

Mercan hayatta. Ölmedi.

Mercan ölmedi.

Duyduklarımı sindiremeden oturduğum yerden kalkıp odadan çıktım. Kalırsam esip gürlerdim. Bunca sene öldü sandığım kardeşimi benden nasıl saklar diye kızardım ona. Anneliğine söverdim. Öfkemi oradaki eşyalardan çıkarır, bir şeyleri devirerek onu korkuturdum. Hasta bir kadın olduğu için yapmayacağımı söylediğim ne varsa yapardım ancak bu kez sözü kendime değil, Çınar'a vermiştim.

Hastaneden çıktığımda başımı yerden kaldırıp bahçeye bakındım. Çınar bir köşede sigara içiyordu. Ona bakarken, hızlıca yürüyerek kaçtığım yük bir anda gelip omuzlarıma çullandı. *Kardeşim. Kardeşlerim. Mercan yaşıyordu.*

Çınar'ın önünde adımlarımı durdurdum. Dudaklarının arasındaki sigarayı çekip aldıktan sonra yere attım ve tüm sinirimi o izmaritten çıkardım. "Bir daha içmeyeceksin şu zıkkımı," dedim sert bir sesle. Çınar öylece bana baktı.

"Ne konuştunuz?" diye sorduğunda konuştuğumuz her şey kafamın içinde yankılanıyordu. Fazla bilgi yüklemesinden başım çatlayacak gibiydi. Burun kemerimi sıkıp derin bir nefes aldım. Duygu kontrolü iyi olduğum bir konuydu ancak şu an tüm kontrolüm elimden kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum.

"Mercan..." dedim. Bu bilgiyi onunla paylaşmalıydım. Mercan onun da kardeşiydi. "Mercan yaşıyormuş, Çınar." Yüzüne baktığımda duyduklarına hiç şaşırmadığını gördüm. Ben ise yeni bir şaşkınlık dalgasının etkisindeydim. Çınar paketinden bir sigara daha çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirirken onu izledim.

"Evet, bir akıllılık edip onu evlatlık vermişler." Sigarasını ateşlediğinde içine hızlı bir nefes çekip dumanını dışarı bıraktı.

"Biliyordun," diye mırıldandım. Çınar gözlerime baktı. Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Mercan'ı bulmamız gerek, Çınar. Onu bulup-"

"Ben, Mercan'ın kim olduğunu zaten biliyorum." Sözlerim sarsıcı cümlesiyle kesildiğinde o kadar şaşırmıştım ki artık tepki bile veremiyordum. "Hatta sen de onu tanıyorsun," dedi. Kulaklarım uğuldarken ağzından çıkacak ismi kaçırmamak adına diğer tüm seslere kendimi kapattım.

"Gaye." Çınar sigarasından derin bir nefes daha çekti. "Gaye, Mercan." Başını geriye atıp dumanı üflerken, "Başından beri biliyordum," diyerek sözlerine devam etti. "Onlarla tanışmam tesadüf değildi."

Beynim patlayacak gibiydi. Yutkundum. Aklımda Gaye'nin evime gelip Çınar hakkında söyledikleri canlanıyordu. "Gaye biliyor mu?"

Çınar kafasını iki yana salladı. "Anlatmadım. Başlarda ona kim olduğumu söylemek istedim ama..." Gözleri uzaklara daldı. "Ailesi iyi insanlar. Gaye'ye çok değer veriyorlar. Evlatlık olduğunu bilip bilmediğinden bile emin değilim." Parmağının ucuyla sigarasının külünü silkeledi. "Kızın hayatını altüst etmeye gerek yok, değil mi?"

Sözlerinde bir şey yoktu ancak ardındaki anlamın ağırlığı yüzüme sertçe çarptı. Haklıydı. Gaye'nin güzel bir hayatı varmış gibi görünüyordu. İkimizin de sahip olmadığı bir şeye sahipti; onu seven bir aileye. Durum böyleyken, karşısına çıkıp hayatına kaosu getirmemiz yalnızca bencillik olurdu.

"Sen istersen abisi olduğunu söyleyebilirsin. İyi bir konumdasın. Adın ve bolca paran var. Onu sayısız güzel şeyle şımartabilirsin. Arkasında kapı gibi durabilirsin." Dışarıya kısa bir soluk bıraktı. "Ama benden bahsetme."

"Bunu sensiz yapmam," dedim kesin bir tonda. Çınar'ın acı içindeki gözleri yüzüme döndü. "Yapamam. Aile olacaksak beraber olacağız." Dudakları alayla kıvrıldığında, "Bana kırgın olduğunu biliyorum," diye devam ettim. "Benim yüzümden yaşadıkların için ne kadar pişman olduğumu söylesem de bir anlamı olmayacak. Ama bil ki sen beni affedene kadar ben de kendimi affetmeyeceğim."

Çınar sigarasından son bir nefes çekip izmariti yere attı. Peş peşe aldığım haberlerin ardından öyle donup kalmıştım ki karşımda bir sigarayı bitirmesine dahi engel olamamıştım. Ayakkabısının ucuyla izmariti ezerken, "İşte burada yanılıyorsun," dedi. Bana doğru bir adım yaklaştı. "Sana kırgın değilim. Benim için bir yabancıdan farksızsın. Artık benim için abi olamazsın, bunu kabullen. Çok geç kaldın."

Sözleri içimde bir şeyleri yıktı. Duyduğum her şeyin şaşkınlığı, kardeşimin ona erişemeyeceğim uzaklığa koşar adım gitmesiyle birleştiğinde hareket bile edemedim. Çınar son kez yüzüme bakıp bana arkasını döndü ve hastaneye doğru ilerledi. İki adımın ardından durduğunda sözlerinin bitmediğini anladım.

"Gaye'ye gerçeği söyleyip söylememek sana kalmış ama..." Omzunun üzerinden bana doğru baktığında göz göze geldik. "Ona göz kulak ol."

Taksiden indiğimde eve gitmek yerine direkt olarak arabama yöneldim. Şu anda o dört duvarın arasına dönemezdim. Hava almaya, öğrendiklerimi sindirmeye ve düşüncelerimi toparlamaya ihtiyacım vardı. Emniyet kemerimi takıp arabayı çalıştırdım ve yola çıktım.

Senelerdir bildiğim her şey yalandı. Hayatımla ilgili doğru bildiğim tek şey, babamın ölmüş olduğu gerçeğiydi ki onun da bir kısmı yalandı. Babam ben doğmadan önce ölmemişti. Ben doğmuştum, adımı babam koymuştu ve sonra ölmüştü. Aradan ne kadar zamanın geçtiğini bilmiyordum. Doğum günümü bilmiyordum.

İmge teyze, benim için babaanneme ulaştığında babaannemin benden haberi yoktu. Annemi hiç istememiş, babamın onunla evlenmesine onay vermemişti. Babam ve annem kaçarak evlendiklerinde de babamla bir daha hiç konuşmamıştı. Bunun suçluluğu kendisi de ölene kadar babaannemi terk etmemişti. Bu yüzden bana hep fazla müsamaha gösterirdi. Ne istersem yapardı. Kendi işlerimi kendim halledebilecek durumdayken bile babaannem benim için hepsini yapmak isterdi. Tahminimce oğlunun ölümünden dolayı hissettiği suçluluğu böyle gideriyordu. Bu yüzden ona hep izin vermiştim.

Mercan... Onun adı resmiyette hiçbir zaman Mercan olmamıştı. Çınar ve ben, ona Mercan adını takmıştık. Zaten resmiyette isim konulacak kadar uzun süre bizimle kalmamıştı. Sadece bir hafta bize cehennemin içinde bir rüya yaşatmış, sonra huzur dolu varlığı bir anda evi terk etmişti. Ev diyordum çünkü Mercan bizimleyken ilk kez ev gibi hissettirmişti o dört duvar. Bize öldüğünü söylediklerinde yaşadığım yıkım dün gibi aklımdaydı. Babamdan dolayı ölümün ne olduğunu o yaşlarda dahi biliyordum. Ölüm, sevdiğin kişiyi bir daha hiç görememek demekti.

Mercan ölmemişti. Mercan, Gaye'ydi.

Çınar haklıydı. Mercan'ı evlatlık vererek ilk kez akıllıca olanı yapmışlardı. O evde bizimle kalsa yaşayabileceklerini düşünmek bile istemiyordum. Böylesi onun için kesinlikle daha iyi olmuştu. Şimdi onu seven bir ailesi, güzel bir hayatı vardı. O hayatına bodoslama dalıp da altüst etmenin bir anlamı yoktu.

Araba, mezarlığın önünde durduğunda başımı çevirip baktım. Babaannem hayattayken her hafta burada babamı ziyaret ederdik. O da öldükten sonra haftalık ziyaretlerin aksamamasına dikkat etmiştim. Eskiden iki kişi bir mezarı ziyaret ederken şimdi bir başıma iki mezarı ziyaret ediyordum.

Arabadan inip ezbere bildiğim yolu yavaş adımlarla yürüdüm. Yanlarına geldiğimde usulca babamın mezarının kenarındaki mermere oturdum. Elimi toprağın üzerinde gezdirirken hiçbir şey söylemedim. Buraya her gelişimde olduğu gibi *keşke her şey daha farklı olsaydı* diye geçirdim içimden. Keşke hatırladıkça gülümseyeceğim anılarımız olsaydı.

Bakışlarımı babaannemin mezar taşına çevirdim. Öteki tarafta ikisinin beraber olduğunu bilmek bir nebze içime su serpiyordu. Onların yanına gitmek için sabırsızlandığım bir dönem olmuştu. Babaannemin öldüğü o ilk zamanlar gerçekten zorlanmış, ne yapacağımı bilememiştim.

Şimdi yine ne yapacağımı bilmiyordum. Çınar'ı nasıl geri kazanacağımı, Gaye'ye nasıl yaklaşacağımı, hiçbir şeyi bilmiyordum. Bunu Çınar olmadan yapamazdım. Bir aileyi benden çok o hak ediyordu. Gaye'yi koruyup kollardım ancak abisi olarak karşısına çıkacaksam yanımda Çınar da olacaktı. Beraber karşısına çıkacaktık.

Kararsızlık sisi zihnimden çekilirken derin bir nefes aldım. Babamın toprağını okşayıp, "Ardıç..." diye kendi adımı mırıldandım. İsmimi koyan babamdı. Yeni öğrendiğim bu bilgiyle adımı daha da sever olmuştum. Acaba neden adımı Ardıç koymuştu?

Bunu ona soramayacak olmanın yükü boğazıma bir yumru yerleştirirken yutkundum. İkisinin de toprağını okşayarak ayağa kalktığımda omuzlarımdaki yükü kabullenmiş sayılırdım. Geldiğim ilk ana kıyasla daha açık bir zihinle arabama doğru yürüdüm ve telefonumu elime alıp Rüya'yı aradım.

Telefonu birkaç çalışın ardından açtı. "Neredesin?" diye sordum direkt. Rüya bir an için cevap veremedi. Böyle bir giriş beklemiyor olmalıydı ancak şaşkınlığı karşısında sabırlı değildim. "Cevap versene. Neredesin?"

"Alihan'layım," dedi kendini toparladığı anda. "Bir şey mi oldu?"

Kafamı arkaya atıp dışarıya derin bir nefes verdim. Bir an, sadece bir an ona her şeyi anlatmak istedim ama aramızdaki soğukluğun farkındaydım. Eğer anlatırsam her şeyi boş vererek yanımda olacaktı. Bunu hak ettiğimden emin değildim. "İşiniz ne kadar daha sürecek? Seni almaya geliyorum. Bana konumunu at."

"Gerek yok, eve kendim dönerim. İşimiz biraz daha sürecek gibi zaten. Temelleri atıyoruz. Sonra-" Konuşmasının detaylarına inmesini ilgiyle beklerken Rüya sustu. "Öyle işte," dedi kısa keserek. Yüzümü buruşturdum.

"Ne zaman biter tahmini? Almaya geleyim."

"Gerek yok dedim ya, otobüsle dönerim ben."

"Bu kadar saattir çalışıyorsan yorgunsundur. Otobüsle dönerken uyuyakalır ve durağı kaçırırsın. Nerede olduğunu söyle, geleyim ben."

"O zaman Alihan bırakır. Uyursam da uyandırır."

"Ona zahmet olmasın, ben gelip alırım."

"Senin araban bozulmamış mıydı ya?" diye sordu bir anda. Yakalanmış olmanın getirdiği hisle yanağımın içini ısırdım. "Şimdi aldım servisten, biraz kullan dediler. İyi çalışıyor mu ona bakacağım."

"Öyle mi?" diye sordu. Sesinden bana inanmadığı bariz belli oluyordu ancak söyleyebileceğim en iyi yalanı söylemiştim.

"Evet öyle."

"Peki madem. Sana konumu atarım, bir saat sonra gelip beni alırsın. Ama araban bizi yarı yolda bırakırsa sırtında taşırsın ona göre."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Anlaştık." Telefonu kapattıktan hemen sonra konum geldi. Rüya bir saat sonra gitmemi söylemişti ama o kadar bekleyemezdim. Konumu navigasyona girip arabayı çalıştırdım ve sürmeye başladım. Yarım saat içinde Rüya'nın attığı konumdaydım. Arabanın motorunu kapatıp arkama yaslandım ve önümdeki ofisin camından Rüya'yı izlemeye başladım.

Alihan'la yan yana oturmuş, bilgisayardan bir şeylere bakıyorlardı. Aralarındaki konuşma hararetliydi. Egemen internet sitesi için olduğunu söylemişti. Nihayet kendi işletmesini açmak için bir adım atmasından dolayı gururluydum. Başımı yana eğerek aralarındaki mesafenin kısalığına bakarken içim huzursuzlukla kaplandı. Sadece bir kere kum torbası yerine kendimi yumruklamak istiyordum çünkü bunu isteyen bendim.

Tam olarak *bunu* istememiştim ancak yol açtığım şeyler öyle ya da böyle bana bu manzarayı izletecekti. Onunla olamazdım çünkü ona yetemezdim. Sevgi dolu ruhuna az gelirdim. Ben ortaya çıkmadığım sürece de elbette hayatına biri girecekti. Yani bu manzaraya şimdiden alışmam gerekiyordu ama *siktir*, dünyanın en zor şeylerinden biriydi.

Arabanın içinde daha fazla oturamayıp aşağı indim ve park alanında volta atmaya başladım. Kafamı kaldırdığım her an gülümseyen yüzüne denk geliyordum. Yüzü kahkahalarının etkisiyle kızarmıştı. Sokağın uğultusu yüzünden sesini duyamıyordum ancak kahkahasının melodisi zihnime kazılıydı. O gülerken aynı anda kafamın içinde canlandırıyordum.

Ellerimi arkamda bağlayıp bir kez daha volta attığımda yarım saati de böylece devirdim. Yol yarım saat sürmüştü, burada da yarım saat geçirmiştim. Rüya bir saat sonra gelip onu almamı söylemişti. Bir saat sonra tam burada olmamdan mı bahsediyordu yoksa yola çıkmamdan mı, işte bunu bilmiyordum. Adımlarımı ofisin içine doğru yönlendirdim. Bu anlam karışıklığını çözmesi gereken kişi Rüya'ydı. Bana bir saat sonra gelmemi söylemişti, buradaydım ve şimdi gitme vaktiydi.

İçeri girdiğimde seslerini daha net duyar oldum. "Konuşmaktan işimizi yapamadık resmen," dedi Rüya.

"Olsun, arayı kapatmak ilk etapta daha önemliydi." Odanın önünde adımlarımı durdurduğumda Alihan sözlerine devam etti. "Hem tek seferde

tüm işi bitirseydik bu güzel yüzü bir daha nasıl görecektim?" Kafamda şalterler atarken yumruklarımı var gücümle sıktım. "Böyle azar azar, uzun sürede halledelim işimizi."

"Rüya." Sesin benden çıktığını Rüya dönüp de yüzüme bakana kadar fark etmedim. Beni gördüğünde yüzündeki allak bullak ifadeye biraz da şaşkınlık eklendi. Sonrasında kendisini hızlıca toparladı ve Alihan'a döndü.

"Ben artık gideyim. Yarın yine görüşürüz." Ona sarılmasını izledim. Çantasını koluna takıp bana doğru yürüdüğünde gözleri yüzümü dikkatle tarıyordu. Odanın kapısının eşiğinde dikildiğimden çıkabilmek için yan yürümesi gerekti. Sarhoş edici kokusu burnuma dolarak bana bir anda adımı dahi unutturdu. Bir adım arkasından yürüdüm ve onu takip ettim.

Dışarıya çıktığımızda arabaya kadar sessizdik. Kemerlerimizi bağlarken, "Nasıl gitti?" diye sordum. Rüya da aynı anda, "Çınar'la ne konuştunuz?" diye sordu. Birbirimizin gözlerine birkaç saniye öylece baktık.

"Güzeldi, internet sitesinin tasarımını konuştuk. Logo falan tasarladık." Arabayı çalıştırdığımda sıcacık kahvelerini yüzümde hissediyordum. Sorusunu tekrar sormak istemiyordu ancak bu cevap beklemediği anlamına gelmezdi.

"Çınar benimle pek konuşmadı. Her zamanki şeyler." Direksiyonu çevirdim. "Benden uzak dur, seni görmek istemiyorum... Öyle işte."

Rüya dışarıya derin bir nefes bıraktı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet," dedim sadece. Çalıştıkları ofis eve yakındı. On beş dakika içinde vardık. Yol boyunca Rüya yine sessizdi. Sözleriyle aklımı doldurmasına o kadar alışıktım ki sessizliği bana çok koyuyordu. Arabayı park edip motoru kapattığımda arabanın içi tamamen sessizliğe gömüldü.

"Umudunu yitirme, Ardıç," dedi bir süre sonra yumuşacık bir sesle. Başımı ona çevirdim. "Çınar seni affedecek."

Gözlerine bakarken içimden birçok şey söylemek geçiyordu. O kadar yakınımdaydı ki onu tutup kucağıma oturtmak, kollarımı etrafına sıkıca sararak koynunda soluklanmak istiyordum. Bugün benim için zor ve yorucuydu. Onun omzunda dinlenmek istiyordum.

"Pekâlâ," diye mırıldanarak emniyet kemerini çözdü. Arabanın kapısına uzandığında elim refleksle hareket etti ve koluna astığı çantayı tutarak durmasını sağladım. Gitmesini hiç istemediğimi biliyordum ancak gitmemesi için onu durdurmam beni de şaşırtmıştı.

"İyi misin, Ardıç?" diye sordu. Bedenini tamamen bana çevirdiğinde elim hâlâ çantasındaydı. Onu oradan çekmedim, aksine daha sıkı tuttum. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Senin bir şeyler anlatmana ihtiyacım var diye geçirdim içimden. Dışımdan dile getiremedim. Korkak herifin tekiydim. Tek yaptığım çantasının kulpunu tutup yüzüne bakmaktı. Rüya iç geçirerek bakışlarını yüzümden çekti ve çantasının kulpunu tutan elime baktı.

"Dövmen..." dedi mırıldanarak. Alt kolumun iç tarafındaki aslan dövmesine parmaklarının ucuyla dokundu. Ufacık teması dahi öyle büyülüydü ki sürmesi için her şeyi yapardım. "Bir anlamı var mı?"

Daha öncesinde bu soruyu sorduğunda olmadığını söylemiştim ancak bunun gerçek cevabım olmadığını anlamış olacaktı ki yeniden soruyordu. Bu kez dürüst davranarak, "Var," dedim. Dövmemin üzerinde gezinen parmakları duraksadı ve gözlerimin içine baktı.

"Çocukken, Çınar babasından çok korkardı." O ağır his tekrardan boğazımı sıkıştırıyordu. Yutkunup gözlerimi kaçırdım. "Beraber belgesel izlemeyi çok severdik. En sevdiğimiz hayvan aslanlardı. Onların cesaretine ve gücüne hayran kalırdık." Rüya'nın parmakları tekrardan usul usul hareket etmeye başladı. "O adam ne zaman bağırsa Çınar soluğu benim yanımda alırdı. Ben de onu battaniyeyle sarıp sarmalar, ona ormanların kralı aslanları anlatırdım. Bir aslan kadar cesur ve kuvvetli olmasını, hiçbir şeyden korkmamasını söylerdim."

Sözlerim bitmiş olmasına rağmen Rüya bir süre daha sessiz kaldı. "Dövmeni Çınar için mi yaptırdın?" diye sordu en sonunda.

"Ona söylediklerimi hiç unutmamak için. Bir aslan kadar cesur ve kuvvetli olmam gerektiğini hatırlamak için." Tekrardan gözlerine baktığımda bakışlarımız birbirine kilitlendi. Aramızdaki hava ağırlaşırken, Rüya'nın hafifçe yutkunduğunu gördüm. Sonrasında bakışlarını dudaklarıma indirdi. Ben de onun dudaklarına baktım.

Sanki görünmez bir el ikimizin de başını birbirine doğru yaklaştırıyormuş gibi bir anda aramızdaki mesafe azalırken, Rüya içine kesik bir nefes çekip boğazını temizledi ve benden uzaklaştı.

"Bıraktığın için sağ ol," dedi. Karşılık vermeme müsaade etmeden arabadan indiğinde kendimi toparlamak için birkaç saniye bekledim. Ben de arabadan inip kapıları kilitlerken, "İyi geceler, Ardıç," dedi. İleriye doğru bir adım attıktan sonra durdu. Bir şeyler söyleyecekti. Bugün aynısını Çınar da yapmıştı. Rüya'nın sözlerinin Çınar'ınki kadar içime oturmamasını diledim.

"Ne kadar cesur ve kuvvetli olduğunu sen bile bilmiyorsun. Kendini keşfetmekten korkma, Ardıç." Omzunun üzerinden bana baktı. "Kalbini keşfetmekten korkma."

RÜYA

Bakışlarımı telefon ekranımdan ayırmadan boks maçını takip ederken, bir yandan da elimdeki çöple beraber konteynere ilerliyordum. Ardıç'ın beyin sarsıntısı geçirmesine sebep olan maçta, rakibi ve hakemi satın alanın Efe Gümüş olduğunu kanıtlayamamıştık ancak bunu onun yaptırdığından emindim. Yine de bir kanıtımız olmadığı için Ardıç, Efe ile olan maçına çıkacaktı.

"Şuna bak, düzgün vuramıyor bile." Homurdanarak ilerlemeye devam ettim. Eve geldiğimden beri Efe'nin boks maçlarını izliyor, taktiğini çözmeye çalışıyordum. Belki hile yaptığı bir anı yakalarsam Efe'nin lisansı da elinden alınırdı ve böylece Ardıç'ın zarar görme riski olmazdı.

"Kim vermiş buna lisansını ya?" Çöpü konteynerin içine salladım. Arkamı dönerek yeniden eve doğru ilerleyecekken birine çarptığımda, kafamı kaldırarak çarptığım kişinin yüzüne baktım.

"Merhaba," dedi. "Ardıç Yüksel'le konuşmak için gelmiştim. İsmim-" Bakışları telefon ekranıma inerken sırıttı ve gözlerini yeniden gözlerime çevirdi. "Sen çoktan kim olduğumu biliyorsundur."

Efe Gümüş.

"Evet." Telefonumun ekranını kapatıp hırkamın cebine koydum. Kaşlarımı kaldırarak Efe'nin sırıtan yüzüne bakarken, "Tüm maçlarını torpille kazanan boksörsün sen, değil mi?" diye sordum sahte bir merakla.

Maçını izlemem ona hayranı olduğumu düşündürmüş olacaktı ki duyduğu sözlerle kendini beğenmiş yüz ifadesi sarsıldı. Yine de hakkını vermem gerekiyordu, kendini hızlı toparlamıştı. Başını ağır ağır salladığı birkaç saniyenin ardından yüzüme doğru eğildi. Amacı muhtemelen beni korkutmak ve geri çekilmemi sağlamaktı ancak kollarımı göğsümde birleştirip yerimden milim oynamadım. Yüzlerimizin yakınlığı hoşuma gitmiyordu ama ondan korkmuyordum.

"Bak ne diyeceğim, seni cuma günü yapacağım antrenmanımı izlemeye davet ediyorum. Böylece maçları nasıl kazandığımı görebilirsin." Beni baştan aşağı süzdü, beğeni pırıltıları kibrinin yanına yerleşmişti. Zayıf noktasının kadınlar olduğunu hemen anladım. "Hem senin olduğun ortamda oldukça güzel bir antrenman yapacağımdan da eminim."

Normalde anında reddedeceğim bir teklifti. Efe Gümüş buralara kadar torpille gelmişti ve Ardıç'ı çok ciddi bir şekilde sakatlayabilirdi. Eğer ben ringe atlamasam ve maçın durmasına sebep olmasam şu an Ardıç'ın ne halde olacağını düşünmek bile istemiyordum. Ama... Bir *ama* vardı.

Onun antrenmanını izlersem Ardıç'la olan maçına nasıl hazırlandığını görebilirdim. Yöntemini izleyebilirdim ve eğer gizli işler yürütecekse veya çoktan yürütmüşse bir ipucu bulabilirdim. İzlediğim antrenmanı tamamen Ardıç'a anlatırdım, Ardıç da yumrukların nereden geleceği konusunda hazırlıklı olurdu.

Kendimi, "Görelim bakalım," derken buldum. Efe sırıtarak cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. Çalıştığı yerin kartıydı. "Cuma günü öğleden sonra birde olacak. Sen gelmeden başlamayacağım."

Uzattığı kartı alıp üzerindeki adrese bakarken Efe'nin, "İşte aradığım adam," dediğini duydum. Varlığını hissetmemle kalbimin hızlanması bir oldu. Başımı çevirerek görmeyi beklediğim yüze baktığımda, Ardıç'ı çatık kaşlarıyla bana bakarken yakaladım.

"Sıradaki rakibine ayıracak vaktin var mıdır?" Efe'nin sorusuyla Ardıç bakışlarını ona çevirdi ve yüz ifadesindeki değişime anbean şahit oldum. Gözlerindeki bakış anında soğudu. Az önce kaşları çatık olmasına rağmen kızgından ziyade sorgular gibi görünüyordu ancak şu an, gözlerinden resmen ateş çıkıyordu.

"Ne istiyorsun?"

"Klasik, maç öncesi rakibi tanıma işleri. Özellikle bana attığın iftirayı düşünürsek birbirimizi tanımamız önemli diye düşünüyorum." Efe kaşlarını kaldırarak Ardıç'a baktı.

"Sen benim rakibim değilsin," dedi Ardıç.

"Basının maça olan ilgisini düşmanlığımız sayesinde koruyalım diyorsun. Pekâlâ, Ardıç Yüksel. Bu kadar ilgi meraklısı olduğunu bilmezdim."

Ardıç'ı tahrik etmek için söylediği sözler karşılıksız kalınca bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Cuma günü görüşürüz," diyerek arabasına doğru ilerlemeye başladı. Bir süre arkasından sinirle baktım. Nihayet basıp gittiğinde bakışlarımı beni dikkatle izleyen Ardıç'a çevirdim.

Konuşmak için göz göze gelmeyi bekliyor olacaktı ki, "Bu ne demekti şimdi?" diye sordu. Sesi tehlikeli bir şekilde sakindi. Kalbim teklerken elimdeki kartı telefonumun arkasına yerleştirdim. "Hiçbir şey."

"Onunla görüşemezsin."

"Buna sen karışamazsın, Ardıç."

"İnadına mı yapıyorsun, Rüya?" Dişlerinin arasından konuşuyordu. "Efe ile görüşmeyeceksin. Onun bulunduğu ortamlarda bulunmayacaksın.

İstediğin kadar karışamazsın de, gayet de karışırım. O adam tehlikeli ve sen onunla *görüşmeyeceksin*," dedi vurgulayarak. Elini uzatıp kartı istediğini belli edercesine avucunu açtı. "Ver şimdi şu kartı."

"Salonun adını çoktan ezberledim, kartı alsan da adresi internetten bulabilirim."

"İlla modemi kopar diyorsun yani. İyi öyle olsun." Ardıç'ın arkasına öyle bir dönüşü vardı ki gerçekten bunu yapacak korkusuyla ardından koşmaya başladım. Onun hızlı adımlarına ancak koşarak yetişebilirdim.

"Ardıç saçmalama istersen!" diye bağırdım peşinden. Kolunu tutmak için elimi uzattığımda ona yetişemedim. Kolunu tutacağımdan o kadar emindim ki boşa aldığım bedenim öne doğru savruldu ve kendimi bir anda yerde buldum. Dizimde köklü bir acı hissederken inledim. Giydiğim taytın diz kısmı sökülmüştü ve gördüğüm kadarıyla dizim kanıyordu.

"Rüya?" Ardıç tepemde belirdiğinde devasa gölgesi üstüme düştü. "İyi misin sen?" Yere çömelip endişeli bir ifadeyle beni incelemeye başladı. Yüzümü buruşturursam da kafamı onaylarcasına sallayıp, "İyiyim," dedim. Ardıç'ın gözleri kanayan dizimde oyalanırken ağzının içinde, "Kahrolası kız," diye homurdandı. Kalkmama yardımcı olduğunda ayaklarım yere bastığı gibi ellerimi onun ellerinden çektim.

Ardıç'ın desteği olmadan bir adım atmaya çalıştım ancak dizimin acısından ayağımı tam olarak yere bastıramıyordum. Yine de eve gidene kadar bu sızıya dayanabilirdim. Derin bir nefes alıp ikinci adımımı atacağım esnada bir anda ayaklarım yerden kesildi. Kendimi Ardıç'ın kucağında bulurken beni ilerlediğim yönün tam tersine, kendi evine doğru götürdüğünü fark ettim.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sorup omzuna hafifçe vurdum. "Kendim yürüyebilirim. Bırak."

"Sonra yürürsün."

"Bana dokunmamanı söylemiştim, Ardıç. Bunu sürekli unutuyorsun."

Başım bana çevirdiğinde gözlerindeki bakış tek başına beni susturmaya yeterdi ancak Ardıç yine de konuştu. "Yaranı temizledikten sonra benden nefret etmeye devam edersin ama şimdi sessiz ol ve bildiğimi yapmama izin ver."

Dudaklarımı birbirine bastırıp çenemi kapalı tutarken, Ardıç'ın söylediklerini düşündüm. Ondan nefret etmiyordum. Edemezdim. Ona çok kızgındım ancak Ardıç'tan asla nefret edemezdim. Sadece korkuyordum.

Saniyeler içerisinde kendimi Ardıç'ın evinde bulacaktım ve o evde yaşadığımız her şeyi düşündüğümde, Ardıç'ın kendi ortamında onunla yalnız

kalmak bana ürkütücü geliyordu. Çünkü ne zaman o evin içinde olsak aramızdaki ateş de yükseliyordu.

Ardıç binanın kapısından kucağında benimle beraber girdiğinde adımları direkt olarak asansöre yöneldi. Kalbim heyecanla çarparken ellerimi yumruk şekline getirdim ve sertçe yutkundum. Ardıç'a karşı oynadığım bu oyunu sürdürmem için gerekli olan kararlılığımı yitirmekten korkuyordum.

Asansörde dahi beni yere indirmedi. Ben de kucağında kıpırdamadan durdum. Evinin kapısına geldiğimizde hafifçe çömelip beni dizine oturttu ve bir eliyle belimi sıkıca sarmaya devam ederken, diğer eliyle anahtarını alıp evin kapısını açtı. Ayağımdaki spor ayakkabıları da çıkardığında beni dizine oturttuğu gerçeğiyle öyle sarsılmıştım ki sesimi dahi çıkaramıyordum. Kendime gelebildiğim söylenemezdi.

Ardıç beni dizinden kaldırıp yeniden kucakladı ve kendi ayağındaki ayakkabıları da çıkararak içeriye girdi. Evin kapısını ayağıyla kapattıktan sonra direkt odasına doğru ilerlemeye başladığında, tüm bunları minimum düzeyde efor sarf ederek yapmasından etkilendiğim gerçeğini göz ardı etmeye çalıştım. Nefesi bile sıklaşmamıştı.

Düşüncelerim yanlış yerlere kayıyordu. "Tamam, bırak artık," dedim kucağında kıpırdanarak. Ardıç dirseğiyle odasının kapısını açarken, başını yana doğru çevirip bana saniyelik bir bakış attı. Bakışının işe yaramış olmasından nefret ediyordum ancak beni gerçekten de susturmuştu.

Nihayet odasının içindeki banyoya girdiğimizde beni klozet kapağının üzerine oturttu ve banyo dolabını açarak bir şeyler aramaya başladı. Başımı eğip dizimdeki yaraya bakarken konuştuğunu duydum. "Altındaki taytı çıkar."

Donup kaldım. "Ne?"

Ardıç önümde dizlerinin üzerine çöktü ve malzemeleri yere bıraktı. Bakışlarını kaldırarak gözlerime baktığında kahverengi gözlerindeki ifade, midemin havalanmasına neden oldu. "Beni duydun," dedi net bir sesle. "Yaranı temizlemem için altındaki taytı çıkartman gerek."

"Hayatta olmaz," dedim hemen. Yanaklarım yanmaya başlamıştı. Ardıç'ın karşısında yarı çıplak kalamazdım. "Rüya lafımı ikiletme de çıkar şu taytı."

"Çıkarmazsam ne olur? Zorla mı çıkartacaksın? İstemiyorum pansuman falan." Sözlerimden hiç etkilenmedi. "Üstümdeki kazağın nereye kadar geldiğini görüyor musun?" diye devam ettim sözlerime. Salağa anlatır gibi anlatacaktım mecburen. Kazağım kısaydı, göbek deliğimin biraz aşağısında bitiyordu. Taytı çıkardığım takdirde kazağım bacaklarımın birazını bile kapatmayacaktı. Ardıç'ın önünde iç çamaşırımla kalacaktım ve kesinlikle bunu yapamazdım.

"Hırkanı bacaklarına örtersin o zaman."

Üzerimdeki hırkayı hatırlayıp çıkardığımda Ardıç'la beraber hırkanın şekline baktık. Babaannemin ördüğü kısa bir hırkaydı ve deliklerinden pekâlâ iç çamaşırım görünebilirdi. "Olmaz," dedim tekrar. "Taytımın diz kısmı zaten yıprandı, oradan makasla kesersin."

"Ya makası yarana değdirirsem?" Bu kadar hassas olduğuna inanamıyordum. Dudaklarım aralık bir şekilde ona bakarken Ardıç kaşlarını çattı. "Her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorunda mısın? Ondan çok daha kısa etek giymişliğin var."

"Sorun boyu değil," dedikten sonra hırkanın deliklerinden parmağımı çıkarıp hafifçe salladım. "Görüyor musun?"

"Evet görebiliyorum." Ardıç içine sinirle bir soluk çekip sessizleşti. Düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıdığında yüzüne baktım. Ben bir şeyler söylemesini beklerken Ardıç ayağa kalktı ve bir anda üstündeki kazağı çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum zorlukla. Nefesim kesilmişti. Bu sıralar vücut çalışmalarına ağırlık verdiği her halinden belli oluyordu. Gözlerimi geniş ve kaslı gövdesinden alamıyordum. Özenle yontulmuş gibiydi. Biraz bile yağı olduğundan şüpheliydim.

Ardıç soruma sözlü bir cevap vermeyerek üstüme eğildi ve elindeki kazağı başımdan geçirdi. Burnuma dolan kokusuyla sarhoş olurken ellerini boynumun kenarında hissettim. Kazağın içinde kalan saçlarımı özenle dışarıya çıkarıp geri çekildi. Gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım ama nafileydi.

Ardıç'ın evinde, onun banyosunda oturuyordum. Üzerimde Ardıç'ın kazağı vardı ve karşımda da altında yalnızca bir eşofman olan Ardıç vardı. Her nefes alışımda kokusu burun deliklerimden içeriye giriyor, beni mayıştırıyordu.

Ardıç bakışlarını aşağıya indirip eliyle taytımı gösterdi. "Çıkar."

Sanki konuşmayı yeni öğrenmiş bir çocuk gibi derdini tek kelimeyle anlatmaya çalışmasına dahi gülemiyordum. Çok gergindim. Kafasına koyduğunu yapan biriydi, burada dizimdeki yarayı temizlemeden beni bırakmayacağını biliyordum. İçimden bir ses gayet de kalkıp gidebileceğimi, şu an onun yanında olmak istediğim için kendimce bahaneler ürettiğimi söylüyordu ancak onu dinlememeyi tercih ediyordum.

Ayağa kalkıp Ardıç'ın kazağının eteklerini çekiştirdim. Bir elbise misali bedenimi kapatıyordu. Hatta giydiğim çoğu elbiseden de uzun olduğunu söyleyebilirdim. Taytımın bel kısmını kavrayıp Ardıç'ın gözlerine bakmadan çıkarmaya başladım. Kendimi çok tuhaf hissediyordum.

Taytımı kalçama kadar sıyırırken biraz öne doğru eğildiğim için dizimdeki yara sızladı. Ağzımdan kaçan küçük iniltiye engel olamadım. Ardıç anında dirseklerimden kavrayarak beni durdurdu. "Ben yaparım," dediğinde ona baktım. Ellerimi tutup destek alabilmem adına kendi geniş omuzlarına yerleştirdi.

Yeniden dizlerinin üzerine çöküp taytımın kenarlarını kavradığında parmaklarının çıplak bacaklarıma çarptığını hissediyordum. Ürpererek Ardıç'ın omuzlarındaki ellerimi sıktım ve bir an evvel taytı çıkarması için içten içe yalvarmaya başladım. Yalvarmalarım boşunaydı. Ardıç yaptığı iş dünyanın en önemli işiymiş gibi bir titizlikle hareket ediyordu. Özellikle taytın diz kısmını çıkaracağı sırada öyle yavaş davranıyordu ki utançtan gebermesem oracıkta uyuyabilirdim.

Ardıç'ın burnundan verdiği nefesler açıkta kalan bacaklarına çarparken, içime titrek bir nefes çekip parmak boğumlarım beyazlaşana kadar omuzlarını sıktım. Midemde adeta bir kargaşa vardı. Kalbimin atışları metrelerce öteden duyulabiliyormuş gibi hissediyordum.

Ardıç nihayet taytı dizlerimden aşağıya indirdiğinde çenesiyle oturmamı işaret etti. Biraz olsun rahatlamanın getirdiği mutlulukla oturdum. Ardıç ise taytı ayak bileklerimden çekip çıkararak banyonun zeminine bıraktı. Dikkatli bakışları dizime odaklandığında, "Çok kötü görünmüyor," diye mırıldandı. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Bu yüzden sözlerine karşılık vermedim. Eliyle baldırımı sarıp yaralı bacağımı kendine doğru çekti. Parmaklarının tenimi cayır cayır yaktığından habersiz, ayağımı kendi dizinin üzerine koyarak gözlerime baktı.

"Biraz acıyacak," diye uyardıktan sonra elindeki pamuğu şişeden döktüğü sıvıyla ıslatıp bacağıma hafifçe değdirdi. İrkilerek dişlerimin arasından hızlı bir nefes çektim. Ardıç pamuğu uzaklaştırıp, "Üzgünüm," dedi. Gözleri yeniden yüzüme odaklandığında *sorun yok* dercesine kafamı salladım. Hızlı ama nazik hareketlerle dizimdeki yarayı temizlemeye devam etti.

Temizleme işlemi bitmek üzereyken, "Çok acıyor mu?" diye sordu. Yüzünü ekşittiği gözümden kaçmamıştı. Bu hafif yaradan tiksindiğini düşünmüyordum. Kendisi çok daha kötülerini görmüştü ancak yine de tepkileri beni şaşırtıyordu.

"Hayır."

Nihayet dizimi temizlemeyi bitirdiğinde, iki yanımda sıkıca yumruk yaptığım ellerim ona canımın yandığını düşündürmüş olacaktı ki dizimdeki yaraya üfleyerek acımı hafifletmeye çalıştı. Oysaki yumruklarımı Ardıç'ın bu üzerime titreyen tavrından etkilenmemek için sıkmıştım. Çok zordu. Ona karşı ördüğüm duvarları yakıp yıkmak isterken burada ona direnmek

çok zordu. Ardıç hâlâ bana teslim olmamıştı ve belirsiz ilişkimize bir isim koymak için kararlılığımı sürdürmek zorundaydım.

"Hâlâ acıyor mu?" diye soran Ardıç'la dikkatimi ona verdim. Ardıç ise bakışlarını dizimden ayırmıyordu. Hâlâ acıdığını söylediğim takdirde üflemeye devam etmesi muhtemeldi ve daha fazlasını kaldırabileceğimi düşünmüyordum.

Soğuk çıkarmaya çalıştığım sesimle, "Teşekkürler," diyerek ayağa kalktım.

Henüz bir adım atmıştım ki Ardıç'ın, "Seninle işim daha bitmedi," diyen sesini duymamla yerden havalanmam bir oldu. Belime sardığı kollarıyla beni sıkıca tutup banyo dolabının üzerine oturttu. Arkamda kalan kısımdan bir şey almak için uzandığında fark etmeden tuttuğum nefesimi yavaşça vermeye çalıştım. Bu yakınlık kalbim için hiç iyi değildi. Kokusu beni sarhoş ediyor, mantık hücrelerimi hızla uyuşturuyordu.

Ben yanlış bir şey yapmadan geri çekildiğinde elindeki sargı bezine baktım. Kaşlarım çatılırken, "Buna gerek olduğunu hiç sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Sana fikrini sormadım."

"Sanki cephede vurulmuşum gibi davranmayı keser misin? Ufacık bir yara."

"Özensiz davrandığında görürsün o ufacık yarayı." Dizime doğru eğilerek sargı bezini özenle yarama sarmaya başladı. Ensesi bakış açımdayken *harika* diye düşündüm. Ardıç'la ilgili yeterince zaafım yokmuş gibi bir de tam puanlık ensesini resmen önüme sermişti.

İstemsizce elimi uzatıp Ardıç'ın ensesindeki saçlara dokunduğumda çıplak sırtındaki kasların nasıl gerildiğine anbean şahit oldum. Onun üzerindeki bu etkimden oldukça memnundum. Dudaklarıma keyifli bir gülümseme yerleştirdim. Ardıç doğrularak yüzüme bakarken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Ensesindeki elimin yardımıyla Ardıç'ı kendime doğru çektim. Ellerini bacaklarımın yanından banyo dolabına yasladı. Bakışları anında dudaklarıma düştüğünde oradaki gülümsemeyi inadına genişlettim. Kısık bir sesle, "Zor olmuyor mu?" diye sordum. Ardıç sertçe yutkunsa da sözlü bir cevap veremedi.

"Bence de öyle," dedim alayla. Yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kısalttığımda Ardıç'ın göğsü de hızla inip kalkmaya başladı. Dudakları tek nefeslik uzağımdaydı. Gözlerini sıkıca yumduğunu gördüm. Şu an benden gelecek her şeye karşı savunmasızdı. Küçük bir intikam fikri aklımdan geçerken, "Bana karşılık verme," diye mırıldandım. Sesim benim bile beklemediğim kadar kendimden emin çıkıyordu.

Aramızdaki tek nefeslik mesafeyi kapatarak dudaklarımı Ardıç'ın dudaklarına bastırdım. Hafif öpücüğüm Ardıç'ın içindeki canavarı çabucak uyandırırken, banyo dolabına yasladığı elleriyle belimi sıkıca sardı ve bedenlerimizi birbirine yapıştırarak dudaklarını iyice araladı. Ellerinin sıcaklığı üzerimdeki kazağına ve onun altındaki kendi kazağıma rağmen tenime işlemeyi başarıyordu.

Karşılık vermemesini çok net bir şekilde belirttiğim Ardıç'ın davranışını cezalandırmak amacıyla altdudağını ısırdığımda, boğazının gerisinden keyifli bir homurtu yükseldi. Anlaşılan buna bir ceza gözüyle bakmıyordu. Aksine hoşuna bile gitmişti. Altdudağını çekiştirerek bıraktım ve işaretparmağımı Ardıç'ın dudaklarının üzerine yerleştirdim.

"Bana karşılık vermemeni söyledim."

"Buna direnemem."

"Direneceksin." Ellerimi Ardıç'ın belime sardığı kollarına koydum ve ellerini yeniden dolaba yaslamasını sağladım. "Çünkü bunu sen istedin. Başka çaren yok."

Tekrardan Ardıç'ın dudaklarına uzanırken, "Beni öpme," diye fısıldadım. Özlemle dudaklarımızı birleştirirken Ardıç'ın dudakları emrime direnecek gibi hareketleniyordu. Ellerimi yanaklarına koyarak yüzünü iyice kendime doğru çektim. Avuçlarımın içine batan sakallarının verdiği hissiyattan hoşlanıyordum. Teninin sıcaklığını hissetmekten oldukça hoşlanıyordum. Ona yakın olmayı ve nefeslerimizin birbirine karışmasını fazlasıyla özlemiştim.

Ellerimi yüzünde gezdirdikten sonra bir tanesini ensesine kaydırıp oradaki saçlarla oynamaya başladım. Diğer elimi çıplak gövdesinde kaydırarak sol tarafında durduğumda elimin altında hızla atan kalbinin ritmini hissediyordum. Tırnaklarımı ensesine batırdım. O anda Ardıç'ın beş saniyelik tepkisizliği yerle bir oldu ve dudakları dudaklarıma hükmetmeye başladı.

Bir elini açıkta kalan bacağımın üstüne koyduğunda dudaklarımı dudaklarından çektim. "Sana söylediklerimi ne kadar çabuk unutuyorsun." İşaretparmağımla Ardıç'ın çene kemiğinin üzerinde bir yolculuğa çıktım. "Bana karşılık vermemeni kaç kere daha söylemem gerekiyor?"

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordu Ardıç. Nefesleri sıklaşmıştı. Gözlerini gözlerime çıkardı. "Neden bana eziyet ediyorsun?"

"Sana eziyet etmiyorum. Sadece seni öpüyorum."

"Eziyet olan da bu işte. Neden bunu yapıyorsun?" Başparmağımı Ardıç'ın altdudağında gezdirirken, "Çünkü *canım istedi*," diye mırıldandım. Ardıç'ın şaşkın bakışları yüzümdeydi. Bakışlarımı tekrardan gözlerine çıkardım. Bu sırada ellerimi de Ardıç'ın üzerinden çekmiştim. "Niye öyle bakıyorsun? Sen de sırf canın istediği için beni öpmemiş miydin?"

"İnadına yapıyorsun," dedi Ardıç farkındalıkla. Birkaç adım geri çekildi. "O gün yaşananları unutalım derken yalan söylüyordun."

"Ne bekliyordun ki? Sen benim kalbimi kıracaksın ve ben bunu öylece geçiştireceğim, öyle mi?" Sinirle güldüm. "Beni hiç tanımamışsın."

Ellerimle dolaptan destek alarak inmeye çalıştığımda, Ardıç aramızda açılan mesafeyi kapatıp belimden tutarak beni yere indirdi. Kaşlarımı çattım. "Bana dokunma."

Ardıç ellerini üzerimden çekerken homurdandı. "Az önce ağzımın içindeydin kahrolası kız."

"Sensin kahrolası," diye karşılık verdim ve yüzüne bakmadan banyodan çıktım. Ardıç da peşimden çıktı. "Efe'nin antrenmanına gitmeyeceksin, değil mi?"

"Aslında bakarsan gideceğim."

"Sebep? Artık niyetinin beni delirtmek olduğunu biliyorum. Bunu sonuna kadar da hak ediyorum ama Efe'yle olmaz, Rüya. Onunla aynı ortama giremezsin." Omzumun üzerinden bakıp başımı önüme çevirdim ve Ardıç'ı cevapsız bıraktım. Odasından çıktığım anda Ardıç bana yetişerek yolumu kesti. "Bir soru sordum."

"Ben de sormuştum ama cevabı hâlâ bekliyorum. Sıra senin soruna da gelir elbet."

"Rüya," dedi Ardıç uyarırcasına. "O herifin nasıl bir pislik olduğunu biliyorsun." Kaşlarını kaldırarak bana meydan okudu. "Gidemezsin."

"Neyse ki sana fikrini sormadım," diyerek banyodaki sözlerine gönderme yaptığımda dişlerinin arasından hızlı bir nefes çekti. "Babana ne yaptığını söylerim."

"Emin ol, benim söyleyecek daha fazla şeyim var."

"Ne gibi?"

"Senin beni buna mecbur ettiğin gibi. Efe'nin foyasını ortaya çıkarmak için elime harika bir fırsat geçtiği gibi. Daha sayayım mı?"

Bana doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi kısalttı ve yüzüme eğilerek konuştu. "O antrenmana gitmeyeceksin. Ne için gittiğin önemli değil. Efe'yle buluşmayacaksın, o kadar."

"Biliyor musun, biri bana bir şeyi yapmamı *emrettiğinde* gidip tam tersini yapasım geliyor."

"Bu sefer sana söyleneni yapmak zorundasın ama."

"Öyle mi? Nasıl durduracaksın beni?"

"Senin hayal gücüne bırakıyorum." Doğrularak yanımdan geçtiğinde sinirle bir nefes alıp konuştum. "O zaman ben de senin hayal gücüne bırakıyorum, Ardıç. Çünkü ne yaparsan yap o antrenmana gideceğim."

"Dene bakalım." Ardıç'ın kendisinden oldukça emin çıkan sesi sinirlerimi iyice bozarken, "Ben gidiyorum," diye homurdandım ve evin dış kapısına doğru ilerledim.

"Bekle," diyen Ardıç'ın sesiyle adımlarımı durdurdum. Bakışlarımı onun yüzüne çevirdiğimde Ardıç baştan aşağıya beni süzüyordu. "Bu şekilde mi çıkacaksın dışarıya?"

"Evet, bir sakıncası mı var?"

Gözlerinde farklı bir ateş yandı. "O benim kazağım," dedi boğuk bir tonda.

"Taytı geri giyemem, Ardıç. Kazağını sonra geri veririm, merak etme." Daha öncesinde de kıyafetlerini giydiğim olmuştu, geri getirmeme gerek olmadığını söyleyen adam şimdi neden böyle davranıyordu anlamıyordum.

"Hayır, ondan değil." Ardıç elini ensesine götürüp yutkunarak bana baktı. "Benim kazağım," dedi tekrardan. "Evet senin kazağın," dedim sadede gelmesini bekleyerek.

"Geri istiyorum."

"Ve ben de kazağını sana geri vereceğim. Eve gidip üzerimi değiştirdikten sonra."

"Şimdi," dedi Ardıç. "Şimdi istiyorum."

"Ardıç," dedim sabırla. Sinirlenmeye başlıyordum. "Kendi kazağımın kısa olduğunu kaç kere hatırlatmam gerekiyor?"

"Altına giyecek bir şey veririm. Benim eşofmanlarımdan birini giyersin. Hem bol oldukları için de dizine değmez. Ama kazağımı geri istiyorum."

"Ne değerli kazağın varmış. İyi, git en dar eşofmanını getir. İkide bir yukarıya çeke çeke yürümek istemiyorum."

"Bir yere ayrılma."

"Yapma ya. Yaralı dizimle uçmayı planlıyordum ben de."

Ardıç söylenmelerimi görmezden gelerek odasına girdi ve kısa süre içinde yanıma döndü. Eşofmanı bana uzattığında onun en *dar* eşofmanına hafifçe büyüttüğüm gözlerimle baktım. Tek bacağını giysem bile olurdu. "Arkanı dön."

Ardıç söylediğimi yapıp arkasını döndüğünde eşofmanı homurdanarak giydim. Sessiz olmaya çabalamıyordum bile duymalıydı. Yaralı bacağımı yere bastırırken hissettiğim acıyla kısıkça inledim. Ardıç anında arkasını dönüp gözlerini bana çevirdi. Yaklaşıp dirseğimden tutarak dengemi kurmama yardımcı olurken, "Giydim çoktan bırak," dedim ve kolumu parmaklarından çektim.

"Kazağım?"

Kollarımı havaya kaldırıp başımı hafifçe geriye attım. "Al kazağını."

"Nasıl..." Ardıç'ın sesi gittikçe kısılırken sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bana bakıyordu. Kaşlarımı kaldırarak, "Kazağını istemiyor muydun?" diye sordum. "Gel de al."

"Saçmalama, çıkar şunu üzerinden."

"Değerli kollarımı çıkarmak istemediğim bir şey için yoramam. Kazağını isteyen sensin. Sen çıkartacaksın."

"Bana inat yapıyorsun," diyen Ardıç'la sırıttım. Foyamın ortaya çıkmasından hiç de gocunmuyordum. "Beni delirtmek için yapıyorsun tüm bunları."

"Eğer biraz başarılı olabiliyorsam ne mutlu bana." Havadaki kollarımı hafifçe salladım. "Hadi, kollarım ağrımaya başladı."

Ardıç o kazağı üzerimden başka bir şekilde çıkaramayacağını anladığında bana doğru yaklaştı. Araya yeterli bir mesafe koyduktan sonra adımlarını durdurup sertçe yutkundu. İstediğim buydu. Eğer bana teslim olmamakta inat edecekse bana yakınken duygularına hâkim olacaktı. Tüm bu oyunu oynarken tek niyetim, Ardıç'a bunun imkânsız olduğunu göstermekti.

Parmaklarını kazağın eteklerine yerleştirdiğinde kumaşı yavaş yavaş yukarı çıkarmaya başladı. Titreyen kollarımı yukarıda tutmak için çabaladım. Kollarımı boynuna dolama isteğiyle savaştığım bu anda tek arzum onun da aynı savaşı veriyor olmasıydı.

Ardıç oldukça yavaş bir şekilde kazağı başımdan çekip çıkardı. Yukarıda tutmaktan ağrıyan kollarımı iki yanıma indirip Ardıç'ın gözlerine baktım. O anda neden kendi kazağıyla dışarı çıkmamı istemediğini fark ettim. Bakışları fazlasıyla ilkeldi. Sanki beni böyle görmek isteyen tek kişiymiş gibi bakıyordu. "Efe'nin antrenmanı ne zaman?" diye sordu bakışlarını üzerimde gezdirerek.

"Gerçekten cevap vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Cuma günü olduğunu biliyorum. Saat kaçta?" Dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kalırken, Ardıç sinirle soludu. "Er ya da geç öğreneceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"O zaman neden söylemiyorsun?"

"Uğraş istiyorum."

"Uğraşacağım, merak etme. O antrenmana gitme diye ne gerekiyorsa yapacağım."

"Elinden geleni ardına koyma, Ardıç. Çünkü ben de aynısını yapıyor olacağım."

ARDIÇ

Rüya'nın ne yapmaya çalıştığını çok iyi anlıyordum. Zaten onun da artık niyetini gizlemek gibi bir çabası yoktu. Beni delirtmek istiyordu. Parmağında oynatarak beni istediği noktaya getirmek istiyordu. Ona karışamazdım, dokunamazdım, kıskanamazdım. Kendimi Rüya'ya teslim etmediğim müddetçe yaşanacak şeyler bunlardı.

Yerimde durmaya devam ettiğim sürece onu sadece uzaktan izleyebilirdim. Ona dokunamayacağım gerçeğine beni alıştırmak için yakınlarımda geziyordu. Onu kıskanmaya hakkımın olmadığını bana kabullendirmek için Alihan'la yakınlaşıyordu. Gerçi buna yakınlaşmak denmezdi, iş yapıyorlardı ancak duygularıma izin vermeyeceksem gelecekte izleyeceğim manzara buydu.

Tüm bunların farkındaydım. Rüya'nın oynadığı oyunu tüm detaylarıyla ezberlemiştim. Yine de ona karşı koyamıyordum. Sert bir duvar çekemiyor, o küçük parmağının ucunda beni oynatmasına izin veriyordum.

Rüya benim en büyük zayıflığımdı ve işin kötü yanı, artık bana istediğini yaptırabileceğinin farkındaydı. Eğer istedikleri sadece bana zarar verecek olsa şüphesiz ki karşı koyamazdım. Rüya'ya olan hislerimi açar, hiçbir zaman istediği adam olamayacağımı bilsem de denerdim. Bundan zararlı çıkacak tek kişi ben olsaydım bir saniye bile durmazdım ama değildim. Ve bir gün bana oynadığı tüm bu oyunlardan sıkılmasını beklemekten başka çarem yoktu. Çünkü göz göre göre beni bir tuzağa da çağırsa giderdim. Tıpkı şu an olduğu gibi.

Rüya'nın teyzesinin nişanlısı Uzer, birkaç saat önce beni aramış ve akşam Rüya için bir kutlama yapacaklarını söylemişti. Kendi işletmesini açmak adına soluksuz bir şekilde çalışıyordu. Bugün markasının patentini almak için başvuru yapmıştı ve birkaç aya süreç sonuçlanacak, resmi olarak kendi işinin patronu olacaktı.

Onunla gurur duymam bir yana, bu akşamı da beni sınamak için değerlendireceğinden adım gibi emindim. Yine de gidiyordum. Rüya için orada olmaya ve beni parmağında oynatmasına müsaade etmeye gidiyordum.

Üstüme ceketimi geçirip telefonumu cebine yerleştirdim. Cüzdanımı ve anahtarlarımı da aldığımda hazırdım. Evin kapısını açıp ayakkabılarımı giydim ve asansörle zemin kata indim. Hepimiz Uzer'in arabasıyla gidecektik. Rüya'nın kaçta çıkacağını bilmiyordum ancak Uzer bana yaklaşık beş dakika önce *on dakikaya oradayım* diye mesaj atmıştı.

Binanın kapısından çıktığım anda karşı binanın kapısına doğru baktım. Oradaydı. Henüz kapıdan çıkmamıştı ama içerideki hareketliliği görebiliyordum. Daha onu görmeden nutkumun tutulduğunu hissettim. Kalbim beklentiyle kasılırken, Rüya kapıyı açıp dışarı çıktı.

Öyle güzeldi ki ona bakmaya kıyamıyor ama bakışlarımı üzerinden çekmeyi de beceremiyordum. Rüya'nın yine isminin hakkını verdiği anlardan biriydi. Kırmızı, kısa elbisesinin içinde nefis görünüyordu. İncecik elbisesinin soğuktan yeterince koruyamadığı bedeni yüzünden kırmızı rujla boyanmış dudakları titriyordu. Sertçe yutkunup gözlerimi kırpıştırdığım anda göz göze geldik ve ben birkaç saniye için nefes alamadım.

Sıcacık kahveleri gözlerime bakarken aklımda ne var ne yoksa unutmuştum. Rüya'yı yeniden baştan aşağıya süzerken, gözlerim dizindeki ufak kızarıklığa takıldı ve başımdan çoktan uçmuş aklımın ufak bir kısmı yerine geldi. "Dizin nasıl?" diye sorabildiğimde sesim tahmin ettiğimden çok daha güçlü çıkmıştı. Rüya boğazını temizleyip, "İyi," dedi.

Aramızda buz gibi bir sessizlik oldu. Bana oynadığı tüm oyunlar karşısında beni yıldırmaya en çok yaklaştıranı buydu; *sessizliği*. Rüya'nın sesini duymadığımda kendimi iyi hissetmiyordum. Bu yüzden sessizliği bölen korna sesine hiç olmadığım kadar minnettardım.

Rüya'nın teyzesi Arya arabanın içinden ikimize el salladı. Beraber arabaya yürümeye başladığımızda, "Yürürken zorluk çekiyor musun?" diye sordum. Rüya ilk basamağı inerken kısaca gözlerime baktı. "Yardım ister misin?"

"Yürüyebiliyorum." Saçlarını kibarca sol omzuna attı. "Hem baktım çok zorlanıyorum, Alihan'ın koluna girerim."

Gözümün önü bir anda karardı. "O da mı geliyor?" diye sordum sertçe. Rüya kafasını onaylarcasına salladı. "Sonuçta eğlenmeye gidiyoruz. Tanıdığım en eğlenceli erkeği çağırmasam olmazdı, değil mi?"

Homurdandım. "En eğlenceli erkekmiş."

Arabanın önüne geldiğimizde kapıyı Rüya için açtım. İçeri girip kenara kaydı. Başımı eğerek ben de bindim. Kısa bir selamlaşma faslının ardından Uzer arabayı çalıştırdığında, Arya kendi koltuğunu geriye doğru ittirdi. Bacaklarım böyle uzun bir alana sığmayacağından mecburen Rüya'ya doğru kaydım.

Omuzlarımız birbirine değerken Rüya'nın hafifçe iç geçirdiğini duydum. Yumruklarımı sıkarak gözucuyla Rüya'ya baktım. Saçlarının birkaç tutamı ceketimin üstündeydi. Çiçeksi kokusu en ufak kıpırdanışında burnuma doluyordu.

Uzer'in konuştuğunu duyduğumda dikkatimi ona vermek için kendimi zorladım. "Konuştuğum adam, Efe'nin eldivenlerinin içine bir şey

koydurduğundan emindi. Bu yüzden eğer bir şey bulamazsak maçta kendine çok dikkat etmen gerekiyor."

Sözlerinin mutlaka öncesi de vardı ancak odaklanamadığım için ne söylediğinden haberim yoktu. Duyduğum kadarı da hangi konudan bahsettiğini anlamam için yeterliydi.

Uzer, Rüya'nın babasının şirketinde çalışıyordu. Zaten Arya ile de bu şekilde tanışmışlardı. Kulağıma vurulan maçla ilgili bunu Efe'nin yaptırdığına dair bir kanıt arama çabalarımız devam ediyordu. Uzer de Efe Gümüş'ün eski bir rakibiyle konuşmuştu. Adam her ne kadar emin olursa olsun, kanıtlayamadığımız müddetçe altından bir şey çıkmayacaktı.

Uzer'in söyledikleri için benden herhangi bir tepki beklediğini fark ettiğimde, "Ederim," dedim kısaca. Normalde de çok konuşkan olmadığımdan bu tepkimi yadırgamadılar.

Kutlamanın yapılacağı mekâna geldiğimizde başımı eğerek arabadan çıktım. Etrafı incelerken Rüya'nın benim galibiyetimi kutlamak için seçtiği mekân olduğunu fark ettim. Alihan yavşağı henüz gelmemişti. Egemen ve Gaye kapının önünde bizi bekliyordu. Gaye'yle göz göze gelirken duraksadım. Bu, kardeşim olduğunu öğrendikten sonra onu gördüğüm ilk andı.

Şimdi neden simasının bana tanıdık geldiğini çok iyi anlıyordum. O kadının bir kopyasıydı. Saçlarının koyu sarısını ve mavi gözlerini ondan almıştı. Yüz şekli, çenesine doğru sivrilen hatları hatta soluk çilleri dahi o kadındandı.

Beni hatırladın mı sorusu tekrardan kafamda yankılanırken gözlerimi zorlukla gözlerinden kaçırdım. Çınar ona anlatmamıştı ama bir şekilde biliyordu. Nereden bildiğini ona soramazdım. Bilmesine rağmen yanına gidip de abisi olduğumu söyleyemezdim. Bunu Çınar olmadan yapmama konusunda kararlıydım.

"Sıla gelmedi mi?" diye sordu Rüya, Gaye'ye sarılırken. Gaye'nin üstümdeki bakışlarının da o anda çekildiğini hissettim. "Gelemedi ama hediyesini benimle yolladı."

Rüya dudaklarını büküp Gaye'nin ona uzattığı küçük paketi aldı. Sıla'nın ona aldığı hediyeyi açarken, ben de cebimdeki hediyenin orada olup olmadığını kontrol ettim. Oradaydı. Rüya'ya ne zaman, nasıl vereceğimi bilmiyordum ama elbette hediye almıştım.

"Hadi içeri geçelim, Alihan da içerideymiş."

Rüya'nın sesinden duymaktan hoşlanmadığım sayılı şey vardı ve bu dallamanın ismi hızlıca birinci sıraya yükseliyordu. Çenemi sıkıp tepkilerimi kontrol altına alarak, içeri giren grubu takip ettim. Rüya'nın söylediği gibi Alihan onu içeride bekliyordu. Rüya'yı gördüğü gibi oturduğu yerden kalkıp kollarını Rüya'ya doladı.

"Dur bir bakayım sana." Rüya'yı geri çektiğinde gözlerimi devirdim. *Daha ne kadar bakacaktı?* "Sen bayağı iş kadını olma yolunda ilerliyorsun, benden söylemesi."

Rüya kıkırdadı. "Abartma sen de."

"Yoo, niye abartıyor olsun?" Arya kolunu Rüya'nın omzuna doladı. "Bugün ilk adımı attın ama bunun devamı gelecek." Boynundaki kolyeye dokundu. Rüya'nın tasarımı olduğu açıkça ortadaydı, onun dokunuşu vardı. "Bu yeteneğinin karşılığını alacaksın."

"En yetenekli yeğenin benim, değil mi *teyze*?" diye sordu Rüya muzip bir tavırla. Arya'ya sadece şakasına teyze derdi.

"Bugünlük en sevdiğim yeğenim sensin," dedi Arya göz kırparak. Rüya'ya biraz daha sıkı sarıldı ve elini yumruk yaparak bir mikrofon misali Rüya'nın dudaklarının önünde tuttu. "Evet, Rüya Hanım. Neler hissediyorsunuz? Bize işletmenizin adını neden *Lunaria* koyduğunuzu anlatır mısınız?"

Rüya çiçeklerle ilgili bir şeylerden bahsederken, Uzer'le beraber kızlar ve bir de Alihan için içecek almaya gittik. Siparişleri verip barın önünde beklemeye başladığımızda Uzer kafasını bana çevirdi. "İyi oldu böyle dışarıya çıktığımız. Arya yaklaşan düğün stresinden ne zamandır kafasını dağıtamıyordu. Bu kadar kendini sıkma diyorum her seferinde ama yok, yapısında var en ufak şeye paniklemek."

"Evet," dedim kafamı sallayarak. "İyi oldu hepimiz için."

"Rüya'yı da bir süredir durgun gördüğünden bahsedip duruyordu." Uzer'in dikkatli bakışları yüzüme odaklandı. "Bizim bilmediğimiz bir şey mi oldu?"

Duraksadım. "Hayır. Biraz yoğun şu sıralar, ondan olabilir." Konuyu değiştirmek için sordum. "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"Ev eşyalarımızı aldık, yavaştan yerleştiriyoruz." Kafamı sallayarak onu dinlediğimi belirtirken, arkama dönüp Rüya'nın olduğu yöne doğru baktım. Oturduğumuz yerde değildi. Sadece Gaye, Egemen ve Arya oradaydı. Başımı biraz daha çevirdiğimde Rüya'yı Alihan'la beraber gördüm. Yakın bir pozisyonda konuşuyorlardı.

"Ardıç?" Uzer'in sesiyle bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzüme cevap bekleyen gözlerle baktığını gördüm. Muhtemelen bir şey sormuştu ama gördüğüm görüntü tüm odağımı yitirmeme neden olmuştu. Uzer başını çevirerek az önce baktığım noktaya gözlerini değdirdiğinde başımı önüme doğru eğdim. O da dışarıya derin bir nefes verdi.

"Patron senden manevi oğlu olarak bahsediyor," diyerek konuyu değiştirdiğinde hafifçe tebessüm ettim. "Beni bir kere bile kendi evlatlarından ayırmadılar."

"Bu yüzden mi kızlarına olan niyetini gizlemeye çalışıyorsun?" Aniden sorduğu soruyla irkilerek ona baktım. Anlaşılan konuyu değiştirme niyeti en başından beri yoktu.

"Benim herhangi bir niyetim-"

"Ağzım sıkıdır, Ardıç. Burada konuştuklarımızı kimseye ifşa etmem. Bana içini dökebilirsin." Gözlerine birkaç saniye baktıktan sonra bakışlarımı ellerime çevirip, "Ailesi yüzünden değil," dedim. "O çok daha iyisini hak ediyor."

"Neden daha iyisi sen olmuyorsun?"

"Benim yapabileceklerimin bir sınırı var. Denesem de onun istediği adam olamam."

"Onun istediği adam," dedi Uzer gülerek. "Nasıl bir adammış o adam? Çünkü buradan bakınca seni istiyormuş gibi görünüyor da." Bakışlarımı ellerimden kaldırmadan sessizliğimi sürdürürken, Uzer öne doğru eğildi. "Peki diyelim ki onun istediği adam hayatına girdi, o zaman sana ne olacak?"

Düşüncesi bile canımı inanılmaz acıtıyordu. Çenemi sıktım. "Bu ihtimal hiç aklına gelmedi mi?" diye devam etti Uzer. "Çünkü belli belirsiz ilişkinizin çok ömrü yok. Bir gün yoluna devam etmesi gerekecek."

"Geldi," dedim dişlerimin arasından. Bakışlarımı yeniden bir köşede Alihan'la konuşan Rüya'ya çevirdim. Bu ihtimal ara sıra aklıma gelirdi ancak düşünmekten korktuğum bir şeydi, üzerinde fazla durmazdım. Rüya'nın da hayatına kimse girmediği için böyle bir durumla yüzleşmek zorunda kalmamıştım. Yutkundum, Rüya'yı izlerken onun hafifçe gülümsediğini gördüm ve içime buruk bir mutluluk yayıldı. "O adam ona iyi davrandığı sürece bana ne olduğunun bir önemi yok."

"O zaman ona göre davranman gerekiyor." Bakışlarımı yeniden Uzer'e çevirdiğimde onun bakışları kalabalığa odaklanmıştı. "Onu arkadaşıyla bile yakın görmeye dayanamıyorsun. Senelerdir hayatınızdayım, Ardıç. Senin, Rüya'nın yanındaki varlığının dışarıdaki erkekler için ne kadar göz korkutucu olabileceğini görüyorum. Alihan, senin ona bakış şeklini fark etse arkasına bile bakmadan kaçar. Böyle davranarak Rüya'nın önünü kapatıyorsun."

"Zaten benim yüzümden onun hayatına girmeye cesaret edemiyorlarsa onu hak etmiyorlardır," diye homurdandım.

"Buna cesaret etmeleri için sırılsıklam âşık olmaları lazım ve âşık olmaları için de Rüya'yı tanımaları lazım. Birinin Rüya'ya âşık olma hızı, senin onları korkutup kaçırma hızının yanında da epey yavaş kalıyor."

Alaycı sesiyle çenemi biraz daha sıktım. "Rüya'ya âşık olmaları için çok da zamana ihtiyaçları yok," dedim üzerine bastıra bastıra. En azından ben hiç zamana ihtiyaç duymamıştım. Ölümün ucundayken Rüya'nın sesini

duymuş ve ona bağlanmıştım. Benim için Rüya'ya olan hislerim bu kadar basit başlamıştı. İlk anda onu görmemiştim bile. Sesi yetmişti.

"Başkasını sevmesi sana hiç korkutucu gelmiyor mu? Neden onun da ilgisi bariz bir şekilde sendeyken kendini uzak tutuyorsun ki?"

"İnan bana, benim yüzümden zarar görmesi ihtimali başkasını sevmesinden daha kötü."

Başımı önüme çevirip yeniden Rüya'ya baktığımda göz göze geldik. Rüya yakalanmış gibi hızlıca bakışlarını kaçırdığında yanaklarının utançla kızarmasını izledim. Aslında bakışlarını kaçırması gereken bendim ancak Rüya, kırmızı elbisesinin içinde öyle nefes kesici görünüyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum. Gerçi benim için Rüya'nın ne giydiği fark etmezdi, hiçbir şekilde gözlerimi ondan alamazdım.

"Ben de kendimi Arya için doğru adam olarak görmezdim ama öyle köpek gibi âşık oldum ki çabaladım, Ardıç."

Benim hakkımda bilmediği şeyler vardı, bu yüzden beni ikna etme çabasına sesimi çıkarmadım. Birkaç saniye sonra gördüğüm görüntüyle zaten istesem de sesimi çıkaramazdım çünkü Rüya, Alihan'la dans ediyordu. Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Tüm hücrelerim yoğun bir kıskançlıkla dolarken kaşınan ellerimi iki yanımda sıkıca yumruk yaptım ancak kendimi her ne kadar yerime mıhlamaya çalışsam da başarılı olamadım.

"Benim gitmem lazım," diyerek yarım yamalak bir açıklamayla Uzer'in yanından ayrıldım. Hızlı adımlarla kalabalığı yardıktan sonra Rüya ve Alihan'ın yanına geldiğimde duraksadım. Bir yanım Rüya'yı tutup bu dallamanın ellerinden kurtarmak istiyordu ancak Rüya ona dokunmamı istemediğini çok net bir şekilde belirtmişti. Kimi zaman aklımdan gitse de şu anda aklımdaydı.

Bu yüzden Rüya'yı Alihan'ın kollarından çekip almak yerine, Alihan'ın Rüya'nın belindeki elini kavradım ve usulca çektim. Parmaklarım hâlâ Alihan'ın bileğine sarılmış bir durumdayken bakışlarımı Rüya'nın yüzüne çevirdim. Şaşkın değildi, gelip bunu yapacağımı adı gibi iyi biliyordu. "Bir şey konuşmamız lazım," diyerek hızlı bir yalan uydurdum. Alihan'ın bileğini bırakıp bedenimi tamamen Rüya'ya çevirdiğimde, Rüya kollarını göğsünde birleştirdi. "Konuşalım."

"Özel bir mevzu."

Konuşacak hiçbir şeyim yoktu ve Rüya'nın da bunu bildiğinden emindim ancak sırf bana söyleyecek yalan bulmam için zaman bırakmamak adına uysal davranıp kafasını salladı. Beraber insan kalabalığından biraz uzaklaşıp seslerin daha az duyulduğu bir alana geldiğimizde, Rüya adımlarını durdurdu. Topuklularının üzerinde dönerek başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Evet? Neymiş şu özel mevzu?"

Ellerimi cebime attığımda onun için aldığım hediyeye denk geldim. Kolyeyi avucuma alıp Rüya'ya uzattım. Bir şeyler söyleyerek bunu yapmam muhtemelen daha iyi olurdu ancak aklıma söyleyebilecek hiçbir şey gelmemişti.

"Bu ne?" diye sordu Rüya. Çenemle avucumdaki kolyeyi işaret ettim. "Sana aldım. Yeni işin için."

Rüya avucumun içindeki kolyeyi eline alıp ucundaki çiçeği inceledi. "Lunaria çiçeği," dedi mırıldanarak.

"Evet, bu ismi koyacağını duyunca..." Rüya kolyenin klipsini açtığında, "Takacak mısın?" diye sordum. Gözlerime baktı. "Evet, bunun için almadın mı?" Kafamı onaylarcasına salladım. Kolyeyi tekrardan bana uzattı. "Sen takabilir misin?"

Ben takmamalıydım. O kolyeyi ona takmak, büyüleyici kokusunu yakından solumak demekti. Boynu zaten zaafımken, parmak uçlarımla dahi dokunmamam gerekirdi ama hepsinden daha büyük zaafım varsa o da bana bakan bu sıcacık kahvelerdi. Kafamı salladım. Rüya kolyeyi avucumun içine bırakıp bana arkasını döndü ve saçlarını eliyle topladı.

Ben kolyeyi takarken, "Lunaria çiçeğinin anlamını biliyor musun?" diye sordu. "Sadakat çiçeği de derler." Kolyeyi zorlukla taktım. Rüya aramızdaki mesafeyi açmadan bana döndü. "Anlamını bilerek mi aldın, Ardıç?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Evet, anlamını bilerek almıştım. Her şeyden önce ona sadakatle bağlanmıştım ben. Kalan tüm hisler sadakatin üstüne eklenmişti ama bunu dile getirmedim. "Konuşmayacak mısın? Halbuki beni buraya özel bir şey konuşmak için çağırmıştın. Aldığın hediyeyi vermek pek de *konuşmak* sayılmaz." Ellerimi arkamda birleştirip dudağımı içten ısırırken, bakışlarımı Rüya'dan kaçırdım. Sessizliğim Rüya'nın gülmesine neden oldu. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Ne oldu?" diye sordu Rüya. Aramızdaki mesafeyi bir adım kısaltı. Bir elini göğsümün üzerine koyarken, kafasını geriye doğru atıp yüzlerimizi hizaladı. Giydiği topuklular boy farkımızı azaltmıştı. "Söyleyecek yalan bulamadın mı?"

"Ben..." diye söze başladım ama devamı gelmedi. Rüya'nın heyecan verici varlığı yüzünden dilim tutulmuştu. Hafifçe yutkunup gözlerine odaklandım. Her şeyi çoktan biliyormuş gibi bir havası vardı.

"Eğer söyleyecek bir şeyin yoksa ben Alihan'ın yanına geri dönüyorum," dedi Rüya kışkırtıcı bir tavırla. Öfkeyle soludum. Bunun onu ne denli keyiflendirdiği gözlerindeki parıltılardan belli oluyordu. Geri çekilip bana arkasını döndü ve salına salına yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Ellerimi sıkıca yumruk yaptım.

Oyununa gelmiştim. *Yine.*

RÜYA

Ardıç'ı arkamda bırakarak yürürken her bir adımımda arkama bakma isteğim de çoğalıyordu. Kendime hâkim olarak teyzemin yanına kadar gelmeyi başardım. Histerik bir titreme bedenimde geziniyordu. Teyzem bana attığı küçük bir bakışta durumumu fark etti ve kolunu benimkine dolayarak, "Lavaboya kadar gidelim mi?" diye sordu.

Bakışlarımı masadaki Gaye'ye çevirdim. Egemen'le sohbete dalmış olduklarını gördüğümde teyzemi kafamı sallayarak onayladım. Tuvalete gidecekken masadaki diğer kızı çağırmamak kendimi kötü hissetmeme neden olurdu.

Teyzemle tuvalete geldiğimizde kapıyı arkasından kapatıp karşıma geçti ve yüzüme dikkatle baktı. Bir şeyler anladığının farkındaydım, belki benden bile önce fark etmişti de kafamı karıştırmamak için bir yorum yapmamıştı. "Neler oluyor?" diye sordu en sonunda.

O anda tuttuğumu fark etmediğim nefesimi dışarıya bıraktım. "Âşık oldum," dedim kısık bir tonda. "Ve her şey bok oldu. Aramızdaki ilişki zaten çok hassasken duygularım işin içine girdi ve..." Gözlerim dolunca sözlerime devam edemedim.

"Hiçbir şey bok olmadı. O da sana âşık. Hem de çok," dedi teyzem. Güldüm. "Ama o hisleriyle savaşıyor. Bana karşı dürüst davranmıyor."

"Söyledin mi ona âşık olduğunu?"

"Kelimelere dökmedim ama yeterince belli ettim. Bana o cesareti vermedi ki." Omuzlarımı düşürdüm. "Söylersem söylediklerimle kalmaktan korktum."

Teyzem sıkıntıyla ofladı. "Niye böyle oldu ya? Gerçekten çok âşık sana, biliyorum."

Gözlerim sözleriyle daha da sulandı. Bir damla gözyaşı yanağıma doğru akarken onu dikkatle sildim. "Nereden biliyorsun? Çünkü kendisi bir hayli iyi rol kesiyor da."

Ardıç'ın bana karşı boş olduğunu düşünmüyordum. Hisleri vardı, bunun farkındaydım ancak canla başla bana karşı koyuyordu ve bunda böylesine başarılı olması benim tüm güvenimi kırıyordu. Belki de ben yanlış anlamışımdır diye düşünüyordum.

"Lise mezuniyetine sınıftan bir arkadaşınla gitmiştin, hatırlıyor musun?" Kaşlarım çatılırken belli belirsiz başımı salladım. "Sen mezuniyet için evden çıktıktan sonra ben size geldim, hatta o gece orada kaldım." Daha net bir şekilde kafamı salladım. Teyzem konuşmaya devam etti. "Geldiğimde Ardıç binanın önündeki merdivenlerde öylece oturuyordu. Yanına gidip burada ne yaptığını sordum. Anlık bir dalgınlığına mı geldi bilmiyorum ama seni beklediğini söylemişti. Ben de açık açık *sen Rüya'ya mı âşıksın* diye sordum."

Kalbim umutla çarparken, "Ardıç ne cevap verdi?" diye sordum.

"Cevap veremedi ki. Hayır diyemedi ama sustu, Rüya. Sessizliği en büyük cevap oldu." Omuzlarımı yeniden düşürdüğümü gördüğünde, "Sizi beraber büyürken gördüm," diye aceleyle devam etti sözlerine. "Ardıç'ın sana karşı tavırları hep çok hassastı. Sana çocukluğunuzdan beri âşık ama insan annesi tarafından bile sevilmeyince... kendini sevgiye bir türlü layık göremiyor."

"Ben de buna kızıyorum ya. Benim gözümde sevilmeye en layık insanlardan birisi ama onu hakkıyla sevmeme izin vermiyor. Devamlı uzaklaştırıyor beni kendinden. Korkuyor görüyorum. Ona hak da veriyorum çünkü çok zor şeyler yaşadı ama her şey geçmişte kaldı. Kendine hayatı zehir ediyor." Gözlerim yeniden sulandı. "Gerçekten sevdiği başka biri olsa bu kadar acıtmaz canımı. En azından mutlu olmak için kendine izin verdiğini bilirim, mutluluğuyla mutlu olurum ama böyle olunca..."

Yaşlar gözlerimden akarken teyzem bana sıkıca sarıldı. "Biliyorum güzelim. Biliyorum." Sırtımı hafifçe okşarken kırgınlık ve kızgınlık içerisinde konuşmaya devam ettim. "Beni o kadar arada bırakıyor ki allak bullak oldum. Hem ona yaklaşmama izin vermiyor hem de uzaklaşmama müsaade etmiyor. Alihan'la dans ederken nasıl çekti aldı beni, gördün değil mi?"

"Görmez olur muyum? Delirttin çocuğu."

"Delirsin!" Geri çekilerek gözlerimi sildim. "Bu daha ne ki? Efe'yle buluşacağım bir de," dedim sıkıntıyla. Gerçi onunla buluşma nedenim Ardıç'ı çıldırtmak değildi ama Ardıç sebeplerime takmadan deliriyordu.

"Efe?" diye sordu teyzem. "Efe Gümüş mü?"

Kafamı salladım. "Efe beni cuma günü yapacağı antrenmana çağırdı."

"Ne alaka?"

"Ardıç'la konuşmak için gelmişti. Muhtemelen maç öncesi para teklif edecekti, bilmiyorum. Ben o sırada telefondan Efe'nin maçlarını izliyordum. Ona torpilli deyince beni antrenmanına çağırdı. Salak, aklınca beni etkileyecek."

Teyzem kafasını onaylamaz biçimde iki yana salladı. "Ardıç'ın haberi var mı Efe'yle buluşacağından?"

"Var."

"E güzel o zaman. Sırf bunun hırsından ilk yumruğu gömer Efe'nin suratına." Tuvaletin kapısı açıldığında teyzem kolumu okşadı. "Hadi bir yüzünü yıka da içeri geri dönelim."

Kafamı sallayıp ellerimi yıkadım ve hafifçe yüzüme değdirdim. Makyajımın tamamen silinip gitmesini istemiyordum. Suya dayanıklı rimelime bir kez daha şükrederek yüzümü kuruladım ve teyzemle birlikte tuvaletten çıktık. Yeniden gürültünün olduğu yere geri döndüğümüzde gözlerim anında Ardıç'ı aradı. Onu birkaç saniyede buldum. Üstümdeki bakışları manyetik bir çekim oluşturuyordu, gözlerim ona doğru çekildi.

Bir köşeye çekilmiş, tek başına duruyordu ve gözünü dahi kırpmadan bana bakıyordu. Önünde bir kız vardı. Kim olduğunu bilmiyordum. Ardıç'la konuşmaya çalışıyordu ancak Ardıç'ın onu dinlediğini söyleyemezdim. Kıskançlık bir zehir gibi kanıma karışırken kendimden emin adımlarla ona doğru yürüdüm. Artık onun kararlı duruşunu kökünden sarsmak bende bir hırsa dönüşmüştü.

Kızın elinin Ardıç'a doğru uzandığını gördüğümde içime sinirle bir nefes çektim. Ardıç yabancıların ona dokunmasından *hoşlanmazdı* ve bakışları benim üzerimde olduğundan yaklaşan temasın farkında değildi. O el Ardıç'a dokunamadan yanlarına ulaşarak kızla Ardıç'ın arasına girdim. "Bana dans sözü var, kusura bakma."

Ardıç'ın elini tutup ilerlemeye başladığımda kalabalığın arasına karıştık. Adımlarımı durdurdum ve Ardıç'ın bileğini bırakarak ona doğru döndüm. Ellerimi biçimli omuzlarına sararken aramızdaki mesafeyi de kısalttım. Başımı kaldırıp Ardıç'a baktığımda dikkatle beni izliyordu. "Ellerini belime koy," dedim.

"Sana dokunmamamı söylemiştin."

"Beni dinlemek yeni mi aklına geldi?" Ardıç'ın ellerini alıp belime yerleştirdikten sonra ellerimi tekrardan omuzlarına koydum. "Şimdilik izin veriyorum. Dans edeceğiz."

Ardıç'ın belimi gevşek bir şekilde saran elleri ağzımdan çıkanlarla sıkılaştı. Aramızdaki mesafeyi iyice kısaltırken, "Nasıl dans edileceğini bilmiyorum," dedi mırıldanarak. Sesindeki mahcubiyet beni hafif de olsa gülümsetti. Ellerimi Ardıç'ın boynunda birleştirdim. "Bir önemi yok, bana ayak uydur yeter."

Hareketlerimiz kısa bir süre içerisinde uyum içinde olmaya başladı. Hafifçe sallanırken parmaklarıma Ardıç'ın ensesindeki saçları doladım. "Güzel gidiyorsun," dedikten sonra Ardıç'ın surat ifadesini tamamen görebilmek adına başımı geriye doğru yatırdım. Boynumu kapatan saçlarım arkaya

doğru dökülürken Ardıç'ın da bakışları boynuma düştü. "Alihan kadar bu işin ustası olamasan da gayet iyisin." Ardıç'ın yüzündeki gerilmeyi anbean izledim. Belimi saran kolları sıkılaştı ve aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Bedenlerimiz birbirine yapışık hale gelirken kesikçe soludum. Yine de onu kışkırtmaktan geri durmadım.

"Dayanamadın, değil mi?" diye sordum. Ardıç'ın, Alihan'ın adını duyduğunda bile öfkeyle parlayan gözlerine baktım. Kıskançlık tüm hücrelerine yayılmıştı. Elimi Ardıç'ın saçlarına daldırdım ve yüzünü bana doğru eğmesini sağladım. Bir yandan da dudaklarımla Ardıç'ın kulağına uzanıyordum. "Alihan'ın ellerini belimde görmeye dayanamadın." Başımı biraz yana doğru çevirip konuşmaya devam ettiğimde, dudaklarım kulağının altındaki noktanın üzerinde hareket ediyordu. "Onunla yakın olmama dayanamadın."

"Dayanamadım," dedi birden. Hafifçe geriye çekildim. Yüzlerimiz arasında bir karışlık mesafe bile yoktu. Ardıç yarım bir şekilde araladığı gözlerini dudaklarıma çevirdiğinde sertçe yutkunup bana doğru eğilmeye başladı. Çenemi kaldırarak burunlarımızın ucunu birbirine değdirdim. Kalbim küt küt atıyordu.

"Bedenin bana doğru çekiliyor, Ardıç." Burnumu yavaşça Ardıç'ın burnuna sürterek sözlerime devam ettim. "*Sen*, bana doğru çekiliyorsun. Aklın neden buna direniyor?" Bir cevap bekledim ancak Ardıç sessizdi. "Söyle," diye fısıldadım. Ardıç'ın duyduğundan emin değildim. Kendim bile konuştuğumu duymamıştım.

Ardıç dudaklarımızı birleştirmek üzereyken, elimi araya sokarak Ardıç'ın dudaklarına kapattım. Yarım aralık gözlerini bana çevirdiğinde yaşaran gözlerimi kırpıştırdım. "Canın her istediğinde beni öpemezsin, Ardıç." Elimi dudaklarından çekerek geriye doğru bir adım attım. "Senden duymak istediklerimi söyleyene kadar bana dokunamazsın."

Ardıç'ın yüzü acıyla şekil alır gibi oldu ancak kendisini çabucak toparladı. Hiçbir şey söylememeye devam ettiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Hava almaya ihtiyacım vardı. Onu arkamda bırakıp dışarıya çıkarken soğuk tüm hücrelerime işledi. Gözlerime tekrar dolan yaşları geriye itmek adına başımı yukarıya doğru kaldırdım. Ardıç'ın tanıdık varlığı yalnızca saniyeler sonra arkamdaydı.

Ceketini omuzlarıma örtüp, "Üşüyeceksin," dedi. "İçeriye gir."

"Çok da umurunda," diye homurdandım. Ona doğru dönmedim. Gözyaşlarım hâlâ akmaya devam ediyordu. Ardıç'ın omuzlarıma örttüğü ceketi çıkarıp arkamı dönmeden onun göğsüne fırlattım. "İstemiyorum bunu da. Yalnız bırak beni."

"Yapma böyle," diyen Ardıç'ın sesiyle nihayet ona doğru döndüm ve Ardıç'ı başını yavaşça sağa doğru eğmiş, bana bakarken gördüm.

"Asıl sen yapma, Ardıç. Beni sırf Alihan'dan kıskandığın için çekip almaya hakkın yok. Hareketlerini açıklamadan istediğin gibi bana yaklaşmaya hakkın yok. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Ardıç yavaşça. "Haklısın, hata ettim. Özür dilerim."

Bu uysallığı mümkünmüş gibi beni daha da sinirlendirdi. "Anlama beni!" diye bağırdım. "Böyle anlayacaksan hiç anlama!"

Ardıç'ın yüzüne oturan acı ifadeyle kalbim duracak gibi oldu. "Anlamayan sensin," dedi fısıldayarak.

"Çünkü anlatmıyorsun."

"Sana verecek hiçbir şeyim yok!" diye bağırdı bir anda. Dışarıya kısa bir soluk bıraktı. Konuşmaya devam ettiğinde sesi artık daha kısıktı. "Anladın mı? Hiçbir şey. Durum böyleyken benden daha ne istiyorsun, Rüya?"

"Senden bir şey isteyen kim?" diye sordum sinir olarak. "Ağzınla kuş tut mu dedim sana? Bu kadar imkânsız ne istiyorum ya ben? Senden; kendini frenlemeden bana yaklaşmandan, dürüstlüğünden başka ne istiyorum ki?"

"Benden değil ama hayatına girecek erkekten istiyorsun. Sevgi dolu bir adam istiyorsun. Merhametli, romantik, sevdiğini söylemekten gocunmayan, seni el üstünde tutacak ve sana olan aşkını her daim hissettirecek biri... Karıncayı dahi incitmeyecek biri." Gözlerindeki bakış ağırlaştı. "Günün birinde harika bir baba olacak biri. Senin istediğin böyle bir adam. Senin istediğin baban gibi bir adam ve ben öyle biri değilim."

Ardıç gözlerini usulca kapattı. "İstediğin tüm bu özelliklerden vazgeçip bende bulduklarına razı olmana izin veremem, Rüya. Çünkü bunların hepsini ve çok daha fazlasını hak ediyorsun." Ceketini yeniden omuzlarıma örtüp, "Bana razı olma," dediğinde dişlerim soğuktan birbirine çarpıyordu. Ardıç'ın ceketine sarınıp çenemi sıktım.

"Yanılıyorsun," dediğimde sesim zorlukla çıktı. "Feci halde yanılıyorsun, Ardıç. Bu düşüncelerle ikimize de eziyet ediyorsun ama sorun değil. Sana yanıldığını göstereceğim. Eskisi kadar eğlenemiyor olsam da bu oyuna devam edeceğim."

Gözlerine daha kararlı bir şekilde baktım. Karşısında dimdik duruyordum. Ağlamam çoktan kesilmişti. Daha net çıkan sesimle sözlerime ekleme yaptım. "Ve ben kazandığım zaman ikimiz de kazanmış olacağız."

RÜYA

Ben çıkıyorum!"

Evdekilere haber verdikten sonra hızlıca ayakkabılarımı giyip, asansörü çağırarak zemin kata indim. Asansörden inerken bir yandan da telefonumdan saate bakıyordum. Henüz birkaç adım atabilmiştim ki burnuma dolan tanıdık kokuyla başımı kaldırmam ve Ardıç'ı karşımda görmem bir oldu.

"Ardıç?" diye sordum şaşkınca. Efe'nin antrenmanına gitmeme engel olmaya çalışacağını biliyordum ancak kapıdan çıktığım anda başlamasını beklemiyordum.

"Rüya," dedi Ardıç beni taklit ederek. Yüzünde ufak bir tebessüm vardı. "Bir yere mi gidiyordun?"

"Evet, şimdi çıkmazsam geç kalacağım hatta." Yüzüme yapmacık bir gülümseme yerleştirerek Ardıç'ın yanından geçmeye çalıştım ancak Ardıç kolunu kaldırarak yolumu kesti. Başını yavaş bir şekilde bana çevirdiğinde, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi kesin bir ses tonuyla. "Evine geri dön."

"Gerçekten sen böyle dedin diye eve döneceğimi düşünmedin, değil mi?" Alayla gülüp hafifçe eğildim ve Ardıç'ın uzattığı kolunun altından geçerek dış kapıya doğru ilerledim. Bana dokunamazdı, buna fazlasıyla dikkat etmeye başladığı gözümden kaçmamıştı ve bana dokunamadığı sürece de gitmemi engellemesinin bir yolu yoktu.

Dış kapıyı açacağım sırada, Ardıç elini kapıya koyup bastırarak bana engel oldu. Arkamdaki bedeninin sıcaklığını hissediyordum. Kalbim istemsizce hızlanırken, "Sözümün bir hükmü olmadığını biliyorum," dedi Ardıç kısık bir sesle.

Kendimi toparlayıp tüm gücümü kullanarak kapıyı zorladım. Bir milim dahi oynamadı. Sinirle soludum. Güçsüz bir kız değildim ancak Ardıç profesyonel bir boksördü ve benim neredeyse iki katımdı. Elbette onun güç uyguladığı bir kapıyı açamayacaktım. Pes ederek Ardıç'a doğru döndüğümde aramızdaki mesafe oldukça azdı. Kafamı kaldırdım. Ardıç'ın gözlerinde kararlı bir bakış vardı. "Bu geçici bir çözüm," dedim zorlukla. Yakınlığı ve burnumdan içeri sızan kokusu, beynimdeki düşüncelere ulaşmamı hiç de kolaylaştırmıyordu. "Harika planın bu mu? Elini kapıya koyarak gitmemi engellemek?"

Ardıç cevap vermedi. Kollarımı göğsümde birleştirip, "Ya birinin binadan çıkması gerekirse?" diye sordum. "Sonsuza dek elin kapıda duramazsın. Ki bu saatler de insanların en aktif olduğu saatler. Birinin mutlaka gidecek bir yeri vardır." Ardıç yine cevap vermedi. Dışarıya sıkıntıyla bir nefes bırakıp göğsümde bağladığım kollarımı çözdüm. "Bak, keyfimden gitmiyorum tamam mı? Antrenmanını izleyecek ve neler yaptığını sana anlatacağım."

"Buna ihtiyacım yok."

"Ama benim var," dedim. Gözlerimi yeniden Ardıç'ın gözlerine çıkardım. "Bir daha aynı şeyin yaşanmaması için elimden ne geliyorsa yapmaya ihtiyacım var."

"Bir daha aynı şey yaşanmayacak." Ardıç'ın sesi söz verir gibi çıkıyordu. Gözlerinde güven verici bir bakış da vardı. "Korkacak bir şey yok."

"Korkacak bir şey olsa bile bu cümleyi kurarsın sen." Ardıç'ın duraksamasıyla sözlerimde haklı olduğumu anladım. Yine de aynı pozisyonda kalmaya devam ediyorduk. Ardıç hâlâ elini dış kapıya yaslamıştı ve ben hâlâ kapıyla onun arasında sıkışıp kalmıştım. "Çek şu elini, gitmem gerekiyor."

"Gidemezsin."

"Beni bu şekilde alıkoyamazsın."

"Yapabiliyormuşum demek ki."

Sinirle çenemi sıkıp, "İyi," dedim ve cebimden telefonumu çıkardım. "Bunu sen istedin."

Hızlıca annemi arayıp telefonu kulağıma yasladım. Annem anında telefonu açtı. Bir selam bile vermeden konuya girdim. "Anne perdeleri asmak için hiç zahmet etme. Ardıç müsaitmiş, sana seve seve yardım edecektir."

"Ne?" diye mırıldandı annem. Ardıç kaşlarını kaldırırken, "Güzel numara," dedi. "Eminim ki perdeler yıkanmıştır."

"Bana inanmıyorsan al, kendin konuş." Telefonu Ardıç'a doğru uzattığımda, eline alıp kulağına yasladı. Heyecan içinde beklemeye başladım. Annemin zekâsına güvenerek büyük bir kumar oynamıştım ve şimdi her şey bu ana bağlıydı. "İmge teyze," dedi Ardıç gözlerini benden ayırmayarak. "Perdeler için yardım mı lazım?"

Oldukça yavaş akan saniyelerden sonra annemin, "Evet," diyen sesini duyduğumda yerimde zıplamamak için büyük bir savaş verdim. "Sana zahmet olmayacaksa gelip asabilir misin? Sabahtan beri evi temizliyorum ve canım çıktı."

Ardıç buna asla direnemezdi. Hiçbir zaman anneme karşı gelmemiş, nadiren bulunduğu ricaları geri çevirmemişti. Omuzları çökerken, "Hiç zahmet olmaz," dedi. "Şimdi geliyorum."

Telefonumu bana uzattığında sırıtarak ona bakıyordum. "Hadi git de o boyun bir işe yarasın."

"Bu iş burada bitmedi." Elini kapıdan çektiği anda dış kapıyı açtım ve hızlı adımlarla yürümeye başladım. Ardıç'ın da söylediği gibi bu işin burada bitmediğini biliyordum. Ardıç birazdan evimize gidecek ve yıkanan perdelerin olmadığını görecekti. Sonrasında annem onu ne kadar oyalayabilirdi? İkna edici bir kadın olsa dahi Ardıç da bahaneler üretmekte çok iyiydi. Kısıtlı bir zamanım vardı.

Bir taksiye atlayıp Efe'nin çalıştığı salonun adını verdim ve Ardıç'ın araması ihtimaline karşın telefonumu sessize aldım. Stresten bacaklarımı salladığım bir yolculuğun ardından ödememi yaparak indiğimde korkarak telefon ekranıma baktım. Cevapsız arama yoktu. Rahatlayarak dışarıya bir nefes bıraktım. Demek ki Ardıç henüz bizim evden çıkmamıştı.

Salonun kapısını açıp içeriye girdiğimde Ardıç'ın çalıştığı yerle hemen hemen aynı olduğunu fark ettim ama büyük bir farkları vardı. Bu salon *bomboştu.*

"Nihayet geldin," diyen sesle yan tarafıma döndüm ve Efe'nin gülümseyerek bana baktığını gördüm. Etrafı inceleyen bakışlarımdan neye takıldığımı hemen anladı. "Antrenman yaparken dikkatimin dağıtılmasından hoşlanmam. Bu yüzden salonu satın aldım. Dikkatimi dağıtan tek kişi sen ol istedim." O kadar samimiyetsizdi ki sırıtan ağzına bir tane yapıştırmak istiyordum. Yine de yumruklarımı sıkarak bu isteğime engel oldum. Efe aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kısaca süzerken, "Burada tamamen yalnızız," dedi kısık bir sesle. Ardından üzerindeki tişörtü çıkarıp bana bir adım daha yaklaştı. "Şimdi söyle bakalım. Antrenmana nasıl başlayayım?"

Bu geri zekâlı aramızda bir şeyler olabileceğini mi düşünüyordu? "Nasıl başladığının bir önemi yok. Maçı kaybedeceksin." Efe'nin yüzündeki sırıtışın yumruk atmama kalmadan bozulmasıyla biraz olsun keyiflendim. Onu şimdiden kaybedeceğine şartlayarak psikolojik açıdan yıldırmak yapabileceğim en iyi şeydi.

"Kaybedeceğimden nasıl bu kadar eminsin? Belki de kazanırım." Elini uzatıp yüzüme düşen bir tutamı çekmeye çalıştığında, kafamı yana çevirerek buna engel oldum. Efe zorlamayarak elini şortunun cebine soktu. "Hatta kazanacağımdan da eminim. Yoksa antrenmanımı izlemeye gelen bu güzelliğe ayıp etmiş olurum."

"Kendi başına mı antrenman yapıyorsun?" diye sordum. Efe'nin yerli yersiz iltifatlarını görmezden gelmeyi tercih etmiştim. "Seni çalıştıran biri yok mu?"

"Bugün için izinli."

Burada tamamen *yalnızdık*. Endişemi belli etmeden etrafı incelemeye devam ettim. Ardıç'ın çalıştığı şeylerle hemen hemen aynıydı. İleride bir barfiks demiri gördüğümde nefesim kesildi. Ardıç'ın evinde barfiks çekmeye çalıştığım an aklıma gelmişti. Çıplak belimi yakıp kavuran parmaklarını düşündükçe hâlâ hissedebiliyordum.

Efe neyse ki daha fazla konuşmadan antrenman yapmaya başladığında dikkatli bir şekilde onu izledim. Aslında beceriksiz değildi, gerçekten de yumruk atmayı biliyordu ancak bu teknikle en fazla amatör bir şekilde boksör olabilirdi. Profesyonel olmaya, turnuvalara çıkmaya hak kazanmaya layık değildi. Ardıç'la final maçına çıkmayı hak etmiyordu. Buralara kadar yeteneğiyle değil, parasıyla gelmişti.

Ardıç'a yaptıkları gözümün önüne geldiğinde öfkeyle yumruklarımı sıktım. Sonuçları çok daha kötü olabilirdi. Ardıç işitme kaybı yaşayabilirdi. Eğer ringe atlamasaydım hakem müdahale etmeyecekti ve... *Bunları düşünmenin sırası değil* diyerek kendime hatırlattım ve etrafa bir kez daha bakındım. "Tuvalet ne tarafta?" diye sorduğumda kum torbasını yumruklayan Efe'nin bakışları bana döndü. Çenesiyle bir noktayı işaret etti.

"Şu kapıdan çıkıp sola dön, hemen karşına çıkacak." Kafamı sallayıp kapıya doğru ilerlerken Efe arkamdan, "Hızlı ol ama!" diye bağırdı. "Özlerim yoksa."

Gözlerimi devirerek Efe'nin söylediği kapıdan çıktım ve arkamdan kapatıp bomboş koridora bir süre baktım. Buralarda bir yerde çalışma odası olabilir miydi? Aradığımın ne olduğundan emin değildim ancak en azından araştırmam gerekiyordu.

Telefonumun ekranını açıp bir kez daha cevapsız çağrıları kontrol ettiğimde Ardıç'tan gelen beş cevapsız çağrıyı gördüm. Demek ki evden çıkmıştı ve buraya doğru geliyordu. Dudağımı içten ısırarak ilerlemeye başladım. Sonunda bir kapının önünde durduğumda sessiz olmaya özen göstererek kapıyı açtım ve içeri girdim. Kısaca incelerken burasının aradığım oda olabileceğini düşündüğüm için kapıyı arkamdan kapattım.

Odanın ortasındaki çalışma masasına doğru ilerledim. Masanın üzeri neredeyse boştu. Fazla vakit kaybetmeden çekmeceleri karıştırmaya başladım. Ne aradığımı bilmeden bunu yapmak çok zordu. Ardıç'ın olaylı maçıyla alakası olduğunu kanıtlayacak herhangi bir şey bulsam yeterli olurdu. Kilitli bir çekmece gördüğümde neredeyse boş olan masanın üzerini tekrardan inceledim. Kalemliği kaldırdığımda çekmecedeki kilide uyacak bir anahtar

vardı. Hızlıca elime alıp çekmeceyi açtım. Önümde tam da aradığım türden bir şey olduğunu hissediyordum.

Elime dosyayı alıp karıştırmaya başladım. Ardıç'ın maçından bir gün önce ve maçtan hemen sonra iki ayrı hesaba ödeme yapılmıştı. Hesap sahiplerinin adı farklıydı. Muhtemelen bariz olmaması için açılan sahte hesaplardı. Maçtan sonra sadece Ardıç'ın rakibinin ve maçın hakeminin hesap hareketlerine bakılmıştı. Efe'yle ilgili şüphelerimizi dile getirsek de bakıldığından emin değildim.

Hesap numaralarını telefonuma çekip dosyayı yerine bıraktım. İçimden bir ses o sahte hesapların hakemin ve rakibin adına açıldığını söylüyordu. Bu kadarı bile kanıtlamak için yeterliydi.

Her şeyi yerli yerinde bıraktığımdan emin olarak çekmeceyi tekrardan kilitledim ve anahtarı kalemliğin altına koydum. Yavaş adımlarla odanın kapısına gelirken önce dışarıyı dinledim, ardından da kapıyı açtım. Koridorda kimse görünmüyordu. Dışarıya rahatlarcasına bir nefes bırakıp yeniden Efe'nin yanına döndüğümde kum torbasıyla antrenman yapmaya devam ediyordu. Bana doğru bakmadan konuştu. "Aradığını bulabildin mi bari?"

Sözleriyle buz kestim. Efe kum torbasını yumruklamayı bırakıp gözlerini bana çevirdiğinde sırıtıyordu. "Aptal olduğumu düşünmedin herhalde, değil mi?" Yaklaşmaya başladığında geriye kaçmamak için ayaklarımı iyice yere bastırdım. Efe tam önümde durduktan sonra, "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Bulduklarını Ardıç'la olan maçımı iptal etmek için mi kullanacaksın? Hem de onun ajanı olarak buraya girip özel dosyaları izinsiz karıştırmışken?"

"Ben onun ajanı-"

"Olmadığını biliyorum," dedi Efe. Sesi fazlasıyla sakin çıkıyordu. "Ama o bilgileri kullanacak olursan herkesin böyle düşünmesini sağlarım. Sahte belgelerle beni karaladığınızı söylerim. Eğer beni düşürmeye çalışırsan Ardıç'ın da benimle beraber düşmesi için elimden geleni yaparım. Tabii sen bunları hiç akıl edememiştin, değil mi?"

Yumruklarımı sıktığımda sırıtışı genişledi. "Düşünsene, Rüya. Sence Ardıç'ı o şekilde sakatlayan biri ona daha neler yapabilir?"

"Pisliğin tekisin," dedim dişlerimin arasından. Bıraktığım çantamın yanına doğru ilerleyip burayı terk etmeye niyetlendiğimde Efe'nin parmaklarını dirseğimde hissettim. Beni sıkıca tutarak kendine doğru çekti. "Bırakalım bu tatsız konuları, işimize bakalım."

"Seninle hiçbir işim yok." Bana kısa bir bakış atıp dirseğimdeki parmaklarını sıkılaştırdı ve bedenimi kum torbasının önüne çekti. Kollarının arasında çırpındım. "Rahat bırak beni!"

"Bırakacağım," dedi Efe sakince. Çenesini omzuma yasladığında korkuyla gözlerimi yumdum. Nefesleri boynuma çarpıyordu. "Kum torbasına vurmayı öğretmemi ister misin?"

"Hayır," dedim kesin bir şekilde. Efe'nin burnunu saçlarımda hissettiğimde çenemi olanca gücümle sıktım. "Bırak beni."

"Bırakmak istemiyorum." Arkaya doğru dirsek atmaya çalıştım ancak Efe kollarını bana sıkıca sararak beni engelledi. "Çok da başarısız bir boksör sayılmam, değil mi?"

"Tabii ya," dedim sinirle. "Hiçbir dövüş eğitimi olmayan birinin hareketlerini engellemek başarı sayılıyor çünkü."

"Seni bırakacağım ama kum torbasına nasıl vuracağını göstermeme izin vermen gerekiyor."

Nasıl saçma sapan fantezileri vardı, bana kum torbasına nasıl vuracağımı göstermek ona ne kazandıracaktı bilmesem de beni bırakması için her şeyi yapacak durumdaydım. "Tamam," dedim aceleyle. Kollarını üzerimden çekip bandajları aldı ve ellerime uzandı. Bir elimi parmaklarının arasına aldığında içimden *sadece birkaç yumruk* diye geçirdim. Sonrasında buradan hızla çıkacaktım.

Efe bir elime bandajı sarmaya devam ederken bulunduğumuz salonun kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Ardıç'ı göreceğimi bilmenin verdiği heyecan ve rahatlamayla bakışlarımı o yöne çevirdim. Ardıç'ın geniş göğsü alıp verdiği hızlı soluklarla yükseliyordu. Belli ki buraya aceleyle gelmişti. Dağınık görünüyordu.

Kahverengi gözleri önce benim üzerimde durdu. Hızlıca beni süzdükten sonra Efe'ye baktığında gözlerindeki bakış değişti. Keskin çene hattı sıktığı dişleri yüzünden ortaya çıkarken, bakışları Efe'nin elleri arasındaki elime indi ve yüzünden geçen anlık ifade korkuyla nefesimi tutmama sebep oldu.

"O elini çek," dedi Ardıç dişlerinin arasından. Sesinin sakinliği aldatıcıydı. Efe hiçbir şekilde hareket etmezken, Ardıç'ın saldırmasından korkarak elimi Efe'nin ellerinin arasından kurtardım ve yarım yamalak sardığı bandajı çıkarıp yere attım.

"Ben de nerede kaldığını merak ediyordum." Efe sırıtarak Ardıç'a baktı. "Hazır buradayken maçımıza beraber çalışmak ister misin?"

Kışkırtıcı tavırları içime korku salıyordu. Ardıç'a doğru ilerleyip, "Ardıç lütfen gidelim," dedim. Bana bakmıyordu bile. Çantamı yerden alıp kolunu tuttum. "Lütfen," diye fısıldadım.

"Ne o? Yoksa korkuyor musun?"

Ardıç'ın burnundan verdiği sert nefesi duydum. En nefret ettiği şeylerden biri korkak gözükmekti ve kontrolünü kaybedebileceğinden endişeleniyordum. Kolundaki parmaklarımı sıkılaştırdım. "Korkuyorum," dedim sadece onun duyabileceği bir sesle.

Ardıç bana gözucuyla baktı. Bakışları tekrardan Efe'ye döndüğünde, "Senden mi?" diye sordu. Ses tonu alaycıydı. "Kalsın. Tüm enerjini maç gününe saklaman gerekecek." Başka bir şey söylemeden koluma uzandı ve montumun ucundan tutarak beni kendisine doğru çekti. Beraber salonun dışına çıktığımızda adımları hızlıydı. Ona neredeyse koşarak yetişiyordum.

Salonun dışına çıktığımızda Ardıç hâlâ öfkeyle soluyordu. Yüz ifadesi kaskatıydı. Her an içeri geri dönüp Efe'yi döverek lisansını yok yere kaybetme ihtimali vardı ve şu anda aklından geçenleri düşünmek dahi istemiyordum. Dikkatini başka yöne çekmem gerekiyordu. Öfkesini kendime yönlendirmeliydim, bana hiçbir şey yapmazdı.

Ayaklarımı yere bastırıp durmaya çalıştım. Elbette ki bir boksörün gücü karşısında bu çabam başarısızdı. Ardıç'a doğru sendelediğimde, hızlı bir şekilde kolunu belime sardı ve dengemi kurmama yardımcı oldu. Kokusu burnuma sızarken kalbim sızladı. Ona doya doya sarılamayışımın sebebini hatırlayıp geriye çekildim.

"Sen hayırdır ya?" dediğimde sesimi sinirli tutmaya çalışıyordum. "Ben sana demedim mi bana dokunamazsın diye?"

Ardıç'ın gözleri irileşti. "Düşmene izin mi verseydim?"

"Onu demiyorum. Beni oradan çıkarırken-"

"Montunun ucunu tuttum, sana dokunmadım," diyerek harika savunmasını yaptığında ona düz düz baktım. Bu, öfkesini bana yöneltmesi için yeterli değildi. Konuşmaya devam ettim.

"Ardıç, senin beni kıskanmaya hakkın yok."

"Sadece kıskançlık değildi," diye homurdandı Ardıç. "O herif tehlikeli ve sen onunla burada yalnızdın."

"Sadece kıskançlık değildi," diyerek onu tekrar ettim ve kollarımı göğsümde birleştirip çenemi kaldırarak Ardıç'a baktım. "Söylesene, beni oradan çekip çıkarırken bunu yalnızca benim adıma korktuğun için mi yaptın? Kıskançlık ne kadar işin içindeydi?"

"Rüya-"

"Beni kıskanamazsın. Yanımda başka bir erkek gördüğünde beni ortamdan çıkaramazsın. Bunların hiçbirine hakkın yok, anlıyor musun?"

"Seni kıskanamam, öyle mi? Nasıl engel olacaksın buna?"

"Sana engel olacak olan ben değilim, sensin." Ardıç'a doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kısalttığımda çenesini sıktı. "Duygularını yaşayacak cesaretin yoksa göstermeyeceksin."

"Ben de tam olarak bunu yapıyordum. Ta ki sen bu oyunu oynamaya başlayıp tüm dengemi altüst edene kadar!" Üzerime doğru yürümeye başladığında refleksle geriye doğru birkaç adım attım. Başarmıştım. Öfkesi artık bana yönelikti.

Kısa koridorda sırtım duvara değdiğinde bakışlarımı yeniden Ardıç'a çevirdim. Ardıç, adımlarını önümde durdurup bir elini yanımdan duvara yasladı ve yüzüme doğru eğildi. "Belli ki seni çok eğlendiriyorum ama artık sınırlarımı zorlamayı bırak. Sana dokunmam yasakken sen de bana dokunma ve beni çıldırtma. Yoksa işler iyice rayından çıkar. Ben de kendime bir yere kadar hâkim olabilirim." Bakışları dudaklarıma indi. Kısık bir sesle, "Beni anlıyor musun?" diye sorduğunda yutkundum.

Ardıç duvardaki elinden destek alarak kendini geriye doğru itti ve uzaklaştı. Hâlâ duvara yapışık bir halde duruyorken onun etkisinde kalmış olmanın getirdiği hırçınlıkla arkasından bağırdım. "Kendine hâkim olamazmış, yok ya! Cüret dahi edemezsin!"

Ardıç'ın adımları o anda durdu. Olduğum yerde dikilip onun ne tepki vereceğini merak ederken, Ardıç hızla arkasını döndü ve aramızdaki kısa mesafeyi saniyeler içerisinde kapattı. Etrafım yeniden onun heyecan verici varlığıyla sarılırken nefesimi tuttum. Ardıç bu kez iki elini başımın yanından duvara yaslayarak yüzüme eğildi.

"Cüret mi?" diye sordu sanki bu kelimeyi ilk kez duyuyormuş gibi. Sıcak nefesi dudaklarıma çarparken bakışları şaşkınlıktan aralandığını tahmin ettiğim dudaklarıma düştü. "Sana dokunmaktan korktuğumu mu düşünüyorsun?"

"Korkuyorsun, yalan mı? Bana yakın olmaktan korkuyorsun."

"Rüya..." dedi Ardıç fısıltıyla. Kalbim göğüskafesimin içerisinde çırpınırken Ardıç konuşmaya devam etti. "Şu an senin her yerini baştan aşağı öpmüyorsam," dediğinde sertçe yutkundum. Ardıç'ın gözleri hızlı bir şekilde beni süzdükten sonra o da sertçe yutkundu. "Bu korktuğum veya cüret edemediğim için değil, sana saygı duyduğum için."

Duvardaki ellerinden destek alarak bedenini benden uzaklaştırdı ve gözlerime baktı. "Benim üzerime oynamaktan vazgeç artık, Rüya. Sonsuz sandığın sabrımın da bir sınırı var çünkü." Başını yavaşça yana doğru eğerek bana ağır bir bakış attı. "Ve sen," dedi dişlerinin arasından. "O sınıra çok yaklaştın."

ÇINAR

Yorgunluktan çökmüş omuzlarımı geriye atarak hastanenin bahçesine çıkarken, hangi cebimde olduğunu hatırlayamadığım sigara paketimi arıyordum. Ceketimin iki cebinde de bulamadığımda, "Sikeyim," diye homurdandım. İçeride unutmuştum.

İçeriye dönüp paketi almaya üşeniyordum ama sigara içmek de istiyordum. Etrafta göz gezdirirken ileride genç bir kızın sigara içtiğini görmemle ona doğru yaklaştım. Adımlarımı önünde durdurup, "Affedersiniz," diye mırıldandım. "Bir tane alabilir miyim?"

"Tabii." Kız cebinden paketi çıkarıp açtı ve bana uzattı. "Teşekkürler," diyerek bir sigarayı dudaklarımın arasına aldım ve kızı rahatsız etmemek adına arkamı dönüp yürümeye başladım. Ellerimi yeniden ceplerime sokup çakmağımı ararken bir kez daha, "Sikeyim," diye homurdandım. Çakmağımı da içeride unutmuştum.

Tereddütle arkamı döndüğümde kızın bakışları üzerimdeydi. Gülerek çakmağını salladı. "İhtiyacın var mı?"

Yeniden kıza doğru yürüyüp verdiği çakmakla sigaramı yaktım ve içime derin bir nefes çektim. "Teşekkür ederim," dedim tekrardan. Acıyan gözlerimi kırpıştırarak hastanenin bahçesindeki insanları incelerken tanıdık bir sesin, "Çınar?" demesiyle başımı yana doğru çevirdim.

Sıla. Sigarayı dudaklarımın arasından çekip dumanını dışarıya üfledim. Tekrardan ona baktığımda Sıla'nın huzursuzluğu gözümden kaçmadı. Kaşlarımı çatarak sordum. "Sıla? Ne işin var burada?"

"Seni görmeye gelmiştim." Sıla arkamda bir yere baktıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp boştaki elime uzandı ve serçeparmağımı avucunun içine alarak hafifçe çekti. Beni peşinden sürüklemeye çalıştığını ancak algıladığımda, olduğum yerde dikilmeyi bırakıp yürümeye başladım.

"Görülecek bir şey yok," dedim bir yandan da. "Her şey aynı."

Nihayet Sıla ikimizi gürültünün az olduğu bir yere getirdiğinde parmağımı bırakarak karşıma geçti. Yüzüme sanki ruhumu görüyormuş gibi bakarken, bu bakışları altında ezilerek gözlerimi kaçırdım. "Seni merak ediyorum," dedi Sıla yumuşacık sesiyle. "Mesajlarıma ve aramalarıma dönmüyorsun. Ben de geliyorum bu yüzden."

"Anladım," dedim yalnızca. Sigaramdan bir nefes daha çektim. "İşler nasıl gidiyor?" diye sordum. "Gaye nasıl?"

"Gaye sevgili yaptı," demesiyle öksürmeye başlamam bir oldu. "Ne ara?"

"Ona sorarsın, beraber geldik." Gözlerim şaşkınlıkla açılırken etrafa bakındım. "Gaye kantine gitti, birazdan gelir." Kafasını iki yana sallarken, "Hâlâ inanamıyorum ya," diye mırıldandı. "Sadece bir gün bensiz dışarı çıkmıştı, Egemen'le sevgili olup geldi."

"Egemen'le mi?" Kaşlarımı çatarak durumu anlamaya çalışırken, Sıla kafasını onaylarcasına salladı. "Rüya kendine bir yer açıyor, geçen onu kutlamaya çıktılar ama ben gidemedim yoğunluktan. Pek... dışarıya çıkacak enerjim de yoktu açıkçası. Egemen de oradaymış. Birbirlerinden hoşlandıkları zaten ortadaydı ama ikisi de yan yana çok gerildiğinden rahat davranamıyorlardı. Alkolün de etkisiyle birazcık rahatlamışlar sanırım. Sonra olanlar olmuş."

"Olanlar olmuş derken?"

"Birbirlerine açılmışlar işte," dediğinde derin bir nefes verdim. Sıla bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Hastanede kalmak çok zorluyor mu seni?" Gözlerini ellerine çevirip konuşmaya kısık bir sesle devam etti. "Arkadaş bulmuş gibisin."

"Ne arkadaşı?"

"O kız..." Sıla başını kaldırıp bana baktı. "Beraber sigara içtiğin kızı diyorum. Burada bir *arkadaş* bulmana sevindim."

Arkadaş kelimesine yaptığı vurguyla gerildim. Kör değildim, Sıla'nın bana nasıl yaklaştığını görüyordum. Bana olan ilgisini, hassasiyetini fark etmiştim ama hayatım yeterince yoğundu. Akciğer kanseri bir annem, yokluğu varlığından daha çok yarar sağlayan bir babam, beni terk edip giden bir abim ve abilik yapamadığım kız kardeşimle yeterince karışıktı. Hayatımla daha kendim baş edemiyorken Sıla'yı bu karmaşanın içine sürükleyemezdim.

Sigaramı söndürüp derince iç geçirdim. Israrla kaçtığım konuşmayı yapma zamanı gelmişti. Şu an yapmazsam hiçbir zaman yapamayacaktım ve sonrası için de çok geç olabilirdi. "Sıla," dedim yavaşça. "Sen benden hoşlanıyor musun?"

Sıla panikle, "Ne?" dedi. Şaşkınlığını üstünden atmasını bekledim. Nihayet kendine geldiğinde ne söylediklerimi kabul etti ne de reddedecek bir şeyler söyledi. Öylece, aralık dudaklarıyla bana bakakalmıştı. Bakışlarım anlık bir şekilde dudaklarına döndü. Hemen sonrasında kendimi toparladım ve şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerine baktım.

"Hoşlanıyorsan yapma," dediğimde gözlerindeki kırgınlığa sebep olmak içimi acıttı ama onu reddetmem gerekiyordu. Sıla'nın umutlarına bir son vermem gerekiyordu. Ancak bu şekilde Sıla beni bırakıp hayatına devam edebilirdi.

Sıla'nın gözlerindeki şaşkınlık yavaş yavaş silindi. Dudakları titrerken yumruklarını sıktığını gördüm. O ağlamamak için direniyordu, bense onu kollarıma alıp teselli etmemek için. "Neyi yapmayayım, Çınar?"

"Benden hoşlanma. Beni düşünme. Sırf merak ettiğin için kalkıp hastaneye kadar gelme." Sıla'nın çenesini sıktığını gördüğümde sözlerime daha fazla devam edemedim. Umutlarını bir bir yıkıyordum. Üstelik umutlanmasının sebebi de dikkatsiz hareketlerimdi. Sıla ne hissediyorsa ben de ona aynılarını hissediyordum. Ona hiç hediye almamalıydım. Evime kadar geldiğinde eldiven takmadığı için onu azarlamamalıydım ancak kendime engel olamamıştım. Ve şimdi engel olamadığım davranışlarım yüzünden Sıla'ya zarar veriyordum.

"Kendini yalnızlaştırdığını anlamıyor muyum sanıyorsun?" Yüzüme bir tokat yemişçesine sarsılırken Sıla'nın yaşam ışığıyla parlayan gözleri yüzümde gezindi. "Her şeyle yalnız başına yüzleşmek zorunda değilsin, Çınar. Ben buradayım."

"Olmamalısın ama. Buna bir son ver, Sıla. Bizden olmaz. Olmayacak. Kabullenmen gerekiyor."

Biraz daha konuşursam yalan söylediğimin ortaya çıkmasından korkarak Sıla'yı oracıkta bıraktım ve arkamı dönerek hızlı adımlarla hastaneden içeriye girdim. Omzuma yüklenen yeni yükle derin bir iç geçirdim. Onu kırmayı istememiştim ama durumumuzun belirsizliği daha can sıkıcıydı. İçimin ona nasıl gittiğini göstermek istesem de bunu yapamazdım. Sıla yaşam isteğiyle parlayan ve dünyanın kötülüğüyle henüz tanışmamış biriyken onun da içini karartamazdım.

"Çınar!"

Duyduğum sesle olduğum yere çivilendim. Birkaç saniye içerisinde o sesin sahibi önüme geçti ve mavi gözlerini gözlerime dikti. "Gaye?" dedim şaşkınca. Gaye ise yumruklarını sıktı. "Arkadaşını üzdüğüm için beni azarlamaya mı geldin?" diye sordum.

Gaye ise soruma bambaşka bir şekilde cevap verdi. "Sekiz yaşındayken lösemi geçirdin."

Kısa sayılmayacak bir an boyunca donup kaldım. Yutkunarak kendime gelmeye uğraşırken, "Evet," dedim sadece.

"Altı yaşındayken birine iliğimi bağışladım," diyerek devam etti Gaye. "Ve ben evlatlığım."

Konunun gideceği yerden korkuyordum. "Yani? Bunları neden bana anlatıyorsun?"

"Neden olduğunu biliyorsun." Gaye'nin bir anda gözleri sulandı. Yüzümü ifadesiz tutmak gözlerinin nemlenmesiyle zorlaşırken ben de yumruklarımı sıktım. "Hayır," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bilmiyorum."

"Evlatlık olduğumu sana daha önce hiç söylememiştim. Ve sen şaşırmadın. Bunu sana Sıla'nın da anlatmadığına eminim. Eğer böyle bir şeyi ağzından kaçırsaydı mutlaka gelip bana söylerdi."

"Gaye inan ki saçma sapan olaylarına ayıracak vaktim yok. Çok yorgunum." Arkamı dönüp gitmeye yeltendiğimde, Gaye hızlıca kolumu kavrayıp beni durdurdu. "İliğimi bağışladığım kişi sensin, değil mi? Sıla'ya küçükken kanser geçirdiğini anlattığında biraz sarhoşmuşsun. O günü hatırlıyorum. Bana da hayatını kurtardığım için teşekkür etmiştin ama anlamamıştım."

"Gaye..." dedim fısıldayarak. Hemen şimdi susması ve bu konuşma hiç yaşanmamış gibi davranması gerekiyordu.

"Biz kardeşiz." Sessizce ona bakmaya devam ederken Gaye'nin gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. "Sakın inkâr etme. Öyle olduğumuzu biliyorum. Ben... ben Ardıç'ı da biliyorum."

Tepki vermedim. Veremeyecek kadar şaşkın ama fazlasıyla yorgundum. Burada *değiliz* desem de bana inanmayacaktı ve ben her anım hakkında yalan söylemekten sıkılmıştım. "Öyleyiz, ne olmuş?" diye sordum sertçe.

Böyle bir şey duymayı beklemediği yüz ifadesinden belliydi. "Nereden öğrendiğimi sormayacak mısın?"

"Merak etmiyorum. Sana bir *abi* tavsiyesi," dedim alayla. "Sen de merak etme. Hayatın harika. Annen de baban da seni çok seviyor. Başarılısın. Hiç sahip olmadığın hayatı irdeleyip de bir şeylerin içine sıçma."

"Merak etmediğin için mi gelip hayatıma girdin?" Gözünden dökülen yaşı elinin tersiyle silip burnunu çekti. "Beni hiç merak etmediğin için mi arkamı hep kolladın?"

"Sana can borcum olduğu için yaptım hepsini, seni merak ettiğimden değil."

"Yalan söylüyorsun," dedi çenesi titrerken. "Sen kendine bile dürüst olamıyorsun, Çınar." Hayatım kendime dürüst olacağım kadar güzel değildi ama bunu dile getirmedim. "Senin aksine ben kendime dürüstüm. Gerçek ailemi merak ettiğimi kendime itiraf edebiliyorum. Beni neden yurda vermek zorunda kaldıklarını, neden ailemden ayrıldığımı merak ediyorum."

Bir an için duraksadı. "Neden bana söylemedin?" diye sordu Gaye kaşlarını çatarak. "Söylemek için onca zamanın vardı. Benim... benim abim olduğunu söyleyebilirdin."

"Ya sonra?" diye mırıldandım. "Nasıl açıklayacaktım bu durumu sana?"

"Evlatlık olduğumu biliyordum, açıklayabilirdin."

"Gerçek aileni merak edecektin ve ben sana o yıkımı yaşatamazdım."

"Hangi yıkımı?" Umutla bekleyen gözlerine baktım. Hiçbir şey bilmiyordu. Kafamı iki yana salladım ama Gaye diretti. "Söyle," dedi. Cevap vermediğimde göğsümden ittirdi. "Söyle, Çınar!"

"Ailenden ayrılmak *zorunda* kalmadın, Gaye. Bakamayacakları bir çocuğu daha dünyaya getirdiler ve kız olduğun için işe yaramayacağını düşünüp seni bıraktılar. Yüzüne bile bakmadılar. Sana bir isim vermediler. Ben ölüm döşeğindeyken bir kardeşim olduğunu hatırlayıp hayatımı kurtarmak için seni *kullandılar*. İşin kötü yanı, beni hayatta tutmak için neden bu kadar uğraştıklarını ben bile bilmiyorum. Böyle bir ailenin içine doğdun işte."

Sarsıcı gerçekler karşısında Gaye'nin yapabildiği tek şey öylece durmaktı. Duyduklarını sindirmeye çalışırken titreyen ellerini de yumruk yaptı. "Beni istemediler," diye mırıldandığında anlama süreci içerisindeydi. Duyduklarını dışından tekrar ederek kafasına sokmaya çalışıyordu belli ki.

"Bizi de istemediler, Gaye. Kendi işlerini görmek için kullandılar. Hayatlarında ilk kez doğru şeyi yapıp seni iyi insanlara vermişler. O insanlar seni o kadar çok sevmiş ki gerçek ailenden ayrılmak zorunda olduğunu düşünmüşsün. Sevgisizlik ihtimali hiç gelmemiş aklına." Gaye donuk bir ifadeyle boşluğa bakarken, "Sana onlar mı söyledi?" diye sordum.

"Ameliyat olduğumda ne olduğunu tam anlamamıştım. Yaşım ilerledikçe ilik bağışının ne anlama geldiğini fark edip sordum. Başta kardeşime bağışladığımı söyleyemediler tabii. Sadece bir çocuğun hayatını kurtardığımı söylediler ama bir gün depoyu ziyaret ederken seni gördüklerinde kim olduğunu anlamışlar, çok geçmeden bana da söylediler. Senin farkında olup olmadığını bilmiyordum." Uzun süredir konuşuyor olmanın getirdiği yorgunlukla iç geçirdi. "Başta o yüzden söyleyemedim. Sonra... ne bileyim, beni istemeyeceğini düşündüm." Tereddütle ekledi. "İstemeyeceğinizi..."

"Ardıç'ı nasıl öğrendin? Yine ailen mi söyledi?"

"Kafede sizi konuşurken duydum. Ona *abi* dedin." Kafamı ağır ağır salladım. Gaye buğulu gözleriyle bana baktı. "Sen neden söylemedin abim olduğunu?"

"Söyleme amacıyla hayatına girdim ama çok mutluydun, Gaye. Etrafına ışık saçıyordun. Hayatını altüst etmek istemedim. Seni arkanda bıraktığın

ve hatırlamadığın geçmişine bulaştırmak istemedim. Sen kurtuldun, Ardıç da kurtuldu. Onlarla senelerdir yaşayan benim. Sırf kendimi yalnız hissediyorum diye sana burada olmanın ne kadar karanlık olduğunu gösteremezdim."

"O kadar mı karanlık?" diye sordu titrek bir sesle.

"Alıştım," dedim sadece.

Gaye içine titrek bir nefes çekti. Hayatına biraz da hiçbir şeyini eksik etmediklerini kendi gözlerimle görmek için dahil olmuştum. Ailesi onu sevgi içinde büyütmüştü. Kendi kanlarından olmamasına rağmen Gaye'yi evlat olarak benimsemişlerdi. Ben, kanından olduğum insanlar tarafından bile benimsenmemiştim. Ailem tarafından sevgisizlik içinde büyütülmüştüm ve Gaye de bu ailenin içinde büyümediği, paçayı kurtardığı için mutluydum.

Dalıp gittiğim derin düşüncelerim, "Abi?" diyen bir fısıltıyla bölündüğünde şaşırarak Gaye'ye baktım. Gözlerinin içindeki tüm bariyerler o anda yıkıldı. Bana doğru bir adım attı ve kollarını sıkıca boynuma doladı. Başını omzuma gömüp sessizce ağlarken şaşkınlığımdan bir türlü kurtulamıyor olsam da kollarımı tereddütle ona sardım. Kokusu burnuma dolduğunda şaşkınlığım da tereddüdüm de bir kenara çekildi. Kardeşime sıkıca sarıldım.

Başımı Gaye'nin boynuna gömüp kokusunu içime çekerken yüreğim titriyordu. Hayatında olduğum seneler boyunca ona sarılmayı çok istemiştim ama Gaye hep mesafeli bir kızdı. Onu zorla kollarımın arasına da alamazdım. Şimdi böylesine ihtiyaç duyduğumdan habersiz olduğum sarılmanın içerisindeyken, omzumdaki tüm yükler geçici bir süreliğine hafifliyordu.

"Abim..." diye fısıldayarak sarı saçlarının üzerine derin bir öpücük bıraktım. Geriye çekilip yüzünü avuçlarken, Gaye gözlerini kırpıştırarak ellerini bileklerimin üzerine sardı. "Hiçbir şeyin seni üzmesine izin verme, tamam m? Sana sunulan fırsatları güzelce değerlendir."

"Ya sen? Ne olacak bundan sonra?" Yanaklarındaki ıslaklığı silip burukça gülümsedim. Benim için artık çok geçti. "Sen bunları düşünme. Hiçbir şeyi kafana takma."

"Ama-"

"Sözümü dinle." Burnumu hafifçe çekip uzandım ve Gaye'nin alnını öpüp bir adım geriye çekildim. "Benim artık annemin yanına dönmem gerekiyor."

Başka bir şey söylemesine izin vermeden arkamı dönüp uzaklaştım. Gözlerindeki tereddüdü görmüştüm. Annemin yanına uğrayıp uğramamak konusunda kararsızdı. O sevgisizliği kendi gözleriyle görmesini istemezdim. Buna karar vermesi gereken Gaye'ydi ama yine de bu fırsatı ona tanımaktan yana değildim.

Annemin bulunduğu odadan içeri girdiğimde bakışlarımı hastane yatağında yatan anneme çevirdim. Hastanede bir başımızaydık. Babamı haftalardır görmüyordum. En son beni dövdüğünden beri eve uğramamıştı. Nerede ne yaptığı hiç umurumda değildi ama annemin, babam uğruna kararttığı hayatına rağmen son anlarında o adamın burada olmaması sinirimi bozuyordu. Son anları... Hastane yatağında gün geçtikçe eriyen anneme bakarken sertçe yutkundum. Ölümü artık an meselesiydi. Bunu biliyor, hissediyordum ancak kabullenmek istemiyordum. İyi ya da kötü, sahip olduğum tek şey annemdi.

"Çınar?" dedi annem cılız bir sesle. Ona yaklaştım. "Benim," dedim. Bakışları arkamda bir yere döndü. Dudaklarından, "Özkan?" diye bir fısıltı döküldüğünde kaşlarımı çatarak arkama baktım. Orada kimse yoktu. Bu ismin nereden tanıdık geldiğini düşünürken bir anda cevap aklımda belirdi; Özkan, abimin babasının ismiydi. Ama annem neden boşluğa bakıp onun ismini fısıldamıştı?

Annemin bağlı olduğu makineden gelen sesle gözlerimi kırpıştırarak anneme baktım. "Anne?" Nefes alamıyordu. Can çekiştiği çıkardığı seslerden belliydi. Ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakınırken, ayağa kalkıp kapıya koştum ve koridora çıkıp, "Yardım edin!" diye bağırdım.

Bir anda içeriye insanlar doldu. Annemi hayata döndürme çabaları ve birinin beni dışarıya çıkarmasını sanki dışarıdan izliyordum. Kendimi kaybetmiştim. Etrafımdaki hiçbir olayı hissetmiyor, hiçbir şeyi duymuyordum. Sadece beynimin içinde annemin bağlı olduğu makineden çıkan o ses vardı. Hiç susmuyor, kafamın içinde yankılanıyordu.

Bir kadın gelip, "Başınız sağ olsun," dediğinde anlamadım. İçeriye girip annemin yüzüne örtülen örtüyü gördüm. Çok mu üşümüştü? Yatağa doğru yaklaşıp örtüyü biraz indirdim. Bembeyaz bir surat vardı karşımda. Anneme benzeyen bir kadındı. *Annemdi.* Onun hayata veda etmiş haliydi.

Gerçek tüm sertliğiyle yüzüme çarparken dizlerimin bağı çözüldü. Bir anda kendimi yerde buldum. Gözlerime dolan yaşlar hızlı bir şekilde yanaklarımdan dökülüyordu. Annem *ölmüştü.*

Öleceğini zaten biliyordum. Bir gün beni bırakacağını biliyordum ve kendimi buna hazırladığımı sanmıştım ama hiç hazır değildim. Çünkü annemin öleceğini düşünürken o hâlâ hayattaydı. Oysaki şimdi... ölmüştü. Bir daha gözlerini açmayacaktı. Onu bir daha görmeyecektim. Sahip olduğum son şeyi de yitirmiştim.

Artık kimsem yoktu.

RÜYA

Ardıç direksiyon başında öfkeyle soluyarak kırmızı ışığın yeşile dönmesini beklerken, hemen yanında çıtımı dahi çıkarmadan oturuyordum. Başımı hafifçe Ardıç'a çevirip durumuna baktım. Bir parmağını hafifçe dudaklarına vurarak beklediğini gördüğümde sebepsizce bu görüntüye içim gitti ve bakışlarımı önüme çevirdim.

Ardıç'ın bana söylediklerini hatırlarken midem havalandı. İçimde varlığını dahi bilmediğim bir ateş yanıyordu ve bu histen nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Kurtulmak istiyor muydum ondan da emin değildim.

Nihayet eve geldiğimizde Ardıç arabayı hızlı bir şekilde park etti. Kapımı açıp indim ve evime doğru yürümeye başladım. Henüz birkaç adım atabilmiştim ki ardımdan inen Ardıç'ın parmaklarını yeniden montumun ucunda hissettim. Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzüme dahi bakmadan montumdaki parmaklarını sıkılaştırarak beni tam tersi yöne, kendi evinin olduğu binaya götürmeye başladı.

Sesimi çıkarmadım. Benim bile alışık olmadığım bir uysallık vardı üzerimde. Belki de öfkesini ilk kez bu kadar derinden hissettiğim içindi. Ardıç montumun ucundan tutarak beni kendi oturduğu binanın içine sokarken, asansöre beraber binerken ve onun evinin bulunduğu katta inerken hiç konuşmadım. Evin içine girdiğimizde ortam fazlasıyla sessizdi. Ardıç ceketini çıkararak oturma odasına ilerlerken, aynısını yaparak onu takip etmeye devam ettim.

"Perdelermiş," diye homurdanan Ardıç'la sessizlik bozuldu. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Ona baktığımı hissetmiş olacaktı ki için için yanan gözleri bana döndü. "Annen ne için yalan söylediğini biliyor muydu bari?"

"Bilseydi gitmemi istemezdi."

"Her mantık sahibi insan gibi."

"Beni buraya kadar azarlamak için mi getirdin?"

"Yaptığının ne kadar aptalca olduğunu fark etmen için getirdim. Amacın neydi? Ne geçti eline? Boşu boşuna hem kendini hem de beni rahatsız ettin."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, elime bir şeyler geçti." Çenemi kaldırarak konuşmaya devam ederken ne zaman kavuşturduğumu anlamadığım

kollarımı çözdüm. "Efe'nin hakeme ve rakibine yaptığı ödemeyle ilgili bir şeyler buldum ama..."

"Ama?"

"Ama Efe beni yakaladı," dedim ağzımın içinde. Bakışlarımı kaçırdım.

"Efe seni yakaladı." Ardıç bir an için duraksadı. Konuşmaya devam ettiğinde ses tonu ürkütücüydü. "Sana bir şey yaptı mı?" Ürpertimi gizleyemedim. "Ne yaptı?" diye sordu dişlerinin arasından. "Sana ne yaptı?"

"Bir şey yapmadı," dedim gergince. Ardıç'ın öfkeden gözlerini karartmaya niyetim yoktu ancak beni çok iyi tanıyordu. Yalan söylemeyi zaten beceremeyen biriydim ve yapmaya çalıştığım ufak rol bile öfkeden gözü dönmüş Ardıç'ı kandırmaya yetmemişti.

"Ne yaptı, Rüya?" diye sordu tekrardan. Sesi sakin çıkıyordu.

Başımı eğdim. Yaşananların benim hatam olmadığını biliyor olsam da kendimi yorgun hissediyordum. Ardıç'ın sakin sesine aldanarak, "Sıkıştırdı," diye mırıldandım.

"Sıkıştırdı," diyerek beni tekrar etti Ardıç. Başımı kaldırıp öfkeyle şekillenmiş yüzüne bakarken, gözlerinde gördüğüm ifadeyle ödüm koptu. "Öldüreceğim onu," dedi ve yanımdan rüzgâr gibi bir hızla geçti.

Kendime geldiğim anda Ardıç'ın peşinden koşup henüz oturma odasının kapısından çıkamadan ona yetiştim ve önüne geçtim. Ellerimi onun geniş göğsüne yerleştirerek geriye doğru ittirdim. "Ardıç saçmalama! Nereye gidiyorsun?"

"Sence?" Yeniden yanımdan geçip gitmeye çalışırken, hızlıca koluna sarılarak onu geri çekmeye çalıştım ancak çok güçlüydü. Son çare olarak kapıyla arasına girdim ve avuçlarımı Ardıç'ın göğsüne bastırdım. "Onun yanına gidince ne olacak? Bir şeyler değişecek mi sanki?"

"Hayır ama sana yaptıklarının cezasını çekecek."

"Sen kafayı mı yedin? Efe'ye ring dışında dokunamazsın. Lisansını kaybedersin."

"Sikerim lisansımı! Umurumda mı sanıyorsun?"

"Benim umurumda!" diyerek onun gibi bağırdım. Hiddetim Ardıç'ın dikkatini üzerime vermesini sağlarken gittikçe kısılan ses tonumla konuşmaya devam ettim. "Lisansını kaybedersen kendimi suçlarım, anlıyor musun? Lütfen, Ardıç..." Sesim titredi. Dolan gözlerimi kırpıştırarak Ardıç'ın yüzüne baktım. "Lütfen," dedim sadece.

Yüz ifadesinden öfkenin silinişine anbean tanık oldum. Çatık kaşları gevşerken öfkeden nevri dönmüş gözlerine sıcak bir bakış yerleşti. Yüz ifadesi yumuşadı, bakışlarını kaçırıp içine derin bir nefes çekti. "Tamam," dedi bir süre sonra. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Dışarıya rahatlarcasına bir nefes verdim. Ellerimi Ardıç'ın göğsünden çektiğimde aramızda kısa sayılmayacak bir sessizlik oluştu. En sonunda Ardıç bana bakmadan, "Buraya gel ve ellerini uzat," dediğinde şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

"Ne?"

"Dediğimi yap."

Merak ederek Ardıç'ın yanına doğru ilerledim ve adımlarımı tam önünde durdurup ellerimi ona uzattım. Bu esnada Ardıç çekmeceden bir şeyler alarak bedenini bana doğru çevirdi. Ellerinde tuttuğu sargılara baktıktan sonra bakışlarımı yeniden gözlerine çıkardım. "Bunlar ne için?" diye sordum ancak birkaç saniye sonra Ardıç'ın uzattığım ellerimden birine sargıyı özenle sarmasıyla cevabımı aldım. İki elimi de güzelce sardıktan sonra çenesiyle kum torbasını işaret etti.

"Dön, nasıl vuracağını göstereceğim."

Tek elini korumak amaçlı hızlıca sardı ve oturma odasının ortasında asılı duran kum torbasına ilerledi. Yumruğunu kaldırıp bana göstermek için oldukça yavaş bir şekilde kum torbasına indirdi. "Bu şekilde, görüyor musun?" Az öncekinden daha hızlı bir yumruk attı. "Bileğini düz tutacaksın. Dene hadi."

Kum torbasının önüne geldiğimde içimde büyüyen sırıtma isteğine karşı koymaya çalışıyordum. "Neden bana bunu öğretmeye niyetlendin şimdi?" diye sordum. Bir yandan da bir elimi kaldırmış, kum torbasına bakıyordum.

"Vasat bir boksörden öğrenip kendini sakatlamanı istemedim." Gözlerini kısarak bana yaklaştı ve parmaklarını bileğime doğru uzattı. "Dokunabilir miyim?" dediğinde onay istemesi bana çok tatlı gelmişti. Usulca başımı salladım. Ardıç parmaklarını bileğime sarıp duruşunu düzeltti. "Bileğini dik tut," dedi tekrardan. Ardından parmaklarını çekti. Kum torbasına deneme amaçlı zayıf bir yumruk indirdim ve bakışlarımı Ardıç'a çevirdim. Ardıç kollarını göğsünde birleştirerek beni izliyordu. "Güzel," diye mırıldandı. "Devam et böyle ama çok hızlı vurma, göründüğünden daha serttir."

Kafamı onaylarcasına salladıktan sonra emin olamayarak kum torbasına birkaç zayıf yumruk daha indirdim. Tekniği kısa sürede çözdüğümde yumruklarım hızlanmaya başladı. Yine de çok sert sayılmazdı çünkü yanlış bir şey yapıp elimi sakatlamaktan korkuyordum.

"Gayet güzel gidiyorsun. Efe'yle maç yapsanız sen kazanırsın." Duyduğum sözlerle kum torbasına attığım küçük yumruklara son verdim. Hâlâ öne arkaya doğru sallanan kum torbası bana çarpmasın diye Ardıç bir elini kum torbasının üzerine koydu. Bana olan yakınlığı başımı döndürürken, "Peki seninle maç yapsak?" diye sordum. "Hangimiz kazanırdık?"

"Maç yapamayacağımız için bu sorunun bir önemi yok," dedi Ardıç zorlukla. Hafifçe gülümsedim. "Efe'yle de maç yapamam ama yine de varsayımsal konuştun. Niye sorduğum sorunun cevabını vermiyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi sinsice kısalttım. Ardıç gözlerini kaçırıp, "Bu sorunun bir amacı yok," diyerek geçiştirmeye çalıştığında kıkırdadım. "Ne oldu? Sorumun cevabını düşünürken canının istediklerine yenilmekten mi korkuyorsun?" Aramızdaki mesafeyi bir adım daha kısalttım. "Belki de sabrının sonuna gelirim ve sen de kendini orada söylediklerini yaparken bulursun. Bekle, ne söylemiştin?"

Hatırlamaya çalışır gibi gözlerimi kıstığımda Ardıç çenesini sıktı. Gerçekten bunu yüzüne vurmayacağımı mı düşünüyordu? Yanılmıştı. "Rüya-"

"Her yerini," dedim utanarak. Aklıma geldiğinde bile yüzüm kıpkırmızı olmuştu. "Böyle söylemiştin, değil mi?"

"Yapma," dedi Ardıç sadece.

"Neyi yapmayayım?"

"Bunu yapma işte."

"Senin kurduğun bir cümleyi tekrarlamaktan başka hiçbir şey yapmıyorum."

Çenesini biraz daha sıktı. "Zayıflık anında söylediklerimi bana karşı kullanma."

"Ne yapayım peki?" diye sordum hiddetle. Sinirlenmeye başlamıştım. "Ne yapmamı bekliyorsun, Ardıç? Olmayacağını mı kabulleneyim? Vaz mı geçeyim senden? Ya sen neden seni sevmeme izin vermiyorsun?"

"Yapamam," dedi Ardıç fısıltıyla. "Seni üzeceğim. Hiç istemesem de yapacağım bunu. İstediklerini bende bulamayacaksın ve er ya da geç hata yaptığını fark edeceksin. Vakit kaybın olamam, Rüya. Seni hak etmiyorum, hiçbir zaman da etmeyeceğim."

Konuşma burada bitmişti onun için. Bana arkasını dönmesi bir saniyesini bile almadı. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken içimde büyüyen öfkeyi kontrol etmeye çalışıyordum ancak başarısızdım. Sanki yıllardır Ardıç'ı ikna etmek için uğraşıyor gibiydim. Ona kayıtsızca yakın olduğum günleri özlüyordum. Mesafesi beni yıpratmıştı. Her seferinde yakınlaşıp onu artık ikna ettiğimi düşündüğüm anda bozguna uğramıştım ve bu çok yorucuydu.

Hüsranın getirdiği sinirle güldüm. "Sen daha iyilerine layıksın klişesi, demek buralara kadar düştük." Dolan gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve Ardıç bana arkasını dönmüş olsa dahi bakışlarımı ona diktim. "Dürüstçe beni sevmediğini söyle işte, olsun bitsin. Ben de bu ısrara bir son vereyim."

Ardıç'ın adımları o anda durdu. "Hadi!" diye ısrar ettim. "Beni sevmediğini söyle, Ardıç. Söyle ki ikimiz de kurtulalım."

Bir hışımla arkasını döndüğünde, "Söylesene!" diye bağırdım. "Bunun üstesinden gelebilirim, korkma. Çıkar hadi ağzındaki baklayı. *Seni sevmiyorum Rüya* de. Hadi!"

Aramızda açılan mesafeyi iki büyük adımla kapatarak bir anda dibimde bitti. Kesilen nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Ardıç yüzüme doğru eğilip, "Seni sevmemek mi?" diye sordu sanki bu cümlenin ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi.

"Ben seni on beş sene boyunca burada gizliden gizliye büyüttüm," dedi göğsünü işaret ederek. "Sevginin ne olduğunu bile bilmezken seni ölümüne sevdim, Rüya. *On. Beş. Sene.* Ulan bir sene eksik sevsem... hatta ne bir senesi, bir gün eksik sevsem seni şurada kendimi kollarına bırakırdım. Sonunda seni kıracağımı bile bile sana teslim olurdum ama bunu yapamıyorum. Seni üzdüğüm için yok olmak istiyorum ama daha çok üzülürsün diye kalmaya devam ediyorum. İsmine aşk de, sevgi de, ne dersen de! Benim için bu kelimelerin bir anlamı yok. Benim için sadece sen varsın. Sana hissettiklerim var. O yüzden sakın..." Başını iki yana salladı. "Sakın benden, seni sevmediğimi söylememi isteme."

Ardıç'ın ani ve çaresiz itirafıyla donakalırken şaşkınlıktan aralanmış dudaklarımla ona bakmaya devam ettim. Sertçe yutkundu. Zaman zaman ufak hareketlerle bana olan ilgisini dışarıya taşımıştı ancak duygularının bu kadar derin olduğundan habersizdim. Beni sevdiğini düşünmüştüm ama *böylesine* bir sevgiyi ben hayal edemezdim.

"Ardıç..." diyen fısıltım çalan bir telefonun sesine karıştığında, Ardıç hızlıca ceketine uzandı ve cebinden telefonunu alarak ekrana baktı. Bir saniyelik tereddüdün ardından telefonu açarak kulağına götürdü. İtirafı onun için de ani olmuştu, belli ki telefonun çalmasını bir kaçış olarak kullanacaktı.

Dikkatle Ardıç'ın yüzünden geçen ifadeleri izlerken, halihazırda donuk olan yüz ifadesi karşı taraf her ne söylemişse buz kesti. Bakışları boşluğa dikildiğinde zorlukla yutkunduğunu gördüm. "Anladım," dedi ve telefonu kapattı.

"Ne oldu?" diye sordum korkuyla. Yüz ifadesi hiç hayra alamet değildi. Kötü bir şey olmuştu. Ardıç kötü bir haber almıştı.

"Hastaneden aradılar. O kadın..." dedi Ardıç. Ağzında kötü bir tat varmış gibi yüzünü buruşturdu ve başını eğerek sözlerinin devamını getirdi. "Annem... ölmüş."

ARDIÇ

Bir yandan arabayı sürerken diğer yandan Çınar'ı aramaya devam ediyordum. Cevapsız kalan kaçıncı çağrım olduğunu saymayı bırakmıştım artık. Çınar kayıptı ve ona ulaşamadığım dakikalar uzadıkça aklıma kötü düşünceler geliyordu.

Hastaneden bir görevliye o kadının durumuyla ilgili bir gelişme olursa haber vermesi için numaramı vermiştim. Böyle bir durumda Çınar'ın yanında olmam gerekirdi ancak o kadının ölüm haberiyle beraber Çınar'ın da ortalıkta olmadığı haberini almıştım. Nerede, ne halde olduğuna dair hiçbir bilgimin olmaması boğazımın düğüm düğüm olmasına neden oluyordu.

"Ardıç?"

Rüya'nın sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Bu arabada, hemen yan koltuğumdaydı. Evden çıktığımda beni yalnız bırakmamıştı. "Efendim?" dedim sesim ruhtan uzaktı. Ben ruhumdan uzaktım.

"Sıla'yı aramamı ister misin? Çınar'la yakınlardı."

Bakışlarım saniyelik bir şekilde Rüya'ya döndüğünde burukça gülümseyip telefonunu çıkardı. Sıla'yı aramak üzereyken, "Gaye," dedim. Rüya şaşkınca başını kaldırdı ve bana baktı. Gözlerimi yoldan ayırmadan sözlerime devam ettim. "Gaye'yi ara."

"Gaye mi? Ama Sıla daha yakın Çınar'la. Gaye-"

"Dediğimi yap," diyerek kestirip attım. Rüya'nın aklının karıştığını hissetsem de söylediğimi yapıp Gaye'yi aradı ve telefonu hoparlöre verdi. Telefon açıldığında Gaye'nin, "Rüya?" diyen sesini duydum. Ağlamış mıydı? Sesi titrek geliyordu.

"Gaye bir şey soracaktım. Çınar bugün hiç-"

"Bir şey mi oldu ona? Bir saat önce aradı beni, saçma sapan cümleler kurdu. Yok bu son konuşmamızmış, kendime iyi bakmalıymışım falan... Kendine bir şey yapacak diye korkuyorum." Ani bir frenle arabayı durdurup Rüya'nın elindeki telefonu aldım ve kulağıma yasladım. "Gaye, Çınar nasıl bir yerden aradı seni?"

"Ardıç?" diye şaşkınca sordu Gaye. "Evet benim," dedim hızlıca. "Şimdi söyle bana. Çınar seni nasıl bir yerden aradı?"

"Bilmiyorum, çok dikkat edemedim. Gürültülü bir yerdi."

"Gürültülü," diyerek tekrar ettim onu. Arabayı yeniden çalıştırdım. Gözlerimi kısarak yola bakarken Gaye onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Evet, bağrışma sesleri vardı sanki. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bir tahminim var," dedim zorlukla. Hem onu tahmin ettiğim yerde bulmak istiyor hem de oraya gitmiş olmasını istemiyordum. "Bulacağım onu, sen sakın merak etme."

"Bulacak mısın?"

"Bulacağım, ne pahasına olursa olsun Çınar'ı bulacağım. Söz veriyorum."

Telefonu kapatarak yeniden Rüya'ya uzattığımda, kafası karışmış bir şekilde telefonunu eline aldı. Aklında soru işaretleri olduğunu biliyordum ancak hiçbirini sormadı. Ona anlatmadığım çok fazla şey birikmişti ve şimdi bunları konuşacak halde değildim.

O kadın ölmüştü. Çınar kayıptı. Gaye'yi arayıp onunla bir nevi vedalaşmıştı. *Siktir.* Gaye'ye veda etmişti. Kendine bir şey yapacak olmasından korkuyordum. Ona yine geç kalmaktan korkuyordum. Kardeşime çok geç kalmıştım. İkisine de çok geç kalmıştım. Aptal gibi Gaye'ye abilik yapmak için Çınar'ı beklemiştim. Halbuki Gaye'yle birlik olup Çınar'ı ikna edebilirdim. Bana taş duvar olsa da Gaye'ye kıyamazdı.

Ben koca bir aptaldım ve kesinlikle berbat bir abiydim.

Aklımdaki düşünceler beni birer birer felakete sürüklerken arabayı o izbe yerin yakınında durdurdum. Motoru kapatıp kapıyı açtığımda Rüya'nın da kapısına uzandığını görüp, "Sen arabada kalsan daha iyi olur," dedim.

"Neresi ki burası?"

"Yasadışı dövüşlerin yapıldığı bir yer."

"Çınar da-"

"Burada dövüşüyor, evet." Çenemle kapıyı işaret ettim. "Kapat kapını hadi."

Uyarmama rağmen peşimden inip bana yaklaştı ve koluma girdi. Etrafına inceleyen bakışlar atarken, "Yanından ayrılmazsam bir şey olmaz," diye mırıldandı. İtiraz etmedim. Yanımda olması bir şekilde bu durumla başa çıkmama yardımcı oluyordu.

Beraber yasadışı dövüşlerin yapıldığı mekâna girdiğimizde gördüğüm ilk şey kandı. Bizim ringde uyduğumuz kurallar burada yoktu. Dövüşçüler tamamen serbestti. Birbirlerinin istedikleri noktalarına vurabiliyorlar, ortaya bolca kan döküyorlardı.

Kalabalığın içinde Çınar'ı ararken gözlerim bir an için kafese kaydı ve onu gördüm. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Kaşı patlamış, kan şakağından aşağı doğru akmıştı. Gevşek bir şekilde yumruk yaptığı ellerini yüzünün

hizasında kaldırmış olsa da kendisini savunmuyordu. Karşısındaki adamdan bir yumruk yediğinde geriye doğru sendeledi, hızlıca dengesini kurdu ancak karşılık vermedi.

Aklımdaki düşüncenin yanlış olduğunu kanıtlama ihtiyacıyla Çınar'ın karşısındaki adama baktım. Adamın suratında tek bir çizik bile yoktu. Düşüncem yanlış *değildi*. Çınar ringe dövüşmek için çıkmamıştı. Kendini savunur gibi yapıyor ancak yediği yumrukları kolayca engelleyebilecek olmasına rağmen bunu yapmıyordu.

Bu düşünce beni harekete geçirdi ve insan kalabalığını hızlıca yarıp kafesin önündeki adamın yanına geldim. "Aç şu kapıyı."

"Dövüş bitmeden olmaz," dedi adam pişkin bir ifadeyle. Yakasından tutup kafesin dış yüzeyine sertçe yapıştırdım. "Aç ulan şu kapıyı!"

Karşımdaki adamın yüzü korkudan bembeyaz olurken kafasını aşağı yukarı doğru salladı. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ancak delirmenin eşiğindeydim. Yanlış bir şey yapmadan adamın yakasını bıraktım. Hızlı bir şekilde kafesin kapısını açtı. İçeriye dalıp tek elimi kardeşime yeni bir yumruk savurmak üzere olan adamın göğsüne yerleştirdim.

Adamı geride tutarken, "Bu dövüş burada bitti," dedim kesin bir tonlamayla. Bakışlarımı Çınar'ın yüzüne çevirdim. Yediği yumruklardan gözlerini zor açıyordu ancak oradaki nefret yine de görülebilecek düzeydeydi. Bana olan öfkesini umursamayıp parmaklarımı dirseğine sardım ve Çınar'ı sürükleyerek o kafesin içinden çıkardım.

"Bırak ulan kolumu," dedi Çınar homurdanarak. Dinlemedim. Onu canlı bir şekilde bulabildiğim için bir nebze de olsa rahatlamıştım. Çınar'ın canının hem fiziksel hem de ruhsal anlamda yandığını biliyordum ancak yine de nefes alıp veriyordu. Neler geçmişti aklımdan... Canına kıyacağını düşünmüştüm ve ringdeki haline bakılırsa amacı da buydu.

Rüya'yla göz göze geldiğimizde dikildiği noktada hareketlendi. Çınar'ı tüm karşı koymalarına rağmen dışarıya çıkardım. Çınar kolunu parmaklarımın arasından kurtarıp geriye doğru birkaç adım attı. "Ne işin var senin burada? Niye geldin?"

Korkmuş olmanın getirdiği öfkeyi daha fazla geride tutamadım. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? Öldürtecektin kendini geri zekâlı!"

"Sen beni kurtardığını mı sanıyorsun?" dedi Çınar hiddetle. "Ne kahramansın ama. Mahvettin ulan her şeyi!"

"Öyle mi?" diye sordum. "Seni kendini öldürtmekten kurtardığım için mi mahvettim her şeyi?"

"Sen beni kurtarmadın." Çınar başını hızlıca iki yana salladı. "Ölüp her şeyden kurtulma imkânım vardı ve sen bunu mahvettin. Eğer ölseydim-"

Gözleri dolduğu için sözlerine devam edemedi. Çenesini sıkarak bakışlarını kaçırdı. "Nefret ediyorum senden," dediğinde sesi iğrenir bir tonda çıkıyordu.

"Öyle mi?" diye sordum tekrardan.

"Öyle!"

Birkaç saniye yüzünde gezdirdim bakışlarımı. Berbat bir haldeydi. Yaralıydı, bana olan tüm kızgınlığını ve kırgınlığını kusmaya muhtaçtı. Benimle ilgili olmayanları da dışarıya dökmesine ihtiyacı vardı. "Madem benden bu kadar nefret ediyorsun," dedikten sonra ceketimi çıkararak yere fırlattım ve kollarımı iki yana açtım. "Hadi, gel de sinirini çıkar."

Çınar'ın kaşları çatıldı. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Benden nefret ediyorsun veya bana öfkelisin, neyse ne. Her şeyin sinirini çıkar işte benden. Çıkar ki konuşabilelim." Ellerimi arkamda birleştirdim. "Sana karşılık vermeyeceğim."

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok," dedi Çınar dişlerinin arasından. "Bu abilik taslamalarından da bıktım usandım."

"Tamam, bunun da sinirini çıkarabilirsin."

"Siktir git!" diye bağırdı Çınar. Hiç etkilenmeyerek karşısında dikilmeye devam ederken, Çınar'ın öfkeyle soluduğunu gördüm. Gözlerindeki ilk kalkan o anda indiğinde yüzüme sert bir yumruk geçirdi. Yerimden oynamamış olsam da başım yana doğru döndü.

"Defol git hayatımdan! Her şeyi mahvettin!" Beni ittiğinde bir adım geriledim. "Beni kurtarmadın sen! Ölme hakkımı bile aldın elimden, anladın mı? Ben bu hayatı yaşayıp ne yapacağım, ha? Her saniye daha da boktan hissedeyim diye mi çekip aldın beni oradan? Niye lan! Niye!"

Suratıma bir yumruk daha geçirdi. Ağzımın içinde biriken kanı yere tükürüp başımı kaldırarak Çınar'ın gözlerine baktım. Yakamı sertçe kavradı. "Ulan benim annem öldü!" Dişlerini sıktı, gözleri dolu doluydu. İlk yaş yanağına döküldüğünde, "Annem öldü benim," diye tekrar etti cümlesini. Sesi eskisi kadar hiddetli çıkmıyordu. Yakamı kavrayan elleri yavaşça gevşedi. "Kimsem kalmadı artık," dediğinde fısıldıyordu.

"Ben varım." Çınar'ın ensesini kavrayarak başını göğsüme bastırdım. Çınar hıçkırarak ağlamaya başladı. Çenemi saçlarının üzerine yaslayıp diğer kolumla da kardeşimi sıkıca sardım. "Ben buradayım," dedim. Saçlarına derin bir öpücük bıraktım. "Duydun mu beni? Ben buradayım, Çınar. Abin burada." Çınar sarsılarak ağlamaya devam ederken dişlerimi sıktım. "Artık hiç yalnız kalmayacaksın, tamam mı? Yalnız bırakmayacağım seni. Hep yanında olacağım." Kardeşimin saçlarını usul usul okşadım. "Abin hep yanında olacak."

Sözlerim Çınar'ın üzerinde hiç beklemediğim bir etki yaptı. Duyduklarıyla aniden ağlamayı kesti ve beni ittirerek benden uzaklaştı. Yaşlarla dolu gözleri öfkeyle kaplanırken, "Hayır," dedi dişlerinin arasından. "Yalanlarına inanmayacak kadar büyüdüm artık."

"Çınar-"

"Seni istemiyorum, anlıyor musun? Sefaletten sürünsem dahi senin yardımını istemem. İğrenç adamın tekisin."

"Neden?" diye sordum. "Neden bu kadar çok nefret ediyorsun benden?"

"Neden mi?" Çınar sinirle güldü. "Çünkü her şeyin suçlusu olarak gördüğün insanlardan farksızsın da ondan!"

Sözleri kalbime bir bıçak misali saplandı. Çenemi sıkarak, "Ben hiçbir zaman onlar kadar kötü olmadım," dedim. "Küçücük bir çocuğu ölüme terk edecek kadar-"

"Evet oldun." Çınar yüzünü buruşturup, "Sen de en az onlar kadar kötüsün," dedi. "Hatta sen onlardan daha kötüsün çünkü beni her zaman yanımda olacağına inandırmıştın."

"Çocuktum, Çınar. Elimde değildi, evden kovulmuştum. Ne yapmamı bekliyordun? O halde geri dönmeye çalışsam sana bir faydam olmayacaktı. Belki ben olmazsam huzur içinde yaşar gidersiniz diye düşündüm. Aklım öbür türlüsüne kesmedi. Kesmeye başladığında, kendi paramı kazanmaya başladığımda seni yanıma almak için geri döndüm ama beni kovdun. İstemedin. Benden çoktan nefret etmeye başlamıştın."

"Benim derdim senin evden kovulman mı sanıyorsun? Bu yüzden seni hiçbir zaman suçlamadım."

"O zaman derdin ne, Çınar? Neden bana bu kadar öfkelisin?"

"Çünkü beni yalnız bıraktın!" diye bağırdı Çınar. "Beni ölüme terk ettin. Yalvardım ulan ben sana. Gel diye yalvardım ama sen-"

"Sen neden bahsediyorsun?" diyerek Çınar'ın sözlerini kestim. 'Ne ölüme terk etmesi?"

"Geçirdiğin beyin sarsıntısı hafıza kaybı da yapmış anlaşılan. Ya da hatırlayacak kadar umursamadın beni."

"Çınar," dedim sabırsız bir şekilde. "Neden bahsediyorsun?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ne demek neden bahsediyorum? Ne biçim abisin ulan sen? Başımdan neler geçtiğini bal gibi de biliyorsun!"

"Hayır," diyerek kardeşime doğru bir adım attım. "Bilmiyorum."

"Kanserdim. Ölüm döşeğindeydim. Korkuyordum ve aptal bir çocuktum. Tek istediğim seni son bir kez bile olsa yanımda görmekti ama sen gelmedin."

Duyduklarımın şokuyla sarsılırken Çınar'a öylece baktım. Doğru mu duymuştum? Emin olmak için başımı Rüya'ya çevirdim. Biz konuşurken hiç sesini çıkarmamıştı. Göz göze geldiğimizde elini dudaklarının üzerine kapattığını gördüm. Duyduklarından dolayı o da şaşkındı. Şaşıracağı şeyler duymuştu.

Yanlış anlamamıştım. Çınar çocukken kanserdi. "Bilmiyordum," dedim kendime geldiğim ilk anda. "Kanser olduğunu bilmiyordum, Çınar. Ölüm döşeğinde olduğunu bilmiyordum."

"Nasıl bilmiyordun lan? Aradım seni. *Abi çok korkuyorum ne olur gel* diye yalvardım. Ya sen? Sen ne yaptın?" Çınar sinirle çenesini sıktı. "Telefonu suratıma kapattın!"

"Çınar hayır..." Gayriihtiyarı bir şekilde kafamı iki yana salladım. Tam anlamıyla kendime gelemiyordum. "Hiçbir şeyden haberim yoktu."

"Yalan söylüyorsun."

"Beni aradığına emin misin?"

"Senin sesindi," dedi Çınar acıyla. "Bir kere de aramadım ben seni. Belki ilkinde sesimi duymamışsındır diye daha yüksek sesle, halimin izin verdiğince konuştum. Sırf seni son bir kez görebilmek için ama umursamadın bile."

"Çınar eğer sen gerçekten de bana bunları söylemiş olsaydın, ben biliyor olsaydım sen *gel* demeden gelirdim."

"Kafadan mı uyduruyorum bunları? Onu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Böyle bir şey yaşanmadığını söylemeye çalışıyorum," dedim sakince. "Yaşansaydı hatırlardım. Eğer sen beni aramış olsaydın ben gelirdim."

"Ben zaten seni aradım ama sen gelmedin."

"Ne zaman oldu bunlar?" Rüya'nın aramıza giren sesiyle bakışlarımızı ona çevirdik. Çınar omuzlarını silkerek, "Sekiz yaşındaydım," dedi.

"Ardıç'ın numarasını nereden bulmuştun?"

"Babama söylemiştim, o bulmuştu." Rüya'nın imalı bakışlarıyla Çınar çenesini sıkarak, "Hayır," dedi. "Abimin... Ardıç'ın sesiydi. Bundan eminim."

"Gerçekten emin misin?"

"Evet," dedi sertçe. "Eminim."

"Ardıç'ın numarasını baban buldu yani. Peki onu sen mi aradın, yoksa baban arayıp telefonu sana mı verdi?"

"Bunun ne önemi var?" diye sordu. "Sonuçta gelmedi."

Rüya'nın bakışları gözlerime döndü. "Ardıç hatırlıyor musun bilmiyorum ama bir gün birisi devamlı seni arayıp durmuştu. Telefonu açıyordun, yeterince bekledikten sonra karşı taraftan hiçbir ses gelmeyince de kapatıyordun."

Kaşlarım çatılırken o günü hatırlamaya çalıştım. Çınar'ın da anlattıkları üstüne eklenince aklım düğüm düğüm olmuştu. Kanserdi, beni arayıp çağırdığını söylüyordu. Telefonu suratına kapattığımı iddia ediyordu ama böyle bir şey benim açımdan hiç yaşanmamıştı. Rüya'nın bahsettiği gün ise...

Yaşadığım aydınlanmayla bakışlarımı hızlıca Çınar'a çevirdim. "Seni sessize almış," dedim nefretle.

Çınar'ın yüz ifadesi değişirken, "Hayır," diye mırıldandı. "Bunu yapmış olamaz." Kafasını hızlıca iki yana salladı. "Bakma bana öyle! Dünyanın en iyi babası olmadığını ben de biliyorum ama bu kadarını da yapmaz." Geriye doğru bir adım attı. Titreyen ellerini yumruk haline getirip sıkarken, "Ölüm döşeğindeki oğlunun son isteğini geri çevirmez," dedi neredeyse fısıltıyla.

"Çınar," dedikten sonra aramızda açılan mesafeyi birkaç büyük adımda kapattım. "Eğer senin hasta olduğuna dair en ufak bir fikrim olsaydı... Eğer sen bana *gel* deseydin ve ben bunu duysaydım işin sonunda öleceğimi bilsem dahi gelirdim. Anlıyor musun? Bir Allah'ın kulu da durduramazdı beni. Gelirdim."

"Hayır," dedi Çınar. Kafasını iki yana sallamaya devam ederken yüzüme bakamıyordu. Yıllardır hissettiği her şey bir yalandan ibaretti. Yüzünü buruşturdu. "Aradı seni, sesini duydum. Birkaç kere arattım ona." Elini saçlarından geçirdi. "Sen gelmeyince ağladım. Beni teselli etti! *Seni umursamayan abin için ağlama* dedi. Bana ilk kez orada sarıldı. Yalan olamaz."

Bu cümleleri kurarken bilerek yüzüme bakmıyordu çünkü gözlerimden gerçeği göreceğini biliyordu. "Çınar..." dedim. Korkarak yüzüme baktı ve gerçekleri gördü. Hasta olduğunu, ölüm döşeğindeyken beni aradığını ve gelmemi istediğini bilmediğimi gördü.

"Hayır ya," dedi Çınar kısık çıkan sesiyle. "Bunu bana yapmış olamaz."

"Yaptı," dedim. Elimi ona doğru uzattım ama geri çekildi.

"Hayır!" Şiddetle başını iki yana salladı. Bunu kabullenmek istemediğini yüzünde görüyordum. Hayatında tutunduğu tek gerçek, bana olan nefretiydi. Ölüm döşeğindeyken yanına gitmediğim için bana kırgındı. Bu yüzden bana öfkelenmişti ve onun için geri döndüğümde bu yüzden beni kovmuştu.

"Her şey bir hiç uğruna olamaz." Sertçe yutkundu. "Babam bana bunu yapmış olamaz."

Yumruklarını sıkarak bir hışımla arkasını döndüğünde peşinden gitmeye başladım. "Çınar bekle! Nereye gidiyorsun?"

"Gelme peşimden! Bunun hesabını ona soracağım!"

Öfkesi tehlikeli bir silahtı ve Çınar namlunun ucunda olduğundan habersizdi. Gözünü bürüyen hırsın onu dönülmez bir yola sürüklemesinden

korkuyordum. Peşinden gitmeyi bir an için bırakmadım. Ana yola çıktığında, "Bekle!" diye bağırdım arkasından. Hızlıydı. Birkaç kere kolundan tutmaya çalışmış olsam da kafeste dövüşürken yara almıştı ve sıkı tutarak canını yakmak istemiyordum. Bu yüzden elimden kolayca kaçıyordu.

"Bırak beni dedim sana! Gelme peşimden!"

Gözümü alan farlarla kafamı o yöne çevirdiğimde yolun ucundan hızlıca gelen arabayı gördüm. "Çınar!" dedim bağırarak. Beni duymadı. Küfrederek yola atladım ve yolun ortasında hızlı adımlarla yürüyen kardeşime ulaşmaya çalıştım.

"Ardıç dur!" diye arkamdan bağırdı Rüya. Durmayıp elimi Çınar'a uzattım. Bu kez canını yakacak olmak umurumda değildi. O kolundan sıkıca tutacak, onu evime sürükleyerek götürecektim.

Kulaklarıma keskin bir fren sesi doldu. Zaman dururken bedenimde çarpmanın acısını hissetmeyi bekledim. Öyleydi ya, araba bana çarpmış olmalıydı. Yere düşmüş müydüm? Hiçbir şey hissetmiyordum. Kulaklarımdaki boğuk bir bağırış dışında hiçbir şey yoktu. Acı çekmiyordum. Neden çekmiyordum? Araba bana çarpmamış mıydı? Eğer bana çarpmamışsa...

Gözlerimi açtığımda acı gerçek karşımdaydı. Olduğum yerde kalakaldım. "Çınar?" dedim fısıldayarak. Yerde *kanlar içerisinde* uzanıyordu. Gözlerim dehşetle açıldı. Yine korkunç kâbuslarımdan biri olmasını umut ederek birkaç kez gözlerimi kırptım ama değildi.

"Abi..." Çınar'ın zorlukla çıkan sesini duyduğumda dizlerimin üzerine çöktüm. Soğuk ellerinden birine uzanıp beni rahatlıkla görmesi için yüzüne eğildim. "Çınar buradayım. Buradayım abim."

Çınar öksürmekle nefes almak arasında bir ses çıkardığında kafamı kaldırıp Rüya'ya baktım. "Rüya ne olur," dedim titreyen bir sesle. Kendimi açıklamaktan aciz olsam da ne istediğimi anlayıp ambulans çağırdı.

"Acıyor abi... Canım çok acıyor."

"Geçecek. Sakın yorma kendini, tamam mı? Geçecek, bitecek hepsi." Aynı sözleri tekrarlayarak akıl sağlığımı korumaya çalıştım ancak Çınar saniyeler geçtikçe benden uzaklaşıyordu ve bu durumda aklımı kaybetmemek çok zordu. Kardeşimin elinin üzerine tüy hafifliğinde bir öpücük bıraktım. "Geçecek," dedim yeniden.

"Korkuyorum," dedi Çınar titreyen sesiyle. Sulanan gözlerimi kırpıştırıp, "Korkma," dedim. Gülümsemeye çalıştım. Çınar'a cesaret vermeye çalıştım ancak yüz kaslarım bana ihanet ediyordu.

"Ben buradayım abim. Bu sefer yanındayım. Olamadığım zamanlara lanet olsun, buradayım işte. Sakın korkma, tamam mı? Hem korkacak ne var ki? İyileşeceksin, Çınar." Onun acıyla şekillenmiş yüzüne bakarken,

"Aslanları düşün," dedim zorlukla. Boğazım düğüm düğümdü. "Onlar çok cesur hayvanlar, değil mi? Aslanları düşün, Çınar. Sen de bir aslansın. O yüzden korkacak hiçbir şeyin yok. Benimle kal."

Çınar'ın gözlerinin kapandığını gördüğümde, "Hayır," diye itiraz ettim. "Kapatma gözlerini, Çınar. Benimle kal. Lütfen..." Eğilip alnımı onun alnına yasladım. "Lütfen," diyerek yalvarmaya devam ettim. "Aç gözlerini abim. Biraz daha dayan. Biraz daha..."

"Abi," dedi Çınar sessizce. Başımı biraz geriye çektim ve ellerimin arasındaki elini hafifçe sıktım. "Aferin, işte böyle. Dayan tamam mı? Ben burada, senin yanındayım. Hiçbir yere bırakmıyorum seni. Korkma." Dudaklarını aralayıp konuşmaya çalıştı ancak güçlük çekiyordu. "Yorma kendini. Konuşma, hareket etme. Sadece uyanık kal, Çınar. Senden tek istediğim bu."

Ama kardeşim beni dinlemedi. "Affettim seni," dedi Çınar güçsüz bir fısıltıyla. "Affettim abi."

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Affetmedin işte. Çok eşeklik ettim ben. Beni şimdi affedemezsin. Sonra affetmen lazım. Sonra, Çınar." Çınar'ın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu ve birkaç saniye için açılan gözleri yeniden kapandı. "Çınar?" dedim sorarak. Cevap vermedi. "Aç gözlerini ne olursun."

Çınar bana çok kızgındı. Bu yüzden beni cezalandırıyor, gözlerini kapatarak endişelenmeme neden oluyordu. "Yapma, Çınar," dedim çaresizce. "Korkutma beni. Ne istersen yaparım. Sana yalvarırım aç şu gözlerini. Ne olur, özür dilerim."

Sandığımdan daha çok kızgındı, bu yüzden de özrüm bir işe yaramıyordu. "Çınar aç şu gözlerini!" diye bağırdım. "Bana istediğini yap ama bunu yapma, Çınar. Gözlerini kapatma. Lütfen... Ben..." Nefesim kesilirken hayatımda ikinci kez, "Korkuyorum," dedim. "Çok korkuyorum, Çınar. Lütfen aç gözlerini. Rüya neden açmıyor gözlerini?"

Kafamı kaldırıp Rüya'nın gözlerine baktım. Uzun uzun bakıp orada kaybolmak istediğim gözleri ilk kez umduğum sıcaklıktan uzaktı. Gözlerimi yeniden kardeşimin yüzüne çevirdim. Çınar'ın gözlerini açmadığı saniyeler uzarken aklıma bunu bana olan kızgınlığından yapmadığı düşüncesi yavaş yavaş yerleşiyordu. Kendi aklıma sinir olarak başımı iki yana salladım. "Hayır," diyerek inkâr ettim kardeşimin gözlerini kapatma nedenini. Saniyeler uzadı, inkâr kuvvetini yavaşça yitirdi ve ardından çıkan gerçek, acı bir feryat eşliğinde dudaklarımdan döküldü.

"Çınar!"

RÜYA

Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu.

Saniyeler birbirini kovalarken mutlaka bir tanesinin ayağı takılıp düşmüş olmalıydı çünkü bir ömür geçmiş gibi hissettiren bu olayların üzerinden aslında yalnızca bir saat geçmişti. Ardıç, Çınar ile yüzleşeli ve aralarındaki büyük yanlış anlaşılma ortaya çıkalı yalnızca bir saat olmuştu. İki kardeşi birbirinden ayıran o iğrenç gerçeğin üzerinden bir saat geçmişti.

Bir saat önce Çınar'a araba çarpmış ve Ardıç'ın gözü önünde bilincini yitirmişti. Ardıç'ın feryadı ile ambulansın siren sesi birbirine karışırken, Çınar hastaneye yetiştirilmiş ve acil ameliyata alınmıştı.

Bakışlarımı hastane koltuklarından birine oturmuş Ardıç'a çevirdim. Oturmayı bile çok görüyordu kendine, bu yüzden koltuğun ucundaydı. Üzerine kardeşinin kanı bulaşan ellerini birleştirmişti. Dirseklerini dizlerine yaslamış, öne doğru eğilmişti. Donuktu, hareket bile etmiyordu. Yüzü bembeyazdı ve bunun sebebi kardeşine kan vermiş olması değildi.

Son yirmi dört saat içerisinde yaşadıklarını düşündüm. Önce yıllardır çaresizce sakladığı hislerini anlık bir patlamayla açmıştı. Hemen ardından onu doğuran kadının ölüm, kardeşinin ise kayıp haberini almıştı. Kendini bırakmayı, üzülmeyi, yas tutmayı erteleyerek kardeşini bulma peşine düşmüştü. Onu bulmuş, kurtarmış ve Çınar'ın yıllardır ona neden bu kadar kırgın olduğunu öğrenmişti.

Hissetmeyi hâlâ erteliyordu.

Aslında hiçbir suçu yoktu ve Çınar da bilincini kaybetmeden önce onu affettiğini söylemişti ama bunun Ardıç için bir önemi olmadığını biliyordum. Çınar nefes almaya devam etmediği sürece onun tarafından affedilmiş olmasının bir önemi yoktu. Çünkü Çınar'a bir şey olursa Ardıç kendini asla affetmezdi.

Yaslandığım duvardan çekilip Ardıç'ın oturduğu koltuğun önünde çöktüm ve aşağıdan onun yüzüne baktım. Bir elimi Ardıç'ın birleştirdiği ellerinin üzerine koyarken yumuşacık bir sesle, "Ardıç," dedim. Soğuk bakışları gözlerimi bulduğunda içim üşüdü. "Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Yanıma oturur musun?" diye sordu Ardıç kısık bir sesle. Bu ses tonuna saatlerce ağlayabilirdim ancak çenemi sıkarak kendimi durdurdum ve

çöktüğüm yerden kalkıp Ardıç'ın yanına oturdum. Birleştirdiği ellerinden birini alıp kucağıma çekerken, iki elimle yer yer kan lekesi olan elini sıkıca tuttum.

Ardıç eliyle alnını sıvazlayarak içine derin bir nefes çekti. Konuşmuyor, tepki vermiyordu. Sadece bekliyordu. Annesini yeni kaybetmişti ve kardeşinden bir haber bekliyordu. Annesinin ölümü onun ruhunda nasıl bir yara açmıştı? Bunların hiçbirini bilmiyordum çünkü Ardıç yine içine atıyordu.

Her şeyin geçeceğini, Çınar'ın ameliyattan sağ çıkacağını ve iyileşeceğini söylemek istedim ancak sözlerin pek de bir etkisi yoktu. Sözlerin Ardıç'ı rahatlatmayacağını biliyordum. Kardeşini görene kadar rahatlamayacaktı.

"Ardıç!" Hastane koridorlarında yankılanan sesle ikimizin de bakışları sesin geldiği yöne doğru döndü. Annemle babamın geldiğini gördüğümde yüreğimin biraz olsun ferahladığını hissettim. Ardıç'ın yanında ne kadar çok kişi olursa o kadar iyiydi. Şu an desteğimize her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Annem adımlarını Ardıç'ın önünde durdurup yere çömeldi ve kollarını ona sıkıca sardı. "Oğlum benim," dedi içtenlikle. Gözlerim doldu. Ardıç tek elini yavaşça annemin sırtına koyduğunda, annem geri çekilerek Ardıç'ın yüzüne baktı. "Durumu nasıl?"

"Ameliyatta," dedi Ardıç yalnızca. Annem başka bir şey sormadı. Ardıç'ın ne kadar yorgun olduğu her halinden belliydi. Babam elini Ardıç'ın omzuna koyup desteklercesine sıktı. "Annen için... başın sağ olsun oğlum."

Ardıç önce kaşlarını çattı. Sanki duyduğu cümlelerin doğruluğunu sorguluyor gibiydi. "Dostlar sağ olsun," diye mırıldandı kısa bir süre sonra. Ellerimin arasındaki elini çekip hafifçe yutkundu. Onu dikkatle inceleyen annemin yüzüne bakarken, "Özür dilerim," dedi.

Annem, babamla saniyelik bir şekilde bakıştı. Tekrardan Ardıç'a döndüğünde, "Anlamadım, neden özür diliyorsun?" diye sordu.

"Kardeşim olduğunu sizden sakladığım için."

"Ardıç..." dedi annem fısıltıyla. "İnan bana umurumda değil. Kardeşin iyi olsun, sen iyi ol. Kalan her şey halledilir."

Ardıç başını salladı ve bakışlarını bana çevirdi. "Gaye'ye haber verdin mi?"

"Unutmuşum," dedim utançla. Öyle aceleyle hastaneye gelmiştik ki annemlere haber verdikten sonra telefonumu elime dahi almamıştım. Gaye endişeden kafayı yemiş olmalıydı. Hele ki Çınar'la yaptığı telefon konuşmasından sonra...

Hızlıca rehberime girip Gaye'yi arayacağım sırada Ardıç telefonuma uzandı. "Benim konuşmam daha doğru olur," dedi. Kafam karışsa da telefonumu ona verdim. Ardıç, Gaye'yi arayıp telefonu kulağına yasladı.

Telefonu saniyesinde açan Gaye, "Rüya? Ne oldu?" diye sordu hızlıca. Ardıç telefonu benim tarafımdaki kulağına yasladığından Gaye'nin sesini net bir şekilde duyabiliyordum. Boğazını temizleyerek, "Benim," dedi.

"Ardıç?" Gaye'nin sesi çok güçsüz çıkıyordu. Ağlamaktan helak olduğunu anlamak için onu görmeye gerek yoktu. "Buldun mu Çınar'ı?"

"Buldum," dedi Ardıç sadece. Sertçe yutkundu. Sözlerine devam etmek için cesaret topladığını gördüm ancak Gaye'nin beklemeye niyeti yoktu. "Versene o geri zekâlıyı telefona. Onu bir güzel paralayacağım."

Gözlerimi sıkı bir şekilde yumdum. Gaye'nin kurduğu cümle benim bile içime oturmuşken Ardıç'ı tahmin edemiyordum. Telefonu Çınar'a veremezdi çünkü Çınar şu anda... "Çınar bir kaza geçirdi, Gaye." Ardıç bakışlarını yere çevirdi. "Şu an hastanede, ameliyatta."

Soğukkanlılığına rağmen canının nasıl yandığını gözlerinden okuyabiliyordum. Ardıç her acıda kendini dik durmaya zorlardı. Sanki o insan değildi. Ağlayamaz, acı çekemez, çekiyorsa dahi bunu yansıtamazdı. Babaannesinin cenazesinde bile ağlamamıştı Ardıç. Muhtemelen yalnız kaldığında gözyaşlarına dökülmeleri için izin vermişti ancak cenaze boyunca gözünden tek bir yaş akmamıştı. Böyle bir durumda ben kendimi tutamazdım. Tutmak da istemezdim. Çok yorucu olmalıydı.

Ardıç da çok yorulmuştu.

Gaye'nin, "Hayır," diyen sesini duyduğumda Ardıç'ın yüzüne baktım. Başını önüne eğip çenesini sıktı. Aklını okuyamasam da ne düşündüğünü öyle iyi biliyordum ki. Yine kendine yükleniyordu.

Gaye boğazını temizleyerek, "Hangi hastanedesiniz?" diye sordu. Ardıç bulunduğumuz hastanenin adını verdi ve telefonu kapattılar. Yüzüme bakmadan telefonumu tekrardan bana uzattığında elinden aldım. Ardıç iki elini birbirine kenetleyip, başı önüne düşmüş bir halde yere bakmaya devam etti.

"Çınar!"

Başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimde gördüğüm adamla kalakaldım. Bu adam, Ardıç'ın kavga ettiği adamdı. Ona şiddet uygulayan, çocukluğunu zehir eden ve onu evden atan adamdı. Çınar'la arasındaki yanlış anlaşılmanın sebebi olan adamdı.

Korkarak bakışlarımı Ardıç'a döndürdüğümde kaskatı kesildiğini gördüm. Başını oldukça yavaş bir şekilde sesin geldiği yöne çevirdi. Öylece baktı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu ki bu fazlasıyla korkutucuydu.

Ardıç'ın yüzündeki ifadesizlik yavaşça kayboldu. Gözlerinden geçen karanlık bakışı görmemle yerinden hızla kalkması bir oldu. Bir hışımla adama doğru yürürken, adam daha fark edemeden onu yakasından tutarak kaldırdı ve hastane duvarına sertçe yapıştırdı.

"Ardıç!" diye bağırıp yerimden kalktım. Annem beni tutup Ardıç'ın yanına gitmeme engel olurken, babam Ardıç'a doğru ilerledi.

"Sen buraya hangi yüzle geliyorsun lan!" Ardıç'ın gür sesi koridorda yankılandı. Adamın yakasını bırakıp suratına bir yumruk geçireceği sırada çığlık atmamak için elimi dudaklarımın üzerine kapattım. Babam tam zamanında yetişerek elini Ardıç'ın göğsüne yerleştirdi ve onu yavaşça geriye itti. Diğer eliyle de Ardıç'ın üvey babası olacak o pisliği tutuyordu. "Sakin ol, Ardıç," dedi babam yavaşça. "Burası bir hastane."

"Doğru diyorsunuz." Ardıç, babamın onu tutan elinden kurtulup yeniden üvey babasına nefretle baktı. "Bu şerefsiz piçi dışarıda gebertmeliyim."

Normal şartlarda asla annemle babamın yanında küfürlü konuşmazdı ancak öfkeden gözü öyle bir dönmüştü ki kendini kontrol edebilecek durumda değildi. Annem devreye girerek Ardıç'ın kolunu tuttu ve adama dalmasına engel oldu. Babam ise karşısındaki adama kaşlarını çatarak bakıyordu. "Lütfen burayı terk edin," dedi sakince.

"Siz de kim oluyorsunuz? Çınar benim oğlum. Onu görmeme engel olamazsınız."

"Senin babalığın oğlun ölüm döşeğindeyken neredeydi? Onun son isteğini yerine getirmeyip bir de üstüne kalbini kırarken neredeydi ulan babalığın? Senin yüzünden kardeşim bana düşman oldu!"

"Onu bırakıp giden sendin, umurunda olsaydı ondan haber alır ve hasta olduğunu öğrenirdin. Kendi ilgisizliğinin suçunu bana mı atıyorsun?"

"Lan seni var ya..." Ardıç tekrardan üvey babasına dalacağı sırada, babam aralarına girerek Ardıç'ın ensesini kavradı ve hafifçe sıktı. "Değmez," dedi sadece. "Burada otur ve kardeşinden haber bekle. Ben çöpü dışarıya çıkarıp geliyorum."

Ardından o adamın kolunu tuttu ve hızlı adımlarla onu dışarı sürüklemeye başladı. Keskin bir sessizlik ortama hâkim olurken, Ardıç'ın öfkeli solukları usulca yavaşladı ve sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapattı. Biraz daha sakinleşmiş olmasına rağmen hâlâ gergindi. Ona dokunmuyor ancak gerginliğini somut bir şeymiş gibi hissediyordum.

Yanına gidip ben de sırtımı duvara yasladım. "Ellerini yıkamak ister misin?" diye sordum. Ardıç gözlerini açarak başını bana doğru çevirdi. Bakışları ellerine düştüğünde çenesini sıktığını gördüm. Kardeşinden kalan

son şey, elinin üstündeki kan lekeleri olabilirdi. Belki de Ardıç bu yüzden geldiğimizden beri ellerini yıkamıyordu ama eline yapışan kan lekesi, her gördüğünde kötü hissettirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Ardıç gözlerini sıkıca yumup açarak bana onay verdiğinde beraber koridordaki lavaboya doğru ilerledik. Kapıyı açtıktan sonra içeriye girdi. Kapıyı kapatmamıştı, o kapının ardında tek başına olmayı istemiyordu. Gözlerime baktı sessizce. Bakışlarımı bir an bile üzerinden çekmeden ona karşılık verdim.

En sonunda derin bir nefes alarak musluğu açtı ve ellerini dikkatle yıkamaya başladı. Kurumuş kan lekeleri suya karışıyordu. Ardıç avucunun ortasındaki lekeyi çıkarabilmek için eline biraz daha sabun sıktı. "Bir, iki," dediğini duydum. "Çıkmıyor." Solukları hızlandı. "Çıkmıyor. Burada kaldı." Yine iki pompa sabun sıktığında içeriye adım atıp Ardıç'ın ellerini tuttum. "Bana bırak."

Ardıç çenesini sıksa da söylediğimi yapıp ellerini bana bıraktı. Suyu biraz daha sıcağa çevirdim ve Ardıç'ın ellerini sabunladım. "Soğuk suya alışık olduğunu biliyorum," dedim mırıldanarak. "Sana daha iyi geldiğini düşünüyor olabilirsin ama bezen..." Çıkmayan kan lekesi, sıcak suyun altında yavaşça lavaboya doğru süzüldü. "Sıcağı tercih etmeyi de bilmen gerek."

Ardıç soğuk bir duvardı. Donarak ölmenin eşiğinden dönmüş ancak bir parçasını o günde bırakmıştı. Onunla ilgili her şey soğuktu. Sıcağı sıcağına yaşadığı hiçbir şey yoktu. Donuktu. En kritik anlarda dahi donuktu.

Musluğu kapatarak sözlerimin gitmesini istediğim yere ulaşıp ulaşmadığını görmek için Ardıç'ın yüzüne baktım. Onun da bakışları bendeydi. "Ya tekrar üşürsem?" diye sordu.

"Üşüyebilirsin," dedim. Üşümeliydi. Bir sarılmanın ne kadar sıcak olabileceğini insan üşüyünce fark ederdi. "Etrafını sarar, seni ısıtırız. Yalnız değilsin, Ardıç."

Kâğıt havlularla Ardıç'ın ıslak ellerini özenle kuruladım. Ben bunu yaparken bakışlarını bir an bile yüzümden ayırmıyordu. İşim bittiğinde kafamı kaldırarak gözlerinin içine baktım. Hiçbir şey söylemedik. Yine de kısacık bakışmamız ağır sözler ve hislerle doluydu.

Geri döndüğümüzde sancılı bekleyiş kaldığı yerden devam ediyordu. Çınar hâlâ ameliyattaydı ve ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Sadece birinin çıkıp bize Çınar'ın ameliyatının güzel gittiğini ve iyileşeceğini söylemesini umuyordum.

Koridorda duyduğum konuşma sesleriyle odağım dağılırken başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Gaye yanında Sıla ve ailesiyle beraber bize doğru geliyordu. Koşturan adımları, bakışlarının Ardıç'a kaymasıyla önce yavaşladı

sonra durdu. Ardıç üstündeki bakışları hissetmiş gibi başını yerden kaldırdığında direkt olarak Gaye'nin bulunduğu noktaya baktı.

Onu görmesiyle ayağa kalkması birdi. Gaye'nin duraksayan adımları, Ardıç'ın ayağa kalkmasıyla hızlandı ve adımlarını hemen önünde durdurup yüzüne baktı. "Abim nasıl?"

Duyduğum soruyla afalladım. Gaye, Çınar'ın durumunu sorarken *abim* mi demişti yoksa ben mi yanlış duymuştum? Bakışlarımı önce anneme sonra babama çevirdim. İkisi de en az benim kadar şaşkındı. Doğru duymuş olmalıydım ama anlamıyordum. Gaye, Çınar'dan *abim* diye bahsetmezdi. Çınar ondan iki yaş büyüktü ancak ona ismiyle hitap ederdi.

Beynimdeki çarklar yavaşça çalışırken bir de Gaye'nin arkasında kalan ailesine baktım. İmalı gözleri Ardıç'ın üzerindeydi. O anda her şey yerine oturdu. Ardıç'ın benden Gaye'yi aramamı istemesi, aralarında geçen tuhaf konuşma...

Gaye, Çınar'ın kardeşiydi. Bu yüzden ondan *abim* diye bahsediyordu. Ve Gaye, aynı zamanda Ardıç'ın da kardeşiydi.

"Ameliyattan çıkmasını bekliyoruz," diyen Ardıç'la dikkatimi ona verdim. Kardeşinin yüzüne bakmakta zorlanıyordu. Telefonda konuşurken ona Çınar'ı bulacağına dair verdiği sözü hatırladım. O sözü tutamamış olmanın ağırlığı vardı üzerinde. Bir yandan da Gaye'ye nasıl davranacağını, onunla nasıl konuşacağını bilemediğini görüyordum.

Gaye de onunla aynı durumdaydı. Ardıç'a bakan gözleri tereddütlüydü. "Ne kadar oldu ameliyata gireli?"

"İki saat olmuştur, bilmiyorum." Ardıç yorgunca iç geçirip Gaye'nin gözlerine baktı. "Çınar seni arayıp ne söyledi tam olarak?"

"Kendime iyi bakmamı söyledi."

"Başka? Neden seninle böyle konuştuğunu da söyledi mi?"

"Hayır," dedi Gaye. Gözlerine korkulu bir ifade yerleşti. "Ne oldu?"

Ardıç sertçe yutkundu. Onları doğuran kadının öldüğü haberini vermek ona kalmıştı. "Çınar'ın annesinin durumunu biliyorsun," diyerek söze başladığı anda Gaye anladı ve yüzü bembeyaz oldu.

"Öldü mü?" diye sordu. Ardıç başını salladı. Gaye'nin ailesi hemen kızlarının yanına gelip ellerini omuzlarına yerleştirdiler. Hissettiği karmaşanın yüzünden çekilip gittiğini gördüm. Gözlerini sıkıca yumdu ve birkaç yaş yanağından süzüldü. Onu doğuran kadınla hiç tanışmamıştı ve artık o kadını hiç göremeyecekti. Yine de üzülüyordu. Üzülmesi normaldi. Ardıç'ın aksine bunu dışarı yansıtmaktan da çekinmiyordu.

Gözlerini tekrardan açtığında Ardıç'a baktı. Aralarındaki mesafeyi bir adım kısaltıp elini Ardıç'ın yüzüne doğru uzattı. Ona sarılmasını tüm kalbimle istedim. Kardeşiydi. Ardıç'ın bir kardeşi içeride hayat mücadelesi verirken, küçük kardeşi tam karşısındaydı. Şüphesiz ki onun sarılması hiçbirimizin veremeyeceği bir güç verecekti ama Gaye sarılmadı. Sarılamadı. Ellerini yumruk haline getirip bakışlarını kaçırdı. Çekinmişti.

"Burnun kanıyor," dedi mırıldanarak. Ardıç'a dikkatle baktığımda elini burnuna götürdüğünü gördüm. Kanı hızlıca sildi. "Tansiyonum yükselmiştir," dedi ağzının içinde.

"Kan verdikten sonra mı?" diye sordum. Endişeme engel olamamıştım. Ardıç bakışlarını bana çevirip, "Burnuma darbe de aldım," dedi. Sesi rahatlatıcıydı. Üvey babasını gördükten sonra vücuduna dolan sinirle yeni kan vermiş olmasına rağmen tansiyonunun yükselmiş olması çok şaşırtıcı değildi sanırım.

"Rüya, sen Ardıç'ı kantine götür de limonlu su içsin. Biz burada bekleriz Gaye'yle." Annem, Gaye'ye samimi bir şekilde gülümseyip kolunu destekleercesine sıktı.

"Buradan ayrılamam. Çınar'ı yalnız bırakmayacağıma dair ona söz verdim," diye itiraz etti Ardıç.

"Yalnız bırakmayacaksın zaten. Hastanede onun için bekliyorsun. Uzağında değilsin. Hem acil bir şey olursa ben sana haber veririm. Hadi oğlum, sözümü dinle." Ardıç yeniden itiraz etmek için dudaklarını araladı ancak annemin kararlı bakışları onun inadını kırabilecek kadar güçlüydü. Başını bana doğru çevirip, "Hemen gidip gelin," dedi. Kafamı salladıktan sonra parmaklarımı Ardıç'ın bileğine sardım ve onu peşimden sürükleyerek yürümeye başladım.

Biraz uzaklaştıktan sonra Ardıç, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Adımlarımı durdurarak şaşkın gözlerle ona baktım. Kısaca etrafımı kolaçan ederken, Ardıç'ın bileğini tutan parmaklarımı sıkılaştırdım ve onu boş bir hastane odasından içeri sokup kapıyı kapattım. Işığı bilerek açmamıştım.

"Ardıç..." dedim fısıldayarak. "Neden özür diliyorsun ki?"

"Gaye benim kardeşim, evet. Ben beş yaşındayken doğdu ama başka bir aileye verilmiş. Hayal meyal hatırlıyorum onu, bizimle çok durmadı zaten. Öldüğünü sanıyordum. Ölmediğini yeni öğrendim. Sana söyleyemedim çünkü..." Gözlerini yumup kafasını arkaya attı ve kapıya yasladı. "Bana kızgındın," dedi kısık bir ses tonuyla. "Seni kırmıştım ve bana mesafeli davranıyordun. Bu haklı tepkini bir kenara itip yanımda olmanı hak etmiyordum."

"Nasıl öğrendin?" diye sordum yavaşça. Ardıç içine derin bir nefes çekip, "Çınar söyledi," dedi. Onun adını söylediği anda canının ne kadar yandığını gördüm. Yumruklarını sertçe sıktı. Gerginliği bir bıçak kadar keskindi. Ne yapacağımı bilemediğim bir anla yeniden baş başaydım. Ne yapabilirdim? Ardıç'ın acısını nasıl alabilirdim? Tek gereken zamandı. Sadece zaman onun yaralarını iyileştirebilirdi ancak bu lanet gün bir türlü bitmiyordu. Belki yarın olsa daha az acıtırdı ancak korkunç bir şakaymış gibi hâlâ bugüne takılıp kalmıştık.

"Su," dedim telaşla. "Sen burada oturup bekle, ben sana limonlu su getireceğim."

Ardıç'ın yanından geçeceğim sırada parmakları bileğime sarıldı. Dokunduğu hızla parmaklarını geri çekerken, "Üzgünüm," diye mırıldandığını duydum. Kalbim acıyla sancılandı.

"Ardıç..." diye fısıldadım tekrardan. O an, Ardıç'a bugün hiç sarılmadığım geldi aklıma. Kardeşi içeride ölüm kalım savaşı veriyordu ve Ardıç öyle tepkisiz duruyor, her şeyi öyle bir ustalıkla içine atıyordu ki sadece sarılmaya ne kadar ihtiyaç duyduğu ancak aklıma geliyordu.

Gaye'nin ona sarılmasını istemiştim. İkisinin de bu sarılmaya çok ihtiyacı vardı ancak Ardıç yalnızca ondan gelecek bir kucaklamaya değil, herhangi bir sarılmaya deli gibi muhtaçtı. Daha fazla geride durmadım ve parmaklarımın ucunda kalkıp kollarımı Ardıç'ın boynuna doladım. Elimi saçlarından geçirirken başını kendi boynuma doğru çektim. Ardıç'ın kolları iki yanında hareketsizdi. Yine de başını boynuma doğru çektiğimde buna direnemedi ve burnunu boynuma bastırarak derin bir nefes aldı.

"Sana dokunmamı istemediğini biliyorum," derken sesi boğuktu. Kollarının iki yanında hareketlendiğini hissettim. "Ama biraz burada kalabilir miyim?"

Hıçkırarak ağlamamak için kendimi öyle zor tutuyordum ki onaylayan bir mırıltı çıkarmaktan öteye gidemedim. O mırıltı boğazımın gerisinden çıktığı anda, Ardıç'ın kolları bana öyle sıkı sarıldı ki bir an için nefes alamadım. Yine de şikâyetçi değildim.

"Acı çektiğini biliyorum." Ensesindeki saçları okşarken dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Annen öldü ve bu senin canını yaktı, biliyorum. Şu an canının yanmasından daha doğal bir şey yok. Yalvarırım hissettiklerini erteleme artık. Güçlü durmak zorunda değilsin. Sen de insansın. O yüzden şimdi ağla, Ardıç. Çünkü şimdi ağlamazsan daha sonra çok acıtacak."

"Hayır," dedi Ardıç kesin bir şekilde. Kafasını iki yana salladığında yumuşacık saçları boynuma sürtündü. "O kadın benim annem değil. Beni yalnızca doğurdu. Sevmedi bile. Onun için hiç üzgün değilim."

"Yalan söylediğini biliyorum." Geriye çekilip Ardıç'ın yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Üzüldüğünü biliyorum ve bu yanlış bir şey değil. Ben senin yüreğini biliyorum." Bir elimi Ardıç'ın sol tarafına koydum. "Burasının ne kadar güzel olduğunu ve herkes için üzülebileceğini biliyorum. Annen için acı çekmen kadar doğal bir şey yok, Ardıç. Çünkü sen böylesin. Sana merhamet etmeyenlere üzülecek kadar yüce gönüllüsün."

"Hayır," dedi Ardıç tekrardan. Kafasını iki yana sallamaya başladı. "O kadın için üzülmüş olamam. Beni hiç sevmezdi, Rüya. Elli yedi adımla o eve dönüp yalnızca bir şişe getirdiğim gün, sırf iki değil diye-" Sesi kesildi, çenesini sıkarak dolmaya başlayan gözlerini kırpıştırdı. *Sırf iki değil diye.* Kurduğu cümle, bunca zamandır sahip olduğu çift sayı takıntısını bana açıklıyordu. Elli yedi adımla o eve gittiği gün, sırf iki şişe almadığı için dışarı atılmıştı. Ardıç bu yüzden hep, her şeyi çift sayıya tamamlamaya çalışırdı. Yaptığı setleri ya da ellerini yıkarken eline sıktığı sıvı sabunu... Şimdi onu daha iyi anlıyordum.

"Beraber yaşadığı o adam beni sokağa atarken, kendi başıma yaşayamayacağımı ve en sonunda donarak öleceğimi biliyordu. Gözlerinin içine baktım. Kapı yüzüme kapanana kadar baktım ancak hiçbir şey söylemedi. Beni ölüme terk eden bir kadın için üzülmem."

"Ardıç..."

"Üzülemem. Bana bir kere bile annelik yapamadan öldü gitti işte. Neden üzüleyim onun için?" Kurduğu cümleyle gözleri şaşkınlıkla aralandı. "Öldü o," dedi kendi kendine. Dudakları titremeye başladı, sırtını arkasındaki kapıya yaslarken başı önüne düştü. "Öldü..." diye fısıldadı.

Heybetiyle insanların gözünü korkutan Ardıç, daha fazla ayaklarının üzerinde duramadı ve yere çöktü. Ben de onunla beraber çöktüm. Ardıç'ın yanaklarını avuçlayarak yüzünü kaldırdım. Göz göze geldiğimizde, "Başın sağ olsun," dedim titreyen sesimle.

Ardıç ağlamamak için son çaresini kullandı ve çenesini olanca gücüyle sıktı ancak ertelediği hisler çok kuvvetliydi. Dolan gözlerinden ilk yaş döküldüğünde Ardıç'ın onu bu şekilde görmemi istemeyeceğini, utanacağı için rahat rahat ağlayamayacağını düşünerek kollarımı ona doladım. Dizlerimin üzerinde duruyordum. Başını boynuma gömerken tek kolunu belime sıkıca sarmasıyla kucağına doğru çekildim. Bacaklarının üzerine oturup

Ardıç'ın başını iyice kendi boynuma çektim. Yanağımı saçlarının üzerine yasladığımda boynumda derin bir soluk aldı.

Ve ardından Ardıç, belki de hayatında ilk kez küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

Çocukken yaşadığı tüm o acılara şimdi ağlıyordu çünkü ağlaması gereken zamanda ağlamamış, bunu bir zayıflık olarak görmüştü. Hayatının ilk on senesinde de en ufak bir zayıflık gösterme lüksü yoktu. Ertelemeyi huy edinmişti. Acı çektiğinde donuk bir yüz ifadesiyle bunu bastırmış, onu ağlatabilecek düşünceleri beyninin bir köşesine kaldırmıştı.

Şimdi o düşünceler daha da güçlenerek gelmişti ve bu sebepten Ardıç sarsılarak ağlıyordu. Çocukken yaşadıklarına, annesinin ölümüne, kardeşinin yaşadığı yalnızlığa ve başına gelenlere... Hayat, ona nazik davranmamıştı ve Ardıç bunun için hiçbir zaman söylenen biri olmamıştı. Şu an ise hepsini on yaşındaki bir çocuk olgunluğunda karşılıyordu.

Kollarımın arasında ağlayan Ardıç, hiç çocuk olamayan Ardıç'tı. Bu yüzden içini dökecek kadar gözyaşı akıtması kısa bir süre içinde olup bitmemişti. Dakikalarca, belki de bir saate yakın kollarımın arasında ağladı. Nihayet gözyaşları durulduğunda geri çekildi. Onu asla yadırgamayacağımı bildiği halde karşımda ilk kez ağladığı için yüzünü kaldırıp gözlerime bakamadı.

Yüzünü avuçlarımın arasına alarak onu gözlerime bakmaya zorladığımda, Ardıç mecburen kafasını kaldırdı. Ben de onunla beraber ağlamıştım. Ardıç yanaklarımdaki ıslaklığa şaşkınca bakarken, ben onun yanaklarındaki ıslaklığı özenle sildim. Uzanıp saçlarıyla alnının birleştiği noktaya bir öpücük bıraktım.

"Hadi," dedikten sonra yerden destek alarak Ardıç'ın kucağından kalktım. "Limonlu suyunu iç ve sonra kardeşinin yanına geri dönelim." Duraksadıktan sonra hafifçe gülümsedim. "Kardeşlerinin," diye düzelttim kendimi. Ayağa kalkıp elimi Ardıç'a uzattım. "Kardeşlerinin yanına geri dönelim."

Sonsuz bekleyiş nihayet sona erdiğinde ve Çınar ameliyattan çıktığında, Ardıç ve Gaye anında ayağa dikilerek bilgi vermek için yaklaşan doktorun dudaklarından çıkacakları beklemeye başladı. "Ameliyat güzel geçti, hastanın iç kanamasını kontrol altına aldık. Hastayı tedbir amaçlı yoğun bakımda tutacağız. Onu yarından itibaren görebilirsiniz. Şimdi yalnızca bekleyeceğiz. Geçmiş olsun."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Gaye. Ardıç'la birbirlerine baktıktan sonra ikisi de dışarıya derin bir nefes bıraktı. Hepimiz derin bir nefes almıştık. Zor

kısım bitmişti. Hayati kısım sona ermişti ve şimdi tek yapmamız gereken beklemekti. Çınar uyanmadan hiçbirimiz tam anlamıyla rahatlamayacaktık ancak bu güzel habere de sevinmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

"Bak işte iyiymiş," dedim tebessüm ederek. Ardıç gözlerimin içine baktı. Gözleri ağlamaktan şişip kızarmıştı ancak buna rağmen daha umutlu bakıyordu.

Yoğun bakımın önünde otururak beklemeye devam ettik. Çınar'ı görebileceğimizden değildi, bugün göremeyeceğimizi doktor açıkça dile getirmişti zaten. Ancak kimsenin buradan ayrılmaya niyeti yoktu. Ardıç stresle çenesini sıvazlıyor, onu görebileceği zaman dilimine geçmeyi bekliyordu. Gaye de hemen yanı başında oturuyor, zaman zaman yorgunluktan uyuyakalıyor ve başı öne düştüğü anda irkilerek ayılıyordu.

Gaye'nin annesi elini kızının omzuna koyup, "Hadi evimize gidelim," dediğinde Gaye uykuyla gözlerini kırpıştırdı ve kafasını iki yana salladı. "Hayır, abim uyanmadan hiçbir yere gitmiyorum."

"Kızım-"

"Siz gidin, ben burada bekleyeceğim."

"Seni bırakıp hiçbir yere gidemeyiz."

Gaye bir kez daha ailesine itiraz edecekken, "Sen git," diyen Ardıç'ın sesi araya girdi. Gaye'nin bakışları ona döndüğünde o da kardeşine baktı. "Doktor dedi zaten, ayılması uzun sürebilir. Şu an yanına girmemize de izin vermiyorlar."

"Ama..."

"Bir şey olursa ben sana haber veririm. Hadi, perişan oldun buralarda."

"Yakınlardaki bir pansiyonda kalırız," diyerek bir teklif öne sürdü Gaye'nin babası. "Bir daha eve gitmeyiz, olur da Çınar uyanırsa hemen geliriz buraya."

Gaye'nin bakışları annesiyle babasının yüzüne döndü. İkisi de çok yorgundu ve onu bırakıp gitmeyeceklerini yeterince açık bir şekilde ifade etmişlerdi. Omuzları çökerken, "Pekâlâ," dedi ve yavaşça oturduğu hastane koltuğundan kalktı. Ardıç da ayağa kalkıp kardeşini yolcu ederken, Gaye'nin bakışları ona döndü. "Sen?"

"Ben buradan ayrılmayacağım, merak etme."

Gaye onaylarcasına kafasını salladı ve annesinin koluna girerek birkaç adım attı. Adımları kendiliğinden duraksarken omzunun üzerinden tekrar arkasına, Ardıç'a doğru baktığını gördüm. Ardıç ise bakışlarını ondan ayırmamıştı. Göz göze geldiklerinde Gaye'nin dudakları titredi ve annesinin kolundan çıkarak Ardıç'a doğru ilerledi.

"Abi," dedikten sonra kollarını sıkıca Ardıç'ın beline doladı. Gözlerim yaşarırken elimi dudaklarımın üzerine örttüm. Bunu yapmasını çok istemiştim. Kardeşi olarak Ardıç'a sarılmasını, Ardıç için çok ama çok istemiştim çünkü buna deli gibi ihtiyaçları vardı.

Ardıç önce şaşırdı. Başını eğerek göğsüne yaslanan kardeşine baktığında yüzündeki şaşkınlığın silindiğini gördüm. Kolları hareketlendi ve kardeşinin sarılışına en az onun kadar sıkı bir şekilde karşılık verdi. Dudaklarını Gaye'nin saçlarına bastırırken, "Abim," dediğini duydum. Gözlerini kapattı. "Geçecek abim. Bu kötü günler geride kalacak."

"Kalacak, değil mi?" Gaye kafasını kaldırıp buğulanmış gözlerle Ardıç'a baktı. "Çınar uyanıp ikimizi de sinir edecek abi, değil mi?"

"Kesinlikle yapacak," dedi Ardıç gülümseyerek. "Hadi sen git artık. Hepiniz çok yoruldunuz. Güzelce dinlen, tamam mı?"

"Tamam," dedi Gaye ancak kollarını Ardıç'tan çekemedi. Ondan ayrılmak istemediğini fark ettim. Ardıç da bunu fark ettiğinde eğilip Gaye'nin alnını öptü. "Hadi abim," dedi kısık bir sesle. "Çınar uyandığında ve ikimizi de sinir ettiğinde birimizin karşılık verecek kadar dinlenmiş olması gerekiyor."

Gaye gözyaşları arasından kıkırdayarak kollarını çekti. Tekrardan annesinin koluna girerken bakışları hâlâ Ardıç'taydı. Görüş açımızdan çıkana kadar da sürekli arkasına dönüp Ardıç'a baktı. Sanki varlığına inanamıyor, bir şekilde gözden kaybolmasını bekliyordu. Ardıç da kardeşinin şüphelerini sezmiş olacaktı ki arkasından bakmayı hiç bırakmadı.

Kardeşi... Üç kardeşlerdi. Üçünün de soyadı farklıydı. Hayat hepsini bambaşka yollara savurmuş olsa bile ortak bir acı onları birleştirmeyi başarmıştı. Aralarındaki mesafe bir anda kapanmıştı. Şimdi sadece beklemek vardı.

Bundan sonra üçünün de hayatında yepyeni bir sayfa açılacaktı.

RÜYA

"Yok teyze. Hâlâ uyuyor," diye mırıldandım odanın bir ucundan. Geçirdiğimiz yoğun gecenin ardından ertesi güne ulaşmış olmamıza fazlasıyla minnettardım. Güne güzel bir haberle başlamıştık. Çınar yoğun bakımda gözlerini açmış, doktorların sorularına güzelce cevap vermişti. Bu yüzden onu yoğun bakımdan çıkarıp normal odaya almışlardı ancak geldiğimizden beri uyuyordu. Kim bilir, belki de gözlerini açtığında yüzleşeceği şeylerden böyle kaçıyordu.

"Ardıç nasıl?" diye soran teyzemle, bakışlarımı kardeşinin yattığı hastane yatağının biraz ötesindeki koltukta uyuyakalmış Ardıç'a çevirdim. "Biraz daha iyi."

"Anladım, ben seni çok tutmayayım o zaman. Fısır fısır konuşmandan belli pek müsait olmadığın. Akşam Uzer'le hastaneye uğrayacağız."

"Tamamdır, görüşürüz." Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi uyuyan Ardıç'a çevirdim tekrardan. Başparmağı çenesinin aşağısında, işaretparmağı şakağında duruyordu ve gördüğüm kadarıyla oldukça rahatsız bir pozisyondaydı. Uyumak gibi bir planının olmadığı açıktı. Öyle yorgundu ki uykuya yenilmişti. Aslında ben de epey yorgundum. Dün Ardıç'ın zorlamalarıyla evime sadece uyumak için dönmüş ve sabah uyandığım gibi soluğu hastanede almıştım.

Ardıç'a doğru yaklaşıp başını düzgün bir pozisyona sokmaya çalışırken, yanağının elime yaslanmasıyla duraksadım. Ardıç uykuyla mırıldanıp yanağını elime sürttü. Sakalları avucumun içini gıdıklıyordu. "Kedi resmen," dedim yüzümdeki küçük gülümsemeyle. Ardından Ardıç'ı düzgünce yatırdım ve üzerini örttüm. Ardıç'ın gözlerini araladığını gördüğümde, "Şşş," diye mırıldanarak parmaklarımı onun koyu renk, dalgalı saçlarının arasına daldırdım. "Uyumaya devam et."

Ardıç'ın saçlarını okşayarak onu mayıştırmaya devam ederken, dudaklarında uyuşuk bir tebessümün belirdiğini gördüm. "Ne güzel bir rüya," dedi kısık bir sesle. Gözleri yeniden kapandı ve uykuya daldı. Gözlerimi uyuyan yüzünden, ellerimi ise onun yumuşacık saçlarından hemen çekemedim ancak uyandırmaktan korktuğum için bir süre sonra geri çekilmek zorunda kaldım. Zaten zar zor uyumuştu. Uykuya çok ihtiyacı vardı.

Hastane odasından çıkıp kapıyı sessizce kapattığımda koridorda Gaye'yle karşılaştım. Gaye de sabahın erken saatlerinden beri buradaydı ve Çınar'ın uyanmasını bekliyordu. Sadece beş dakika tuvalete gitmek için odanın önünden ayrılmıştı.

"Ne oldu?"

İlerideki hastane koltuklarından birine oturup, "Aynı," dedim. "Ardıç da uyuyor, o yüzden çıktım odadan."

"İyi bari uyusun. Çok yoruldu. Dünden beri ayakta." Gaye de yanımdaki koltuğa geçip oturdu. "Egemen'i dün pansiyona gittikten sonra aradım," demesiyle yüzümü buruşturdum. Haber vermek hiçbirimizin aklına gelmemişti. Egemen dün bilseydi burada, sevgilisinin yanında olmama ihtimali yoktu. "Sabah yanıma geleceğini söylemişti. Birazdan buraya gelirler Sıla'yla."

"Egemen biliyor mu?" diye sordum.

"Çınar'ın abim olduğunu mu?" Ellerini kucağında birleştirdi. "Biliyor. Çınar'la konuştuktan sonra ona da söyledim ama Ardıç'ı bilmiyor henüz."

"Peki sen ne zamandır biliyorsun?"

"Buluştuğumuz günden beri biliyorum. Çınar'la konuşmalarına kulak misafiri olmuştum." Kafasını kaldırıp gözlerime baktığında oradaki soru işaretlerini gördü. "Daha önce söylemedim çünkü..." Yutkunup gözlerini kaçırdı. "Beni istemeyeceklerini düşündüm. Nasıl söyleyeceğimi de bilemedim açıkçası." Gözleri yaşardığında elimi sırtına koyup hafifçe ovuşturdum. "Çınar çok yalnız görünüyordu, en son onu hastanede ziyaret etmeye gelmiştik Sıla'yla. O zaman ağzımdaki baklayı çıkarma cesareti buldum."

Gaye bir anda gözlerini bana çevirdiğinde mavilerinin içindeki bakışın derinleştiğini gördüm. "Bunca zamandır abimin yanındaydın," dedi buruk bir tebessümle. "Bana biraz onu anlatır mısın? Hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onu da sorularımla bunaltmak istemiyorum."

"Ardıç..." Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim ve gözlerimi duvara dikerken gülümsedim. "En baştan şunu söyleyeyim, onu sorularınla bunaltman mümkün değil. Senin onu tanımak istediğin kadar o da seni tanımak istiyor ama abinin oldukça sinir bir huyu var. Bir şey ona sorulmadığı sürece anlatmaz. Paylaşmayı bilmiyor. İhtiyaçları ve istekleri konusunda da hep yalan söyler. O yüzden ona *ister misin* diye sormayacaksın, direkt eline tutuşturacaksın. Gösteremese de değer verdiği insanlara karşı çok hassastır. Başka merak ettiğin ne var?"

"Başından neler geçti?" diye sordu Gaye titreyen sesiyle. Bunu hem çok merak ediyor hem de öğrenmeye korkuyor olmalıydı. "Üç kardeşiz ve

üçümüzün de soyadı farklı. Ben, beni koruması altına alan ailenin soyadını aldım ama o ve Çınar..."

"Ardıç'ın babası sizinkinden farklı," dedim. "Babası, Ardıç doğduktan kısa bir süre sonra beyin tümöründen vefat etmiş." Bunları bana Ardıç dün kendi ağzıyla söylemişti. Bunca zamandır babasının o doğmadan önce öldüğünü düşünüyordu ancak annesiyle son konuşmasında kadın gerçeği itiraf etmişti. "Anneniz de kısa bir süre sonra sizin babanızla tanışmış. Dini nikâh kıyarak beraber yaşamaya başlamışlar. Sanıyorum ki dul aylığı alabilmek için resmi nikâh kıymadılar. Ardıç'ın babasının bir fotoğrafını görmüştüm. Ardıç, babasına çok benziyor. O adam da kadının başka bir adamdan olan çocuğunu kabullenememiş herhalde, küçük yaşlardan itibaren Ardıç'ı dövmeye başlamış."

"Bunları sana abim mi anlattı?" diye sordu Gaye yutkunarak.

"Bir kısmını," diyerek cevapladım. "Gördüğü şiddetten pek bahsetmezdi ama onu ilk gördüğüm gün... Yani, dayak yediği belliydi. Yüzü, kolları, dizleri, her yeri morluk içindeydi."

"Nasıl yollarınız kesişti?"

"Annemle işe gitmiştim bir gün. Çıkışta parkta biraz oynamak istedim. Orada Ardıç'ı baygın bir şekilde bulduk. Evden atılmıştı ve soğuktan donmak üzereydi. Annem hemen ambulansı aradı elbette. Ardıç'ın babaannesine ulaştı ama o sıralar en küçük kardeşime hamileydi, hormonlar ve anne yüreği derken peşini bırakamadı çocuğun. Ardıç on dokuz yaşına kadar babaannesiyle yaşadı, bu süre esnasında görüşmeye devam ettik. Babaannesi vefat edince de karşımızdaki binaya taşındı."

"Çınar peki? Onunla yıllarca neden görüşmediler?"

"Ardıç ilk zamanlar Çınar'ı korumaya çalışmış kendince. Çocuk aklıyla o evdeki gerginliğin sebebinin kendisi olduğunu düşünmüş. O olmazsa Çınar'ın babasının bağırıp çağıracak nedeni olmaz, Çınar da korkmaz zannetmiş. Aklı kesmeye ve kendi parasını kazanmaya başladıktan sonra Çınar için geri dönmüş ama Çınar istememiş onu. Sebebi de çocukken kanser olduğunda abisinin yanında olmamasıymış. Çınar onu aramış, gelmesini istemiş ama Ardıç telefonu suratına kapatmış. Tabii bunlar Çınar'ın gözünden yaşananlar. İşin aslı ise bambaşka. Ardıç hiç Çınar'ın ona gel dediğini duymadı. Çınar'ın babası, Ardıç'ı aradıktan sonra telefonu sessize aldı diye düşünüyorum."

"İğrenç adam," dedi Gaye nefretle.

"Gaye!" Koridorun sonundan gelen sesle ikimizin de bakışları o tarafa dönerken, Egemen ve Sıla'nın bize doğru yürüdüklerini gördük. Ayaklandığımız anda Egemen önümüzde durup Gaye'yi kollarının arasına aldı. Kaşları çatıktı ve yüzü endişeyle şekillenmişti.

"Aklım çıktı kızım," diye mırıldandıktan sonra başını Gaye'nin omzuna gömdü. Geriye çekilip Gaye'nin yüzünü avuçladı. "Nasılsın? Çınar nasıl?"

"Çınar iyi." Gaye'nin bakışları Egemen'in biraz arkasında duran Sıla'ya döndü. "Yoğun bakımda uyanmış, normal odaya aldılar." Sıla, elini kalbinin üzerine koyarak dışarıya derin bir nefes verdi. O sırada Egemen'in bakışları bana döndü.

"Rüya? Sen ne zaman duydun bunları?"

"Egemen, bilmen gereken bir şey var. Çınar ve-"

"Evet biliyorum. Çınar ve Gaye kardeş," diye kestirip attı Egemen.

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Yani evet. Çınar ve Gaye kardeş ama sadece onlar yok." Gaye ile bakıştıktan sonra, Gaye bakışlarını Egemen'e çevirdi. "Bir abim daha var, Egemen."

"Ne? Nasıl?" diye sordu Egemen şaşkınca. Elleri Gaye'nin beline dolanmış bir şekildeydi. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Hayır ciddiyim. Büyük abimi tanıyorsun hatta." Egemen mümkünmüş gibi daha da şaşırırken hiçbir tepki veremiyordu. Gaye onun şaşkın suratına gülmemek için dudaklarını birbirine bastırarak açıklama yapmaya devam etti. "Abim-"

"Benim." Gelen sesle hepimizin bakışları hastane odasının kapısında dikilen Ardıç'a döndü. Belli ki koridordan gelen gürültüler onu uyandırmıştı ve kapıdan çıktığı anda gördüğü manzarayla sinirleri de epey tepesindeydi. Gaye'nin hemen dibinde duran ve kollarını ona sarmış olan Egemen...

"Nasıl?" diye sordu Egemen. Algılamaya çalışıyordu.

"Ardıç benim abim."

"Ardıç senin abin," diye tekrarladı. Dışından sesli bir şekilde düşünüyor, anlama sürecini hızlandırmaya çalışıyordu. Yüzüne gergin bir gülümseme otururken, "Ve o bir boksör," dedi. İşaretparmağıyla Ardıç'ı gösteriyordu. Bakışlarını da Ardıç'a çevirdiğinde, Ardıç gözlerini Egemen'in parmağına çevirip öyle bir baktı ki Egemen elini korumak amacıyla montunun cebine sokmak zorunda kaldı.

"Lisanslı bir boksör," diyerek düzeltti Gaye. Sanırım burada Ardıç'ın onu dövmeyeceğine dair güvence vermeye çalışıyordu. Ardıç'ın bakışlarından bile ürken Egemen için yeterli bir güvence değildi.

"İki abin var ve biri boksör." Egemen, elini sarı saçlarına daldırarak içine derin bir nefes çektiğinde araya girdim. "Çınar da yasadışı boks yapıyor. Epey de başarılı." Ardıç kaşlarını kaldırarak bana baktı. Dudaklarımı bükerek ekledim. "Dün sana vururken gördüm, güzel yumruk atıyor bence."

Egemen'in gözleri kocaman açıldı. "İki abin var ve ikisi de boksla uğraşıyor."

"Biri lisanslı," diyerek ona hatırlattı Gaye. Egemen parmaklarıyla alnını sıvazladı. "Ben galiba bayılacağım."

"Çınar?" Sıla'nın zayıf fısıltısı bir anda herkesin dikkatini dağıttı. Başımı hastane odasına çevirdim ve aralık kapıdan, yatağın üzerindeki Çınar'a baktım. Gözleri aralıktı.

"Çınar?" Ardıç hızlı bir şekilde odanın içine girerken Gaye de onu takip etti. İkisi de Çınar'ın iki yanına yerleşip yüzüne doğru eğildiler. "Çınar? Duyuyor musun beni?"

"Çınar hepimiz buradayız," dedi Gaye çoktan sulanmış gözleriyle. Çınar tepkisiz kalmaya devam ederken Gaye bakışlarını Ardıç'a çevirdi. "Acaba konuşabiliyor mu?"

"Konuşabiliyor. Doktorlarla konuştu ki onu normal odaya aldılar."

"Ama o zaman neden bir şey söylemiyor? Şu an yeni ayılmadı ki sadece uykusundan uyandı. Bir şey söylemesi gerekmez mi? Neden-"

"Susun artık." Çınar'ın zayıf homurtusunu duyduğumda yüreğime çöken o ağırlık bir anda kalkıp gitti. Ben böyle rahatlamışsam Ardıç ve Gaye'yi düşünemiyordum. Tepkilerini görmek için onlara baktım. Çınar'ın üstüne eğilmiş, tüm dikkatlerini ona vermişlerdi. Çınar yüzünü hafifçe buruşturup sırayla kardeşlerinin yüzüne baktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Gaye. Ardıç da stresle başparmağının etini kemirirken Çınar'ın bu soruya bir cevap vermesini bekledi. Çınar bu sabah ayılmış olabilirdi ama bu an, Ardıç'ın kendi gözleriyle kardeşinin uyanık olduğunu gördüğü ilk andı.

"Bok gibi," dedi Çınar yalnızca. Gözleri kaldığı hastane odasında gezinirken, bakışları bir yerde donup kaldı. Başımı çevirdiğimde Sıla'yı gördüm. En geride duruyor, utangaç bir şekilde Çınar'a bakıyordu. Gözleri yaşlarla doluydu ve belli ki onları dökmemek için büyük çaba sarf ediyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Çınar gözlerini Ardıç'a çevirirken, yüzleşmemek için uyuduğu konusundaki tahminimin doğruluğunu yüzünde gördüm. Ardıç'a bakmak, ona son yirmi dört saatini net bir şekilde hatırlatıyordu. "Abi," dediğinde sesi acıyla çıktı. "Annem..." diye fısıldadı Çınar.

"Ben yanındayım abim." Ardıç, Çınar'ın elini tutarak hafifçe sıktı. "Hep yanındayım artık, tamam mı? Bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

"Yanındayız, Çınar." Gaye de diğer elini tuttuğunda Çınar bakışlarını ona çevirdi. Gözyaşları arasından gülümseyerek bakıyordu.

"Geçecek, hepsi geçecek. Artık hep beraberiz, anlıyor musun beni? Sen hiçbir zaman yalnız olmadın. Hep arkandaydım ama artık yanında olacağım. Seni hiç yalnız bırakmayacağım." Ardıç'ın tekrar tekrar söylediği sözlere duygulanmadan edemedim. Kardeşinin uyanmasını beklerken nelerden geçtiğini çok iyi biliyordum. Şimdi her şey bitmiş değildi ancak tüm bu acının arasında rahat bir nefes alabildiği için çok mutluydum.

"Babam peki?" diye sordu Çınar çekinerek. Ardıç'ın gerildiğini hissettim ancak bunu yüz ifadesine yansıtmadı.

"Ne istiyorsan o olacak. Onunla görüşmeye devam etmek istiyor musun?"

"Hayır," dedi Çınar başını iki yana sallayarak. "Bir daha yüzünü görmek istemiyorum."

"O zaman görmeyeceksin."

Çınar'ın bakışları tekrardan Sıla'ya kaydı. "Ben annemin öleceğini anladığımda kendi hayatımdan da vazgeçtim," dedi. Gaye, Çınar'la yaptığı telefon görüşmesinin ardından bunu anlamıştı. Ardıç'la ben de aklında intihar düşüncesinin olduğunu biliyorduk. Bu açıklamalar Sıla içindi. "Beni hayatta tutacak hiçbir sebep istemiyordum." Sıla'nın yumruklarını sıktığını gördüm. Bakışlarını bir an için bile Çınar'dan ayırmıyordu. Çınar sözlerine devam etti. "Artık deneyeceğim." Gözlerini Ardıç'a çevirip, "Seni affettiğimi söylerken ciddiydim," dedi. "Kendimi de affediyorum."

Çınar'ın hastane odasında sarf ettiği bu sözlerle güneş bugün ikinci kez doğdu. Artık aydınlık günler çok ama çok yakınımızdaydı.

Kazanın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Bu bir hafta içinde Ardıç sadece annesinin cenazesi için hastaneden ayrılmıştı. Cenazede yanındaydım. Ardıç'ın yüzünde hiçbir duygu olmadan annesinin mezarına toprak atışını izlemiştim. Çınar sağlık durumundan dolayı cenazeye katılamadığından, Ardıç onun adına her şeyin yolunda gittiğinden emin olmuştu. Hâlâ iyileşme sürecindeydi. Yarın hastaneden taburcu olacaktı.

Telefonumun çaldığını duymamla düşüncelerimden sıyrılarak oturduğum yerden kalktım ve yatağımın üzerine bıraktığım telefonumu elime aldım. Arayan annemdi. Aramayı cevaplandırıp telefonu kulağıma yasladım. "Efendim anne?"

"Rüya, biz şu an hastanede Çınar'la beraberiz. Ardıç bugünden evi toparlamak için çıkmıştı. Gidip ona yardım etsen olur mu kızım? O şimdi arayıp da yardım isteyemez."

"Ederim tabii, görüşürüz." Annemle vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra hazırlandım. Ardıç'ı göreceğimi bilmenin getirdiği heyecanla karnım

kasılıyordu. Son bir haftada onu çok fazla görememiştim. Öncesinde de Ardıç'a oynadığım oyun dolayısıyla yakın olamıyorduk. Ardıç'a oynadığım oyun...

Odamdan çıkmak üzereyken Ardıç'ın evinin yedek anahtarını da hırkamın cebine koydum ve evden o şekilde çıktım. Karşı binaya varıp Ardıç'ın oturduğu kata çıkmam en fazla beş dakikamı alıyordu. Kapı ziline basıp beklemeye başladım. Çok geçmeden Ardıç kapıyı açtı ve göz göze geldik.

"Rüya?" diye mırıldandı şaşkınlıkla. Dağınık görüntüsü kalbimi hızlı hızlı çarpıtırken, Ardıç kapıyı tamamen açarak girmem için kenara çekildi. "İmge teyze mi aradı seni?"

Terliklerimi çıkarıp içeri girdim. "Evet. Neler yapılacak?"

"Yapılacak çok da fazla bir şey yok," dedi Ardıç. "Alınacak bir sürü şey var. Çınar'a oda hazırlamam lazım. Yatak, dolap, masa gibi şeyler alacağım ama onu sonraya erteledim. Şimdilik benim odamda kalacak. Eşyalarını kendisinin seçmesini istiyorum. Hiç bunu yapma lüksü olmadı." İçim ezilirken ağır ağır başımı salladım. Ardıç elini karışmış saçlarına daldırıp, "Ayrıca," diye mırıldandı. "Sanırım köpek eşyaları falan da almam gerekiyor."

"Köpek eşyaları?" Gözlerim kocaman açıldı. "Sakız'ı yanına mı alacaksın yoksa?"

Ardıç gülümseyerek başını salladığında sevinçten neredeyse yerimde zıplayacaktım. "O adam buradan taşınıp gitmiş. Bir köpeğin dostluğu Çınar'a iyi gelir diye düşündüm."

"Ya tabii. Sadece Çınar için Sakız'ı sahipleniyorsun zaten."

Ardıç söylediklerimi ne kabul etti ne de reddetti. Evin durumuna bakarken, "Epey bir masraf çıkacak," diye mırıldandım. Ardıç yıllardır yalnız yaşıyordu. Eşyaları da tek kişiye yetecek kadardı. Kimse onun evinde yatıya kalmamıştı.

Aklıma Ardıç'ın beyin sarsıntısı geçirdiği gün gelirken yanaklarım ısındı. O gün Ardıç'la beraber, biraz ilerimizde kalan kanepede dip dibe uyumuştuk ancak o da doğaçlama gelişen bir durumdu ve benden başka kimse bu evde kalmamıştı. Gerçekten de çok fazla şey alması gerekecekti ancak Ardıç'ın maddi durumunun bunu karşılayacağını biliyordum.

Çok fazla harcaması olan biri değildi. Liseden sonra üniversite okumamıştı çünkü halihazırda para kazandığı bir işi vardı ve bu durumda üniversiteyi gereksiz görmüştü. Epey para kazanıyor ve parasını çarçur etmiyordu. Banka hesabında birikmiş parayla ömrünün sonuna dek geçinebileceğinden emindim.

"Evi temizledin mi?" diye sordum.

"Tüm evi süpürüp odamın tozunu aldım, çarşafları değiştiriyordum."

"Yemek?" diye sordum. "Evde yemek yoktur herhalde. Bir haftadır hastanedeydin."

"Evet yok." Ardıç elini ensesine götürüp oradaki saçları gergince kaşırken onun bu haline gülmeden edemedim. "Yemek yapmamı ister misin?"

Bakışları gözlerime döndüğünde reddedeceğini düşündüm ancak Ardıç beni şaşırtarak, "Olur," dedi. "Hastanedeki bir diyetisyenle görüşüp Çınar'ın bu dönemde neler yemesi gerektiğini sormuştum, bir liste çıkarmıştı. Onu vereyim ben sana, hangisi kolayına gelirse yaparsın artık."

Ardıç bahsettiği listenin olduğu kâğıdı bulup bana uzattı. Katlanmış kâğıdı açıp içindeki yemeklere bakarken listeyi hazırlayan diyetisyenle adaş olduğumu fark ettim. "Rüya Yücel'miş diyetisyenin adı."

"Evet adaşın."

Aynı zamanda soyadı da Ardıç'ın soyadına benziyordu ama bu gözlemimi dışımdan dile getirmedim. "O zaman ben mutfağa geçip yemeklere başlıyorum, sen de evi toparlarsın."

"Teşekkürler." Mutfağa doğru ilerlerken omzumun üzerinden Ardıç'a baktım. "Saçmalama," diye cevap verdiğimde Ardıç hafifçe güldü. Onu güldürmüş olmanın getirdiği mutlulukla mutfağa girip kollarımı sıvadım. Ardıç eve gelmeden önce alışveriş yapmış olmalıydı çünkü buzdolabı tıka basa doluydu. Gerekli malzemeleri çıkarıp tezgâha dizdim.

Ardıç'ın mutfağında bir şeyleri bulmak kolaydı. Sebebi daha önce bu mutfağa defalarca girip Ardıç'a yemek pişirmiş olmam değildi, Ardıç'ın neyi nereye koyabileceğini tahmin edecek kadar iyi tanıyordum onu. Ve dolapların içindeki düzeni gördükçe Ardıç'a olan hayranlığım da büyüyordu.

Yemek yaparken bir yandan da içerideki odalarda temizlik yapan Ardıç'ın sesini duyuyordum. Huzurla gülümsedim. Onunla konuşmasam dahi yakınlarında olmak iyi hissettiriyordu. Sanki her şey eskisi gibiydi. Ardıç'a oyun oynamadan önce aramızda geçen rastgele bir anın içindeymişiz gibi.

Yüzümdeki tebessüm donarken, yaptığım işe odaklandım ve üç çeşit yemeğin hepsini aynı anda yaparak bir saat içinde bitirdim. Ardıç da o sırada dip köşe temizliği bitirmiş olacaktı ki mutfakta yanıma geldi. "Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sorduğunda soluk soluğaydı.

"Yok, her şey hazır." Kocaman gülümseyerek Ardıç'a baktım. "Heyecanlı mısın?"

"İlk kez biriyle aynı evde yaşamıyorum," dedi Ardıç geçiştirircesine. Ancak heyecanını gözlerinden görüyordum. "Çınar'ı nasıl ikna ettin?" diye sordum.

"Ona bir şey soran olmadı. Bundan sonra benimle yaşayacaksın dedim. O da sesini çıkarmadı zaten. O pisliğin yanına dönecek hali yok. Hele ki

yaptıklarından sonra." Ardıç sinirle çenesini sıktığında kendime hâkim olamayarak ona yaklaştım ve elimi kolunun üzerine koyup yatıştırırcasına okşadım.

"Hepsi geride kaldı. Artık hep berabersiniz." Ardıç'ın bakışları yüzüme düşerken omuzlarının gevşediğini fark ettim. Elini elimin üzerine koyarak hafifçe sıktı ve gülümsedi. Ben de gülümsedikten sonra elimi kolundan çekip hırkamın cebine yerleştirdim. "Evet," dedikten sonra dışarıya derin bir nefes verdim. "Her şey hazır. Çınar da gelince tamamlanmış olacak."

Dudağımı içten ısırarak Ardıç'a bakarken, aramızdaki belirsiz durumun yarattığı gerginlik ortadaydı. Bunu ikimiz de hissediyorduk. "Ardıç..." diye fısıldadım. "Belki en iyi zaman değil ama konuşmamız lazım. Yani en azından benim sana söyleyeceklerim var."

"Tabii," dedi Ardıç. Kollarını göğsünde birleştirdikten sonra dikkatle bana baktı. "Seni dinliyorum."

Gözlerimi kaçırarak, "Ben pes ediyorum," dedim. "Sana oyunlar oynayarak seni elde etmeye çalışmayacağım artık. Bunun seni, benden ve ailemden nasıl uzaklaştırdığını gördüm. Gaye'nin kardeşin olduğunu bu yüzden bana söyleyemedin. Ve bu yüzden epeydir evimize kahvaltıya, akşam yemeğine gelmiyorsun. Eskiden hep gelmeye çalışırdın. İnan bana eksikliğin fark ediliyor ve bunun sebebi olduğumu bilmek beni çok üzüyor." Duraksadım, sesimin titremesinden korkuyordum. Kafamı kaldırarak Ardıç'a baktığımda ifadesiz yüzüyle beni dinlemeye devam ettiğini gördüm. "Annem, babam, Ezgi, Acar... hepsi seni soruyor. Ben artık hiçbir şey yapmayacağım, Ardıç. Seni zor bir durumda bırakmayacağım. Yeter ki gel. Yeter ki eksikliğini onlara hissettirme."

Cebime koyduğum yedek anahtarı çıkardım. Ardıç bu eve taşındığından beri yedek anahtarı bendeydi. Acil durumlar dışında hiç kullanmamıştım, bu yüzden anahtarın ucuna takılı bir anahtarlık dahi yoktu. Ardıç'a doğru yaklaşıp onun yanındaki masaya anahtarı bırakırken, "O gün bunu geri istemiştin," dedim. Elimi yeniden cebime soktuktan sonra gözlerimi Ardıç'ın gözlerine çıkardım ve gülümsemeye çalıştım. "Artık Çınar'a verirsin."

Onun yüzüne bakmak bana iyi gelmiyordu. Gözlerimi tekrardan kaçırdım ve mırıldanarak, "Umarım her şey eskisi gibi olur," dedim. Burada daha fazla dikilmenin bir anlamı yoktu. Ardıç'a sırtımı döndüm ve bir adım attım.

"Olamaz," dedi Ardıç. Adımlarım, bileğime sarılan parmakları tarafından durduruldu ve kendimi bir anda yeniden Ardıç'a dönmüş bir şekilde buldum. Çenemi yukarıya doğru kaldırıp göz göze gelmemizi sağlarken, "Hiçbir şey eskisi gibi olamaz, Rüya," diye mırıldandı. "Olmayacak."

Eğilerek beni öpmeye başladı. Öyle beklenmedik, öyle yoğundu ki bir an için karşılık veremedim ama sonrasında içimdeki özlem baskın geldi. Dudaklarımı aralayıp ona karşılık vermeye başladığımda dudaklarımız birbirine kenetlendi. Ardıç'ın tişörtüne sıkıca tutunup birbirlerine karışan nefeslerimizin tadını çıkardım.

Ardıç belime sıkıca sardığı kollarıyla beni kendine çektikten sonra dudaklarımızı ayırdı ve alnını alnıma yasladı. Hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu. Ben de birkaç saniye bu anın tadını çıkardım.

"Sen kazandın, Rüya," dedi Ardıç sessizliği bozarak. "Beni *nakavt* ettin."

Duyduğum sözlerle yüzümü geriye doğru çekip Ardıç'ın gözlerine şaşkınlıkla baktım. Ardıç'ın belime sarılmış kolları sıkılaştı. "Seni deli edeceğim," dedi hafifçe gülümseyerek. "Neleri seninle paylaşmam gerektiğini bilemeyeceğim, bir şeyleri senden gizlemek amacıyla konuşmuyor olsam da öğrendiğinde ketumluğuma sinir olacaksın. Sana hak ettiğin kadar sık güzel sözler sarf edemeyeceğim çünkü sevgimi kelimelere dökmek konusunda iyi değilim. Aklını daha fazla karıştırmamak, hayatını zorlaştırmamak adına belki de çekip gitmem ve senden uzak durmam gerekiyordur ama bunu da yapamıyorum. Hayata gözlerimi seninle açtım ve senden ayrı olmak..." Ardıç sertçe yutkundu. "Benim için bir seçenek bile değil."

Bir elini belimden çekerek yanağımı avuçladı. "Bu durumda da önümde tek bir seçenek kalıyor; o da denemek. İzin ver, Rüya. İzin ver de deneyeyim. Senin için en iyisi olmayı denerim. İstediğin, hayal ettiğin adam olmayı denerim. Bilmediğim birçok şey var. Doğrusu, ben sadece seni sevmeyi biliyorum ama eğer istersen her şeyi öğrenebilirim. Öğrenmek için çabalarım."

İçine derin bir nefes çekerek sözlerini sonlandırdı. "Sana teslim oluyorum."

Duyduklarıma inanmakta zorlanıyordum. Gözlerimi defalarca kırpıştırdım. Bir hayalin içinde olup olmadığımı anlamak için Ardıç'ın tişörtünü daha da sıkı kavradım. Gözleri beklenti içinde gözlerime bakıyor, benden bir cevap bekliyordu.

Heyecandan buz kesmiş ellerimle Ardıç'ın yüzünü avuçladığımda gözlerini yarı yarıya kapattı. "Daha fazlası olmana gerek yok, Ardıç," dedim en az onun kadar kesin bir şekilde. "Sen zaten olduğun halinle benim istediğim adamsın."

Sözler dudaklarımdan çıktığı ve Ardıç'ın kulaklarına ulaştığı gibi kolları bana öyle sıkı sarıldı ki bir an için iç organlarımın fırlayacağından korktum. Ancak tam olarak o anda, Ardıç'ın yıllardır içinde büyüttüğü çaresiz sevgisini de hissettim. Gördüğümü ve anladığımı sanmıştım ama gördüğüm, kalbindeki sevginin yalnızca birazıydı. Kollarının etrafıma sarılış şekli, dudaklarının saçlarımda gezinişi...

Hiçbir zaman babam gibi bir adam hayal etmemiştim çünkü öyle bir adamın olmadığını biliyordum. Tek istediğim babamın anneme hissettiği aşk gibi bir şeydi ve Ardıç'ın bana sarılmasına bakılırsa bu aşkı bulmuştum. Elde etmiştim ve bu değerli şeyi kaybetmeyecektim.

Kollarımı Ardıç'ın boynuna dolarken, "Yine de..." diye mırıldandığımda sesimdeki tereddüdü hisseden Ardıç kollarını gevşeterek biraz geriye çekildi ve yüzüme baktı. "Bir şeyi öğrenmem gerekiyor."

"Nedir?"

"Merak ediyorum." Parmaklarımı Ardıç'ın ensesindeki saçlara doladım. Kötü bir şey söyleyeceğime dair kendini öyle bir odaklamıştı ki onunla eğlendiğimi göremiyordu. "İleride kardeşin çıkacak başka tanıdığım var mı?"

Ardıç'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Aslında..." diye mırıldandığında mimiklerim donup kaldı. "Doğa da bizim kardeşimiz."

"Ne?" Yaşadığım şokla geriye doğru çekilirken Ardıç bir anda gülmeye başladı. "Şaka yapıyorum," dediğinde sesindeki eğlence parıltılarıyla karnımda kelebekler uçuştu.

"Eğleniyor musun?" diye sordum. Sesimi kızgın çıkarmaya çalışmıştım ancak Ardıç'ın gülüşünü duyduktan sonra bu mümkün değildi. Ardıç, onaylarcasına kafasını sallayıp aramızda açılan mesafeyi kapattı ve belime sarılarak beni kendine doğru çekti.

"Hıhım," diyerek gecikmiş cevabını verdiğinde bakışları dudaklarıma düştü. Beni öpmek istediğini görebiliyordum ve işin harika tarafı da artık bunu yapabilirdi.

Bu yeni hissin getirdiği huzurla beraber, birbirimize doğru uzandık ve dudaklarımızı yeniden birleştirdik. İkimizin de zorlukla koyduğu mesafeler çoktan ortadan kalkmıştı. İkimiz de birbirimize olan hislerimizi yaşamaktan korkmuştuk. Ardıç bana olan hisleriyle savaşırken ben Ardıç'a olan hislerim için savaşmıştım. En sonunda ikimiz de bu aşka teslimdik.

İkimiz de *nakavt* olmuştuk.

ARDIÇ

Çınar, sen arkada rahat mısın?"

Bilmem kaçıncı kez aynı soruyu sormuş olmamdan dolayı kardeşimin dışarıya verdiği bezgin nefesi duydum. Bugün taburcu oluyordu. Onu hastaneden almaya Gaye ile beraber gitmiştik. Onunla beraber Egemen de gelmişti ki kendisi ne alakaydı hiç anlamıyordum. Rüya, Gaye ve Egemen'in sevgili olduğuyla ilgili bir şeyler söylemişse de duymazdan gelmiştim. Tıpkı hastane koridorunda onu kardeşime sıkıca sarılırken gördüğüm gerçeğini görmezden geldiğim gibi.

Kırk yıl düşünsem böyle bir durumun içine düşeceğimi tahmin edemezdim ama işte burada, aynı arabanın içindeydik. Gaye yanımda, Çınar ve Egemen arkada oturuyordu. Belki de rahat olup olmadığı sorusunu Egemen'e sormalıydım çünkü arabaya bindiğinden beri hiç konuşmamıştı. Egemen için bu garip bir durumdu.

"Rahatım. Bir daha soracak olursan rahat kalabilir miyim, işte orasını bilmiyorum."

"Az bir yolumuz kaldı," dedim gülümseyerek. Elimde değildi, devamlı Çınar'ı kontrol etme ihtiyacı hissediyordum. Hastaneden çıktığımızda onu annesinin mezarına götürmemi istemişti. Elbette götürmüştüm. Mezarın başında sessizce birkaç gözyaşı dökmüş, ardından gidebileceğimizi söylemişti. O andan beri ben bir şey sormadığım sürece sessizdi.

Bunun bir nebze normal olduğunu biliyordum. Çınar'ın hastanedeyken görüştüğü psikolog, onun yaşadığı tüm ağır şeylerin ardından iyileşmesinin zaman alacağından bahsetmişti. Tek tesellim, Çınar'ın artık iyileşmek istiyor oluşuydu. İzin verdiği müddetçe yanında olacaktım. Hatta biraz da zorlayacaktım. Çınar birinin devamlı onunla ilgilenmesine hiç alışkın değildi.

"Çok ağrın var mı?" Bu sefer soruyu soran Gaye'ydi.

"İyiyim."

Egemen arabaya bindiğinden beri ilk kez konuştu. "Tamamen iyileşene kadar kendini çok yoracak şeyler yapmaman gerekiyor. Ardıç bu konuda sana oldukça dikkat edecektir ancak onun da antrenmanları yoğun oluyor. O yüzden bir şeye ihtiyacın olursa..." Duraksadı ve kafasını iki yana sallayıp güldü. "Kesinlikle söylemezsin. Ardıç'ın kardeşi olduğunu unutmuşum. Neyse, zaten teyzem hemen karşı binada. O ikinizi de yola getirir."

Çınar başını yavaş bir şekilde Egemen'e çevirdi. "Komik bir şey mi var?" diye sordu dişlerinin arasından. Egemen o kadar sesli bir şekilde yutkundu ki trafikteki gürültüye rağmen duyduk.

"Dışarısı komik. Baksana," dedikten sonra eliyle bir yeri işaret etti. "Kedinin biri yoldan geçen herkese satışıyor. Klasik sarmanlar işte. Benim de sarmanım var, biliyor musun? Bak göstereyim sana."

"Ay, evet! Egemen bana sürekli fotoğrafını atıyor. Aşırı sevimli bir şey." Egemen telefonundan bir video açtığında dikiz aynasından Çınar'ı izledim. Yüzündeki küçük tebessümle telefona bakıyordu. Ben de gülümsedim. Sakız'ın varlığı ona çok iyi gelecekti. "Seni devamlı patiliyor mu böyle?" diye sordu Çınar. Egemen abartılı bir şekilde kafasını salladı. "Ellerimde çizilmedik yer kalmadı."

"Esaslı kediymiş, sevdim."

Gülmemek için dudağımın kenarını dişledim. Nihayet eve vardığımızda, "Geldik," diye bilgilendirdim. Gaye'nin ilk gelişi değildi ancak Çınar ilk kez evime geliyordu. Sadece gelmekle kalmayacak, artık benimle beraber yaşayacaktı. Bu evin ona gerçekten bir ev olması için elimden geleni yapacaktım.

Arabadan inerek arka kapıya yöneldim. Bir elimle Çınar'ın valizini taşıyıp diğeriyle onun yürümesine destek olabilirdim ancak kardeşime uzandığımda, "Egemen yardım eder," dedi. Gözlerini Egemen'e diktiğinde, Egemen anında harekete geçti.

"Edeyim tabii, yardım edeyim." Gaye'nin gözlerine yardım dilenir gibi baktıktan sonra Çınar'ın kolunun altına girdi ve onu sağlam bir şekilde tuttu. Bagajdaki valizleri alarak arabayı kilitlediğimde Gaye yardım amaçlı bana uzandı ancak kafamı iki yana sallayarak teklifini reddettim. Önümüzden yürüyen Çınar ve Egemen'i yavaş adımlarla takip etmeye başladık.

"Parfümün ne güzelmiş," diye saçmaladı Egemen. Çınar başını yavaşça ona çevirdi. "Ne diyorsun?"

"Güzel kokuyorsun, onu diyorum. Parfümünün markası ne?"

"Hastaneden yeni çıktığımın farkındasın, değil mi?"

"Hastane kokusu mu diyorsun?"

"Parfüm sıkmaya vaktim olmadı diyorum."

"Yani bu kendi kokun mu?" Egemen, Çınar'a doğru eğilip onu hafifçe kokladı. "Vay anasını," dedi geri çekilerek. "Harika kokuyorsun."

"Ya sabır," diye homurdandı Çınar. Bakışlarını bize çevirdiğinde sırıtarak ona baktığımızı gördü. Yüzündeki huysuz ifade bize bakarken silindi. Başını yeniden öne çevirmeden önce dudaklarını saran tebessüme tanık oldum.

Evimin olduğu binadan içeriye girip asansöre hep beraber bindik. Egemen, Çınar'ın kolu kendi omzunda bir şekilde onun ayakta durmasına

yardımcı olurken gözleriyle de hangi katta olduğumuzu gösteren yere bakıyordu. Eğer mümkün olsaydı Egemen'in bu bakışlarla asansörün hızını artıracağından emindim.

Sonunda evimin olduğu katta durduğumuzda asansörün kapısını ittirdim ve Egemen'e yardımcı olarak Çınar'la birlikte asansörden çıktık. Çınar'ın meraklı bakışları koridoru incelerken Gaye zile bastı. İçeriden gelen aceleci adımların sesini duydum. Koşturan kişinin Rüya olduğundan emindim. Yüzüme kendiliğinden bir gülümseme yayılırken kapı sonuna kadar açıldı ve bizi Rüya karşıladı.

Kapımın ardından çıkan gülen yüzü ve sıcacık bakan gözleri öyle güzeldi ki bir anda çaldığım her kapıyı onun açması için dayanılmaz bir istek duydum. "Hoş geldiniz," dedi o tatlı sesiyle. Göz göze geldiğimizde yanakları ısındı. Bana öyle bakmasa iyi olurdu. Kaza geçirmiş kardeşimin dengesini kurmasına yardımcı oluyordum ama bana dengemi kaybettirmesine çok az kalmıştı.

Neyse ki Rüya artık üstümdeki etkisinin farkındaydı da ne durumda olduğumu anladı. Geriye çekilip bize yolu açtığında Çınar'ı tutarak evimin içine ilk adımını atmasını sağladım. Herkes buradaydı. Rüya'nın annesi ve babası, Arya ve nişanlısı Uzer, Sıla... Hepsi hastanede defalarca Çınar'ı ziyarete gelmişler, iyileşme sürecinde onunla yakından ilgilenmişlerdi. Çınar için bunların hepsi garipti, ilgiye alışık değildi ama alışacaktı.

Çünkü adım attığı şey, yalnızca bu ev değildi. Aynı zamanda bambaşka bir dünyaya da adımını atmıştı. Yüzünden geçen umutlu ifadeyi gördüm. Her şeye yeniden başlıyorduk.

"Bakıp durma, Ardıç. Sen ayrı, Çınar ayrı korkutuyorsunuz çocuğu." Rüya ellerini yanaklarıma yerleştirerek yüzümü kendisine çevirirken, "Bana bak sen," dedi içimi eriten bir tonlamayla. "Bana odaklan. Şu an kız kardeşin ve onun sevgilisiyle aynı ortamda olduğunu unut."

Somurttum. "Ben unuturum ama sen unutmamı istemiyormuşsun gibi geliyor. Hatta neredeyse bu tepkilerimin hoşuna gittiğini düşüneceğim."

Rüya altdudağım dişleyerek gülümsedi. "İftira, hem de en kurusundan."

Gözlerimi kısarken bir elimi onun beline yerleştirdim ve parmaklarımı belinin oyuntusunda gezdirmeye başladım. Rüya'nın annesiyle babası bir saat önce kendi evlerine geçmişlerdi. Erkek kardeşi Acar'ın bir köşede bana ölümcül bakışlar fırlattığına emindim ancak onu da Arya tutuyor olmalıydı. "Çok uğraşmışsın," dedim belini okşamaya devam ederken. "Buraları süslemişsin hep. Teşekkür ederim."

"Hayret, ne gerek vardı demedin."

"Benim için yapmış olsan derdim ama Çınar..." Başımı kardeşime doğru çevirdim. Koltuğa oturmuş, yanında oturan Sıla'nın Doğa ile konuşmasını pürdikkat dinliyordu. "O her şeyi hak ediyor."

"Sen de hak ediyorsun," dedi Rüya. Yeniden ona baktım. "Benim zaten her şeyim var."

Rüya'nın dudaklarına dünyanın en güzel gülümsemesi yayılırken onu öpmemek için bakışlarımı kaçırdım. Kardeşlerinin önünde biraz sırnaşıyor olabilirdim ama bu, öpecek kadar çizgiyi aşacağım anlamına gelmiyordu. Tekrardan bakışlarımı odada gezdirirken Egemen ve Gaye'nin ortalıkta olmadığını fark ettim.

Çınar'la göz göze geldiğimizde kafasıyla mutfağın olduğu yönü işaret etti. "Ben susadım, beni mutfağa götürür müsün?" Sözlerinin altındaki mesajı çabuk çözüp kafamı salladım. Çınar'ın koltuktan kalkmasına yardımcı olduğumda beraber mutfağa ilerlemeye başladık. O sırada mutfaktaki Gaye ve Egemen'in konuşmaları da kulaklarımıza doluyordu.

"Ben geri döneyim," dedi Egemen. İyi ederdi. "Abilerin içeride otururken burada yalnız kalırsak bu evden cenazem-" Duraksadı. "Gaye?"

"Efendim?" diyen Gaye'nin titreyen sesini duyduğumda adımlarım dondu. Çınar'la birbirimize baktık. Egemen, "Bir şey mi oldu? Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Mutluluktan. Çok saçma değil mi? Benim büyüdüğüm şartlarda büyüyemeyen abilerimin etrafının onlara değer veren insanlarla sarılı olmasına ağlıyorum. Beraber yaşayacak olmalarına, ikisinin de bir daha hiç yalnız kalmayacak olmasına ağlıyorum. Bilmiyorum, duygulandım işte."

Sözleri kalbimde zıt etkiler yapıyordu. Hem onun duygulanmasına kahroluyordum hem de duygulanma sebebi içimi sıcacık yapıyordu.

"Şu an hayatımı riske atıyorum ama..." Gözucuyla Egemen'in iki yana açtığı kollarını gördüm. "Gel," dedi göğsünü işaret ederek. "Gel de burada ağla."

"Saçmalama. Suyunu çıkarırlar senin."

"Ardıç'ın lisansı var, bana dokunamaz. Hem lisansı olmasa bile Rüya varken çok uysal bir mağara adamı oluyor. Gerçi Çınar'dan emin değilim. Olur da dövmeye kalkarsa arkana sığınırım." Gaye'yi göğsüne doğru çekti. "Hadi."

Olduğumuz yerde durup Gaye'nin Egemen'e sarılmasını izledik. Yüzünde huzur dolu bir ifade vardı. Egemen, Gaye'nin saçlarına bir öpücük bırakarak, "Çok güzel bir aile olacaksınız," dedi. "Her ne kadar abilerin ağzıma sıçacak olsa da."

Çınar'la kendimizi daha fazla geride tutamayıp aynı anda boğazımızı temizledik. Egemen geriye doğru sıçrayarak bize baktığında yüzü beton kadar

beyazdı. "Şimdi sizi böyle görünce birbirinize aşırı benzettim," dedi gergince gülerek.

"Medeni bir insan olmaya çalışıyorum," dedi Çınar yavaşça. "Ama insanın sınırları da bu kadar zorlanmaz. İlla gel beni döv diyor, değil mi?" Çınar bakışlarını bana çevirdiğinde kafamı onaylarcasına salladım.

"Önümde bir maç var," dedikten sonra parmaklarımı teker teker kütlettim. "Belki daha sert bir kum torbası bulmam gerekiyordur."

"Ama benim ne suçum var şimdi?" diye söylendi Egemen. "Ben bu kızı sevdiğimde iki tane dalyan gibi abisi olduğunu bilmiyordum. Bilsem hiç göz koyar mıydım? Ömür boyu bacım gözüyle bakardım."

"Öyle mi, Egemen?" Gaye'nin konuşmasıyla Egemen bakışlarını ona çevirdi. "Aşkım şimdi sırası mı? Burada canımı kurtarmaya çalışıyorum."

Kız kardeşime eğilerek konuştuğunda belli ki amacı sessiz olmaktı ancak söylediklerini duymakta hiçbir zorluk yaşamadım. Boğazımı temizleyerek onu duyduğumu belli ettiğimde mavi gözlerini yeniden bize çevirdi. Dışarıya verdiği derin bir nefesin ardından Gaye'nin eline uzandı ve bizim önümüzde parmaklarını kenetledi.

"Canına mı susadın sen?" diye homurdandı Gaye. Bir yandan da elini çekmeye çalışıyordu. Bense bu cesareti şaşkınca izliyordum. "Hayır, sadece kim olduğumu hatırladım."

Yeniden Egemen'e baktığımda, Egemen hafifçe sırıtarak konuşmaya devam etti. "Daha doğrusu kimin yeğeni olduğumu hatırladım. İmge teyzemi ikiniz de tanıyorsunuz artık. Dünyalar tatlısı bir kadın, değil mi? Çok yufka yüreklidir. Hiç tanımadığı birinin başına bir şey gelse bile üzülür. Bir de onu teyze yapan yeğeninin başına bir iş gelse, sevdiği kızın abileri tarafından baskı gördüğünü öğrense kahrolur kadıncağız. Bunu hiçbirimiz istemeyiz sanırım."

Çenemi sıktım. Egemen, Gaye'nin elini daha da sıkı kavrayıp, "Ben de bir abiyim, suratıma nasıl çakmak istediğinizi emin olun ki anlıyorum. Ama işte teyzem üzülür," dedi sahte bir üzüntüyle. "O yüzden ne kadar size hak versem de bunu yapamayız."

Ardından daha fazla sınırlarını zorlamadan mutfaktan çıktı ve peşinde iki tane burnundan soluyan abi bıraktı. "İyi yerden vurdu pezevenk," diye homurdandı Çınar.

"İmge teyze üzülecek olmasa yapacağımı bilirdim," diyerek karşılık verdim. Çınar inanmayan bakışlarla bana baktı. "Kesin verirdin. Bu puşt aynı zamanda Rüya'nın kuzeni ve sen onun yanında resmen miyavlıyorsun."

"Düzgün konuş, almayayım ayağımın altına."

"Şu lafları sıkıyorsa ben iyileştikten sonra etsene. Böyle kuru kuru tehdit olmuyor."

Elimi Çınar'ın saçlarına daldırıp hızlıca karıştırdım. "Büyüdün de abine adamlık mı taslıyorsun sen?"

"Çek şu elini," diyerek elimi kafasından ittirmeye çalıştı Çınar. Gülerek elimi çektim. Hızlıca saçlarını düzeltip tekrardan bana baktı. Ona gülümseyerek baktığımı görünce yüzündeki afallamayı fark ettim. Bugün söylemeye hiç fırsat bulamadığım cümleyi hatırlayarak, "Evine hoş geldin, Çınar," dedim.

Çınar da gülümsedi. "Hoş buldum abi."

Kardeşime bakarken aklıma bugün ve geçtiğimiz bir hafta boyunca hiç yapmadığım bir şey daha geldi. Kardeşime hiç sarılmamıştım. Annesinin öldüğü gün onu kendi göğsüme çekmiştim ancak o tam anlamıyla bir sarılma sayılmazdı. Yumruklarımı sıkarak ona nasıl sarılacağımı, sevgimi nasıl belli edeceğimi düşündüm. Alışkın olduğum bir şey değildi. Durup dururken birine sarılmayı bilmiyordum. Rüya'ya verdiğim sözü düşündüm. Deneyeceğimi söylemiştim. Eğer kardeşime de durup dururken sarılamıyorsam kime sarılabilirdim ki?

Elimi Çınar'ın ensesine koyarak, kardeşimin başını kendi göğsüme doğru çektim. Başta şaşıran Çınar ne olduğunu anlamadığı için hareketlerime karşı koysa da başı göğsüme yaslandığı anda ne yapmaya çalıştığımı anladı. Çenemi Çınar'ın başının üzerine yaslayıp diğer elimi sırtına koydum. Gözucuyla Gaye'ye baktığımda yaşarmış gözlerle bizi izliyordu. Elimle ona *gel gel* yaptım.

Kıkırdayarak yanımıza geldi ve parmaklarının ucunda kalkarak bir elini benim, diğer elini Çınar'ın omzuna koydu. "Sizi çok seviyorum," dediğinde ona baktık. Daha önce kimseden bu sözleri duymuş değildik. Ne Gaye'nin nasıl bu kadar kolay söylediğini ne de ona nasıl karşılık vereceğimizi biliyorduk. Zaten Gaye de bizden bir karşılık bekliyor gibi değildi. Sırayla ikimizin de yanağını öpüp bize sarılmaya devam etti.

Öyle ya da böyle, nihayet bir aile olmuştuk.

"Ben de artık kalkayım."

Kolumun altında kıpırdanan Rüya'yla başımı ona çevirdim. Çınar ve Gaye karşımızdaki kanepede otururken biz de tekli koltukta iç içeydik. Kendi başıma oturduğumda dahi bu koltuk bana küçük gelirdi ancak şu an küçük olmasından oldukça memnundum. Rüya'nın bedeninin bana daha yakın olmasını sağlıyordu. Rahattım ve Rüya'nın kalkmasını kesinlikle istemiyordum.

"Gidiyor musun?" diye sordum. Rüya gülümseyerek başını salladı. "Yakında önemli bir maçın var. Senin de Çınar'ın da dinlenmesi gerekiyor."

"Önemli maçmış," diyerek homurdandım. "En kolay maçım olacak."

"Pekâlâ, yine de Çınar'ın dinlenmesi gerekiyor." Bana doğru eğilip sesini alçaltti. "Hem biraz yalnız kalın kardeşler olarak."

İtiraz etmeme fırsat bırakmadan kucağımdan kalkıp Çınar ve Gaye ile vedalaştı. Onunla beraber kapıya doğru yürürken, "Bundan sonra her şey daha güzel olacak," dedi samimi bir tonda. Askılıktaki hırkasına uzandığını gördüm. Ondan önce davranarak hırkasını aldım ve arkasına geçerek giymesine yardımcı oldum.

Rüya bana doğru döndüğünde gülümsüyordu. Bir elini göğsüme yerleştirdi. "Birbirinize alıştığınızda iletişim kurmak da kolaylaşacak ve sen şimdiden çok iyi gidiyorsun."

"Büyük kardeş olmakla alakalı senden öğrenecek çok şeyim var." Kollarımı beline dolayarak onu yakınıma çektim. Rüya'nın nefesi kesilirken hafif gülümsememle ona bakıyordum. Hiç bırakasım yoktu. Hep bu mesafede kalsa olmaz mıydı? Rüya'nın kapıdan çıkacağı saniyeleri ne kadar geciktirirsem o kadar iyiydi.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi gülümsedi ve kollarını boynuma doladı. "Gitmem gerekiyor," dediğinde kollarımı daha sıkı sardım. O da gitmek istemiyordu, geciktirmeye dair çabalarımın başarılı olmasının nedeni buydu. Gözlerine bakarken derin bir nefes aldım. Aniden aklıma gelen şeyle, "Az kalsın unutuyordum," diyerek kollarımı geriye çektim ve vestiyere doğru yürüdüm. Rüya'nın şaşkın bakışları eşliğinde evimin yedek anahtarını alarak yeniden ona döndüm.

"Çınar'a zaten bir tane çıkarttırmıştım. Sana o an anahtarı geri vermedim çünkü..." Elimi tamamen açtığımda, Rüya yıllardır sade bir şekilde duran anahtarın ucuna takılı anahtarlığı fark etti. "Bu yüzden işte," diyerek tamamladım cümlemi.

Rüya'nın bakışları önce bana sonra anahtarlığa, sonra tekrar bana dönerken iyice bir döngüye girdiğini fark ettiğimde elini tutup anahtarı avucuna bıraktım. "Canın ne zaman isterse," dedim avucunu kapatarak. Rüya nihayet girdiği şoktan çıktı.

"Sen var ya... Seni var ya..." Zıplayarak tek kolunu boynuma doladı ve yanağıma dudaklarını bastırdı. Geri çekildiğinde afallamış bir halde ona bakıyordum. Rüya işaretparmağını bana doğru uzatıp "Seni..." dedi ve geriye doğru bir adım attı. "Yerim."

Ben daha üstümdeki şaşkınlığı atamadan, Rüya diğer yanağıma da hızlı bir öpücük bıraktı ve arkasını dönerek kapıdan çıktı. Arkasından kalakalmış bir şekilde baktım. Gayriihtiyarı bir tavırla elimi yanağıma götürdüğümde Rüya'nın söyledikleri aklımdaydı. Hafifçe gülerek mırıldandım.

"Kahrolası kız."

RÜYA

Masanın üstünde titreyen telefonumla odağımı önümdeki sinir bozucu işten çekip, telefon ekranıma çevirdim. Orada gördüğüm isimle bir anda tüm kaslarım gevşerken, sevgilimi daha fazla bekletmemek adına telefonu açıp kulağıma yasladım.

"Günaydın," diyen Ardıç'ın sesi kulaklarıma dolduğunda iç geçirdim. "Günaydın."

"Sabah koşusuna çıkacağım, gelmek ister misin?"

"Çok isterdim ama evde değilim."

"Evde değil misin? Saat daha sabahın altısı."

"Evet, erkenden kalkıp dükkânıma geldim. Yetiştirmem gereken bazı siparişler var. Lunaria'nın açılışıyla uğraşırken epey birikmişler. Evde uyur kalırım diye buraya geldim ben de."

"Evden ne ara çıktın?" diye sordu Ardıç. Şu an evde olmadığımı hâlâ kabullenebilmiş değildi. Belki de ondan erken uyandığım için beni kıskanıyordu. Bu düşünceyle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Göremedim seni çıkarken."

"Sen olduğun yerde devamlı beni mi gözetliyorsun ki göreceksin?" diye sordum. Sustu. "Yok artık. Ardıç?"

"Evden çıktığın saatlerde bakıyorum pencereden," dedi içine içine konuşarak. Yine de duymama engel değildi.

"Peki bizim sabah karşılaşmalarımızın kaçı tesadüf, kaçı planlanmış?"

"Planlanmış değildi ama tesadüf de değildi." Kaşlarımı çattım. "O nasıl oluyor?"

Ardıç derince iç geçirdi. "Uykudan ayılamadığın zamanlar çok savunmasızsın. Biriyle konuşmadan ayılmayacağını da biliyorum. Bu yüzden benimle konuşup ayıl diye iniyorum aşağı."

Sözleriyle erirken oturduğum rahatsız sandalyede aşağıya kaydım. Haklıydı, uykulu olduğum zamanlar epey savunmasızdım ve konuşmadan ayılamıyordum. Gerçekten çok tatlıydı. Yine de nasıl eridiğimi belli etmek istemedim. "Sabah karşılaştığımız hiçbir seferde iki kelimeden fazla konuşmadın ama. *Günaydın, görüşürüz.* Bu kadar."

"Sadece günaydın demem yeterli oluyor. Sonrasında sen kendi kendine konu açıyorsun zaten." Ağzım açık kaldı. "Sen bana *geveze* mi diyorsun?"

"Evet, çok konuşuyorsun."

"Yuh!" dedim içimden gelen tepkiye karşı koyamayarak. "Daha dün bir bugün iki, Ardıç Bey. Senin şu an canımlı cicimli sözlerle gönlümü yapman gerekirken gelmiş bana *çok konuşuyorsun* diyorsun. Pardon ya, başını mı şişirdik? Ben kapatayım da sen dinlendir beynini biraz."

"Bekle bir saniye," dediğinde durdum. "Çok konuşman kötü bir şey mi?" diye sordu ciddi bir tavırla. "Kötü bir şey olduğunu düşünerek söylememiştim. Çok konuşman hoşuma gidiyor. Sen daha çok konuş diye iki kelimeden fazlasını etmiyorum."

Donakaldım. "Sen ciddi misin?" diye sordum kısık bir sesle. Beni onaylarcasına mırıldandı. Aramıza koyduğu engeller kalkalı daha birkaç gün olmuştu ve Ardıç şimdiden harika bir sevgiliydi. "Ben seni tutmayayım daha fazla, koşuna çık sen. Benim de dönmem gereken işler var malum." Dışarıya yorgun bir nefes bıraktığımda Ardıç sordu. "Ne kadar işin var?"

"Saymadım. Sayarsam kesin yetişmeyecek diye stres yapıp ağlarım ama çok var, Ardıç."

"Tamam o zaman, sen de işinin başına dön hadi. Kolay gelsin güzelim."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

"Görüşeceğiz," demesinin ardından telefonu kapattık. İç geçirerek telefonumu masanın üzerine bıraktım. Sevmek, sevilmek güzel şeylerdi ancak hâlâ beni bekleyen bir iş vardı. Boynumu iki yana yatırıp rahatladıktan sonra kahvemden bir yudum aldım. Çoktan buz gibi olmuştu ama önemsemedim.

Tamamen işe odaklanarak geçirdiğim dakikaların ardından dükkânın kapısının tıklatılmasıyla başımı masadan kaldırdım. Saat altı buçuğa geliyordu. Bu kadar erken bir saatte henüz açılmamış bir dükkâna kim gelmiş olabilirdi ki?

Oturduğum yerden kalkıp tedirgin adımlarla kapıya yöneldim ve duvarın arkasına saklanarak başımı uzattım. Kapının önünde gördüğüm tanıdık simayla bir anda tüm tedirginliğim buhar olup uçtu. Koşarcasına attığım birkaç adımın ardından kapının önüne vardığımda göz göze geldik. Ardıç yüzündeki sıcak ifadeyle bana bakarken, aramızda bir engel teşkil eden kapıya daha fazla tahammül edemeyerek kilidi açtım.

"Hoş geldin," dedim kocaman bir gülümsemeyle. Kapıyı sonuna kadar açıp Ardıç'ın geçmesi için alan bıraktım. İçeriye girip kapıyı arkasından kapattı, geri çekilmedim. Neden geldiğini sormadım. Elinde bir poşet tutuyordu ama önemsemedim de. Tek yapabildiğim ona bakmaktı.

"Hoş buldum," dedi derinden gelen bir sesle. Birbirimize sessizce bakmaya devam ettik. Artık sevgiliydik. Birbirimizi gördüğümüzde kuru kuru konuşmamıza gerek yoktu. Karşılaştığımızda sarılabilir ya da birbirimizi öpebilirdik. Çınar'ın iyileşme süreci ve Ardıç'ın yaklaşan maçı dolayısıyla onu çok fazla göremiyordum zaten. Şimdi ona bu kadar yakın dururken nasıl özlediğimi fark ediyordum.

Bu özleme daha fazla karşı koyamayarak parmaklarımın ucunda kalktım ve kollarımı Ardıç'ın boynuna doladım. Aynı anda Ardıç da bana doğru eğilip güçlü kollarını bedenime sıkıca sardı. Başını boynumun girintisine yerleştirerek oraya bir öpücük bıraktığında kolları arasında eridim. Ardıç bunu hissetmiş gibi beni daha sıkı tuttu ve kokumu derince içine çekti. Gözlerimi kapattım.

Dışarıdan biri görse birbirimizi uzun bir süredir görmediğimizi düşünürdü ki durum da buna benzerdi. Ardıç'la aramızdaki ilişki hep mesafelerle doluydu ve mesafelerden kurtulalı çok olmamıştı. Şimdi ona dilediğim gibi sarılmanın tadını çıkarırken normal bir sarılmanın süresine sadık kalmak çok zordu.

Nihayet kendimi geri çekebildiğimde Ardıç'ın kolları hâlâ belime sarılı haldeydi. Hafif bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Sabah sabah yeterince başını şişiremedim anlaşılan. Daha fazlası için mi geldin?" diye sordum alaycı bir tavırla. Ardıç gözlerini kısarak bana düz bir bakış atmaya çalıştı ancak dudaklarındaki harika gülümsemeyle bu pek de mümkün değildi.

"Başımı şişirmiyorsun," dedi ciddiyetle. "Konudan konuya atlaman hoşuma gidiyor. Babaannem senin için *bıcır bıcır konuşuyor* derdi."

"Yaa," diye mırıldandım. Ardıç, babaannesinden pek bahsetmezdi. Konuşurken gözlerindeki özlem çok açıktı. Tahminimce onu ne kadar özlediğini düşünmemek için bu konuyu açmıyordu. "Alihan da bana *bıcırık* diyor. Öyle bir hava mı veriyorum cidden?"

Ardıç'ın belimdeki elleri oldukları yerde kasıldı. "Şu dallamanın adını neden ağzına alıyorsun şimdi? Beni çıldırtan oyunlarına son vermemiş miydin?"

Dudaklarım bir an için aralık kaldı. "Cidden öyle bir amacım yoktu. Oyunlara son verdik tabii ki. Hem bilgin olsun diye söylüyorum, Alihan zaten bana o gözle bakacak biri değil. Öyle olsa seni kudurtayım derken çocuğa umut vermezdim. Her şeyden haberi de vardı üstelik. Epey yardım etti sağ olsun."

Ardıç kaşlarını kaldırdı. "Demek her şeyden haberi vardı?" dedi hayretle. "O danslar sırasında sana yapışmaları da beni sinirlendirmek için miydi?"

Sırıtmamak için kendimi tuttum. "Aslında arkadaşça bir danstı. Ortada yanlış anlaşılacak bir şey de yoktu." Tek omzumu silktim. "Seni tahmin ettiğimizden daha fazla kudurtmuş olmak bizim suçumuz değil."

Ardıç'ın eli belimden aşağıya indiğinde nefesimi tuttum. Eli kalçama riskli bir şekilde yakındı. "O Alihan'a söyle, bir daha gözüme gözükmesin," dedi sakin bir ses tonuyla.

"Ya söyleme böyle. Zaten korkuyor senden. Bak cidden aşırı tatlı bir çocuk. Çok da seviyorum onu." Ardıç burnundan sert bir nefes verdi. "Sabır," dediğini duydum.

"Sabırsa bana sabır be!" diye çıkıştım bir anda. "Sevgilisinin üstsüz fotoğrafları internetin her yerinde olan sen değilsin, benim. Fan hesapların bile var, Ardıç! Kaç kızın fotoğraflarının altına alev emojisi bıraktığını biliyor musun sen acaba?"

"Bilmiyorum," dedi rahat bir tavırla. "Sosyal medyada takip ettiğim tek hesap seninki." Sözleriyle anında yumuşadım. Birkaç saniye bunu Ardıç'a belli etmemek için uğraştım ama beni çok iyi tanıyordu. "Kapı önünde kaldık böyle," dedim kollarının arasından çıkarak. "Elindeki ne?"

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim." Poşeti bana uzattığında hevesle içine baktım. Sandviç, poğaça ve en sevdiğim kurabiyeden vardı. Ardıç için fazla hamurlu bir poşetti. Bunların hepsini benim için almıştı.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Hadi gel içeri geçelim. Çay ya da kahve içer misin? Makinem var."

"Kahve içerim," dedi. Kafamı salladım. "Tamam o zaman, sen içeri geç. Ay, sen ilk kez geliyorsun buraya değil mi? Etraf çok dağınık, her yerde koliler var ama kısaca gezdireyim. Burası stantların kurulacağı yer." Ardıç'ın elini sıkıca tutup hızlı adımlarla içeri ilerledim. "Burası da benim ofisim." Elimi kaldırarak odanın karşısındaki kapıyı gösterdim. "Şurada bir tuvalet var. Ve turumuz bu kadardı. Şimdi ben senin kahveni yapayım."

Ardıç tavırlarıma hafifçe güldüğünde ben de sırıtarak ona baktım. Makinenin başına geçip Ardıç'ın sert kahvesini yaparken, "Çınar nasıl? Alıştı mı eve?" diye sordum.

"Alıştı. Odası için eşya beğendi, bugün teslimat yapılacak. Çaktırmamaya çalışıyor ama çok heyecanlı." Kahvesi demlenirken kalçamı masaya yaslayarak Ardıç'a döndüm. "Sakız peki? Onu ne zaman geri alacaksın?"

"Sakız'ı kısırlaştırmışlar, iyileşme süreci geçsin öyle alacağım. Hem şu an evde bir düzen de yok." Kafamı onaylarcasına salladım. İlginç bir şekilde, ben başka soru sormadan Ardıç konuşmaya devam etti. "Çınar üniversite

sınavına hazırlanmaya karar verdi. Dönem ortasında dershaneler kabul eder mi bilmiyorum ama belki özel hoca tutarım onun için."

"Her şekilde arkasındayım diyorsun yani."

"Öyleyim."

"İyi anlaşıyor musunuz peki? Aranız nasıl?" Kahve nihayet demlendiğinde bardağa doldurup Ardıç'a doğru ilerledim. Ardıç derin bir nefes vererek, "Garip," dedi. "Kötü diyemem. Özellikle de Çınar'ın şu anda nasıl bir süreçten geçtiğini düşününce, ona nasıl yaklaşacağımı bilemediğim anlar oluyor."

"O süreçten sadece Çınar geçmiyor." Bardağı masanın üzerine bırakıp Ardıç'a bir adım daha yaklaştım. "Sen de zor bir süreçten geçiyorsun. Çınar'a bir ebeveyn olarak değil, abisi olarak yaklaşmayı dene. Seninle daha çok şey paylaşacaktır, inan bana. Mesela ben kardeşlerim hakkında annem ve babamın bildiğinden fazlasını biliyorum."

Ardıç gözlerime uzunca baktı. "Teşekkür ederim," dedi sonra içtenlikle.

"Ne için?"

"Daha ben söylemeden sorunun ne olduğunu anladığın için." Sözleriyle gülümsedim. "Seni tanıyorum diyelim."

O da gülümsedi. Sonrasında bakışlarını masaya doğru eğerek, "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu. Benim de bakışlarım masaya değdiğinde iç geçirdim. Onunla konuşurken birkaç dakikalığına da olsa beni bekleyen işi unutmuştum. Sandalyemi çekip oturdum. "Bir şey yapmana gerek yok. Ben *yapamayacağım, pes ediyorum* diyerek ağladığımda beni kendime getir yeter."

"Buradaki işlevim bu mu?" Ardıç kendine de bir sandalye çekti ve yanıma oturdu. "Ben yanına gelmesem ne yapacaktın?"

"Arardım muhtemelen. Sen sabah koşunu tamamlarken müzik yerine kulağında benim sızlanmalarım olurdu." Ardıç'ın getirdiği sandviçten küçük bir ısırık aldım. Bu benim ödülümdü, koca ısırıklarla hemen bitirmek istemiyordum. Boynumu iki yana yatırıp kendimi esnettim ve elime bir bileklik aldım.

"Bunlar burç taşları," diyerek çenemle önümdeki taşları işaret ettim. "Kolyelerin ucuna yerleştiriyorum. Astrolojiye inanan ve kendi burcunun taşını üstünde taşımak isteyenler oluyor. Şahsen ben de onlardan biriyim." Ardıç'a yandan bir bakış attım. Burçlar asla ilgisini çekmeyen bir konuydu ama beni dikkatle dinliyordu. "Ama terazi burcunun doğal taşlarıyla yapılan kolyeler gözüme güzel gelmiyor. Ben de estetik bir duruşu olsun diye önce birkaç taslak çıkardım." Masanın ucundaki kâğıtları önüme çekip Ardıç'a gösterdim. Dikkatle baktı. "Şimdi de taşları kolyenin ucuna yapıştırıyorum."

"Belli bir sırası var mı?" diye sordu Ardıç. Kafamı iki yana salladım. "Taşları burçlara göre ayırdım, kolyenin zinciri zaten hepsinde aynı." Elime yengeç burcunun taşıyla bir kolye zinciri aldım. Taşı cımbızla tutup özenle kolyeye yapıştırırken, "İşte böyle," diye mırıldanıp birkaç defa üfledim. "Yapıştırdıktan sonra tamamen kuruması için yavaşça bir kenara bırakıyorum." Ardıç dikkatle her bir hareketimi izledi. Kolyeyi kenara bırakıp arkama yaslandım. "Aynen böyle."

"Denememde bir sakınca var mı?" İstemesi gözüme öyle tatlı gelmişti ki yanaklarını sıkmamak için kendimi zor tuttum. "Bir sakıncası yok."

"Pekâlâ." Ardıç, masanın üzerinde ayrı ayrı sınıflandırılmış taşlara baktı. "Bunlardan hangisi terazi burcu?"

Sözleriyle kıkırdadım. Çenemle terazi burcunun taşını işaret ettiğimde uzun parmaklarının arasına kolye zincirini, cımbızı ve taşı aldı. Az önce ona gösterdiğim şekilde taşı kolyenin ucuna yapıştırmasını izledim. Tamamen işine odaklanmıştı. Ciddi anlamda birilerini yumruklayarak ona para kazandıran ellerinin, bir kolyenin ucuna taş yerleştirmesi bana o kadar garip geliyordu ki gözlerimi ondan ayıramadım. Ardıç taşı yerleştirip tıpkı benim gibi dikkatle üfledi. Kolyeyi bir kenara koyduğunda meraklı gözlerini gözlerime çevirdi. "Olmuş mu?"

Uzanıp yanağını öptüm. "Çok güzel olmuş. Onu bir kenara ayır, ben takacağım." Konuşmaya devam etmeden önce duraksadım. "Ardıç sen bana yardım etmesen mi ya? Şimdi senin elinin değdiği kolyeleri başka kızların takacak olması hiç hoşuma gitmedi."

Ciddi miyim diye yüzüme dikkatle baktı. "Tüm bu işi sana yıkamam," dedi birkaç saniye sonra. "Bir an önce bitirip rahatlaman için yardım etmek istiyorum. Benim yaptıklarımı sonra silerim, olur mu?"

"Bu senin yaptığını değiştirecek mi?"

"Parmak izlerimi silecek." Uzlaşmacı tavrıyla kahkahamı daha fazla geride tutamadım. "Korkma," dedim omzuna dokunarak. "O kadar da kıskanç değilim."

"Olabilirsin, sakıncası yok."

"Düzenli aralıklarla tüm kameraların önünde yarı çıplak kalan bir sevgilim varken insan pek de kıskanç olamıyor," diye homurdandım. Ardıç'ın gözlerine bir parıltı yayıldı. Dudakları harika bir gülümsemeyle yukarıya kıvrılırken, bana doğru eğilip başımın tepesini öptü.

Geri çekilmeden önce, "Parmak izlerim yalnızca sana ait," dedi.

Yorgunluktan canım çıkmış bir şekilde eşyalarımı toplarken telefonumdan saate baktım. Ardıç sabah gelip bana yardım etmese en aşağı iki saat daha burada olacaktım. Neyse ki sevgilim ben istemeden imdadıma yetişmişti. Sonuna kadar kalamamıştı, Çınar'ın mobilyaları geleceği için evde olmak zorundaydı. Aksi takdirde kardeşinin hepsini kendi başına taşımaya çalışacağından korkmuştu. Ancak yine de yükümü epey hafifletmişti. Sayesinde boynumdaki ağrı katlanılabilir düzeydeydi.

Kapıyı kilitleyerek anahtarı çantamın içine bırakırken, telefonumun ekranını açtım ve Ardıç'tan gelen cevapsız çağrıya dokundum. Dikkatim dağılmasın diye telefonu sessize almıştım. Ardıç'ı geri arayıp telefonu kulağıma yaslamamla sesini duymam bir oldu. "Bitti mi işin?"

Yorgun bir mırıltıyla onu onayladım. Önümdeki ilk duvara yaslanıp gözlerimi kapatasım vardı ama rahat mı rahat yatağıma erkenden ulaşabilmek için bu dürtüme karşı koyuyordum. "Sen ne yaptın? Mobilyalar geldi mi?"

"Evet geldi. Ben de kurma işlemine geçecektim şimdi. Matkap sesinden duymam diye seni öncesinden arayayım dedim." Gülümsedim. "Onlar kurmuyorlar mı?"

"Dolabı ve kitaplığı kurdular zaten. Masayı ben hallederim diye düşündüm." Ne olduğunu anlamama fırsat kalmadan, bir anda zihnimde mobilya kuran Ardıç'ın görüntüsü canlandı. Böyle şeyleri çekici bulan tarafıma saydırmama rağmen, "Yardım etmeye geleyim mi?" diye sordum. *Lütfen geleyim, lütfen geleyim.*

"Senin yapacağın bir şey yok," diyen Ardıç'la omuzlarım çöktü. "Ama yine de gel," diye eklediğinde sokağın ortasında zıplamamak için kendimi zor tuttum. "Tamam o zaman, ben şeye geleyim."

"Neye? İzlemeye mi?" diye sordu Ardıç imalı bir şekilde. Bir an için aklımdan geçenleri duyduğundan şüphelenmişsem de bunun imkânı yoktu. Baştan aşağı kızardığımı göremediği için kendimi şanslı hissederek, "Ne alakası var?" dedim. "Ben bir şeylerin kurulmasını izlemeyi çok severim. Babam odamdaki rafları duvara monte ederken yanında durup matkabı uzatmıştım mesela."

"Ben de izlemeye geleceğini söylerken bundan bahsetmiştim zaten. Sen ne anladın ki?" Mümkünmüş gibi yerin dibine daha çok geçerken, "Bir şey anlamadım," dedim telaşla.

"Hımm," diyen mırıltısını duyduğumda midem havalandı. Ardıç bana zerre kadar inanmamıştı ve niyetimi böyle açıkça belli ettiğim için fazlasıyla utanıyordum ama elimde değildi. O kurma işlemiyle uğraşırken gerilen kol kaslarını ve belirginleşen damarları düşünmeden edememiştim.

Yine aklımın dağılmaya başladığını fark ettiğimde, "Kapatıyorum ben," diye homurdandım. "Oraya geldiğimde görüşürüz."

"Görüşeceğiz." Telefonu kapattıktan sonra ekrana bakarak iç çektim. Az önce ayakta uyuyabilecek kadar yorgunken şimdi enerji doluydum. Bir an evvel sevgilimin yanına gitmek, onu görmek istiyordum. Acele ederek başımı telefonumdan kaldırdım ve ileriye doğru bir adım attım. İkinci adımı da atacağım sırada gördüğüm tanıdık sima var olan tüm keyfimi yerle bir etti.

Efe Gümüş.

"Rüya?" dedi Efe sırıtarak. Dışarıya bezgin bir nefes verip, "Seninle hiç uğraşamam," dedim ve yanından geçip gitmeye çalıştım. Efe'nin dirseğimi sıkıca saran parmakları buna engel olurken ona ters bir şekilde baktım. "Çek şu parmaklarını."

Efe beni dinleyerek elini dirseğimden çekti ve suratıma dikkatle baktı. Sonra bir anda, "Seni aklımdan çıkaramıyorum," dedi. Sözleri karşısında kaşlarımı çatmaktan öte bir tepki vermedim. Efe konuşmaya devam etti. "Bakma bana öyle. Kendimi bu genç yaşımda birine kaptıracağımı ben de bilmiyordum ama olan oldu. Seni aklımdan çıkarmayı da çok denedim üstelik. Kimse senin gibi değil."

Ciddi anlamda sözlerinin üstümde bir etki oluşturmasını bekliyordu ama hissettiğim tek şey mide bulantısıydı. İnsanları kullanan iğrenç herifin tekiydi. "Ee, ne yapayım yani?" dedim umursamazca.

"Bana bir şans ver, Rüya."

"Hayır."

"Neden?"

"Sevgilim var. Gerçi sevgilim olmasa da bir şey değişmezdi, cevabım yine aynı olurdu."

Efe bakışlarını uzağa dikip hafifçe gülümsediğinde, konuşmanın burada sona erdiğini düşünerek yeniden onun yanından geçmeye çalıştım. Bu sefer beni durduran dirseğime sarılan parmaklar değil, kulaklarıma ulaşan sözlerdi. "Sevgilinin iyiliği için de bir şans vermez misin?"

Omzumun üzerinden şaşkınca Efe'ye baktım. Dikkatimi çektiğini fark ederek yeniden bana doğru yürüdü ve adımlarını önümde durdurdu. "Yakında Ardıç'la maçımız var, biliyorsun. O maç Ardıç'ın kariyerinin bitişi olabilir." Sahte bir üzüntüyle yüzü şekillenirken yumruklarımı sıktım. "Tabii bana ufacık, minicik bir şans vermezsen."

"Siktir git," dedim dişlerimin arasından. Bana doğru eğildi. "Küçük bir şans, Rüya. Eğer bana bu küçük şansı verirsen sende ilgimi çeken şeyin ne olduğunu keşfeder ve bir daha da seni rahatsız etmem."

"Hiçbir şeyi keşfedemezsin aptal herif."

"Öyle mi diyorsun?" Doğruldu. "Üzücü," dedi başını iki yana sallayarak. "Ardıç'a yazık olacak."

Öfke damarlarımda patlarken suratının ortasına bir yumruk geçirmemek için var gücümle kendimi tuttum. "Beni aklından atma çabalarının nasıl sonuç vermediğini söylüyorsun ya hani, fazlasıyla yanılıyorsun. Çünkü beni gayet de aklından çıkarmışsın." Efe'nin dikkatli bakışları yüzüme döndüğünde hafifçe gülümsedim. "Elimde Ardıç'ın sakatlandığı maçı satın aldığını kanıtlayan belgeler olduğunu unutmuşsun."

Efe'nin suratı bozuldu. Bunu ona karşı kullanabileceğimi düşünmemiş olmalıydı. Büyük bir keyifle sözlerime devam ettim. "O belgeleri çoktan yaymamışsam bunun tek sebebi, beni Ardıç'ın kariyerini bitirmekle tehdit etmiş olman. Ama olur da o maçta Ardıç'ın başına en ufak bir şey gelirse, hakemi veya başkalarını satın alırsan ve Ardıç sana bu sebepten yenilirse hiç çekinmem o belgeleri gerekli kurumlara iletirim. Ardıç'a zarar verme düşüncesini aklından bile geçiremeden kendi zorlama kariyerinin de bittiğini görürsün. Anladın mı beni?"

Tepki dahi veremedi. "Anladığını umuyorum," dedim. Omzumdaki çanta askısını düzeltip yapmacık bir şekilde gülümsedikten sonra bir şey söylemeden Efe'nin yanından geçtim.

Sanırım teklifine balıklama atlayacağımı düşünmüştü. Bunca zamandır bu yöntemle maçları kazanıyor olmalıydı. Rakiplerine rüşvet veriyordu. Ardıç rüşvet kabul etmeyen ilk rakibiydi. Onu fiziksel yolla alt etme seçeneğini çoktan denemişti ve bu işe yaramamıştı. Şimdi hepimizin gözü onun üzerindeydi. Ardıç'ı yıldırmak için bir de bu yolu denemenin akıllıca olacağını düşünmüştü ancak telaşı ona hatalı yolu seçtirmişti.

Üst üste yaptığı iki hatanın ardından artan telaşını düşünerek sırıttım. Şimdi çaresizlikten gözünün önünü göremeyeceği bir yola girmişti. Ardıç haklıydı. Bu onun en kolay maçı olacaktı.

Ardıç'ın evine kadar olan yolu öyle hızlı gelmiştim ki kapının önüne vardığımda nefes nefeseydim. Elimi kaldırıp zili çalacakken duraksadım. Yol boyunca bu kadar hızlı gelmemin bir nedeni de Efe'yle aramızda geçen konuşmaydı. Söylediklerini düşünmekten kaçıyordum.

Ardıç'a her şeyi anlatacaktım. Elbette anlatacaktım. Sadece nasıl söylemem gerektiğinden emin değildim. Yanaklarımı şişirip nefesimi dışarıya üfledim ve zile bastım. Ardıç'ın adımları kapıya yaklaşana kadar geçen süreden

anladığım kadarıyla hâlâ masayla ilgileniyordu. Keyifle sırıttım. Nihayet kapı açıldığında gözlerimi sevgilimin yüzünde gezdirdim. Görmeyeli daha mı yakışıklı olmuştu?

Göz göze geldiğimizde Ardıç'ın da beni süzdüğünü fark ettim. Demek ki birkaç saattir görüşmüyor olmamıza rağmen özleyen tek kişi ben değildim. "Hoş geldin," dedi bakışlarını yüzümde sabitleyerek. Gülümsedim ve içeriye adım atıp kollarının arasına girdim. Güçlü kolları beni sıkıca sarıp daha önce hiç hissetmediğim türden bir güven hissetmemi sağladı.

"Hoş buldum," dediğimde neredeyse bir kedi gibi mırlıyordum. Çenemi Ardıç'ın göğsüne yaslayıp yüzüne aşağıdan baktım. "Odanın ne kadarını hallettin?"

Ardıç yüzüme karşı gülümserken eli gayriihtiyarı bir şekilde omzumu okşuyordu. "Çoğunu hallettim. Masayı kurması, yatağa yeni nevresimler serilmesi ve dolaba kıyafetlerin yerleştirilmesi kaldı. Onun için de Çınar'ı beklerim herhalde."

Uzanarak alnıma dudaklarını bastırdı. "Çınar nerede ki?" diye sordum.

"Sizin evde."

"Ciddi misin?" Şaşkınca geri çekildiğimde Ardıç da kollarını belimden çekti. Çantamı ve montumu elimden alıp askıya asarken, "Evet," dedi. "Daha tam olarak iyileşmeden bana yardım etmeye çalışınca anneni aradım, o da bir sebep bulup Çınar'ı yanına çağırdı."

Beraber Çınar'ın odası olacak olan odaya ilerlerken güldüm. "Benim yöntemimi kullanmışsın. Ne zaman inadınla baş edemesem seni anneme havale ediyordum. Gerçekten harika bir çözüm oluyor kendisi."

Ardıç omzunun üzerinden bana ters ters baktı. Daha doğrusu bakmaya çalıştı ancak kahverengi gözlerini kaplayan eğlence pırıltılarını gizleyememişti. Çınar için hazırlanan odaya girdiğimizde etrafı meraklı bakışlarla inceledim. "Çok güzel olmuş burası," dedim hayranlıkla. "Odayı bir iç mimara dizdirdiğini söylesen yadırgamazdım."

"Çınar dekorasyona hep ilgiliydi," dedi Ardıç hafifçe gülümseyerek. Yüzüne baktığımda gözlerinin boşluğa daldığını gördüm. Geçmişi düşündüğü belliydi. "Hiçbir şeyi olduğu haliyle bırakmazdı çocukken. Ne yazık ki kendisine ait pek bir şeyi olmadı."

Sözleriyle kalbimin ezildiğini hissettim. Çınar'ın yaşadıklarından bahsederken daha rahattı ancak aynı şeyleri kendisi de yaşamıştı. Çocukken onun da sahip olduğu bir şey yoktu. Bir anda Ardıç gözüme küçük, yaralı bir çocuk gibi gözüktü. Tekrardan ona sıkıca sarılmak istedim ancak güçsüz hissetmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordum.

"Artık var, önemli olan da bu. Hatta bakarsın bunu mesleğe bile dönüştürür." Konuyu dağıtmak için etrafıma bakınırken kurulacak olan masanın yerdeki parçalarını gördüm. "Masanın tozunu aldın mı?" diye sordum alakasız bir şekilde. Ardıç'tan onaylayan bir mırıltı yükseldi ve yere oturup paketin içindeki vidaları çıkardı. Eline tornavidayı aldığında, "Matkap yok mu?" diye sordum bu kez.

"Ben masanın çekmecelerini yaparken şarjı bitti." Eliyle kurup köşeye kaldırdığı üç adet çekmeceyi gösterdi. "Kalanını bununla hallederim, çok uzun sürmez." Kafamı onaylarcasına salladıktan sonra kurulum şemasının anlatıldığı kâğıdı elime aldım. "Buradan bakmayacak mısın peki?"

"Gerek yok, kurulumu basit bir masa."

Hiç üşenmeden tornavidayla kuracaktı yani. Dudaklarımı bükerek başımı ağır ağır sallarken, yere oturup onu izlemeye başladım. Ardıç önce vidaları yerine yerleştirip masaya sabitlemek için birkaç kez çevirdi. Gerilen kol kaslarının ve belirginleşen damarlarının görüntüsü enfesti. Bir şeylerle uğraşırken yakışıklı yüzünün aldığı ifadeye bayılıyordum.

Ardıç bakışlarımı yüzünde hissetmiş gibi bana gözucuyla baktığında, "Şurayı sabit tutar mısın?" diye sordu. Çenesiyle işaret ettiği yere baktım. İçimden bir ses bana hiç ihtiyacı olmadığını söylüyordu ancak bunu dışımdan dile getirmedim. Ellerimi Ardıç'ın gösterdiği yere bastırıp sabit tutmaya başladım.

"Güzel çıraklık yapabiliyor muyum bari sana?"

"Daha iyisini düşünemezdim," dedi Ardıç. Gülümsedim. Tornavidayı birkaç tur daha çevirdikten sonra vidaları tamamen içerideydi. Eline suntayı alıp masanın arkasına koydu. Çivilere ve çekice uzandığında, "Bunu ben yapabilir miyim?" diye sordum. Nedense çivi çakmak bana aşırı eğlenceli geliyordu.

Ardıç hevesim karşısında gülerek çekiç ve çivileri bıraktı. Hafifçe geriye çekilerek, "Gel," dedi. Ellerini iki yanından yere yaslayıp bacaklarını araladığında göz göze geldik. Bir Ardıç'ın gözlerine, bir de iki yana uzattığı bacaklarının arasındaki boşluğa baktım. Beni çağırdığı yer oldukça açıktı.

"Geleyim madem," dedikten sonra Ardıç'ın bacaklarının arasındaki o boşluğa yerleştim. Yerde duran çekice uzanacağım sırada, Ardıç yere yasladığı ellerini çekti ve kollarını arkadan belime doladı. Bu ani temasla donakaldım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Belimdeki kollarının varlığı yeterince heyecan verici değilmiş gibi bir de çenesini omzuma yasladığında nefesim kesildi.

Kendimi toparlayarak nihayet çekici aldım ve masanın arkasına çivilerle sabitlenecek suntaya uzandım. Ardıç tek elini uzatıp tahta parçasını sabit tutarken, ben de elime aldığım çivileri önce dört köşeye hafifçe çaktım. Artık düşmezdi.

Ardıç elini çekip yeniden belime doladı. Çaktığım çivilerin üzerinden çekiçle geçmeye başladım. İlk çiviyi tamamen içeri soktuğumda Ardıç'ın parmakları saçlarımla oynamaya başladı ve ben ikinci çiviyi bitirirken, oynadığı saçlarımı sol omzuma doğru attı. Rahat bir nefes alarak üçüncü çiviye geçeceğim sırada ensemde hissettiğim dudaklarla tüm hücrelerime kadar ürperdim. "Ardıç..."

"Hımm?"

"Rahat dur." Ardıç boğuk bir şekilde gülerek tekrardan çenesini omzuma yasladı ve bir süre uslu uslu beni izledi. Üçüncü çiviyi de bitirdiğimde, "Aferin," diyerek boynumu öptü. Sıcak öpücüğünün tenimi nasıl yaktığından habersiz görünüyordu. Dışarıya titrek bir soluk bırakıp son çiviyi tamamen içeriye gömmeye odaklandım. Ardıç burnunu boynuma sürterek içine derin bir nefes çektiğinde, başım onun omzuna doğru düştü. "Ardıç rahat dur," diye söylendim.

"Denerim." Ama denemiyordu. Dudakları boynuma sürtünüyor, dişleriyle ince tenimi çekiştiriyordu. Neredeyse inleyerek, "Denemiyorsun," dedim. Nefes nefese kalmıştım. "Sen işini yaparken ben sana bulaşmamıştım."

"Bulaşabilirdin," dedi Ardıç boğuk çıkan sesiyle. Dudaklarını kulağımın altındaki o hassas noktaya bastırdı. Kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. "Bundan hiç de şikâyetçi olmazdım," diye fısıldadı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"Son çiviyi çakacağım," dedim kendimden emin bir şekilde. "Eğer çekici düşürüp kendimi yaralamamı istemiyorsan rahat dur." Sözlerim nihayet Ardıç'ın üzerinde etkili oldu. Kollarını belimden çekmese de dudakları rahat duruyor, uslu uslu işimi halletmemi bekliyordu. Sırtımı yasladığım kaslı gövde de oldukça heyecan vericiydi ancak motor becerilerimi yitirmeme neden olmuyordu. Yine de bu konu hakkında fazla düşünmekten çekinerek tamamen son çiviye odaklandım.

Sağ salim bir şekilde işimi bitirdikten sonra elimdeki çekici yerine bırakarak Ardıç'a döndüm. "Tüm dikkat dağıtıcı etmenlere rağmen oldukça güzel bir iş çıkarmışım, sen ne diyorsun?"

"Katılıyorum," dedikten sonra beni hafifçe kaldırıp yanına bıraktı ve eline tornavidayı aldı. Masanın kalan parçalarını birleştirirken onu izlemeye devam ediyordum. Ancak var olan sessizlikten dolayı aklım Efe ile

karşılaşmama ve onun söylediklerine kayıp duruyordu. Stresle dudağımı kemirmeye başladım.

"Rüya?" Ardıç'ın sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. "Bir sorun mu var?" diye sordu aniden. Ses tonu ve bakışları ciddiydi. Nasıl anlamıştı?

İç geçirip, "Hayır," dedim güvence verircesine. "Ama sana bir şey anlatmam lazım. Aslında geldiğim gibi anlatmak istedim ama konuya nasıl gireceğimi bilemedim."

Ardıç elindekileri o anda bıraktı. Ciddi bir konu olduğunu anlamıştı. Ellerini birbirine çarparak ayağa kalktı ve ardından beni de kaldırdı. Beraber içeriye ilerlediğimizde kanepeye oturup bedenimi yanına çekti. "Anlat hadi," dedi sakin bir ses tonuyla. Şimdi bu kadar sakindi ancak Efe'nin adını duyunca ne yapacağını kestiremiyordum.

"Kızmayacağına söz ver."

Kaşlarını çattı. "Buradan bile belli kızacağım bir şey olduğu."

"Kızmayacağına ve bir şey yapmayacağına söz vermeden anlatmam."

Sabırla, "Tamam," dedi. "Kızmayacağım."

"Kızmayacağıma ve bir şey yapmayacağıma söz veriyorum de. Öyle anlatırım."

"Rüya," diyen Ardıç'ın sesi artık o kadar da sabırlı değildi. "Anlatacaksan anlat."

İçime derin bir nefes çekip Ardıç'ın gergin bedenine bakarken, onun tam olarak vermediği sözün arkasında durmayacağını hissedebiliyordum. Ona olanları anlattığımda ayağa fırlamasından korkarak Ardıç'a doğru yaklaştım ve bacaklarının üzerine oturdum. Ellerimi geniş omuzlarına yerleştirdiğimde Ardıç bir elini sırtıma, diğerini ise bacaklarımın üzerine koydu.

"Ardıç," dedim tatlı bir şekilde. "Konu Efe."

Ardıç'ın gerilen bedenini hissederken omuzlarına sardığım ellerimle onu biraz aşağıya bastırdım. Tabii ne kadar güç uygularsam uygulayayım bu biraz anlamsızdı çünkü Ardıç aniden ayağa kalkmak isterse kolaylıkla kalkardı. Yine de varlığımı hissettirmek elimdeki tek şeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Ardıç sinirli bir şekilde. Gözlerindeki bakış çoktan karanlık bir hal almıştı ve çenesini inanılmaz bir şekilde sıkıyordu.

"Şimdi şey oldu..." Kucağında kıpırdanıp ona biraz daha yanaştım. Omuzlarındaki ellerimden birini ensesine kaydırıp oradaki saçlarla oynarken havadan sudan konuşurmuş gibi bir edayla konuşmaya başladım. "Bugün Efe'yle karşılaştık. Beni seninle tehdit etti ve bunun karşılığında da bana bir teklif sundu."

Ardıç'ın yüzü ifadesizdi. "Ne teklifi?"

"Onunla vakit geçirmemi istedi." Başımı biraz yana eğerek Ardıç'ın gözlerine baktığımda oradaki dipsizliği gördüm. Kaşları hayretle, hafifçe kalktı. "Seni tehdit etti," diyerek olayı kendi kelimeleriyle özetlediğinde belimi saran eli sıkılaştı ve beni kendi bedenine bastırdı. Yüzünden bu hareketi bilinçli yapmadığını anlıyordum. İçgüdüseldi.

"Evet etti ama bir şey yapamadı çünkü ben de onu tehdit ettim. Onun antrenmanına gittiğim gün bazı şeylere ulaştığımı söylemiştim ya, olur da sana bir şey yaparsa onları yayacağımı söyledim. Yani cidden önemli bir şey yok."

Bacaklarımın üzerindeki eli gayriihtiyarı bacaklarımı okşarken iç geçirdim. "Aramızda sır olmasını istemedim," dedim. "Olmamalı en azından." Ardıç'ın bakışları tekrardan gözlerime döndüğünde onu yumuşatmak için gülümsedim. "Kızmadın, değil mi?"

"Sana kızmadım ama kızgınım."

"Bir şey yapacak mısın peki?" diye sordum korkuyla. Kafasını iki yana salladı. "Yapmamı istemediğin için yapmayacağım ama bir daha seni rahatsız edecek olursa bana engel olamazsın, Rüya."

"Bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorum. Ağzının payını aldı."

"Güzel," dedi Ardıç sertçe. Hâlâ olanlar için sinirli olduğu belliydi ancak sinirinin bana olmadığını söylemişti. Bu yüzden sesi ne kadar sert olursa olsun, bedenimi okşayan elleri oldukça hafifti.

"Hadi o zaman, masayı yarım bıraktık. Tamamlanınca oda nasıl görünecek çok merak ediyorum." Kucağından kalkıp Ardıç'ı kolundan çektiğimde ayaklandı. Yeniden Çınar'ın odasına dönerek masayı kurmaya devam ettik. Daha doğrusu Ardıç masayı kurmaya devam etti, bense köşeme çekilip onu izledim.

Gözlerimi üzerinde gezdirirken aklım Efe ile olan konuşmamın diğer kısmına kaydı. Beni aklından çıkarmak için *çok çabaladığını* söylemişti. Nasıl çabaladığını tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Bir anda içim Ardıç'a karşı merakla doldu. Çok yakışıklı bir erkekti, bana kadar kimsenin onunla ilgilenmemiş olması imkânsızdı. Zira kutlama için gittiğimiz mekânda Ardıç'la konuşmaya çalışan bir kız da vardı. İlk olmadığına kalıbımı basardım.

Düşüncelerim karşısında sıkıntıyla iç geçirdiğimde Ardıç bana baktı. "Bir şey mi oldu?" diye sordu tekrardan. İkinci kez düşünmeden, "Sana bir şey soracağım," dedim. Ardıç tornavidayı diğer eline aldı. "Sor."

"Ama bir soruyla kalmayabilirim."

"Olsun," dedi Ardıç hafifçe gülerek. "Sor."

Tatlı tavrı bana cesaret verirken yerimde huzursuzca kıpırdanmayı bıraktım. "Sen ne zamandan beri..." Soruyu sorarken kaçırdığım gözlerimi tekrardan beni dikkatle izleyen kahvelerine çevirdim. "Bana yani, ne zamandan beri..."

Ardıç sormak istediğim soruyu anladığında sustum. "Sesini duyduğum ilk an," dedi önce. Elindeki tornavidayla çekmecelerin kulplarını takıyordu. "Sende bir şeyler olduğunu anladım. Hislere gelirsek..." Vidaları sıkıştırırken sesinden efor sarf ettiği belli oluyordu. "İnsan böyle şeyleri hangi yaşta hissetmeye başlıyorsa o zamandır."

Cevabı belirsiz bir zaman dilimini işaret etse de sesi kendinden emindi. Böyle duyguları hissetmeye başladığı yaşta bana karşı hisleri olduğundan emindi. Hafif çatık kaşlarımla Ardıç'ın cevabını düşünürken benim için de durumun böyle olduğunu anladım. Kendimi bildim bileli Ardıç'ı seviyordum ve aslında başından beri gözümün önünde olan bir gerçeği, kırılgan ilişkimizi korumak adına inkâr edip durmuştum. Bunda öyle başarılıydım ki son ana kadar hislerimin farkında olmadığıma dair kendimi bile kandırmıştım.

"Peki ne zaman kabul ettin?"

"Oldukça geç kabul ettim aslında. Seni aklımdan çıkarmak için çok çabaladım." Eline son çekmece kulpunu aldı. "Ama başarılı olamadım."

Asıl merak ettiğim soruyu sorabilmem için açık bir kapı bırakmıştı. "Ne yaptın?" diye sordum gözlerimi kaçırarak. Ardıç'ın cevabı gecikmedi. "Kendimi iyice spora verdim."

"Yalnızca bu kadar mı?" Deli gibi merak ediyordum. Efe'nin söylediklerinden sonra bu ihtimali düşünmeden yapamamıştım. Ardıç'ın özel hayatı fazlasıyla özeldi, birileriyle bir şey yaşamışsa da ruhum duymamıştı.

"Nasıl?" Ardıç'ın soran bakışlarını yüzümde hissediyordum. Bunu direkt sormadığım takdirde cevap alamayacağımı anladığımda omuzlarım çöktü. Sorsam ne olacaktı ki? Sonuçta yaşanan biten her şey benden önce olmuştu. Bunu merak etmem doğaldı ancak öğrenmek zorunda değildim. Yine de...

"Şimdi eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmak gibi olmasın ama bazı erkekler aklındakini atmak için şey yapıyorlar..."

"Seni aklımdan atmak için başkalarıyla konuştum mu? Bunu mu soruyorsun?" Utanarak başımı salladım. "Bu iğrenç bir şey, Rüya."

Cevabıyla yeniden ona baktım. "Tamam, sana olan düşkünlüğümün sebebini inkâr ediyordum ama ben yalnızca kendimi kandırdım. Öyle ya da böyle, hayatımda birinci planda sen vardın ve başkası hiçbir şekilde senin

yerini alamazdı. Zaten ben de bunu hiç denemedim. Başkasıyla da hiç o anlamda konuşmadım."

Benim kastettiğim şey konuşmak değildi. Yerimde rahatsızlıkla kıpırdandım. "Öylesine olsa bile mi?" diye sordum. "Sana yaklaşan birçok kız olmuştur. Hiç mi aklın karışmadı?"

"Bu soruların amacı ne?"

"Bir amacı yok, öyle merak ettim işte." Ardıç, nihayet masayla işini bitirdiğinde oturduğum yerden kalktım. Benim için bu tarz şeylerin önemsiz olduğunu göstermek amacıyla -ki bu tamamen yalandı- ağzımın içinde konuşmaya başladım. "Olabilir sonuçta, farkında değilmişsin. Belki başkasıyla yakınlaşırsan ona odaklanabileceğini düşünerek-"

Belime sarılan kollarla havalanırken sözlerim yarıda kaldı. Ardıç, beni biraz önce monte ettiği masaya oturtup ellerini iki yanımdan masaya yasladı ve bana doğru eğilerek dudaklarıma doğru baktı. "Masanın sağlamlığını test ediyordum," dediğinde sesinde tehlikeli bir tını vardı. "Sen devam etsene sözlerine. Ne diyordun?"

"Ben..." Ardıç'ın parmağına saçlarımdan bir tutamı doladığını hissederken iki yanımda duran ellerimi sıkıca yumruk yaptım. "Senden başkasının olup olmadığını mı soruyorsun?" diyerek aklımı okudu. Yalnızca kafamı sallayabildim.

"Bir başkasıyla yakınlaşıp yakınlaşmadığımı mı merak ediyorsun?" Yeniden başımı salladım. "Senden başka öptüğüm veya daha ileriye gittiğim birinin olup olmadığını mı duymak istiyorsun?" Soruların ayrıntılarına indikçe kendimi düşünmek dahi istemediğim ihtimallerin içinde buluyordum. Ardıç'ın sorduğu son soruyu kafamı sallayarak dahi geçiştirememiştim. Yalnızca ona bakıyor ve bir cevap bekliyordum.

Ardıç'ın yüzündeki ifade silinirken kesin bir şekilde, *"Hayır,"* dedi. Yüzünü biraz daha yaklaştırdığında nefesimi tuttum. "Sana söyledim, Rüya. Benim parmak izlerim senin. Senden başka kimseye dokunmadım. Benim her anlamda ilkim sensin." Bakışları kararırken, "Sen olacaksın," diye ekledi. Sesi derinden geliyordu.

Başka bir şey düşünmeye fırsat bulamadan Ardıç aramızdaki tek nefeslik mesafeyi kapattı ve beni öpmeye başladı. Dudaklarıma tüy hafifliğinde, ufak öpücükler bırakıyordu. Çabucak kendimden geçerken ellerimi Ardıç'ın sert omuzlarına sardım. Parmaklarımı ensesine doğru kaydırıp, elimi saçlarından geçirerek yüzünü kendime doğru çektim.

Ardıç iki yanımdan masaya yasladığı ellerini belime sararak bedenimi kendininkine çektiğinde, dudaklarımın üzerindeki yumuşak tavrını da bir

kenara bıraktı. Boğazının gerisinden gelen keyifli homurtuyu duydum. Sonrasında dudaklarımı daha çok araladı ve dilini ağzımın içine kaydırdı. Belimdeki ellerinin parmakları tenime saplanırken ağzımın içinde keşfe çıkan dilini hafifçe emdim. Nefeslerimiz tükenene kadar birbirimizin dudaklarının tadını çıkardık.

Ardıç dudaklarımdan ayrılarak yüzümdeki diğer noktaları öpmeye başladı. Kendimden öyle geçmiştim ki yarı aralık gözlerimle ona bakarken, sarılmaktan başka bir karşılık veremedim. Başım geriye düştüğünde Ardıç'ın öpücükleri boynuma yöneldi. Sessiz iniltilerimle onu teşvik ettim. Burnunu boynuma sürterek içine derin bir nefes çekerken, "Beni delirtmekten başka bir şey yapmıyorsun," dedi soluk soluğa bir halde. Sözleri hassas tenimde yankılandı. Titreyerek Ardıç'ın saçlarındaki parmaklarımın tutuşunu sıkılaştırdım.

"Ardıç..." diye fısıldadığımda sesimin duyulduğundan emin değildim. Ardıç'ın dudakları boynuma değerken, "Sana dokunmak çok güzel," dediğini duydum. Konuşurken hareketlenen dudakları beni huylandırıyordu. Ardıç boynumdaki bir noktaya dudaklarını bastırdı. "Sadece sana dokunmak güzel." O noktada takılı kaldı. Belimi saran kollarıyla beni kendi sert bedenine iyice çekiyordu. "Sadece sana..."

Geriye yatırdığım başımı Ardıç'ın boynuna gömüp yanağımı oraya sürttüm. Bir bakıma ona sığınıyordum. Aramızdaki deli çekimi bedenimin her bir noktasında hissediyordum. Bunu Ardıç'ın da hissettiğine emindim. Birden alevlendiğimiz dakikaların sorumlusu aramızdaki çekimin ta kendisiydi. Sessizce sarılarak soluklarımızın düzene girmesini bekledik.

Ardıç saçlarımı öptüğünde ikimiz de hâlâ yakın olmanın heyecanı içinde kavruluyorduk ancak içimizdeki ateşi körükleyen dakikalar sona ermişti. Ağzımın içinde, "Masa sağlammış," dedim. Ardıç'ın göğsü hafifçe sarsıldı ama sesli bir şekilde gülmedi. Belimdeki kollarıyla beni sarmalayıp masadan indirdi. "Evet öyleymiş. Çınar çok sevinecek."

Büyük ihtimalle, Çınar onun odası olacak olan bu yerde ve oturup ders çalışacağı masanın üzerinde yediğimiz haltları bilse pek de sevinmez, ikimizi de bir güzel paylardı. Neyse ki bundan hiçbir zaman haberi olmayacaktı.

ARDIÇ

Spor kanallarının birçoğu Efe ile yaklaşan maçımdan bahsediyordu. Geçirdiğim beyin sarsıntısı ve son maçımdaki şüpheli hareketlerden dolayı iki maçın arası hiç olmadığı kadar uzundu. Bu sürede bir soruşturma açılmış, herkes yakın takibe alınmıştı. Altından bir şey çıkmadığından maç hâlâ gerçekleşecekti. Ben de her geçen gün daha sıkı çalışıyordum.

Çünkü Efe, teğet bile geçmemesi gereken damarıma basmıştı; Rüya'mı tehdit etmişti.

Önümdeki kum torbasını Efe olarak hayal ettiğim için indirdiğim sert yumruklar, aklıma gelen kahrolası kız yüzünden yavaşladı. Gözucuyla odanın köşesinde oturan Rüya'ya baktım. İkimizin de yoğunlaşan işleri dolayısıyla görüşemediğimizden çareyi aynı oda içinde kendi işlerimizle ilgilenmekte bulmuştuk. Ben bir köşede antrenmanımı yaparken Rüya da telefonundan kendi işini takip ediyordu.

Kaşları hafif çatıktı. Bir şeylere odaklandığında yüz ifadesi hep bu şekilde olurdu. Salık bıraktığı saçlarından bir tutam yüzüne düşmüştü. O tutamı oradan çekme isteğiyle avuçlarımın kaşındığını hissettim. Kum torbasını yumruklamayı bırakarak dişlerimle boks eldiveninin alt kısmını açtım ve tek elimden çıkardım. Çıkan sesle Rüya kafasını kaldırdı.

Ona bakmak dahi boğazımı kurutuyordu. Kenardaki şişeye uzanıp suyu kafama diktim. Tamamını içtiğim suyu bıraktıktan sonra nefeslenirken, diğer eldivenimi de elimden çıkardım. "Kum torbasıyla işin bitti mi?" diye sordu Rüya. Sesinde üzgün bir ton vardı.

"Benim işim bitti," dedikten sonra ilerideki sargılara uzandım. "Sıra sende."

"Bende mi?" Rüya ayağa kalkıp yanıma geldiğinde ellerini uzatmasını işaret ettim. Hevesle ellerini uzatıp sarmamı bekledi. "Beni de boksör yapmaya mı niyetlendin yoksa?"

"Asla," dedim büyük bir ciddiyetle. Bu hızlı cevabım karşısında Rüya kıkırdadı. "Peki ben boksör olmak istersem? Desteklemez misin beni?"

Bakışlarımı bir saniyeliğine Rüya'nın narin ellerinden çekip gözlerine çevirdim. "Desteklerim elbette ama yapmamanı tercih ederim." Sözlerime devam ederken dikkatimi sargılara verdim. Gözlerine bakamıyordum.

"Tehlikeli bir spor. Sakatlanmalar çok fazla oluyor. Böyle bir şeye bulaşmanı istemem."

"Belki de gerçekten boksör olmalıyım. Böylece her maçından önce neler çektiğimi anlarsın." Bakışlarımı yeniden Rüya'ya çevirdiğimde çenesini kaldırarak gözlerime baktı. "Hem ben senin gibi ilk yumruğu rakibin atmasını da beklemem."

"En iyisi," dedim bir saniye bile beklemeden.

Rüya'nın ağzı şokla açılırken, "En iyisi mi?" diye mırıldandı. "O zaman sen neden ilk yumruğu atmıyorsun hiç?"

"Öfkemden faydalanmak için." Rüya'nın omuzlarını sararak bedenini kum torbasına doğru çevirdim. Dirseklerinden birini kavradıktan sonra elini kaldırdım ve kulağına eğilip, "Öğrettiğim yöntemi hatırlıyor musun?" diye sordum.

Rüya sorduğum sorudan ziyade kurduğum diğer cümleye takıldı. "Öfken mi?" diye sorduğunda sesi kanımı kaynatacak bir tondaydı. Dirseğini saran parmaklarım yavaş yavaş bileğine doğru yol alırken, "Evet," dedim. Bileğinin duruşunu düzelttikten sonra parmaklarımı istemesem de teninden çektim. "Şimdi göster bana."

Kum torbasına hafif bir yumruk attığında boğazımın gerisinden onaylayan bir ses çıkardım. "Çok güzel, böyle devam et."

"Biraz uzaklaşır mısın?" diye sordu Rüya sitem edercesine. Bedenim tam arkasındaydı. Kısıkça gülerek iki adım geri çekildim. Rüya aldığı derin nefesin ardından ona gösterdiğim şekilde yumruklarını kum torbasına indirmeye başladı.

"Yine ringe atlamama gerek olursa diye mi çalıştırılıyorum şu an?"

"Sana bir daha o korkuyu yaşatmayacağım." Rüya kum torbasını yumruklamayı bırakıp bana döndüğünde büyük bir ciddiyetle ekledim. "Söz veriyorum."

Bakışmamız uzarken Rüya usulca kafasını salladı. Efe konusunun canını ne kadar sıktığını biliyordum. Burada ona saatlerce dil döksem de maç bitip gitmeden o endişeyi kalbinden sökemeyeceğimin farkındaydım çünkü onun yerinde olsam ben de laftan anlamazdım. Onun olduğu kadar sakin de kalamazdım.

Rüya ellerindeki sargıyı çıkarmadan bana yaklaştığında düşüncelerimden sıyrılıp ona odaklandım. Kollarını boynuma dolayarak bedenini benimkine yasladı. Ben de kollarımı onun beline sardım. Başını geriye yatırıp yüzüme baktı. "Kum torbası işini çözdüm ama hâlâ yapamadığım bir şey var."

Belini okşarken, "Neymiş o?" diye sordum. Rüya omzunun üzerinden geriye doğru bakıp çenesiyle kapıya monte edilmiş barfiks demirini işaret etti. "Barfiks çekmeyi beceremiyorum. Kollarım da güçsüz değildir aslında ama tekniğini çözemedim sanırım."

"Gel onu da göstereyim." Ellerimi Rüya'nın belinden çekerek barfiks demirine doğru yürüdüm. Tam altında durduğumda kollarımı kaldırdım ve anlayabilmesi için oldukça yavaş bir şekilde kendimi yukarıya çektim. Birkaç kez tekrarladığım hareketin ardından sordum. "Bu şekilde, anladın mı?"

Rüya gözlerini kırpıştırarak gözlerime baktı. Dikkati dağılmış gibi görünüyordu. Anlamadığına kalıbımı basabilirdim ancak yine de kafasını onaylarcasına salladı. Ben de bozuntuya vermeyerek ellerimi barfiks demirinden çektim ve Rüya'nın beline koyarak onu yukarı kaldırdım. Parmaklarını demire sardığını gördüğümde belindeki ellerimi yavaşça çektim.

Öylece havada asılı kaldı. Daha şimdiden kollarının yorulduğunu görebiliyordum. Kendini yukarıya çekmek için tüm gücünü sarf ediyor olmasına rağmen işe yaramıyordu. "Olmuyor," diye söylendiğinde gülme isteğimi bastırıp ellerimi yeniden beline yerleştirdim. Giydiği kısa kazak, yukarıya doğru kaldırdığı kolları dolayısıyla açılmıştı ve teninin sıcaklığı parmak uçlarımı yakıyordu. Rüya'nın da ürperdiğini görebiliyordum.

"Olmasın boş ver." Onu indirmek için aşağıya doğru çektiğimde bacaklarını ileriye savurdu. "Olacak. Olmak zorunda." Yüzünden geçen hırslı ifadeyi gördüğümde sırıtmadan edemedim. İstediği gibi ellerimi belinden ayırırken, "Tamam, denemeye devam et o halde," dedim.

"Başaramayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bunu benden ziyade sen düşünüyorsun."

Rüya dışarıya bezgin bir nefes verip ellerini barfiks demirinden çekti ve ayaklarını yere bastı. "Evet doğru. Başaramam ben." Önüne gelen saçları iterken, "Çok da büyük bir olay değil," diye söylendi. "Yapmasam da olur."

"Barfiks çekmeye ihtiyacın yok," diyerek ona destek verdim. Hızlıca kafasını salladı. Boşalan demire ellerimi yerleştirip barfiks çekmeye başladım. Az önce Rüya'ya gösterme amacıyla yavaş davranmıştım ancak şu an öğretme amacım yoktu. Hızla barfiks çekmeye devam ederken Rüya'nın sinirle homurdandığını duydum.

"Bana nispet olsun diye mi yapıyorsun?" diye sordu. Bakışlarım yüzüne dönerken güldüm ama hareketimi kesmedim. Rüya kaşlarını çatarak bana yaklaştı ve kollarını belime sıkıca dolayarak beni aşağıya çekmeye çalıştı.

Gerçekten bunun beni durdurabileceğini düşünmesi öyle tatlıydı ki çabasına saygımdan birkaç saniye duraksadım. Rüya zaferle sırıttı. Bir elimi

demirden çekerek onun beline doladım ve kendi hizamda kaldırıp sıkıca tutarak tek kolumla barfiks çekmeye devam ettim. Rüya düşme korkusuyla bana sıkıca tutunurken bacaklarını da belime doladı.

"Sana inanamıyorum," dedi şaşkınca. Tek kolumla barfiks çekmeyi bırakıp ayaklarımı yere bastım. Rüya'nın bacakları hâlâ belime dolanmış haldeydi. Diğer kolumu da Rüya'ya sardım.

"İnmeye niyetin var mı?" diye sorsam da Rüya'yı kucağımdan indirmeye hiç niyetim yoktu. Ağırlığı benim için yok gibi bir şeydi. Sonsuza kadar onu bu mesafede ve tam olarak bu şekilde tutsam bundan hiç şikâyet etmezdim.

"İneceğim tabii." Rüya bacaklarını belimden çekerek yere indi. Onu sıkıca saran kollarımı biraz gevşettim. İçine derin bir nefes çekti. "Sen zorlanma diye beline dolamıştım."

"En başında ben zorlanayım diye aşağıya çekmene rağmen mi?"

"Ne diyebilirim ki?" dedi Rüya gülümseyerek. "Çelişkilerle dolu bir insanım."

"Evet." Uzanarak burnunu iki parmağımın arasına kıstırdım. "Kesinlikle öylesin."

"Ama aynı zamanda..." Parmaklarımın arasındaki burnunu sıktığım için çıkan ses tonundan dolayı konuşmayı kestiğinde, devam etsin diye burnunu rahat bıraktım. "Sözlerinde de duran bir insanım. Mesela sana birini ayarlayacağımı söylemiştim. Bak ayarladım işte."

Sarf ettiği sözlerden sonra yüzünü buruşturup kendi kendine konuşmaya devam etti. "Ah, benim salak kafam ya. Sen bu kadar inatçı bir şey olmasaydın ve gerçekten sana başka birini ayarlayabilseydim ne yapardım? Ay Ardıç, iyi ki sinir bozucu derecede inatçısın."

"Teşekkür mü etmeliyim?" diye sordum alayla. Bana birini ayarlayamamasının sebebi inatçı oluşum değil, tüm kalbimle onu seviyor oluşumdu. Rüya beni dinlemeyip kendi kendine muhabbet açmaya devam ederken, ellerimi yere dayayıp şınav çekmeye başladım. Rüya'nın sesi kulağıma bir müzik gibi geliyordu. Bu kadar fazla konuşmasına *bayılıyordum.*

Bir süre sonra Rüya kendi kendiyle ettiği muhabbeti kesip tam karşımdaki yere oturduğunda, dizlerini karnına doğru çekti. Koltuğa bıraktığı telefonuna uzanarak ekranı açtığını gördüm. Kulağıma gelen sesler tanıdıktı. Muhtemelen bir boks maçı izliyordu ve kıstığı gözlerine bakılırsa oldukça dikkatli izliyordu. Yine de sordum. "Sen orada ne izliyorsun?"

Rüya bakışlarını ekrandan ayırmadan cevapladı. "Efe'nin maçlarından birini."

Sözleri kulaklarımda uğuldarken duraksadım. Efe'nin maçlarından birini izliyordu. Ben o herifin adını ağzına almasına bile dayanamazken Rüya gözlerini dikkatle ekrana dikmiş *onu izliyordu.*

Damarlarımda gezinen kıskançlık, hareketlerimi çabucak ele geçirdi. Bir elimle yerden destek alarak bedenimi havada tutarken, diğer elimi uzatıp Rüya'yı ayak bileğinden yakaladım ve hızla kendime doğru çektim. Rüya'nın bedeni yerde kayıp altımda durduğunda yere çarpmasın diye elimi başının arkasına yerleştirdim. Ağırlığımı yavaşça üzerine bırakırken Rüya hâlâ olan biteni algılayamamış gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

Elindeki telefonu alıp ekranı kapattım ve biraz ötedeki koltuğa doğru bıraktım. Dirseklerimden destek alarak Rüya'nın üzerinde yükseldim. Ağırlığımın bir kısmı hâlâ Rüya'nın üzerinde olduğundan hareketlerini kısıtlıyordum.

"Eğer o vasat boksörün maçlarını izlemeye devam edersen antrenmanı seninle yaparım," dedim ciddiyetle. Rüya'nın o maçları neden izlediğini biliyordum. Efe'nin yöntemini bana aktarmak için yapıyordu ancak buna ihtiyacım yoktu. Efe ile aynı kulvarda değildik. O yavşak torpille buralara kadar gelmişti ve ben de onun havasını bir güzel söndürecektim.

"Benimle mi?" diye sordu Rüya mırıldanarak. Algılayamamıştı. "Nasıl yani, beraber yapabileceğimiz bir antrenman mı var?"

Sorusunun ardından altımda kıpırdandı. Bedenlerimiz birbirine sürtünürken sertçe yutkundum. "Emin ol var," dedim boğuk bir sesle. Rüya'nın ne olduğunu sormasına kalmadan bunu ona göstermeyi tercih ettim ve eğilerek dudaklarımızı birleştirdim.

Rüya'nın dudakları şaşkınlıktan birkaç saniye aralık kaldıktan sonra hevesle karşılık vermeye başladı. Başının iki yanına düşen ellerini yanaklarıma koyarak yüzümü kendine doğru çekti. Başımı hafifçe sağa eğerek onu daha farklı bir açıdan öpmeye başladığımda, ellerini enseme kaydırdığını hissettim. Yalnızca bir saniye sonra parmakları saçlarımın arasındaydı.

Bir kolumu beline doladığımda yay gibi gerilerek bedenini benimkine bastırdı. Yumuşak hatlarını hissetmek öyle güzeldi ki dudaklarımın arasından kaçan boğuk iniltiye engel olamadım. Ona yakın olmak, kalp atışlarını kendi bedenimde hissetmek çok güzeldi.

Rüya ellerini ensemden sırtıma doğru indirdi. Tişörtümün üzerinden tenimi okşayan parmakları belime kadar inerken, kumaşı avuçlarının arasında buruşturarak yukarı çekiştirmeye başladı. Ne yapmak istediğini anladığımda dudaklarımızı birkaç saniyeliğine ayırdım. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp bir kenara fırlatmamın ardından yeniden dudaklarını öpmeye başladım.

Kumaş engelinin aradan kalkmasıyla parmakları daha hevesli bir şekilde sırtımda gezinmeye başladı. Parmak uçlarında nasıl bir gücü taşıdığından habersizdi. En ufak bir dokunuşu dahi beni uyarıyordu. Dudaklarımı dudaklarından aşağıya kaydırarak boynuna sokuldum. Burnumu boynuna sürtüp içime derin bir soluk çekerken, buraya uğradığım her seferde öptüğüm benine bir kez daha dudaklarımı bastırdım. Boynundaki nabzı deli gibi atıyordu. Bedenimde gezinen elleri yüzünden ben de ondan farksızdım.

Bana daha fazla dokunmasını isteyerek bedenine verdiğim ağırlığı biraz çektim. Rüya anında bacaklarını belime dolayıp beni kendine bastırdı. Nefeslerim hızlanırken dudaklarımı aşağıya indirmeye devam ettim. Gerdanına kadar indiğimde iki kolumu da sıkıca Rüya'ya dolayarak onu yerden kaldırdım ve kanepenin yumuşak minderlerine yatırdım.

Giydiği kısa kazağı ucundan kavradığımda gözlerimi Rüya'nın yüzüne çevirdim. Tenini tenimde hissetmek istediğimi bakışlarımla anlatıyordum. Bir kez başını salladı. İhtiyacım olan onayı aldığım gibi kazağı kafasından çıkararak tişörtümü fırlattığım yere attım. Rüya ürpererek kollarını boynuma doladı ve beni kendine çekti. Tenlerimiz birbirine değerken, sıcaklığı karşısında iç çekmeden duramadım.

Tekrardan öpüşmeye başladık. Bir yandan dilimle ağzının içini keşfediyor, diğer yandan bacaklarını okşuyordum. Rüya'nın dokunuşları ise tenimin her bir santiminde geziniyordu. Altdudağını ısırarak bıraktığımda tırnaklarını omzuma sapladı. Keyifli bir homurtu boğazımın gerisinden koparken, dudaklarımı boynundan aşağıya sürterek yeniden gerdanına ulaştım.

Bu ve bundan sonraki noktalar benim için keşfedilmemiş yerlerdi. Aynı durum Rüya için de geçerliydi. Onu defalarca boynundan öpmüştüm, zaafım vardı. Ancak daha önce hiç buraya kadar inmemiştim.

Göğüslerinin arasındaki boşluğa burnumu sürterek derin bir nefes aldığımda Rüya'nın nefesi kesildi. Tenine kondurduğum öpücüklerle gittikçe daha aşağıya doğru yol alırken, Rüya altımda kıvranıyor ve karnını içeri çekiyordu. İşaretparmağımla karnının üzerindeki bir noktada daire çizdim. "Burada da bir ben varmış," dedim mırıltıyla. Dudaklarımı gösterdiğim noktaya bastırdım. Rüya omuzlarımı sıktı.

Yeniden yukarıya çıkıp dudaklarımı sertçe Rüya'nın dudaklarına bastırdım. Dudakları öpülmekten şişmişti ancak tadına doyamıyordum. Öyle serttim ki bu artık bana acı veriyordu. Bacağını belime dolamasını sağlayıp kendimi kasıklarına bastırdım. Rüya'nın iniltisi dudaklarımın arasında kayboldu. Kalçası bana doğru kalktı ve sertliğime sürtünmeye başladı. Kumaşın üstünden dahi olsa sıcaklığını hissediyordum.

Dudaklarımızı ayırıp dirseklerimden aldığım destekle Rüya'nın üzerinde yükseldim ve gözlerine dikkatle baktım. "Rüya," dedim nefes nefese. "Bir şey söyle."

"Ne..." Sesi kesilirken yutkundu. "Ne söyleyeyim?"

"Durmamı," dedim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ona sertçe sürtündüm. "Durmamı söyle. Yoksa çok ileri gideceğim."

Rüya'nın gözleri şaşkınlıkla aralanırken bir anda bulunduğu yeri ve ne halde olduğumuzu kavradığını gördüm. Burada, benim kanepemde, yarı çıplak bir şekilde uzanıyordu ve ben de üzerindeydim. Aldığımız her solukta bedenlerimiz birbirine çarpıyordu.

"Dur," dedi zorlukla. Ürkek bakışları yüzüme çıktığında kendini hazır hissetmediğini görüp anlayışla baktım. Rüya'nın üzerinden kalkıp yerdeki kazağını ona uzattım ve tişörtümü giydim. Kolumu Rüya'nın omzuna dolayarak başını göğsüme çekerken, çenemi de saçlarının üzerine yasladım.

"Bana kızgın değilsin, değil mi?" diye sordu Rüya çekinerek.

"Saçmalama," dedim hemen. "Sana kızgın değilim. Ama sanırım..." Yerimde rahatsızlıkla kıpırdandım ve Rüya'nın omzundan kolumu çekerek ondan uzaklaştım. Yeniden göz göze geldiğimizde Rüya sorarcasına bana bakıyordu. Acı içinde sözlerimi tamamladım. "Soğuk bir duş alsam iyi olacak."

"Nihayet ya, nihayet!" Rüya'nın cıvıl cıvıl çıkan sesiyle bakışlarımı kucağımdaki köpekten çekip onun gözlerine baktım. "Kıyamam nasıl da özlemiş seni. Büyük kavuşma resmen."

Ne kadar özlediği yüzümün her bir tarafındaki salyasından belli oluyordu. Bu yüz yalama olayını sonrasında konuşacaktık ancak şimdi ona müdahale etmek içimden gelmiyordu. Doğrusu bu sinir bozucu şeyi ben de özlemiştim.

"Tekrardan teşekkür ederim," dedim Rüya'nın dayısı ve halasına yönelik. "Ona gerçekten çok iyi baktınız."

"Bizim için büyük bir keyifti. Bir köpeğin sorumluluğunu alabileceğimizi fark ettik böylece. Sizi yolcu ettikten sonra barınağa gitmeyi düşünüyoruz," dedi Rüya'nın halası. Başımı sallayıp ilgimi çekmek için çırpınan Sakız'a döndüm. Başını yüzüme sürttü ve çenemi yalamaya başladı. Yüzümü geriye çekerken göğsümün gerisinden yükselen kısık kahkahayı içimde tutamadım.

"Yalnız bu senin için ciddi bir tehdit, Rüya." Çınar'ın konuşmasıyla hepimiz ona baktık. Artık tamamen iyileşmişti. Sakız'ı buradan almaya onun

da gelmesini, eve getirmeden önce tanışmalarını istemiştim. Çınar, Sakız'ı gördüğünden beri neşeliydi. Tahmin ettiğim gibi evdeki varlığı ona çok iyi gelecekti. "Resmen sevgilini elinden almaya çalışıyor."

Çınar'ın kırdığı potla herkes sessizleşirken ortamda duyulan tek ses, Sakız'ın yüzümü yalarken çıkardığı sesti. Çınar yüzündeki aptal gülümsemeyle sessizliğe anlam vermeye çalıştı. Rüya'ya ve bana attığı kısa bakışlarla olayı çözdüğünde gözlerinin irileştiğini gördüm.

"Ben..." dedi önce. Dudakları aralanıp kapandı. En sonunda elini öne doğru savurup, "Kusura bakmayın ama pek de gizli değilsiniz," diye söylendi. Özrü kabahatinden büyüktü eşeğin.

"Yani... Çınar haklı," dedi Rüya'nın dayısı. Rüya tırnaklarına bakarak renkten renge girerken, ben bakışlarımı dayısına çevirdim. Halası da eşinin sözlerine ekleme yaptı. "İkiniz için de çok mutluyuz."

"Kesinlikle çok mutluyuz. Enişte m ne tepki verdi?" Karısı tarafından dürtüklendiğinde dişlerinin arasından sert bir nefes çekerek ona döndü. "Merak etmek hakkım değil mi ya? Bizim sevgili olduğumuzu evlenene kadar kabullenmemişti hatırlıyorsan."

"Babamın haberi yok," dedi Rüya araya girerek. "Belki farkındadır ama kesinlikle görmezden gelmeyi seçiyor."

"Ben sıramı savdım, kalanlara başarılar dilerim."

"Arda korkutma çocuğun gözünü."

"Korkmuyorum," dedim sadece. Ailesi Rüya'ya çok değer veriyordu. Ben de Rüya'ya çok fazla değer veriyordum. Bu yüzden onunla olmamın karşılığı olarak bana her ne yaşatmak isterlerse kabulümdü.

"O zaman biz sizi daha fazla tutmayalım, zaten barınağa gidecekmişsiniz." Rüya öne uzanıp halası ve dayısıyla vedalaştı. "Esin'e selamımı söyleyin," dedikten sonra onlara el salladı. Sakız'ı kucağımdan indirmeye yeltendim ancak ağlamaklı bir ses çıkarıp patileriyle iyice üstüme tırmanmaya çalıştığında pes ettim.

Hep beraber evlerinden çıktık ve arabaya doğru ilerlemeye başladık. "Benim sürmemi ister misin?" diye sordu Rüya sırıtarak. Bir yandan da kucağımdaki Sakız'ı işaret ediyordu.

"Ben sürerim. Çınar da Sakız'ı kucağında tutar." Arabanın önünde durduğumuzda kapıları açtım ve Çınar bindiği anda Sakız'ı onun kollarına uzattım. Hiç sesini çıkarmadan aldı. Kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna geçtiğimde Rüya da yanımdaki yerini aldı. Beklemeden arabayı çalıştırdım.

Çınar arka camı açtığında Sakız kafasını camdan çıkarıp yolu izlemeye başladı. Bir yandan da mutluluktan havlıyordu.

Rüya başını arkaya çevirip Sakız'a bakarken, "Şuna bak, heyecandan yerinde duramıyor," diye mırıldandı. Gerçekten de yerinde duramıyordu. Eve kadar geçen yolda Sakız camdan yola bakıp Çınar'ın kucağında tepindi ve ara sıra başını iki koltuğun arasından uzatarak ilgimi çekmeye çalıştı. Arabayı evin önünde durdurduğumda çok heyecanlıydı. Onun kadar olmasa da ben de heyecanlıydım. Bu sıralar, senelerdir kurduğum ve korumak konusunda çok hassas olduğum düzenimi bozacak kararlar alıyordum ancak hiçbirinden pişman değildim.

Emniyet kemerimi çıkararak arkama baktım. Sakız, kaldığımız yerden devam etmemizi hevesle bekliyordu. Onu daha fazla bekletmek istemediğimden arabadan indim ve eşyalarını aldım. Kapıyı açtığım anda aşağıya atladı. Ayaklarımın dibinde dönerek havlarken, eğilip başını okşadım.

"Ardıç Yüksel?"

Arkamızdan birinin seslenmesiyle omzumun üzerinden sesin geldiği yöne doğru baktım. Orta yaşlarda bir kadın tereddütle yüzüme bakıyordu. Başımı çevirerek Rüya ve Çınar'a doğru baktığımda, Rüya eğilip Sakız'ın tasmasını taktı. "Biz bu hanımefendiyi eve götürelim, sen de birazdan gelirsin."

Onu kafamı sallayarak onayladım. Kadın muhtemelen bir spor dergisinden gelmişti. Maç yaklaştıkça spor muhabirlerinin kadrajına girmiştim. Herkes maç öncesi ağzımdan çıkacak birkaç kelimeyle skandal bir başlık atabilmek adına tutuşuyordu.

Rüya ve Çınar gözden kaybolduğunda kadına doğru yaklaştım. Gözlerinde tanımlayamadığım bir ifade vardı. Sanki... gözleri mi yaşarmıştı? Adımlarımı tam önünde durdurdum. Kadının yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. "Karşımda resmen Özkan'ı görüyorum. Babana çok benziyorsun."

Pekâlâ, kesinlikle bir spor muhabiri değildi. Kafam karışırken karşımdaki kadına merakla baktım. "Babamı nereden tanıyorsunuz?"

"Üzgünüm, önce kendimi tanıtmalıydım. Meliha Özsoy Tekin. Babanın eski bir arkadaşıyım." Kadının buruk tebessümü büyürken, "Arkadaşıydım," diye düzeltti kendisini. İnceleyen bakışları yüzümde geziniyordu. "Seni görmeye geldiğimde bana senin öldüğünü söylemişlerdi." Gözlerinden bir yaş düşerken elinin tersiyle gözünden akan yaşı sildi. "Ne kadar büyümüşsün böyle."

"Beni görmeye geldiğinizde mi?" Kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. "Babamı tam olarak nereden tanıyorsunuz siz?"

"Hastaneden," dedi Meliha Hanım hüzünlü bir ifadeyle. "Eskiden doktorluğumu burada yapıyordum. Özkan da hastalarımdan biriydi. Yani ben, babanın doktoruydum ama onu bir arkadaşım olarak görüyordum. Baban

hayata çok değişik bir açıdan bakıyordu. Onunla konuşmak beni hep eğlendirirdi. Uzun hastane nöbetlerimde fırsat buldukça yanına giderdim."

Yüzü soğuk bir ifadeyle şekil alırken, "Ölmeden önce senin için bir şey hazırlayıp yeterince büyüdüğünde vereyim diye bana bırakmıştı," dedi. Dudakları aşağıya doğru büküldü. "Olur da büyüdüğünü göremezse diye."

Görememişti.

Meliha Hanım elini çantasına atıp karıştırırken, merakıma yenilerek sordum. "Babam neden bunu size verdi? Neden..." *O kadına* demememek için kendimi frenledim. "Anneme vermedi?"

Meliha Hanım'ın çantasını karıştıran eli duraksarken, kafasını kaldırıp bana baktı. Sanki bildiği bir şeyi söyleyip söylememekte kararsızdı. "Ayrılma aşamasındalardı," dedi tereddütle. Bundan hiç haberim yoktu. "Annen... babanı aldatıyordu."

Gözlerimi birkaç saniye için sımsıkı kapattım. "Babamın çocuğuna hamileyken babamı aldatıyordu, öyle mi?"

"Evet," dedi Meliha Hanım yavaşça. Sesinden ne kadar üzgün olduğu belli oluyordu. "Baban beyin tümörü yüzünden çalışabilecek halde değildi. Annen hastaneye gelip giderken Ertan göz koydu ona. Hastanede depo görevlisi olarak çalışıyordu. Annenin aklını çeldi. *Kocan gidici, karnındaki bebekle nereye sığınacaksın* gibi laflarla kandırdı."

Babam ölüm döşeğindeyken ihanete uğramıştı. Babam, karnında kendi çocuğunu taşıyan kadın tarafından ihanete uğramıştı. Hastalık anında yaşadığı bu ihanet yüzünden ölmüştü belki de. Çenemi sıkıp içime derin bir nefes çektim. Artık bu dünyadan göçüp gitmiş olsa dahi ona olan öfkem asla dinmiyordu.

Meliha Hanım, "Ben... annenin vefat ettiğini duydum. Başın sağ olsun," diye mırıldandı.

"Size benim öldüğümü mü söylediler?" diyerek başka bir soru yöneltim. "Evet. Özkan öldükten kısa bir süre sonra evlendim ve eşimle beraber yurtdışında yaşamaya başladım. Geri döndüğümde ve anneni bulup seni sorduğumda, Ertan senin öldüğünü söylemişti."

Neredeyse öldüğüm bilgisini vermeyi gereksiz bularak dikkatle çantasına baktım. Meliha Hanım çok geçmeden içinden eski ve ufak bir kutu çıkardı. Bana uzattığında bir süre o kutuya bakakaldım. Bu, bana babamdan kalmış bir şeydi. Benim için hazırladığı bir şey. Bir cesaretle elimi uzattım ve kutuyu aldım. Üzerinde bir yazı vardı. *Oğlum Ardıç'a...*

Dikkatle elimdeki kutuya bakarken Meliha Hanım'ın destekleyici dokunuşunu omzumda hissettim. "Baban bunu bana ödünç olarak vermişti,

sen yeterince büyüdüğünde vermem için. Çünkü çocuk yaşta çok bir şey anlamayacağını düşünüyordu. Ben de yeterince büyümeni bekledim ama geldiğimde seni bulamadım ve bana öldüğünü söylediler. Sporla da hiç alakam yoktur, rastgele bir kanalda maçınla ilgili konuşulanları görmesem bu emanet sonsuza dek benimle kalacaktı. Adresini de bana antrenörün verdi."

Meliha Hanım'ın gözleri yüzümü dikkatle inceliyordu. "Yüz ifaden, bakışların ona o kadar çok benziyor ki... Sanki Özkan'ın yeniden dünyaya gelmiş hali gibisin."

Bir anda karşımdaki kadına bir sürü soru sorma isteğiyle dolup taştım. *Babam nasıl biriydi? İyi bir adam mıydı? İsmimi neden Ardıç koymuş?* Ve daha nicesi... Ancak yavaşça yutkunup kuru bir şekilde, "Teşekkür ederim," demekten öteye gidemedim. Beni doğuran kadın dahi cevaplamamıştı bu soruları. Ölüm döşeğine girene kadar adımı babamın koyduğunu söyleme tenezzülünde de bulunmamıştı. Karşımdaki kadını bunaltamazdım.

Meliha Hanım elini yeniden çantasına atıp, "Olur da aklına bir şey takılırsa aramaktan çekinme," diyerek kartını uzattı. Başımı sallayarak kartı aldım. Kadın yanımdan ayrıldığında öylece olduğum yerde dikiliyordum. Bakışlarım elimdeki ufak kutudaydı. Babamın benim için hazırladığı kutuya dakikalarca baktım.

Bu kutu, babamdan bana kalan son şeydi. Ondan geriye kalan tek şey... İçinde ne olduğu konusunda herhangi bir fikrim yoktu ve babamdan kalan tek anıyı da kullanarak heba etmek istemiyordum. Kalbimdeki tanıdık ancak hissetmekten hiç hoşlanmadığım o hisle yüzümü buruşturdum.

Korkuyordum.

RÜYA

Acil bir molaya ihtiyacım vardı. Lunaria'nın yaklaşan açılışı, planlamam gereken tonlarca şey ve artan sorumluluklarım dolayısıyla zihnim dolup taşmak üzereydi. Bu yüzden akıl sağlığımı düşünerek bana en iyi gelecek şeyi yapmaya gidiyordum; Ardıç'ın güven verici kolları arasına girmeye. Kolları o kadar güçlü bir şekilde beni sarıyordu ki sarıldığımız saniyeler boyunca zihnimi boşaltmamı sağlıyordu. Şüphesiz ki şu an en ihtiyacım olan şey buydu.

Hevesle karşı binaya yürürken Çınar'ı gördüğümde kısa bir süre içinde göz göze geldik. Çınar'ın yüzünde bariz bir rahatlama ifadesi oluştu. "Seni bana Allah gönderdi," diyerek bana yaklaşmaya başladı.

"Sana da selam," dedim şaşkınlıkla mırıldanarak. Çınar kolunu omzuma atıp telaşla konuşmaya devam etti. "Ben çok feci bir halt yedim. Abim ağzıma sıçacak ama sen önden gidip onu sakinleştirirsen hiçbir şey olmaz."

Düz bakışlarla Çınar'a döndüm. "Ne yaptın?"

"Ya öyle çok büyük bir şey değil de abim çok katı bu konuda."

"Dökülsene sen."

"Şimdi, abim bana sigara içmeyi yasakladı ve ben de-"

"Sen de sigara mı içtin?"

"Evet," dedi Çınar. Dışarıya sıkıntıyla bir nefes verip binanın kapısını ittirdiğinde beraber asansöre yöneldik. "Ama iki gündür hiç içmemiştim. Abim de hiç insafa gelmiyor ki. İnsan önce azalttırmaya çalışır. Yok, direkt bırakmamı istedi. Çöp atmaya çıkarken kokusu burnuma dolunca..."

"Anladım." Düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Durum epey sıkıntılı."

"Senin çözemeyeceğin bir şey değil."

"Allah Allah ya, ben neden ortaya yem gibi atılıyorum şu an?"

"Yapma, Rüya. Sen etrafındayken abimin daha çekilir bir insan olduğunu hepimiz biliyoruz."

Bu gerçekle sırıttım. Ardıç'ın bana karşı herkesten daha hassas yaklaşması aşırı hoşuma gidiyordu. Konuşurken gözleri devamlı bendeydi ve o güzel dudakları da sürekli yukarıya kıvrılıyordu. Söylediğim her şeye gülümsüyordu. Dudakları gülümsemek için kıvrılmasa bile gözlerinin içi gülüyordu. "Yine de karşılıksız yapmam," dedim düşüncelerimden sıyrılarak.

"Ne istiyorsun?"

"Egemen'e iyi davranmanı?"

"Hah," diye homurdandı Çınar. "Abimin karşısında sigara içmeyi tercih ederim. Hakkını daha olabilecek şeyler için kullan."

"Pekâlâ," diyerek kuzenimi anında sattım. "Sakız'ı yürüyüşe çıkarsan olur mu?"

"Şimdi mi?" Onaylarcasına kafamı salladım. "Tamam," dedi. "Zaten sizi yalnız bırakmak için bunu yapacaktım." Hakkımı onun zaten yapacağı bir şey için kullandığımdan somurtsam da asansör Ardıç'ın oturduğu katta durduğunda, onu göreceğim için heyecanlanmaktan üzülmeye vakit bulamadım. Çınar cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açarken başını bana çevirdi. "Bak direkt kollarına atlayacaksın, tamam mı?"

"Dur ya, belki anlamaz."

"Umarım..." Çınar nihayet kapıyı açtığında beraber içeriye girdik. Mutfakta uğraşan Ardıç'ın sesini duyuyordum. Adımlarımı oraya doğru yönelttim. Mutfak kapısında omzumu kapı pervazına yaslarken sırtı bana dönük haldeki Ardıç'ı izliyordum. Ayaklarının dibinde hareketlenen Sakız'a baktım.

Bir türlü yerinde durmuyordu. Devamlı arka ayaklarının üzerinde kalkıyor ve patileriyle Ardıç'ın üzerine tırmanmaya çalışıyordu. Ardıç en sonunda dışarıya derin bir soluk vererek elindeki kaşığı tezgâha bıraktı ve yere eğilip Sakız'ı kucağına aldı. "Ne var lan? Ne istiyorsun benden?"

Sakız tatlı sesler çıkararak başını Ardıç'ın göğsüne yaslarken, "Özlemiş işte seni," dedim. Ardıç başını anında kapıya çevirdi. "Niye kızıyorsun çocuğa?"

Ardıç'ın üstündeki şaşkınlığı atmasına izin vermeden kapı eşiğinde dikilmeyi bırakıp ona yaklaştım. Elimi uzatarak Ardıç'ın kucağındaki Sakız'ın başını okşamaya başladığımda nihayet ilk şoku atlattı. "Ne zaman geldin sen? Hiç duymadım."

"Bu kızla çok meşgul olduğun için olsa gerek," dedim ve başımı kaldırıp Ardıç'ın gözlerine baktım. Bir an için nefesim kesilecek gibi oldu. *Bana çok güzel bakıyordu.* Gülüşümü genişleterek konuşmaya devam ettim. "Mola vermiştim, yanına gelmek için çıkarken Çınar'la karşılaştım. Beraber geldik." Ardıç yere eğilip Sakız'ı kucağından bırakırken, Sakız'dan isteksiz sesler yükseldi. Başımı eğerek, "Doyumsuz," dedim. "Seninle yeteri kadar ilgilendi, sıra bende."

Ardıç söylediklerime gülerek bana en ihtiyacım olan şeyi verdi ve kollarını sıkıca bedenime sardı. O tanıdık huzurla gözlerimi kapatırken dudaklarını yanağıma bastırdığını hissettim. "Nasıl gidiyor işler?"

Alnımı onun geniş göğsüne yaslayıp bezgin bir ses çıkardım. "Ne olur bana iş deme."

Dudaklarını saçlarımda gezdirirken, "Çok mu yoruluyorsun?" diye sordu. Sorusunun cevabını vermeden ellerini rahatlatıcı bir şekilde sırtımda ve omuzlarımda gezdirmeye başladı. İç geçirdim. Kendimi bu kollarda kaybetmeye fazlasıyla istekliyken, mutfak kapısının oradan gelen bir boğaz temizleme sesiyle omzumun üzerinden Çınar'a baktım.

Ardıç içine derin bir nefes çekti ve mutfağa bomba gibi düşen o soruyu sordu. "Sen sigara mı içtin?"

Çınar'ın yüzü bir anda kireç gibi oldu. "Sen ağzıma sıçmadan önce ufak bir şey soracağım," dedi çekingen bir tavırla. "Nereden anladın? Kokusu üstüme sinmesin diye montumu bile çıkarmıştım."

"Geri zekâlı," diye homurdandı Ardıç. "Kendine çok yararlı bir şey yapıyormuşsun gibi bir de sigara uğruna üşümeyi göze mi aldın?"

Bedenime sarılı kollarını çekerek kardeşine doğru yürüdüğünde, yaptığımız anlaşmayı hatırlayıp Ardıç'ın önünü kestim ve elimi göğsüne bastırarak yumuşak tuttuğum sesimle, "Ardıç," dedim. Ardıç'ın anında dikkati dağılırken başını aşağıya eğip gözlerime baktı. "İki gündür içmiyormuş, şeytan dürtmüş işte. Bırakmayı istemese iki gün bu kadar uğraşmazdı. Hem bu bir bağımlılık. Öyle birden bırakılmaz ki. Onu da anla."

Ardıç'ın kaşları hâlâ çatıktı ama hareketlerindeki duraksamadan yumuşamaya başladığı anlaşılıyordu. Gülümseyerek ekledim. "Sen bir şeye bağımlı olmadın mı hiç?"

Ardıç gözlerime bakarak iç geçirdi. Konuşmasa dahi kahverengilerinin içindeki ağır bakış, okunmaya açıktı. "Ama kendine zarar veriyor," dedi zorlukla. Hâlâ direnmek için çırpınıyordu ancak göğsünün üzerindeki elimle orayı okşadıkça gevşediğini hissediyordum.

"Öyle ya da böyle bırakacak zaten. Zamana ihtiyacı var." Parmaklarımı birbirine yaklaştırıp, "Birazcık zaman," dedim tatlı bir şekilde.

Ardıç bakışlarını önce mutfak kapısında dikilen kardeşine sonra ise bana çevirdi. Gergin omuzları çökerken dışarıya derin bir nefes bıraktı. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Ama bu son. Bir daha yakalarsam fena olur."

"Bir daha olmayacak abisi söz," dediğimde öfkesi iyice uçup gitti. Gülümseyerek yüzüme bakıyordu. "Pekâlâ," diyen Çınar'ın sesi aramıza girdi. "Ben bu hanımefendiyi alıp yürüyüşe çıkıyorum. Daha fazla abimin karizmasının nasıl yok olduğunu izleyemeyeceğim. Size iyi eğlenceler."

"Ulan seni var ya..." Ardıç ileriye doğru bir adım attığı anda Çınar yerinde sıçrayarak Sakız'ı kucakladı ve abisinin gazabından kaçtı. "Yürü git lan eşek herif!" diye bağırdı Ardıç arkasından.

"Ne oldu, Ardıç Bey?" Kollarımı boynuna dolayarak dikkatini bana vermesini sağladım. "Hanımcı olduğunuz gerçeğiyle yüzleşmek hoşunuza gitmedi mi?" Ardıç sözlerim karşısında kaşlarını çattı. "Bakma öyle. Sen tanıdığım en hanımcı adamlardan birisin."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Ardıç. Sahici tavrı yüzünü ısırmak istememe neden oluyordu. "Hanımcılık hayat kurtarır. Babama bak mesela, adam ne kadar mutlu. Sen de onun gibi hanımcısın işte."

Ardıç'ın gözleri kısılırken söylediklerimi kafasında tarttığını gördüm. "Ona benzeyen bir özellikse iyi," dedi sonra. "Çok daha fazlasını hak ediyorsun." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp sordu. "Ne kadarlık bir mola verdin?"

"Çınar yürüyüşten dönünce giderim."

Ardıç'ın gözleri kısıldı. "Bu epey uzun bir mola. Sonrasında tekrardan odaklanabilecek misin?"

"Beni sadece on dakika görmek istiyorsan sen bilirsin."

"Öyle demedim," dedi Ardıç hızla. Bakışları sarkıttığım altdudağıma düştüğünde sertçe yutkundu. "Senin iyiliğin için söylüyorum. Yoksa bana hava hoş. Hadi içeriye geç, yemeğin altını kapatıp geliyorum."

"Ne pişiriyorsun ki?"

"Çınar'ın canı makarna çekmiş," dediğinde sesi alaycıydı. "Sağlıklı yemeklerden iflahı sökülmüş eşek herifin. Salçalı makarnaya hasret kalmış."

"Bana çok haklı bir isyan gibi geldi. Nasıl sürekli olarak böyle sağlıklı beslenebiliyorsun?"

"Tarif defterin sayesinde," dedi. O söyleyince masanın üzerindeki defteri fark ettim. Ardıç, babaannesi vefat edene kadar mutfağa girmemişti. Babaannesi tüm yemeklerini yapmak konusunda ısrarcıydı. Torununun ona yardım etmesini istemiyordu. Oğlunun ölümü ve torununun yıllarca mahkûm olduğu hayat dolayısıyla suçlu hissetmiş, o suçluluğu da böyle bastırmaya çalışmıştı.

Babaannesi vefat ettiğinde Ardıç artık kendi yemeklerini kendi yapmak zorunda kalmıştı. Onun en sevdiği yemeklerin tarifini bir deftere teker teker yazmış, bu defteri Ardıç'a vermiştim. İlk tepkisi bu kadar uğraşmama gerek olmadığını söylemek olmuştu. İnternetten de bakabilirdi ama bakmayacağını bilecek kadar onu tanıyordum. Kendine özensiz öğünler hazırlayacaktı. O sıralar hayatını gerçekten de boşlamıştı. Bilerek tüm tarifleri elimle

yazmıştım çünkü saatlerimi harcadığımı bildiğinden, emeğime yazık olmasın diye oradan bakarak yapacaktı.

"Ellerime sağlık o zaman," dediğimde gülümsedi ve elimi tutarak parmaklarımın üzerini öptü. "Ellerine sağlık."

Ardıç'ın mutfakta işi bittiğinde beraber oturma odasına geçtik. Kendimi kanepeye bıraktığım anda, Ardıç yanıma yerleşip beni kucağına çekti. Bacaklarının üzerine oturarak ellerimi omuzlarına doladım. Gözüme masanın üzerindeki ufak kutu çarptı. "Bu ne?" diye sordum. Ardıç çenemle işaret ettiğim yere baktı. Kafasını geriye doğru atıp dışarıya derin bir nefes verirken, "Babamdanmış," dedi.

Önce duyduklarıma inanamadım. "Babandan mı?"

"Evet, babam büyüdüğümü göremezse diye de bir şeyler hazırlamış sanırım. İçinde ne olduğunu bilmiyorum, henüz bakmadım."

"Sana kim söyledi bunları?"

"Sakız'ı almaya gittiğimiz gün evin önünde bekleyen kadını hatırlıyor musun? O verdi. Babamın doktoruymuş."

"Bir saniye, bir saniye..." Ardıç, bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerimi kısarak olayı anlamaya çalıştım. "Ardıç bu çok büyük bir olay. Benimle neden paylaşmadın?"

"Ben... bilmem ki. Aklıma gelmedi."

"Aklına gelmedi mi? Günlerdir şu kutuyu aklından çıkarabildiğin bir an oldu mu?" Ardıç bu kez başını iki yana salladı. "Bana anlatmak aklına gelmedi o zaman," dedim. Sesim istemsizce kısıktı. Ardıç'ın belimdeki elleri sıkılaştı ve beni kendine doğru çekti.

"Alışık değilim, biliyorsun. Başıma bir şey geldiğinde bunu birilerine anlatmam gerektiği aklıma gelmiyor hiç."

"Biliyorum," dedim fısıldayarak. Ardıç'ın kucağından kalkıp koltuğun boş bir köşesine geçtiğimde Ardıç bana döndü. "Seni kırdım, değil mi?"

Sorusu öyle masumdu ki, "Hayır," demem bir saniyemi bile almadı. Kırıldığımı söyleyemezdim. Sadece ben her şeyimi onunla paylaşmak için çok heyecanlanıyordum. Bazen bir işimi sırf Ardıç'a anlatmak için bitirdiğim oluyordu. Onunla bu konuda aynı hislerde olmayışımıza bozuluyordum. "Yalnızca sana bir şeyleri anlatma alışkanlığını nasıl kazandırabileceğimi düşünüyorum. Sürekli benim sormamla olmaz, sen kendiliğinden gelip anlatmalısın."

Ona gelip anlatmadığı için kızamazdım, buna gerçekten alışık değildi ama bir yerden başlaması gerekiyordu. Bu durum böyle sonsuza dek devam edemezdi. "Buldum!" dedim heyecanla. Ardıç'ın meraklı bakışları

üstümdeyken sırıtarak ona baktım. "Bundan sonra seninle konuşmayacağım. Ta ki sen benim sorularım olmadan bana dökülene kadar."

Ardıç kaşlarını kaldırdı. "Hiç mi konuşmayacaksın?"

"Hiç," dedim altını çizercesine. "Hatta şu andan itibaren başlıyor."

"Şu an başladı mı?" Kafamı salladım. "Yani şimdi ne dersem diyeyim benimle konuşmayacaksın, öyle mi?" Tekrardan başımı salladım. "Bu çözüm önerisinden hiç hoşlanmadım," dedi Ardıç. Omzumu silktim. "Benimle konuşmak *zorundasın*. Sen konuşmadan yapamazsın."

Başımı yana çevirip duvarı izlemeye başladım. "Şimdi de bana bakmayacak mısın? Hem sesinden hem bakışlarından mahrum bırakamazsın." Sesi çok ciddi çıkıyordu. Bu ciddiyete karşı tekrardan bir çocuk gibi omuz silktim. Ardıç dışarıya derin bir nefes bıraktı. "Pekâlâ, bunu sen istedin."

Beni çevik bir hareketle kendine çekti. Bacaklarının üstüne oturtup yukarıya doğru baktığında, dudaklarında gördüğüm sırıtış kalbime hiç iyi şeyler yapmıyordu. "Madem ne yaparsam yapayım benimle konuşmayacaksın, o zaman ben de sana istediğimi yaparım." Nefesimi tuttum. "Ve sen de benimle konuşmayacağın için bana karşı çıkamazsın."

Ellerini kalçalarıma sararak beni kendi bedenine doğru bastırdı. "Bunu yaparsam da konuşmayacaksın," dedikten sonra bir elini kazağımdan içeriye sokup çıplak sırtıma dokundu. Dışarıya titrek bir soluk bırakmaktan başka tepki vermedim. "Ve bunu yaparsam da..."

Konuşuyor olsam dahi bu yaptıklarına karşı çıkmazdım. Gözlerindeki haylaz parıltı da bunu çok iyi bildiğini gösteriyordu. Benim dayanamayıp konuşacağımı düşünüyordu ama ne kadar inatçı olduğumu ona hatırlatacaktım. Dudaklarımı birbirine bastırarak Ardıç'a baktım. Parmakları çıplak sırtımda geziniyor, orada hayali bir daire çiziyordu. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Hırsla kafamı iki yana salladım. Ardıç yüzünü bana yaklaştırıp, "Güzel," diye fısıldadı. "Benim de söylemek istediğim bir şey yok zaten."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarını halihazırda aralık olan dudaklarıma bastırdı. Varla yok arası bıraktığı öpücük, içimde yanan ateşi çabucak körükledi. Belimi ona doğru kıvırırken göğsümü geniş göğsüne bastırdım. Ardıç'ın dili usulca dudaklarımın arasından sızdı ve beni tam da istediğim gibi öpmeye başladı.

Beni ne kadar öperse öpsün, her seferinde ilkmiş gibi hissettiriyordu. O beni öptükçe kalbindeki hisler dudaklarından dudaklarıma akıyordu. Bana olan sevgisinin ve arzusunun ne kadar yoğun olduğunu, bir zamanlar nasıl çaresizce sevdiğini anlatıyordu bana sanki. Ardıç beni böyle öperken ona

karşılık vermemek çok zordu. Dilim sussa da bedenim onunla konuşuyordu. Sadece onun dilinden konuşuyordu.

Kollarımı Ardıç'ın boynuna sıkıca dolayarak dudaklarımı daha çok araladım. Aynı tutkuyla onu öpmeye, oynadığı oyuna kendi yöntemlerimle cevap vermeye başladım. İki dudağımın arasındaki üstdudağını hafifçe ısırıp emdiğimde kalçamın üstündeki eliyle orayı sıktı. Parmaklarımı Ardıç'ın saçlarına daldırarak yüzünü yüzüme bastırdım.

Elimin altındaki saçlarla doyasıya oynarken daha önceden hiç denk gelmediğim bir noktaya parmağımı bastırmamla Ardıç'ın irkilmesi bir oldu. Dudaklarımızı ayırarak yüzüme baktı. Şaşkın bir halde ne olduğunu idrak etmeye çalıştım.

Ardıç gür saçları olan biriydi ancak elimin altındaki noktada hiç saç yoktu. Daha önceden bunu fark etmemiştim çünkü görünür bir yerde değildi. Ardıç'ın sık saçları ustalıkla bu noktayı kapatmıştı ve onun saçlarına parmaklarımı daldırdığım her seferde bulunması zor olan bu noktayı atlamıştım. Zaten çok ufak bir noktaydı.

Ardıç dikkatle yüzümdeki ifadeyi izlerken ellerini belime doladı. "O adam yapmıştı," dedi kuru bir sesle. O anda parmağımın altındaki noktanın bir yanık izi olduğunu anladım. Yandığı için o ufak noktada hiç saç çıkmıyordu. "Sigarasıyla," diyerek yarım yamalak açıklama yaptığında yüreğim acıyla sancılandı.

Yutkunarak o acıyı yüreğimin derinliklerine gömdüm ve sevgilimin yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Beklentiyle bana bakıyordu. Hayatının ilk on senesinde ne gibi acılarla karşılaştığı gözlerinden okunuyordu ancak bunların hiçbirini anlatmamıştı. Bugün ilk kez o senelerde gerçekleşen bir olaydan bahsetmişti. Rahatlıkla geçiştirebilirdi ancak ben sormadan bana anlatmıştı.

Seni çok seviyorum dedim içimden. Ardıç'a hissettiğim sevgi her geçen gün kalbimden taşıyordu ancak bunu ona söylememin sırası değildi. Belli ki Ardıç böyle kelimeleri kullanmak için hâlâ hazır değildi ve onun kendi isteğiyle bu sözleri söylemesini istiyordum. Benim sözcüklerim karşılıksız kalmasın diye baskı altında hissedip söylemesinden daha iyiydi.

Uzanarak saçlarını öptüğümde kolları bana sıkıca sarıldı. Başımı bayıldığım saçlarının üzerine yaslayıp yeniden o kutuya baktım. "İçinde ne olduğuna bakmadın mı?"

"Hayır," dedi boğuk bir şekilde. Burnunu boynuma gömmüş, kokumu içine çekiyordu. "Neden bakmadın?"

"Ben..." Ardıç, başını kaldırıp kutuya baktı. "Bilmiyorum. Babamdan bana kalan tek şey ve... bilmiyorum," diyerek sözlerini bitirdi.

"Babanı tanımaktan mı korkuyorsun?" Ardıç'ın gözleri aniden bana döndü. "Evet. Onu tanımak istediğimden emin değilim."

"Bak sana ne diyeceğim?" Ardıç'ın kucağından kalkarak masanın üzerindeki ufak kutuya uzandım. "Oğluna böyle bir şey bırakan bir adam, mutlaka açılmasını bekliyordur."

"Bekliyor mudur?"

"Evet." Kutuyu Ardıç'ın ellerine bıraktım. "İstersen seni yalnız bırakayım." Ardıç'tan herhangi bir tepki gelmediğinde yanından geçip gitmeye çalıştım ancak son anda bileğime dolanan parmaklarla durdum. Ardıç başını bana doğru çevirip, "Gitme," dedi. "Yanımda ol."

"Tamam, o halde bunu beraber yapıyoruz." Yeniden Ardıç'ın yanına oturup başımı omzuna yasladım. Gerginliğini, tereddütlü halini hissediyordum. Kutuyu tutan elleri de titriyordu. Sanki parmaklarının arasında ağır bir yük taşıyormuş gibiydi oysa yalnızca ufak bir kutuydu.

Ardıç'ın ellerine uzanıp desteklercesine sıkarken, "Bunu da beraber yapmak ister misin?" diye sordum. Ardıç'tan sözlü bir cevap yükselmese de elimin içindeki elini sıkmasıyla cevabının *evet* olduğunu anladım. İkimiz de derin bir nefes aldık.

Ve ufak kutunun kapağını beraber kaldırdık.

ARDIÇ

Beyaz bir çift patik, bir künye ve bir bellek; ufak kutunun içinden çıkanlar bundan ibaretti.

Önce altın künyeyi elime alıp üzerinde kazılı olan ismime baktım. Yanında küçük bir nazar boncuğu da vardı. Hayatımda ilk kez bu künyeyi görüyordum. Yeni doğan çocuklara üzerlerinde isimlerinin yazılı olduğu bir künye takıldığını Rüya'nın ailesi hayatıma girene dek bilmiyordum ama benim de künyem olduğunu hiç düşünmemiştim. Şimdi iki parmağım kadar olan bu künye, bana bir zamanlar ne kadar küçük olduğumu hatırlatıyordu.

Acaba bu künyeyi hiç takmış mıydım? Merak ediyordum ancak bu merakı gideremeyeceğimi de biliyordum. Künyeyi usulca kutunun içine bırakıp beyaz patikleri aldım. Yumuşak dokusu parmaklarımı okşuyordu. Bu da bana aitti ve muhtemelen künyeyi hiç takmadığım gibi bunları da hiç giymemiştim.

Boğazımın yandığını hissederken sertçe yutkundum ve belleği elime aldım. Evirip çevirdim. Yeni bir şeye benziyordu. Bunun bana babamdan kaldığını düşünmüyordum. Muhtemelen içindekileri Meliha Hanım eski bir yerden aktarmış, o şekilde korumuştu.

Gözucuyla yanımda oturan Rüya'ya baktığımda, dudaklarındaki tebessümle kutunun içindeki künyeye baktığını gördüm. Altın künyeyi ince parmaklarının arasına alıp, "Çok tuhaf," dedi. "Bir zamanlar sen de bebektin. Bu gerçeği hep unutuyorum."

Gözlerini parmaklarının arasındaki künyeye çevirdi. "Bu kadar küçüktün işte," dediğinde kafamı ağır ağır salladım. Babamı kaybettiğimde o kadar küçüktüm işte. Henüz hiçbir şeyin farkında olmayan bir bebektim. Büyüyünce yaşayacağım hayatın farkında olmayan, kendini güvende hissetmeye muhtaç bir bebektim.

Rüya'nın bakışları elimdeki belleğe dönerken künyeyi kutuya geri bıraktı. "Bilgisayarını getireyim mi?" Kararsızdım. "Bilmiyorum," dedim fısıltıyla. "Ya bana..." Kaşlarım çatıldı, dudaklarımı birbirine bastırarak sözlerimin devamını yuttum. *Ya bana veda etmişse?*

Babam ben doğduktan kısa bir süre sonra ölmüştü. Zihnimdeki yeni bilgi buydu. Onu en ufak bir şekilde bile hatırlamıyordum. Ben çok küçükken

ölmüş olduğu kesindi. Belleğin içinde ne olduğuna dair bir fikrim yoktu ancak babam bu kutuyu hazırlarken ölüm döşeğindeydi, bunu biliyordum. Beyin tümörü dolayısıyla son anlarını yaşıyordu ve onu hiç hatırlamayan oğluna veda etmiş olma olasılığı yüksekti.

"Görmek istemediğin şey ne?" diye soran Rüya ile düşüncelerimden sıyrılıp içimdeki korkuyu onunla paylaştım. "Bana veda ettiğini görmek istemiyorum."

"Sana veda etmek isteyeceğini sanmıyorum," dedi yumuşacık sesiyle. "Sen onun oğlusun. Sana hiçbir zaman veda edemez ki. Hem ölüm aslında bir ayrılık değildir."

"Evet," dedim inatla. "Öyledir. Ölüm kaçınılmaz bir ayrılıktır."

"Öyle göründüğü doğru," diye mırıldandı Rüya. "Ama bir insanı senden sadece ölüm ayırabilmişse bu bir ayrılık sayılmaz." Başını omzuma yaslayıp titrediğini dahi fark etmediğim elimi tuttu. "Babanı senden yalnızca ölüm ayırabilirdi, Ardıç. Çünkü bir insanın yalnızca ölüme gücü yetmez."

Rüya'nın tutmadığı elimi sıkıca yumruk yapıp gözlerimi yumdum. Bir insanın yalnızca ölüme gücünün yetmediği doğruydu. Ne yaparsam yapayım ölümü engelleyemezdim. Yaşadığım hayat, çektiğim tüm eziyetler kimsenin engelleyemediği bir ölüm yüzünden olmuştu. Babam ölmese nasıl bir hayatım olurdu bilemesem de bundan daha kötü olamayacağı ortadaydı. Öte yandan...

Başımı çevirerek beni ilgiyle izleyen Rüya'ya döndüm. Babam ölmemiş olsa onunla tanışmayabilirdim. Çınar, Gaye... Kardeşlerim hayatıma girmeyebilirdi.

Er ya da geç bu belleğin içinde neler olduğuna bakacaktım. Bunu Rüya'nın yanında yapmam ve yalnız olmam için birbirinden zıt iki neden vardı. Eğer Rüya yanımda olursa daha güçlü olabilirdim ama şimdiden yanmaya başlayan boğazım ilerleyen dakikalarda gözyaşlarımı tetikleyebilirdi ve Rüya'nın karşısında güçsüz olmak istemiyordum. Kimsenin karşısında güçsüz olmak istemiyordum.

Yine de gururumu bir kenara bırakıp ayağa kalktım ve odamdan bilgisayarımı alarak Rüya'nın yanına geri döndüm. Hâlâ Rüya'nın karşısında ağlamak istemiyordum ama bunu onsuz yapmak da istemiyordum. Artık hiçbir şeyi o olmadan yapmak istemiyordum.

Bilgisayarın açılmasını beklerken ellerimi birleştirip, dirseklerimi dizlerime yasladım. Bilgisayar hızlıca açıldığında Rüya'nın beklenti dolu bakışları yüzümdeydi. İçime ufak bir nefes çekip belleği taktım. Karşımda iki klasör vardı; *Ardıç* ve *Ardıç'a*. İlkine tıkladım. İçi fotoğraflarla doluydu.

Dosyanın içinde ufak simgeler halinde görünen fotoğraflara bakarken Rüya'nın, "Bebeklik fotoğrafların..." diye mırıldandığını duydum. Sesindeki hevesi saklayamamıştı. Bebeklik fotoğraflarımı hiç görmemişti. Ben bile bebeklik fotoğraflarımı görmemiştim çünkü *yoktu.*

Önüme çıkan ilk fotoğrafı açtığımda kırmızı suratlı bir bebeğin uyuyan yüzünü gördüm. Değişikti. Ekrandaki bebek bendim ama bana çok yabancıydı. Yaşayacağım her şeyden habersiz görüntüm bana tuhaf geliyordu. Bir daha asla kazanamayacağım masumiyetimdi fotoğraftaki. Yavaşça diğer fotoğrafa geçtim. Benzer fotoğraflar karşıma çıkıp durdu. Hepsinin aynı gün ve peş peşe çekildiği ortadaydı.

"Ne kadar tatlıymışsın," dedi Rüya tebessüm ederek. "Şu yanaklara bak." Parmağıyla ekrandaki huysuz bebeği işaret etti. "Bebekken de aynıymışsın," derken kafamı dağıtmaya çalışıyordu. Gülümsedim. Fotoğrafı geçtiğimde parmaklarım yön tuşlarının üzerinde donakaldı.

Fotoğrafta yine bebekliğim vardı ancak bu sefer sadece benim olduğum bir fotoğraf değildi. Babam da vardı. Onun kucağındaydım ve ağırlığını taşıyamadığım kafamı babamın göğsüne yaslamıştım. Babamsa gülümseyerek kameraya bakıyordu.

Babaannemin evinde onun birçok fotoğrafını görmüştüm ancak çoğu çocukluğundan veya lise hayatından kalma fotoğraflardı. Babam yirmi üç yaşında evden kaçarak o kadınla evlenmişti ve yirmi beş yaşına geldiğinde de ölmüştü. Gördüğüm fotoğrafların hepsinde kanlı canlı, genç bir delikanlıydı ancak ölmeden kısa bir süre önce çekilen bu fotoğrafında ışıltılı gülüşü yüzündeki solgunluğu saklayamıyordu.

"Babanla ne kadar çok benziyorsunuz," dedi Rüya hayretle.

"Burada aynı yaştayız."

Nihayet bakakaldığım fotoğrafı geçerek diğerlerine de göz gezdirdim. Kalan hepsinin sadece benim fotoğrafım olduğunu gördüğümde içten içe kızdım. Neden beraber daha çok fotoğrafımız yoktu? Bundan beş dakika öncesinde babasıyla hiçbir fotoğrafı olmayan bir adam olarak şu an hissettiğim şey anlamsızdı ancak bu yabancı hisse karşı doyumsuzdum. Babama, duyduğum özleme ve beraber geçirdiğimiz kısıtlı vaktin kanıtlarına karşı doyumsuzdum.

İsmimin yazılı olduğu klasörden çıkıp bir altındaki *Ardıç'a* klasörüne girdiğimde babamın benim için bir video kaydettiğini gördüm. Gözlerimi yavaşça kapattım. "Yapamayacağım," diye fısıldadım ve bilgisayarımın kapağını aşağıya indirdim. Onun fotoğrafına bakmak bile beni hiç hissetmediğim şeyler hissetmeye zorlamıştı. Bir de ölüm döşeğindeki babamın konuştuğunu duyarsam... Duyarsam? *Babamın sesini hiç duymamıştım.*

Çaresizce bakışlarımı Rüya'ya çevirdiğimde beklemeden bana sarıldı. Enseme bıraktığı yumuşak öpücüğü hissettim. "İstersen burada bırakabiliriz. Kendini hazır hissetmiyorsan şimdi devam etmek zorunda değilsin."

"Ne yapacağımızı sen söyle," dedim boğuk bir sesle. "Şu an ne yapacağımı söylemene ihtiyacım var."

"Ardıç-"

"Lütfen, Rüya." Başımı omzundan kaldırıp gözlerine baktım. "Lütfen bana ne yapacağımı söyle."

"Senin ne yapacağın belli. Ne yapmak istediğin belli. Sadece istediğin şeyin sonuçlarına hazır olup olmadığını bilmiyorsun." Başımı bilgisayarıma doğru çevirip uzun uzun baktım. Babamın ardında bıraktığı videoyu izlemek istiyordum. Onun sesini duymak, konuşurken nasıl yüz ifadeleri takındığını görmek ve bana ne söylediğini öğrenmek istiyordum. Öte yandan... babam tüm bunları yaparken hastaydı. Ölüm döşeğinde aldatılmış bir adamdı ve videoyu açıp onu perişan bir şekilde görmekten korkuyordum.

Babamı gördüğüm fotoğraflarında o hep canlıydı. Ben de onu bu haliyle aklıma kazımıştım. Sanki babam hiç beyin tümörü yüzünden can çekişmemiş ve bu savaşı kaybetmemiş gibi. Sanki hiç... ölmemiş gibi.

Onu tanımamıştım. Sadece fotoğraflarda gördüğüm bir adamdı. Babaannemin anlattıklarıyla aklımda canlandırdığım bir adamdı. Özkan Yüksel, babaannemin evladı olarak gözümde canlanmıştı ama kendi babam olarak hiç canlanmamıştı çünkü o şekilde canlandırabileceğim bir anımız dahi yoktu. Oysaki bu video... babamdan direkt bana söylenmiş sözlerle doluydu. Bu videoyu benim için çekmişti.

"İzlemek istiyorum," diye mırıldandım. "Ama izlemekten..." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve korktuğumu itiraf etmekten kaçındım. Yine de Rüya beni anlıyordu. Elimi sıkıca tutup üzerine ufak bir öpücük kondurdu. "Ben buradayım, sakın bunu unutma."

Kafamı onaylarcasına sallarken, Rüya uzanarak bilgisayarın kapağını tekrardan kaldırdı ve videoyu açarak yanıma döndü. Hiç bırakmadığı elimi iki eliyle kavrayarak kucağına çektiğinde beraber ekrandaki videoyu izlemeye başladık.

Videonun başında hiçbir şey olmuyordu, kameranın karşısında kimse yoktu ancak gelen seslerden kamera açısının ayarlanmaya çalışıldığı belli oluyordu. Birkaç saniye sonra kameraya bir siluet takıldı ve babam kameranın karşısındaki sandalyeye kucağında bir bebekle oturdu. Rüya'nın elimi sıktığını hissettim.

"Merhaba oğlum," diyerek söze başlayan babamla gözlerim yanmaya başladı. Bu, babamın sesini duyduğum ilk andı.

"Tanışmanı istediğim biri var," dedikten sonra kucağındaki bebeği kameraya doğru yaklaştırdı. Gözleri mutlulukla parlıyordu. Videodaki adam hastalıktan çökmüş ve zayıflamış bir adamdı ancak yine de ses tonu, gözleri canlıydı. *"Şu an kaç yaşındasın bilmiyorum. Muhtemelen on beş yaşından büyüksündür."* Ona yirmi beş yaşında olduğumu söylemek için titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. *"Genç bir delikanlı olmuşsundur. Umarım yanında olurum. Umarım büyüdüğünü kendi gözlerimle görürüm. Bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok."* Gözlerini kucağındaki bebeğe çevirip kokusunu içine çekti ve hafiften çatallaşan sesiyle konuşmaya devam etti.

"Bu sensin, Ardıç." Babam burukça gülümseyip, *"Ardıç..."* diye fısıldadı. *"Ardıç ağaçlarını bilir misin? Sağlık, bereket ve huzur getirdiğine inanılırmış. Bu, senin için dilediğim her şey. Ardıç ağaçları uzun yıllar yaşayan ve meyvesi türlü türlü hastalığa şifa olan ağaçlardır. Sen benim şifam oldun oğlum. Birkaç saat sonra gireceğim ameliyattan çıkıp çıkmamam önemli değil. Sen, bana bu hayatta yaşayabileceğim en güzel duyguyu yaşattın. Bunları yüzüne söylemek için yanında olamazsam diye bu videoyu kaydediyorum. Ardıç ağaçları kadar şifalı ol. Ve bir de... onlar kadar uzun yaşa, tamam mı oğlum?"*

Yanan gözlerimden birkaç yaş dökülürken gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirdim ve babamı dinlemeye devam ettim.

"Benim babam ben çok küçükken ölmüş. Onunla hiç vakit geçiremedim, beni seviyor muydu bilmiyorum. Muhtemelen seviyordu ama... sen yine de benim ağzımdan duy bunları. Seni seviyorum oğlum. Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Olur da bunu sana söyleyecek fırsatım olmazsa diye tekrar tekrar söyleyeceğim. Sen, benim hayatımdaki en değerli şeysin. Sen benim her şeyimsin, Ardıç."

Bakışlarını kucağında huzursuzlanan bebeğe, yani bana çevirdi. Küçük elim babamın yüzüne doğru çarptığında babam boğuk bir şekilde güldü. *"Seni gidi yaramaz, boksör mü olacaksın başıma?"*

Boksör oldum baba diyememenin ağırlığı boğazıma dizildi. Söylesem de beni duymayacağını bilmek, o ağırlığın boğazımdan yukarıya bir hıçkırık olarak yükselmesine neden olurken elimi dudaklarımın üzerine örtüp hıçkırığı yutmaya çalıştım. Babamın beni kucağında hafifçe sallayarak sakinleştirmeye çalışmasını izledim. Görüşüm bulanıklaşıyordu.

"Biliyor musun..." dedi babam. Gözlerini kucağındaki bebekten çekip kameraya baktı. *"Benim babam bana hiç masal anlatamadı. Eğer sen de benim kaderimi yaşayacaksan-"* Sertçe yutkunuşu sözlerini böldü. Gülümsemeye çalışırken gözlerindeki yaşlar parlıyordu. *"Ben olmadan büyüyeceksen en azından babanın sana masal anlattığını bil. Pek masal bilen bir adam da değilim ama senin için en iyisini deneyeceğim oğlum."*

Ve ardından kucağındaki oğluna masal anlatmaya başladı. Artık bir masala ihtiyaç duyduğum yaşları geçmiş olsam da ekran başından onu dikkatle dinledim. Ne anlattığını takip edemiyordum ama bir masal anlatıyordu işte. Hayatımda hiçbir masalı bilmeyen ben, aslında çok küçükken babamın kollarının arasında masal dinlemiştim.

Masal bittiğinde babamın kucağında tekrardan uykuya dalmış olduğumu gördüm. Babamın bakışları kameraya kilitlenirken yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. *"Normalde böyle durumlarda ilk başta videonun çekildiği gün söylenirdi, değil mi? Bugün, çok güzel bir gün. Çünkü senin doğduğun gün."*

Sözlerinin kafamın içinde yaptığı etki bir kırbaçtan farksızdı. Aniden kendimi, "Hayır," diye mırıldanırken buldum. Babamın videonun başında söyledikleri aklımda tekrar ediyordu. Birkaç saat sonra ameliyata gireceğinden söz etmişti. Bu olamazdı. Olmamalıydı.

"Bugün dört nisan," diyen babamla gözlerim yavaşça kapandı. *"Saat akşam dokuz, sen doğalı henüz iki saat oldu ve baba olmak şimdiden çok güzel. Umarım bu harika duyguyu daha uzun yıllar tecrübe edebilirim."*

Edememişti. Çünkü dört nisan, yani doğduğum gün... aynı zamanda babamın mezar taşına kazılı olan tarihti. Babam, benim doğduğum gün ölmüştü.

"Olur da bunları hiç yüzüne söyleyemezsem..." diyen babamla tekrardan ekrana odaklandım. *"Seni seven bir babanın olduğunu bil, olur mu oğlum? Seninle gurur duyuyorum. Olduğun kişiyle gurur duyuyorum. Bunu diyorum da umarım işe yaramaz herifin teki olup çıkmamışsındır."*

Başımı önüme eğerek neşeden uzak bir şekilde güldüm. Gözlerimi ekrana çevirdiğimde babamın da benimle aynı tepkiyi vermiş olduğunu fark ettim. *"Olmazsın,"* dedi kendinden emin bir şekilde. *"Benim oğlum tertemiz yüreği olan bir delikanlı olacak. Yüksel erkeklerinin hamurunda kötülük yoktur. Biz, başımıza gelen onca talihsizliğe rağmen iyi kalmak konusunda inat eden aptallarız."*

Babamın gülüşü yüzünde donarken, *"Artık videoyu bitirmem gerek,"* dedi. *"Bu bir veda videosu değil. Hâlâ hayattayken oğluma veda edecek kadar umutsuz değilim. Bu videoyu çektim çünkü seni çok sevdiğimi bil istedim. Ve bu, ben ölüp gitsem bile değişmeyecek bir gerçek. Seni çok seviyorum oğlum. Ölüm de dirim de seni çok seviyor. Umarım beraber uzun yıllar geçiririz. Şimdilik... görüşürüz."*

Video bittiğinde etrafa büyük bir sessizlik çöktü. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Yalnızca boşluğa bakmak geliyordu elimden. Rüya'nın ellerimi sıktığını hissettiğimde dahi herhangi bir tepki vermedim. Ne

düşünmeliydim? Ne söylemeliydim? Bundan sonra nasıl devam etmeliydim? Hiçbir şey bilmiyordum.

"Dört nisanmış," dedim alayla gülerek. Gülüşümde hiçbir samimiyet yoktu. Bakışlarımı Rüya'ya çevirdiğimde inceleyen bakışlarının bana odaklandığını gördüm. "Hep doğum günümü merak ediyordun ya, meğer dört nisanmış. Bunca zamandır burnumun ucundaymış, Rüya." Gözlerim dolduğunda bu histen nefret ederek yüzümü ekşittim. "Bunca zamandır," dedim acıyla. "Babamın mezar taşında yazılıymış."

"Ardıç..."

"Şu hayatta beni seven ilk insanmış ve benimle sadece birkaç saat geçirebilmiş." Rüya beklemeden beni kollarının arasına aldığında, kendimi daha fazla geride tutamayıp ağlamaya başladım. Bu, Rüya'nın karşısında ağladığım ikinci andı ve hissettiklerim ilk ana kıyasla çok daha fazlasıydı.

Yirmi beş, hatta neredeyse yirmi altı yıl gecikmiş bir yasın dışavurumuydu. İçimde babama karşı biriktirdiğim özlemden dolayıydı. Bu dünyada ait olduğum birileri vardı. Babam, ait olduğum ilk insandı. Beni seven, düşünen, bana değer veren ilk insandı ve ben onu hiç tanıyamamanın acısını çekiyordum. Şimdi onu tanıyordum ama babam benim nasıl bir adam olduğumu hiç bilmeyecekti. *Beni hiç tanımayacaktı.*

Videoda babamın suratına elimi savurduğum yerde söyledikleri bizim için komik bir anı olabilirdi. Benim boksör olduğumu gören babam, doğduğum gün elimi suratına nasıl çarptığımdan bahsedebilir ve bunu hissettiğini söyleyebilirdi ancak görememişti. Büyüdüğümü, onun öldüğü yaşa geldiğimi görememişti. Şüphesiz ki bunu çok istemişti ancak ömrü yetmemişti.

Rüya'nın kollarının arasında küçük bir çocuk gibi ağlarken beni daha sıkı sardığını hissettim. Saçlarıma yatıştırıcı öpücükler konduruyor, benimle birlikte ağlıyordu. Sessiz olmaya çalışsa da ağladığını anlıyordum. Hiçbir şey söylemiyordu. Şu an onun kelimeleri dahi içimdeki acıyı hafifletemezdi.

"Babanın oğlusun," dedi bir süre sonra. Ağlamam o anda durdu. Kafamı kaldırıp şaşkınca Rüya'ya baktım. "Mimikleriniz aynı. Baban bir konuda çok haklıymış. Yüksel erkekleri başlarına gelen tüm kötülüklere rağmen tertemiz kalpleriyle hayata meydan okuyorlarmış. Hani hep babanı hiç tanımadığını söylüyorsun ya? Sen onu çok iyi tanımışsın, Ardıç. Bilmeden onu örnek almışsın. Onu ruhunda yaşatmışsın."

Gülümseyerek tekrardan, "Babasının oğlu," dedi. Sözleri kalbimdeki yaraya üflemiyordu. O yara kanamaya devam ediyordu ancak kalbimdeki başka bir yere dokunuyordu. Kim olduğunu, nereden geldiğini bilmeyen o

sahipsiz adam duyuyordu sözlerini. İçine çekiyordu. *Sahipsiz değilsin, babanın oğlusun.*

Rüya'nın elleri yanaklarımı avuçladığında ağladığım için çekinerek yüzümü ondan kaçırmaya çalıştım ama Rüya ısrarcıydı. Elleriyle yanaklarımdaki ıslaklığı sildi ve yüzüme yaklaştı. Gözlerim kendiliğinden kapandığında gözlerimin üzerine tüy kadar hafif buseler kondurdu. Alnını alnıma yaslayıp, "Her ne kadar bunu söylediğimde bana karşı çıksan da ölüm bir ayrılık değildir, Ardıç," dedi. "Sen babanı, onun oğlu olarak yaşattığın sürece ölmüş sayılmaz."

"Ölüm bir ayrılık veya değil," dedim kısık bir sesle. Kollarımı beline dolayıp onu kendime bastırdım ve başımı artık sığınağım haline gelen narin boynuna gömdüm. "Ama yine de zamanı geldiğinde ayrılan taraf ben olayım, olur mu? Sen sakın benden önce gitme. Benden bu şekilde ayrılma. Lütfen, Rüya. Tüm kalbinle iste bunu. Senden önce ölmemi iste."

Kollarımı sıkılaştırarak Rüya'yı tamamen kucağıma çektim ve tüm bedenini sardım. Şu anda onu hissetmek hayati bir önem taşıyordu sanki. Dudaklarımı boynunda atan nabzının üzerinde gezdirirken kulağıma dolan nefesleri hayatımdaki en önemli şeydi. Kollarımın arasındaki bu kız, hayatımdaki en önemli şeydi. Onun canlılığı, neşesi, sıcaklığı...

Onu hep böyle hatırlamalıydım. Hayatımdaki son anları yaşarken bile Rüya canlı olmalıydı. Sıcacık ve neşeli olmalıydı. Tüm kalbimle bunu istiyordum. Kaybettiğim her şeyle Rüya'ya tutunmuştum ve onunla hayata bağlanmıştım. Rüya kalbimin bir parçası değil, tamamıydı. Onun kalbinin durduğu bir durumda benim için de yaşayacak bir şey kalmazdı.

"Senden önce ölmemi iste," diye fısıldadım tekrardan. Rüya'nın parmakları saçlarıma dolanırken kollarımın arasında sıkıca tuttuğum bedenin gerildiğini hissettim. Dudaklarımı boynundaki bene bastırıp kokusunu içime çektim derince. Gücümü toparlayarak kafamı kaldırdığımda aklım ancak yerine geliyordu. Söylediklerimin Rüya için ne kadar zor olabileceği aklıma gelmemişti. Bakışlarımı kaçırıp, "Özür dilerim," dedim.

Rüya sessizliğini korurken, tereddütlü bir şekilde ona baktım. Gözlerini kısarak bana bakıyordu. Kısa sayılmayacak bir sürenin ardından, "Bir gün söyle," dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Ne?"

"Doğum gününü kutlamak istiyorum. O yüzden bir gün seç ve o gün senin doğum günün olsun." Bıkkın bir nefes verdim. Yüzümü avuçlayarak kendine doğru kaldırdı. "Lütfen," dedi dayanamadığım o yüz ifadesiyle. Bu konuyu üstümdeki o ağırlığı almak için açtığını biliyordum.

"Üç ocak," dedim.

Rüya'nın dudaklarında şaşkın bir gülümseme oluştu. "Tek sayı seçtin?" dedi sorarak.

"Doğum günümün pek de uğurlu olmadığı ortada değil mi?" Rüya'nın parmakları yanaklarımı okşarken, "Hem üç ocak o evden atıldığım gündü," diye devam ettim. Hareketleri bir anda durdu. "Parkta donarak ölmek üzere olduğum gündü... Seni ilk gördüğüm gün. İlla bir doğum günüm olacaksa o gün olsun. Ondan öncesinde yaşamıyordum zaten."

Üç ocak hayatımdaki en kötü gündü ancak Rüya'yı hayatıma getirmişti. Güzel bir sayfanın açılması için en kötü günümü atlatmam gerekmişti. Rüya çok güzel bir sayfaydı. Nitekim ben en kötü günümü tamamen atlattığımdan o kadar da emin değildim.

Rüya'nın yanaklarımda gezinen parmakları yeniden hareket ederken, "Yani sen bizim eve geldiğin gün mü doğdun?" diye sordu muzip bir ifadeyle. Nereye varacağını kestiremediğim için yalnızca başımı salladım. Rüya bir anda ellerini yanaklarımdan çekti ve kucağımdan kalkarak uzaklaştı.

"Üzgünüm ama bu ilişkiye son vermek zorundayım, Ardıç. Çünkü sen on beş yaşında küçük bir çocuksun ve ben de sübyancı değilim."

Göğsüm güçlü bir kahkahayla sarsıldığında ben bile kendime inanamıyordum ancak bir yandan da bunun olabileceğini biliyordum. Çocuk gibi ağladıktan sonra beni böyle güldürebilecek tek insan Rüya'ydı. Bunu bilerek yapmıştı. Beni acımdan uzaklaştırmış ve bilmem kaçıncı kez hayata geri döndürmüştü.

Ben de ona uymayı seçtim. "Küçük bir çocuk, öyle mi?" Koltukta benden uzağa kaçan Rüya'yı baldırından yakalayarak kendime doğru çektim ve bir anda üstüne çullandım. "Göstereceğim sana o küçük çocuğu."

Bekletmeden dudaklarına kapanırken Rüya'nın kıkırdamaları dudaklarımın arasında boğuklaştı ve saniyesinde bana karşılık vermeye başladı. Orada hâlâ gülüşünden izler vardı, yumuşacık dudakları hevesli bir şekilde hareket ediyor ve kalan birkaç gram aklımı da uçuruyordu. Kollarımla bedenini sıkıca sararak onu öpmeye devam ederken nefeslenmek için geri çekildiğimde, Rüya'nın kızarmış yüzüne baktım. Eğilerek dudaklarına kısa ama derin bir öpücük daha kondurdum.

"İyi ki varsın, Rüya."

Rüya'nın kolları da boynuma dolanırken burnunu burnuma sürttü. "Sen de iyi ki varsın, Ardıç."

ARDIÇ

Üstümdeki siyah gömleğin düğmelerini aşağıdan yukarıya iliklerken, evin kapısında duyduğum anahtar sesi sinirle solumama sebep oldu. Çınar'ı dershaneye yazdırmıştım ve bu saatte kesinlikle orada olmalıydı. Düğmeleri yarım bırakarak odamdan çıkıp kapıya doğru yürümeye başladım. Bir yandan da söyleniyordum. "Ulan hıyar herif, sen niye bu saatte eve geldin? Bak Çınar, eğer okulu astıysan-"

Sözlerime Rüya'yı görmemle devam edemedim. Rüya'nın gözleri ise gömleğimin iliklemediğim düğmelerinden gözüken gövdeme kaydı. Boğazımı temizleyerek dikkatini üstüme çektim. Bana öyle bakmaması ikimiz için de en iyisiydi. "Rüya? Senin dükkânda olman gerekmiyor mu?"

"Gerekiyor ama işleri asıp sana geldim," dedi Rüya hafifçe gülerek. "Bu beni de hıyar yapar mı?" Ben de gülümsedim ve açıkta kalan düğmelerimi hızlıca iliklerdim. "Sen nereye gidiyorsun böyle?" diye sordu en sonunda.

"Çınar'ın dershanedeki hocası aradı, konuşmak istiyor," dedikten sonra son iki düğmeye dokunmayıp ellerimi çektim. "Ona gideceğim."

"Veli toplantısı yani, hımm," dedi Rüya uzata uzata. Ellerini arkasında birleştirerek bana yaklaşmaya başladığında kollarım onu kucaklamak için havalandı ancak Rüya yeteri kadar yakınıma gelmedi. Kaşlarımı çatarak ona bakarken gözleri beni baştan aşağıya süzüyordu. "Bu şekilde mi gideceksin toplantıya?"

"Evet, neden sordun?" Hızlıca giydiklerime göz gezdirdim. Siyah bir pantolon ve siyah bir gömlekten ibaretti. Kaşlarım daha çok çatılırken, "Toplantı için uygun değil mi?" dedim.

"Yani..." Duraksayıp beni tekrar inceledi. "Daha rahat şeyler giyebilirsin. Veli toplantısı sonuçta, öyle çok da önemli değil."

Karın ağrısının ne olduğunu anladığımda keyifle sırıttım. "Öyle mi?" İleriye uzanıp, geldiğinden beri yeterince yakınımda olmayan Rüya'yı belinden çekerek kendi bedenime yasladım. Kollarımı etrafına sararken, "Ne giyeyim mesela?" diye sordum.

Rüya'nın yanakları ısındı. Bedenlerimizin arasında sıkışan ellerini göğsüme yerleştirerek, "Gömlek şart değil," dedi. "Daha rahat şeyler giy işte. Daha..." Dudaklarını birbirine bastırıp sözlerinin devamını getirmedi.

"Gömlek de yeterince rahat."

"Gömlekler asla yeterince rahat değildir."

"Hımm," diye mırıldandım tıpkı onun gibi uzatarak. Bir parmağımı Rüya'nın üzerindeki gömleğin ilk düğmesinde gezdirdim. "O zaman sen neden bunu giyiyorsun?"

"Sabah mahmurluğu işte, keşke giymeseydim." Gülmeye başladığımda bakışlarını yüzüme çıkardı. Elimi uzatıp burnunu hafifçe sıktım. "Çok kıskançsın."

"Kıskanç değilim!" diye itiraz etti ama kendisi bile bu laflara inanmıyordu. "Öğrenci gibi görünme diye söylüyorum, çok gençsin. Yoksa kıskançlığımdan falan değil."

"Bir öğrenciyle karıştırılmayacağımdan eminim." Rüya itiraz etmek için dudaklarını araladı ancak haklı olduğumu fark edince susmak zorunda kaldı. Ben lisedeyken bile liseli olduğuma inanmazlardı. Yine de tüm bunlar Rüya'nın karın ağrısını dindirmemişti. Yüzüme hâlâ somurtarak bakıyordu. Bir elimi yanağına yerleştirirken, "Tamam," dedim. "Git dolabıma bak, ne giymemi istiyorsan onu giyeceğim."

"Yok ya, gerekmez. O kadar da değil." Rüya keyifle güldü. "Kıyafetlerine karışmama izin veremezsin."

"Teslim oluyorum derken bunu laf olsun diye söylemedim, Rüya. Bana istediğini yapabilir ve yaptırabilirsin," dedikten sonra omuz silktim. Benim için bu sözleri sarf etmek, nefes alıp vermek kadar doğaldı ancak Rüya'nın yeniden konuşması biraz zaman aldı. Elleriyle üstümdeki gömleğin kumaşını sıkıca kavrarken, "Toplantı ne zaman?" diye sordu.

Bakışlarımı salondaki saate çevirip, "Birazdan başlar, şimdi çıkmam lazım," dedim. "Sen ne yapacaksın?"

"Ezgi'nin okuluna gideceğim. Öğle arası yaklaşıyor, belki ona hamburger yediririm. Klasik ablalık görevleri."

Gülümseyerek ona bakarken uzanıp dudaklarımı saçlarına bastırdım. Rüya da konuşmaya devam ediyordu. "Dershanedekiler Çınar'dan şikâyet edecek olursa sakın üzülme, tamam mı? Çınar aşırı zeki bir çocuk. Uzun süredir de derslerden uzak kalmıştı, dersleri iyi durumda olmayabilir ama toparlayacaktır."

"Kızacak değilim. Annesini yeni kaybetti, her ne kadar o kadın annelik nedir bilmese de Çınar ona değer veriyordu. Sonrasında da canıyla cebelleşti. Ona zaman tanımaktan ve anlayış göstermekten başka şansım yok."

"Aynen öyle." Kolunu belime doladı. "Harika bir abi oldun, farkında mısın?"

"Umarım Çınar ve Gaye de seninle aynı şekilde düşünüyordur."

"Kesinlikle benimle aynı fikirdeler."

"Neyse..." İçime derin bir nefes çekip tekrardan saate baktım. "Eğer gömlek konusunda fikrini değiştirmediysen evden çıkmamız gerekiyor."

"Hayır, kalabilir."

"Öyle mi? Veli toplantısına böyle gitmem sorun değil mi?" Kurnaz bakışlarla Rüya'nın yüzünü taradığımda sıcacık kahvelerinde oluşan hayranlığı gördüm. Babamın benim için bıraktığı videonun ardından bazı şeyleri daha rahat yapar olmuştum. Yıllarca babamdan bana tek bir anı bile kalmamasının ezikliğini yaşamıştım ancak şimdi sığınabileceğim sözler vardı. O videoyu izleyeli birkaç gün olmuştu. İlk anlar yaşadığım şoktan dolayı çok konuşmasam da babamın beni sevdiğini bilmek ve hissetmek... iyi gelmişti.

"Hiç sorun değil."

"Öyle mi? Fikrini ne değiştirdi?"

Beraber evden çıktığımızda beklemeden elini tuttum. Rüya parmaklarımızı kenetleyip soruma cevap verdi. "Çınar'ın olur olmadık yerde sevgili olduğumuzu yumurtlayabildiğini hatırladım. Babamın yanında bu potu hâlâ kırmamış olması bir mucize açıkçası."

"Evet," dedim hevesle. "Ne zaman öğrenecek?"

"Önce Arya teyzemin düğününü atlatmamız ve babamın buna alışması gerek. Biliyorsun, onu kızı gibi görüyor. Hepsi üst üste gelsin istemiyorum."

"Tahmini ne zaman alışır?"

"Yani..." Rüya dudaklarını hafifçe bükerek konuşmaya devam etti. "Annemin söylediğine göre halam evlenene kadar onun erkek arkadaşı olduğu gerçeğini inkâr etmiş. Evlendikten sonra da bir süre bu gerçeğe alışamamış. Halam, Esin'e hamileyken ancak idrak edebildiğini düşünüyorum."

"Bizim de evlenmemiz ve senin hamile kalman mı gerekiyor?"

"Diyelim ki öyle gerekiyor, ne yapabilirsin ki?" diye sordu şakacı bir tavırla. Benim ne kadar ciddi olduğumu henüz algılamadığını gördüm ve bunu ona göstermeye karar verdim. "Evleniriz ve hamile kalırsın."

Rüya önce kahkaha attı, benim de onunla beraber gülmemi bekliyordu ancak ciddiyetimi korudum. Yüzündeki gülüş donarken adımları yavaşladı. "Sen ciddisin," dedi mırıldanarak. Kafamı salladım. "Hani evlenmeyi düşünmüyordun?"

"Evet, düşünmüyordum ki gerçekten de evlenmeyecektim. Seninle olmadığı sürece kimseyle olmazdı. Kimseye bunu yaşatmaya hakkım yoktu."

Yüzüne cilveli bir ifade yayıldığında kalbim yerinden hopladı. "Benimle evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

"Seninle birçok şey yapmayı düşünüyorum," dedim haylaz bir şekilde. Gözucuyla Rüya'nın tepkisine baktığımda ürperdiğini görerek sırıttım. "Ama evet, evlenmek de bunlardan biri. Bir gün mutlaka olacak."

"Benimle ilgili başka ne planların var?" diyerek didiklemeye devam etti.

"Söylemesem daha iyi."

"Ama merak ettim."

"Merakını açıklamalarla gidermeyeceğim. Ben daha çok uygulama adamıyım," dedikten sonra kulağına eğilip kısık sesle konuştum. "Ve sen zamanı geldiğinde her şeyi öğreneceksin."

"Rüya ne güzel kardeşini hamburger yemeye götürüyor. Sen de evde bana ne kadar sağlıklı şey varsa yedir." Çınar'ın homurdanmasıyla ona ters bir bakış attım. "Kendi yemeğini kendin yap o zaman sığır."

"Mutfağını ne kadar dağıttığım konusunda söylenmen için mi? Yok, sağ ol." Dışarıya derin bir nefes verdim. "Orası senin de mutfağın, Çınar. Dağıtıp sonra kendi dağınıklığını toplayabilirsin yani ama üşengeçliğinden işine gelmiyor."

Çınar ağzını açtığı gibi kapattı çünkü haklı olduğumu biliyordu. Kendi kendime gülerek başımı önüme çevirdim. Dershanedeki hocasıyla konuşmam iyi geçmişti. Çınar'ın yaşadıklarından haberi olduğu için gidişatı hakkında beni bilgilendirmek için çağırmıştı. Genel olarak Çınar'ın zeki bir çocuk olduğundan ve kimi zaman derslere kafasını veremediğinden bahsetmişti. Dalıp gittiği anlarda neleri düşündüğünü çok iyi biliyordum.

Başından kolay şeyler geçmemişti. Annesini kaybedene kadar geçen sürede hastanede kalmıştı ve çocukken geçirdiği kanser yüzünden hastanelerden nefret ediyordu. İşe yaramaz babası da o süre boyunca gözden kaybolmuş olmasına rağmen şimdi Çınar'ı aramalarıyla ve mesajlarıyla rahatsız etmeye devam ediyordu. Çınar hiçbirine dönmese de canının sıkıldığını biliyordum.

Çınar'ın yanımda omuzlarını geriye atması ve üstünü düzeltmesiyle düşüncelerimden sıyrılırken, bakışlarımı ileriye çevirerek orada bizi bekleyen Gaye'yi gördüm. Annesi ve Sıla da yanındaydı. Çınar'ın neden üstünü düzelttiğine şaşmamalıydı. Kızdan feci halde hoşlanıyordu ancak bunca zamandır boktan hayatı yüzünden bir adım atmamış, en sonunda da kızın

kalbini kırmıştı. Yine de gönlünü almaya yakındı çünkü Sıla'nın da aynı hisleri paylaştığı ortadaydı.

Aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında, "Selam," dedi Gaye uzatarak. İkimize de sırayla sarıldı ve aramıza girip bir kolunu Çınar'a, diğerini de bana doladı. "Ne yapıyorsunuz bakalım? Nasıl gidiyor aynı evde yaşama işi?"

Çınar, Sıla'ya bakmakla çok meşgul olduğu için Gaye'nin sorusunu ben cevapladım. "Bir ara gelip kalır, nasıl gittiğini kendi gözlerinle görürsün. Bir şey söylemiyorum."

Dolaylı yoldan onu yatıya çağırmamla Gaye'nin yüzünde samimi bir tebessüm oluştu ve yanağını koluma yasladı. Saçının üzerini öptüğümde, Gaye'nin annesinin bizi gözlerindeki sıcak bakışla izlediğini gördüm. Başımı eğerek kadını selamladım. Gaye, Çınar ve Sıla önümüzden ilerlerken yanıma geldi.

"Merhaba, Ardıç oğlum. Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Sizi sormalı?"

"Ben de çok iyiyim." Duraksayıp sözlerine fısıltıyla devam etti. "Çınar nasıl? Gaye'nin anlattığına göre aranız daha iyiye gidiyormuş."

"Anlaşıyoruz bir şekilde," dedim yavaşça. Kadının sıcak tebessümü genişledi. "Sizi böyle beraber görmek çok güzel," dediğinde sesi titrer gibi olmuştu. "Yıllarca Gaye'yi tüm imkânlarımızla büyüttük ama hep bir şeylerden eksik kaldı. Bunu dile getirmese bile hissettiğini anlıyordum. Şimdi kızıma bakıyorum da... sizin yanınızda tamamlanmış görünüyor. Belki de varlığınızı hissettiği için eksik kalmıştı, bilmiyorum artık. Zaten bir önemi de yok."

İç geçirerek tek elini omzuma koydu. "Siz onun abileri olarak benim de oğullarım sayılırsınız. Canınız istediğinde çıkıp gelin. Hem Gaye'yi görürsünüz hem de sizi daha yakından tanırım. Beni bir anne yerine koyar mısınız bilemem ama benim gözümde Gaye'den farkınız yok artık, söylemek istedim."

"Teşekkür ederim," dedim yalnızca. Başka ne diyeceğimi kestirememiştim. "Gaye sizin gibi insanlarla büyüdüğü için çok şanslı."

Bakışlarımı önümüzden yürüyen üçlüye çevirip kardeşlerime baktım. Gaye, Sıla ve Çınar arasındaki sohbeti sırıtarak izliyordu. Rüya'nın yanındayken nasıl süt dökmüş kediye döndüğümle ilgili dalga geçen kardeşimin ise Sıla'nın yanında benden hiç de farkı yoktu. Ben de sırıttım. Eve gittiğimiz anda bunun dalgasını geçecektim.

Yanlarına vardığımda Gaye konuşuyordu. "Bence çiftler arasında bir zıtlık olması şart. Mesela Egemen aşırı enerjik, asla yerinde durmuyor. Ben ise ona kıyasla çok daha sakinim." Gaye'nin bakışları bana döndü. "Sen ve Rüya da aynı şekilde. Rüya ne kadar gevezeyse sen de o kadar suskunsun."

Egemen'den bahsettiği cümleleri görmezden gelerek, "Rüya gerçekten geveze mi?" diye sordum. Hepsi bana düz bir bakış attı. İlk konuşan Gaye'ydi. "Gerçekten bu zamana kadar fark etmemiş olamazsın."

"Konuşmaya bayıldığı ortada," diye ekledi Çınar. "Çoğu zaman konudan konuya atlayışını da takip edemiyor insan."

"Hiç fark etmemiştim," dedim mırıldanarak. Bana kalırsa hiç geveze değildi. Tüm gün konuşsa onu bıkmadan dinlerdim.

Çınar, "Fark etmemiş değilsin. Sadece onun çok konuşması hoşuna gidiyor," dedi ve gözlerini devirdi. "Kız kanalizasyon farelerinden bahsetse ilgiyle dinleyeceğinden o kadar eminim ki."

"Sanki sen farklısın," dedim dişlerimin arasından.

"Değilim," dedi Çınar sırıtarak. Sıla'ya pek de gizli olmayan bir bakış attı. "Ama ben bunu inkâr edip kendimi düşürecek kadar salak değilim."

Rüya'nın gevezeliği hakkında edilen onca muhabbetten sonra sesini uzun bir zamandır duymadığımı fark ettiğimde, içime bir özlem çöktü ve telefonumu elime aldım. Ezgi'nin öğle molası birazdan biterdi. Rüya onu okula bırakıyor olmalıydı. Arabayla gittiğini bildiğim için direksiyon başında olma ihtimalini düşünerek önce mesaj attım. Tek tikte kaldığını gördüğümde içimi bir huzursuzluk kemirdi.

Tek tikten hoşlanmazdım. Tek olan hiçbir şeyden hoşlanmazdım. Bana her zaman uğursuz gelmişlerdi. Yemeğimi dört değil, beş lokmada bitirsem mideme otururdu. Setlerimi hep çift sayılara tamamlardım, tamamlamadığımda tüm vücudum ağrıyordu. Evden atıldığım gün marketten eve kadar attığım adımlar tek sayıda kalmıştı. Tek sayılar *uğursuzdu.*

Rüya, uyuduğu zamanlar dışında internetini asla kapatmazdı. Şu ana dek ona attığım ve tek tikte kalan yalnızca birkaç mesaj vardı, onlar da sildiğim itiraf mesajlarıydı.

"Abi?" Çınar'ın sesiyle başımı telefonumdan kaldırıp ona baktım. Benden yaklaşık on adım öndelerdi. Yüzümdeki ifadeyi görmesem de gözlerindeki endişeden iyi görünmediğimi anlayabiliyordum. "Bir şey mi oldu?" diye sordu Çınar.

Sertçe yutkunup başımı iki yana salladım. İçimdeki huzursuzluğu dindirmek için Rüya'nın sesini duymaya muhtaçtım. Müsait değilse de müsait olmadığını söyler, kapatırdı. Hızlıca isminin üstüne dokunup onu aradım

ve telefonu kulağıma yasladım. Hiç açılmayacak gibi uzun uzun çalmaya başladı.

Beşinci çalışta telefonu açtığında konuştum. "Rüya? Neredesin?" Karşı taraftan ses gelmedi. Kaşlarım çatılırken etrafımdaki kalabalığı duymamaya başladım. Yalnızca telefonun ucundan yükselen o ufak sese odaklıydım. "Rüya?" dedim tekrardan. O sırada karşıdan bir ses geldi.

"Gizli gizli kimi aradın sen?"

Bu ses, Rüya'ya ait değildi ama tanımadığım bir ses de değildi. Hayatım boyunca unutmayacağım o seslerden biriydi. Kanımın çekildiğini hissederken, telefonun ucundan gelen hışırtıların ardından o adamın sesini daha net duymaya başladım.

"Ardıç," dedi keyifle. "Ben de er ya da geç seni arayacaktım. Ne için olduğunu tahmin ediyorsundur." Konuşabilmek için toparlanmayı bekledim ancak karşıma çıkan ihtimal beni nefret ettiğim güçsüzlüğe itiyordu. Kalan son gücümün kırıntılarını da ayakta durmak için kullanıyordum. "Bir şey söylemeyecek misin?"

"Seni geberteceğim," dedim dişlerimin arasından. Çıplak ellerimle onu boğduğum bir görüntü aklımda canlandı ve bir saniyesinden bile pişmanlık duymadım.

"Huyuma gitmek yerine neler söylüyorsun." Onaylamaz sesler çıkardı. "Çok ayıp, Ardıç. Ben de bu güzel kıza değer verdiğini düşünüyordum."

Sözleri karşısında midem bulanmaya başladı. Hayatımın ilk on senesini geçirdiğim o iğrenç adamla Rüya'nın geçirdiği ve geçireceği dakikaları düşünmek dahi dayak yemişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Boğazımdan yukarıya acı bir sıvı yükselirken yutkundum ve robot gibi bir sesle, "Ne istiyorsun?" diye sordum. "Para mı? Ne kadar istiyorsan getiririm, yeter ki onu rahat bırak. Senin derdin onunla değil."

"Her zaman zeki bir çocuk olduğunu düşünmüştüm. Olayları hızlı kavrıyorsun. Banka hesabındaki tüm parayı istiyorum. Sakın bir oyun oynamaya kalkayım deme, yoksa olacaklardan sorumlu değilim. Adam gibi paranı getir, sevgilini al ve bir daha yoluma çıkma. Sana adresi atacağım. Bir saatin var."

Gözlerim kapanırken içimde kaynayan öfke tüm sinirlerime yayılmıştı. Yumruğumu öyle bir kuvvetle sıkıyordum ki parmak boğumlarım ölüm kadar beyazdı. Kalbimin korku dolu atışları kulağımda çınlıyor, boğazım acıyordu. Kendimi bayılacakmış gibi hissediyordum ama bu kadar yoğun hislerle çevriliyken bedenim inadına direnç gösteriyor, bu anı tüm saniyeleriyle hatırlamamı sağlayacak kadar beni ayakta tutuyordu.

Bu saniyelerin bedelini sonra ödetecektim. Şimdi önemli olan tek şey, Rüya'ydı. Bu yüzden o iğrenç adam bana adresi söylerken gözümü bile kırpmadan onu dinledim. Telefonu suratıma kapattığında kulaklarım çınlıyordu.

"Abi?" diyen Çınar'ın sesi çok uzaktaydı. "Rüya'ya bir şey-"

"Rüya o adamla." Elimi saçlarımın arasına daldırıp içime derin bir nefes çektim. Dünya dar geliyordu. Ciğerlerim daralıyor, açık alanda olmama rağmen hava alamıyordum. Damarlarımın dahi titrediğine yemin edebilirdim ancak dışarıdan bakıldığında sapasağlamdım.

"Ne istiyor?" diye sordu Çınar soğukkanlılıkla.

"Para."

"Ona bir şey yapmayacak," diyerek konuşmaya devam etti. "Onun derdi sadece para. Her zaman öyleydi." Bunu biliyordum ancak yine de beni ferahlattığını söyleyemezdim. Bir anda arkamı dönüp arabama ilerlemeye başladığımda Çınar arkamdan, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Sence?" diye sordum ruhsuz bir şekilde. Cebimden arabamın anahtarını çıkardım ve hızlıca kapıları açtım. Çınar peşimden koşarken, "Ben de seninle geleceğim!" dedi. Sadece bir saniye duraksayarak kardeşime baktım. "Seni bir daha o adamla karşı karşıya getirmek yerine ölürüm daha iyi. Sen buradan doğruca eve gidiyorsun."

"Polise haber vermeyecek misin?"

"Onu da sen halledersin," diye geçiştirdim ve adresi söyleyip arabama binerek park yerinden hızlıca çıktım. Titrek ellerimle direksiyonu daha sıkı sararken gözlerimi yoldan ayırmıyordum.

Aklımdan birkaç gün önce Rüya'ya söylediğim cümleler geçerken çenemi sıktım. Hayır, bunları düşünmeyecektim. *Onu kaybetmeyecektim.* Tüm olumsuz ihtimalleri aklımdan kovmak için canla başla çalıştım ancak fazlasıyla karamsar zihnim bana karşı acımasızdı. Cevaplamak dahi istemediğim sorular zihnimde belirip duruyordu.

Ya Rüya'ya bir şey olursa?

"Olmayacak," dedim dişlerimin arasından. Ayağımı gaza bastırıp hızımı artırırken gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. *Dayan, Rüya. Dayan güzelim, bulacağım seni. Sana hiçbir şey olmayacak.*

RÜYA

Kollarımı dizlerimin etrafına sarıp, bacaklarımı kendime doğru çekerken küçülmek istedim. Bu rutubet kokan odanın kapısının altından sızacak kadar küçülmek istedim ancak gerçekliğin ortasında tıkılıp kalmıştım.

Kardeşimi okula bırakırken dönüş yolunda bu adam tarafından alıkonulmuştum. Bir anda önümü kesmişti. Ona çarpmamak için durmak hayatımın en büyük hatalarından biriydi. Keşke ezip geçseydim ama o anın telaşıyla kim olduğunu fark etmemiştim. Şimdi buradaydım. Nerede olduğumu bilmiyor ve korkuyordum. Adamın silahı vardı ve onu kullanmaktan çekinmeyecek kadar gözü dönmüş görünüyordu. Fiziksel şiddet, kaçındığı bir şey değildi. Yediğim tokat yüzünden kulağım hâlâ çınlıyordu. Hayatımda ilk kez birisi bana elini kaldırmıştı.

Eli çok ağırdı. Ben yirmi iki yaşındaki halimle acıdan ağlamak istiyordum, Ardıç çocukken bu adamdan gördüğü şiddete nasıl dayanmıştı?

Aklıma gelmesiyle içim burkulurken, kafamı geriye yatırıp arkamdaki duvara yasladım. Şu an nasıl hissettiğini düşünmek bile beni mahvediyordu. Ağrıyan başımı ovuşturarak düşünmeye çalıştım. Bir çare bulmalıydım. Bu adamın elinden kurtulmam gerekiyordu çünkü Ardıç'tan istediğini alırsa duracağını hiç zannetmiyordum. Daha fazlasını isteyecekti. Ancak bulduğum her çözüm başarısızlıkla sonuçlanmıştı ve ne zaman denesem bana vuruyordu.

Şiddetle hiç karşı karşıya gelmemiştim, bu yüzden ona karşı gardımı alamıyordum. Elini kaldırdığı zaman kendimi koruyacak reflekslerim yoktu. Sadece donup kalıyordum.

Odanın kapısına yaklaşan adımları duyduğumda korkak bir kız çocuğu gibi yerde oturmayı bıraktım ve hızlıca ayaklanarak kollarımı göğsümde birleştirdim. Bir saniye sonra kapı açıldı. Ardıç'ın üvey babası olacak o şerefsiz içeri girerken, "Sevgilin birazdan burada olur," dedi keyifle. Belindeki silaha bakarken yutkundum.

"Bu işten öyle kolayca yırtamayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordum çenemi dikleştirerek.

"Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığı için bu pek de umurumda değil."

"Kaybedecek bir şeyinin olmaması kimin suçu peki? Bir kez olsun bir şeyler için çabaladın mı da şimdi kaybetmiş olmaktan yakınıyorsun? Ardıç'a senelerce eziyet ettin. Çınar'a, öz oğluna bile acımadın. Onu hep yalnız bıraktın. Sen onları hiç kazanmaya çalıştın mı?"

"Makbule'nin kocası geberip gitmek üzereyken ona ve karnındaki çocuğa acıdım, korumam altına aldım. Senelerce benimle hiçbir alakası olmayan o çocuğu besleyip büyüttüm. Tabii o nankör bunları hiç görmez."

"Çıkarların için," dedim onu düzelterek. "Ardıç'ı kullanmak için evinde barındırdın. O kadınla hiç evlenmedin çünkü aldığı dul aylığının üstüne yatmak hoşuna gidiyordu. Sen sadece kolay yoldan geçinmeyi biliyorsun, çabalamayı değil."

Gözlerini yavaşça kısarak, "Çok cesursun," dedi. Bana bir adım yaklaştığında geri adım atma isteğiyle dolup taştım ancak böyle adamlar korkuyla beslenirlerdi. Ona istediğini vermemek için kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Aramızdaki mesafe azımsanamayacak derecede kısalırken, adamın bakışları üzerimde rahatsız edici bir şekilde geziniyordu. "Ama söylesene, bu kadar cesur olmak akıllıca mı?"

Elini çeneme doğru uzattığında, başımı yana doğru çevirip onun temasından kaçındım ancak ısrarcı parmaklar çenemi sertçe kavradı ve beni kendisine bakmaya zorladı. "Burada benim merhametime kaldığını hatırlatmamı ister misin? Sana her şeyi yapabilirim."

"Sonuçlarını göze alabiliyorsan yap," dedim bakışlarımı ona dikerek. "Er ya da geç bana yaşattığın her şeyin karşılığını fazlasıyla alacaksın. Çocuklara şiddet uyguladığın için yaptıkların belli ki hep yanına kalmış ama seni temin ederim ki bu sefer öyle olmayacak. Bu çırpınışlarla sadece kaçınılmaz sonunu geciktirebilirsin, onu engelleyemezsin. Artık sonuna geldin."

Sözlerim karşısında sersemledi. İriyarı bir adam olabilirdi ancak fiziksel gücü dışında hiçbir şeyi yoktu ve o da bunun farkındaydı. Kullanmaktan çekinmedi. Öfkeyle boğazıma yapışıp beni duvara itti ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Eğer benim için her şey son bulacaksa belki de biraz eğlenmeliyim, ne dersin?"

Bundan öncesinde gördüğüm şiddet hep beklemediğim bir anda geldiği için kendimi savunma fırsatı bulamamıştım ancak sözleri ve onların çıktığı yer... Korkudan bedenim titrerken, adamın gözlerindeki ruhsuzluğa baktım. Zihnimde Ardıç'ın sesi yankılandı.

Bileğini dik tut.

Duyduğum tek şey buydu. Ardıç'ın bana yumruk atmayı öğrettiği günden aklımda kalanlarla yumruğumu sıktım ve adama doğru hızla savurdum.

Karnına yediği yumrukla nefesi kesilirken boğazımdaki eli gevşedi. Anlık rahatlamanın rehavetine kapılmayarak koşar adımlarla odadan çıktım.

Bacaklarım titriyordu. Kapıyı açarken titreyen ellerim bana zorluk çıkarıyor, o adamın peşimde olduğunu bilmekse iki ayağımı bir pabuca sokuyordu. Kapıyı zorbela açıp kendimi dışarıya attığım anda gözüme o tanıdık araba takıldı. *Ardıç.*

İleriye doğru bir adım attım. İkinci adımımda beni saçlarımdan yakaladı ve kökünden sızlatacak kadar sertçe geriye çekti. Çığlık attım.

Ardıç'ın arabası keskin bir frenle durdu ve hızlı bir şekilde arabadan indi. Kapıyı dahi kapatmadan bana koşuyordu. Boğazıma dayanan kesici aletin ardından, "Tek bir adım daha atma," dedi o adam uyarırcasına.

Ardıç'ın adımları o anda durdu ve gözlerime baktı. O kadar korkuyordum ki gözlerimden engel olamadığım yaşlar boşalıyor, sevgilimin yüzünü net göremiyordum. "Ona dokunduğun için seni öldüreceğim," dedi Ardıç sakince.

"Öyle mi? Her halükârda öleceksem belki de sana son kazığımı atarak gitmeliyim." Boğazıma dayadığı bıçağı biraz daha bastırdığında Ardıç'ın hep öpüp kokladığı o noktada ufak bir kesiğin oluştuğunu hissettim. Acıyla inlerken, "Ne dersin?" diye devam etti sözlerine.

"Onu bırak," diyen Ardıç'ın sesindeki sakinlik artık kınlmıştı. Sözlerinde telaş ve çaresizlik vardı. "Asıl derdin benimle değil mi? Sen hep benim ölmemi istedin. Buradayım işte, bana her ne istiyorsan yap ama onu rahat bırak."

"Böylesi daha eğlenceli. Bu bıçağı senin boynuna dayasaydım şu an korktuğun kadar korkmazdın. Ki biliyorsun, yapmadığım şey değil." Boynumu daha sıkı bir şekilde sardı. "Korkuyorsun, değil mi? İtiraf et hadi."

"Korkuyorum!" diye itiraf etti Ardıç. Korkmaktan daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da bunu belli etmekti. "Deli gibi korkuyorum. Duymak istediğin bu mu? Ne istersen yaparım. Paran bagajın içinde. Hayatının geri kalanında rahatça yaşamana yeter. Bırak onu. Yalvarırım."

"Ne istersem mi?" Kalbim korku içinde çarparken zorlukla nefes aldım. Bu cümleden hiç hoşlanmamıştım. Artık bitsin istiyordum. Tüm bu yaşadıklarımız bir kâbus çıksın, Ardıç'ın güven veren kolları arasında bu korkunç dakikaları atlatayım istiyordum.

"Ne istersen," dedi Ardıç. Yapabilsem kafamı iki yana sallardım. Bu adama böylesine teslim olmasından hoşlanmamıştım. Ardıç sanki kendinde değil gibiydi.

"Ölmeni istiyorum." Sözleriyle bir anda ağlamam kesildi. Boynumdaki bıçağın baskısı azalırken, onu yere fırlatıp beni geriye doğru çekti. Çenesiyle yere düşen bıçağı işaret ederken, "Öldür kendini," dedi. Bu kez silahını şakağıma dayadı. "Kendini öldür, kızı bırakayım. İstediğim bu. Bakalım sevgilin için ne kadar ileri gideceksin?"

"Hayır..." diye fısıldadım. Boynumu öyle sıkı sarıyordu ki sesim çok kısıktı. Bedenimin arkasına saklanıyordu. Ardıç'ın yerdeki bıçağı alıp ona saldırdığı bir ihtimalde beni kalkan olarak kullanacağı çok açıktı. Arada kaynayabilirdim ama Ardıç bana zarar vermeden bu adamın hakkından gelmenin bir yolunu bulurdu. Bulacaktı.

Eğilerek yerdeki bıçağı aldığında beklentiyle kasıldım. "Tamam," dedi Ardıç bir an bile beklemeden. Bıçağı kalbine dayadı. Bunun gerçekten yaşanıyor olduğuna inanamıyordum. Bıçağı kavrayan elleri titremiyordu bile. Kalbine dayarken gözleri inatla gözlerimden kaçıyordu. Blöf yapıyor olmalıydı. Bir insan kendi canından bu kadar hızlı vazgeçemezdi. Bana bakıp her şeyi ele vermekten korktuğu için gözlerini kaçırıyor olmalıydı. "Ama önce Rüya'yı bırakacaksın, onun bunu görmesini istemiyorum."

"Ardıç yüzüme bak." Sadece bir saniye baksa yeterdi. O adam anlamazdı ama ben o bir saniyeden tüm bunlar oyun mu, değil mi anlardım. Gerçi bakmasına gerek yoktu. Bunların hepsi oyun olmak zorundaydı. Evet, Ardıç aklında bir plan kurmuştu ve şimdilik oynaması gereken rol buydu. Eğer öyleyse ona ayak mı uydurmalıydım?

"Korkma," diyen sesi yatıştırıcıydı ancak tüm bunların oyun olduğunu düşünsem de gözlerime bakmadığı için sakin olamıyordum. Çok korkuyordum. "Benim için en iyi son bu, sen de biliyorsun," dediğinde korkum katlandı.

"Hayır değil. Lütfen, Ardıç. Lütfen bunu yapma," dediğimde ona ayak uydurmakla gerçekten yalvarmak arasında bir yerdeydim. Ardıç'ın bıçağı kavrayan ellerinin sıkılaştığını görünce titreyen sesimle konuşmaya devam ettim. "Beni bu adamla yalnız bırakma. Korkuyorum."

Son cümlemi duyduğu anda gözlerini bana çevirdi. Yaşadığım korkudan sulanan gözlerim yüzünden ifadesini net göremiyordum. Hızlıca onları kırpıştırdım. Gözlerinin içini didikledim bakışlarımla. Hiçbir şey anlamıyordum ve bu beni çıldırtıyordu.

"Affet beni," diye mırıldandı Ardıç. Kafamı iki yana salladım ama Ardıç gözlerini kaçırarak beni görmeyi reddetti.

"Ardıç ne yapıyorsun!" diye bağırdım. Arkamdaki adam boğazımı sıkıca sarıp, "Sus artık," dedi. Hayır, bunu gerçekten yapmayacaktı. Bunların hepsi

sadece adamı oyalamak içindi. Belki de benim bir şeyler yapmamı bekliyordu. Kendini gerçekten öldürmeyeceğine ikna olacakken, bıçağın ucunu göğsüne bastırdığını görmemle aklımı kaçırdım ve adamın kolları arasında deli gibi tepindim.

Boğazımdaki kolunun baskısı azaldığı anda uzanıp adamın elini kanatana kadar ısırdım. Küfrederek beni bıraktığında elindeki silah da yere düştü. Can havliyle o silahı yerden alıp ona doğru savurdum ve yüzüne çarptım. Acıyla inleyerek elini yüzüne kapattığında Ardıç'a doğru koşturmaya başladım.

"Ardıç!" dedim bağırarak. Bana doğru attığı iki hızlı adımla aramızdaki mesafe kapandı. Ardıç yüzümü avuçlarının arasına alıp açılan her bir yaramı dikkatle incelerken, kahverengi gözleri endişeden kavruluyordu. "İyi misin?" diye sordu. Sesi titriyordu. Elleri titriyordu. Ardıç'ı ilk kez korkudan titrerken görmüştüm.

"İyiyim. Lütfen gidelim buradan."

"Tamam, sen arabaya bin."

"Sen?" Ardıç arkama doğru baktı. "Ben de o adamı geberteceğim."

"Ardıç hayır." Sözlerimin bir etkisi yoktu. Ardıç'ın öfkeden gözü dönmüştü, yoksa beni bu halde asla bırakmazdı. Gerçekten bir şey yapacaktı. Gerçekten onu öldürecekti.

"Ardıç ne olur gidelim," diye yalvardım. Koluna sarılıp çekmeye çalıştım ama nafileydi. Ardıç öyle hırslı adımlarla yürüyordu ki titreyen bacaklarımla ona eşlik edemiyordum. Kolunu tutan parmaklarım oradan kayıp gitti. Bedenim geriye doğru savrulurken sert bir göğüs bana duvar oldu. Hissettiğim güven tanıdıktı. Gözyaşlarımı orada serbest bıraktım.

"Ardıç!" diye bağırdı babam. Sesi öyle gürdü ki onu ilk kez böyle bağırırken görüyordum. Ardıç o anda adımlarını durdurdu. "Rüya'yı eve götür, ben onun icabına bakacağım."

"Adal amca-"

"Ardıç," dedi babam sertçe. Bu kez bağırmamıştı ama ses tonu ürpermeme neden oluyordu. "Rüya'yı götür." Bu bir rica değildi. Kimsenin ona karşı çıkmaya cesaret edemeyeceği bir emirdi ancak Ardıç da kimse değildi. Yumruklarını sıkarak babama baktı.

"Bana yaptıklarını ona ben ödeteceğim," dedi hırsla. Birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı.

"Oğluma ve kızıma yapılan her şeyi ödetmek bir baba olarak benim sorumluluğumda. Lafımı ikiletme, Ardıç. Rüya'yı eve götür. Daha fazla burada kalamaz."

Ardıç'ın gözleri bana kaydı. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum. Öyle bitkindim ki içim boşaltılmış gibiydi. Sanki hiçbir şey hissetmiyordum. Dokunsalar devrilecek boş bir tenekeden farksızdım.

"Hadi, Ardıç," dedi dayım da. Ardıç'ın omuzları çöktü. "Tamam." Bana yaklaştığında babam elini Ardıç'ın omzuna yerleştirip sıktı. "Sen onu eve götür," dedi tekrardan. "Ben de bu adamın artık bir sorun çıkarmayacağından emin olacağım. Bana güven."

Ardıç sadece başıyla onayladı. Kollarını uzatarak beni kucağına aldığında içindeki öfkeyi akıtamadığımdan bedeni kaskatıydı. Arabasına doğru ilerleyip beni özenle oturttu. Emniyet kemerimi bağladıktan sonra kapıyı kapattı ve şoför koltuğuna geçti.

Arabayı çalıştırıp uzaklaşmaya başladığında tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. O anda gözyaşlarım yanaklarıma süzüldü. Onları geride tutmadım. Korkunç bir olayı arkamda bırakmış olmanın getirdiği acıyla, sessiz sessiz ağladım.

RÜYA

Kafamı yola doğru çevirip sessiz sedasız gözyaşı dökmeye devam ederken yumruklarımı sıkıyor, boğazımdan yukarı yükselen hıçkırıkları yutmaya çalışıyordum. O adamın elindeyken ve onun olmayan insafına kalmışken tek damla gözyaşı dökmemiştim. Korkunun da getirdiği şokla kendimi tutabilmiştim ancak o şok anı artık geçmişti. Geriye sadece yaşadığım korku kalmıştı.

Gözlerimi, hayatının ilk on senesini o acımasız adamın yanında geçiren Ardıç'a çevirdim. Çenesini kuvvetle sıkmış, direksiyonun üzerindeki elleri bembeyaz olmuştu. Gözleri yoldaydı. Arabaya bindiğimizden beri bir kez olsun bana bakmamıştı. İçimden bir ses *bakamadığını* söylüyordu.

Burnumu çekip derin bir nefes aldım. Artık bitmişti. Ardıç'ın yanındaydım ve güvendeydim. Bu hissin getirdiği rahatlıkla ağlamam kesilirken, "Zekiceydi," diye mırıldandım.

Ardıç'ın kaşları çatıldı. "Ne?" diye sordu bakışlarını yoldan ayırmadan.

"Oradaki blöfün," diyerek açıkladım. "Kendini öldürecekmiş gibi davranmandan söz ediyorum. Bir an gerçekten de bunu yapacağını sandım. Ödüm koptu. Meğer sen babamları gördüğün için oyalanmaya çalışıyormuşsun."

Ardıç sessiz kalmaya devam etti. Söyleyecek bir şeyi olmadığından değildi bu sessizliği, şüphe çekiciydi. Sertçe yutkundum. "Blöftü değil mi? Gerçekten kendini öldürmeyecektin."

"Düşünme bunları," dedi Ardıç geçiştirircesine. "Geçti bitti artık. Bir daha sana asla zarar veremeyecek."

"Soruma bir cevap ver, Ardıç." Direksiyonu kavrayan parmakları daha da sıkılaştı. Artık soruma bir cevap almaktan korkuyordum çünkü cevap ortadaydı. Ardıç gerçekten de kendini öldürecekti. Eğer o adamın kolları arasında çırpınmasam ve ona doğru koşmasam, o bıçağı kendine saplayacaktı. "Neden?" diye sordum titreyen sesimle.

"Neden mi?" diyerek tekrar etti Ardıç. "Neden olduğunu biliyorsun. Seni o adamın elinden kurtarmam lazımdı ve-"

Sözlerini hiddetle kestim. "Kendi canını feda ederek mi? Bu nasıl bir çözüm olacaktı? Hadi kendi canını hiç düşünmedin, sen beni de mi düşünmedin, Ardıç? Çınar'la Gaye'yi hiç mi düşünmedin? Sana bir şey olsa..."

İhtimali bile sözlerimin boğazıma takılmasına neden oluyordu. İçime kesik bir nefes çekip devam ettim. "Sana bir şey olursa ne yapacağımı da düşünmedin mi?"

"Bunu görmeni istemezdim ama başka çarem de yoktu."

"Sorun bu mu sence? Benim senin kendini öldüreceğin anı görmem mi? Bir saniye bile düşünmedin, Ardıç. Bir saniye bile tereddüt etmedin. Kendi canına hiç mi değer vermiyorsun sen?"

"Kafana dayanmış bir silah vardı," dedi Ardıç sanki bu cümle her şeyi açıklıyormuş gibi. Belki de onun için öyleydi. "Eğer tereddüt etseydim ne olurdu, biliyor musun?" Cümlesine devam etmek için açık bir kapı bırakmış olsa dahi kuracağı cümle zoruna gitmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Belki o an düşünebilseydim başka bir çözüm yolu bulabilirdim. Sana bu korkuyu yaşatmış olmamak için elimden gelen her şeyi yapardım ama yoktu, Rüya. O an benim için, seni kurtarmak için başka bir çare yoktu. Aklım durmuştu. Sen ölebilirdin." Gözleri irileşti. Konuşmaya devam ettiğinde sesi titredi. "Sana bir şey olabilirdi."

Ağzının içinde bir küfür savurdu. Ona cevap veremeyecek kadar şaşkınlık içerisindeydim. İkimiz de sağlamdık. İkimize de bir şey olmamıştı ancak zihnim geriye gidip o anları düşünmeye, birkaç saniye geç kalsam olabilecekleri hayal etmeye devam ediyordu. Ensemdeki tüylere kadar ürperirken oturduğum koltuğa sindim ve eve varana kadar da ağzımı açmadım.

Ardıç arabayı durdurduğunda ben daha yerimden kıpırdayamadan inip kapımın önüne geldi ve benim için kapıyı açarak emniyet kemerimi çıkardı. Ellerimi tutarak inmeme yardımcı olurken bakışları yüzümden kaçmaya devam ediyordu. İki ayağımı da yere bastırdığımda karnımdaki sızı şiddetlendi ve öne doğru bükülüp acıyla inledim. Ardıç dirseklerimi sıkıca tuttu. "İyi misin?" diye sorduğunu duydum. Sesi buz gibiydi. Toparlanarak doğrulurken kafamı yukarıya kaldırdım. Ardıç da o anda bana baktı.

Gözlerindeki kontrollü ifadenin kırıldığını gördüm. Bakışları gözlerimden dudağımın kenarındaki yaraya, oradan da boynumdaki parmak izlerine ve küçük kesiğe takıldı. Sertçe yutkunup bir elini yüzüme doğru uzattı. Parmaklarının ucuyla dokunduğu tenim hassaslığı karşısında sızlıyordu. Ağlama isteğiyle burnum sızlarken Ardıç dişlerini sıktı. Kahveleri yaşlarla parıldadığında bana sarılacağını düşündüm.

Bunun yerine, "Ayrılalım," dedi. Sesi kısık, yüz ifadesi donuktu. Canım yandı. Böyle bir anda bunu söyleyebildiği için ama en çok da neden söylediğini bildiğim için canım yandı. Ellerimi kaldırarak yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Temasımla gözlerini kapattı.

"Hayır," dediğimde gözlerini yavaşça araladı ve yüzüme baktı. "Korktuğun için böyle söylüyorsun. Benden ayrılarak bir daha zarar görmemi engelleyebileceğini düşünüyorsun ama..." Yavaşça yutkunurken gözlerim yarı yarıya kapandı. Rengimin iyice solduğunu hissediyordum. "Ama bu..." diye fısıldadım tekrardan. Kulaklarımın çınlamasını kesebilecekmiş gibi başımı iki yana salladım. Bu esnada Ardıç'ın bana seslendiğini duyuyordum ancak sesi çok uzaktan geliyormuş gibi bir türlü bana ulaşmıyordu.

Önce Ardıç'ın yanaklarındaki ellerim üzerinde hâkimiyetimi yitirdim. Ardından bacaklarımdaki güç boşaldı. Gözlerim kararırken kendimi bıraktım.

"Rüya!"

"Rüya?" Annemin sesi uzaktan kulaklarıma dolarken yanaklarımda varla yok arası bir dokunuş hissettim. "Anneciğim aç gözlerini. Aç güzel kızım hadi."

Gözlerimi zorlukla araladım. Annem hemen yanı başımdaydı. Gözlerimi kırpıştırarak nerede olduğumu, en son neler olduğunu hatırlamaya çalışırken annemin yaşlarla parlayan gözlerini fark ettim. Buna rağmen gülümsüyordu. Eğilip alnımı öptü. "Buradayım anneciğim. Ben buradayım. Hepimiz buradayız. İyi misin kızım?"

"İyiyim. Ezgi... Ezgi nerede?" diye fısıldadım. Yerimden doğrulmaya çalıştığımda annem bana engel oldu. "Kalkma, tansiyonun düşmüş. Ezgi burada ve iyi, endişelenme. Uzan hadi."

Yeniden olduğum yere çökerken zayıf bir şekilde, "Ardıç?" dedim. Annem kafasını odamın girişine doğru çevirdi. Onu görmek için ben de odamın girişine baktığımda fark ettiğim boşlukla yüreğim acıdı.

Ardıç gitmişti.

Gözlerim yaşlarla dolarken annem dikkatini bana verip saçlarını usulca okşadı. "Güzelce uyuyup dinlen tatlım. Bir yerin ağrıyor mu?" Kafamı iki yana salladım. Aslında tüm bedenim ağrıdan zonkluyordu ama dile getirmedim. Annem dile getirmemiş olsam bile beni anladı. "Babanın doktorunu aradım, birazdan gelmiş olur. O gelene kadar yerinden kalkma."

Sadece başımı salladım. Babamın doktoru aynı zamanda bir aile dostumuzdu. Annem tekrardan uzanıp alnıma dudaklarını bastırdı. "Geçti tatlım. Her şey bitti." Dokunuşları altında rahatladığımı hissettim ve gözlerim yorgunlukla kapandı. Kendimi uykuya teslim etmeden önce aklımda kalan son şey, Ardıç'tı.

Neredesin, Ardıç?

Felaket bir şekilde ağrıyan başım yüzünden gözlerimi aralarken bir süre boş boş tavana baktım. Saat kaçtı? Odanın içini dolduran aydınlığa bakılırsa gündüz vakitleriydi. Kaç saattir uyuyordum? Boğazım kurumuştu. Acıyla yutkunarak doğruldum.

"Abla?" diyen bir ses duyduğumda başımı yavaşça çevirdim ve bana buğulanmış gözleriyle bakan kardeşimi gördüm. "Ezgi?" diye konuştum zorlukla. Her şey bir bir aklıma gelirken gözlerim sulandı. O adam beni götürürken aklımın bir kısmı hâlâ Ezgi'deydi. Okulundan içeri girerken görmüş olsam dahi bir abla olarak aklım kalmıştı. Şimdi onu karşımda sapasağlam görmek beni rahatlatıyordu.

Bana sıkıca sarıldığında ben de kollarımı ona dolayıp titreyen çenemi sıktım. "Çok korktum abla. Sana bir şey olacak diye ödüm koptu."

"Niye korktun? Ne güzel odama çökerdin işte," dedim şakaya vurmaya çalışarak. Harap halde de olsam kardeşimin gözyaşlarına dayanamıyordum.

"Of abla." Ezgi geriye çekilerek çatık kaşlarıyla bana baktı. Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. Duygusal havayı dağıtmak için söylediklerim işe yaramışa benziyordu. Eğer konu biraz daha uzasaydı işin sonu hüngür hüngür ağlamaya giderdi.

"Sen başımda mı bekliyordun?" diye sorduğumda kafasını salladı. "Abim de devamlı kapının ucundan bakıp durdu. Herkesin ortasında ağlamaya utandığı için baktıktan sonra hep odasına kaçtı." Ezgi masamın üzerindeki tepsiyi alıp yanıma döndü. "Ne zaman uyanacağını bilemedik, çok fazla uyudun."

Tepsiyi dizlerimin üzerine bıraktığında karnım guruldadı. Çorbanın buharı üzerindeydi. Ezgi sırıtarak, "Tam zamanında ısıtmışım, değil mi?" diye sordu. Kafamı salladıktan sonra kaşığı daldırıp çorbayı içmeye başladım.

"Annemle babam nerede?"

"Karakola gittiler, halledilmesi gereken birkaç iş varmış." Kaşığı yavaşça dudaklarımdan çekip sessizleştim. "O adam... Ardıç abinin üvey babasıydı, değil mi?" diye sordu Ezgi. Cevap veremedim. "Merak etme abla. Şu an cezaevinde. Babamla annem de oradan hiç çıkmamasını sağlamak için uğraşıyorlar."

Benim içimi rahatlatmaya çalışması yüzümde bir tebessüm oluşmasını sağladı. Ezgi on beş yaşında olsa da bazen benden bile olgun olabiliyordu. "Sen de ablanın başında kaldın, öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Ezgi gülerek. Tepsinin içindekileri silip süpürmeye devam ettim. Gerçekten çok acıkmıştım. Bir yandan yiyor, bir yandan da

Ezgi ile havadan sudan konuşuyordum ama en çok merak ettiğim konuyu açmaktan ısrarla kaçınıyordum. Artık merakım korkumdan üstün gelmeye başladığında tepsiyi yanıma bırakıp derin bir nefes verdim.

"Ezgi, Ardıç abin hiç beni görmeye geldi mi?"

Ezgi kafasını salladı. "Bu sabah geldi ama sen uyuyordun."

"Neden beni uyandırmadın?"

"Ardıç abi istemedi. Zaten çok kalmayacağını, toparlanması gerektiğini söyledi."

Duyduklarımla donakalırken gözlerimi kırpıştırarak kardeşimin yüzüne baktım. Kolları arasında bayılmadan önceki konuşmamız aklımda canlandığında, kalbim acı ve korku içinde çarpmaya başladı. Ardıç neden toparlanıyordu? Neyi toparlıyordu? Nereye gidecekti? *Ayrılalım* demişti. Gerçekten bana bunu yapacak mıydı?

İkinci kez düşünmeden ayağa fırlarken, çantamın içindeki yedek anahtarı aldım ve bir hışımla odamdan çıktım. Ezgi arkamdan, "Abla nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Ardıç'a!"

Cevabım kısa ve özdü. Kapının önündeki terliklerimi ayağıma geçirip merdivenleri paldır küldür inmeye başladım. Sinirden bedenim titriyordu. Ağlayıp zırlamamak için kendimi sıkıyor, bir yandan da zihnim beni kötü düşüncelerle doldurup duruyordu.

Kısa süre içinde karşı binaya varıp Ardıç'ın evinin olduğu kata çıktım. Titreyen parmaklarımla anahtarı kavrarken, içime derin bir nefes çekerek kapıyı açtım. Terliklerimi ayağımdan fırlatırcasına çıkarıp içeriye girdiğimde kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Çınar kapının sesine gelerek bana şaşkınca baktı. "Rüya, sen-"

"Abin nerede?" diye sordum öfkeyle. Burnumdan soluyan halimin Çınar'ı şaşkına çevirdiğini biliyordum ancak ona bir açıklama yapabilecek durumda değildim. Ardıç da çok geçmeden kapı önünde bize katıldığında şaşkınlıktan irileşmiş gözleri yüzüme bakıyordu. Çenemi var gücümle sıktım.

Çınar ikimize de ufak bir bakış attıktan sonra Sakız'ın tasmasını alıp, "Ben sizi yalnız bıraksam iyi olacak," diye mırıldandı ve akıllıca davranarak evden adeta kaçtı. Yeniden kapanan kapıyla içimde büyüyen öfkenin dışarıya çıkmamak için sığındığı son bahane de ortadan kaybolmuştu.

"Rüya..." diye mırıldandı Ardıç. Sesi kısıktı. Bakışları beni baştan aşağıya süzerken boynumda var olduğunu bildiğim çiziğe takıldığında yutkundu. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Nasıl mı hissediyorum?" diye sordum alayla. Ardından sinirle gülüp bağırdım. "Bok gibi!" Ardıç'ın kaşları beklemediği bu cevapla çatılırken

aramızdaki mesafeyi birkaç adımla kapattım. "Ya sen ciddi misin? Yaşadığımız ilk zorlukta pes mi edeceksin gerçekten? Sana inanamıyorum."

"Rüya-"

"Bunu bana nasıl yaparsın?" dedim titreyen sesimle. Gözlerim buğulandığı anda Ardıç'ın yüz ifadesi değişti. "Yanımda olman gerekiyordu. Bana her şeyin geçip bittiğini, artık güvende olduğumu söylemen gerekiyordu ama sen ne yaptın?" Bir kez daha sinirle güldüm. "Benden ayrılmaya çalıştın. Bu kadar kolay mıydı ya? Sen-"

"Seni seviyorum," diyerek araya girdiğinde öylece kaldım. Ardıç yüzünü buruşturduktan sonra aramızdaki kısa mesafeyi tamamen kapattı ve beni kollarına aldı. Yüzünü saçlarımın arasına gömüp orada soluklandığında hâlâ şaşkındım. Konuşmaya devam etti. "Rüya, seni çok seviyorum. Âşığım. Köpek gibi âşığım hem de. İçim gidiyor, dayanamıyorum. Söylediğim hiçbir şey bu hisleri tanımlamak için yeterli olmayacakmış gibi geliyor. Yine de hiç söylememekten iyidir."

Başını saçlarımdan kaldırıp yüzüme bakarken sertçe yutkundu. Titreyen elleri saçlarıma uzandı. Dünyadaki en önemli işmiş gibi bir özenle saçlarımı okşarken, "Çok korktum," dedi. Korkmaktan çok bunu dile getirmekten nefret ettiğini bildiğim için duyduklarıma inanamadım. "Sana bir şey olacak diye çok korktum, Rüya. Kolay değildi. Hem de hiç değildi."

Beni tekrardan göğsüne çekti. "Sen haklıydın. O an kafayı sıyırmış bir haldeydim. Senin canın yanmıştı ve ben-" Sözleri öylece yarım kaldı. Kollarını etrafıma daha sıkı sarıp, "Çaresizdim," diye fısıldadı. "Ayrılırsak bir daha hiç zarar görmeyeceğini düşünecek kadar aptaldım. Özür dilerim. Haklısın, çok haklısın. Çok üzgünüm, Rüya."

Kokumu içine çekti. Saçlarımın üzerine hafif öpücükler bırakırken kollarının arasında donakalmış bir şekilde duruyordum. Ardıç'ın söylediklerini yavaş yavaş algılamaya başladım. "Nasıl yani, ayrılmıyor musun benden?"

"Hayır güzelim. Hayır. Sen haklıydın. Seni bu şekilde koruyabileceğimi düşündüğüm için o an öyle söyledim, bunun çok saçma olduğunu hemen fark ettim zaten. Senden ayrılmıyorum. Sen beni kafandan atmak isteyene kadar hiçbir yere gitmiyorum," derken dudakları alnımda geziniyordu. "Sen bunalana kadar seni hep bu mesafede tutmak için yanında olacağım."

"O zaman neden toparlanıyorsun?"

"Maç için," dedikten sonra dudaklarını şakağıma doğru yönlendirdi. "Arenaya giderken yanımda götürdüğüm çantayı hazırlıyordum."

"Neden şimdiden hazırlıyorsun ki? Maça daha üç gün var."

"Senin uyuduğun zamanı değerlendirmek istedim." Saçlarımı okşarken, "Sabah geldiğimde uyuyordun," dedi. "Ben de uyandığında hep yanında olmak için bu işi şimdiden aradan çıkarayım demiştim."

"Ayıldığım zaman da yoktun," diye mırıldandım kırgın bir şekilde. Ardıç geriye çekilip yüzümü avuçladı.

"Dayanamadım," dedi utanarak. Burnuma dolan kokusu yüzünden gözlerim yarı yarıya kapanırken fısıldadım. "Sana ihtiyacım vardı."

"Bunu..." Ardıç'ın kaşları hafifçe çatıldı. "Bunu bilmiyordum."

"Nasıl bilmiyordun?"

"Annen, baban ve kardeşlerin yanındaydı. Bana ihtiyacın olabileceğini düşünmemiştim."

Onun yüzüne şaşkınca baktım. Gerçekten de bunu düşünemediğini anladığımda yüreğim acıyla ezildi. Kendi varlığına değer vermeyen bir adam, nasıl kendisine ihtiyaç duyulabileceğini düşünecekti ki? Bakışlarım uzarken Ardıç oldukça uysal bir tavırla, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Bizim sorunumuz ne biliyor musun, Ardıç?" Endişeyle gözlerime bakarken yüzümdeki ellerini kavradım. "Sen bana teslim oldun, evet ama benim de sana teslim olmama izin vermiyorsun."

"Bu-"

"Doğru," diyerek sözlerini kestim. "Kendine değer vermiyorsun, kendine güvenmiyorsun ve bu yüzden kendini tamamen bana bıraksan bile aynısını benim yapmama hiçbir zaman müsaade etmeyeceksin. Benim başıma gelen şeyler senin suçun değildi. Bunu sana onlarca, yüzlerce ve hatta binlerce kez söyleyebilirim ama biliyorum ki sen içten içe yine kendini suçlayacaksın. Bu iş böyle yürümez."

"Tamam," dedi Ardıç telaşla. "Ne yapmamı istiyorsun? Söyle yapacağım. Yeter ki bu konuşmayı yapmayalım."

"Yıllarca kaçıp durduğun şeyi yapmanı istiyorum," dedim kendimden emin bir şekilde. "Psikolojik tedavi almanı istiyorum. Seni geçmişte ne yaralamışsa bunu profesyonel birine anlatmanı istiyorum. Kendini artık birine tamamen açmanı istiyorum, Ardıç." Dudaklarının aralandığını gördüğümde parmağımı dudaklarının üzerine bastırıp konuşmaya devam ettim. "Hayır, hemen itiraz etme. Canından saniyesinde vazgeçtin, Ardıç. Sana bir şey olsa Çınar ne yapacaktı? O çocuk, annesini yeni kaybetti! Bunları hiç düşünmeden, hiç tereddüt etmeden o bıçağı kalbine dayamış olman beni endişelendiriyor. Kendini bu kadar değersiz görmen beni çok üzüyor ve-"

Ardıç parmağımı dudaklarının üzerinden çekip, "Tamam," diyerek araya girdi. "Seni üzeceğime ölürüm daha iyi."

"Şöyle söylemeyi de bırakacaksın," dedim kısık bir sesle. Az kalsın kendini öldüreceği gerçeği bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Devamlı o adamın elinden kurtulup Ardıç'a doğru koşmasaydım neler olacağını düşünmekten kafayı yemiştim.

"Tamam," dedi Ardıç tekrardan. "Ne istersen..."

Yanaklarımdaki elleriyle yüzümü kendisine doğru kaldırdı ve dudağımın kenarındaki küçük yaraya hissedilmeyecek kadar hafif bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum," diye fısıldayıp o yarayı yeniden öptü. Ellerim geniş omuzlarını sararken, "Ben de seni seviyorum," diyerek karşılık verdim. Ardıç geriye çekilerek gözlerime yoğun bir şekilde baktı.

Uzanarak dudaklarını hafifçe dudaklarıma bastırdı. Beni incitmekten korkar gibi öpüyordu. Elleriyle yüzümü kavrarken dudaklarımın üzerine hafif öpücükler bırakıyor, sanki içinde yükselen bir şeyleri bastırmaya çalışıyordu. Dudaklarımı çok da ısrarcı olmayan öpücükleri karşısında araladım. Ardıç'ın hareketlerini takip ederek onu büyük bir özlemle öperken, öpüşündeki hassasiyet de yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Yüzümdeki ellerinden birini indirip belime sardı ve beni kendine çekerek aramızdaki kısa mesafeyi tamamen kapattı. Karşılığında kollarımı boynuna doladım. Yaşadığımız kötü tecrübenin ardında kalan tüm öfke, endişe ve korkuyla birbirimizi öpüyorduk.

Zaman içinde öpüşmemizin ardındaki kötü hisler kaybolduğunda, geriye birbirimize duyduğumuz sevgi ve arzudan başka hiçbir şey kalmadı. Ardıç, soluksuz öptüğü dudaklarımdan zorlukla ayrıldı ve çeneme ıslak bir öpücük bıraktı. Başımı arkaya yatırarak boynuma davet ettim. Beni geri çevirmedi. Dudakları boynumun kıvrımında usulca ilerlerken, her zaman öpüp kokladığı o noktada duraksadı.

Oradaki küçük kesiği yok etmek istercesine dudaklarını boynuma bastırmasıyla gözlerimi kapattım. Ardıç'ın bedenimi saran kolları mümkünmüş gibi daha da sıkılaştı. İleriye doğru attığı adımlara geri geri attığım adımlarımla karşılık verdim. Sırtımı evin duvarına yaslayıp ellerini belimde kenetlediğinde parmaklarım da saçlarının arasına daldı. Ardıç burnunu boynuma sürterek derince soluduktan bir saniye sonra dilini boynumda gezdirdi. Boynumdaki ince deriyi dişleriyle çekiştirip emerken, ensesindeki elimin tırnaklarını oraya sertçe sapladım.

Boğazının gerisinden yükselen homurtuyla içimden sıcak bir şeyin aktığını hissettim. Ardıç başını boynumdan kaldırıp dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı. Beni öpmeye ne denli aç olduğunu konuşmadan, göstererek anlatıyordu. Dudaklarımı onun için biraz daha araladığımda parmakları kazağımdan içeriye sızdı.

Dudaklarımızı ayırıp, "Rüya..." dedi boğuk bir sesle. "Durmalıyım. Benden durmamı iste."

"Ne..." Ardıç'ın söylemek istediklerini anlamamla sesim kendiliğinden kesildi. Kahverengileri bana yapmak istediği her şeyi açıkça anlatan bakışlarla gözlerimdeydi. Yutkundum. "Dur..." dedim ancak cümlenin devamına nefesim yetmedi. Ardıç geri çekileceği sırada yüzünü avuçlayarak buna engel oldum. "Durma," diye devam ettim sözlerime. Yüzündeki ellerimle onu daha yakınıma çekerken dudaklarına fısıldadım. "Durma, Ardıç."

Aramızdaki ufak mesafeyi kapatıp dudaklarımızı buluşturacağım sırada, Ardıç benden önce davranarak beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde öpmeye başladı. Bu öpücükteki farklılığın ne olduğunu kısa süre içerisinde çözdüm; Ardıç bana olan arzusunu dizginlemeye çalışmıyordu artık. Hissettiği her şey, dudaklarından akarak bana geçiyordu.

Elleri bedenimde gezinirken, iki eliyle kalçalarımı kavrayıp beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı hemen beline doladım. Ardıç sırtımı duvardan ayırarak yatak odasına ilerlemeye başladığında dudaklarım boynundaydı. Oraya minik öpücükler ve ısırıklar bıraktım, bana kalçamı sıkarak tepki verdi.

Yatak odasına geldiğimizde kapıyı ayağıyla ittirerek gürültü içinde kapanmasına neden oldu. İkimiz de bunu umursamadık. Ardıç beni yere bırakmadan sırtımı yatak odasının duvarına yaslayıp dudaklarımı öpmeye başladı. Tişörtünün altına ulaşmak için bacaklarımı belinden indirdim. Parmaklarım çıplak sırtında gezinirken dudaklarımın üzerinde soluk soluğa kaldı. En ufak temasımdan dahi bu kadar etkilenmesi bana cesaret veriyordu. Tişörtünün ucunu kavrayarak dudaklarımızı ayırdım ve yukarı çekip Ardıç'ın üzerinden çıkardım.

Defalarca gördüğüm bu gövdeyi şimdi farklı bir bakışla inceliyordum. Ellerimi, dokunduğumda dağılacak bir toz bulutuymuş gibi görünen gövdesine uzattım. Kaslı göğsünün üzerinde parmaklarımı yavaşça gezdiriyordum. Ardıç ise nefesini tutarak bana bakıyor, keşfimi tamamlamamı sabırla bekliyordu.

Ellerim onun geniş omuzlarında, göğsünde ve karın kaslarında gezinirken büyülenmeden edemedim. Bedeni özenle yontulmuş gibiydi. *Benim içindi.* Ne kadar güzel olduğunu bildiğim kalbini bana saklamış, oraya kimseyi almamıştı. Uzanıp sol yanını öptüm. Dudaklarımı o noktadan çekmeden beklerken deli gibi atan kalbini hissediyordum. Başımı yukarıya kaldırıp Ardıç'ın yüzüne baktım. Sevgi dolu gözleri dikkatle yüzümde geziniyordu.

Dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerinde hissettiğimde kollarımı boynuna doladım. Aramızdaki ateş gittikçe yükseliyordu ve artık üzerimdeki kıyafetler fazlalıktı. Ardıç sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi parmaklarıyla

kazağımın ucunu kavrarken, kollarımı kaldırarak ona yardımcı oldum. Bir çırpıda kazağımı çıkarıp yere attı.

Gözleri karnıma indiğinde kalakaldığını gördüm. Karnıma doğru uzandı ancak eli titriyordu. Âdemelması sertçe hareket etti. "Acımıyor," diye mırıldandım. "Gerçekten de-"

"Şşş," diyerek sözlerimi böldü. "Burada teselli etmesi gereken kişi sen değilsin."

Dizlerinin üzerine çökerken ona şaşkınca baktım. Tam ne yaptığını soracaktım ki dudaklarını karnımdaki ufak morluğun üzerine bastırdı. Refleksle karnımı içeriye çekip arkamdaki duvara daha çok yaslandım. Ardıç'ın parmaklarını altımdaki taytın bel kısmında hissettiğimde aşağıya doğru baktım. Ardıç da gözündeki haylaz parıltılarla bana bakıyordu. Bu, taytımı ilk çıkarışı değildi ve yüz ifadesine bakılırsa ilk seferi düşündüğü ortadaydı.

Üstüme çöken utançla dudaklarımı birbirine bastırıp başımı geriye yatırdım. Ardıç taytımı çıkararak ayak bileklerimden çekti. Kollarını bacaklarımın etrafına sararken sıcak dudakları bacaklarımın iç kısmında geziniyordu. Bıraktığı öpücüklerin altında tir tir titriyordum. Ellerimi uzatarak omuzlarına sıkı sıkıya tutundum. Dudakları gittikçe bacaklarımın arasındaki noktaya yaklaşıyordu ve bu da ellerinin altında kıvranmama sebep oluyordu.

Ardıç külotumun üzerinden kadınlığımı öptüğünde içimi çektim. Bir elini karnıma bastırıp sırtımı iyice duvara yasladı ve diğer eliyle külotumun kumaşını yana doğru çekti. Beklentiyle kasıldım. Dilini kıvrımlarım boyunca gezdirdi. Bacaklarım titrerken iki elimle başını sıkıca sardım. Ardıç bir bacağımı kavrayarak omzuna attı. Yana doğru açılan bacağımla önünde daha açık bir halde ve daha savunmasızdım.

Savunmasızlığımdan acımasızca yararlandı. Dili beni daha güçlü bir şekilde yalarken çaresizce inliyordum. Çıkardığı ıslak sesler ve bacaklarımın arasına gömdüğü başının erotik görüntüsü beni hızlı bir şekilde sonuma getiriyordu. Dudaklarının arasına klitorisimi kıstırıp emdiğinde, "Ardıç!" diye haykırdım. Artık kendimi ayakta tutacak gücüm yoktu. Onu istiyordum. Onunla doldurulmak istiyordum.

Başına sardığım ellerimle onu yukarıya doğru çektiğimde, kadınlığıma son bir öpücük bırakıp ayaklandı ve beni kucağına alarak yatağa bıraktı. Dizlerinin üzerinde bedenimi süzerken nasıl göründüğümü merak ettim. Muhtemelen dağılmış durumdaydım. Saçlarım krem rengi yastığının üzerine yayılmıştı ve külotum sırılsıklamdı.

Ardıç dudaklarını yalayıp üstüme uzandı ve kendini bana bastırdı. Hissettiğim sertlikle sızladım. Arzum katlanarak artıyordu. Artık utançtan yana hiçbir şey kalmamıştı. Ardıç'ı istemenin de ötesine geçmiştim. Ona deli gibi *ihtiyacım vardı.*

Ellerimi uzatıp aceleci bir tavırla eşofmanının iplerini çözerken, Ardıç gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. Parmaklarım titriyor, normalde saniyeler içerisinde halledebileceğim iş uzuyordu ancak kendisi yapmak yerine sabırla beni bekledi. Nihayet ipleri çözdüğümde eşofmanını aşağıya indirdim. Ardıç yataktan kalkarak eşofmanını çıkardı. Hissettiğim ani üşüme, yeniden üzerime uzanıp vücut ısısını benimle paylaşmasıyla son buldu.

Dudaklarını ve dilini tenimin her bir santiminde gezdirirken, üzerimdeki sporcu sutyeninden saniyeler içerisinde kurtuldu. Rahatıma düşkün olduğumdan genelde sporcu sutyeni takardım. Zaten küçük göğüslerim vardı. Hatta vücudumla ilgili en memnun olmadığım yer olabilirdi ancak Ardıç'ın için için yanan bakışları, gördüğü en güzel manzaraymışım gibi parlıyordu. Bakışlarının altında kusursuz hissediyordum.

"Kahrolası kız," diye homurdanarak eğildi ve burnunu göğüslerimin arasındaki boşluğa sürttü. İçine derin bir nefes çektiğinde parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. Eliyle göğüslerimin kıvrımlarını okşamaya başladı. Bir tanesini avuçlayıp hafifçe sıktı. Belim ona doğru kavislenirken inledim. Ardıç boşta kalan göğsümün kıvrımlarında dudaklarını gezdirdi. Dilini göğüs ucumda çevirdiğinde soluksuz kaldım.

Altında kıvranırken kısıkça inledim. Ardıç'ın ıslak öpücükleri göğüs ucumda ve göğsümün tüm kıvrımlarında geziniyordu. Sıcak nefesleri diliyle ıslattığı noktalara çarpıyor, beklememi iyice zorlaştırıyordu. Dudaklarını bedenimden ayırmadan diğer göğsüme yönelirken, "Sana Efe'nin antrenmanına gittiğin gün söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu. Sözleri tenimde yankılandı. Normalde bir fil kadar güçlü hafızam olsa da böyle bir durumda birbirine girmiş aklımdan o sözleri çıkaramadım. "Ne demiştin?"

"Her yerini öpeceğimi," diye açıkladı Ardıç. Dudaklarının arasında hassaslaşan göğüs ucumu hafifçe çekiştirdiğinde yataktan bir anlığına havalandım. Keyifli gülüşü beni titretiyordu.

"Öyle dememiştin," diyerek itiraz ettim. Ardıç dudaklarını göğüs ucumun etrafına kapattığında iç geçirdim. "Her yerini öpmüyorsam bu sana saygı duyduğumdan gibi bir şey demiştin."

Beni bir anda yüzüstü çevirdiğinde şaşkınlıkla avuçlarımı yatağa bastırdım. Ardıç işaretparmağını omurgam boyunca gezdirdi ve dudaklarını enseme bastırdı. Kulağıma doğru dudaklarını sürterek ilerlerken, "O halde şu an saygısız adamın tekiyim," dedi.

Sözlerinin altındaki gizli anlamı çözdüğümde yatağın çarşafını sıktım. Ardıç bedenimin her bir kıvrımını dudaklarıyla keşfetmeye başladı. Tek bir zerremi dahi atlamıyor, beni altında kıvrandırıyordu. Sıcak nefesini bacaklarımın arasındaki noktaya üfleyerek irkilmeme sebep oldu. Kıpırdandım.

Elini belime bastırarak beni sabit tuttu ve kalçamı hafifçe yukarı kaldırıp külotumu çıkardı. Artık karşısında çırılçıplaktım ama bu gerçekle utanamadım bile. Aksine, dudaklarını yeniden bacaklarımın arasındaki o noktaya gömdüğünde kendimi onun yüzüne bastıracak kadar arsızdım.

Çok uzun zamandır sırılsıklam bir halde ihtiyacımın giderilmesini bekliyormuşum gibi hissediyordum. Artık dayanacak gücüm kalmadığını düşünürken Ardıç'ın dilini içime itmesiyle nefesim kesildi. Sesli bir şekilde inleyip başımı yastığa gömdüm. Ardıç dilini çekip bir parmağını içime soktu. Diğer elinin parmakları ise nabız gibi atan noktamı okşuyordu.

Göğsünü sırtıma yaslayıp boynumu öpmeye başladığında elimi arkaya uzatarak ensesini kavradım. Benim sabırsızlığıma karşı, Ardıç'ın hiç acelesi yokmuş gibiydi. İçime bir parmağını daha soktuğunda kan ter içindeydim. "Dayanamıyorum," dedim zorlukla. Alt tarafımdaki sızı arttıkça artıyordu ve tam o noktaya baskı yapan sertliğini hissetmek istiyordum.

Ardıç isyanıma kulak vererek içimdeki parmaklarını çıkardı. Beni kendine çevirdiğinde yeniden yüz yüzeydik. Ellerimi uzatıp Ardıç'ın iç çamaşırını kalçasından indirdim. Aramızdaki son kumaş engelinden kurtularak üzerime uzandı.

Bakışlarım aşağıya doğru inerken Ardıç'ın çıplak vücudunu inceledim. O kadar güçlü görünüyordu ki ona bakarken dilim damağım kuruyordu. Uzaklığına dayanamayıp kollarımı boynuna doladım. Çıplak bedenlerimiz birbirine değdiğinde birkaç saniye arada hiçbir kumaş olmadan birbirimizin tenine temas etmenin tadını çıkardık.

"Rüya..." diye mırıldandı Ardıç. Parmakları yavaş yavaş ıslak kıvrımlarımı okşuyordu. İki parmağını yeniden içime soktuğunda kasıldım. "Sormam gerek. İstediğine emin misin?"

Beden dilim ve dokunuşlarına verdiğim tepkiyle istediğimi haykırmam onun için yeterli değildi. Kafamı salladım. Konuşamayacak kadar kendimden geçmiştim ancak belli ki kafamı sallayarak verdiğim onay da Ardıç için yeterli değildi. İçimdeki parmaklarıyla beni *dürttü*. "Söyle," dedi. "Duymadan hiçbir şey yapmayacağım."

Yeniden başımı sallarken aceleyle, "Evet," dedim. Başka bir şey söylemeye halim yoktu. Gözlerimi beklentiyle Ardıç'a diktiğimde parmaklarını içimden çıkarıp bacaklarımı iyice araladı ve kendini girişime hizaladı. Dudaklarıma ufak bir öpücük bıraktıktan sonra bakışlarını gözlerimden ayırmadan içime girdi.

Tamamen içimde değildi. Uzunluğunu görmüştüm ancak yine de kasılmama engel olamadım. Altdudağımı sertçe dişleyerek bu acıyla başa çıkmaya çalışırken, Ardıç parmaklarını çeneme sararak dudağımı dişlerimin

arasından kurtardı. "Canın yanıyorsa acısını benden çıkar, kendinden değil," dedikten sonra dudaklarımın arasına yerleşti. Söylediğini yapıp dudağını ısırdım. Burnundan sert bir nefes vererek beni ateşli bir şekilde öpmeye başladığında kaslarım usulca gevşedi.

Ardıç son bir hamleyle kendini ileri doğru itip tamamıyla içime girdi. Tırnaklarımı sırtına geçirerek ağzının içine doğru inledim. Hareketsizce durdu. İçimdeki doluluğa alışmak beni zorluyordu ancak bir yandan da kendimi hiç bu denli tamamlanmış hissetmemiştim. Tam hayatımdaki en güzel hissin bu olduğunu düşündüğüm anda Ardıç hareket etmeye başladı.

İleriye uzandığı her seferde ihtiyaç içinde sızlayan noktama da sürtünüyordu. Birkaç seferin ardından ritmini yakalamayı başarıp kalçamı kaldırdım ve bacaklarımı gevşek bir şekilde Ardıç'a doladım. Çaresizce onu daha çok içime almaya çalışıyordum. İlk an hissettiğim acı zayıflamış, yerini safi bir zevke bırakmıştı. Odanın içini inleyişlerimiz ve bedenlerimizin bütünleşirken çıkardığı ıslak sesler dolduruyordu. Tüm duyularım hassaslaşmıştı. Ellerimi gezdirdiğim ten, boynuma sürtünen dudaklar, kulaklarıma dolan erkeksi inlemesi...

Ardıç'ın içimdeki hareketleri hızlanarak devam ederken, bedenim aniden kasıldı ve nefeslerim boğazıma tıkandı. Ardıç aşağıya uzanıp başparmağıyla beni tam da ihtiyacım olan yerden okşadı. Bir anda tüm hislerim paramparça olurken arka arkaya dalgalar halinde sarsıldım. Başımı arkaya atarak kendimi bıraktığımda büyük bir rahatlama bedenimi sardı. Tanımlayamadığım bir mutluluk içimde büyüyordu.

Ardıç'ın solukları düzensizleşirken onun da yakın olduğunu anlayıp bakışlarımı yüzüne çevirdim. İçimdeki hareketleri hızlandı. Son bir kez kendini içime ittiğinde boğazının gerisinden zevk dolu bir ses yükseldi ve sıcaklığının bana karıştığını hissettim. Yüzündeki ifade öyle ateşliydi ki onu kendime çekip öptüm. Bedeni üzerime doğru yığıldı. Tek vücuttuk. Ağırlığıyla beni resmen yatağa gömmüştü ama umurumda değildi. Kollarımı ona sıkıca doladım. Bu an çok özel, çok sıcaktı.

Soluklarımız düzene girene kadar öylece kaldık. Ardıç beni daha fazla ezmemek adına içimden çıkıp bedenini yanıma bıraktı ve beni kendi göğsüne çekti. Boynuna kedi gibi kıvrıldığımda dudaklarını terle kaplanmış alnıma bastırdı.

Çenemi Ardıç'ın çıplak göğsüne yaslayıp ona gülümseyerek baktım. Muzip bir şekilde, "Artık benimsin," dediğimde Ardıç tebessüm ederek dudaklarıma uzandı ve beni öpmeden önce, "Ben hep senindim," diye fısıldadı.

ARDIÇ

Yüzümde asılı kalmış tebessümümle yanımda uzanan ve uyuyakalmış Rüya'yı izlerken, içim tarifi imkânsız bir huzurla doluydu. Yumuşacık kahverengi saçları yastığa gelişigüzel yayılmıştı. Yüzüne düşen birkaç tutam dolayısıyla kaşları çatıktı. Bir elini gevşek bir şekilde yumruk yapıp yastığa yaslamıştı, bu da yüzünün bir kısmını kapatıyordu.

Uzanarak bileğini kavradım ve yüzünün önünden yavaşça çektim. Öpülmekten şişmiş ve uyurken aralanmış dudaklarına bakarken, bunun dünya üzerinde görüp görebileceğim en güzel görüntü olduğunu düşünüyordum. Uyurken çok güzeldi. Uyanıkken de çok güzeldi. Onu izlemekten uykusuz kalacağım bir ömür beni bekliyordu. Belki başka sebeplerden de uykusuz kalabilirdim.

Bir anda içimde Rüya'ya karşı duyduğum özlem kabarırken onu uykusundan uyandırmak için şeytani bir dürtü hissettim. Böyle mışıl mışıl uyurken onu uyandırmak vicdansızlık olurdu ama sesini duymayı, konudan konuya atlayışını izlemeyi ve gülüşünü özlemiştim.

İçime derin bir nefes çekip dirseğimden destek alarak yatakta doğruldum ve Rüya'nın üzerine eğildim. Dürterek veya seslenerek onu uyandırmayacaktım, kıyamıyordum. Ama uyanması için ufak tefek şeyler yapmakta da sakınca görmüyordum.

Yanağına tüy hafifliğinde bir öpücük bırakarak başladım. Ona bu kadar yakınken geri çekilmek imkânsızdı. Kokusu beni mest ediyordu. Hafiften çıkmaya başlayan sakallarım Rüya'nın yüzüne battığında uykuyla mırıldandığını duydum. Yanağından ayırmadığım dudaklarım yukarıya kıvrıldı. Bu kız yüzünden aklımı yitirecektim. Tabii çoktan yitirmediysem...

Başımı geriye çekip işaretparmağımla Rüya'nın çatık kaşlarını düzelttim. Uyurken yüzü biraz kızarmıştı. Teni sıcacıktı ve gerçekten çok güzel kokuyordu. Dağılan tutamlarını parmaklarıma dolayıp kendi saçlarını onu uyandırmak için kullandım. Rüya elini kaldırıp yanağını kaşırken, "Dur," diye homurdandı. Uyanmaktan nefret ediyordu.

Onunla daha fazla uğraşmaya kesinlikle gönüllüydüm. Rüya'yı uykusundan uyandırıp huysuz huysuz homurdanmasını dinlemek çok eğlenceli olabilirdi. Yine de onu uyandırmak için bu küçük sataşmalarım işe yaramayacaktı. Dışarıya derin bir nefes verip yatakta oturur pozisyona geldim ve

dikkatle yataktan kalktım. Üstü açılan Rüya'yı özenle örterken dayanamayıp yanağına bir öpücük daha bıraktım. Belki de sayısı birden fazlaydı çünkü Rüya yeniden homurdanıp beni itene kadar yüzünün çeşitli noktalarını öpmeye devam etmiştim.

Sessizce gülerek yataktan kalktım ve üzerimi giyinerek odadan çıktım. Elimi saçlarımdan geçirip bir süre boş oturma odasına öylece baktım. En sonunda evimin anahtarını, cüzdanımı ve telefonumu yanıma alıp kapıyı açtım. Merdivenlerden hızlı bir şekilde inerken bir yandan da Çınar'ı arıyordum. Telefonu kulağıma yasladığım sırada binanın dış kapısını ittirdim.

Birkaç çalışın ardından telefon açıldığında Çınar'ın konuşmasına fırsat vermeden, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sıla'ylayım, ne oldu?"

"Hiç, nerede olduğunu merak ettim."

"Anladım," diye mırıldandı Çınar. "Siz konuştunuz mu Rüya'yla? Halloldu mu meseleleriniz?"

Elimi enseme götürüp kaşırken, "Konuştuk," dedim. Çok da güzel konuşmuştuk. "Hallettik her şeyi. Sen Sıla'yla meseleni hallettin mi?"

Çınar içine kaçan sesiyle onayladığında gülümsedim. Sıla'dan bir süredir hoşlanıyordu ancak geçirdiği kazadan önce kızın duygularını incitmişti. Bir süredir ona adım atmanın yollarını arıyordu. Nihayet bulmuş olmasına sevinmiştim. "Ne zaman geleceksin eve?"

"Akşam yemeğine kadar gelmem. Şimdi beni rahat bırak da Sıla'ya döneyim."

Çınar bir görüşürüz dahi demeden telefonu suratıma kapattığında başımı onaylamaz biçimde iki yana sallayıp, "Eşek herif," diye söylendim. Telefonu yeniden cebime koyduktan sonra adımlarımı hızlandırarak bir eczaneye girdim ve Rüya için ertesi gün hapı aldım.

Sevişirken korunmamıştık. İlk andan beri onunla sonuna kadar gitmenin hayalini kurmuştum ancak bunun için herhangi bir hazırlığım yoktu. Böyle bir zaman diliminde olacağını da düşünmemiştim açıkçası. Birbirimize hazırlıksız yakalanmıştık ve sıcaklığı beni öyle bir kendimden geçirmişti ki son anda geri çekilmek aklıma bile gelmemişti. Rüya da geri çekilmemi istememişti.

Marketten evdeki bazı eksikleri alıp eve döndüğümde ortalık hâlâ sessizdi. Poşetleri mutfaktaki masanın üzerine bırakarak odama ilerledim ve kapıyı açıp Rüya'yı kontrol ettim. Yatakta benim tarafıma doğru kıvrılmış ve yastığıma sıkıca sarılmış bir şekilde uyumaya devam ediyordu. *Benim tarafım.* Artık yatakta *benim tarafım* diyebileceğim bir yer vardı çünkü diğer taraf Rüya'nındı.

Onun uykudan kendisinden geçmiş görüntüsünü gülümseyerek izlerken kapının önünde planladığımdan da uzun bir süre oyalandım ancak elimde değildi. Bu görüntüyü hayal ettiğim için kendimi berbat hissettiğim zamanlar vardı ve şimdi hayal etmekten çekindiğim her şey gerçekti.

İçim bambaşka bir huzurla dolarken, istemeden de olsa kapıyı kapatıp mutfağa döndüm. Kurt gibi açtım. Rüya'nın da uyandığı zaman benimle aynı durumda olacağını bildiğimden hızlı ve basit bir şeye yöneldim. Makarna, köfte ve yanına da salata yapacaktım.

Makarnanın suyunu ısıtırken buzdolabından salata malzemelerini çıkarıp yıkadım ve tezgâha bıraktım. Buzlukta Rüya'nın annesinin yapıp bıraktığı köfteler vardı. Onları da çıkarıp ızgara tavasının üzerine yerleştirdim. Tavanın altını açamadan makarna suyunun ısındığını fark ettiğimde makarnaları ekleyip biraz tuz attım ve salata malzemelerine döndüm. Yemek yaparken oldukça keyifliydim. Hatta hayatımda ilk kez yemek yaparken devamlı sırıtıyor, şarkı bile mırıldanıyordum.

Dalıp gitmişken mutfak kapısında hissettiğim hareketlenmeyle başımı o yöne çevirdim. Rüya üzerinde bana ait bir tişörtle kapıya yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde beni izliyordu. Yüzü hafif nemliydi, muhtemelen yüzünü yeni yıkamıştı. Tişörtümün içindeki görüntüsü bana aklımı kaybettirecek kadar güzeldi. Sertçe yutkundum.

Rüya çıplak ayaklarını yere sürte sürte yanıma geldi ve başını omzuma yasladı. Düşünmeden kolumu beline doladım. Başını kedi gibi omzuma sürttüğünde uzanıp saçlarını öptüm. Yakınlarımdayken uzanıp onu kollarıma almak artık bende bir refleks olmuştu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum tereddütle. Bir yandan da belinin oyuntusunu okşuyordum. Rüya'nın yüzü kızarırken ağzının içinde, "İyiyim," dedi.

Onu utandırdığımın farkında olsam da sormadan edemedim. "Ağrın var mı?"

Rüya başını çevirip omzuma gömdü ve yüzünü olabildiğince benden sakladı. Boğuk sesiyle, "Birazcık," dediğinde belinin oyuntusunda dolaşan parmaklarım durdu. Rüya başını kaldırıp yüzüme bakarken dikkatimi ona verdim. "Sesin çok güzel. Boksörlüğü bırakıp şarkıcı mı olsan? Hem böylece mesleğini yaparken üstsüz olmak zorunda da kalmazsın."

Kıkırdadım. "Kalsın," dedim keyifle. "Mesleğimden gayet memnunum."

"Ama sizi üstsüz olmaya zorluyorlar," diye mırıldandı Rüya dünyanın en acımasız olayından bahsedermiş gibi. "Yazık değil mi size?"

"Ben rahatsız olmuyorum."

"Tüm gözler üstündeyken nasıl rahatsız olmuyorsun?"

"Maç sırasında seyircileri görmüyorum." Belindeki elime değen saç tutamlarıyla oynarken, "Maç öncesinde de gördüğüm tek seyirci sensin," diye devam ettim sözlerime. Rüya iç geçirerek başını tekrardan omzuma gömdü ve dudaklarını koluma bastırdı.

"Ne pişiriyorsun? Çok acıktım."

"Makarna, köfte ve salata." Rüya onaylarcasına kafasını salladığında aklıma gelen şeyle kolumu belinden çektim ve masanın üzerindeki eczane poşetini aldım. Rüya mutfak sandalyelerinden birine geçip oturdu. Büyük bir bardağa su doldurarak hapla birlikte önüne bıraktım.

"Bu ne?" diye sordu Rüya kafası karışmış bir şekilde. Uykusundan tam olarak ayılmadığı için dikkatini toparlayamıyordu. Yine de hapı avucunun içine aldı.

"Hamile kalmaman için."

Cevabımla Rüya'nın yanakları alev alev yanarken avucunun içindeki hapa baktı. "Ya ben bunu içmeyip ne olacağını görmek istiyorsam?" diye sorduğunda bunu üstündeki utangaçlıktan kurtulmak için sorduğunu biliyordum. Dikkatle yüzüne baktım. Konuşmayıp yüzüne bakmaya devam ettiğim saniyeler arttıkça Rüya yerinde kıpırdanmaya başladı.

Eğilip ellerimi Rüya'nın oturduğu sandalyenin kenarlarına yasladım ve ciddiyetle sordum. "Bebek mi istiyorsun?"

Ciddiyetim onu afallatmıştı. Yutkunarak alaycı çıkarmaya çalıştığı sesiyle konuştu. "Diyelim ki istiyorum-"

"Benim için hiç fark etmez," dedim kesin bir tonlamayla. Rüya'nın gözleri şaşkınca açılırken, başımı hafifçe sağa eğerek onu baştan aşağı süzdüm. "Sana istediğini verene kadar denemekten de epey hoşlanırım hatta. Ama şimdi senin için doğru bir zaman değil."

"Senin için öyle mi?" diye sordu Rüya kısık çıkan sesiyle. Şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı. Bir elimi sandalyenin kenarından çekerek Rüya'nın önüne düşen saçlarını parmaklarıma doladım. O saçlarla biraz oyalanırken, "Senin için olmadığı sürece benim için de değil," dedim. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp ellerimi sandalyeden çektim ve doğruldum. "Daha çok gençsin. Kendi işini kuruyorsun, bir şeyleri düzene oturtuyorsun. Önce hayatında gelmek istediğin noktaya gelmeni daha çok isterim."

Sözlerim karşısında Rüya öyle güzel gülümsedi ki kalbimin atışları bir anlığına durdu. "Sadece ben genç olduğum için mi? Sen de gençsin, Ardıç. Bizim için erken olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayatım boyunca seni istedikten sonra senden gelen hiçbir şeye erken gözüyle bakamam," dedim. Evlenmeyi ve baba olmayı hiç aklımdan

geçirmemiştim. Bir şekilde bunları düşüneceğim kadının Rüya olacağının farkındaydım ve onunla olursa her şeye vardım.

"Evlenmeyi düşünmeyen ve aşka inanmayan adama bak sen." Rüya hapı dilinin üzerine koyup elindeki bardaktan birkaç büyük yudum aldı ve yutkunarak bana döndü. "İzin versem şu dakikada nikâhı basacaksın."

"Aşka değil, sana inanıyorum." Omzumun üzerinden Rüya'ya kısa bir bakış attım. "Ve evet, yaparım."

"Yani şu an yapmanın önündeki tek engel benim?"

"Ben bunu bir engel olarak görmüyorum. Daha çok uğruna beklemeye değecek bir şey benim gözümde."

"Kelimelerle aranın iyi olmadığını söylemiştin bir de." Rüya kafasını iki yana sallayıp güldü. "Ben sana yardım edeyim," dediğinde gerek olmadığını söylemek için dudaklarımı araladım ancak beraber yemek hazırlamak için çok hevesli görünüyordu.

"O zaman sen salatayı yap," dedikten sonra elimdeki bıçağı dikkatle tezgâha bıraktım ve ocağa ilerledim. Tavanın altını açmayı unutmuştum. Ben onu hallederken Rüya sordu. "Yağ koymayacak mısın?"

"Gerek yok, köftenin kendi yağı var."

"Ama yağ koyunca daha lezzetli oluyor."

"Bence bir farklılık yok."

"Senin gibi bir kızartma düşmanı nereden bilecek aralarındaki farkı?"

"Kızartma düşmanı mı?" diye sordum eğlenerek. Rüya kafasını onaylarcasına sallarken bir yandan da domatesleri doğruyordu. "Evet, tam bir kızartma düşmanısın."

"Yağda kızartırsam sonrasında eritmek için daha çok spor yapmam gerekir."

Rüya dalgın bir şekilde, "Sen o sporu çoktan yaptın," dedi. Ağzından çıkanlar kulaklarına ulaştığında doğramayı bir an için bıraktı. Bazı zamanlarda dilinin hiç ayarı yoktu ve bu haline bayılıyordum. Ancak Rüya'nın benimle aynı fikirde olmadığı ortadaydı. Yüzü birkaç saniye içinde kıpkırmızı olmuştu ve bana bakmamak için olağanüstü bir çaba harcıyordu.

Sessizlik uzayıp giderken sırıttım. Dönüp bana bakmadığı için bunu görmemişti. Bu yüzden, "Haklısın," dediğimde bunu ses tonuma yansıtmaya özen gösterdim. Rüya doğradığı domateslerle artık aynı renkteydi.

Köfteleri ters düz edip buzlarının iyice çözüldüğünden emin olduktan sonra tavaya biraz yağ ekledim. Üstünü kapatıp makarnayı kontrol ettiğimde pişmişti. Hızlıca süzüp tereyağı ekleyerek karıştırdım ve Rüya'ya baktım. Tüm salata malzemelerini doğramış, önündeki tabağa bırakmıştı. Geriye

yalnızca kabuğunu soyduğu havucu rendelemesi kalmıştı ve Rüya bir şeyler rendelemekten nefret ederdi.

Benim olduğum tarafa baktığında onu izlediğimi fark edip konuştu. "Bunu küp küp doğrasam olmuyor mu?"

"Ben hallederim, sen masayı hazırla." Hiç itiraz etmeden havucu rendelemeyi bana bıraktı. Rüya masayı kurarken ben de havucu rendelemekle uğraştım. Sonuna geldiğimde elimin hareketi yavaşladı. Biraz daha güç uygulayarak rendede hareket ettirirken, bir anda arkamda kopan gürültüyle hızlıca o yöne baktım. Rüya elindeki bardaklardan birini yere düşürüp kırmıştı ve ayakları çıplaktı.

"Kıpırdama," dedim elimi kaldırarak. Ayaklarında herhangi bir çizik görememiştim ancak hareket ettiği takdirde ufak bir cam parçasının canını yakma olasılığı çok fazlaydı. Bu olasılığı ortadan kaldırmak için Rüya'yı kucaklayıp tezgâha oturttum. Uyarırcasına, "Burada dur," dediğimde kafasını salladı.

Seri adımlarla mutfaktan çıktım ve elimde terliklerle geri döndüm. Rüya'nın ayağına terlikleri giydirmemle saniyesinde yere düşmesi bir oldu. Rüya bu duruma gülerken büyük bir ciddiyetle terlikleri tekrardan giydirdim. Ayak bileklerini tutarak, "Bacaklarını sallama," dedim ve yerdeki cam kırıklarını toplamaya başladım. Görünür parçaları elimle topladıktan sonra mutfağı köşelerine kadar süpürdüm. Rüya tüm bu süre boyunca tezgâhta oturup elindeki sağlam bardağı tutmaya devam etti ve beni izledi.

Nihayet temizleme işlemini bitirdiğimde tezgâha oturttuğum sevgilime döndüm. Dikkatle onu incelerken, "Bir yerine batmadı, değil mi?" diye sordum emin olmak için. Rüya kafasını iki yana salladı. Rahatlayarak bir nefes aldım.

"Sanırım sana bir bardak borcum var." Elindeki bardağı yanına bırakıp kollarını bana uzattığında ona yaklaştım. Ellerimi onu tezgâhtan kaldırmak için beline doladım ancak Rüya'nın kollarını boynuma dolamasıyla öylece kaldım. Kokusu gözlerimi kapatmama sebep olurken, "Bana borcun yok," dedim.

"Olmaz öyle. Bardağını kırdım, yenisini almam şart." Dudaklarını bükerek söylediği cümlelerin ardından bakışlarım o dudaklara kilitlendi. Kalbimin atışlarını kulaklarımda hissediyordum. Dişlerimin arasından sert bir nefes çekip, "Sen bilirsin," dedim ve uzaklaşmaya çalıştım. Rüya'nın boynuma dolanmış kolları bana engel oldu. Bacaklarını aralayarak beni daha yakınına çektiğinde gözlerindeki sessiz soruyu gördüm.

"Dinlenmen gerek, Rüya. Ve senin dinlenmen için de aramızda biraz olsun mesafe olması gerek."

"Olmazsa ne olur?" Ensemdeki saçlarla oynarken ellerinin altında gevşedim. "Ne yaparsın bana?" diye sordu fısıltıyla. Sertçe yutkundum. "Çok yoruldun," diyerek itiraz ettim. Bir an önce bu alandan çıkmazsam Rüya'yı kucaklayıp yatak odasına geri götürebilirdim.

İtirazım karşısında Rüya bacaklarını belime doladı ve beni kendine bastırdı. Bacaklarının arasında hissettiği sertliğimle gülümsediğini gördüm. Yanaklarına hücum eden kırmızılığa rağmen gözlerinde benimle uğraşmaktan aldığı keyfin parıltıları vardı.

"Anlaşılan sen hiç yorulmamışsın," dedi imalı bir şekilde. Yorulmadığımı ona kanıtlama isteğiyle dolup taşarken dudaklarına eğildim. Karnından yükselen gurultu onu öpmeme engel oldu. Rüya dudaklarını birbirine bastırıp yüzüme baktığında sırıttım ve ellerimi beline koyup onu tezgâhtan indirdim.

"Önce yemek," dedim. Kafasını onaylarcasına sallayıp beni tekrarladı. "Önce yemek."

Çınar'la birlikte Rüya'nın ailesi tarafından kahvaltıya davet edilmiştik. Bu kahvaltılar senelerdir hayatımın bir parçasıydı. Beni sık sık evlerine çağırırlardı ve ben de fırsat buldukça giderdim. Yine de bu seferki kahvaltının rutin kahvaltılardan biri olmadığını bilecek kadar öngörüm vardı.

Rüya'nın sevgilisi olarak katılacağım ilk kahvaltıydı ve babasının da benimle konuşacağından adım kadar emindim ancak kendimi gergin hissetmiyordum. Çınar'a göre şu an korkunun paçalarımdan akması gerekirdi. Zerre kadar korkmuyordum. Hiç heyecanlı olmadığımı söyleyemezdim, midem düğüm düğümdü ama bunun sebebi o kahvaltıya *Rüya'nın sevgilisi* olarak katılacak olmamdı. Onun sevgilisi olmak, aklıma geldikçe beni heyecanlandıran ve nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi sorguladığım bir şeydi.

Kapının önüne kadar geldiğimizde elimi zile uzattım. Çınar elimi tutarak bana yandan bir bakış attı. "Kaçmak istemediğine emin misin abi?"

Gözlerimi devirdim ve parmağımı zile bastırdım. Çınar yanımda dudak bükerek başını sallarken, ben kapının arkasından gelen adım seslerini dinliyordum. Aceleci adımlara bakılırsa kapıyı açacak olan Rüya'ydı. Düşüncesi dahi kalbimi sıkıştırırken kapı açıldı ve ardından sevgilim göründü.

Tam olarak ev halinde değildi. Rüya rahatına düşkün bir kızdı ve onu birçok kez pijamaları içinde görmüştüm. Üstündekiler yine rahat şeylerdi ancak pijamaları değildi. Saçlarını topuz yapmış, boynunu açıkta bırakmıştı. Babasının benimle konuşacak olmasından çekinmiyordum ancak kendimi kaybedip herkesin önünde onu boynundan öpme ihtimalimin fazlalığı içime bir korku salmıştı.

"Hoş geldiniz," dedi Rüya geniş bir gülümsemeyle. Kapıyı sonuna kadar açıp yana doğru çekildi. "Sakız'ı niye getirmediniz?"

Dudaklarımı araladım ancak Çınar benim yerime cevap verdi. "Erken kaçma bahanesi olsun diye tabii ki."

İkinci kez Çınar'a gözlerimi devireceğim sırada Rüya'nın gülmesiyle kendimi tuttum. Onun güldüğü bir cümleye gözlerimi devirme imkânım yoktu. "Hadi içeri geçin."

İçeri girerken Ezgi'nin, "Abla geldiler mi?" diyen sesini duyduk. Koşar adımlarla koridora çıktı ve Çınar'ı gördüğü gibi yanına geldi. Kısa bir hoş geldin faslının ardından Çınar'ın koluna asılarak peşinde sürüklemeye başladı. "Odamda küçük bir sehpa vardı, onu boyadım. Gel bak çok güzel oldu! Baştan aşağı kendim boyadım, kimseden yardım almadım..."

Ezgi, Çınar'la birlikte uzaklaşırken sesi de kayboldu. Arkalarından gülümseyerek baktım. Çınar'ın ruhunun iyileşmesinde bu ailenin payı büyüktü. Her biri öyle sevgi dolu ve ilgili insanlardı ki hiç tanımadıkları Çınar'ı aralarına almakta şüphe dahi etmemişlerdi. Büyürken hep görmezden gelinen bir çocuk için şimdi birileri tarafından *benimsenmiş* olmak, alışması kolay bir durum değildi.

"Pabucun dama atılıyor, Ardıç Bey," dedi Rüya neşeli bir sesle. Gözlerimi onun yüzüne çevirdim ve bakmaya doyamadım. Ona bakmak, özgürce bakabiliyor olmak bana nefes aldırıyordu. Bakışlarım uzadığında Rüya utanıp gözlerini kaçırdı. "Umarım masada da böyle gözünü dikip bakmazsın."

"Denerim," dedim dürüstçe. Rüya başını iki yana sallayarak güldü ve beraber oturma odasına ilerledik. Kahvaltıyı oradaki büyük yemek masasına hazırlamışlardı. Çınar da Ezgi'yle beraber geldiğinde geçip oturduk.

"Yarın büyük gün, ha?" diye soran İmge teyzeyle bakışlarımı ona çevirdim.

"Rakibi için büyük gün. Ardıç abi içinse sıradan bir gün," dedi Acar ağzının içinde. Söylediklerine sırıttım. Haklıydı.

"Normalde bu kadar uzayacak bir süreç değildi ama yaşananlardan dolayı maçlar ertelenip durdu. Şu an herkes soluğunu tutmuş yarınki maçı bekliyor." Adal amca gözlerini yüzüme çevirdi. "Çoğunluk senin arkanda."

"Evet, okulda bana devamlı Ardıç abiyi soruyorlar," diye ekledi Ezgi. "Sporla hiçbir alakası olmayan kişiler bile soruyor. Herkesin ilgisini çekti."

"Güzel, Efe normalden daha çok kişiye rezil olacak yani," dedim yalnızca. Söylediklerimin ardından masadakiler gülmeye başladı. Kahvaltının devamında konuştuğumuz konular Çınar'ın sınava hazırlığı ve Rüya'nın da yaklaşan mekân açılışıydı. Başımızdan kötü şeyler geçmiş olsa da masada bunlardan hiç bahsetmedik.

Kahvaltı bittiğinde masayı toplamaya çalıştım ancak Adal amca elini omzuma koyarak, "Ardıç, gel bir balkona çıkalım seninle," dedi. Buraya çağırdıklarında benimle konuşacağından emindim, bu yüzden hiç şaşırmadan adımlarını takip ettim ve beraber balkona çıktık. Karşılıklı geçip oturduğumuzda ellerini masanın üzerinde birleştirip birkaç derin nefes aldı. Sesimi çıkarmadım. Konuşacaklarını toparlamasını sabırla bekledim.

"Seni ne için buraya çağırdığımın farkındasın, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Baştan söyleyeyim, Rüya kendi işini kurduktan sonra hemen evlenebileceğinizi düşünüyorsan çok yanılıyorsun," dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Adal amca ekledi. "Buna alışmam biraz zaman alacak."

"Merak etmeyin, yakınlarda planladığım bir evlilik teklifi yok," diye konuştum. Sözlerim bir bakıma doğruydu ancak Adal amca ile yakınlık algımızın bir olduğundan emin değildim. Onun için bir sene sonrası da çok yakın olabilirdi ve ben bir sene içinde evlenme teklifi edecektim.

"Bunu duyduğuma sevindim." İç geçirerek öne doğru eğildiğinde bu konuşmayı nasıl gönülsüzce yaptığını fark ettim. Gerçekten de kızına çok düşkündü. "Rüya benim ilk göz ağrım. Gözümde hâlâ küçücük bir çocuk. Ama sanırım... kızım en sonunda büyümüş. Birini hayatına alacak kadar büyümüş hem de."

Gözlerini yüzüme çevirdi. Dikkatle onu dinlemeye devam ettim. "Seni korkutup kaçıracak değilim. Zaten ne yaparsam yapayım korkmayacağını da biliyorum. Aslında yıllardır gözümün önündeki gerçeği görmezden gelmeyi tercih etmiş olsam da her şeyin farkındaydım. Kızıma alışılmadık bir şekilde bağlısın, Ardıç. Bunu o gün yeterince gördüm."

Gündeme gelen tatsız konuyla ikimiz de sertçe yutkunduk. Başından beri sessizce dinliyor olsam da burada bir şeyler söylemeden duramadım. "Duygular çok da bilgili olduğum bir alan değil. Keşke size onu hiçbir zaman üzmeyeceğime dair söz verebilseydim."

"Bunun sözünü verseydin bile sana inanmazdım çünkü bu mümkün değil."

"Üzmemek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum o halde."

"Bu söylenebilir." Kafamı kaldırdığımda hafifçe gülümsüyordu. "Rüya gözümde küçücük bir çocuk," diyerek sözlerini tekrar etti. "Sen de öylesin," diye ekledi hemen peşinden. İçimin ısındığını hissettim. "İkiniz de gözümün önünde büyüdünüz. Buna alışmam gerçekten de uzun sürecek. Bu yüzden senden rica ediyorum, ben alışana kadar böyle bir şeyin varlığını gözüme sokmamaya çalışın. Ben hassas bir babayım."

Hafifçe gülümseyip kafamı salladım. Kendi babamı hiç tanımamıştım, sadece benim için çektiği videodan birkaç dakikalık tanışıklığım vardı ve o videoyu izlerken kalbimi kaplayan sıcaklık şu ankiyle oldukça benzerdi.

Adal amca hayatımda tanıdığım ilk babaydı. Gerçekten harika bir babaydı ve birçok anlamda onu örnek alıyordum.

"Bu arada..." Sesindeki sıcak ton kaybolurken aniden ciddileşti. Oturuşumu dikleştirdim. "O gün kızımın yerini bilmene rağmen beni arayıp da haberdar etmedin."

Utanç yüzüme hücum ederken bakışlarımı ellerime çevirdim. "Ben... çok endişeliydim. Aklıma gelmemişti."

"Aklına gelmeme lüksün yok, Ardıç. Ben Rüya'nın babasıyım. Ne yapacağını bu seferlik bilemedin, bir daha böyle bir şeyin yaşanmayacağından da ben emin olacağım ama..." Duraksamasıyla bakışlarımı ellerimden kaldırıp gözlerine baktım. Bunu bekliyormuş gibi konuşmaya devam etti. "Kızımla ilgili böyle bir şeyden bir kez daha beni habersiz bırakacak olursan bozuşuruz."

Kafamı sallayıp, "Haklısınız," diye mırıldandım. Evlatlarına bu kadar düşkün bir babadan beklenecek bir tepkiydi. Eğer endişeden kafayı yememiş ve Rüya'nın babasına haber vermek aklıma gelmiş olsaydı her şey çok farklı olabilirdi. Rüya'nın önünde az kalsın kendi canıma kıymam gerekmezdi. Rüya'yı da bu kadar korkutmazdım.

"Keşke üvey babanla yaşadığın sorunları bana daha önce anlatsaydın. Ben de onunla daha erken ilgilenirdim ve seni huzursuz etmezdi. O adam sadece kızımı kaçırdığı ve ona el kaldırmaya cüret ettiği için hapiste çürümeyecek, Ardıç. Hastanedeki o gün kafama koymuştum."

Yüzüme yerleşen şaşkınlığı hayal edebiliyordum. Bu ailenin yanında geçirdiğim senelerden sonra bile değer görmek beni afallatabiliyordu. Yutkunup Adal amcayı dinlemeye devam ettim. "Benim için Rüya, Acar ve Ezgi'den farkınız yok. Sen bu eve adım attığın ilk gün benim oğlum oldun. Çınar da öyle. Sadece Rüya ile ilgili şeyleri değil, senin ya da kardeşlerinin canını sıkan herhangi bir şeyi de benimle paylaşmanı isterim."

"Teşekkür ederim," dedim sözlerini bitirdiğinde. "Bunun farkındayım. Hayatımın her alanında desteğinizi asla esirgemediniz. Bildiğim her şeyi sizden öğrendim, nasıl adam olunacağını da."

"Kendi kuyumu kazdım desene?" Ortamın duygusallığını dağıtmak amacıyla kurduğu cümleyle güldük. Rüya bu yönden babasına benziyordu. O da aşırı duygusal ortamlarda insanları neşelendirmek için böyle şeyler söylerdi.

"Babam onu hatırlayacağım kadar yaşasaydı ona karşı ne hissederdim bilmiyorum ama..." Sessizleşip Adal amcanın yüzüne baktım. "Buna yakın bir şey olurdu."

ARDIÇ

Maç günü gelip çatmıştı ve ben daha önce hiç hissetmediğim türden bir heyecanla soyunma odasındaydım. Sebebi bu maçı kariyerimin maçı olarak görmem değil, içeride benim için gelen insanların varlığıydı.

Rüya neredeyse tüm ailesiyle birlikte gelmişti. Senelerdir fırsat buldukça maçlarıma gelirlerdi ancak ilk kez içeride benim ailemden de iki kişi vardı. Çınar'ın geçen maçımdaki gelişi farklıydı. Bu maçıma Çınar ve Gaye tamamen beni desteklemek için gelmişlerdi. Garip ama bir o kadar da güzel bir histi.

"Konuştuklarımızı unutma." Antrenörümün sesini duyduğumda dikkatimi tamamen ona verdim. "Bu maçı zaten kazanacaksın, Ardıç. Ondan yana şüphem yok ama önemli olan tek şey kazanmak değil. Efe'nin foyasının ortaya çıkması şart."

"Biliyorum."

"Son zamanlarda çok çaresiz, eli kolu bağlanmış durumda çünkü ortaya attığımız iddia sonucu tüm gözler onun üstüne döndü. Onun çaresizliğinden faydalan. Onu şaşırt." Kafamı sallayarak söylediklerini dinlemeye devam ederken, içinde bulunduğumuz soyunma odasının kapısı tıklatıldığında başımı o yöne çevirdim. Birkaç saniye sonra kapı aralandı ve Rüya kafasını içeriye uzattı.

Onu görmemle artık başka hiçbir şeye dikkatimi veremeyeceğimi çok belli etmiş olmalıydım çünkü antrenörümün güldüğünü duydum. Tekrar ona baktığımda yüzüme imalı bir bakış attı. "Pekâlâ. Sana güveniyorum, Ardıç. Başarılar."

"Teşekkür ederim," dedim tebessüm ederek. Birkaç kez omzuma vurdu ve odadan çıkıp beni Rüya'yla yalnız bıraktı. Kapı arkamızdan kapandığı anda bedenimi tamamen ona çevirdim. Rüya kapanan kapıya yaslanıp gözlerini üzerimde gezdirmeye başladı. Bakışları farklıydı. Üzerimde yalnızca gözlerini değil, ellerini de gezdiriyordu sanki. Hem aklından neler geçtiğini merak ediyor hem de tahmin edebiliyordum.

"Yeterince baktın mı?" diye sordum ondan farklı bir durumda olmamama rağmen. Odaya girdiği andan beri bakışlarım üzerindeydi. Dizlerinin

üstünde, bedenine tam oturan mor bir elbise giymişti. Belini öyle ortaya çıkarmıştı ki bende kollarımı uzatıp o bele sarılma isteği uyandırıyordu.

Artık bu isteğe karşı koymam gerekmediği aklıma geldiğinde sırıttım ve aramızdaki mesafeyi hızlıca kapatarak kollarımı Rüya'nın beline doladım. Bedeni benimkine yaslanırken, Rüya ellerini çıplak göğsüme yerleştirip sonrasında sıcak bir şeye dokunmuş gibi geri çekti. Bundan üç gün öncesinde olabilecek en özel şekilde yakınlaşmıştık ancak anlaşılan sevgilimin şimdi utanası gelmişti. "Yeni mi geldiniz arenaya?" diye sordum. Niyetim onu konuşturarak rahatlamasını sağlamaktı.

"Evet, az önce geldik." Nereye koyacağını bilemediği ellerini nihayet göğsüme yerleştirmekte karar kıldı. Kalp atışlarım avucunun içine doğru hızlanırken sözlerine kulak kesildim. "Ben maçtan önce seni görmek istedim."

Sözlerinden sonra başını kaldırıp yüzüme baktığında boynundaki ben gözüme çarptı. "İyi yapmışsın," dedim mırıldanarak. Tüm dikkatim o benin üzerindeydi. Boynunu kapatan diğer saçlarını da elimle çekip açığa çıkan benine baktım. Fazla beklemeden eğilip dudaklarımı o benin üzerine bastırırken, kokusunu da derin derin içime çektim.

Rüya iç geçirerek başını yana doğru eğdiğinde boynundaki girintiye biraz daha yerleştim. Kollarımı iyice etrafına sararken, "Ardıç..." diye mırıldandığını duydum. Boynundaki kokuyu içime çekmekle çok meşguldüm ve bir süre bununla meşgul olmak istiyordum. Bu yüzden cevap olarak yalnızca homurdandım. "Buraya babamlarla beraber geldim."

"Yani?" diye sordum dudaklarımı teninden ayırmadan. Kokusu yüzünden aklımı yitirmeye başlamıştım. Beni böylesine güçsüz kılan tene kızıyor, öfkemi ufak tefek ısırıklarla çıkarıyordum.

"Yani rahat dur," diyerek sözlerini nefes nefese tamamladı. "Babam aramızdakileri biliyor olabilir ama boynumdaki izleri hoş karşılayacağını zannetmem."

Kafamı Rüya'nın boynundan kaldırıp utançtan kıpkırmızı kesilmiş suratına baktım. Gözüme bu kez yüzünün önüne düşen saç tutamları takıldı. Parmaklarımı uzatıp o tutamlarla oynamaya başladım. "Bana şans dilemek için mi geldin?" diye sorduğumda onu sıkıca saran kollarımın arasında kıpırdandı. Kollarımı gevşetip onu serbest bıraktım. Soyunma odasının içinde ilerlemeye başladı.

"Şansa ihtiyacın mı var?" Dolabın içindeki boks eldivenlerini eline alırken, yapmak istediği şeyi anlayıp ona doğru yürüdüm ve ellerimi uzattım. "En son bunu yaptığımda beyin sarsıntısı geçirmiştin," dedi Rüya tereddütle.

"Olaya bir de iyi yanından bak."

"İyi yanı mı? Beyin sarsıntısı geçirmiş olmanın ne gibi bir iyi yanı olabilir?" Başımı hafifçe sağa eğerek yüzüne imayla baktım. Beyin sarsıntısı geçirdiğim gün zihnimde kurduğum bariyer güçsüzleşmişti. Kafa karışıklığı içerisinde savrulurken en derin arzuma kulak vermiş ve onu öpmüştüm. Beni birçok şeyle uğraştırmış olsa da o güne geri dönsem kulağıma alacağım darbeye engel olmazdım.

"Beni öpmeden önce *bıktım senden, hepsi senin suçun* gibi bir şey demiştin. Neden öyle söyledin?"

Tam olarak ne söylediğimi hatırlamıyordum, o an aklımda bölük pörçük yer alıyordu ancak neyi ne amaçla söylemiş olabileceğimi çok iyi biliyordum. "Kafam karman çorman olmuştu. Sana hissettiklerimden dolayı seni suçlamışımdır o an. Ama aslında bile isteye kendimi kaptırdım. Tabii sen de işimi hiç kolaylaştırmadın."

"Ben mi?" diye sordu Rüya masum ayağına yatarak. "Ne yaptım ki ben?"

Yüzündeki cilveli gülümseme aklımı uçururken, gözlerine bakıp derin bir nefes aldım. Onunla hayatım hep böyle olacaktı ve ben geleceğimiz için şimdiden sabırsız, bir o kadar da doyumsuzdum. Rüya'yı her gün görmek bana yetmiyordu. Sürekli aynı yatakta uyuyup uyanmak istiyordum ancak bunun için biraz daha beklemek zorundaydım. Buna olan isyanımdan, "Ne yaptığını bir bilsen..." diye mırıldandım. Söylemememe rağmen gözlerine bakışımdan anladı. Hoş bir şekilde gülümseyip sol elime boks eldivenimi özenle giydirdi.

"Eldivenlerinizi kontrol ettiler, değil mi?"

"Güya," dedim gözümü bile kırpmadan onu izlerken. Benimki güzelce kontrol edilmişti ancak Efe'ninkinin nasıl kontrol edildiğini görmemiştim. Rüya sıkıntıyla iç geçirip diğer eldivenimin deri yüzeyiyle oynamaya başladı. "Ardıç?"

"Efendim?"

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Ne olursa."

Rüya bu cevapla gülümseyip diğer eldiveni de elime giydirdi. Elini bırakmadan kafasını kaldırdığında merakla ona bakıyordum. "Öfkenden yararlanmak istediğini biliyorum," dedi zorlukla. "Ama bu maç için ilk yumruğu sen atsan olmaz mı?"

"Rüya-"

"Ya hemen itiraz etme de beni dinle. Korkudan ölmemi mi istiyorsun? Her şekilde kazanacağından şüphem yok ama endişe ediyorum işte. Sen bir tane bile olsa yumruk yediğinde benim içim acıyor. Hiç mi anlamıyor-"

"Tamam."

Araya girerek söylediğim sözlerle Rüya kalakaldı. "Ne dedin sen?" diye sordu kendine geldiği ilk anda. Onun bu şaşkın haline tebessüm ederken, "Tamam," diyerek sözlerimi tekrarladım. "İlk yumruğu atacağım."

"Bak beni kandırmıyorsun, değil mi?"

"Hayır kandırmıyorum."

"Gerçekten de ilk yumruğu sen atacaksın."

"Evet," dedim yeniden. "Bunca zamandır ilk yumruğu rakibime verme sebebim..." Duraksadım, Rüya gözlerimden sebebi anlıyordu ama bir de benden duymalıydı. "Rakibimi o adam olarak düşünmeme yardımcı oluyordu." Gözlerimi kaçırdım. "Onu düşünerek attığım her yumrukta geçmişin intikamını alıyordum ama artık kazanmak için buna ihtiyacım yok. Sen varsın. Sana verdiğim söz var. Bir daha aynı şeyi yaşamayacağına söz verdim ve bu sözü tutacağım, Rüya."

Rüya kollarını boynuma doladığında boks eldivenlerim izin verdiğince beline sarıldım. Bedenlerimiz birbirine yaslanırken, Rüya burnunu boynuma sürterek derin bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim..." Defalarca aynı kelimeleri sayıklayarak boynuma ve enseme birer öpücük kondurdu. Başını biraz geriye çekip yüzümdeki çeşitli noktaları da öpücüklere boğmaya başladı. Yanaklarım, şakaklarım, gözlerimin altı, dudağımın kenarı ve bir noktada da dudağım onun öpücüklerinden nasibini aldı. Buna karşılık tek yaptığım, gittikçe büyüyen bir tebessümle olduğum yerde dikilmekti. Rüya'nın yerinde duramayan yüzünü yakalayarak dudaklarını tutkuyla öpmek istiyordum ancak ellerimdeki boks eldivenleri benim için büyük engeldi.

Rüya geriye doğru çekilerek sevinçten öpücüklere boğduğu yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Seni çok, çok, çok seviyorum!" dedi coşkuyla. Gözlerimin içine bakarken onun sesinden beni sevdiğini duymak, güzelliğine her zaman şaşıracağım bir şeydi.

"Ben de seni çok seviyorum," dedim karşılığında. Ne kadar çok olduğunu dile getirmeye kalksam hiç bitmeyecek bir cümle kurmam gerekecekti. Eğilip burnunun ucunu öptüm. Geri çekildiğimde Rüya burnunu kırıştırıyordu.

"Sana bir şey getirdim." Elini elbisesinin küçük cebine atarak oradan ip bileklik olduğunu anladığım bir şey çıkardı ancak ucundaki figürü

saklıyordu. "Bana aldığın kolyenin karşılığı gibi düşün," dediğinde bahsi geçtiği için boynundaki kolyeye baktım. Sadakat çiçeği anlamına gelen lunaria boynunda oldukça güzel duruyordu. Oraya dümdüz ip taksa da çok beğenecektim ancak benim aldığım kolyeyi her seferinde orada görmek hoşuma gidiyordu.

Rüya avucunu açıp bana uzatarak ip bileklikteki figürü görmemi sağladı. Gördüğüm anda bakışlarımı tekrardan Rüya'nın gözlerine çıkardım. "Ben yaptım," dedi gülümseyerek. "Maç esnasında takamayacağını biliyorum. Aslında bunu maç sonrası zaferini kutlarken verecektim ama dayanamadım."

"Rüya..." dedim mırıldanarak. Sesim soluğum kesilmişti. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Tam olarak düşündüğün şey." Bilekliği eldivenimin içine bıraktı. Figürdeki kaplan gözünü inceledim. "*Eye of the Tiger,*" diyerek devam etti Rüya. Yeniden ona baktım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Benim için çok özel bir hediyeydi çünkü *Eye of the Tiger*, *Rocky* filminin müziğiydi ve o film benim hayatımı değiştirmişti. Boksör olmaya *Rocky* izledikten sonra karar vermiştim.

"Beğendin mi?"

"Çok beğendim," dedim. Resmen büyülenmiştim ve konuşmakta zorlanıyordum. "Teşekkür ederim. Ben... Bu şimdilik sende dursa olur mu? Bunu takar mısın?" Bilekliği yeniden ona uzattım. Maç sırasında aksesuar takmamız yasaktı ve bu bilekliğin bana olabilecek en yakın yerde olmasını istiyordum.

Rüya kafasını sallayıp benim için yaptığı bilekliği kendi bileğine taktı. "Tekrardan teşekkür ederim," dedim ve yanağını öptüm. Kollarını boynuma dolayıp omzuma küçük bir öpücük bıraktı. "İyi şanslar, Ardıç."

Geri çekildiğinde yüzüme gülümseyerek bakıyordu. Bana bir de havadan öpücük gönderdi ve bana ulaşamadan, hızlıca odadan ayrıldı. Kapalı kapıya bakıp iç geçirdim. İhtiyacım olan tek şey buydu. Rüya, onun güzel gülüşü, beni sevdiğini söyleyişi ve bileğinde benim için yaptığı bileklik... Hatırlamam gereken tek şey ise Efe'nin o güzel gülüşe gölge düşürdüğü anlardı.

İçinde bulunduğum odanın kapısı bir kez daha açıldığında artık vakit gelmişti. "Hazır mısın?" diye soran görevliye başımı salladım. Bir yandan da dışarıda yapılan anonsları duyabiliyordum. Efe ile aramdaki gerginlik spor camiasında çok konuşulmuştu. Önceki rakibimi Efe'nin satın aldığına dair yapılan araştırmalar, Efe'nin basın açıklamaları ve yaşadığım kısa süreli sakatlıktan sonra yalnızca boksa ilgi duyan kişiler tarafından değil, başka

* Kaplanın Gözü.

sporlarla ilgilenenler tarafından da ikimizin maçı merakla bekleniyordu. Bu yüzden salon epey doluydu.

Zihnimi boşaltırken omuzlarımı geriye atıp, bakışlarımı eldivenlerime çevirdim. Geçen sefer olan maçta Rüya'nın elime taktığı eldivenle kendimi kurtarmıştım. Tüm gücümü onun korku dolu çığlığıyla tek yumrukta toplamış ve daha ciddi bir şekilde sakatlanmaktan yırtmıştım ancak bu sefer iki eldivenimi de Rüya takmıştı. Verdiğim sözün arkasında duracaktım. Rüya bir daha aynı korkuyu yaşamak istemiyordu, ben de bir daha onun yüreğini korkuyla çarptırmak istemiyordum. Yumruklarımı birbirine çarpıp içime derin bir nefes çektim.

Buradan zaferle ayrılacaktım.

Maçın yapılacağı arenaya giriş yaptığımda büyük bir gürültü koptu. Kulağıma gelen tezahüratlar neredeyse sağır ediciydi. Bu kadar çok insan tarafından desteklenmek bana oldukça iyi hissettirse de ringe çıkarken gözlerim benim insanlarımı aradı. Öyle kalabalıklardı ki onları hemen gördüm. Çınar, Gaye ile Egemen'in arasında oturmuş bana bakıyordu. Onun bu haline gülüp Gaye'ye göz kırptım. Bakışlarım Rüya'nın babasına ve annesine kaydı. Başımla selam verdim.

Nihayet gözlerim dakikalar öncesinde beni çok, çok, çok sevdiğini söyleyen kızı bulduğunda bu kez özgürce baktım. Eskiden olsa yalnızca bir saniye için kendime izin verirdim. Ona istediğim kadar bakabileceğim gerçeği dahi benim için inanılmaz bir motivasyondu. Rüya'ya göz kırparak bakışlarımı çektim ve ringe çıkan rakibimi inceledim.

Ringde konuşmamız, birbirimizi kelimelerle tahrik etmemiz yasaktı ancak Efe'nin Rüya'da olan bakışları benim için katlanılmazdı. Maçın başladığını gösteren sesi duymadan onun kendini beğenmiş suratına vurmamaya çalışmak sabrettiğim en zor şeylerden biriydi hatta. Beni geride tutan tek şey, Rüya'yı hüsrana uğratma korkusuydu.

Efe ile yumruklarımızı tokuşturduktan sonra ikimiz de pozisyonumuzu aldık ve maçın başladığını gösteren o zil sesini bekledik. Zil sesi kulaklarımıza dolduğunda salonda ani bir sessizlik oluştu. Yumruklarımı yüzüme doğru kaldırıp savunma pozisyonuna geçtim. Niyetim Efe'yi gafil avlamaktı çünkü ilk yumruk için ona izin vereceğimden oldukça emindi.

Bunca senedir taktiğim buydu. Öfkemden faydalanmak için ilk yumruğu hep karşı tarafa verirdim. Böylece rakiplerimi bana senelerce eziyet eden adam olarak düşünür, onları nakavt ettiğimde sanki o adamı yenmişim gibi hissederdim. Birinci yumruk tek sayıydı. Birinci yumruk uğursuzdu. Hep o

adam bana birinci yumruğu atmıştı, oysaki şimdi karşımdaki adam yalnızca rakibimdi. Ben, bana eziyet eden o adamı artık yenmiştim.

Kafamın içinde bana eziyet eden düşüncelerimi yenmiştim. Bazılarıyla hâlâ boğuşuyordum ama önemli değildi. Bir gün onları da nakavt edecektim. Belki de onlar beni yenerdi ki bu da sorun değildi. *Yenilmek artık sorun değildi.*

Rüya yanımdaydı. Öldüğünü sandığım kardeşim yaşıyordu ve yanımdaydı. Çınar bana ikinci şansı vermişti ve yanımdaydı. Ben hayatı çekirdeğinden kazanmışken kabuğundaki çatlaklar gözüme batmıyordu.

Efe yumruğunu bana doğru savurduğunda, hiç yapmadığım bir şey yapıp başımı eğdim ve yumruktan kaçtım. Salondan yükselen şaşkın nidalar kulağıma geliyordu. Efe'nin yüzündeki ifade ise öyle bir bozulmuştu ki karşılık vermeden önce bir saniye yüz ifadesinin tadını çıkardım ancak sonrasında aklıma Rüya'ya dokunan parmakları geldi. Rüya'nın titreyen sesiyle Efe'nin onu sıkıştırdığını söylediği anı yeniden yaşadım. Onu tehdit ettiğini hatırladım ve vücuduma dolan öfkeyi sol elime yönlendirerek Efe'nin suratına ilk yumruğu attım.

Efe'nin adımları geriledi. Yüzündeki ifadeden nasıl sersemlediği belli oluyordu. Birkaç saniyelik ayakta kalma çabası başarısız olurken yere yığıldı. Ayağa kalkıp maça devam etmesi gereken sürenin sonuna kadar da olduğu yerden kalkamadı. Kazanmıştım.

Efe Gümüş'ü ilk rauntta, tek yumrukla nakavt etmiştim.

Galibiyet çanları çalmaya başladığında hakemin kolumu tutup kaldırmak için bana yaklaştığını gördüm ancak burada bitmemişti. Hâlâ yerden kalkamamış sözde rakibime doğru ilerledim. Adımlarım sakindi. Rakibimin elinden tutup ayağa kaldıracağımı düşünüyor olacaklardı ki tüm kameralar bu centilmenlik anını çekmek için üzerimdeydi.

Karşımda başka bir rakip olsa kesinlikle yerden kaldırırdım ancak Efe'nin hak ettiği muamele bu değildi. Bir eldivenimi çıkarıp kolumun altına sıkıştırdım ve elimi Efe'nin bana yumruk atmaya hazırlandığı elindeki eldivene uzattım. Bana engel olmaya çalışsa da yediği yumruktan dolayı hâlâ sersemdi, bir şey yapamadı. Eldivenini elinden çıkardım.

Efe'nin antrenörü o anda ringe atladı. Tüm sabotajlarına rağmen elimi Efe'nin eldivenine soktum ve kısa bir arama sonucu eldivenin içindeki yastıklama malzemesine gizlenmiş muştayı oradan çıkarıp havaya kaldırdım.

Salon yeniden şaşkın nidalarla dolarken aralarından şoku atlatan birkaç kişi Efe'yi ve antrenörünü yuhalamaya başladı. Bakışlarımı Rüya'nın babasına çevirdim. Adal amca gülümseyerek bana bakıyordu.

Efe'nin rahat durmayacağını başından beri biliyorduk. Arya'nın nişanlısı Uzer, Efe'nin eski rakiplerinden birinin iddialarından söz ettiğinde gidip o çocukla konuşmuştum. Efe'nin hakemi ve jürileri satın alacak kadar bariz bir hile yapamayacağından emindim. Rüya'ya yönelttiği tehdidin ters tepmesi de onu iyice köşeye sıkıştırmıştı ancak hile olmadan karşıma çıkacak cesareti gösteremezdi.

İlk yumruğu, Rüya benden istemeden önce de atacaktım çünkü ona bir daha aynı şeyi yaşatmayacağıma dair söz vermiştim. Olabildiğince sert ve sersemletici bir yumruğun ardındansa yapılacak tek bir şey kalıyordu; Efe'nin ne kadar zavallı olduğunu ortaya çıkarmak.

Bunu yaptığım takdirde Efe'nin torpili bile onu kurtaramazdı çünkü tüm spor camiası gerçekleri görmüş olacaktı ve paranın dahi kurtaramadığı şeyler vardı. Zaferle gülümserken bakışlarımı Rüya'ya çevirdim.

Artık Efe için her şey bitmişti.

Maç sonrası etrafımı saran habercilerin soru furyasına bıkmadan, usanmadan cevap verirken etraftaki gürültü yüzünden başım ağrımaya başlamıştı. Maçta çıkan olaylar dolayısıyla şu an tüm spor kanallarında Efe ile olan maçım konuşuluyor, röportajım ise canlı yayın şeklinde kanallarda yayınlanıyordu.

"Geçmiş maçlarınıza bakıldığında ilk yumruk konusunda rakibinize hep öncelik verirdiniz. Bu maçta sizi farklı davranmaya iten neydi?" Gelen yeni soruya verilebilecek en güvenli yanıtı verdim. "Hileye başvuracağını biliyordum, bu yüzden genelde kullandığım yöntemin dışına çıktım. O yöntem, gücünü tartmak istediğim boksörler için geçerliydi ancak Efe bunlardan biri değil."

"Ardıç Bey, rakibinizin eldivenlerinin içine bir şey koydurduğunu nereden biliyordunuz?"

"Elini savuruşundan anladım. Diğer eline göre daha hantal bir şekilde savuruyordu."

Kalan diğer sorulara da cevap vererek muhabirlerin merakını giderdikten sonra hepsine iyi geceler diledim ve kalabalıktan sıyrılarak birkaç adım attım. Muhabir kalabalığının ardında gördüğüm Rüya'yla bir anda tüm yorgunluğum uçup gitti. Gülümseyerek kolumu ona doğru açtım. Rüya koşar adımlarla yanıma gelip kolumun altına girdi.

"Demek babamla ve Uzer abiyle sinsi sinsi bunu planlıyordunuz," dediğinde güldüm. "Sinsi sinsi planlamıyorduk aslında."

"Öyle mi? Gizli değilse ben neden bilmiyordum?"

"İşe yarayacağından emin değildim ve seni heveslendirmek istemedim. Efe çok farklı hileleri de deneyebilirdi. Şansımız yaver gitti diyelim." Eğilerek dudaklarımı saçlarına bastırıp kokusunu içime çektim. "Senin bir daha ringe atlamana gerek kalmadı."

Rüya da gülümsedi. "Şu anda herkes senin hakkında konuşuyor. Medya bu maçla ve Efe'nin rezaletiyle çalkalanıyor resmen. Genç kızlar da senin fotoğrafını paylaşıp *boksu sevme nedenim* falan yazıyorlar." Son cümlesinde gözlerini devirdi.

"Öyle mi yapıyorlar?" diye sordum ilgisizce. "Bilmiyorum, sosyal medyada sadece bir tane hesabım var ve orada da sadece seni takip ediyorum." Rüya'nın omzuna attığım elimle yanağını iki parmağımın arasına kıstırırken, "Başka hiçbir şey ilgimi çekmiyor," dedim. Rüya şaşkınlıkla açılan gözleriyle bana döndü.

"Bakıyorum da ağzınız çok iyi laf yapıyor, Ardıç Bey," dedi imayla. Sırıttım. Eşyalarımı almak için soyunma odasına gidip Rüya'yı peşimden çektim ve kapıyı kapatarak ağzımın başka neleri çok iyi yaptığını ona gösterdim.

ARDIÇ

Uyuşuk bir şekilde gözlerimi aralayıp etrafıma boş bakışlar atarken, ay ışığının dolduğu odamdaki nesneler gittikçe daha çok seçilir hale geliyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim fena halde susadığımdı.

Uyku mahmurluğuyla iç geçirerek yatağımdan kalktım. Yanımda sere serpe uzanan Sakız da anında peşimden kalktı. Odamdan çıkıp mutfağa doğru ilerlemeye başladığımda beni takip ediyordu. Kuyruğunu sallaya sallaya benden önce mutfağa girdi. Işığı yakarak kendime bir bardak su doldurdum. Mutfak sandalyesine otururken gözlerim Sakız'daydı. "Git uyu, niye peşimden geliyorsun?" diye homurdandım. Yaklaşıp ayaklarımın dibine oturdu. "Yılışık."

Bardaktaki sudan birkaç yudum içtikten sonra ayaklandım ve mutfaktan çıktım. Tekrardan odama doğru ilerlerken Sakız da küçük ayaklarıyla bana yetişmeye çalışıyordu. "Götümün dibinden iki dakika ayrılsan olmuyor, değil mi?"

Ciddi bir soru değildi ancak sanki *hayır* der gibi kafasını salladığında gülmeden edemedim. Yüzümde kalan tebessüm, Çınar'ın odasının önünden geçerken duyduğum mırıldanmalarla silinip gitti. Adımlarımı durdurup kaşlarımı çattım. Kulak yanılması değildi, gerçekten de içeriden Çınar'ın mırıldanmaları geliyordu.

Odanın kapısını sessizce açıp içeriye doğru baktım. Çınar yatağının içinde huzursuzca kıpırdanıyor ve bir şeyler sayıklıyordu. Muhtemelen bir kâbusun etkisindeydi. Buraya taşındığından beri uyku problemleri yaşadığının farkındaydım. Kimi sabahlar gözlerinin altı mosmor olmuş bir şekilde kalkıyordu. Yaşadıkları hiç kolay şeyler değildi. Hayatımın ilk on senesindeki cehennem kimi zaman beni de kâbus görmeye itiyordu ve Çınar orada yirmi iki sene geçirmişti. Her şeyin zamanla daha iyi olacağını biliyor olsam da kardeşimin bu durumu canımı çok sıkıyordu. Rüya haklıydı. O gün bıçağı göğsüme dayarken Çınar'a ne olacağını düşünmem gerekirdi. Şu an beni terapi seanslarına gitmeye teşvik eden sebeplerden en büyüğü buydu.

Kapının eşiğinde durmayı bırakıp içeriye girdiğimde Sakız da benimle beraber girdi. Kapıyı kapatarak Çınar'a yaklaşmaya başladım. Bu esnada sesleniyor, onu kâbusun içinden çekip çıkarmaya çalışıyordum. "Çınar?"

Karanlıktan yüzünü net olarak göremesem de Çınar'ın iç çekişlerinden ağlıyor olduğunu anladım. Mırıldanmalarına iyice kulak kesildim. Sürekli aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu; *baba yapma.*

"Çınar?" dedim bu sefer daha yüksek bir sesle. Elimi omzuna koyduğumda Çınar irkilerek gözlerini açtı ve şaşkınlıkla bana baktı. "Benim," dedim fısıldayarak. Yatağın kenarına oturdum. "Benim, abim korkma."

Çınar'ın hızlı solukları bir dakika içinde normale dönerken yatağında doğruldu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Çatlak sesiyle, "Saat kaç?" diye sorduğunda bir süre düşündüm. "Bilmiyorum, iki falandır herhalde."

Çınar derin bir nefes alarak ellerini yüzünden çekti ve bana baktı. Bense çoktan kucağıma zıplayan Sakız'ın başını okşuyordum. "Kâbus mu gördün?" Gözlerini kaçırıp kafasını salladı. "Uyku problemlerinden bahsettin mi doktoruna?"

"Hayır," dedi oldukça rahat bir tavırla. Ona sertçe baktım. Işık kapalı olsa dahi bakışlarımın ağırlığını hissetmiş olacaktı ki konuşmaya devam etti. "Bahsedip ne yapacağım? Birden büyülü bir şekilde uyku problemlerim gidecek mi sanki? Adam zaten yeterince şey biliyor. Bir de bunları anlatırsam orada daha çok vakit geçiririm." Bir ağız dolusu nefes verdi. "Kendiliğinden geçer."

"Gün boyu zombi gibi geziyorsun, Çınar. Kendiliğinden geçecek gibi mi duruyor sence?"

"Senin hiç olmuyor mu?" diye sordu Çınar karşı atakta bulunarak. "O cehennemde yaşayıp da kâbus görmemek mümkün mü? Bazen rüyalarıma giriyor, hâlâ orada yaşadığımı görüyorum."

Sırf onu ikna etmek için artık olmadığını söylemek istedim ancak dürüstlük daha önemliydi. "Oluyor. Ara sıra hâlâ kâbus görüyorum ama eskisi kadar sık değil. Senin kadar sık değil."

"Sık sık kâbus gördüğün dönemler doktora gittin mi peki?" Sorusuna sessiz kaldım ama Çınar cevabını almıştı. "Bak işte, kendiliğinden azalıyormuş. Sen bile doktora gitmemişken beni niye hastaneyle uğraştırıyorsun?"

"Çünkü sen benim kardeşimsin. Senin için en iyisi bu."

Çınar yüzüme uzunca baktı. En sonunda başını önüne çevirip, "Hastanelerden nefret ediyorum," dedi homurdanarak. Ömrünün azımsanamayacak bir kısmını hastane köşelerinde geçirmişti. Çocukken kansere yakalanmış, annesinin durumu ağırlaştığında yine günlerce hastanede kalmıştı. Sonrasında araba çarpmış, günlerini yeniden hastanede geçirmişti. Bunu bildiğimden onun özel bir klinikten psikolojik tedavi almasını istemiştim ancak belli ki hastane ile özel kliniğin Çınar'ın gözünde bir farkı yoktu.

"Biliyorum," dedim yavaşça. Moralinin düşmüş olması kalbimi ağrıtıyordu. "Ama uykunu almazsan bir gün bir yerde bayılıp kalma olasılığın çok yüksek ve o zaman gittiğin yer yine hastane olacak."

"Sikeyim." Çınar başını yastığa gömüp hırsla yorganı üstüne çekti. "Git hadi, uyumaya çalışacağım."

Gitmek için ayaklandım ancak yatağın içine gömülmüş kardeşimin görüntüsü bana engel oluyordu. Birkaç saniye olduğum yerde dikildim. En sonunda omuzlarımı düşürerek yorganın ucunu kaldırdım ve yatağın diğer tarafına uzandım. Sakız anında ayağımın ucuna yerleşip pozisyonunu alırken, Çınar kafasını yorganın içinden çıkardı.

Tek elimi ensemin altına yerleştirdiğimde Çınar'ın şaşkın bakışlarını yüzümde hissediyordum. Ona sözlü bir açıklama yapmak yerine, omzundan kavrayıp başını göğsüme doğru çektim. Çınar zorlukla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Kafasını göğsüme bastırdım ve saçlarını okşamaya başladım. "Ben Rüya değilim."

"Biliyorum, Rüya daha güzel kokuyor."

Burnundan sert bir nefes verdi. "Senin de Sıla'dan daha güzel koktuğun söylenemez."

"Ne güzel, ikimiz de kızların bizden daha güzel koktuğu konusunda hemfikiriz."

Saçlarını okşamaya devam ettim. Çınar'ın gergin bedeni biraz olsun gevşerken mayışmak üzere olduğunu anladığım sesiyle tekrar, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. İçime derin bir nefes çektim. "Ne yapıyor gibi gözüküyorum?"

"Ben bebek değilim, kâbus gördükten sonra kendi kendime uyuyabiliyorum."

"Eminim ki yapabiliyorsundur."

"Yani ben uyuyana kadar yanımda kalmak zorunda değilsin."

"Evet değilim." Çınar'ın saçlarındaki parmaklarımı yanağına indirdim ve hafifçe sıktım. "Sen de bu kadar çok konuşmak zorunda değilsin."

"Abi-"

"Sus da uyu," diye homurdandım ve başımı yastığa iyice yerleştirdim. Gözlerimi yumarken, "Ben de uyuyacağım," dedim. Çınar söz dinleyerek birkaç dakika sessiz kaldı. Bense gözlerimi aralayarak tavanı izlemeye başladım. Çınar'ın uykuya daldığından emin olmadan uyumamaya kararlıydım.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından tam uyuduğunu düşünecektim ki sorarcasına, "Abi?" dediğini duydum. Boğazımın gerisinden bir homurtu çıkardığımda konuşmaya devam etti. "Ben çok utanıyorum," dedi zorlukla. Kaşlarımı çattım. "Neden utanıyorsun?"

"O adamın soyadını taşımaktan," diye konuştu Çınar dişlerinin arasından. "Özellikle Rüya'ya yaptıklarından sonra çok utanıyorum abi. O adama ait bir şeyin hayatımda olmasından çok utanıyorum. Keşke onun oğlu olmasaydım."

"Değilsin," dedim kendimden emin bir şekilde. "Biyolojik katkısı onu bir baba yapmaz. Soyadın için de... Bunu değiştirebiliriz, biliyorsun."

"Tabii, değiştirip ne yapacağım?"

"Bilmem. Yüksel nasıl mesela?" Çınar'ın şaşkınlığını hissettiğimde dudaklarımda filizlenen tebessüme engel olamadım. "O senin babanın soyadı," dedi hemen sonrasında.

"Babam benim için çektiği videoda Yüksel erkeklerinin başlarına gelen onca talihsizliğe rağmen iyi kalmak konusunda inat eden aptallar olduğunu söylemişti. Bu seni de açıkça bir Yüksel erkeği yapıyor."

"Ama abi..." diye itiraz etmeye başladığında sözlerime kararlılıkla devam ettim. "Eğer babam yaşasaydı eminim ki seni de kendi evladı gibi görürdü. Bunu o videoyu izlemeden önce söyleyemezdim ama artık söyleyebiliyorum çünkü babamı tanıyorum. Hem en azından seninle benim soyadımız aynı olur. Güzel olmaz mı?" Başımı Çınar'a çevirdiğimde düşünceli bir şekilde boşluğa bakıyordu. "Ailemden biriyle aynı soyadını taşımayı çok isterim," dedim ekleyerek. Bakışları gözlerime döndü ve yüz ifademi inceledi.

Bunu gerçekten çok istiyordum. Hepimizin soyadı farklıydı. Gaye onu evlatlık alan ailenin soyadını taşıyordu. O adamın soyadını taşımasındansa onu çok seven ailesinin soyadını alması daha iyiydi ama Çınar... Onunla aynı soyadını taşımak istiyordum. Kardeş olduğumuz bir de böyle belli olsun istiyordum.

"Çınar Yüksel," diye mırıldandı Çınar kararsız bir şekilde. Onun bu fikre ısındığını fark ettiğimde gülümseyip, "Yakıştı," diyerek onu cesaretlendirdim. Çınar kaşlarını çatarak devam etti. "Sıla Yüksel. Sıla Akdoğan. Evet, Yüksel daha çok yakışıyor."

Kısık bir kahkaha atıp kulağını hafifçe çektim. "Önce okul."

Çınar kulağını parmaklarımdan kurtarıp, "Tamam baba," diye homurdandı şakasına. Ani sözleriyle şaşırırken ikimiz de sessizleştik ancak bu sessizlik gergin bir sessizlik değildi. Şakasına demiş bile olsa sözleri içimi ısıttı ve tebessüm ederek Çınar'ın saçlarını okşamaya devam ettim.

"Hadi uyu şimdi. Masal da anlatayım mı?"

"Ben bebek değilim," dedi Çınar. Küçük bir çocuk muamelesi gördüğü için sızlanıyordu ancak içten içe bunun hoşuna gittiği fark edilmeyecek gibi değildi.

"Ya değilsin," dedim. Bir şey söylemedi. Ben de babamın bana derme çatma bir şekilde anlattığı masalı anlatmaya başladım. Çınar'ın beni ilgiyle dinlediğini biliyordum. Bir çocuk olmadığına dair itirazları masalı anlatmaya başlayana kadardı. Hem sonunu merak ediyor hem de onu ele geçiren uykuya karşı koymakta zorlanıyordu, görebiliyordum.

"Abi," dedi uykuya dalmadan önce. "Uyuyup kalırsam devamını sonra anlatırsın, değil mi?"

"Anlatırım," dedim sessizce. Yorganı kavrayıp Çınar'ın omuzlarına kadar çektim. Çok geçmeden uykuya daldığında gözlerimi Sakız'a çevirdim. Ben masal anlatırken o da uyumuştu. Başımı hafifçe iki yana sallayıp gözlerimi kapattım.

Çınar Yüksel diye geçirdim içimden uykuya dalmadan önce. Yakın zamanda kardeşimle aynı soyadını paylaşmaya başlayacağım için fazlasıyla heyecanlıydım.

Bugün dört nisandı. Babamın ölüm yıldönümüydü. Her dört nisanda kabrini ziyaret ederdim. Babamı hiç tanıyamamış, ona hiç sarılamamış olmanın ağırlığı dört nisanda daha çok binerdi omuzlarıma.

Bu sene omuzlarıma benim doğduğum gün ölmüş olmasının ağırlığı da yüklenmişti. Son zamanlarda ruh halim iyiye gidiyordu. İçimde bir şeylerin değiştiğini fark edebiliyordum. Psikolojik tedaviye başta yalnızca Rüya'nın hatırı ve Çınar'ın arkasında kapı gibi durabilmek için başlamıştım ancak buna ne kadar ihtiyaç duyduğumu kabullenmek benden bir şey eksiltmemişti mesela. Fakat bugün, kendimi iyi hissettiğim günlerden değildi.

Mezarının başına geldiğimde her zamanki gibi kenarına oturdum ve elimi toprağının üzerine yerleştirdim. Normalde en fazla toprağını okşar, yabani otları koparır ve mezarını sulayıp çiçek bırakırdım. Bugün bir şeyi farklı yapmak istiyordum.

"Merhaba baba," dedim sessizce. Beni duyamayacağını bile bile konuşmak bana hep anlamsız gelmişti. Karşılık alamayacağım bir konuşmanın içine girmek istememiştim belki de bilmiyordum. Tek bildiğim, artık ondan sesimi esirgemek istemediğimdi. "Bugün benim doğum günüm. Merak ediyorsan eğer... yirmi altı oldum." Babamın toprağını okşamaya devam ederken, "Oğlun senden büyük artık," diye mırıldandım.

Toprağının üzerindeki elimi durdurdum. Bakışlarımı mezar taşında yazan isminde gezdirdim uzun uzun. "Benim için çektiğin videoyu izledim," diyerek onu haberdar ettim. "Daha erken izlememi beklemiştin belki ama

ancak fırsat bulabildim. Ben bir boksörüm, biliyor musun? Hani senin kucağındayken suratına elimi savurmuşum ya... oradan belliymiş." Gözlerim yanarken gülümsedim. "Serserinin teki çıkmadım yani, için rahat olsun."

Konuştukça ona söylemek istediklerim de birer birer dilimin ucuna geliyordu. Gözlerim bileğimdeki ip bilekliğe takılırken, "Biri var," dedim biraz utanarak. "Adı Rüya. Sahiden adı gibi bir kız. Öyle güzel şeyler hissettiriyor ki yüzüne bakarken tüm acılarımı unutuyorum. Gerçekliğinden şüphe ediyorum ama için rahat olsun, fazlasıyla gerçek." Rüya ne zaman aklıma gelse olduğu gibi yine gülümsedim. "Bana çok iyi geliyor. Ben de ona iyi gelmek için çok çabalıyorum ve bu hayatımdaki en güzel şey. Çok âşığım baba. Çok seviyorum."

Toprağının üzerindeki elimi yeniden hareket ettirmeye başladım. O çekingenlik üzerimden kalkmıştı şimdi. Babamla konuşurken rahattım. Belki de bunca senedir hiç içimi dökmemiş olmamın diğer bir nedeni de ona ne anlatacağımı bilememiş olmamdı ama şimdi biliyordum. Babam benimle ilgili detaylara hâkim olmak isterdi. "Anlattığın masal çok güzeldi. Çektiğin video içimdeki bir boşluğu doldurdu baba," dedim. En büyük eksikliğim de bu kelimeyi hiç söylememiş olmaktı. Elbette babamdan bahsederdim ama dümdüz, sade bir şekilde *baba* kelimesinin ağzımdan çıkacağı tek bir insan vardı ve o da ben daha konuşmayı öğrenmeden ölmüştü.

"*Ölüm de dirim de seni çok seviyor* demiştin. Dirine bunları söyleme şansım olmadı ama ben de seni çok seviyorum baba." Gözümden damlayan bir damla yaş yanağıma doğru süzüldü. "Umarım beni duyuyorsundur."

Orada biraz daha takıldım. Bunca zamandır dilimden dökülmeyen her şeyi babama anlattım. Kötü şeyleri kendime sakladım yine de. Ölüsünü dahi üzmek istemiyordum. Rüya'dan, kardeşlerimden, kazandığım maçtan ve Sakız'dan bahsettim. Mezardan kalktığımda ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyordum ancak doyamadığımı hissediyordum. Bunu kesinlikle daha sık yapmalıydım. Babamın mezarının başında, ona kendimi daha sık anlatmalıydım.

"Görüşürüz baba," dedikten sonra parmaklarımı öperek mezar taşına dokundum. Hemen yanındaki babaannemin mezar taşına da aynısını yaptım. Toparlanıp mezarlıktan çıktığımda yaptığım ilk şey, bir süredir sesini duymadığım sevgilimi aramaktı.

"Ardıç?" diyerek açtı telefonu. Sesi öyle neşeli çıkıyordu ki gülümsediğini tahmin etmek zor değildi. Arabamın kapılarını açıp şoför koltuğuna yerleştim. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapayım işte, arı gibi çalışıyorum. Sen ne yapıyorsun?" Son cümlesinde sesi tereddütlüydü. Bugünün benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Babamın mezarına gideceğimi biliyordu.

"Arabadayım." Motoru çalıştırırken, "Yanına geliyorum, var mı istediğin bir şey?" diye sordum.

"Yok hayatım. Senin gelmen yeterli." Duraksadı. "Gaye bana çocukluk fotoğrafını gösterdi. Üç yaşındaki halin ne kadar tatlıymış, Ardıç ya! Resmen lülelerin varmış. Eğer o yaşta tanışıyor olsaydık parmağımı lülelerinden içeri sokardım."

Tek fotoğrafım o kadın, Çınar'a hamileyken birlikte çekildiğimiz fotoğraftı. Rüya'nın gördüğü de o olmalıydı. Direksiyonu çevirerek park halinden çıktım ve sürmeye başladım. "Ben üç yaşındayken sen daha doğmamıştın, bunu biliyorsun değil mi?"

"Annemin karnındaydım sonuçta," dedi Rüya pişkin pişkin. "Ya ben ne öğrendim biliyor musun? Annemle babam henüz yeni sevgiliyken dedem babamla tanışmak istemiş. Annem de bunu kötü habermiş gibi babama verince babam *ileride bir gün kızım olursa hangi dallamaya gönül verdiğini bilmek isterim* diyerek dedeme hak vermiş." Rüya kendi söylediklerine gülüp konuşmaya devam etti. "Annem de daha doğmamış çocuğa neden dallama dediğini sorunca babam *inşallah doğmamıştır, benim kızım koca koca adamların elinden tutmasın* diye cevap vermiş. Peki annem ne demiş dersin?" Kahkahası gittikçe güçlendi. Pürdikkat onu dinlediğimden tepki vermeyi dahi unutmuş durumdaydım ama Rüya buna takılmadı. "*Belki doğmuştur ama şu an bir aylıktır.* Sence bu konuşma ne zaman yaşandı, Ardıç? Sen bir aylıkken! İnanılmaz değil mi? Ben daha doğmadan bana aitmişsin, bence süper bir... Ay, sen araba kullanıyordun! Ben yine saçma sapan konulara girdim ya."

"Ben dinliyordum."

"El mahkûm dinliyordun tabii. Sana konuşman için fırsat tanımadım resmen. Onun yerine ilgini çekmeyen konularla başını şişirdim durdum."

"Gayet de ilgimi çekiyordu."

"Sen daha bir aylıkken babamın senden dallama olarak bahsetmiş olması mı ilgini çekiyordu?"

"Senin anlattığın her şey benim ilgimi çekiyor, Rüya," dedim sakince. Zaten bildiğini sandığım bir gerçekten bahsetmiştim ancak sözlerim Rüya'nın suspus kesilmesine sebep oldu. "Şimdi anlattıklarına geri dön," diyerek ona hatırlattım.

Rüya iç geçirerek, "Senden başka kimse beni ilgiyle dinlemiyor," diye söylendi.

"Dinlemeleri onlar için iyi olmazdı." Sözlerimle kıkırdadı. Bir kez daha iç geçirdiğinde dilinin ucuna gelen soruyu duymadan hissettim. "Nasılsın?" Sesi içtendi, bugün ne hissettiğimi merak ediyordu. Ona dürüst olmak istiyordum ancak ne hissettiğimden emin değildim. "Seni görünce daha iyi olacağım," dedim bu yüzden. Söylediğim en doğru şeydi ve hep öyle kalacaktı.

"O zaman hemen gel. Seni bekliyorum."

Yaklaşık yirmi dakika sonra Rüya'nın açacağı bijuteri dükkânının önündeydim. Buranın ilk hali dün gibi aklımdaydı. Şimdi boyası badanası yapılmış, eşyalar yerleştirilmiş ve stantlar kurulmuştu. Rüya burasıyla çok ilgilenmişti ve elini attığı her şey gibi burası da mükemmel olmuştu.

Beklemeden dükkânın kapısından girdiğimde içerisi oldukça sessizdi. "Ardıç?" diye seslendi Rüya içeriden. Aceleci adımlarını duydum. "Benim," dedim sesin geldiği yöne doğru yürürken. Rüya adımlarını önümde durdurup bana sıkıca sarıldı.

Burnumu boynuna sürterek derin bir nefes aldım. "Hoş geldin," diye mırıldandı. Belinde sıkıca kenetlediğim ellerimi kalçasının altına götürüp onu havaya kaldırdığımda, bacaklarını anında belime doladı. Başımı boynundan kaldırmadan içeriye ilerledim. Dudaklarımın değdiği teni, burnuma dolan kokusu benim ilacımdı.

Boynundaki beni öpüp, "Hoş buldum," dedim. Nefesim tenine çarptığında huylanarak kıkırdadı. İçerideki tekli koltuğa yerleşip bacaklarını kendi bacaklarımın üzerinden sarkıttım ve Rüya'nın yüzüne gelen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Herkes gitmiş."

"Evet." Kucağımda kıpırdanıp kendine rahat bir pozisyon bulduğunda başını omzuma yasladı. "Senin geleceğini duyunca hepsini postaladım." Söylediklerine hafifçe güldüm. Rüya yüzüme muzip bir şekilde baktı. "Egemen'le Gaye de biraz yalnız kalsın dedim."

Ona düz bir şekilde baktım. Belimdeki elini kalçasına indirip sıkarken, "Kalsınlar," dedim söver gibi. "Ben de seninle yalnız kalıyorum."

"Acaba onlar da yalnız kaldıklarında bizim yaptıklarımızı yapıyor mudur?"

"Rüya lütfen."

"Ne dedim ki?"

"Beni sinirlendirmek için böyle şeyler söylüyorsun." Parmaklarımı yukarı çıkarıp üstündeki bluzdan içeri soktum ve belinin oyuntusunda gezdirmeye başladım. "Kuzeninin sevgilisiyle neler yaptığını düşünmek istemediğinden eminim."

Rüya kucağımda kıpırdandı. Belli ki belindeki parmaklarım gıdıklanmasına neden oluyordu. Sürtündüğü yer riskli olduğu için parmaklarımın hareketini durdurdum. "Pekâlâ haklısın." Ellerini göğsüme yerleştirip bana dikkatle baktı. "Neler yaptın bugün?"

Bu konuyu açacağını biliyordum. Muhtemelen herkesi rahat rahat konuşabilelim diye yollamıştı. Kafamı arkaya atarak koltuğun sırt kısmına yasladım. "Mezarlığa gidip babamla konuştum. Sesli bir şekilde," dedim. Gözucuyla tepkisine baktığımda dudaklarındaki tebessümü fark edip devam ettim. "Ona bir şeyler anlattım. Kendimden bahsettim daha çok. İçimi döktüm. Bunun bir şeyi değiştirmeyeceğini zannediyordum ama... biraz rahatladım sanırım."

"Bunun sana iyi gelmesine çok sevindim," dedi Rüya yanağımı okşayarak. Kafamı onaylarcasına salladım. Babamı çok seviyordum ve o artık beni duyamasa da içimi dökmek iyi gelmişti. Gözlerimi Rüya'nın gözlerine çevirdim. Rüya beni duyabilirdi. Söylediklerime tepki verebilirdi. Babama anlatmak iyi gelmişse ona anlatmak kim bilir nasıl hissettirecekti?

"Rüya..." diye mırıldandım. Yanağımı okşayan parmakları orada durdu. "Sana bir şey itiraf edeceğim."

"Seni dinliyorum."

"Muhtemelen Çınar biliyordur. Laf arasında hiç bahsetti mi bu durumdan bilmiyorum ama o adamın Çınar'a el kaldırdığını öğrendiğimde gidip onu tehdit ettim."

"Evet, Çınar bahsetmişti bundan."

"Nasıl tehdit ettiğimi de söyledi mi?"

"Hayır." Rüya'nın gözleri korkuyla irileşti. "Yumruk atmadın, değil mi?" Yumruklarım silah yerine geçtiğinden birine yumruk atmam lisansımı kaybetmeme neden olabilirdi. "Gerçi atmış olsan o zaman şikâyetçi olurdu. Şimdi hiçbir şeyi kanıtlayamaz."

Dışarıya rahatlarcasına bir nefes verdiğinde kalbim suçlulukla ezildi. Aklına gelen en kötü ihtimal, o adama yumruk atmış olmamdı çünkü Rüya karıncaya bile zarar vermeyen bir adamın kızıydı.

"Yumruk atmadım, Rüya." Gözlerimi sıkıca yumup ağzımdaki baklayı çıkardım. "Bıçak çektim." Rüya'nın bir şey demesine fırsat vermeden hızlıca sözlerime devam ettim. "Çınar'ı dövüyordu. Onun yara izlerini görünce...

kendimi kaybettim. Bir gün onu takip edip tenha bir yerde sıkıştırdım. Boğazına bıçak dayadım. Bana korkuyla baktı. Kekeleyerek konuştu. Onun ödünü kopardığımı görmek hoşuma gitti ve kendimden bunun için nefret ettim. Senden uzak durma sebeplerimden biri de buydu. Bu yüzden benden daha iyisini hak ettiğini düşünüyordum."

Söylemiş olmanın rahatlığıyla dışarıya derin bir nefes bırakırken, "Özür dilerim," dedim. "Daha önce anlatmalıydım." Rüya'nın sessizliği devam ediyordu. Gözlerimi açıp yüzüne baktım. "Bir şey söyle ne olur."

"Anlattığın için teşekkür ederim," dedi Rüya dikkatle. Ellerini omuzlarıma indirdi. "O adamın başına gelmiş hiçbir şeye üzülmem. Hatta bana kalırsa daha fazlasını hak ediyor ve umarım yaşar." Kısa bir iç geçirdi. "Ama sana kıyamıyorum, Ardıç. Bunları senin yapmanı istemiyorum çünkü kalbinin içini biliyorum. Sana yakışmıyor. Sen de yakıştırmamışsın ki kendinden nefret etmişsin."

"Bir daha olmayacak," diye söz verdim.

"Biliyorum. Yaptığın yanlıştı ve bunu sen de biliyorsun. Yine de bir şeyi merak ediyorum." Dudağının kenarını kemirerek birkaç saniye bekledi. "Bıçağı o adamın gözünü korkutmak için mi çektin yoksa..." Devamını dile getirmedi. Getirmesine de gerek yoktu. Ne sorduğunu anlamıştım. Kendime hiç sormadığım soruyu o bana soruyordu.

Gözlerimi kaçırıp kendimi dinledim. Zihnimde o güne gittim ve neyi ne amaçla yaptığımı hatırlamaya çalıştım. "Korkutmak içindi," dedim birkaç saniye sonra. "Onu gerçekten öldürecek değildim. Sadece korkutmak içindi, Rüya."

Rüya'nın dudaklarında manalı bir tebessüm belirdi. "Biliyorum," dedi elini yanağıma çıkardıktan sonra. Yüzümü eline yaslayıp gözlerimi kapattım. "Kendine de itiraf etmeni istedim."

Sözleriyle gözlerimi yeniden açtım ve ona inanamayan gözlerle baktım. "Sen..." dedim mırıldanarak ama devamı gelmedi. Çünkü onu tanımlayacak kelimeleri artık bulamıyordum. Beni öyle iyi tanıyordu ki onunla geçirdiğim her an ben de kendimi tanıyıp sevmeye başlıyordum.

"Seni seviyorum," dedim düşündüğüm her şeyi tek bir cümlenin çatısı altında toplayarak. Ona bunu söylemeyi de seviyordum. Söylediğimde yüzüne yayılan sıcak tebessümü ve gözlerinin parıldamasını çok seviyordum. Ama en çok...

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi Rüya. İçim ısınırken elimi ensesine yerleştirip onu öptüm.

İşte en çok bunu seviyordum.

RÜYA

Elimdeki anahtarı kapı deliğine sokup, sessiz olmaya özen göstererek kapıyı açtım ve ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Kapıyı içeride bir bebek uyuyormuş gibi özenle kapatırken anahtarımı montumun cebine attım. Bir nevi doğruydu gerçi. İçeride Ardıç uyuyordu. Onu bir bebek olarak gördüğümü bilse bundan pek hoşnut olmazdı ama öyleydi. Benim bebeğimdi.

Bundan yaklaşık yirmi dakika sonra alarmı çalacaktı ve Ardıç da sabah koşusuna çıkmak için uyanacaktı. Artık sabah koşularına daha geç çıkıyordu. Hayatını Çınar'a göre düzenlemişti. Çınar dershaneye giderken evde olmak istiyordu.

Belli ki bu sabah Çınar evden çıkarken uyanamamıştı. Bu da benim işime gelirdi çünkü kahvaltıyı hazırlayıp Ardıç'ı güzellik uykusundan uyandırmak istiyordum. "Ne yapsam acaba?" diye mırıldandım kendi kendime. "Gerçi niye düşünüyorsam? Sağlıklı ve lezzetsiz ne varsa onu yapacağım. Ya bir insanın canı hiç mi patates kızartması çekmez?"

Söylene söylene ilerlemeye başladım. Hemen mutfağa girip hazırlığa girişsem iyi olacaktı ama onun öncesinde yapmam gereken bir şey vardı; uyuyan sevgilimi görmeliydim. Yüzünü öpücüklere boğmak da güzel olurdu ama bu şüphesiz ki Ardıç'ı anında uyandırırdı ve ben de kahvaltı sürprizimi yapamazdım. Onu görmek için kahvaltının hazır olmasını bekleyecek kadar sabırlı da değildim.

Ardıç'ın odasının kapısını yavaşça açıp kafamı içeriye uzattığımda, birazdan onu göreceğimi bilmenin bilinciyle kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Yüzüme bir tebessüm yayılırken gözlerimi Ardıç'ın yatağına çevirdim. Boştu.

Kaşlarım çatılırken kulağıma Ardıç'ın odasındaki banyodan su sesi gelmeye başladı. Bir süre orada dikilip yüzünü mü yıkadığını, yoksa duş mu aldığını anlamaya çalıştım. Kesilmeyen su sesiyle duş aldığını fark ettim. Şimdi mutfağa dönüp kahvaltı hazırlamak için kısacık da olsa vaktim vardı ancak bunun yerine içeri girip kapıyı arkamdan kapattım. İleriye doğru attığım her adımda kendi kendime ne yaptığımı sorguluyordum. Sanki bacaklarımın kontrolü bende değilmiş gibi banyoya doğru ilerliyordum.

"Kızım sen iyice kudurdun," diye homurdandım. Yine de banyoya yönelen adımlarımı durduramadım. İçimde tetiklenmiş bir dürtü vardı. Ardıç'ın bundan rahatsız olmayacağını bilmek de bana cesaret veriyordu.

Hâlâ su sesi gelen banyonun kapısını sessizce açıp içeriye girdiğimde oldukça yavaş davranıyordum. Bakışlarımı duşakabine çevirdim. Ardıç'ın buzlu camın ardındaki çıplak bedeni karşımdaydı. Bana sırtı dönük bir şekilde saçlarını yıkıyordu. Tam da şu an, geriye kaçıp buraya hiç sızmamış gibi davranmak için harika bir fırsattı doğrusu ancak yerime çivilenmiş gibi orada dikilmeye ve Ardıç'ı süzmeye devam ettim.

Geniş omuzlarının ve sırtının görüntüsü midemi havalandırırken bakışlarım yavaşça aşağıya düştüğünde somurttum. *Neden duşakabinin camı buzluydu ki?* Başımı iki yana sallayıp kendime geldim. Bu kadar süzmek yeterdi. Acil bir şekilde buradan çıkmam ve mutfağa girip bize kahvaltı hazırlamam gerekiyordu. Arkamı dönerek aralık bıraktığım banyo kapısına ilerlerken niyetim de buydu ancak tam o anda hiç beklemediğim bir şey oldu.

Duşakabinin kapısı açıldı ve Ardıç'ın güçlü kolu beni tutarak içeri çekti. Sadece saniyeler içerisinde bambaşka bir yerdeydim. Sırtım soğuk banyo fayanslarına yaslanmıştı. Birkaç santim uzağımda Ardıç'ın yüzü vardı ve alnına yapışan saçlarından damlayan sular yüzümü ıslatıyordu.

Nefes bile almadan ona bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ardıç ellerini başımın iki yanından duvara yaslayıp yüzüme hafifçe eğildi. "Kimse sana dikizlemenin ayıp olduğunu söylemedi mi?" Duvardaki ellerinden birini çekti. Omzuma düşen saçlarımı geriye iterken parmağını boynumun kıvrımında gezdirdi. "Yoksa bu bana *günaydın* deme şeklin mi?"

"Ben... dikizlemiyordum."

"O zaman günaydın demek için buradasın." Göğsüm hızla inip kalktığı her seferde Ardıç'ın gövdesine değiyor, utançtan ve farklı nedenlerden tüm bedenim yanıyordu. Bakışlarım ister istemez aşağıya düştüğünde anında gözlerimi kaçırarak kafamı yana doğru çevirdim. Ardıç'ın kısık kahkahası kulaklarıma doldu. "Sana seslendim, cevap vermeyince bir şey oldu sandım. O yüzden geldim yani."

"Ve bana bir şey olmadığını görünce de dikizlemek için kaldın," dedi Ardıç eğlenen bir tonda. "Tabii banyoya giriş sebebin gerçekten de buysa."

"Buydu," dedim zorlukla. Gözlerimi inatla onun yüzüne dikip, bakışlarımı kaçırmadan yüzünden geçen ifadeleri izledim. Ardıç'ın alnına yapışmış ıslak saçları, birkaç gündür kesmediği için çıkan kirli sakalları, kısılmış gözlerindeki eğlence parıltıları ve ufak bir sırıtışla kıvrılan dudakları beni yerle bir ediyordu. *Çok yakışıklıydı.*

Ardıç içine derin bir nefes çekerek dirseklerini duvara dayadı. İyice yakınıma girerken ıslak ve çıplak bedenini benimkine yaslamasıyla gözlerimi irice açtım. "Bence sebep bu değildi," dedi Ardıç kısık bir tonda. Duş başlığından akan su, sesini bastırıyordu ancak öyle yakınımdaydı ki onu duymamak imkânsızdı. Elini uzatıp parmak uçlarıyla dudaklarıma dokundu. Hafifçe yutkundum. Ardıç parmaklarını çeneme sararak aşağıya doğru baskı yaptı ve dudaklarımı aralamamı sağladı.

"Bence duş aldığımın bilincinde olarak banyoya girdin." Eğilerek dudaklarını boynuma bastırdı. Orada derin bir nefes aldığında, ellerimi kendiliğinden Ardıç'ın omzuna yerleştirdim. Islak omuzlarından kayan ellerimle Ardıç boğuk bir şekilde güldü. Başını boynumdan kaldırmadan, "Ve bana bir şey olmadığının gayet de farkındaydın," diyerek sözlerine devam etti.

"Ardıç..." dedim mırıldanarak. Kafam direkt arkaya düştü ve boynumda gezinen dudakları için yolu açtım. Ardıç belimi sıkıca sararak beni kendine bastırırken, boynumda oyalanan dudakları yavaş yavaş omzuma doğru indi. Üstümdeki gündelik elbisenin bir askısını indirip açtığı omzumu öptü. Islak dudaklarıyla bacaklarımı titreten şeyler yapmaya başladığında yeniden omuzlarına tutundum. Bu sefer tutuşum daha sıkıydı.

Ellerim ensesine kayarken, Ardıç başını omzumdan kaldırarak az önce aralık bıraktığı dudaklarıma dudaklarını hafifçe bastırdı. Nazik öpücükleri içimdeki ateşi harlıyordu. Parmaklarımı ıslak saçlarından geçirip yüzünü kendime doğru çektim ve dilimi ağzının içine kaydırdım.

Tepemizdeki duş başlığından akan soğuk su üzerime geldiğinde aklımı biraz olsun toparlayıp dudaklarımızı ayırdım. Ardıç beklemeden çeneme yönelirken iç geçirerek, "Kıyafetlerim," dedim. Zorlukla konuşuyordum. "Kıyafetlerim ıslanıyor."

Ardıç öpücüklerini kesmeye zahmet bile etmedi. Bunun yerine, "Hımm," dedi ve parmağına üstümdeki elbisenin diğer askısını doladı. "Çıkarmaya ne dersin? Sana yardım ederim."

Yardımseverliği içimi titretirken Ardıç'ın arzudan cayır cayır yanan gözlerine baktım. Nasıl baktığımı bilmiyordum ama onunla aynı durumda olduğumdan emindim. Bedenim ona olan özlemimi dindirme arzusuyla kavruluyordu. Ardıç'ı bu kadar çok istiyorken bir şey söylememe gerek yoktu. Yüz ifademden her şeyin açıkça okunduğunu düşünüyordum.

Ardıç da böyle düşünüyor olmalıydı ki ellerini arkaya doğru uzatarak elbisemin sırt kısmındaki fermuarı aşağıya indirdi. Bir dakikadan kısa bir süre içinde beni kendisi gibi çırılçıplak bıraktığında geriye çekilip bedenimi baştan aşağıya süzdü. Yanaklarıma toplanan alevi hissedebiliyordum. Ellerim

kendimi örtme dürtüsüyle karıncalanıyordu ancak ben de Ardıç'ı süzmekle çok meşguldüm. Güçlü bedeni birkaç santim uzağımdaydı. Su damlacıkları yontulmuş gövdesinin üzerinde gezinirken ortaya görsel bir şölen çıkıyordu.

Sertçe yutkunarak ona yaklaştığımda duş başlığından omuzlarıma değen soğuk suyla irkildim. Ardıç aramızdaki mesafeyi kapatarak beni kollarının arasına aldı. Çıplak bedenlerimiz birbirine temas ederken, "Üşüdün mü?" diye sordu tatlı bir şekilde. Kafamı salladım. Ardıç'ın elleri aşağıya doğru inip kalçalarımı kavradı. "Merak etme," dedikten sonra beni havalandırdığında bacaklarımı beline doladım ve boynuna sarıldım. Tatlılıktan uzak bir ses tonuyla ekledi. "Birazdan seni ısıtacağım."

Dudaklarımı o kadar sert bir şekilde öpmeye başladı ki sırtım duvara çarptı ve Ardıç'ın çıplak bedeniyle duvar arasında sıkıştım. Ardıç musluğu çevirerek suyu ılıttı. Tek kolunu belime sararken diğer eliyle kalçamı okşuyordu. Başım yana eğerek dilini dudaklarımın arasına kaydırdı. Ağzımın içindeki dilini memnuniyetle karşıladım. Isınan suyun da etkisiyle içimizdeki ateş etrafımızı çepeçevre sarmıştı. Kasıklarımda Ardıç'ın sertliğini hissediyor ve o sertliğe çaresizce sürtünüyordum.

Ardıç inleyerek dudaklarımızı ayırırken alnını alnıma yasladı ve boğuk sesiyle, "Tutun," dedi. Kaşlarımı çatarak onun söylediklerini anlamlandırmaya çalıştım. Neye tutunacaktım? Niye tutunacaktım?

"Niye tutunacağım ki?"

"Çünkü seni öpeceğim."

İki elini de kalçalarıma sararak bedenimi havaya kaldırdı. "Beni zaten öpüyorsun," dedim mırıltıyla. Ardıç ise yalnızca sırıttı. Dizlerinin üstüne çöktüğünü gördüğümde telaşla duşakabine tutundum. Bacaklarımı kendi omuzlarına koyup başını bacaklarımın arasında gizlenmiş o noktaya gömdü.

Dudaklarının kadınlığıma yaptığı baskıyla inleyerek adını söyledim. Bir elim duşakabini sıkarken diğer elimi de duvara dayamış, düşmemek için tüm gücümü kullanıyordum. Sadece dudaklarını bastırması dahi benim için yıkıcıydı ama Ardıç bununla kalmayıp dilini yavaşça kadınlığımda kaydırdı. Duvara yasladığım elimi Ardıç'ın saçlarına geçirdim. Başını bacaklarımın arasına doğru bastırdığımda nazikliği bir kenara bırakarak beni yalamaya başladı. Buraya ona kahvaltı hazırlamak için gelmiştim ancak görünüşe göre şu anda kahvaltısı bendim.

Beni sanki nefes almak kadar hayati bir ihtiyaçmışım gibi tadıyordu ve bu his fazlasıyla tüketiciydi. Ulaşmak için sabredemeyeceğim şeylere yaklaşıyordum, sabrım da şimdiden tükenmişti. Buna rağmen Ardıç durmuyor, en hassas noktama diliyle ve dudaklarıyla işkence etmeye devam ediyordu. Klitorisimi dişlerinin arasına kıstırıp sertçe emdi. Kafamı arkaya atarak Ardıç'ın

ismini haykırdım. Parmaklarımın arasındaki saçlarını çektiğimde Ardıç'ın iniltisini merkezimde hissettim. Bacaklarımın arası artık banyo zemininden daha ıslaktı.

"Yakınıma gel," dedim nefesimi kontrol edemeyerek. Ardıç'ın ensesini kavrayıp onu yukarıya çekmeye çalıştım. Kollarımdaki tüm güç, kendimi ayakta tutmaya çalışırken gitmişti. Neyse ki Ardıç çağrıma kulak vererek bacaklarımın arasındaki noktadan ayrıldı ve beni tekrar kollarına aldı. Karnına kadar yükselen sertliğine sürtünmeye başladığımda iki parmağını birden içime kaydırdı.

Parmakları içimde hareket ederken dudakları da hassaslaşmış göğüslerime sataşıyordu. "Ardıç," diye sızlandım. Yakındım ama zirveye böyle ulaşmak istemiyordum. "Daha... fazla," dedim soluk soluğa. Kasıklarımı sertliğine bastırarak isteğimi açıkça belli ettim.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Sertliğini kaygan kıvrımlarıma sürttü. "Seni içeriye mi götüreyim?"

"Hayır burada." Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "İğne oldum."

"Biliyorum." Ardıç dudaklarıma yavaş ama tutkulu bir öpücük bıraktı. İçimdeki parmaklarını çıkarıp iki eliyle kalçamı tuttu. "Senin için sorun değil mi?" diye sordu dişlerinin arasından. Sorun olmadığını söylediğim anda olacakları düşünürken karnımı bir sıcaklık kapladı.

"Değil," dedim ve sonraki saniyede Ardıç içime girdi. Öyle kaygandım ki derinliklerime gömülürken anlık bir kasılmanın dışında zorlanmadım. Ardıç'ın elleri kalçalarımı sıkıp iyice ayırdı ve içimde gidip gelmeye başladı. Banyoyu bedenlerimizin birleşirken çıkardığı ıslak sesle iniltilerimiz dolduruyordu.

Ardıç sıcak dudaklarını kulağımın altındaki hassas deriye bastırırken, "Dikizlemek çok kötü bir davranış," diye mırıldandı. Kafamı geriye atıp hafifçe güldüm. Kendimden geçmiş haldeydim. Gözlerim yarı yarıya kapalıydı. Kalçalarımı kaldırıp sıkarak Ardıç'ın ritmine eşlik etmeye çalışıyordum.

"Öyle mi?" diye sordum arzu dolu bir tonda. Ardıç'ın dudakları boynumda ıslak bir yol çizmeye başladı. Zevkle iç geçirdim. Tırnaklarımı kafa derisine bastırırken ekledim. "O zaman bu benim cezam mı oluyor?"

Boynumdaki dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Hayır, bu senin teşvikin. Sık sık gelip beni dikizlemen için."

Ardıç'ın boynuna doladığım kollarımdan birini çekerek duşakabinden destek alırken, kucağında daha rahat bir şekilde kalkıp inmeye başladım. Başımı Ardıç'ın boynuna gömdüm ve dudaklarımı orada gezdirdim. Derisini dişlerimin arasına kıstırdığımda Ardıç'ın içimi dolduran vuruşları hızlandı. İlk sevişmemizde oldukça nazikti. İkimiz için de ilkti ve canımı yakmak

istememişti ancak şimdi her ikimizin de duyuları sonuna dek açıktı. Birbirimize zevk verirken elimizi hiç de hafif tutmuyorduk.

Dişlerimin arasına kıstırdığım tenini orada iz bırakacak şekilde ısırırken kulağıma Ardıç'ın boğuk inlemesi doldu. İçimdeki hareketleri her vuruşunda hızlanıyordu. "Ama bu senin cezandı," dedim zorlukla. "Kıyafetlerimi ıslattığın için." Kalçalarımı sıkıp onu içimde sıkıştırdım. "Tekrar olursa daha beterini yaparım."

"Güzelim..." Ardıç iki elini duvara yaslayarak beni o arada sıkıştırdı. Tırnaklarımı sırtında gezdirmeye başladım. İkimiz de rahatlamaya yalnızca bir adım uzaklıktaydık. Kahverengileri gözünü dahi kırpmadan yüzüme bakarken bir elini birleştiğimiz yere uzattı. Şişmiş ve muhtaç klitorisimi ovmaya başladığında saniyeler içerisinde patladım. Bedenim dalgalar halinde kasıldı ve Ardıç, yüzümden geçen zevk ifadelerinin bir saniyesini bile kaçırmadı. Birkaç düzensiz vuruşun ardından içime akan sıcaklığını hissettim.

Sudan ve terden ıslanan bedenlerimiz birbirine dolanmış halde biraz bekledik. Ardıç'ın, "Bilmeni istiyorum," dediğini duydum. Beni sıkıca sardı. İçimden hâlâ çıkmamıştı. "Senin yaptığına da ceza denemez." Boynuma yakıcı bir öpücük bıraktı. "Bu da bir teşvikti."

"Öyle mi?" diye sordum yeniden. "Belki de yapmak istediğim buydu, ne dersin?"

Biraz geç kalmış kahvaltı sofrasını kurarken aniden belime dolanan kollarla yerimde sıçradım. Ardıç'ın ferah kokusu tıpkı kolu gibi etrafımı sardı. Rahatlayarak ellerimi karnımın üzerindeki koluna yerleştirdim. Yanağımı öpüp çenesini omzuma yasladı. "Ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı hazırlıyordum."

"Ben kahvaltı ettim," dedi pişkin pişkin. Yanaklarım ısınmaya başladı. Ardıç bunu hissetmiş gibi beni tutup kendine çevirdiğinde kızaran yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. "Ne hazırladın?"

"Sağlıklı ne varsa," diye homurdandım. Yanağımı Ardıç'ın avucuna yasladım. "Sana ciddi bir soru soracağım. Senin canın patates kızartması çekmiyor mu hiç?"

"Pek sayılmaz."

"Nasıl ya? Bir insanın canı nasıl patates kızartması çekmez?"

"Patates kızartmasına karşı özel hisler beslemiyorum."

"Yok," dedim ölçüp biçer bir tavırla Ardıç'ı incelerken. "Sen cidden insan değilsin. Ben patatesle ilgili her şeye bayılırım. Hatta babadan sonra

söylediğim ilk kelime patatesmiş. Gerçi *papates* diye telaffuz ediyormuşum ama anne bile demeden patatese olan aşkımdan dile gelmişim resmen."

"Ciddi misin?" diye sordu Ardıç eğlenir bir tavırla. "Bunu hiç bilmiyordum."

"Annem bunu görmezden geldiği için bilmemen normal." Gözlerimi kısarak kendimi annemin yerine koydum. "Gerçekten çok sinir bir durum." Yine konuyu dağıttığımı fark ettiğimde Ardıç'ın kollarının arasından sıyrılıp hazırladığım kahvaltıya döndüm. "Buyurun beyefendi," dedikten sonra Ardıç için bir sandalye çektiğimde bana düz bir bakış attı. "Tam bir centilmenimdir."

Ardıç gülerek kafasını iki yana salladı ve onun için çektiğim sandalyeye oturdu. Kendi sandalyeme ilerlerken söylendim. "Ama sen hiç centilmen değilsin, o kadar sandalyeni çektim-"

Sözlerim, Ardıç'ın beni dirseğimden tutarak kucağına oturtmasıyla kesildi. Şaşkınlıktan küçükdilimi yutmuş halde ona bakarken bir kolunu belime sarıp, "Ben sana başka bir yer ayırdım," dedi. Sonra bakışları ilgiyle masaya döndü. "Bakalım neler hazırlamışsın?"

"Dolaptaki tüm sebzeleri haşlayıp saçma sapan kahvaltılık bir sos yaptım," dedim gülerek. Ardıç kâsedeki tuhaf renkli şeyi gördüğünde eline çatalını alıp ucundan tattı. Merakla yüzündeki ifadeleri izledim ama hiçbir şekilde açık vermiyordu. Yalnızca, "Güzelmiş," diye mırıldandı.

"Gerçekten mi? Ben de bakayım, merak ettim." Kendi çatalıma uzanma çabalarım Ardıç tarafından sabote edildi. "Hepsini ben yiyeceğim, sen başka şeyler ye."

Gözlerimi kıstım. "Güzel olmamış, değil mi?"

"Hayır, çok güzel olmuş."

"Eğer gerçekten güzel olsaydı benimle paylaşırdın. Dürüst ol işte, beğenmedin."

"Tamam," dedi Ardıç pes edercesine. "Öyle harika bir tadı yok ama yenilebilir. Hem içindeki sebzelere bakılırsa," dedikten sonra çatalıyla tuhaf renkli şeyi dürttü. "Epey bir şey koymuşsun. İsraf etmek olmaz, bunu bitireceğim her türlü."

"İyi bari," dedim rahatlayarak. "Çınar'ı uyar da yanlışlıkla yemesin." Ardıç'ın gözlerinden haylaz bir pırıltı geçti. "Unutmazsam uyarırım," dediğinde bilerek unutacağını anladım. Sanırım büyük kardeş olmanın hamurunda vardı. Ben de kardeşlerimi sinir etmeyi çok seviyordum.

Ardıç çatalını yeşil bir zeytine batırıp ağzıma uzattığında güldüm. "Bu ne şimdi? Bebek mi yediriyorsun?"

"Kahvaltıyı hazırlarken yorulmuşsundur." Sırıtarak ekledi. "Öncesinde de pek dinlenmedin," dediğinde omzuna vurdum. Çatalı ısrarla uzatıp zeytinin dudaklarıma değmesini sağladı. "Ye hadi."

Ağzımı açıp uzattığı zeytini yerken kolumu Ardıç'ın boynuna sardım. Elim ıslak saçlarına değiyordu. "Saçlarını neden kurutmadın?"

"Kendiliğinden kurur, zaten kısa." Burnumu Ardıç'm ıslak saçlarının arasına gömdüğümde sırtımdaki büyük eli orayı sıvazlamaya başladı. Kokusunu derince içime çekerken şampuan kokusunun ardındaki Ardıç'a has o kokuya odaklandım. Biraz geriye çekilip Ardıç'ın omzundaki havluyla saçlarını özenle kurulamaya başladığımda Ardıç da sırtını sandalyeye yasladı.

"Ardıç kolonyası olduğunu biliyor muydun?" diye sordum saçma bir şekilde.

"Ardıç ağacından birçok şey yapıldığını biliyorum."

"Meyvesini çok merak ediyorum," dedim dudaklarımı bükerek. Ardıç boğazını temizledi. Aklından geçen düşünceleri resmen duyuyordum. Yanağına hafif bir tokat attığımda sakalları avuç içime sürtündü. "Sakalını ne zaman keseceksin?" diye sordum bu kez.

"Yüzüne mi batıyor?" diye sordu Ardıç.

"Sadece yüzüme değil," dedim. Ardıç'ın eli üstümdeki tişörtümden içeri girip belimde gezinmeye başladı. "Ama rahatsız olmuyorum, aksine hoşuma gidiyor." Yanağımı yanağına sürttüm. "Sana çok yakışıyor."

"O zaman niye kesmemi istiyorsun?"

"Çünkü sana çok yakışıyor?"

"Bak sen," dedi Ardıç keyifle. Yüzüme gözlerini kısarak baktı. "Ben senin saçların için hiçbir şey söylemiyorum ama." Parmağına birkaç saç tutamımı dolarken, "Mesela saçların sana çok yakışıyor," diye mırıldandı. "Kısa kestir diyemem, yine yakışacağını düşünüyorum. O yüzden kazıt."

"Saçlarımı kazıtsam bana yakışmaz mı?" diyerek lafı öteki taraftan anlamayı tercih ettim. Ardıç başını arkaya atarak güldü. Oldukça ciddi bir şekilde cevap beklediğimi gördüğünde dikkatle yüzümü inceledi ve bir süre sonra, "Aslında yakışabilir," dedi. Söylemek için söylememişti. Saçlarımı kazıtmamın bana yakışacağı konusunda *ciddiydi.*

"Beni gaza getirme. Ayrıca saçlarla sakalları aynı kefeye koyamazsın."

"Tamam," dedi Ardıç oldukça uysal bir şekilde. "Gaza getirmeyeceğim. Saçlarını seviyorum." Yüzüme düşen tutamları özenle geriye doğru atarken sıcacık bakışlarla gözlerime bakıyordu.

"Ben de seninkileri seviyorum." Elimi, nemini iyice aldığım tutamlara daldırdım. "Küçükken lülelerin varmış resmen," derken aklıma Gaye'nin

bana gösterdiği fotoğraf geldi. Parmaklarımı Ardıç'ın ensesine indirerek oradaki ufak lüleyi serçeparmağıma doladım. "Çok tatlı."

"Evet," diye mırıldanan Ardıç'la bakışlarım yeniden onun yüzüne döndü. Gözlerime bakış şekli içimi eritiyordu. Saklamaya gerek duymadığım hislerimle bakışlarına karşılık verirken, Ardıç çenemi okşayarak öpmek için dudaklarıma uzandı ama mutfağın kapısından gelen havlama sesiyle başımızı oraya doğru çevirdik. Sakız, Ardıç'ın kucağında yayılmış oturan bedenime yeri kapılmış bir okul kabadayısı gibi bakarken kollarımı Ardıç'a doladım. "Hiç öyle bakma, *benim*. Yerini ve haddini bil lütfen."

Sakız yeniden havlayarak mutfak kapısının eşiğinde durmayı bıraktı ve koşarak yanımıza gelip benim kucağıma çıktı. Patilerini Ardıç'ın göğsüne yaslarken suratını yalamaya çalışıyordu. "Bozuşuruz ama bak," diye söylendim. Ardıç ikimizi de sıkıca kavrayıp kucağında tuttuğunda, Sakız başını Ardıç'ın göğsüne yasladı ve bana nispet yapar gibi baktı. "Şuna bak," dedim şaşkınlıkla. "Resmen yerimde gözü var."

"Kimin, kimin yerinde gözü olduğu tartışılır," diyen Ardıç'la dudaklarım şok içinde aralandı. "Senden önce burası onun yeriydi."

"Vay be, satış koyuyorsun öyle mi?" Ellerimle Ardıç'ın omuzlarından destek alarak kucağından kalkmaya çalıştım ancak Ardıç tek kolunu bana sıkıca sararak bu çabamı engelledi ve bacaklarını kapatarak bacaklarımı o arada hapsetti.

"Kızma hemen, ikinizin yeri farklı. Sakız benim kızım gibi. Sen ise..." Gözlerime bakarak sahici bir iç çekti. "Her şeysin."

Sadece iki kelimeydi ama öyle içtenlikle söylemişti ki etkilenmeden yapamadım. "Sen içindeki romantik adamı ne kadar derine gömdün?"

"Çok derine. Yine de..." diyerek ekledi Ardıç hain bir sırıtışla. Kolunu belimden çekerek iki koluyla da Sakız'ı sıkıca sardı. "Her gece yanımda yatan kişi Sakız."

Sakız kuyruk sallayarak bana bakmaya devam ederken gözlerim kısıldı. "Hain köpek. Seni yanına alması için ısrar eden kimdi?" Patilerini dizlerime koyup bu sefer benim boynuma doğru sokulduğunda hemen yumuşadım. "Kendini kullanarak istediğini yaptırmaya çalışıyor resmen." Sakız'ı sıkıca sarıp başının üstünü öptüm. "Sen buna nasıl dayanıyorsun?" diye sorarken gözlerimi Sakız'dan çekmiyordum.

"Dayanamıyorum," dedi Ardıç farklı bir ses tonuyla. Bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Yüzünde oldukça huzurlu bir ifade vardı. İçim ısınırken aynı huzur benim de kalbime yayıldı. Onunla geçirdiğim bu küçük, özel anları çok seviyordum. Çünkü bu an *bizdik*.

Bize aitti.

RÜYA

Boy aynasından kendi görüntüme bakarken mint yeşili elbisemin etek kısmını düzelttim. Uzun ve ince askılı bir elbiseydi. İddialı bir sırt dekoltesi vardı. Saçlarımı ensemde dağınık bir topuz yapmış ve aksesuarlarla görünümümü zenginleştirmiştim. Kullandığım aksesuarların hepsi, Ardıç'ın bana aldığı kolye dışında benim el emeğimdi.

Bugün Lunaria'nın açılışı vardı ve ben hem çok heyecanlı hem de çok duygusaldım.

"Rüya hazırlandın mı kızım?"

Annemin seslenmesiyle ellerimle gözlerime yelpaze yaptım. "Evet!" Toparlanarak odamdan çıktığımda annemin benden daha heyecanlı olduğunu fark ettim. Etrafta koşuşturup duruyor, saniyede bir kardeşlerime çabuk olmalarını tembihliyordu.

"Hepimiz hazırız," dedi Acar. Annem başını bana çevirdi. "Ardıç ve Çınar?" diye sordu. Evin karşı bina bölümünden sorumlu elemanı bendim nihayetinde. Babamın inceleyen bakışlarının ağırlığı altında ezilirken konuştum. "Hazırlanıyorlardı."

"Hazırlanıyorlar mıydı? Hazır değiller mi?"

"Hazırlanmışlardır."

"İhtimal cümleleri istemiyorum. Gidip onları kontrol et. Onun arabasıyla daha rahat gelirsin hem."

"O niyeymiş?" diyerek lafa atladı babam. Yüz ifadesindeki alınganlığa gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Annem ise ona düz bir şekilde baktı. "Arabada daha az kişi olacağı için?" dedi beş yaşındaki çocuğa anlatır gibi.

"Acar gider onlarla, kızlarım benimle olur."

"Sağ ol baba," dedi Acar ağzının içinde. Annem başını onaylamayan biçimde iki yana salladı. Bense babamın bir kez daha itiraz etmesine fırsat bırakmadan, önden çıktım ve karşı binaya doğru ilerledim. Annem, babamın dizginlerini elinde tutardı nasılsa. Tamamen ona güveniyordum.

Yüzümdeki gülümsemeyle adımlarımı hızlandırdım ve asansöre binip hızla Ardıç ile Çınar'ın oturduğu kata çıktım. Yedek anahtarım yanımda değildi. Zaten artık Çınar da burada yaşadığından sadece onun evde

olmadığını bildiğim vakitler yedek anahtarı kullanıyordum. Zile basıp beklemeye başladım. Birkaç saniye içinde kapı Çınar tarafından açıldı. Beni gördüğü gibi ıslık çalıp, "Abim seni görünce kalpten gitmese bari," dedi. Şımarık bir şekilde gülümsedim. "Ardıç nerede?" diye sorduğum sırada kapı önündeki konuşmaları duyan Ardıç, yakasında bağlayamadığı kravatla görüş açımıza girdi.

Bakışlarımız buluştuğunda ikimiz de afalladık. Ardıç'ın üzerindeki kravatla uğraşan elleri donakalırken, gözleri baştan aşağıya beni süzüp sertçe yutkundu. "Siktir..." diye mırıldandığını duydum. Bakışlarındaki beğeni parıltılarına anbean şahit oluyordum ve kesinlikle ondan farklı bir durumda değildim.

Ardıç'ı takım elbise içinde görmeye alışık değildim. Üstüne tam oturmuş gömleği, dar olmasa dahi güçlü bacaklarını görmemize yetecek kadar tenini saran pantolonu, alnına düşen dalgalı saç tutamı ve tıraş olmuş yüzü enfesti. Tüm bunların arasında bir de yakasında bağlayamadığı kravatı onu aykırı gösteriyordu. *Harikaydı.*

Çınar yanımda can sıkıntısıyla iç geçirip, "Ben aşağıya iniyorum," diye homurdandı. "Siz de aval aval bakmanız bitince gelirsiniz."

Birbirimize dalıp gitmekten Çınar'ın söylediklerine herhangi bir tepki veremedik. Zaten o da bir karşılık beklemiyor olacaktı ki evden çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Kapı sesiyle gözlerimi kırpıştırarak silkelendim. Ardıç'a yaklaşmaya başladığımda gözlerim boynundaki kravatındaydı. "Bağlayamadın mı?"

"Hayır," dedi Ardıç rüyadan uyanmış gibi bir tavırla. Adımlarımı tam önümde durdurup kravatına dokundum. "Sana çok yakışır."

"Sen bağlayabilir misin?"

Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluşurken başımı hafifçe kaldırdım ve Ardıç'la göz göze geldik. "Hayır, maalesef ben de beceremiyorum," dedim ama pek de üzgün değildim. "Ne yazık ki sana çok yakışacak olan bu kravatı takamayacaksın."

Yavaşça kravatı yakasından çekip çıkarırken ilerideki kanepenin üzerine fırlattım. Ardıç'ın kahverengileri yüzümün her bir noktasında dikkatle gezindi. "Çok güzelsin," diye patladı bir anda. Bunu sanki ona acı veren kötü bir şeymiş gibi çatık kaşlarıyla söylemişti. Tuhaf iltifatıyla kıkırdarken, "Niye kızdın?" dedim.

"Hayır kızmadım. Ben..." Ardıç derince iç geçirip gözlerini yumdu ve başını önüne eğdi. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Niyetim de oydu. Sonuçta bijuterimin açılışını yapacağım."

"Çık evimden," dedi Ardıç bir anda. Gözlerini bana değdirmeden evin içinde gezdiriyordu. Şaşkınlık içerisinde, "Ne?" diye sordum.

"Otuz saniyen var, çık evimden."

"Ardıç anlamıyorum-"

"Yalvarırım çık evimden. Çok güzelsin, baktıkça kafayı yiyorum ve şu durumda seninle yalnız kalmam hiç iyi olmaz."

"Ah," dedim yalnızca. Şimdi ne demek istediğini çok iyi anlıyordum ve kalbim düşüncesiyle dahi heyecan içinde çarpmaya başlamıştı. Ardıç'ın olayları abartan biri olmadığını biliyordum. Eğer gerçekten de buradan bir an evvel çıkmazsam açılışıma geç kalma olasılığım yüksekti.

Hızlıca arkamı dönüp kapıya doğru ilerlediğimde Ardıç'tan kesik bir nefes sesi yükseldi. Endişelenerek adımlarımı durdurdum. Omzumun üzerinden ona bakmak için kafamı çeviremeden Ardıç'ın bedenini arkamda hissettim ve büyük elini karnıma bastırarak beni kendisine yasladı.

"Ardıç..." diye mırıldandım. Arkamda dizlerinin üzerine çöktü. Nefesi sırtıma çarparken, karnımdaki eliyle beni iyice kendine çekti ve belimdeki gamzenin üzerine dudaklarını bastırdı. Omurgama yayılan ürpertiyle yay gibi gerildim. Soluklarım kesik kesikti. Ardıç'ın arkamda doğrulduğunu sırtımda gezinen ve gittikçe yukarıya çıkan dudaklarından anlıyordum. Aklım öyle bulanık haldeydi ki ne için buraya geldiğimi dahi unutmuştum. Bilincinde olduğum tek şey, Ardıç'ın tenimde gezinen dudaklarıydı.

Ensemi öptüğünü hissettiğimde ona doğru dönmek için kıpırdandım ancak Ardıç'ın karnıma bastırdığı eli bana engel oldu. "Hayır," derken dudakları boynumda oyalanıyordu. Kafamı arkaya yatırmak istedim ancak saçımın yapılı olduğunu son anda hatırlayıp sabit durdum. Şu durumda bunu düşünebilen zihnimi sonradan tebrik etmeyi aklımın bir köşesine not edip, "Delirdin mi?" diye sordum.

"Neden?" Ardıç az önce dudaklarını bastırdığı bel gamzemin çevresine işaretparmağıyla bir daire çizdi. "Buradan öpmek yasak mı?"

"Çıkmamız gerekiyor."

Dişlerinin arasından sert bir nefes çekti. "Biliyorum. İttir beni, bir şey yap."

"Neden sen çekilmiyorsun?"

Dudaklarını boynumun kıvrımında gezdirmeye devam ederken, "Yapamıyorum," dedi. İşin kötü yanı şuydu ki ben de yapamıyordum. Arkamdaki bedeni, boynumda gezinen dudakları ve burnuma dolan kokusu fazla iyi hissettiriyordu.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Aramızda iradeli olan sensin. Kullan şu iradeni."

"Sana teslim olduğumdan beri bende öyle bir şey kalmadı." Parmağı elbisemin ince askısına takılırken ellerimi sıkıca yumruk yaptım. "Sana süre vermiştim. Benden kaçıp kurtulmalıydın."

"Beni yakaladın ama."

"Sırt dekolten olduğunu bilmiyordum. Eğer bilseydim otuz saniye yerine on saniye verirdim."

Ardıç parmağıyla omurgam boyunca hayali bir çizgi çekerken bedenim tekrardan gerildi. Çenesini omzuma yasladığında karşımızdaki boy aynasından göz göze geldik. İkimiz de aynadan birbirimize bakıyorduk. O kadar uyumluyduk ki bu anı zihnimde sonsuza dek hatırlayacağım görüntüler köşesine kaydettim.

Çalan telefonun sesiyle ikimizin de aklı biraz yerine gelirken, Ardıç ceketinin cebindeki telefonunu alarak benden birkaç adım uzaklaştı. Telefonu açıp, "Efendim?" dediğinde Çınar'ın sesini duydum.

"Yani bunu benim söylemem biraz komik olacak ama..." dedi Çınar. Ses tonundan huysuzluğu belli oluyordu. "Ağaç oldum burada!"

Egemen'le bir köşeye sinmiş, açılışa gelen davetlileri incelerken çiftlerin uyumlu kıyafetlerini tartışıyor ve hangilerinin nasıl bir ilişkisi olduğunu tahmin etmeye çalışıyorduk. Kendi işletmemin açılışı da olsa kuzenimle bu kritiği yapmam şarttı.

"Bu lavuğu da hiç sevmiyorum," dedi Egemen yüzünü buruşturarak. Kimden bahsettiğini anlamak için kafamı çevirdiğimde Levent'i gördüm. Esin'in sınıftan arkadaşının abisiydi. Benden ona özel bir şeyler tasarlamamı istemişti ve Ardıç da tüm bu konuşmalara şahit olduğundan o gün çok *değişik* durumlar yaşamıştık. Kafamı iki yana sallayarak güldüm. Tüm bunlar çok uzun zaman önce olmuş gibiydi.

Gözlerimi etrafta gezdirerek Ardıç'ı ararken, onun da başka bir köşeye çekilip Uzer'le konuştuğunu gördüm. Bakışlarımı hissetmiş gibi gözleri beni bulduğunda yüzündeki ifade yumuşadı. Bugün birçok kez benimle ne kadar gurur duyduğunu dile getirmişti ancak gururlu olan tek kişi o değildi. Ben de Ardıç'la gurur duyuyordum. Son birkaç ayda çok fazla yol kat etmişti.

Kardeşleri için harika bir abiydi. Sakız'ın varlığı eskiden zar zor yüzüne konan tebessümleri sıklaştırmıştı. Kendi doğum gününü hiç kutlamamıştı ancak geçen haftalarda kutladığımız Çınar'ın doğum günü için yaptığı

hazırlıklara şahit olmuştum. Önemsiz gördüğü günler anlamlı olmaya başlamıştı. Artık daha paylaşımcıydı. Üvey babasına bıçak çektiği gerçeğini bana itiraf ettikten sonra omuzlarından ne denli büyük bir yükün kalktığını şimdiki rahatlığına bakınca anlıyordum.

"Ben sevgilimin yanına geçiyorum." Gözucuyla Çınar'ın nerede olduğuna baktım. Sıla'yı ilgiyle dinlemekle meşguldü. "Sen de fırsattan istifade sevgiline koş bence." Egemen'e göz kırpıp Ardıç'a doğru ilerlemeye başladım. Uzer abi geldiğimi görüp, beni sevgilimle yalnız bırakmak için Ardıç'ın yanından ayrılırken bana göz kırptı. Ona gülümsedim. Yaklaştığımda Ardıç'ın kolu bir refleks gibi belime uzandı. Bedenimi onun desteğine yaslayıp misafirlerime baktım.

"Bu yakışıklı senin nişanlın mı?" diye sordu annemin bir arkadaşı. Ne ara yanımıza geldiğinden habersizdim. Benim yerime Ardıç cevap verdi. "Değilim." Başını bana doğru çevirip ekledi. *"Henüz."*

Bakışlarımı kaçırıp gülümsedim. "Erkek arkadaşım Ardıç," diyerek ikisini tanıştırdığımda Ardıç başıyla kadına selam verdi. Yanındaki oğlunun hayran hayran sevgilimi izlediğini fark ettim. "Abi ben seni tanıyorum," dedi irileşmiş gözleriyle. "Sen boksörsün değil mi?"

"Evet," dedikten sonra ağır bir şekilde başını salladı Ardıç. Çocuk annesine dönüp, "Bir maçında tek yumruğuyla rakibi sümük gibi yere yapıştırmıştı," dedi. Ben tabirine güldüm, Ardıç ise gülmemek için uğraştı. "Ben de senin gibi boksör olmak istiyorum. Sen çok güçlüsün."

"Delirme evladım," dedi annesi onu dürterek.

"Çocuğun cesaretini kırmayın," diye mırıldandı Ardıç nazik bir tavırla. Elini çocuğun ensesine koyup hafifçe sıktı. "Neden boksör olmak istiyorsun?"

"Ben çok güçlü olursam herkes benden korkar. Sevdiğim herkesi korurum."

Ardıç'ın bakışları sanki aynada kendine bakıyormuş gibiydi. Çocuğun hizasına eğilerek, "Benim de başlama nedenim buydu," dedi dürüstçe. "Ama insanların senden korkması iyi bir şey değil. Saygı duymalarını istiyorsan bunu korku olmadan da yapabilirsin."

"Seni tanıdığımı söyleyebilir miyim peki?" Ardıç gülerek başını salladı. "Abin olduğumu söylersin."

"Teşekkür ederim! Anne bir fotoğrafımızı çeker misin?" Annesi oğluna gözlerini belerterek baktı. "Oğlum önce sor bakalım abi fotoğraf çektirmek istiyor mu?" Çocuğun bakışları hızlıca Ardıç'a döndüğünde, Ardıç başını onaylarcasına salladı. Onlar fotoğraf çekilirken kadrajda çıkmamak için

Ardıç'tan uzaklaşmaya yeltendim ama belimdeki parmaklarını sıkılaştırarak bana izin vermedi. Ben de gülümseyerek kameraya baktım.

Fotoğraf çekildikten sonra annesi beni tebrik etti ve oğluyla beraber annemin yanına ilerlemeye başladılar. Ardıç yüzündeki güzel gülümsemeyle çocuğun arkasından baktı. "Gerçekten bu yüzden mi boksör oldun?" diye sordum. Gözlerini bana çevirdiğinde çenemi omzuna yasladım. "Sevdiklerini korumak için?"

"Okulda bir çocuk tarafından zorbalığa uğradığım günü hatırlıyor musun? Önüme geçip beni korumuştun." Gözlerimi kısarak o günü düşündüm. "Kimsenin bana ve çevreme zarar verme cüretinde bulunamayacağı kadar başarılı bir boksör olacağıma dair o gün kendime söz verdim."

"Sözünü de tuttun."

Ardıç belimi usulca okşadı. "Tutacağım," dedi mırıldanarak. "Öyle tuttum, bitti gibisinden bir söz değil bu. Çevrem genişleyecek, ben de sözümü tutmaya son nefesime kadar devam edeceğim." *Çevrem genişleyecek* derken neyi kastettiğini belirtmek ister gibi elini karnıma kaydırdı. İstediği şeyi açıkça göstermek de onun için yeni bir şeydi.

"Sen de tanıdığım tüm erkekler gibi kız evlat düşkünü müsün yoksa?" diye sordum.

"Sana benzeyen bir kız evladın hayallerimi süslemediğini söyleyemem ama ben oğlumuz olmasını da çok isterim," dedi değişik bir ses tonuyla. Bakışlarından içinde kalmış ukdeyi gördüm. Kendi babasıyla kuramadığı, kurmasına imkân verilmeyen ilişkiyi oğluyla kurabilmek adına oğlu olmasını çok istiyordu muhtemelen.

"Eğer oğlun olursa-"

"Oğlumuz," diyerek düzeltti beni Ardıç. İçim erirken sözlerime devam ettim. "Eğer oğlumuz olursa onun da senin gibi boksör olmasını ister misin?"

"Ona kalmış."

"Tamam ama onu yönlendirir miydin?"

"Hayır, kendisi isterse yol gösteririm sadece ama kızımız olursa kesinlikle boksla ilgilenmesini isterim," dedi gözündeki şeytani parıltılarla. Daha doğmamış kızımızın evimize getireceği kişiye şimdiden acıdığımı hissettim. "Sen de bir babanın kızıyla berabersin, farkındasın değil mi?"

"Beni kum torbası olarak kullanmanı problem eder miyim sence?" Sözleri iddialı ama bir o kadar da doğruydu ve ben artık her söylediğine etkilenmekten ona laf yetiştiremiyordum. Pes edercesine omuzlarımı çökerttim.

"Benim biraz davetlilerle ilgilenmem gerek. Sen de bu köşede kalmaya devam et. Yoruldukça kafamı çevirip burada sana bakacağım, tamam mı?"

Ardıç onaylarcasına gözlerini kırptı. Yanından hiç ayrılmak istemesem de bugün benim için büyük bir gündü. Aylardır bozulan uyku düzenim nihayet mükâfatını vermişti.

Teker teker gelenlerle ilgilenip açılışı yönetirken zamanın nasıl aktığını hiç fark etmedim. Ailem ve değer verdiğim herkes, benim işimle sanki kendi işleriymiş gibi ilgileniyordu. Artık ayakta durmaktan, oradan oraya koşuşturmaktan ayaklarıma kara sular inmişti ancak bu yorgunluktan son derece memnundum.

Yorulduğumda yapacağımı söylediğim gibi Ardıç'ın olduğu tarafa doğru baktığımda yerinden hiç ayrılmadığını gördüm. Başından beri gülümseyerek beni izliyordu. Ben de gülümsedim ve ona doğru ilerledim.

"Benim görevim nedir?" diye sordu yanına vardığımda. Açılışla ilgili birkaç görevliyle de konuştuğumu duymuş olmalıydı. Kendimi onun kollarına bırakmamak için zor durarak, "Stresten bayılıp kalırsam düşmeyeyim diye beni tutmak," dedim.

"Sevdim bu görevi." Ellerini omuzlarıma yerleştirip stresten gerilen bedenimi omuzlarımı ovarak gevşetmeye çalıştı. Başım arkaya doğru düşerken gözlerimi de kapattım. Bu ufak masaj kesinlikle çok iyi gelmişti. "Böyle zamanlarda annene dönüşüyorsun."

"Onun yarısı kadar olsam yeter," dedim mırıldanarak. Yanağımı Ardıç'ın omzumdaki eline yaslayıp iç geçirdim. Açılış yaklaştıkça *ben bu işe nereden bulaştım* benzeri ağlama krizleri yaşamıştım ve Ardıç her seferinde beni sakinleştirmiş, bana olan inancını hissetmemi sağlamıştı. "Güzel gidiyor sanki?"

"Mükemmel gidiyor. Kendini dışarıdan izlemen lazım. O kadar kendinden emin ve büyüleyicisin ki çok başarılı olacağını anlamamak mümkün değil."

"Bence sadece sen beni böyle görüyorsun."

"Keşke büyüleyici olduğunu düşünen tek kişi ben olsaydım," dedi huysuz huysuz. Kahkaha attım. Ardıç kolunu belime doladı ve saçlarımın üzerine hafif bir öpücük bıraktı. "Aferin," dedim sırıtarak. "Göster tüm genç kızlara sevgilinin kim olduğunu."

"Niyetim tam tersiydi aslında." Kafamı kaldırarak ona baktım. Yüzünde sinirli bir ifade vardı. Bakışlarını takip ettiğimde Levent'in bana olan bakışlarını yakaladım ancak Ardıç'ın bakışlarını gördüğü anda, arkasını dönüp başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi yaptı. Bu özel bir davet değildi, açılışı gören geliyordu. Levent de muhtemelen internetten görüp gelmişti.

Ardıç'ın dikkatini dağıtmak için muzip bir tavırla sordum. "Doğru söyle, bunca yıldır kısmetimi böyle mi kapattın?"

"Fark etmeden öyle yapmışım, evet." Bakışlarını bana çevirdiği anda yüzü yumuşayıp gözlerinin içi gülmeye başladı. "İyi ki de fark etmemişim," diye ekledi. "Fark etmiş olsaydım sana olan saygımdan bunu yapmayı keserdim çünkü."

"Yapabilir miydin?"

"Yapardım. Mutlu olma şansını elinden almaktansa bunu yapardım."

"Ben senin gibi olamazdım. Senin yerinde olsam... bu kadar ince düşünemezdim yani."

"Çünkü sen hiç kendini benim gözümden görmedin. Ben senin gülüşünü görmek için başka adamlara gülmene razıydım." Elini ensesine götürüp hafifçe kaşıdı. "Tabii hesaba o adamların gözünü korkutmayı katmamıştım ama..."

"Boş ver, iyi olmuş. Ben de başka adamlara gülmek istemezdim. Sen de başkalarına gül istemezdim." Dramatik bir şekilde kafamı iki yana salladım. "Her ne kadar üstsüz hallerin internetin her yerinde bulunsa da gülüşünün sadece bana özel olmasını seviyorum, bir de sesinin. Seni şarkı söylerken duymuş tek insanım," dedim gururla. "Bak *insanım* diyorum çünkü Sakız'ın çoktan duyduğuna eminim. Hatta benden önce duymuş bile olabilir."

Ardıç söylediklerime hafif bir kahkaha attı ve beni önüne çekerek kollarını arkadan belime doladı. İçerideki curcunayı görebilecek kadar yakın ancak kimsenin de bizi göremeyeceği kadar köşedeydik. "Bir kez daha duyabilir miyim?" diye sorduğumda yeniden koşuşturmaya başlamadan önce bu dinlendirici hissi tatmayı arzuluyordum. "İlk duyduğumda ağlıyordum, ikincisinde yemek yapıyordun ve beni gördüğün anda mırıldanmayı kestin. Aklım yerindeyken duymak istiyorum." Başımı ona çevirip *lütfen* diyeceğim sırada Ardıç'ın bedenimi saran kolları sıkılaştı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırarak kısık sesle mırıldanmaya başladı.

*"Benim küçük sevgilim, sen bana neler yaptın?"**

Güzel sesi kulaklarıma ulaşırken huzurla gülümsedim ve bedenimi arkamdaki desteğe yasladım. Ellerim Ardıç'ın belime sarılmış kollarının üzerinde onun ellerini buldu. Ardıç şarkıyı mırıldanmaya devam ederken bir elimi sıkıca kavradı. Parmaklarımızı birbirine kenetlediğinde ellerimize büyülenmiş bir şekilde baktım.

Ömrümün sonuna dek tutmak istediğim ellerdi.

---

* Mor ve Ötesi - Küçük Sevgilim.

Oldukça yoğun geçen ama nihayetinde güzel sonuçlanan bir günün ardından yüzümdeki mutluluk izleriyle yolu izliyordum. Kafamı eğip kucağımdaki çiçek buketine baktım. İçim tarifi imkânsız bir mutlulukla kaplıydı. Nihayet kendime ait bir işletmem vardı ve bugün dükkânımın açılışını yapmıştım. İş hayatımda her şey rayına oturmuştu. Aşk hayatımda ise...

Bakışlarımı şoför koltuğunda oturan ve en az benim kadar yorgun olan sevgilime çevirdim. Arabada sadece ikimiz vardık. Bana bu güzel buketi Ardıç vermişti. Gün boyu onun destekleyici varlığını yanımda hissetmiştim. Harika bir sevgiliydi. Nasıl bu kadar mükemmel olduğuna inanamadığım her an daha da yukarıya çıkıyordu gözümde. Öyle ki şimdi ona bakarken dahi kalbim heyecanla çarpıyordu.

"Çok yoruldun mu?" diye soran Ardıç'la dış dünyaya dönüp kafamı iki yana salladım. "Tatlı bir yorgunluk sadece. Niye sordun?"

"Seni bir yere götürmek istiyorum." Yüzündeki tereddüt kaşlarımı çatmama sebep oldu. Arabaya bindiğimizden beri olan sessizliğini şimdi anlıyordum. Ardıç belli ki kendi içinde bir mücadeleye girmiş ve bir karar almıştı. Bu kararı uygulamak adına beni bir yere götürecekti.

"Pekâlâ gidelim," dedim neresi diye sorma gereği duymadan. Ardıç'ın kendisi için zor bir karar aldığını ve beni her nereye götürecekse bunu çok düşündüğünü gerginliğinden anlayabiliyordum. Nereye olduğunu söylemek istese en başında söylerdi.

Üzerimdeki sevgilimin kokusunun sindiği ceketine sımsıkı sarınarak arkama yaslandım. Gözlerim yarı kapalı bir halde yolu izlerken ara sıra dalıyor sonra gözlerimi kırpıştırarak açıyordum. Uykulu olduğumdan aradan ne kadar süre geçtiğini hesap edemedim ancak araba tamamen durduğunda uykulu halimden sıyrıldım.

"Geldik," dedi Ardıç. Arabadan inip kapımın önüne geldi ve benim için açtı. Üstüme eğilip ceketiyle beni sıkıca sardığında dışarıya bir adım attım. Gecenin esintisi yüzüme çarparken Ardıç beni göğsüne doğru çekti.

"Neredeyiz?" diye sordum. Soğuk hava kalan uyku kırıntılarımı da uçurmuştu. Dikkatli gözlerle etrafıma bakarken ayın ve yıldızların doğal aydınlatması dışında hiçbir ışıklandırma olmadığını gördüm. Sadece Ardıç'ın arabasının farları önümüzdeki yolu aydınlatıyordu.

Ardıç, beni sıkıca sararak arabanın ön tarafına getirdiğinde kalçamı arabanın kaputuna yasladım ve farların aydınlattığı ön tarafa baktım. *Bir uçurumun kenarındaydık.*

Ürpererek Ardıç'a bakarken bakışlarımı hissetmişse bile dönüp bana bakmadı. Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi duruyor, itinayla başparmağıyla oynuyordu. Kuru bir sesle, "Sana bir şey anlatmam lazım," dedi. Ne söyleyeceğini bilmeden öylece bakmaya devam ettim. Ardıç bu cümleyi dahi öyle zorlukla kurmuştu ki tepki vererek onun cesaretini kırmaktan korkuyordum.

"Uzun zamandır bunu sana anlatıp anlatmamak konusunda kararsızdım. Sonuçta geçmiş bitmiş bir şey ve seni değiştiremeyeceğin bir şey uğruna üzmenin bir anlamı yok. Ben anlatmadığım sürece öğrenmen de mümkün değil. Yani sonradan karşına çıkıp da seni daha çok üzemez ama... bunu anlatmak istediğimi fark ettim. Geçen sefer anlattığım şey bana yük olan ve kendimi suçlu hissettiğim bir olaydı. Seni hak etmediğimi düşünmeme ve dolayısıyla seni üzmeme neden olan bir olaydı, bunu sana anlatmak boynumun borcuydu. Şimdi anlatacağım ise öyle bir şey değil."

Ardıç başını yerden kaldırarak gözlerime baktığında, elimi onun koluna koyup cesaret vermek istercesine okşadım. Saklamak ona suçlu hissettirdiği için değil, anlatmak istediği için anlatacak olması Ardıç için büyük bir adımdı ve onunla gurur duyuyordum.

"Duydukların hiç hoşuna gitmeyecek, Rüya."

"Yine de dinlemek istiyorum. Anlatacağın şey her neyse geçmişte kalmış sonuçta. Şu an benimlesin. Önemli olan tek şey bu."

"Evet," dedi Ardıç sertçe yutkunarak. "Öyle." Ardından içine derin bir nefes çekerek bakışlarını önüne çevirdi. Buruk bir tebessümle uçurumu izliyordu. "Bundan altı sene önce buraya gelmiştim," diyerek cümleye başladı Ardıç. Elimin altındaki kolunun kasıldığını hissettim. "İntihar etmek için."

Yüzüme sert bir tokat yemişçesine irkildim. Ardıç bakışlarını bana değdirmeden anlatmaya devam etti. "Babaannem öldükten sonraydı, ne yapacağımı bilmiyordum. Babaannemin öldüğü bir dünyaya gözlerimi açtığım her gün içten içe daha çok çöküyordum ve kendimi tutunacak hiçbir dalım olmadığı konusunda da ikna etmiştim. Çınar da beni reddetmişti o zamanlar, bir daha yüzümü görmek istemediğini söylemişti."

Kolundaki tutuşunu sıkılaştırdım çünkü burada olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı. Altı sene önce bu uçuruma gelen Ardıç'ı tutmaya ihtiyacım vardı. Ardıç da bunu anlamış olacaktı ki elini elimin üzerine kapatıp varlığını hissettirdi. "Bu dünyaya geldiğimde birinin evladı olamamıştım. Artık torunu olduğum kişi de yoktu ve abi olmak konusunda da çuvallamıştım. Hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyordum. Ben... düzgün düşünemiyordum. Babaanneme çok bağlanmıştım, varlığına çok alışmıştım ve onun

ölümü bana çok acı veriyordu. Bir türlü bitmek bilmiyordu, Rüya. O acı bir türlü dinmiyordu."

Ardıç'ın sesi titrediğinde boğazını temizledi. Sözlerine devam etmesi yaklaşık bir dakikasını aldı ve bu sürenin ardından konuştuğunda ses tonu buz gibi soğuktu. "Ben de kendimi bitirmek için buraya geldim."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Onun canlı varlığını hissetmeye fazlasıyla muhtaç olduğum için konuşmadan ve hatta nefes bile almadan Ardıç'ın nefes seslerini dinledim. Gözlerimi yumarak içime derin bir nefes çektim. *O burada* diyerek sakinleştirdim kendimi. *Yanımda.* "Peki seni vazgeçiren ne oldu?" diye sordum kısık bir sesle.

Ardıç nihayet bakışlarını bana çevirdiğinde hafiflemiş görüntüsü içime su serpti. Bunu bana anlatmaya gerçekten de ihtiyacı vardı. Kim bilir hangi gün intihar etmekten vazgeçerek yanıma gelmişti? Onun çöküşünü görmüştük, elimizden geldiğince de yanında olmuştuk ancak intiharı düşündüğünden ve buna kalkıştığından hiç haberimiz yoktu. Ardıç hislerini harika bir şekilde saklamıştı. Yas sürecini yavaş yavaş atlattığını düşündürmüştü bize.

"Bana ne olduğunu bilmenizi istemiştim. Günlerce etrafta aramanızı istemiyordum. Yaşayacak gücüm yoktu ama kayıplar, sonlardan daha kötüdür. İnsan birini kaybettiğinde onun mezarına gitmek istiyor. Bu yüzden kendimi buradan aşağıya atmadan evvel cüzdanımı arkamda bırakacaktım." Elini pantolonunun arka cebine uzatarak oradan cüzdanını çıkardı ve bir süre deri yüzeyinde parmaklarını gezdirdi. "O sırada cüzdanımın içinden bir şey düştü," dedi yüzündeki hafif tebessümle. Cüzdanını açıp düştüğünü söylediği o şeyi avucunun içine alıp elini bana uzattı. "Ve bu beni yaşattı."

Gözlerimi Ardıç'ın gözlerinden ayırarak onun elindekine odaklanırken, bunun bir toka olduğunu fark ettim. Üstünde çilek deseni olan, tatlı bir tokaydı. *Benim tokamdı.* "Ama bu..." diye mırıldandıktan sonra Ardıç'ın avucunun içindeki tokayı elime alıp kafamı kaldırdım. "Bu..." dedim tekrardan, sözlerime devam edemiyordum.

"Senin tokan. Evinize geldiğim ilk gün senden çalmıştım."

"Bunu çok aradığımı hatırlıyorum," dedim konuşabildiğimde. Ardıç saçlarımı geriye atıp eline tokamı aldı. "Üzgünüm," dedi. Çocukken çok sevdiğim çilekli tokamı saçlarıma taktı. "Sana geri veremezdim. Bu toka kurtuluşumun tek kanıtıydı çünkü."

Yanaklarımı avuçlayıp gözlerimin içine baktı. "Sizin eve geldiğim gün, hayatımın başladığı gündü. Her şey bir rüya gibiydi. Üstüne üstlük senin adın da Rüya'ydı ve ben uyanmaktan fazlasıyla korkuyordum. Kanıt olarak bu tokayı çaldım senden. Uyandığımda bu tokayı görecektim ve

yaşadıklarımın bir rüya olmadığını anlayacaktım. Nitekim öyle oldu. Ertesi gün uyandığımda bu tokayı gördüm, gerçekten kurtulduğumu anladım ama yine de sana geri veremedim."

"İyi ki de vermemişsin," dedim titreyen sesimle. Bunca senedir tokayı cüzdanında saklaması bana çok tatlı gelmişti. Eğer tokam Ardıç'ın cüzdanında olmasaydı, intihar etmek üzereyken cüzdanından düşmeseydi şu anda... Bu düşüncenin ağırlığıyla Ardıç'a sokulduğumda kollarını dikkatle bana sardı ve başımın üstüne uzun bir öpücük bıraktı.

"Yıllardır sakince cüzdanımın içinde duruyordu. Neden sakladığımı da bilmiyordum. Sana geri veremezdim, çöpe atamazdım ve evimde görülmeyecek bir yere de saklayamazdım. Her zaman yakınımda olmasını istiyordum. Cüzdanımın içinde saklamaya başladıktan sonra çok mu açıp baktım o tokaya? Hayır. Orada olduğunu bile unutmuştum ama kendini, varlığını tam da olması gereken yerde hatırlattı. Bir anda gözümün önüne düştü."

Ardıç'ın bedenimi saran kolları sıkılaştı. Başımı kaldırıp kokusunu alma ihtiyacıyla burnumu boynuna gömdüğümde Ardıç'ın dudakları hâlâ saçlarımın üzerindeydi. Dudaklarını çekmeden konuşmaya devam ederken, tenimin karıncalandığını hissettim. "Seni hatırladım," dedi fısıltıyla. "Nasıl güldüğünü hatırladım. Nasıl hayat dolu olduğunu hatırladım ve sonra aniden... nasıl ağladığını hatırladım. Bu görüntü gitmedi gözümün önünden. Gözümü sımsıkı yumsam da açsam da ağlayan görüntün aklımdaydı. Bunu görmeyecek olsam da öldüğümde ağlayacağını fark ettim. Sana bunu yaşatamazdım. Bu yüzden kendimi yaşattım."

Yaşaran gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve Ardıç'ın gözlerine baktım. "Bunca yıldır senin nefesine tutunmuştum," dedi yavaşça. Alnını alnıma yasladı. "Sen üzülme diye yaşadım. Annen benim hayatımı kurtardı ama sen... benim ruhumu kurtardın. Üstelik bunu farkında bile olmadan yaptın. Ve nihayet bugün söyleyebilirim ki artık yaşama sebebim bu değil. En azından sadece bu değil."

"Neymiş peki?" diye sordum boğuk bir sesle. Gülümsemeye çalışıyordum. Ardıç uzanarak gülüşümden öptü. "Kardeşlerime abilik yapma hevesim, Sakız'a olan sevgim, seninle kurduğum hayaller... Sıralasam uzun sürebilir ama sanırım bu iyi bir şey."

"Fazlasıyla iyi bir şey," dedim kollarımı boynuna dolarken. "Bunu bana anlattığın için teşekkür ederim. Üzülürüm diye korktuğun için anlatmaktan kaçındığını biliyorum. Anlattıkların içimi parçaladı ama bir yanım çok mutlu. Çünkü dediğin gibi bunu kendi başıma öğrenme imkânım yoktu ve sen yine de bana anlattın. Öğreniyorsun, Ardıç." Gülüşümü genişleterek burnumu onunkine sürttüm. "Paylaşmayı öğreniyorsun."

"Öğrenecek hâlâ çok şeyim var."

"O zaman bir liste yapalım."

"Hımm," diye mırıldandı Ardıç ilgiyle. "Ne listesi?"

Ardıç'ın ensesindeki saçları okşarken, başımı geriye doğru atıp onunla göz göze geldim. Ardıç da bu sırada omuzlarımdan düşen ceketi sıkıca tutuyor ve beni tenime değecek rüzgârdan korumaya çalışıyordu. "Canın sıkıldığında kimi arayacaksın?"

Ardıç gülümseyerek, "Seni," dedi.

"Heyecanlandığında?"

"Seni."

"Kötü bir şeyler olduğunda?"

"Yanımda olman için seninle paylaşacağım."

"Peki ya mutlu olduğunda?"

Ardıç belime sardığı kollarıyla beni kendi bedeninin sıcaklığına çekerken dudaklarıma doğru, "Sen zaten orada olacaksın," dedi. Gözlerim yarı yarıya kapandı. "Artık mutlu sonlara inanıyor musun yani?" diye sordum.

"Son olduğu sürece mutluluk yoktur," dedi Ardıç kısık bir sesle. "Ama seninle mutlu olmaya inanıyorum."

Dudaklarımız arasındaki tek nefeslik mesafeyi hangimizin kapattığını bilmeden öpüşmeye başladığımızda ona sıkıca tutundum. Yıllar önce burada ölümün ucuna kadar gelmiş yaralı bir ruh vardı. Cüzdanından düşen tokayla hayata tutunacak ince bir dal bulmuştu. Tutunacak tek dalı bendim ve bu yüzden yaşamı da dahil her şeyini bana bağlamıştı. Kendi isteklerinin, kendi yaşamının bir değeri yoktu ancak bugün, buradaki adam öyle değildi. Hâlâ bana fazlasıyla bağlıydı, yine de tutunacak başka dallar bulmuştu. Yıkılması tek bir nedene bağlı değildi artık. Çektiği videoda ölüsünün de dirisinin de onu çok sevdiğini söyleyen adamın oğluydu. Çınar'ın ve Gaye'nin abisiydi. Benim sevgilimdi. Birilerine aitti.

Onu çok seven ancak ölmüş olan o adam, Ardıç'ın babasıydı. Çınar ve Gaye, Ardıç'ın kardeşiydi. Ben, Ardıç'ın sevgilisiydim. Hayatı boyunca hiçbir şeye sahip olmayan Ardıç'ın hayatında ona ait bir şeyler vardı.

Dudaklarımızı ayırarak geri çekildim ve Ardıç'ın sevgi dolu gözlerine baktım. "Bunca zamandır beni bu sevgiden mahrum bırakmış olmana inanamıyorum," dedim. Ortamın duygusallığını dağıtmaya çalışıyordum. Ardıç güldüğünde başarılı oldum.

"Duvarlarımı aşacak kadar inatçı olduğun için teşekkür ederim."

"Ben de benim ısrarıma direnebilecek kadar inatçı olan tek insan olduğun için teşekkür ederim," diyerek karşılık verdim. İç geçirip kafamı Ardıç'ın göğsüne yerleştirdim ve çılgınca atan kalbinin üzerine kulağımı yasladım. "Benden sakladığın başka bir sırrın var mı?" diye sorduğumda Ardıç boğazının gerisinden düşündüğünü belli eden bir ses çıkardı. Kafamı kaldırıp şaşkınca Ardıç'ın yüzüne baktım. "Var mı?" diye sordum tekrardan.

Ardıç eğilip dudaklarını burnuma bastırdı. Sadece öpüp çekileceğini düşündüm ama burnumu ısırdıktan sonra çekildi. "Aslında bakacak olursan... var," diyerek sorumu cevapladığında merakla ona baktım. "Bir sabah uyanmadığımı fark edince evime gelmiş, odama girmiştin. Ben de seni Sakız zannederek yanıma çekmiştim."

"Evet? Bir saniye, sen beni yanına çektiğini nereden biliyorsun? Sen uyanmadan kalkmıştım."

"En başından beri uyumuyordum ve seni yanıma Sakız zannederek de çekmemiştim. Sen olduğunu biliyordum."

Şoktan ağzım açık kaldı. "Saçımdan öpmüştün," diye mırıldandım. Ardıç yavaşça gülümsedi. "Uykulu halim biraz fırsatçıdır. Eğer yeni uyanmamış olsam buna kalkışmazdım."

"Bilmez miyim?" diye sordum iç geçirerek. "Başka?"

"Bir de sarhoş olduğun gün beni öpmüştün. Benim seni öptüğüm güne karşılık olarak."

"Ah, o mu? Onu çoktan biliyordum." Ardıç'ın yüzündeki şaşkınlığa bakarken kahkaha attım. "Sonradan hatırladım işte." Kollarım boynuna dolanırken tatlı bir ses tonuyla sordum. "Seni eşeledikçe böyle çok sırrını öğreneceğim ben, değil mi?"

"Asıl kirli çıkı senmişsin." Beni tekrardan kollarına alıp çenesini başımın üzerine yasladı. Bir süre öylece kalakalırken, "Ee?" diye sordu Ardıç. "Senin de bana diğer sırrını söylemen gerekmiyor mu?"

"Ne sırrı?"

"Ben seninle kimseye anlatmadığım bir şeyi paylaştım. Senin de aynısını yapman gerekiyor."

"Benim kimseye anlatmadığım bir sırrım yok ki."

"Yanılıyorsun var." Ne söylemek istediğini anlamadığım için kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Ardıç rüzgârdan uçuşan saç tellerimi yüzümün önünden çekti. "Ensemin kaç puanlık olduğunu bana hiç söylemedin."

Güçlü bir kahkaha atarken, "Sen onu unutmadın mı?" diye sordum.

"Güzelim, ben bunu düşünmekten geceleri uyuyamıyorum ne unutması? Bana senin anlatmanı bekledim ama bu konuda çok ketumsun." Alaycı sesi

beni bir kahkaha daha atmaya zorlarken başımı göğsüne gömdüm. Ardıç'ın gövdesinde boğuklaşan gülüşlerim hafiflediğinde yüzümü kaldırıp neşeyle parlayan gözlerine baktım.

"Tam puan."

"Gerçekten mi? Sevgilin olduğum için ensem gözünde güzelleşti mi yoksa?"

"Hayır, Egemen bana bu soruyu sorduğunda da tam puandı." Parmaklarım söz konusu ensede dolaşmaya başladığında Ardıç'ın başını kendime doğru çektim ve ensesini öptüm.

"Seni seviyorum, Ardıç," dedim gözlerine bakarak. Kahverengilerinin içi adeta parladı. Aslında bu noktada sözel bir karşılığa ihtiyacım yoktu. Bu bakışlar fazlasıyla yeterli bir cevaptı ancak Ardıç beni kendine çekerek kulağıma eğildi ve dudakları kulağıma değerken, "Ben de seni seviyorum, Rüya," dedi. "Seni gördüğüm ilk andan beri kalbimdesin. Sayende çok mutlu bir adamım. Ve eğer bunu kabul edersen..."

Beni yavaşça geriye çektiğinde anlamayarak gözlerine baktım. Ardıç elini cebine attı. "Dünyanın en mutlu adamı olacağım." Cebinden bir kolye çıkararak bana uzattığında avucumu açtım. Ardıç usulca kolyeyi bana bıraktı. Ona gülümsedikten sonra kolyeyi incelemeye başladım. Ucundaki deseni görmemle gülüşümün yüzümde donması bir oldu. Bu, herhangi bir desen değildi.

Kolyenin ucuna takılmış bir yüzüktü.

Kocaman açtığım gözlerimi Ardıç'a çevirirken aklımdakileri doğrularcasına gülüşünü genişletti. "Evet, bu bir evlenme teklifi." Kolyeyi elimden alarak boynuma taktı. "Sana evlenme teklifi ediyorum ama bana şimdi cevap vermek zorunda değilsin."

"Ben... Bu... Anlamıyorum."

Konuşma çabam Ardıç'ı güldürdü. "Şu an evlenmek için uygun bir an olmadığını biliyorum. İşletmeni yeni açtın, bu aşamaya gelmeden önce başarmak istediklerin var. Sorun değil. Ben seni evlenmek için beklerim ama evlenme teklifi için bekleyemedim. Benimle evlenmeni istiyorum, Rüya. Senin için doğru zaman geldiğinde eşin olmak istiyorum. Ve o gün geldiğinde..." Bakışlarını boynuma taktığı kolyenin ucundaki yüzüğe çevirdi. "Bu yüzüğü kolyeden çıkarıp parmağına takman benim için yeterli."

Kelimelerim tükenmişti. Onun kalbini saran bu sevginin güzelliği karşısında ne desem az kalacaktı çünkü. Konuşamıyor, herhangi bir tepki veremiyordum. Sadece bakıyordum. Gözlerimi Ardıç'ın güzel gözlerine dikerek bakıyor, bu adam benim olduğu için mutluluktan havalara uçuyordum.

Sessizliğim Ardıç'ı tedirgin ederken yavaşça yutkunduğunu gördüm. "Eğer daha farklı bir teklif istiyorsan ya da teklif için çok erken olduğunu düşünüyorsan-"

"Hayır," dedim hızlıca. O an Ardıç'ın ne kadar gergin olduğunu, bu sözlerimi yanlış anladığını gördüğümde fark ettim. "Teklifine hayır demedim. Daha farklı bir teklif istemiyorum. Bu teklif çok güzel ve özel."

"O zaman cevabın evet mi olacak?"

Şeytani bir şekilde sırıttım. "Cevabımı zamanı geldiğinde öğrenirsin." Ardıç'ın kötü bakışlarını gördüğümde keyifle güldüm. "Ne? Sen demedin mi şimdi cevap vermek zorunda olmadığımı? Alt tarafı cevabım için bir sene kadar bekleyeceksin, ne var bunda? En azından benim gibi ettiğin ilk evlilik teklifinde reddedilmedin."

Ardıç bakışlarını kaçırdı. "Seni reddetmiştim çünkü... kocan olursam sana zarar vereceğimi düşünüyordum. Erkekler hep eşlerini dövüyordu."

Duyduklarımla dudaklarım büzüldü. Öyle bir evde büyümüştü ki bu düşünceye kapılması normaldi. Kalbinin bu kadar sevgi dolu olması ise bir mucizeydi. O kalbin bana ait olması, benim mucizemdi.

"Zamanı geldiğinde cevabımın ne olacağını ikimiz de biliyoruz sanırım," dedim onun içindeki o kötü duyguların kırıntılarını temizlemek için. Ardıç'ın gözleri yeniden parıldadı. "Ama söylediğin gibi öncesinde gelmek istediğim bir nokta var. Kendim için başarmak istediklerim var. O basamakları aştıktan sonra evliliği düşünmek istiyorum."

"O basamakları aşmanı istiyorum," dedi tüm içtenliğiyle. O an bir kez daha Ardıç'a âşık oldum. Evlenme teklifindeki nahiflik gönlümü fethediyordu. Bana evlenme teklifi etmek için sabırsızdı ama evlenmek için acele ettirmeyecek, benim hedeflerime öncelik verecek kadar da sabırlıydı. Zaten Ardıç böyleydi. Dışarıdan görünenin tam zıttı bir adam yatıyordu içinde. Senelerce soğuk görüntüsünün altında aslında için için yanmıştı.

Kalbim sevgisiyle dolup taştı. Kollarımı Ardıç'ın beline dolayarak kokusunu içime çektim. *Bu an* diye düşündüm. *Zamanın durmasını istediğim anlardan...* Ve içimde bir his baş gösterdi.

Ardıç'la geçireceğim ömrümde zamanın durmasını istediğim daha birçok an yaşayacaktık. Önümüzdeki belirsiz gelecek, doldurulması gereken anılarla bizi bekliyordu.

ARDIÇ

Bir yıl sonra

Dünya Boks Konseyinin düzenlediği turnuvanın final maçındaydım. Geçen sene Efe Gümüş'le yaptığım maç ve yaşananlar yalnızca ülkemde değil, dünyada da ses getirmişti. Uluslararası maçlardaki görünürlüğümün artışıyla da şampiyonaya katılmaya hak kazanmıştım.

Kariyerim için önemli bir maç olması bir yana, yalnızca kendimi değil ülkemi de temsil ediyordum. Elbette resmi olarak temsil etmiyordum. Profesyonel boks ulusal temsiliyete dayanmıyordu, resmi olarak kendi adıma dövüşüyordum ancak ülkemin desteği arkamdaydı ve bugün onları gururlandırmak için de buradaydım.

Finale kadar gelmiş olmam dahi bir gurur sebebiydi. Rüya devamlı sosyal medyada hakkımda yapılan yorumları bana okuyor, şimdiden gurur kaynağı olduğumu söylüyordu. Hâlâ sosyal medyayı aktif olarak kullanmıyordum. Yalnızca Rüya'yı ve açtığı işletme hesabını takip ediyor, paylaştığı fotoğrafları beğeniyordum. Bu yüzden hakkımda yapılan yorumları gördüğüm söylenemezdi. Yine de Rüya'nın bana aktardığı kadarını bilmek hoşuma gidiyordu.

Buraya kadar gelmişken zafere ulaşmak istiyordum. Bunun için çok çalışmıştım. Eski yöntemlerimin aksine bu kez setlerimi çift sayıya tamamlama derdim olmadan, içim rahat çalışmıştım hem de. Bana inanan, güvenen insanlar arttıkça azim ve motivasyonu da beraberinde getirmişti. Ben de kendime inanıyor ve güveniyordum. Zafere ulaşmak için en önemli adım buradan geçiyordu.

İçinde bulunduğum odanın kapısı tıklatıldığında Rüya'nın her maç öncesi olduğu gibi yine beni ziyarete geldiğini bilerek, daha kapı açılmadan gülümsedim. "Gel," dedim sıcak bir tonda. Kapı açıldı ve güzeller güzeli sevgilim içeriye girdi. "Nasıl hissediyorsun şampiyon? Heyecan var mı?"

"Az önce yoktu," dedim onu baştan aşağıya incelerken. Güzelliği karşısında kalbim hızlanmaya, kulaklarım uğuldamaya başladı. "Ama şimdi var."

Rüya kıkırdadı ve bana yaklaştı. Kollarını boynuma dolayıp başını arkaya yatırırken, ben de beline sarıldım. "O zaman seni sakinleştirmeliyim."

Başını geriye attığı için açılan boynuna eğildim. Beninin üzerine dudaklarımı bastırıp, "Bu kadar güzel görünerek mi beni sakinleştireceksin?" diye sordum. Parmaklarını ensemdeki saçlarda gezdirirken iç geçirdi.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Hepimiz duyuyoruz." Başımı boynundan kaldırıp ona baktım. Parmağım, ucunda ona aldığım yüzüğün takılı olduğu kolyesiyle oynarken Rüya konuşmaya devam etti. "Hepimiz sana inanıyoruz."

"Biliyorum," dedikten sonra kolyesini bıraktım ve çenesini okşadım. "Buna minnettarım."

Rüya parmaklarının ucunda kalkarak dudaklarıma kısa bir öpücük bıraktı. "Bu maçı kazanacaksın, Ardıç. Rakibini nakavt edeceksin ve galibiyet zili çaldığında sana bir sürprizim olacak." Merakla gözlerine bakarken, Rüya kıkırdayıp bir kez daha dudaklarımı öptü. "Orada görüşürüz. İyi şanslar sevgilim."

Odadan hızlı adımlarla çıktığında arkasından baktım. Bu kez maçın bir an önce başlamasını ve galibiyetimle sonlanmasını farklı bir sabırsızlıkla bekliyordum çünkü Rüya'nın sürprizinin ne olduğunu merak ediyordum. Onunlayken hayat koca bir sürprizdi. Beni her geçen gün şaşırtmaya devam ediyordu ve ben her geçen gün onu daha çok seviyordum.

Maç saati yaklaşırken geçtiğimiz bir seneyi düşündüm. Bunca zamandır düzenli, disiplinli bir adam olduğumu sanmıştım ki yüzeyde öyleydim de. Ancak derinlerimde hiçbir şeyi yerine oturtmamıştım aslında. Kendi derinlerime inmemek için elimden geleni yapmıştım. Son bir senede kendimi daha yakından tanımıştım. Başta bunun sebebi Rüya'nın beni sevdiğini söylemesiydi. Onun bende neyi sevdiğini anlamak için çıktığım yolda, özsaygımı ve güvenimi yanıma almıştım.

Yol hâlâ devam ediyordu ve ben nefes aldığım sürece de edecekti. Deneyimlemek insanın ömrünün yalnızca bir bölümüne özgü bir şey değildi. Hayatımın ilk on senesinde acıyı, umutsuzluğu ve sevgisizliği deneyimlemiştim. Bu hislerin bende açtığı yarayı mesleki başarılarımla kapatmaya çalışmış, başarısız olduğum her seferde kendimi değersiz görmüştüm. Şimdi tatlıyı, umudu ve sevgiyi tadıyordum. Başarı hâlâ istediğim bir şeydi ancak başarısızlık beni değersiz kılmıyordu. Çünkü ben yalnızca mesleğimdeki başarımdan ibaret değildim artık.

İçeride beni bekleyen, bana değer veren ve benim de değer verdiğim insanlar için bir şeyler ifade ediyordum. Çınar ve Gaye'nin abisiydim. Kaybettiğimiz çok zaman vardı ancak bunu telafi etmek için bir arada olmaya özen gösteriyorduk. Çınar'la zaten aynı evde yaşıyorduk. Ev olarak görmediğim o

sessiz dairenin içi şimdi kardeşimin gürültüsüyle doluydu. Gerçi bu sıralar kulağıma gelen tek şey ağız dolusu küfretmesiydi çünkü Çınar üniversite sınavını kazanıp mimarlık seçmişti ve proje ödevleri onu bir hayli zorluyordu. Gaye de sık sık gelip kalıyor, abisinin küfürlerini ayıplıyordu. Sakız da ikisinin arasındaki diyaloglara havlayarak eşlik ediyordu.

Bu bir sene içinde Ertan Akdoğan birkaç kez Çınar'ı hapishaneden aramış ancak Çınar onu hayatından silip atmıştı. Hepimiz silip atmıştık. Hayatımızdan yeterince şey çalmışken daha fazlasına izin vermeye niyetimiz yoktu. Kendisi gibi pis gölgesinin güzel anılarımızın üstüne düşmesine müsaade etmeyecektik artık.

Hayatımın en önemli maçlarından birini kazanmıştım. Zaferimin getirdiği tüm ödüller içeride, seyircilerin arasındaydı. Birazdan çıkacağım maçta yenilsem dahi kaybetmiş bir adam olmayacaktım, bunun bilincindeydim. Yine de kazanacaktım.

Kapım bir kez daha tıklatıldığında artık vakit gelip çatmıştı. Derin bir nefes alarak zihnimdeki tüm düşünceleri boşalttım. Maç öncesi hayatımdaki güzellikleri düşünmek, kendimi motive etmenin yeni bir yoluydu ve epey işime yarıyordu. Kendime inanarak kararlı bir şekilde arenaya doğru yürüdüm.

Adım anons edildiğinde tezahüratlar eşliğinde ringe çıktım. Rakibimin ringe çıkmasını beklerken bakışlarım seyirciler arasında gezindi. Tüm yakınlarım benim için buradaydı. Hepsine gülümseyip maçı başlatan zil çalmadan önce görmek istediğim son kişiye baktım. Elini göğüskafesine yaslamış, gülümseyerek beni izliyordu. Yanakları heyecandan kıpkırmızıydı. Her maç öncesi yaptığım gibi ona göz kırpıp bakışlarımı yeniden ringin içine çevirdim.

Rakibim ringe çıktıktan biraz sonra maç başladı. İlk raundu rakibin gücünü ve hızını ölçerek geçirirdim. Bu yüzden ilk yumruğu da rakibime verdim. Eskisi gibi karşımdaki adamı Ertan Akdoğan olarak hayal etmeme sebep olmuyordu. Karşımdaki adam hâlâ *sadece* rakibimdi. Atmasına izin verdiğim ilk yumruğun nedeni de *sadece* gücünü anlamak içindi.

İkinci raunt biraz daha yoğun geçti. Eski WBC* şampiyonuyla dövüşüyordum. O unvanını korumak istiyordu, ben de bu maçı deli gibi kazanmak istiyordum. Maçın erken bitmeyeceği ortadaydı ancak hissettiğim adrenalin dolayısıyla yorgunluğun bana uğrayacağını düşünmüyordum. Denge dördüncü raundun sonlarına doğru bozulmaya başladığında, rakibime karşı bir üstünlük elde ettim. Aceleci davranmadım, öncelikli hedefim rakibimi yormaktı. Heyecana kapılarak seri yumruklar savurduğum takdirde bu yalnızca

* World Boxing Council (Dünya Boks Konseyi).

beni yoracaktı. Üstünlüğüm henüz onu alt edecek düzeyde değildi. Bu yüzden bekledim.

Onuncu raundun sonlarına yaklaştığımızda artık vakti gelmişti. Peş peşe sıraladığım sağ ve sol kroşelerle rakibimin üzerinde otuz saniyelik bir baskı kurdum. En sonunda attığım sol aparkatla eski WBC şampiyonu nakavt oldu.

Maç bitmişti. Ben, eski WBC şampiyonunu nakavt etmiştim ve yeni Dünya Boks Konseyi ağırsiklet şampiyonu olmuştum.

Hakem yanıma gelip şampiyonluğumu ilan ederken arenada büyük bir gürültü koptu. Gözlerim heyecanımı paylaşmak için seyircilerin arasında geziniyordu. Herkes oradaydı. Bana gurur ve mutlulukla bakıyorlar, alkış tutuyorlardı. Yalnızca Rüya yerinde değildi. Benim de en çok görmek istediğim kişi oydu.

Bakışlarımı etrafta gezdirmeye devam ederken Rüya'nın ringe yaklaştığını gördüm. Kanım kulaklarımda gümbürdemeye başladı. Onda bir farklılık vardı ancak ne olduğunu çözebilecek kadar yakınında değildim.

Rakibimi tebrik ettikten sonra ringden indim. İnsanlar bana bir şeyler söylüyorlardı ancak duymuyordum. Odaklandığım tek şey, Rüya'ydı. Duymaya açık olduğum tek ses, onun sesiydi.

Adımlarımı önünde durdurduğumda nefes nefeseydim. Onu kendime çekip sıkıca sarılmak, burnumu boynuna gömmek ve yüzüne sonsuza kadar bakmak istiyordum ancak maalesef bunlar birlikte mümkün olan şeyler değildi. Korkunç bir ikilemin içinde tıkılıp kalmış durumdaydım. Bir yandan da Rüya'da neyin farklı olduğunu hâlâ anlayamamış olmak kafamı karıştırıyordu. Rüya ise bir adım uzağımda durarak bana gülümsüyor, bu ikilemi benim için hiç kolaylaştırmıyordu. Ayrıca o gülümsemesi beni aptala çevirdiğinden algılama sürecimi geciktiriyordu.

Sonra aniden Rüya elini yüzünün hizasında kaldırarak bana neyin farklı olduğunu gösterdi. Bir sene önce boynuna taktığım kolyenin ucundaki yüzük artık parmağındaydı. Evlenme teklifimi *kabul etmişti.*

Gözlerim irice açılırken Rüya tepkime kıkırdadı. Sıcacık kahveleri yaşlarla doluydu. Bana doğru bir adım atıp, "Ardıç," dediğinde sesi titriyordu.

"Rüya?" dedim inanamayarak. "Ben doğru mu görüyorum güzelim?"

Rüya bana biraz daha yaklaştı. Elini kaldırarak parmaklarını sallarken, "Doğru görüyorsun," dedi. "Evet, Ardıç. Hiç şüphesiz ki evet. Seninle evlenirim."

Gözlerim yaşlarla doldu. Dünya Boks Konseyi ağırsiklet şampiyonu olduğum maçın hemen ardından, tüm kameralar üstümdeyken *benim gözlerim doldu*. Bir sene önceki ben, böyle bir duygu gösterisine asla müsaade etmezdi. Acılarımı, gözyaşlarımı herkesten hatta kendimden bile saklayarak onları yok sayardım ancak bugün burada aynı şekilde hissetmiyordum. Öyle mutluydum ki ağlamak istiyordum. Ve ağladım.

Ömrüm boyunca sevdiğim ve seveceğim tek kadın, eşi olma onurunu bana bahşettiği için tüm dünyanın önünde gözyaşı döktüm.

Rüya'yı kendime çekip sıkıca sarıldım. Saçlarına hızlı öpücükler bırakırken, "Seni seviyorum," dedim. Rüya geri çekilerek yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ben de seni seviyorum ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum," dedi. Ben de Rüya'nın yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Birbirimize gözyaşlarımızın arasından gülümsedik.

Sonra müstakbel karımı herkesin önünde öptüm. Ertesi gün haberlerde sevincimin ve gözyaşlarımın sebebini şampiyonluğum olarak yazdılar. Oysaki ben kazandığım en büyük zaferin sarhoşluğu içindeydim.

Birkaç yıl sonra

"Böyle mi baba?"

Bir antrenör edasıyla beş yaşındaki kızım Ladin'in kum torbasının üzerindeki ufak yumruklarını inceledim. "Evet meleğim, aynen böyle ama çok sert vurma. Ellerin incinmesin, tamam mı?"

"Tamam," dedikten sonra kafasını hızlıca salladı. Kıvırcık saçları bu hareketiyle yüzünün önüne düşerken onları üfleyerek itmeye çalıştı. Ellerinde boks eldivenleri olduğu için rahatça saçını önünden çekemiyordu. Hizasına çökerek koyu kahverengi, kıvırcık tutamları yüzünden uzaklaştırdım. Evden çıkmadan önce Rüya onun saçlarını sıkıca toplamıştı ancak hareketli bir kızımız vardı. Saçları da kendisi kadar asi olduğundan söz dinlemesi epey zordu.

"Saçların çözülmüş prensesim. Arkanı dön, ben yeniden bağlayayım," dedim. Ladin bana arkasını döndüğünde saçındaki lastik tokayı yavaşça çektim. Tek bir telini dahi incitmekten korkuyordum.

"Ben de senin gibi çok iyi bir boksör olabilecek miyim baba?" diye sordu Ladin. Saçlarını elimle toplayıp çok sıkı olmayacak şekilde bağladım. Rüya'nın yaptığının yanından dahi geçmiyordu, muhtemelen beş dakika sonra yine kızımın saçını bağlamak zorunda kalacaktım ama saç köklerini acıtmaktan ölesiye çekiniyordum.

"Sen benden daha iyi olacaksın, eminim bundan." Ladin dönüp annesinden aldığı sıcacık kahveleriyle bana gülümsedi. Elindeki eldivenleri çıkardım. "Yine de bugünlük bu kadar yeter," dedikten sonra kızımı kucağıma aldım. "Bakalım sana söylediğim her şeyi yiyor musun?"

Ladin'i havaya kaldırarak kendimce ağırlığını ölçerken, kızım tatlı kıkırtılarıyla beni ödüllendiriyordu. Boynunu gıdıklayarak öptükten sonra onu yavaşça yere indirdim. Profesyonel olarak boksla ilgilenmeye başlayacağı yaşlara geldiğinde, maçlarını izlemeye nasıl dayanacağımı bilmesem de Ladin'in boksa olan ilgisini görmezden gelememiştim.

"Hadi eve gidelim baba. Abilerim ve Çağın beni özlemiştir." Küçük eliyle serçeparmağımı kavradığında içimdeki sevgi mümkünmüş gibi daha da büyüdü. Ladin saçlarını ve birkaç karakter özelliğini benden almışsa da kalan her şeyi Rüya'nın harika bir kopyasıydı. Oğullarımız Özkan, Cesur ve Çağın ise benim sinir bozucu birer kopyalarımdı. Bu yüzden kız kardeşlerine böylesine düşkün olmaları kesinlikle öngörülür bir şeydi.

Kızımla evimizin yakınındaki salondan çıkıp arabaya doğru ilerledik. Ladin'i arkaya oturtup kemerini iyice bağladığımdan emin olarak şoför koltuğuna geçtim. Geçen yıllar bana çok iyi davranmıştı. Bir zamanlar hayal etmeye dahi cüret edemediğim ne varsa kendimi onun içinde bulmuştum.

Rüya'yla hayatlarımızı birleştirmek, uzun zamandır kayıp bir parçamın yerine konması gibiydi. Evleneli on yılı aşkın bir zaman geçmişti ve tek bir gününden bile sıkılmamıştım. Her zaman adı gibiydi benim Rüya'm. Bana hayal gücümün yetmediği güzellikleri yaşatıyordu. En büyük oğlum Özkan'a hamile olduğunu söylediği gün, dün gibi aklımdaydı. Karşısında koca bir bebek gibi ağlamıştım.

Oğlumuzun adının Özkan olmasını Rüya istemişti. Rahmetli babamın adını taşıdığından olsa gerek, Özkan'ın bu yaşında dahi bir ağırlığı vardı. Cesur ise tıpkı ismi gibiydi. Dik kafalıydı. Herkesin göz yumarsa geçip gideceğini düşündüğü saygısızlıklara susma zahmetini bile göstermiyordu.

Rüya da ben de üç kardeştik, bu yüzden evlendiğimizde üç çocuğumuzun olması konusunda hemfikirdik. Gerçi Rüya daha fazlasını doğurmak istese buna karşı çıkacak değildim ancak üç çocuk bizim için idealdi. İkinci çocuğumuz dünyaya geldiğinde bir sonraki zaten planımızda vardı.

Planımızda olmayan ise Rüya'nm, Ladin ve Çağın'a bu kadar erken hamile kalmasıydı. Elbette bir de ikiz olmaları... Üç çocuk planımızın üstüne bomba gibi düşmüşlerdi ancak tüm o çılgın süreçleri atlattıktan sonra *iyi ki* diyordum. Evimden gürültü hiç eksik olmuyordu. Her an başka bir çocuğumun sesi çıkıyordu ve ben bu kargaşaya âşıktım.

Kısa bir yolculuğun ardından arabayı evin önüne park ettim ve beni bekleyen yeni curcuna için sabırsızlanarak arabadan indim. Arka koltuğun kapısını açıp Ladin'i de indirdiğimde beraber evimize ilerlemeye başladık. Kapıya birkaç adım uzaklıktayken bile içeriden karımın ve oğullarımın sesini duyabiliyordum. Gülüp kafamı iki yana sallayarak anahtarıma uzandım.

"Baba dur," dedi Ladin, elimi tuttu. "Zile basalım."

"Neden ki?"

"Lütfen baba." Dudaklarını büzerek bana baktığında iç geçirdim. Ona bu hareketleri kesinlikle annesi öğretiyordu. Yine de isteğini yapıp kapı ziline bastığımda evin içindeki ses bir anda kesildi. Bu ani sessizliğin ardından kapı açıldığında Rüya güzel gülüşü ve şık görüntüsüyle karşıma çıktı. Bakışlarımız birbirine takılırken yutkundum. Öyle güzeldi ki ona söylemek istediğim bir şey olmasına rağmen bir türlü aklıma gelmiyordu.

"Aferin, Ladin. Babanı oyalama görevinde çok başarılıydın." Sözleriyle silkelenip başımı Ladin'e çevirdim. "Bunca zamandır beni mi oyalıyordu?"

"Evet," dedi kızım utanmadan. Rüya'ya baktım. "Peki neden?"

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye sordu Rüya. Kaşlarımı hafifçe çattım. "Bugün günlerden ne, Ardıç?"

Onun doğum günü ya da evlilik yıldönümümüz değildi. Lunaria'nın açılış yıldönümü de değildi, onu da her sene kutluyorduk çünkü karım inanılmaz başarılıydı ve değil her sene aslında her gün kutlanmayı hak ediyordu. Geriye yalnızca... "Üç ocak," dedim bir anda. "Tanışma yıldönümümüz."

Rüya eliyle alnını sıvazladı. "Ve senin doğum günün," diyerek beni düzeltti. "Her sene aynı diyalog geçiyor aramızda, farkında mısın? Doğum gününü sürekli unutuyorsun." Kafasını iki yana salladı. "Neyse, önemli olan benim hatırlamam. Hadi içeri gelin."

Hevesi beni de heyecanlandırırken, kapının önünde dikilmeyi bırakıp içeri girdim. Bir adım attığım anda en küçük oğlum Çağın, "Baba!" diyerek bacaklarıma sarıldı. Onu Cesur ve Özkan takip etti. Dört evladım ve karım tarafından çepeçevre sarıldım. Kollarımı hepsine birden dolarken saçlarına birer öpücük bıraktım.

"Doğum günün kutlu olsun baba," dedi Özkan.

"İyi ki bizim babamızsın," diye ekledi Cesur.

"Seni çok seviyoruz," dediler hep bir ağızdan.

Oğullarım belki benim sinir bozucu birer kopyamdı ancak benden çok önemli bir konuda ayrılıyorlardı; sevgilerini dile getirmek. Çocuklarımın

hepsiyle ayrı ayrı gurur duyuyordum ama bu konudaki cesaretleri, onlara dair en çok takdir ettiğim şeydi.

Başımı eğerek kollarımın arasındaki dünyama baktım. Boğazıma oturan yumruyu geri gönderirken geçip giden yıllara hayretle bakıyordum. Çocuklarımız büyümüştü. Gerçekten de kocaman olmuşlardı. Anın gerçekliğinden emin olmak için Rüya'nın gözlerine baktığımda, zihnimi okumuş gibi gözlerini kırpıştırarak beni onayladı.

"Artık vakti geldi sanki, ne dersin?" dedi hafif bir tebessümle. Teker teker çocuklarımıza baktıktan sonra başımı salladım. Şimdi hepsi büyümüştü. Çok şükür ki hepsinin büyüdüğünü görebilmiştim ve onlarla bir sürü anım vardı. Bu benzersiz duyguyu babamın da yaşamasını çok isterdim ancak ona biçilen ömür, buna müsaade etmemişti. Benimle yalnızca iki saat geçirebilmişti ve o iki saate sığdırdığı babalıkla bana çok büyük bir ders vermişti.

Babam beni sevdiğini söylemek için büyümemi beklememiş, doğduğum gün çektiği videoda bunu dile getirmişti. Benim onun gibi beynimde bir tümör yoktu. Düzenli olarak sağlık kontrollerimi yaptırıyordum ve tamamen sağlıklıydım ancak buna hiçbir zaman güvenmemiştim. Babamın benim için çektiği videoyu sırasıyla tüm çocuklarım için çekmiş, onları ne kadar çok sevdiğimi Rüya daha hamileyken bu videolarda dile getirmiştim.

İçerideki büyük kanepemize yerleştiğimizde Rüya belleği takarak hemen yanıma oturdu ve videoyu başlattı. Beraber birçok video izledik. Çocuklarımın hiçbiri bugüne kadar bu videoları izlememişti. İhtiyaç duymamışlardı çünkü babaları olarak hep yanlarındaydım. Onları ne kadar çok sevdiğimi yüzlerine karşı söyleme şansım olmuştu ancak videolar bittiğinde, sanki hepsi ilk kez benim ağzımdan *seni seviyorum* cümlesini duymuş gibi duygulandı. Onları suçlayamıyordum çünkü ben de fazlasıyla duygulanmıştım.

"Biz de seni seviyoruz baba," dediler hep bir ağızdan. Üstüme çullandıklarında yanan gözlerimi kırpıştırarak kahkaha attım ve onları sımsıkı sardım. Kapı zili çalana kadar da onları bir an olsun bırakmadım.

Rüya kollarımın arasından sıyrılıp, "Ay geldiler!" diyerek telaşla kapıya koşturdu. Peşinden kalkıp kapıya ilerledik. Küçüklerim Çağın ve Ladin kollarımdan çıkmak bilmedikleri için onları kucağımda taşıyordum. Kapının önüne vardığımızda gördüğüm kalabalık içimi ısıttı. Önde Çınar ve Gaye vardı. Gaye pastayı tutarken Çınar da üstündeki mumları yakmaya çalışıyordu. Rüya'nın annesi, babası ve kardeşleri, Çınar'ın eşi Sıla, Gaye'nin eşi Egemen, Arya ve eşi Uzer... Hepsi buradaydı ve hepsinin elinde bir şeyler vardı. Benim için aldıkları hediyeleri tutuyorlardı. Bu, kutladığım ilk

doğum günüm değildi ancak her seferinde benim için burada olmalarının mutluluğuyla mest oluyordum.

Beni fark ettiklerinde, "İyi ki doğdun, Ardıç!" diye coşkuyla bağırdılar. Çınar nihayet mumları yaktı ve Gaye'yle birlikte önümde durdular. Pastaya doğru eğilip mumları üfleyeceğim sırada Gaye, "Dur!" diyerek atladı. "Dilek tutmayı unutma."

Gözlerimi sırasıyla çocuklarımda gezdirdim. Bakışlarım onları ve hayatımdaki tüm güzellikleri bana bahşeden, her gün varlığıyla beni ödüllendiren ve sevmekten asla usanmadığım o kadına döndü. Gözlerimi Rüya'nın gözlerinden ayırmadan, "Dileyebileceğimden de fazlasına sahibim," dedim ve mumları üfleyerek söndürdüm.

SON